Hjemmets Noveller

Maanedsblad, udgivet af John Martin, 1904-10.

Skanningen (affotograferingen) er udført efter eksemplarer fra Statsbiblioteket eller i privat eje.

Den originale indholdsfortegnelse i årgang 2 mangler p.t. de to sidste sider.

Tidsskriftets indhold er indekseret på Dansk Forfatterleksikon:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850p/p104714.htm

Udarbejdet 2023 af Niels Jensen

Opdateret den 8. august 2023 af Niels Jensen

HJEMMETS NOVELLER

November 1904.

Nr. 1. 1. Aargang.

RETFÆRDIGHEDENS DYB

FORTÆLLING

AF PALLE ROSENKRANTZ

Illustreret af Th. Iversen.

Det kan vel være en 16 Aar siden — eller hvorfor ikke sige det bestemt, den Begivenhed jeg vil fortælle om, staar jo med grufuld Klarhed for min Tanke, det var den 16. September i Aaret 18. . . Jeg havde just fuldendt mine Studier, aftjent min Værnepligt og var bleven ansat som Reservelæge ved Garnisonen i Berlin. Militærlivet behagede mig, jeg var ung og saà vist i Grunden ganske godt ud.

Det siger min Kone. — Naa den Gang kendte jeg ikke hende, jeg var Ungkarl og som militære Ungkarle plejer at være lidt vidtløftig, dog ikke mere end unge Mennesker i Almindelighed er. Min Familie er fra Posen, og jeg boede alene i Berlin.

Det er ikke godt for en Mand at være alene, og Skæbnen havde sendt mig Lieschen, en lille blond og livlig Pige, døbt i Sprevand og ægte Berlinerbarn. Lieschen var et godt og taknemmeligt Pigebarn, men meget letsindig og ustadig — af Gadens løse Fugle.

Det vidste jeg, og det passede mig i Grunden. Jeg har aldrig hørt til de Mennesker, der kunde knytte varige Forbindelser før den ene, der skal vare for Livet.

Den Gang var Lieschen og jeg rigtig gode Venner.

Det laa vel i, at jeg var fra Posen og Søn af en stokkonservativ Kredslæge.

Men det var Lieschen, den Gang var vi rigtig gode Venner, og medens hun sidder i min Stue i Dortheenstrasse og pludrer som en lille Fugl, der mellem Pludren nipper i sine Fjer, kommer Postbudet med et Brev. Lidet anede jeg da, hvad dette Brev

betød. Jeg gyser endnu ved Tanken derom. Det var fra Fritz Richter af Mühlhausens Ulaner, en god Ven af mig og Lieschen, der for et Aarstid tilbage var bleven forsat til Ulanerne efter endt Skoletid. Brevet var priselig kort.

Kære Ernst!
Kom med Lieschen og spis med mig i „Generalstaben“ i Aften, det røde Værelse Kl. 10. Jeg betaler.
Din Fritz v. Richter.

Brevet forbavsede mig ikke. Richter var i Byen med Orlov, vi havde talt sammen hver Dag, og han havde lovet at give os Gildet med passende Varsel. Det var i Orden, Klokken var 7 og tre Timer var mere end nok for Lieschen og mig. Han havde været ordknap og adspredt, vi var glade ved at faa Lejlighed til at tilbringe en Aften sammen med ham i Munterhed.

„Generalstaben“ var en Officerskafé i Kvarteret, der var Samlingssted for Skolens Officerer, og hvor Værten havde ladet indrette et Par Separatkabinetter, hvor de unge Mennesker kunde være uforstyrrede, som unge Mennesker undertiden vil. Der var to Stuer med egen Korridor og Indgang, den røde og den graa. Der var en Dør imellem dem, som kunde laases, men i Almindelighed slog Selskaberne i de to Stuer sig sammen. I Generalstaben kom kun kendte Folk, og Herreselskabet var i Rangen højt over Dameselskabet. Som venteligt var.

Lieschen og jeg mødte præcis. Lieschen holdt af Fritz, som var en smuk, alvorlig ung Mand med store, drømmende, sorte Øjne og en Roman i hvert, som Generalstabens Damer sagde.

„Han kan se en saadan lige ind i Sjælen,“ sagde Lieschen. Og det turde jeg ikke benægte.

Om sine Elskovseventyr talte han aldrig, hvad enten det nu var, fordi han ingen havde, eller fordi — som Lieschen sagde — det var voldsom fine Damer, han elskede.

God Kammerat var han, og Lieschen havde meget at takke ham for, det vidste jeg ogsaa. I Maaneder havde de to været uadskillelige, han kendte hende ud og ind.

Overkelneren i Generalstaben hed Meyer og var lige til en fransk Farce. Høj, mørk, med Whiskers, diskret, hvad enten det gjaldt at aabne en Flaske Sec eller en Dør til Kabinettet. Af Ligbærertypen, sagde Stamgæsterne.

Saa plejede Meyer at sænke sine Øjne og halvviskende fortælle om de unge Herrer, han havde baaret som Lig til en Rustvogn nedenfor. Det var altid uhyggeligt,

Meyer kom ind med en Billet til mig.

og sandt var det. Der var et Par Stykker med Aars Mellemrum, der var gaaet den Vej fra Kabinetterne i „Generalstaben“.

Men det talte man ikke om, og Ligbæreren hed Meyer alligevel. Det var ogsaa mange som blev paa Valen mellem Aar og Dag i al Fornøjelighed.

Naar de unge Herrer sagde det, smilede Meyer diskret. Meyer var Overkelner ved et Etablissement, der havde et Par Separatkabinetter. Hver Tomme af ham var tilfals. Han spurgte aldrig og ansaa sig paa Forhaand forpligtet til at tie om alt. Han laante Officererne Penge og gav Kredit. Det hed sig, han ejede et Par Huse i Forstæderne og var Kapitalist. Selv sagde han, at han sparede sammen til at købe et Hotel i sin Fødeby.

Penge havde han, men han fik aldrig nok.

Lieschen og jeg ventede paa Fritz. Bordet var dækket til tre, men Retterne ikke bestemte.

Luften var ikke helt god i det røde

Værelse, Gardinerne hængte fulde af Støv og Røg, og Plydset paa Stole og Sofaer var plettet af Vin og slidt i Kanterne. Vinduerne til Gaden skulde holdes tæt lukkede for ikke at genere Socialisterne, sagde Meyer. Derfor var Luften noget slet.

Det tog man ikke nøje den Gang.

„Civilister," spurgte Lieschen noget haanligt.

Meyer trak paa Skuldrene — det betød Ja.

„Saa interesserer de os ikke," sagde Lieschen — hun var en rigtig Soldaterpige. „Bare Fritz vilde komme."

Hun talte ikke, men løftede Armen og vinkede, som Spøgelset vinker i Eventyr.

„Naa Meyer," sagde Lieschen nervøs, „er der nogen inde i det graa?'

Meyer smilede med det halvtuforskammede Smil, hvormed han saa paa Generalstabens Damer, uhyre høfligt, men halvtuforskammet alligevel. „Frøkenen ved, at jeg aldrig omtaler hvilke Gæster, der gør Huset den Ære at søge her."

„Sludder Meyer," sagde Lieschen, „er det Bekendte?"

„Nej," sagde Meyer og blev alvorlig som en Kansler i et Rigsanliggende.

Jeg afbrød: „Lieschen, vi passer vort eget, lad de andre passe deres."

Meyer gik. Det varede noget. Saa kom han med en Billet til mig. Den var fra Fritz, det var den anden den Dag. Den lød:

Kære Ernst!
Kaldt hjem pr. Telegraf. Spis paa min Regning og drik paa min Sundhed, Kammerat. Hav det godt til vi ses, maaske det vil vare noget.
Din Fritz.

Afbud! Baade Lieschen og jeg vare ærgerlige, vi sendte Meyer bort for at

holde Krigsraad. Vi havde mere Lyst til at gaa hjem, det var for idiotisk at sidde og feste uden Fritz. Navnlig var Lieschen, der udmærkede sig ved en vis praktisk Sans, stemt for at opsætte Maaltidet og gaa hjem. Det var naturligvis Fritz' Humør, der var blevet sort, et eller andet ulykkeligt Elskovseventyr, det han ikke vilde tale om til os.

Vi var for gode Bekendte og ikke helt nygifte nok til at finde Fornøjelse i at sidde alene paa en Kafé og spise til Aften. Kammeraterne var i Manøvre. Jeg havde Sygehustjeneste en Del af Ugen, og derfor var jeg i Byen.

Vi holdt Raad som sagt, og saa var det at det skete, som jeg aldrig kan tænke paa uden en underlig Kulde, der selv nu saa mange Aar efter ryster mig, ja nu mere i de sidste Aar, da jeg véd det hele.

Det var et Skud, et dumpt Skud af et kortløbet Vaaben, der lød gennem Døren og Forhænget til det graa Værelse.

Lieschen udstødte et Skrig, jeg sprang op og ilede mod Døren. Det varede lidt, jeg rykkede i den for at faa den op, men den var aflaaset fra den anden Side.

Saa blev der lukket op.

Jeg glemmer det aldrig. I Døren stod en Kvinde, høj, mørk, klædt i en stramtsluttende Rejsedragt, uden Hat, ligbleg, med et Ansigt som hugget i det hvideste Marmor. Ja hvidere end Marmoret og stivnet som i Død var dette Ansigt. Kun to store, sorte Øjne brændte som Ild i flammende Rædsel.

Hun talte ikke, men løftede Armen og vinkede, som Spøgelset vinker i Eventyr.

Jeg sprang til. Stuen laa i det samme halvt slørede Gaslys som før, foran Sofaen stod et dækket Bord og ved Foden af dette, halvt dækket af Dugen, laa en Mand. Hans Hoved var bøjet bag over og af et Hul i hans Tinding piblede Blodet i en sagte, rislende Strøm.

Idet jeg ilede forbi Damen, sagde jeg hastigt: „Jeg er Læge —"

Hun rørte sig ikke.

Lieschen har siden fortalt mig, at hun vilde kalde Meyer til, men at Damen traadte hen mod hende og tog om hendes Haandled med et Greb som af Jerntænger.

Jeg laa bøjet over Manden, det var en ung Mand, en Landmand, syntes jeg. Han var død. Kuglen var affyret paa ganske tæt Hold og havde sprængt Kraniet for at trænge lige ind i Hjærnen lidt over Øret.

Vaabenet laa paa Gulvet ved hans Side, det maatte være faldet ud af hans Haand.

Min Undersøgelse varede et Par Minutter — der var dyb, aandeløs Tavshed, kun hørte jeg Lieschen aande tungt, ligesom hulkende. Den Ubekendte var tavs.

Jeg rejste mig og vendte mig mod hende.

„Frue", sagde jeg. „Han er død. Selvmord", føjede jeg til ganske mekanisk.

Hun vaklede. Jeg traadte hen til hende og bød Lieschen skænke et Glas Vand.

Det drak hun.

Hun var fuldkommen rolig nu. Jeg følte mekanisk hendes Puls. Den slog næsten normalt. Hun saa op paa mig med det samme stive, brændende Blik.

„Her er intet at gøre", sagde jeg. „Vi maa hidkalde Betjeningen og lade Politiet tage Affæren. Lægens Gærning er her unyttig."

„Politiet", hviskede hun.

Jeg trak paa Skulderen. „Det bliver nødvendigt."

„Og jeg —" sagde hun, idet hun snappede efter Vejret. „Her med ham —"

„Hvem er denne Mand?" spurgte jeg.

„Min Elsker", sagde hun med sammenbidte Læber. „Han var min Elsker — skød sig for min Skyld. Nu kommer altsaa alle disse Mennesker. Aa min Gud — min Gud. Min Mand, hele Verden faar det at vide."

Med et Spring var hun henne ved Liget. Jeg saa, hvorledes hun greb efter Vaabenet, der laa paa Gulvet, og hindrede med et hastigt Ryk hendes Haand i at gribe det.

Hun laa paa Knæ, medens min venstre Arm var slynget om hendes Liv, med den højre Haand holdt jeg hendes Haand fast.

Hun vendte Hovedet mod mig og hviskede: „Lad mig dø, lad mig følge ham. Det andet er værre end Døden."

Jeg saa op paa Lieschen, hun stod foran

Bordet med Blikket hæftet paa den knælende Kvinde, hendes Haar var løst og stod om Hovedet som et uredt Brus, men over hendes blege, forsminkede Ansigt laa et Udtryk af dyb, inderlig Medlidenhed, som det kan flamme frem hos Fattigfolks Børn, der fra Vuggen ved, hvor Livet er ondt.

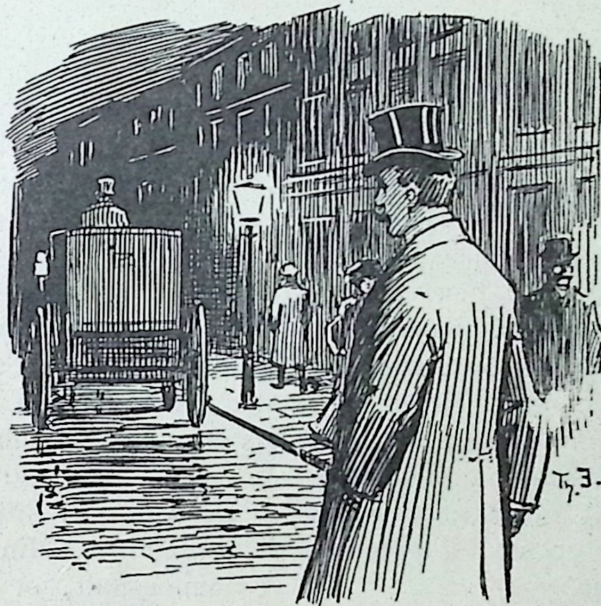
Som hun stod der i det grelle Lys med Hovedet bøjet tilbage og Blikket straalende fuldt af Medlidenhed, voxede denne Kvinde ved sit Bliks Magt og blev som et funklende Syn, som selve Menneskesjælens inderste, der lyste gennem den dækkende Skal med Kærnens klare, straalende Guddomsmærke.

Den Ubekendte knælede endnu, jeg løftede hende med Magt fra Gulvet, hendes Arme faldt slapt til hendes Sider.

Saa talte Lieschen med en underlig dyb Stemme, jeg kendte den ikke igen.

„Er De gift?" spurgte hun.

Den Ubekendte bøjede Hovedet.

Vognen rullede afsted. Jeg hørte ikke engang i hvad Retning.

„Og De er en fin Dame — en hæderlig Dame. Har De Børn?"

Den Ubekendte bøjede atter Hovedet.

„Er De rig?"

„Ja," hvisked hun.

„Har De Penge hos Dem?" — Jeg forstod ikke, hvad Pigebarnet mente. Men den Ubekendte og hun talte i disse korte Sætninger, som var jeg ikke Mand og tilstede som den, der skulde afgøre alt.

Denne fremtog en Bog af sin Jakkes Lomme. „Er tusind Mark nok", sagde hun næsten hviskende.

Lieschen bøjede sig raskt mod Gulvet og tog Revolveren op.

„Ernst," sagde hun, „jeg gør det."

„Du, hvad?" Jeg traadte frem mod hende.

„Meyer kan købes til at tie. Ring paa ham, lad ham faa disse Penge, saa gør han, hvad vi vil. — Saa har jeg spist til Aften med denne Mand, naar Politiet kommer. Truffet ham paa Gaden — Politiet kender mig. Jeg har før spist med Mænd, jeg ikke kendte. Skynd dig, Ernst. Forstaar du det ikke. Ring paa Meyer."

Den Fremmede var traadt hen til Lieschen og havde taget hendes Haand.

Hun var dødbleg og hviskede „Tak" — ikke andet.

Lieschens Kinder glødede, og hendes Bryst bevægede sig hæftigt. „De er en hæderlig Dame, og De har Børn. Ikke sandt? Og en Mand der elsker Dem og tror Dem."

Jeg forstod alt.

Meyer lod sig købe til at tie — og for 1000 Mark til at myrde, tror jeg. — Det varede kun faa Minutter, saa var Aftalen truffet.

Jeg stod ved den Fremmedes Side, parat til at gaa. Idet hun gik, saa hun fast paa Pigebarnet og spurgte: „Hvad hedder De?"

„Lise Augusta Reimers, Walterstrasse 3, men glem det. Jeg vil ikke have noget for dette her. En skal dog en Gang i sit Liv have gjort noget godt."

Jeg gik. Damen fulgte mig hurtigt, vi standsede først ved næste Gadehjørne. Saa traadte hun hen til en Vogn.

Jeg vilde følge. — Hun vinkede afværgende.

„Deres Navn?" spurgte jeg.

„Det kan jeg ikke sige Dem — gaa hjem, og husk, at De intet har set."

Vognen rullede afsted. Jeg hørte ikke engang i hvad Retning. Jeg vilde ikke vide det. Jeg var jo Medskyldig.

Et Par Minuter blev jeg staaende. Medskyldig — nej, det var en Piges Heltedaad, jeg havde været Vidne til — en Pige, med hvem jeg ikke vilde vise mig offenlig paa Gaden ved Dag. Min første Tanke gjaldt Lieschen. Men nu stod det klart for mig, at jeg maatte gaa. Gaa og tie. Blev dette røbet, gjaldt det min Fremtid. Jeg saa i Aanden Bladene med fede Overskrifter: Selvmord — en Militærlæge i Generalstaben — et Mysterium i et Separatkabinet.

Det var umuligt. Lieschen havde taget Komandoen. Jeg maatte lystre Ordre og gaa.

Jeg saa tilbage mod Huset, saa Konstablerne komme i Løb.

Saa vendte jeg mig paa Hælen og gik hjem som i en Rus.

Det var den 16. September 18 . . — den Nat glemmer jeg aldrig.

Selvmordet i „Generalstaben" sysselsatte i en hel Uge hele Berlin. Lieschen blev arresteret, men snart frigiven. Hun forklarede, at hun havde mødt Herren i Friederichstrasse, hun havde aldrig set ham før, hendes Liv vidnede for hendes Troværdighed. Det varede lidt, inden han blev genkendt. Han bar intet paa sig, der kunde angive, hvem han var. Meyer tav, og ingen erfarede det mindste om, at den Afdøde havde været i Selskab med en anden Dame. Heller ingen fik noget at vide om mig. Meyer var den eneste, der havde Adgang til Kabinetterne.

Forhørene gjorde det klart, at Manden havde begaaet Selvmord, og først fire Dage efter blev hans Navn bekendt. Det var en Godsejer fra Egnen om Mühlhausen, v. Roeder hed han. Han efterlod Enke men ingen Børn. Motivet blev aldrig opklaret for Offentligheden. Det hed sig rygtevis, at han havde opdaget, at hans Hustru var ham utro. Hvem Damen var, vidste ingen af os tre, der havde set hende. Lieschen talte ikke gerne om det. Den Aften havde gjort et stærkt Indtryk paa hende; jeg saa hende sjældent, saa fortalte hun mig, at hun var bleven gift med en Haandværker, der holdt af hende.

Det skal være gaaet hende godt, og hun fik Velstand. Jeg har altid troet, at Damen hjalp hende. Hun sagde jo, hun var rig.

Meyer døde faa Aar efter. Gik derhen, hvor de tier endnu eftertrykkeligere, end han var vant til. Og hele Optrinet blev for mig et Minde mellem meget, som falder paa en Hovedstadslæges Vej. Pigebarnet som hun stod der straalende af Medfølelse, var egenlig Midtpunktet i Billedet, den mørke Frue var saa underlig spøgelsesagtig trængt tilbage i mange Aar, til hun med et skulde træde frem og overskygge Alt ved den forfærdelige Vished, seksten Aar efter, da denne Begivenhed uanet brød ind over mig igen med fuld og skrækkelig Klarhed.

Det var nu i Efteraaret 19 . . — lige sidst i September. Min Ungdomsven Dr. Marx i Sonnenstedt, et Sted paa den russiske Grænse, havde bedt mig komme tilstede for at hjælpe ham ved hans Hustrus forestaaende Barsel. Tilfældet syntes kompliceret, en Indskriden var maaske nødvendig, og jeg havde et godt Navn som Accoucheur.

Jeg rejste til Sonnenstedt og holdt mig parat i Dr. Marx Hus. Han var eneste Læge paa Stedet, der laa afsides i en polsk Egn.

Vi sad en Aften og samtalede, Patienten havde det bedre, vi begyndte at haabe paa, at det vilde gaa godt. Det var en kold regnfuld Aften som sagt i September.

Der kom Bud efter Dr. Marx. Han beredte sig til at køre; saa bad hans syge Hustru ham saa bønligt om at blive, hun var saa angst. Hans unge Amanuensis var ude, det drejede sig om et Ulykkestilfælde. En Godsejerfrue en Milsvej fra Byen var styrtet med Hesten. Det var vist livsfarligt.

Saa besluttede jeg mig til at tage afsted. Jeg lovede at komme snart tilbage. Vejen var god, det var en letrullende Pürichvogn med raske Herregaardsheste. Godsejeren hed v. Richter og havde i en halv Snes Aar ejet Godset Louisenhof. Jeg kendte ham ikke. Marx var Huslæge dér, men Folkene levede meget stille. Der var et Par Børn.

Man taler undertiden om Anelser, jeg kan forsikre, jeg anede ikke det mindste. Kusken var Polak, jeg talte Polsk fra min Barndom og fik af ham i afbrudte Ord at vide, at Naadigfruen var styrtet med den sorte Hoppe. Hoppen var slaaet ned, den havde knækket Forbenene, og Fruen laa med Is paa Hovedet uden Bevidsthed.

Jeg tænkte paa min Kone og mine Børn, paa hvad der kan ske i en stor By som Berlin med elektriske Sporvogne og Omnibusser. Jeg hadede at være flere Dage borte fra mit Hjem.

Det var bælgmørkt, da vi kom til Gaarden. Jeg kunde intet se. Vi kørte ind i en Port og op for en stor Herregaards Bygning. Det hele saa velhavende ud.

Husets Herre modtog mig paa Trappen, han havde hørt Vognen rulle over de toppede Sten.

Det var Fritz v. Richter, min gamle Kammerat fra Berlin. Jeg havde ikke set ham siden — *den* 16. September — det tænkte jeg ikke en Gang paa. Nu glemmer jeg det aldrig, men i det Øjeblik faldt det mig ikke ind med en Tanke.

Jeg blev helt glad ved at se ham. Han var stærkere graanet, han maatte være paa Alder med mig, højst 46 Aar, men han var næsten hvid.

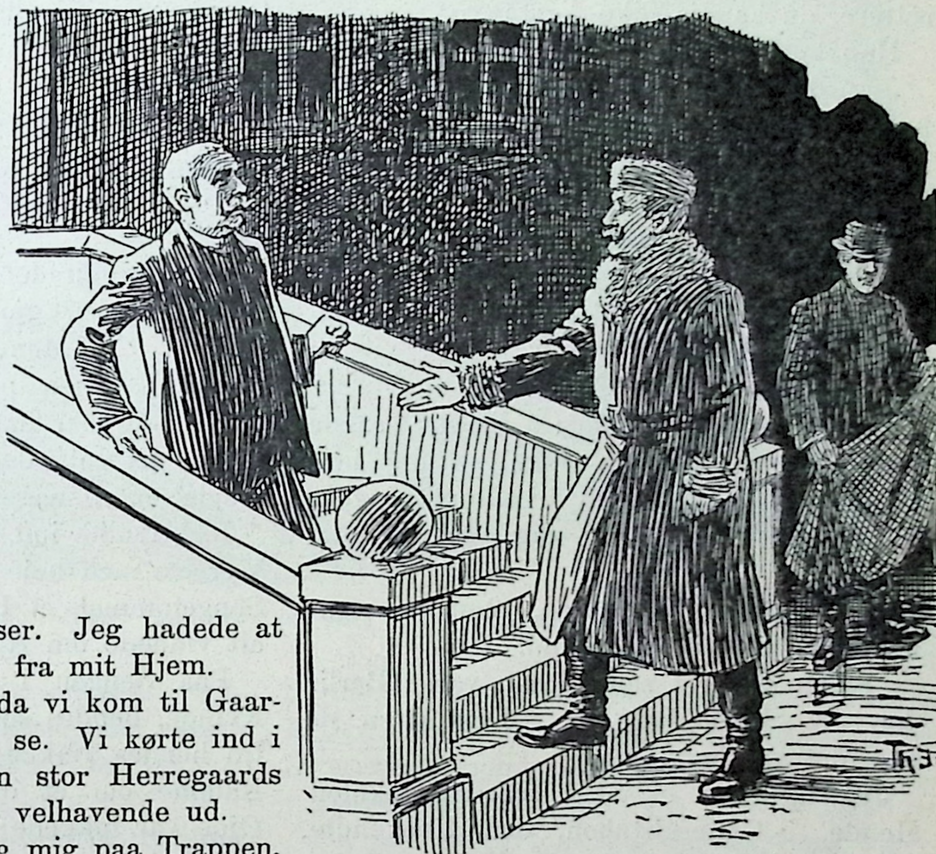
Han saa heller ikke rask ud. Utaalmodig nærmede han sig for at hjælpe mig ned.

„Dr. Marx, sagde han, det er meget slemt — blot det ikke er en Hjærnerystelse.“

Jeg var sprunget ned fra Vognen.

„Kender Du mig ikke Fritz — det er Ernst Winter — din gamle Kammerat. Marx har maattet lade mig tage afsted, hans Kone er meget daarlig.“

Jeg rakte Haanden ud mod Fritz, men standsede dens Bevægelse, Manden blev ligbleg og vaklede, jeg troede, han var tumlet bagover.

Jeg strakte Haanden ud mod Fritz, men han blev bleg og vaklede.

Han stammede mit Navn: „Ernst Winter“.

Jeg blev staaende — det var underligt, at det kunde angribe ham saaledes.

Naa — Slaget i Dag havde været haardt.

„Lad os se Patienten,“ sagde jeg og traadte ind over Tærskelen.

Han lagde sin Haand paa min Arm og sagde hæst: „Nej, nej — det er umuligt, nej“.

Jeg saa forundret paa ham. „Gamle Ven,“ sagde jeg — „vist er det trist, men lad os nu se, hvad vi kan gøre for dig — det er maaske ikke saa slemt.“

Han stod et Øjeblik som for at tænke sig om.

„Kom," sagde han. Tjeneren hjalp mig af Pelsen. Saa førte han mig ind i et stort Herreværelse, behængt med tyrkiske Tæpper og Jagttrofæer, et ægte prøjsisk Junkerværelse, hvor Jagt og Militærvæsen prægede hver Krog.

Han var bleg og gik usikkert.

„Ernst," sagde han, „sæt dig, dette er saa overvældende. Du maa forstaa eller rettere, du kan jo ikke forstaa."

Han tav.

Jeg vilde ikke sætte mig, jeg maatte tilbage til Sonnenstedt, der kunde blive Brug for mig hvert Øjeblik, og dette var virkelig aldeles uforstaaeligt.

„Hør nu Fritz," sagde jeg, „lad mig nu gøre min Pligt, som jeg er kommen for. Jeg vil gerne tale med dig, men det vigtigste er at faa Patienten at se, vil du vise mig op i hendes Værelse."

Han tog min Haand: „Ernst," sagde han, „min Kone maa ikke se dig her. Hun er bevidstløs, men hvis hun vaagner til Bevidsthed og ser dig, saa er det Døden."

Jeg forstod ikke et Ord, men han gav mig ikke Tid til at tale ud.

„Sidste Gang I saas Ernst, var i Berlin den 16. September 18.. Den Aften du véd, det var hende."

Jeg fik som et Slag for Hjertekulen. Hende, i Generalstaben, den Ubekendte, hende, hvis Elsker. . . ."

„Mand" sagde han — saa blev han blussende rød, tav.

Jeg genoplevede Scenen i min Erindring. Jeg saa hende for mig, som hun stod der hvid og kold med det dybt brændende Blik — og Pigebarnet med det gule, uredte Haar og de dejlige Øjne.

Hun din Hustru!" sagde jeg, „hendes Mand er altsaa død, for den Gang var Du jo ikke gift."

„Nej," stammede han, „vi blev gift senere — da hendes Mand var død."

En tolvaars Dreng traadte i det samme ind i Værelset. „Fader," sagde han, „Madam Groth spørger, om Doktoren ikke vil komme og se til Mama — han maa endelig komme straks."

„Ja, sig nu kommer han — nu kommer han — gaa blot."

Drengen gik. —

„Er det din Søn?" spurgte jeg.

„Ja," sagde han mekanisk, „den næstældste."

„Saa har Du altsaa været gift —"

„15 Aar." sagde han kort.

„Var Du gift med hende den Gang. — Du maa sige Sandheden, Fritz; jeg er Læge og kan tie, Du maa ikke holde mig tilbage, min Plads er ved den Syges Seng."

„Men om hun kommer til Besindelse og ser Dig —"

„Gud raade for det, Fritz. Jeg vil se hende."

Det var galt det, jeg gjorde. — Gud tilgive mig, jeg gjorde det ikke i en ond Hensigt Vi Mennesker er stundom for stærke i Troen paa os selv. Navnlig vi Læger, der har haft Lykke med os.

Det var galt, det jeg her gjorde, og Bebrejdelser vil nage mig Resten af mit Liv.

Jeg traadte ind i Sygeværelset, et stort Værelse med høje Vinduer og en pragtfuld Sengehimmel, et Herregaardsværelse, hvor alt vidnede om Rigdom.

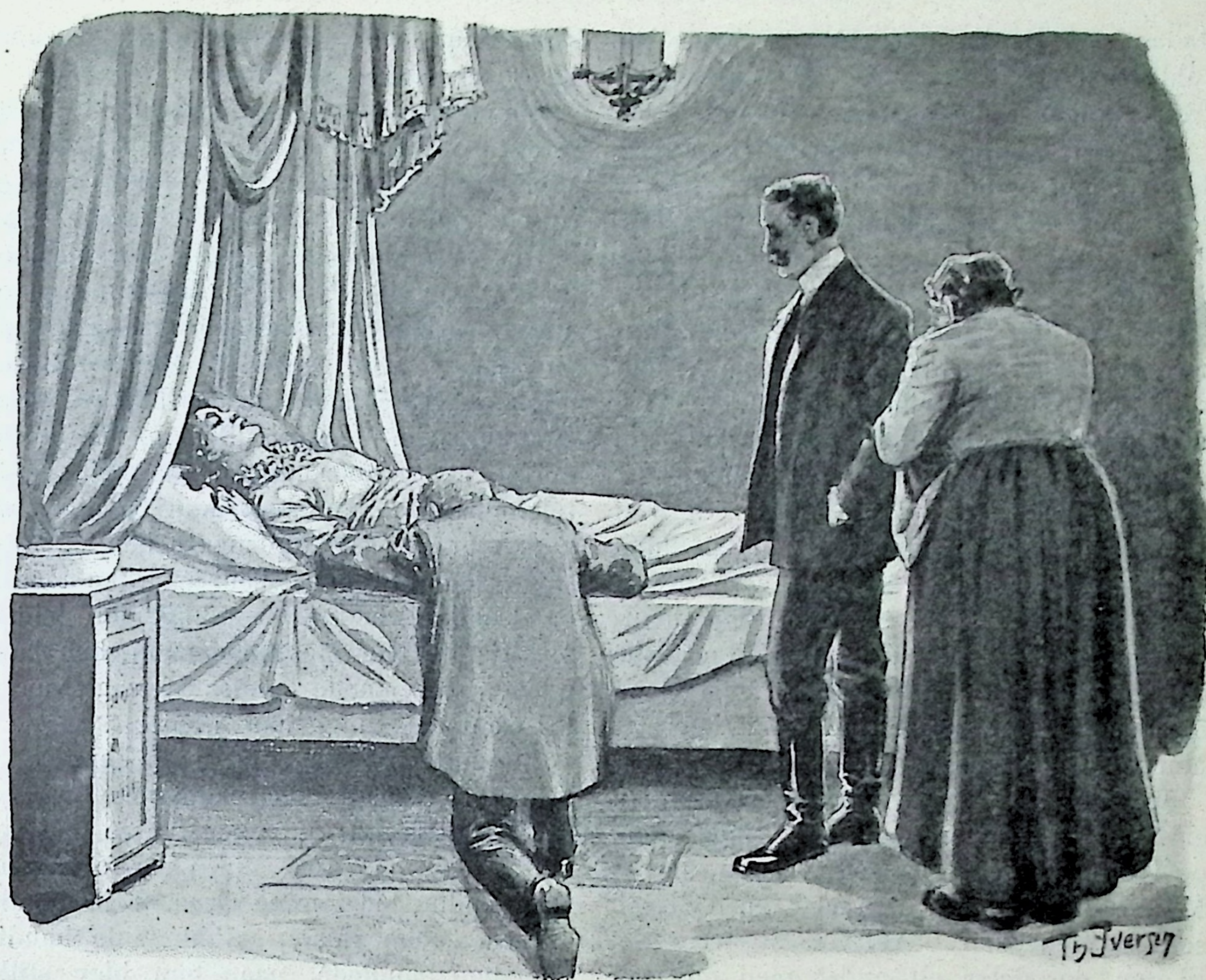
Paa Sengen i et dæmpet Lys laa en Kvinde, hendes sorte Haar var draget bort fra hendes Nakke og laa paa Puden som Ramme om et dødblegt Ansigt. Hendes Øjne var lukkede; en gammel Kone stod ved Lejet, hun rystede paa Hovedet — saa studsede hun ved at se den fremmede Læge.

Hun talte ikke.

Jeg bøjede mig over Patienten og spurgte dæmpet. Den gamle Kone fortalte om, hvorledes det var gaaet til; Hesten var styrtet i Gaarden, Fruen havde slaaet Hovedet mod en Sten. Saaret var vasket, det var Tindingen, der var ramt. Stødet havde været voldsomt, men det saa ikke ud som om der var Brud.

Fritz Richter stod bag mig — jeg følte, hvor han ønskede, jeg skulde gaa. Der var jo ikke noget at gøre, blot jeg vilde gaa — gaa — gaa.

Hun havde haft en enkelt Opkastning,

Det var mig, der havde givet Døden, hvor man havde kaldet mig for at bringe Hjælp.

men iøvrigt været uden Bevidsthed. I Øjeblikket var der heller ikke stort at gøre.

Forbindingen var i Orden. Jeg bøjede mig ned over hende.

Saa slog hun Øjnene op — et Sekund stirrede hun ud i det tomme, men Lyset, som Konen holdt, faldt skarpt paa mit Ansigt.

Jeg saa, hvorledes hendes Blik søgte mit, og jeg vilde trække mig tilbage. Men i det samme gjorde hun en Bevægelse og udstødte et Skrig saa skærende forfærdeligt, at det endnu lyder i mine Øren, som det vil lyde til min sidste Dag, naar min Tanke vender tilbage til hende.

Hun faldt tilbage paa Puden, jeg følte et Greb om min Arm og Fritz drog mig voldsomt bagover, saa jeg stødte mod Konen, der holdt Lyset; det faldt klirrende mod Gulvet.

Mine Tindinger bankede, jeg gjorde mig fri med et Ryk, men det var, som fyldte Skriget endnu Stuen og klang fra hver Krog med isnende Rædsel.

Dødsskriget.

Da jeg atter stod ved hendes Seng og bøjede mig over hende, var hun død. Jeg følte det, hun var død i Skriget. Hendes Mand knælede ved Sengen, han havde grebet hendes Arm, der hvid og slap laa paa Lagnet.

Det varede Minutter, før vi talte.

Aldrig har jeg bøjet mit Hoved dybere i Følelsen af Menneskets usle Vanmagt end den Aften, da jeg stod ved den ubekendte Kvindes Seng, magtesløs overfor Døden, som saa ofte før, men med den nagende Bevidsthed, at det var mig, der havde givet Døden, hvor man havde kaldet mig for at bringe Hjælp. —

Der sad to Mænd den stormfulde Efteraarsnat paa det stolte Herresæde, hvor

Døden var Gæst, hvor Husets Frue laa kold og livløs paa sit Leje, og hendes Børn krøb sammen i deres Sengekammer.

Lægen havde bragt Døden til Huse, men der var dog endnu en Gerning for ham i dette Hus: Skriftemaalet, som maaske er Præstegærning, men som stundom bliver Lægens.

Der var den Aften en Mand, hvis Tanker vandrede paa Afgrundens Rand, som kun et ærligt Skriftemaal kunde redde fra at sluges af Afsindet, der gabede mod ham.

Den Aften fortalte Fritz Richter mig, hvorledes det, jeg troede var et Spil af Skæbnens uberegnelige Lune, en Tilfældighed, som der møder os i Livet, var en forud lagt forfærdelig Plan, en Plan, hvorved en Ven havde tvunget mig til at gribe ind som Hjulet i Uhrværket, hvis Gang forud er rettet, gribe ind i et overlagt Mord uden at ane det.

Jeg kan ikke gengive hans Ord. — Nu er han død, han er død for faa Dage siden, og i dette befrier jeg min Tanke for et Minde, der tynger den med en Tyngsel, som jeg ikke kan bære, ved at betro det til den, der deler alt andet med mig her paa Jorden.

Jeg overgiver den til disse Blade, saa faar den tage Tyngslen, som faar dem i Hænde.

Jeg kan ikke fortælle, hvad han sagde; hendes Rædselsskrig lyder i mine Øren, jeg har set mange Mennesker dø, jeg tror paa et Liv efter dette og paa den Gud, jeg lærte om i min Barndom. Han er naadig — og han véd Raad —, men for mig er al denne Verdens Rædsel og den næstes ogsaa i denne Kvindes Død.

Hendes Mand var Godsejer ved Mühlhausen, dér havde Fritz truffet hende. Hun havde fattet en heftig Kærlighed til ham og var blevet hans Elskerinde. Hun vilde eje ham helt, hendes Mand var en indesluttet, haard Natur, hun havde ægtet ham, fordi han var rig og hun en fattig Pige, hvem Livet intet havde at byde. Nu hadede hun ham og besluttede at tage hans Liv. Hendes Magt over Fritz var saa stærk, at hun mægtede at tvinge ham til at staa hende bi. Saa rædselsfuld stærk kan Elskovs Magt blive, saaledes kan Lidenskaber blinde en Mands ærlige Øjne.

Planen lagde hun. Hendes Mand anede intet om hendes Forhold til Fritz. Han skulde rejse til Berlin paa en Forretningsrejse, hvis Maal han ønskede skjult. Det havde været bestemt længe i Forvejen, og da han var rejst, brød ogsaa hun op og angav, at hun vilde besøge en Slægtning i en Naboby. Hun rejste til Berlin og lod telefonisk sin Mand vide, at hun var kommen til Byen. Jeg erindrer nu, at det var oplyst, at Selvmorderen havde modtaget et telefonisk Bud, som det ikke havde været muligt at oplyse. Hun mødte ham og foreslog „Generalstaben", som han ikke kendte, og de gik derhen for at indtage deres sidste Maaltid. Under Maaltidet skød hun ham, uden at han anede hendes Hensigt, værgeløs, som en Hund, man dræber.

Alt dette er tænkeligt, men den Del af Planen, hvis Udførelse paahvilede Fritz, er saa fantastisk, at jeg vilde vægre mig ved at tro det, om ikke min Vens fortvivlede Røst endnu lød i mine Øren. Fritz kendte Lieschen, han vidste, at hun vilde handle, som hun handlede, naar hun blev stillet Ansigt til Ansigt med det, der senere skete. De havde en Gang sammen læst om noget lignende i en Avis, han vidste, hvad hun vilde gøre, han tog dette med i sin Beregning.

Det var ganske vist ikke det, hvorpaa Planen hvilede. Hans Elskerinde havde været saa forsigtig i Hjemmet at efterlade Breve, der syntes at hidrøre fra en anonym Angiver, for at disse, om de blev fundne, skulde tale for, at hendes Mand af Sorg over Opdagelsen af hendes Utroskab havde begaaet Selvmordet. Men Hensigten med Indbydelsen til mig og Pigen var dog den, at det skulde gaa, som det gik. Planen lykkedes, Mordersken undgik enhver Undersøgelse, med Nattoget vendte hun tilbage til Hjemmet og modtog der Efterretningen om Mandens Død. Den Slægtning, hun havde angivet at ville besøge, var Medvider i hendes Elskovshandel, ikke i Mordet. Hun anede intet derom, men tav for sin Slægtnings Æres Skyld.

Da Aaret var udrundet giftede de to sig og rejste bort. Hun var Universalarving. Hendes Ord om Børnene var Løgn, beregnet paa at vække Medlidenhed. Selve Forbrydelsen kan tænkes, forklares og forstaaes. Men det andet, at han, hendes Elsker, har lokket mig, hans Ven, og Pigen, som han kendte, til Stedet, for at vi skulde være Vidne til dette Mord, at han og hans Elskerinde har lagt den Plan, at Mordersken skulde bevæge Pigen, som han kendte til at gøre netop, hvad hun gjorde af sig selv. Ja, som jeg sagde, havde ikke Fritz Richter selv fortalt mig dette Ord for Ord, saa vilde jeg aldrig have troet, at en saadan Plan kunde fødes i Menneskehjærner.

Livet skriver Dag for Dag en Bog, som ingen Digters Hjærne kan tænke, dette er Sandhed, det skete i Berlin den 16. Sept 18.., medens Menneskene larmede og støjede i Gaderne og under Theatrenes tændte Blus. Og efter dette levede disse to Mennesker et langt lykkeligt Liv, satte Børn i Verden, elskede dem og opdrog dem, levede Livet, uden at nogen anede det forfærdelige, der var sket.

For saa endelig at rammes af Straffen. Nej, vi Mennesker har ikke Ret til at tale om Straf.

Retfærdigheds Dyb er for umaadeligt for Menneskene at maale. Vi ejer ikke Midler til at naa Mile fra dette Dybs Bund.

Den Kvinde, der med mig oplevede dette, skal aldrig erfare, at det ædleste, hun gjorde i sit Liv, var at yde en Morder en Hjælp som — og deri ligger det forfærdelige — var forud beregnet.

Nordisk Skønhed.

De rødeste Læber, det guleste Haar,
Øjne som dunkle Violer.
Hun ligner den dejlige, nordiske Vaar,
— og saa sku' De se hvilke Kjoler.

E.

Den lille Generalinde

St. Sebastian, Sommeren 1904.

FORTÆLLING

AF

CARL MUUSMANN

Illustreret af Axel Thies

Sommersolen skinner lys og klar fra den straalende blaa Himmel ned over det fine, gule Sand paa det nordspanske Badesteds Strand.

En Herre gaar ned over Trapperne, der fra det store Hotel fører til Bredden. Midt paa Trapperne møder han en Dame. Hun er næppe mere end godt en Snes Aar, og hun ser endnu yngre ud. Hendes slanke Skikkelse omsluttes af en ensfarvet, stramtsiddende Kjole, hvis mørke Stof yderligere fremhæver Figurens smækre, jomfruelige Rankhed. I hendes blege, sarte Ansigt, som Sommersolen har givet et let brunlig Teint, lyser et Par dybe, staalblaa Øjne med et drømmende Udtryk.

Herren gaar et Skridt til Side. Han griber uvilkaarligt til sin Hat, som vilde han hilse. Haanden standser imidlertid paa Halvvejen. De to Mødendes Øjne strejfer hinanden. Herren lader Haanden synke, og Damen gaar forbi, idet hun bøjer Hovedet. Hendes mørke Skikkelse er let at følge i Myldret af de brogede Badekostumer nede paa Stranden. Herren bliver staaende taus og stirrer efter hende, indtil hun forsvinder ind i en Strandkurv. Saa synes han pludselig at komme til sig selv, han styrter op ad Trapperne og lige ind

i det store Badehotels Vestibule, idet han hastigt spørger Portieren:

— Hvem var den Dame, der lige gik ned til Stranden?

— Det var Generalinde Gomez, svarer Portieren forretningsmæssigt, medens han med den ene Haand holder Telefonen og med den anden sætter et Frimærke paa et Brev.

— Generalinde! Er hun da gift med en General?

— Det maa hun vel være, skønt hun jo rigtignok ser lidt vel ung ud, men De kan selv se hendes Navn i Rejsebogen. Det er Nummer 77.

Herren blader hastigt i Bogen. Dér staar Navnet: Nr. 77, Generalinde Margaretha Gomez, Madrid.

Langsomt gaar Herren atter ned over Trapperne, medens han kaster et Blik ud over Stranden. De sorte, stejle Klipper med de smaa krigerske Forter paa Toppen danner en mørk, forvittret Ramme om den smilende Idyl. I lyse, tætsluttende Badedragter, der skinner i alle Regnbuens Farver, bæres Kvinder ud i Havet af barbenede, solbrændte biskayiske Fiskere. Ude ved Touget er der Jubel og Latter hver Gang den store Bølge kommer brusende, og alle forsøger at faa dens kølige Bad over deres Hoved. Paa Stranden leger Drenge og Piger med Tøjet saa højt opkiltret som muligt, og hjælper hverandre med at grave Volde og Fæstninger i Sandet med deres smaa Spader.

Herrens Øjne søger længe uden at finde. Endelig tager han en Beslutning. Han gaar ned paa Stranden. Stjaalent kigger hans Blik ind i Kurvenes Skygge. Saa standser han foran en af dem, river sin Hat af med en ceremoniel Hilsen og siger:

— God Dag, Margaretha! Kender du mig igen.

Den mørke Dame rejser sig. Der kommer et Blik af Glæde i hendes drømmende staalblaa Øjne, og hun siger, idet hun rækker Haanden frem:

— Ja, Paul! Jeg kender dig igen, og jeg kendte dig allerede før, da vi mødtes paa Trappen. Det gjorde mig ondt, at du ikke hilste paa mig.

— Forundrer det dig? spørger han.

— Ja, det forundrer mig, det forundrer mig endog i høj Grad.

— Virkelig! Da synes jeg dog, at jeg har god Grund til at betragte dig som en Fremmed, efter hvad der er sket imellem os.

— Og hvad er der sket?

— Hvad der er sket? Ja, jeg maa sige dig, Margaretha, at det nu er mig, der bliver forbauset over dit Spørgsmaal. Jeg har elsket og tilbedt dig fra vor Barndom. Jeg har leget med dig her paa Stranden, fra vi var ganske smaa. Jeg har været din Ridder og bygget Fæstninger i Sandet, medens du beundrende saa paa mig, ligesom de smaa Piger dernede, der med rødblussende Kinder hjælper de raske Drenge. Evig Troskab svor vi hinanden i barnlig Tillid. Jeg kyssede dig som ung Jomfru, da jeg drog ud for at søge Lykken. Du lovede mig, at mig vilde du alene tilhøre.

Og da jeg saa kommer hjem efter at have opsøgt Lykken med dit Billede som en Amulet, jeg altid havde havt i mine Tanker, saa finder jeg dig som en Andens.

— Paul, jeg maa forklare dig, hvordan . .

— Hvad kan du forklare mig. Havde du giftet dig med en ung, smuk Mand, en Mand, som havde haft alle Ynglingens daarende Egenskaber, saa kunde jeg maaske have dræbt ham af Jalousi, men jeg kunde dog have tilgivet dig som Kvinde. Men at du giver dig hen til en gammel, vissen Olding, hvem din skære Ungdom har fristet . . .

— Jeg forbyder dig at tale saaledes om den Mand . . . .

— Du forbyder mig at tale saaledes. Ja, ja, om lidt skal du blive fri for at høre mine Ord, og du skal for bestandig blive fri for at se mig. Men nu maa jeg tale, medens vi er alene, og Øjeblikket er gunstigt. Hvem véd, om det nogensinde kommer igen.

Jeg husker godt din gamle Onkel, General Gomez. Jeg husker godt den gamle hvidhaarede Mand, hvis Øjne altid hvilede

paa dig og fulgte enhver af dine Bevægelser. Jeg troede, at han var en faderlig Ven for dig, og jeg troede, at de Kærtegn, han altid ødslede paa dig, var et varmt Hjærtes Ømhed uden Elskovs Attraa.

Jeg væmmes nu ved Tanken om, at du har kunnet give dig hen til ham, at du har kunnet give din unge Skønhed til Pris for en Gubbes Lystenhed og lade hans faderlige Kærtegn gaa over til at blive ...

Den lille Generalinde har rejst sig. Hendes sarte Kinder blusser af Vrede, der er Staalglans i hendes dybe blaa Øjne, og idet hun stamper med Foden i Sandet, siger hun:

— Jeg forbyder Dem at tale saadan om den Mand, der var min Husbond og lovlige Ægtefælle for Herren. Og gaa saa! De begynder allerede at lægge Mærke til os nede paa Stranden.

— Som var Deres Husbond? Er han det da ikke mere, spørger Paul sagte og inderligt. Han er altsaa død? Eller er De ....

— Nej, jeg blev trofast mod ham til det sidste. Men han døde som en Helt af de Saar, han havde paadraget sig under Kampen for Fædrelandet mod Amerikanerne.

Paul tager sin Hat af og siger:

— Det gør mig ondt, at jeg i min ubændige Jalousi og Skuffelse er kommen til at omtale en Afdød, som sket er. Jeg gør Dem min Undskyldning for at have krænket hans Minde.

Men overfor Dem maa jeg gentage, at skønt De altsaa atter er fri, vil jeg aldrig kunne tilgive Dem, at De offrede vor unge Kærlighed for Udsigten til Rang, Anseelse og ....

— Paul, jeg forbyder Dem at tale ud. Men naar De lover mig at være rolig, saa skal jeg give Dem Forklaringen paa, hvad der er sket. Det er ikke, fordi jeg skylder Dem den. De har forspildt Deres Ret ved den Opførsel, De har udvist. Det er, fordi jeg skylder mig selv at retfærdiggøre mig.

Paul bukker og tager Plads ved den lille Generalindes Side inde i Strandkurven. Nede ved Havet er Børnene nu atter fuldt optagne af deres Sandfæstninger og de badeklædte Damer af at fange den store Bølge over deres Hoved. Ingen lægger Mærke til de To, der sidder stille ved hinandens Side under Kurvefletningens Skygge. Dramaet, man et Øjeblik ventede, er udeblevet. Tilbage er et Par af den Slags, man træffer i hveranden Strandkurv paa den nordspanske Kyst som to Turtelduer i et Slag.

Den lille Generalinde taler sagte og hurtigt, medens Pauls Øjne ikke viger fra hende.

— De véd, at min største Lyst var at blive Kunstnerinde. Jeg gik paa Konservatoriet i Madrid, og jeg var allerede naaet vidt i mine Studier.

Saa udbrød den spansk-amerikanske Krig. Min Families store Plantager paa Cuba blev ødelagte og dens Handelshuse gik fallit. Det var Ruin og Fallit overalt. Kun gamle Onkel Gomez hjalp mig stadig til at vedligeholde mine Studier, idet han lod mig udbetale en Trediedel af sin Gage.

— Det lyder smukt, men han havde jo sin Hensigt dermed.

— Vil De lade mig tale ud og lade være at afbryde mig, ellers faar De intet mere at vide.

— Jeg beder Dem undskylde. De véd, at det kun er min skuffede Kærlighed, der lægger mig de bittre Ord i Munden.

— Derfor tilgiver jeg Dem ogsaa de Ord, som De om lidt vil angre bittert.

Hør nu videre:

En Dag i den frygtelige Ulykkestid blev jeg stævnet for et Familieraad. Man meddelte mig, at der nu havde indfundet sig en Frier, der anholdt om min Haand. Jeg svarede, at jeg ikke var fri. Min Slægt trængte ind paa mig. Den spurgte mig, hvad jeg ventede mig af Dem, og om jeg havde hørt fra Dem. Jeg maatte med nedslaaede Øjne svare nej, og at jeg end ikke kendte Deres Opholdssted.

— Men jeg havde jo skrevet til Dem hver Time paa Døgnet og forsikret Dem om mine usvækkede Følelser for Dem.

— Det er rigtigt, men det erfarede jeg først langt senere. Min Slægt havde ved

et formeligt Komplot forhindret mig fra at komme i Besiddelse af Deres Breve.

— De Skurke! Derfor var det, at jeg ikke fik noget Svar, medens jeg gik derude og vansmægtede efter blot at høre et eneste Ord fra dig.

— Ja, derfor var det, stakkels Paul. Da jeg endelig kom under Vejr med Forræderiet var det for sent. Dine Breve var hørt op, og jeg vidste ikke hvor du befandt dig.

— Jeg troede jo, at du havde glemt mig, og at du ikke mere vilde vide noget af mig at sige. Men alligevel, Margaretha, jeg forstaar ikke . . . .

— At jeg kunde gifte mig!

— Netop!

— Hør videre. Jeg stod imod min Families Ønske og afviste den rige Frier. Jeg skrev til min Onkel Gomez, og han svarede, at jeg skulde følge mit Hjærtes Trang, og at jeg aldrig skulde blive tvunget til et Ægteskab mod min Villie, saa længe han levede.

Der gaar et bittert Smil over Pauls Ansigt, men han undertrykker med Vold et Udbrud.

Margaretha fortsætter:

— Saa kom den frygtelige Efterretning fra Krigsskuepladsen, at Onkel Gomez var bleven dødelig saaret.

— Dødelig saaret!

-- Ja!

— Med Nød og Næppe blev han slæbt tilbage til Spanien og indlagt paa Garnisonssygehuset i Madrid. Jeg passede ham Dag og Nat. Jeg var hans eneste Glæde i hans sidste Timer, og hans halvbrustne Øjne søgte mig overalt fra Sygesengen.

Saadan gik en lang, trist Uge.

Da han mærkede, at hans sidste Stund var kommet, kaldte han mig hen til sit Leje og lagde sin frygtelig afmagrede Haand i min.

Saa sagde han:

— Lille Margaretha! Nu er det forbi. Jeg har udstridt. Jeg takker dig for alt, hvad du har været for mig. Du var Solen her i mit triste Værelse. Jeg beklager mig ikke, Vorherre vil nok være mig en naadig Dommer, thi jeg har altid gjort min Pligt.

Men jeg er bekymret for dig, min lille Margaretha. Hvad skal der blive af dig, naar jeg ikke er mere. Dine Slægtninge vil vel nok hjælpe dig, men de vil stille den Betingelse, at du skal gifte dig med den Mand, som de har bestemt for dig.

Jeg vilde saa gerne have, at du skulde kunne være tro mod din Kunst og tro mod din Kærlighed.

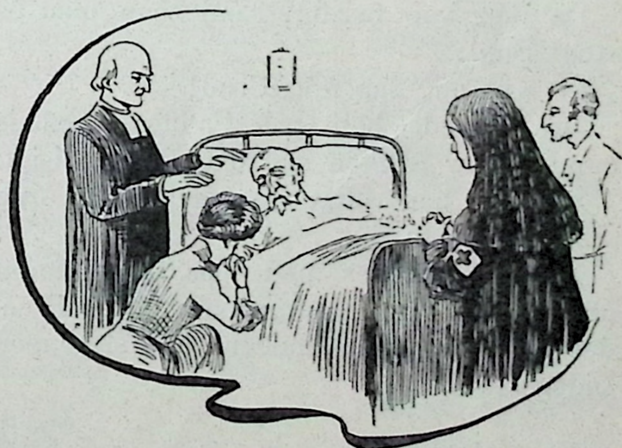
Jeg bøjede mig ned og kyssede hans furede Pande, der var badet i Sved.

— Tak, lille Margaretha, sagde han, da jeg varsomt tørte Draaberne af med mit Lommetørklæde. Saa fortsatte han: Jeg har tænkt paa alt dette, og jeg tror, jeg har fundet en Udvej. Send Bud efter Præsten.

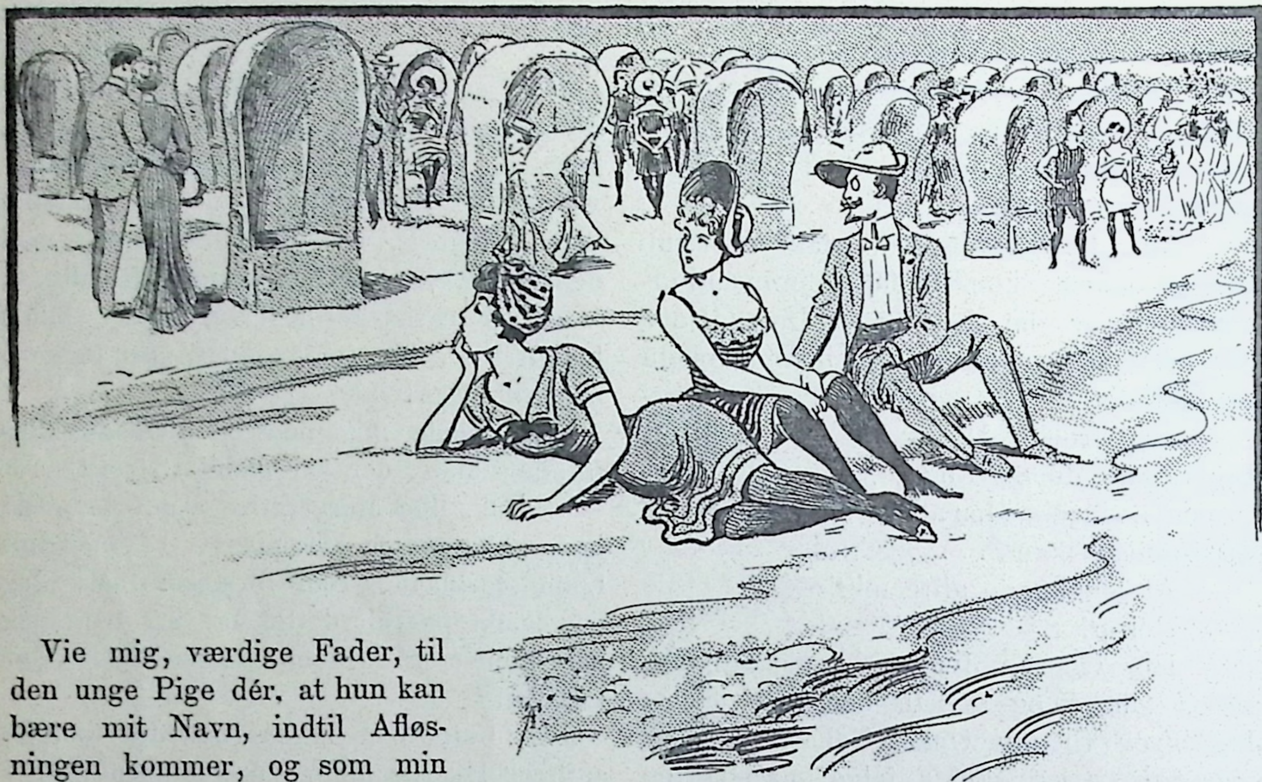
Jeg forstod ham ikke rigtig. Jeg tænkte, at hans Hjærne mulig var omtaaget af Feberen, men jeg skyndte mig at sende Bud efter Præsten, for at han kunde give ham Sakramentet. Thi det var mig klart, at min gamle Ven og Beskytter ikke havde langt igen.

Da Præsten kom var Generalen meget svag, men endnu fuldstændig klar.

— De har kendt mig hele mit Liv, værdige Fader, sagde han, og De véd, at jeg altid har gjort min Pligt. Mit Valgsprog

har været: Sit Fædreland skylder man alt, hvad man kan udrette. Saa skylder Fædrelandet ogsaa mig at sørge for den Eneste, for hvem jeg har næret Kærlighed her paa Jorden.

Vie mig, værdige Fader, til den unge Pige dér, at hun kan bære mit Navn, indtil Afløsningen kommer, og som min Enke blive hjulpet til at holde ud i Kampen for sin Kærlighed. Jeg véd, at den Dag, hun ikke bærer mit Navn længere, vil hun heller ikke mere falde Fædrelandet til Byrde. Er der nogen Synd i det, værdige Fader?

— Nej, ikke naar Tankerne er saa rene som Deres, svarede den gamle Præst.

Saa blev der hentet Vidner, og medens jeg holdt Generalens stive, kolde Haand i min, fuldbyrdedes Vielsen.

Da den var færdig, sagde han med et svagt Smil:

— Kys mig saa min Brud!

Jeg kyssede ham paa Panden, medens mine Taarer trillede ned over hans Ansigt.

Saa nød han roligt Sakramentet, og drog stille sit sidste Suk.

Paul er sunket ned paa Knæ foran Margaretha. Han har grebet hendes Hænder og kysser dem, medens han siger med Lidenskab:

— Tilgiv mig, Margaretha! Tilgiv mig, hvad jeg har gjort mod dig, og hvad jeg har sagt om ham, der har givet mig dig tilbage saa ren som selve den hellige Jomfru med Martyrglorien om din hvide Pande.

Margaretha tager kærligt Pauls Hoved mellem sine Hænder og kysser det, idet hun siger med et Smil gennem Taarer:

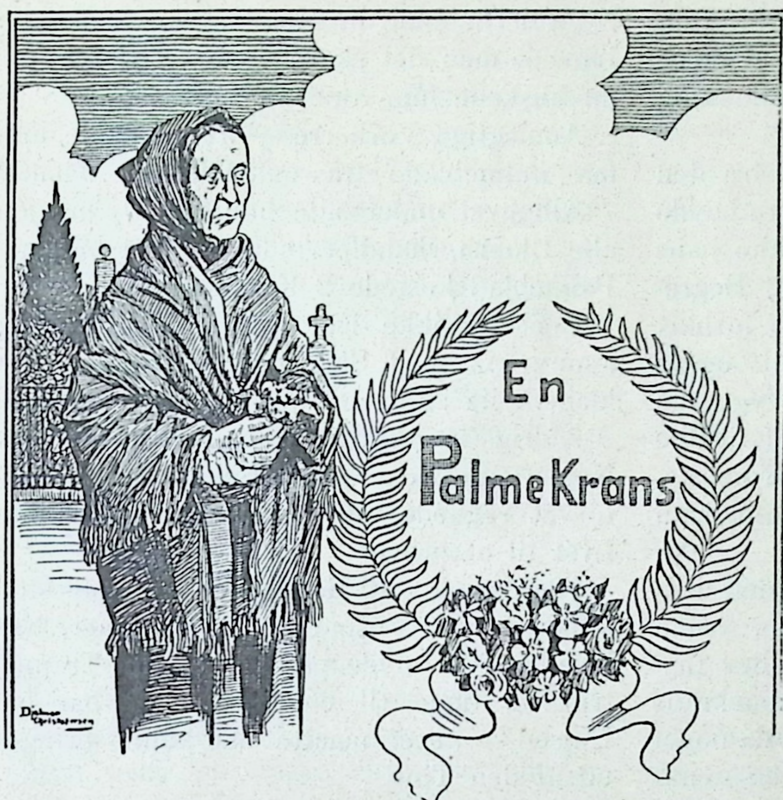
— Lad dem nu kun se det Allesammen nede paa Stranden.

Og de ser det Allesammen, hvorledes de To's Læber mødes til et Kys, og en parisisk Herre med Monokel i Øjet og en hvid Nellike i Knaphullet, siger med let Flirt i Stemmen til et Par Damer:

— Ja, det er galt med den varme Sommer. Nu har vi igen en Forlovelse her paa Stranden.

Og Damerne ler og haaber, at Sommervarmen vil holde sig!

SKITSE

AF

KARIN MICHAËLIS.

Madam Larsens Mand, det Skrog, gik og hev efter Vejret og søgte Arbejde.

Lidt faldt der jo af her og lidt der, men det var kun lidt. Fast Arbejde med Ugeløn, *det* havde han aldrig. Og Kræfter havde han ikke, og hans Underlæbe hang — Folk troede, han var dum.

Naar Bryggerkuskene blev syge eller fik andet Forfald, var han straks paa Pletten, det var det bedste i Verden, han vidste, at køre med Bryggervognene.

Saadan en Vogn var tung og drabelig, og al den Mængde Øl, der kunde stables paa den!

I knejsende Humør — med mange Piskesmæld som en anden lille Klavs — strøg han gennem Gaderne. Ølankerne under Vognens Bug ringlede og svinglede i deres Jernkæder — alle Folk traadte tilside, Trækvognene med. Ingen hørte hans Hoste, Ingen gjorde Grin med hans Underlæbe, Ingen saa, at han hverken havde Strømper eller Skjorte paa — Ingen vidste, at han var Madam Larsens Mand, Skroget.

Madam Larsen sled i det for sig og sine, men saa mange Børn havde Parret sat i Verden, at der aldrig var Føde til dem Alle. Og Hosten kostede meget. For Madammen var god imod sin Mand. Han fik Olieklude paa Brystet og varm Havresuppe, — selv om alle Ungerne vrælede af Sult.

„Jeres Far, det sølle Skrog, er mest trængende for noget varmt i Livet," sagde hun, og skældte dem ud, til de tav.

Men hun sled baade Negle og Fingerender for Børnenes Skyld, gjorde Madam Larsen, og aldrig bad hun Nogen om Noget.

Madam Larsens Mand havde haft tre Dages Arbejde hos en stor Brygger. Det „faste" fik han jo ikke med den Hoste.

Saa var han saa uhyre heldig at støde sammen med en Sporvogn og brække tre Ribben.

Øllet trimlede rundt paa Gaden i Ankere og Flasker, Skaarene sprang om, Vognen laa paa Siden og Hestene rev sig løs.

Men han blev i en nydelig Droske med Fløjl paa Sæderne kørt til Hospitalet og kom i en Seng, der var finere end nogen han endnu havde ligget i.

Derinde fik han uden videre Snak den mest storartede Forplejning baade af varmt og koldt. Naturligvis ønskede han, at de Ribben aldrig vilde komme sig.

Hver Dag var Børnene hos ham en Time, og han kunde se paa dem, at de misundte ham den varme Stue og den gode Seng. Madam Larsen kom om Søndagen, de Søgnedage gik hun paa Kontoret og fik Rengøringssteder anvist.

Men det bedste af det hele var alligevel, at Madam Larsen al den Tid Manden laa, fik 50 Øre daglig fra en Sygekasse. Det kom sig af, at den her store Brygger var saa betænksom at melde alle sine Folk ind i Sygekasse, baade de faste og de tilfældige. Den rare Brygger.

Naa — Madam Larsens Mand, Skroget,

kom ud fra Hospitalet igen, men da var Luften kold og Gaderne vaade. Han maatte nøjes med lidt Samaritanføde og lidt Salmesang i en opvarmet Kirke og saa videre.

Madam Larsen kom aldrig væk fra den Tanke, at det var bedre, om Vorherre havde kaldet ham bort i Stedet for at brække hans tre Ribben. Tænk sikken nydelig Begravelse han havde faaet! Hun havde forhørt sig, og vidste, at Bryggerens Folk ogsaa var i Begravelseskasse, og at Bryggeren gav Palmekrans med hvide Baand til alle sine Folk, der kom af Dage i hans Tjeneste.

Aldrig i Evighed kunde hun skaffe ham saa pænt i Jorden.

De talte jo ogsaa indbyrdes om det, men han var mere nøjsom end Konen. Han brød sig ikke om poleret Kiste eller Ligvogn med Frynser, men den Palmekrans med de hvide Silkebaand, det var da noget af det kønneste, han havde hørt og tænkt sig.

Det blev til, at Madammen lovede ham et rigtigt Palmeblad paa Kisten, naar Ulykken en Gang indtraf.

Af og til huskede han Konen paa Løftet.

I Vinterens allerstrengeste Tid døde han. Der gik Bud til Fattigvæsenet for første Gang. Madam Larsen var ikke betænkt paa saa hastig Død. Hun havde Smalhans i Huset og Laanesedler i den slunkne Pung.

Men en Krans vilde hun saa gerne give ham. Hun gik om paa Grønttorvet og tiggede hos alle Konerne. En knækket Tulipan, en slatten Narcis, to ranglede Hyacinter og to Bundter pæne Vintergækker, noget Mos og nogle Grønkaalsblade var Udbyttet.

Deraf flettede hun en Krans.

Leddeløs og smal blev den, for den var vundet over et Forklædebaand, men den blev stor og fyldte langt ud paa Kisten.

Hun havde helt glemt Palmekransen og var nær ved at synes Manden kom rigtig net i Jorden trods Fattigvæsenets Ligvogn.

Men saa ude ved Graven var det, lille Jenny, trak Moderen i Skørtet: „Fa'er skulde jo have Palmekrans med Atlaskesbaand ved — det har Du lovet ham tre Gange".

„Kan Du holde din Mund", svarede Madam Larsen, men det skar hende i Hjertet, for nu huskede hun først sit Løfte.

Almægtige Vorherre — *hvor* skulde hun faa Palmeblade fra og Atlaskes Baand?

Alligevel undersøgte hun paa Hjemvejen alle Blomsterhandlervinduer — det billigste Palmeblad kostede 2 Kr. 50 Øre.

Der var ikke Kul i Huset. Astrid og Jenny gik med Sko uden Bunde, Emilie klagede sig i Maven — og Huslejen stod for.

Aldrig før havde Madam Larsen bedt Nogen om Noget, den Smule paa Grønttorvet regnede hun ikke, men nu fik hun Lyst til at prøve.

Man sagde, at Manden uden Arme stod i Skat for to Tusind og holdt Tjener, han levede af at sidde paa et bestemt Trappetrin og tigge til en Bøsse, han bar om Halsen — *noget* maatte der kunne bringes ud af den Ting.

„Gaa I kun hjem Børn. Jeg kommer til Aften. Jeg skal nok have Brændsel med og Mad, men hvis I fryser, kan I ellers gaa i Seng".

Børnene smaasnøftede. De holdt ikke af at komme alene hjem i den tomme, kolde Stue, hvor Faderen havde ligget Lig. Men de gik.

Madam Larsen begyndte med en Hovedgade. Trolig vandrede hun Hus for Hus igennem fra Kælder til Kvist. Alle de Historier, hun opfandt til at tigge med, lød som grove Løgne. Hun formaaede ikke at gøre sin skrattende Stemme indsmigrende eller ynkelig. Kun et Par Steder stak man lidt Madrester til hende.

Hun tog sig for at bede om Penge, kun om Penge. Det indbragte hende i halvanden Time sytten Øre.

Saa opgav hun det og — opgav Palmebladet. For de femten Øre købte hun et Bundt Violer og vendte atter ud paa Kirkegaarden.

Hun kom forbi fine Grave, hvor Kransene laa i utallig Mængde med frosne Blomster og jordslaaede Baand. Hun kom forbi Grave, der helt var overdækket med Granris, det saa lunt og kjærligt ud.

Hun kom til en nykastet Grav og maatte

kigge ned i Kistegruben. Der stod Duft af Konvaller og Lillier op fra Kistelaaget, som var skjult af Kranse. Rundt om Gitteret, rundt paa alle Jernpillerne hang Kranse, store og smaa, med flagrende Baand og gyldne eller sorte Indskrifter — det var et Familiegravsted, kunde man se.

Der var Roser, som var det Midsommerdage og Palmekranse med mægtige Baand.

Ni var der, *ni!*

Hun misundte ikke den rige Mand, Jorden var ligesaa fast og ligesaa varm, der hvor hendes Mand, det sølle Skrog, nu laa. Gudskelov, nu frøs *han* da ikke mer!

Hun gik videre.

Paa en anden Grav stod saamænd et Kameliatræ med røde Blomster, de var frosne allesammen, det gjorde formelig ondt i En at se de nydelige Blomster saadan blive brunskjoldede. De var saa dyre.

Men paa den friske Grav var der *ni* Palmekranse! Fire med Roser, en med hvide Blomster, en omvundet med violet Flor og tre med forskellige Blomster.

Saa gik hun til den eneste Grav, der kom hende ved.

De tre Skovlfulde Jord, som foreløbig var kastet over Kistelaaget havde ramt hendes Krans, saa den næsten ikke var til at kjende.

Hun lagde sig ned for at trække den frem og ryste Jorden af, men kunde ikke naa saa dybt.

Hjælpeløst saa hun sig om.

Tanken kom langsomt vandrende til hende over den hvide Sne. Den havde ikke Tvivl eller Skam i Følge.

Hun kastede det lille Violbundt ned, ilede uden Vaklen hen til Graven med de ni Palmekranse, og valgte den med de bredeste Baand.

„Farvel, kære Fader," stod der, „tak for alt!"

Ikke andet.

Naa, Børnene havde maaske ikke saa meget at takke ham for, uden netop det, at de var kommen til Verden, men ellers passede Indskriften jo udmærket.

Og han pryglede aldrig Børnene, aldrig.

Hun blev saa let til Mode, saa varm og glad, da hun stod med Kransen i sine Hænder.

To store, blanke Palmeblade og hvide Roser med rigtig Lugt, og Baand saa tykke og stive — vist til over to Kroner Alen!

Hun saa sig tilbage, hun saa ned ad alle Sidevejene, men der var intet Menneske at øjne. Hurtigere og hurtigere gik hun. Hendes Kjole klaskede gennem Sneen, hun blev vaad højt op og kom pludselig til at huske alle de Laanesedler, der laa i Pungen. Bare de ikke blev gennemblødte. Lommen sad lavt. Nej, Pungen var da tør.

Den dejlige, dejlige Krans. — — — —

Det var ganske underligt, — da de giftede sig, havde hun ikke Raad til en lille, tarvelig Myrthekrans, nu kom han i Jorden og fik en Krans med Palmeblade og tykke, fine Baand.

Hun lagde den tæt ind til Ansigtet og lugtede til Roserne, hver især. Hun lod Baandene stryge over Kinden baade Ret og Vrang.

Bare det dog vilde slaa ind med fuldstændig Tø uden Nattefrost, saa kunde Roserne maaske holde en Uge eller længere, — og saa frøs Børnene heller ikke saa meget, selv om der ikke blev fyret.

Det kunde jo ikke opdages. Der var et helt Kvarters Gang mellem Gravene, — en fattig Mand havde da Lov til at have Børn, der sagde: „Farvel, kære Fader, Tak for Alt!"

De femten Øre til Violerne kunde godt være sparet, for dem fik man halvtredie Pot skummet Mælk.

Skulde hun lægge Kransen ned i Graven eller ved Siden af? Hvis den kom ned, blev den jo dækket med Jord, naar Graveren kastede til. Det var nok klogest at lægge den ved Siden af.

Hun fortrød jo ikke et Øjeblik den Krans, men alligevel maatte hun hvert Minut vende sig og lytte.

Der kom to Mænd imod hende. Hun havde Lyst at dreje ned af en Sideallee, men det var vel netop mistænkeligt.

Det var mere sikkert at gaa lige frem,

ikke for hurtigt, men heller ikke for langsomt.

Da de kom nærmere, kendte hun Graveren. Hendes Arm blev slap, Kransen sank saa løjerlig pludseligt — hun gemte den bagpaa. Det var uvilkaarligt og ganske mod hendes Villie, hun indsaa godt, hvor dumt det var.

Mændene saa skarpt paa hende, hun slog sine Øjne ned. Da de var forbi, tog hun atter Kransen foran — men Baandene blev ved at flagre.

„Vent lidt, De der,“ lød det bagved hende. Hun vilde ikke høre, hun vilde ikke standse. Men et haardt Tag i Armen tvang hende til at staa.

„Hvor har De saa stjaalet den Krans?“ spurgte Graveren myndigt.

I det Øjeblik tænkte Madam Larsen kun paa sin Mand, Skroget, der nu blev snydt for den dejlige Krans.

„Det er min — jeg har købt den,“ mumlede hun trodsig.

„Ja, ja — vi skal nok faa Sandheden for en Dag, kom blot med!“

„Godt var det, at han fik Violerne, tænkte hun, men siden, da hun sad i Cellen, tænkte hun paa de smaa Børn, der i Mørke og Kulde ventede paa deres Moder.

Hun havde jo lovet dem Mad.

Manden med den sjette Sans.

Tror De paa den sjette Sans, den højere Bevidsthed, som man kalder det?

Det gør jeg. Jeg tør endda sige, at jeg er bleven ganske dygtig til at læse Tanker.

Jeg skal give Dem et Eksempel.

Tro ikke, at min Kone nogensinde behøver at fortælle mig, at hun føler sig meget ilde berørt, naar jeg faar et Brev fra en af de gamle Svende, der delte min Ungdoms Glæder med mig, og som jeg nu helt har forsaget.

Jeg mærker straks, at det trækker op. Jeg kan paa en Prik sige, hvad Humør hun er i, alene ved at høre hendes Trin paa Gulvet. Og naar hun saa kommer ind med en Ildtang i Haanden og tager det nævnte Brev op med den nævnte Ildtang og med Afsky malet i alle Træk bærer det bort for at brænde det, saa ved jeg, hvad hun tænker, skønt hun ikke siger et Ord.

I Gaar forbavsede jeg en af mine Venner ved at fortælle ham, at han lige havde knebet sig en „Genstand“.

„Hvor kan Du vide det?“ sagde han, „jeg gaar jo netop og tygger Kryddernelliker, for at ingen skal kunne lugte det.“

Det er forøvrigt et udmærket Middel, og jeg brugte det selv i gamle Dage.

Min Ven følte sig ligefrem lamslaaet over min sjeldne Evne og foreslog, at vi skulde knibe en til. Jeg modstod dog Fristelsen, da min Kone har forbudt mig al den Slags, og hun er for klog til at lade sig narre af Nelliker; hun har nemlig ogsaa en højere Bevidsthed.

Jeg aflagde ogsaa en anden Prøve paa min forunderlige Evne. Der kom en Ven og besøgte mig, og jeg kunde tydeligt mærke, at han vilde laane Penge af mig, saadan som han sad og skævede til min Lommebog.

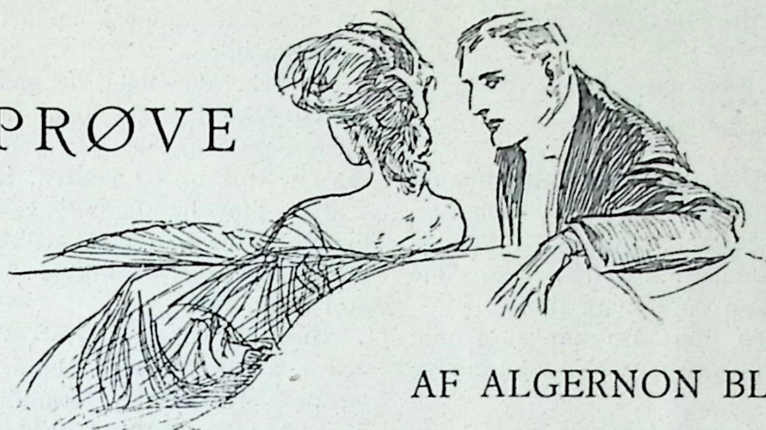
Jo, det er i Sandhed en vidunderlig og nyttig Evne; i dette Tilfælde satte den mig i Stand til at have en Løgn parat.

— Om jeg nogensinde har foretaget Eksperimenter med Tankelæsning paa lang Afstand, spørger De.

Jo, jeg har. Jeg kender en Mand, som bor tyve Mile herfra, og som har Fordringer paa mig, som jeg aldrig har betalt. Jeg ved, at denne Mand er vred paa mig — ligefrem rasende for disse elendige Regningers Skyld, føler jeg.

Og dog forsikrer jeg Dem for, at jeg ikke har Spor af Forbindelse med ham; jeg har ikke saa meget som skrevet til ham for at bede om Henstand.

PAA PRØVE

AF ALGERNON BLACKWOOD

Julia Mansfield stillede ikke store Forventninger til Ballet den Aften.

Hun var netop i den Periode, hvor hun høstede de Erfaringer, som enhver Millionarving uvægerligt maa gøre, hun lærte lidt efter lidt, at ikke altfor mange Penge — men Penge nok — er bedre end en frygtelig Portion.

Skønt hun kun var treogtyve Aar, havde der allerede lejret sig bitre Træk i Krogene ved hendes Mund, og i hendes Øjne saas der nu og da et skarpt Blink, som ganske sikkert ikke havde været der, da hun begyndte at tage Del i Selskabslivet. Sagen var den, at hun gennemgik den Proces, hvorunder unge Damer hurtigst mister alle Illusioner — hun søgte sig en Livsledsager.

Julia var strengt taget ikke smuk. Hun havde et af disse intelligente Ansigter, som alvorlige Mænd synes om, men som keder de fleste og skræmmer Resten væk. Derfor gik hun ikke til Bal med den unge Piges Fryd og Forventning.

Der var dog én Mand, hun haabede at træffe dér. Mark Lister havde aldrig vist Lyst til at gøre Kur til hende; hun respekterede ham og syntes om ham, og skønt han ikke havde vist hende det, havde hun Følelsen af at Sympathien var gensidig, og at det kun var alle hendes Penge, der holdt ham paa Afstand.

Ballet begyndte Klokken ti, men det blev Midnat før Mark Lister kom.

Han var Ingeniør, saa godt ud, høj og kraftig; men han var uformuende. Han stod just i Begreb med at rejse bort for at tiltræde en god Stilling i Indien; og han var kommet til dette Bal ene og alene for at se Frk. Mansfield og tilstaa hende sine Følelser.

Han havde ikke i Sinde at spørge hende, om hun vilde gifte sig med ham, men han vilde have, at hun skulde kende hans Hemmelighed. Det kunde jo da ikke skade hende, tænkte han, og i Fremtiden vilde det være ham en Trøst, at hun i al Fald vidste det.

Mark Lister var en ligefrem og praktisk Natur, han gjorde ikke mange Omsvøb, og hvad Følgerne af hans egoistiske Handling vilde blive, skænkede han ikke en Tanke. Han var ikke længe om at finde den, han søgte, og da senere hans Tur kom til at danse med hende, gik han lige løs paa Sagen.

— Jeg er kommen her i Aften blot for at træffe Dem, sagde han; der er noget jeg gærne vil sige Dem. Nej, bliv nu bare ikke forskrækket, jeg skal ikke ende med at gøre Dem et trivielt Spørgsmaal. Hvis De vil lade være med at danse med denne Gang, skal jeg fortælle Dem, hvad det er.

Han førte hende til en ensom Krog og tog saa fat:

— Om tre Dage rejser jeg til Indien, men først vil jeg fortælle Dem — hvis jeg maa — at jeg har været forelsket i Dem lige siden jeg for tre Aar siden mødte Dem første Gang her i dette Hus. Jeg siger Dem det, fordi — ja, jeg véd knapt hvorfor, det er maaske egenkærligt af mig — men det vil altid være mig en Trøst, at vide, at De véd det. Og det kan jo dog ikke skade Dem. . . . . Ja, det er det Hele. Det er saamænd den længste Tale, jeg har holdt i hele mit Liv.

Han havde rejst sig for at gaa, da Musikken atter var begyndt at spille, men hun strakte Haanden ud og holdt ham tilbage.

— Vent lidt, sagde hun. Jeg skænker Dem ogsaa denne Dans. Deres Erklæring interesser mig virkelig. Den er usædvanlig. De ender ikke med det Spørgsmaal, som jeg er saa led og ked af at høre: „Vil De blive min Hustru“.

— Nej, jeg skal sige Dem, jeg synes De passer til en højere Stilling end den, jeg kan byde Dem. Desuden saa holder jeg af mit Arbejde, og kunde slet ikke tænke mig at opgive min Stilling, selv ikke hvis jeg turde vove at tro, at De brød Dem om mig. Derfor har jeg aldrig vovet at tænke længere frem end til det Faktum, at jeg elsker Dem, og at De skulde have det at vide.

— Det ser ud til at vi er mærkelige Mennesker begge to, sagde hun leende; men i en Tone, der fik Hjærtet til at hoppe i Livet paa ham. — Nu vil jeg til Gengæld gøre Dem et Spørgsmaal. Vil De saa svare oprigtigt paa det?

— Ja.

— Vil De gærne gifte Dem med mig?

— Ja!

— Vilde De have bedt mig derom, hvis jeg havde været fattig?

— Ja!

Saa tav de begge. Han følte sig næsten uimodstaaeligt tiltrukket af den unge Pige, men han lod sig ikke mærke dermed. Duften af hendes Haar og Aande steg ham til Hovedet. Han vilde atter rejse sig, men hun holdt ham tilbage.

— Hr. Lister, sagde hun, De har sagt mig Sandheden uden at ydmyge mig. Nu vil jeg sige Dem noget.

Hendes noble Personlighed gjorde, at det lød alt andet end ukvindeligt, da hun sagde:

— De har ogsaa vundet min Kærlighed. Jeg har elsket Dem længe.

— Mener De virkelig det? raabte han.

— De vil gifte Dem med mig — og jeg vil gærne have Dem, skyndte hun sig at sige. Men der er en Betingelse, jeg stiller: De skal først bevise mig Deres Mod.

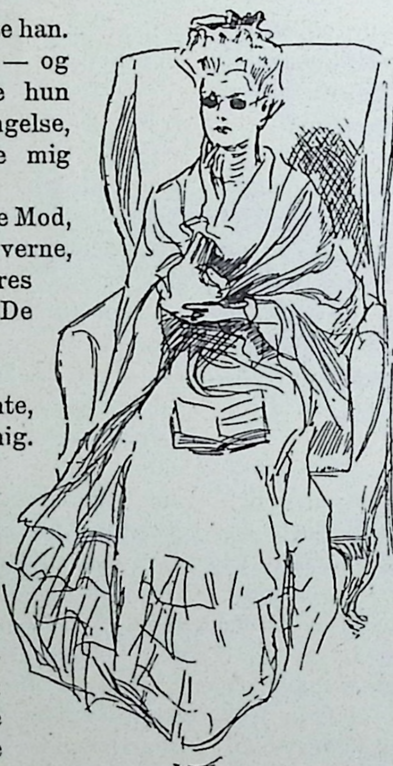
— Jeg mener ikke Deres fysiske Mod, tilføjede hun; det er jo bare Nerverne, det kommer an paa. Jeg mener Deres moralske Mod, som viser mig om De har Karakter.

— Hvorledes —?

— Gaa hen og bed min Tante, om De maa gifte Dem med mig. De ved, det er hende, der har Ret over mig. Jeg er hendes Myndling.

Hun iagttog hans Ansigt, men han blinkede ikke.

Hendes Tante havde Ry for at være en sand Drage, en frygtelig Kvinde, i Besiddelse af den skarpeste og mest ubarmhjertige Tunge; hun sagde de frygteligste Ting lige op i Øjnene paa Folk — og ofte ramte de ret godt.

Han opdagede den frygtede gamle Dame i en Lænestol.

— Godt, jeg gaar, sagde han uden Tøven. Men hun har jo aldrig hverken set mig eller hørt noget om mig.

— Det gør aldeles ikke noget. Det er Prøven, De skal stilles paa, gaar De ind paa det?

Han nikkede.

— Ja, kom De saa blot i Morgen Klokken fire, saa skal jeg nok have fortalt hende, at der igen kommer en Tilbeder for at bede om min Haand. Hun hader Ordet „Tilbeder“ og „Frier.“ De virker paa hende som en rød Klud paa en Tyr.

Det var hendes sidste Ord.

Mark Lister overleverede hende til Lord de Pennylesse, som fulgte hende til Aftensbordet, og saa forlod han Ballet.

Den næste Dag paa den fastsatte Tid meldte han sig i hendes Lejlighed i Grosvenor Sqaure, men før han gik ind til „Dragen“, spurgte han, om han ikke kunne komme til at tale alene med Frk. Mansfield.

— Frk. Mansfield er gaaet ud, min Herre, og vil ikke komme hjem før i Aften. Det var Tjenerens Svar, og lidt modfalden sendte Lister saa sit Kort op til Tanten, Lady Hester.

Han blev øjeblikkelig vist ind i en lille Dagligstue, hvor han straks fik Øje paa den frygtelige gamle Dames Skikkelse plaseret i en Lænestol foran Ilden.

Hun saa voldsom stiv og alvorlig ud, og hendes paa gammeldags Maner højt opsatte Haar og de sorte Briller formildede i Sandhed ikke den afmaalte Højtidelighed, hvormed hun bød ham kort Velkommen. Hun gjorde Tegn til ham, at han kunde tage Plads, og uden Tøven gik hun løs paa Sagen i en vranten Tone.

Hendes Hensigt var aabenbart at faa Samtalen endt saa hurtigt som muligt, for at komme tilbage til sin Novelle. Hun vendte Ansigtet imod ham, sad med Ryggen mod Lyset, og gjorde sig ikke den Ulejlighed at se paa ham mens hun talte.

— Jeg tager vel ikke fejl, naar jeg formoder, at det er Deres Ønske at blive gift med min Niece, ikke Hr. – —?

— Lister er mit Navn, indskød han. Hans Stemme havde ligesom en lidt sprukken Klang.

— Hr. Lister, fortsatte hun. Ja, min Herre, da hun tillige er min Myndling, er det selvfølgelig min Pligt at spørge Dem, om De kan forsørge hende — —.

— Jeg er Ingeniør, tjener 400 Pund om Aaret og har gode Udsigter.

Maaske De vil være saa god at lade være med at afbryde mig, sagde hun spidst. Jeg vilde sige om De kan forsørge hende paa den Maade, som hun er vant til?

— Nej, det forsikrer jeg, jeg ikke kan, i al Fald kan jeg ikke for Tiden skaffe den Luksus, som hun er vant til, svarede han frejdigt; men hun kan jo købe sig al den Slags unødvendige Ting for sine egne Penge.

— Hendes egne Penge, min gode Mand, jeg vil lade Dem vide, at hun strengt taget ikke har en rød Øre, som hun kan kalde sine egne Penge. Hendes Formue raader jeg for, og hvis hun gifter sig med en Mand, som jeg ikke synes om, faar hun ikke en Skilling.

— Det var noget helt nyt, men det gør for Resten ikke noget, for hvis hun virkelig holder af mig, saa vil hun ikke bryde sig noget om det.

— Det er noget rent Vrøvl, afbrød den gamle

Dame og stampede rasende i Gulvet. De ved jo ikke, hvad De selv siger, unge Mand. Er De saa egoistisk, at De vil bringe det ulykkelige Barn til at miste sin Formue? Ved De ikke, at det er Penge, det kommer an paa i denne Verden?

Mark Lister var i Besiddelse af en hel Del Selvbeherskelse, men nu afbrød han hende.

— Lady Hester, sagde han rolig og bestemt. Jeg er kommen her for formelt at anholde om Deres Myndlings Haand. Hvis De ikke synes om mig som hendes Mand og er saa elskværdig at vise mig det saa tydeligt, vil jeg tage mig den Frihed, at spørge hende selv, om hun vil have mig uden Deres Samtykke. Hvis hun foretrækker sin Formue, ved jeg, hvad hendes Kærlighed er værd. Men jeg tvivler ikke et Øjeblik om, at hun foretrækker mig for de elendige Penge.

— Det var en nydelig Maade at tale paa, Hr. Lister, stammede den gamle Dame, men jeg skal være lige saa oprigtig imod Dem.

— Jeg giver ikke mit Samtykke! Vær'sgo, sæt De Dem nu ned og skriv det til hende. Hvis hun gifter sig med Dem, faar hun ikke en Øre af mig.

— Det glæder mig, sagde han noget ophidset; hvis hun ikke vil have mig med det, som jeg har, saa kan hun lade være.

— Bag ved Dem staar et Bord med Skrivemateriale, hvæsede den gamle Dame og stak Næsen dybt ned i sin Bog, uden at bryde sig mere om, hvad han tog sig for.

Mark Lister satte sig øjeblikkelig til at skrive. Hans Elskede maatte træffe Afgørelsen.

Han overvurderede ikke sig selv, men han følte, at han maatte handle saaledes. Det vilde i al Fald bevise, at det var hende, han vilde have, ikke hendes Penge.

Hvad Pokker gik der nu af det gamle Uhyre.

Han havde faaet skrevet Halvdelen af Brevet, da han pludselig følte et Par Hænder lægge sig over hans Øjne.

Hvad Pokker gik der nu af det gamle Uhyre? Han kæmpede lidt for at befri sig, men Fingrene klemte haardere til.

Saa greb han om Haandleddene for at tage dem væk.

Den lille bløde Haand, han følte i sin, kunde da umulig tilhøre den gamle Kat, han lige havde siddet og skændtes med. Det var da umuligt. Han gjorde sig fri og vendte sig imod hende.

Julia Mansfield stod foran ham med blussende Ansigt og Øjne, der straalede af Lykke.

Paa Gulvet laa den hvide Paryk, de mørke Briller, Sjalet og den gamle Lady Hesters andre Beklædningsstykker. Hendes Lænestol stod tom.

Forklædningen havde været fuldstændig og havde gjort sin Nytte.

— Mark! raabte hun, saa holder Du dog af mig for min egen Skyld. Du aner ikke, hvor mange Mænd, der er faldet for den Prøve.

Forresten tvivlede jeg ikke paa dig, men det var mig en Fryd at høre det fra dine egne Læber og saa paa den Manér. Min Formue er selvfølgelig min egen, og hvad der er bedre endnu, det er Du ogsaa.

— Din lille Heks! sagde han, og kyssede hende til hvert Ord; Du fortjente i det hele taget slet ikke at faa nogen Mand.

— Vil Du aldrig tilgive mig?

Han kyssede hende til Svar.

— Men din Tante, hvad hun?

— Jeg er min egen Tante, svarede Julia, og har altid været en rigtig rar Slægtning at have i Baghaanden.

Men nu er jeg færdig med hende, og jeg maa øjeblikkelig bekendtgøre, at Lady Hester er rejst til Udlandet paa ubestemt Tid.

Spejlet

EN FORTÆLLING OM ET FARLIGT EKSPERIMENT

AF

SCHACK STEENBERG

Illustreret af Axel Thies

Skuespillerinden fyldte 40 Aar.

Denne Dag havde været hende en Sorgens Dag. Nu var hun jo atter naaet til en af disse Mærkepæle, hvormed Menneskene inddeler deres Tilværelse her paa Jorden.

— Fyrretyve Aar. . . . Minder, Skuffelser, Haab, Fortrydelse og saa Angst havde plaget hende den hele Dag. Navnlig Følelsen af Angst. Angst, for ikke at faa udrettet det, som hun endnu drømte om — Angst, fordi Tiden skred saa ubarmhjærtig hastigt frem — fordi Livet maaske snart var til Ende.

Klokken 6 om Eftermiddagen satte hun sig nervøs og træt af at tænke foran sit Toiletbord. Hun begyndte altid senest Kl. 6 at gøre sig i Stand til om Aftenen — der var jo meget at gøre nu — og naar hun kunde, saa anlagde hun ogsaa helst sin Maske hjemme hos sig selv.

Hun tændte Toiletbordets Lys, stillede sit venetianske Spejl, der glimrede med de prægtigste Blomster af Glas i rødt og gult og grønt, op foran sig og gav sig til at studere sit Ansigt.

Rundt om i Paaklædningsværelset var der dekoreret med Blomster, pragtfulde Fødselsdagsbuketter fra Venner og Beundrere — Venner — af hende selv, mer end af Kunsten. Værelsets Vægge var betrukne med lyserødt Silke, og der hang kun et eneste Billede i hele Stuen, en Pastel af hende selv i Kostume, legemsstort og fra for femten Aar tilbage.

Overalt i Værelset var der anbragt Spejle, der kunde vise hende hende selv fra Top til Taa. De var hende til megen Nytte, baade naar hun prøvede Kostumer, og naar hun Morgen og Aften efter Badet frotterede og masserede hele sit velbevarede Legeme efter det gammelgræske plastiske System.

Men intet af alle Spejlene var hende saa kært, som det lille *venetianske*, hun brugte til sit Ansigt. Der boede ligesom Fantasi i hver Krog af det Spejl. Lyset kunde spille som gyldne Solstraaler fra de slebne Blomster, og til andre Tider kunde de matrøde, vandblaa og grønne Blade forme sig som en vissen Tornekrans om hendes Hoved. Og saa knyttede der sig jo ogsaa mange Minder dertil.

Op af en Skuffe havde hun taget en Krukke med hvid Salve, og mekanisk begyndte hun nu at indgnide Pande, Tindinger, Kinder, Hals og Barm, mens hun samtidig Træk for Træk gennemgik sit Ansigt.

Hun løftede det gyldenblonde Haar. Ikke en Rynke paa den hvide Pande.

Hun strøg sig ned over Kinderne og kastede et Sideblik op paa Billedet fra for femten Aar siden — hun var fyldigere i Ansigtet den Gang, men nu var Kindtænderne jo ogsaa begyndt at gaa. Og Furen fra Næsen ned forbi begge Mundvigene — den der skal kunne fortælle et Menneskes Lidelser tydeligere end noget andet — den var bleven betydeligt uddybet. Og den blev der, hvormeget hun end gned. . . .

Hun var tilfreds med sin Hals og Barm. Hendes Buste, den blev ligesom Marmor, smukkere med Aarene.

Hun vedblev at gnide sin Hals og sit Ansigt, til den fine hvide Crême helt var trængt ind i Huden, og al den fedtede Glans var forsvunden. Saa pudrede hun sig ganske let med hvidt Pudder.

Hun betragtede derpaa sine Øjne — store mørkegraa Øjne — men hun syntes selv, man kunde se paa dem, at de havde grædt meget. Og hun vedblev at stirre stift og uden at blinke ind i sine egne Øjne, saa alt blev borte i en graa Taage, og Øjnene begyndte at løbe i Vand af Anstrengelse.

Hun kunde tilsidst slet ikke se sine egne Træk mere, blot Spejlets graa Flade, hvorfra Tusinder af Straaler i alle Regnbuens Farver som skarpe Klinger skar igennem Taarerne i hendes Øjne. . . .

Nu sved og brændte det i Øjnene. Hun vilde lukke dem et Øjeblik; men det var hende næsten umuligt nu. Det var, som om Lysstraalerne ved Trylleri holdt hendes Blik fast. . . . .

Med en Kraftanstrengelse fik hun rejst sig, derved fik hun ogsaa Blikkets Retning forandret og blev helt Herre over sig selv igen.

Hun syntes der var for mørkt i Stuen og tændte baade i Loftet og foran de store Spejle.

Saa satte hun sig igen og tog fat paa Øjnene; først fik Brynene lidt Sværte, saa fik Laagenes Rande en gulbrun Tinktur. Og saa med et sad hun igen og stirrede ind i sit eget Blik, mens hendes Hænder sank slapt ned paa Bordet foran hende. . . .

Det var denne Gang først, som om hun stirrede ned i et helt Ildhav. Saa var det som om absinthgrønne Luer slog helt sammen omkring hende. Spejlets Glas gled helt bort for hende, men det var hende umuligt at tage Blikket bort fra alle disse Straaler, der nu som Lyn skød ud fra en matfarvet Ildkugle. . . . Det blev svimlende sort for hende, saa igen luende rødt. Pludselig troede hun, hun skulde styrte forover. Med en ny Kraftanstrengelse fik hun dog rejst Hovedet lidt, og saa saá hun igen Spejlets blygraa Flade foran sig som en Ø midt i det farverige Lyshav.

Nu skælnede hun ogsaa ganske tydeligt et Menneskes Ansigtstræk deri. . . . . Et bleggult Ansigt — som en Døds — derinde i Spejlet. Dér var Øjnene — sorte som underløbne med Blod — dér Kinderne, dér Munden. . . . Men — det var ikke hendes Ansigt — ikke hendes Øjne. . . .

Vild af Angst stirrede hun ind i disse Øjne. . . . . Hvem var det dog? Hvem var det dog? Hun vilde skrige, men de sorte Øjne stirrede paa hende med lammende Magt. . . . . Dér var den hvide Pande, dér det tykke, sorte Haar. . . . . Og dér — fra Tindingen! Hvad var det? Blod! En bred Stribe Blod, der løb ned over det halve Ansigt. . . . .

Hun blev kold af Skræk og mærkede ligesom en Prikken i Huden over hele sin Krop.

Tydeligere og tydeligere saa hun det af Dødskampen fortrukne Ansigt. Ikke en Lyd kom over hendes Læber, før hun med et Skrig styrtede forover med Ansigtet lige ned i det venetianske Spejl, hvis fine Blomster splintredes og trængte som smaa Naale ind i Kødet paa hendes Pande og Kind.

* * *

Der var gaaet Bud til Teatret, at Skuespillerinden var bleven syg.

— Hun fejrer vel sit Jubilæum, havde de yngre Kunstnerinder sagt med ondskabsfuld Latter, da de fik det at vide; hun var nemlig endnu Medbejlerinde til Hovedrollerne.

Hun laa i sin Seng med Hovedpine og Feber. Over hendes Pande laa et vaadt Lommetørklæde, og det halve Ansigt var dækket af Vattotter med Koldkræm.

Sengen var Stuens pragtfuldeste Pynt. Skumlere sagde, at den eneste Gang hun i sit Liv havde lagt Kunstforstand for Dagen var, da hun købte sin Seng. Den var udskaaren i Træ som en vældig Muslingskal, omkring den bølgede Skyer af rosa Silke, og hun rejste sig om Formiddagen af de rosa Tæpper og Puder som en Venus, der stiger frem af Morgenrøden.

Hun havde drejet Hovedet om for at se paa sit eget Billede, det fra for femten Aar siden. I det Kostume skulde hun netop have spillet den Aften, da hendes Livs store Ulykke skete.

For første Gang havde hun faaet en stor Rolle. Som Heltinden i et berømt Drama skulde hun have sin egenlige Debut som Skuespillerinde — før havde hun mere været ved Dansen.

Hun havde gaaet og været syg af Spænding i flere Dage, huskede hun; og den Dag var hun saadan, saa hun rystede . . .

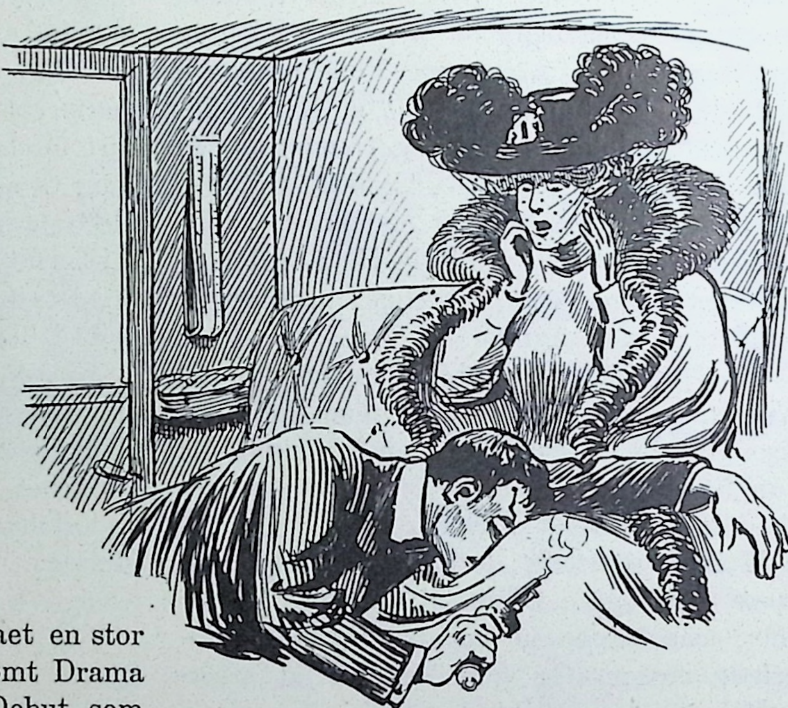
Saa kom han. Hvad i Alverden vilde han ogsaa den Dag? Han med sit triste Humør. Han var den beskedneste, den mest hengivne af alle hendes Tilbedere — maaske ogsaa den kedeligste af dem, saa højtideligt, som han tog paa Tilværelsen; men han var maaske dog den, hun allerhelst saa.

Og saa begyndte han — netop den Dag — at tale om Giftermaal og om sin Skinsyge.

Ikke et Ord vilde hun høre, hvor kunde hun have en Smule andet end Rollen i sit Hoved. — Herregud havde hun sagt, saa forskaan mig dog. Lad dog være at lave Scener — netop i Dag!

Et Øjeblik havde hun været lige ved at lade sig rive hen af hans Fortvivlelse, men saa blev hun rasende: Hun maatté vel have Lov at gøre, som hun fandt for godt! Han kunde gaa, hun maatte have Ro den Dag.

— — Hvorfor var han dog kommen? Hvorfor ventede han ikke med alt det til om Aftenen, til bagefter, — naar hun var lykkelig? Hun hørte saamæn gærne paa ham, for hun holdt jo dog mest af ham.

Han trykkede en Revolver af mod sin Tinding og styrtede forover i hendes Skød.

For at trøste ham efter den oprivende Scene, havde hun maattet tage ham med i sin Vogn, da hun kørte til Teatret. Og saa var det, det skete . . .

Sveden sprang frem af alle hendes Porer, det hamrede i hendes Hoved; hun lukkede Øjnene, men saa dog hele det blodige Optrin for sig igen. Ham, der pludselig tog en Revolver frem, trykkede den af mod sin Tinding og styrtede forover i hendes Skød.

Med det Skud havde han dræbt alt for hende — hendes Lykke, hendes Fred, hendes Fremtid — skønt Begivenheden bragte hende paa Popularitetens højeste Tinde.

Og nu, femten Aar efter, forfulgte han hende . . . Hvorfor viste han sig nu for hende? Var det blot en Hallucination? Var det

Vanvid, som Begivenheden den Gang havde lagt Spiren til?

Hun havde set hans blodige Ansigt i Spejlet ligesaa tydeligt, som hun nu saa alt i Stuen ... Hun tænkte ganske klart nu og kunde huske hver Smule, der var foregaaet hele Dagen. Og det var hans Ansigt, hun havde set i Spejlet — — —

* * *

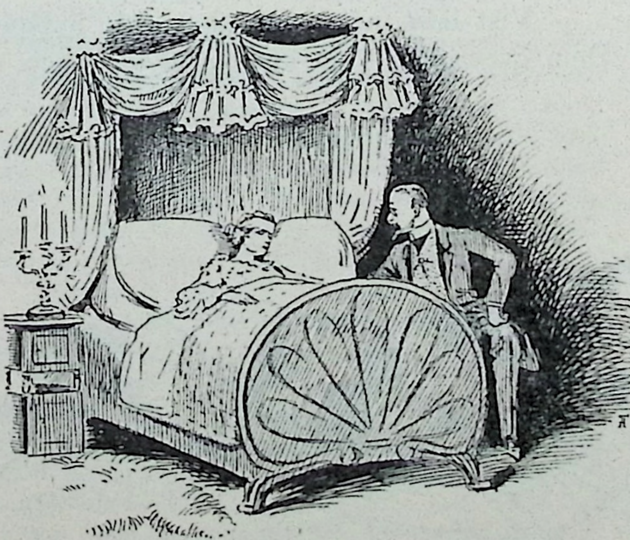
Doktoren, som var bleven hentet, havde vasket de smaa Rifter i Patientens Ansigt og undersøgt den lille Flænge i Panden for at se, om der var Glassplinter deri.

— Det hele var intet, havde han sagt. Men hvordan var det dog gaaet til? Var hun faldet? Han begreb heller ikke, hvorfra den Feber stammede.

Saa havde hun fortalt ham det hele, og rystende af Angst spurgt, om han troede, hun beholdt sin Forstand?

Doktoren var en yngre Mand med fuld Forstaaelse af den psykologiske Side af sine Patienters Sygdomme.

Han rejste sig og gik hen til Toiletbordet. Først tændte han rundtom i Værelset, saa tog han det venetianske Spejl og stillede det op foran sig. Spejlpladen var hel, kun Kransen af Glasblomster i det ene Hjørne var bleven knust. Han betragtede opmærksomt det tykke slebne Glas, flyttede det frem og tilbage for at se det i forskellig Belysning.

Doktoren havde fuldt Forstaaelsen af den psykologiske Side af sine Patienters Sygdomme.

Hendes Øjne fulgte med Angst hver af hans Bevægelser.

Roligt smilende kom han hen til hende, satte sig og tog hendes fine, hvide Haand mellem sine stærke, magre Fingre.

— Vær De blot ganske rolig, sagde han, det Hele er jo saa let at forstaa.

Hun klamrede sig fast til hans Hænder.

— Ja, sagde han, jeg har saamænd selv prøvet noget lignende, og jeg er da en meget fornuftig Mand; det synes De jo.

Jeg var under et Besøg i London kommen ind i et Slags Teater, som kaldes „The hall of mysteries“, et Sted, hvor man ser Tryllekunster, Aandemaneri, Tankelæsning og den Slags udført efter alle Sortekunstens Regler. Der var ogsaa et Værelse, hvori man for en ekstra Shilling kunde aflægge Besøg hos „den ægyptiske Sandsigerske“, „Verdens vidunderligste Clairvoyante“.

Jeg havde hørt en Del om de mærkelige Ting, man kunde faa at se under disse saakaldte Clairvoyanters Paavirkning eller Ledelse; men fast besluttet paa ikke at lade mig hypnotisere gik jeg derind for at se, om denne Troldkvinde kunde maale sig med de indiske Fakirer, hvis Kunster, der gik saa stort Ry af.

En prægtig, mørk Kvinde i østerlandsk Dragt tog imod mig og indledede paa udmærket engelsk en Konversation, der efter min Mening gik ud paa at faa mig til at røbe, hvad jeg interesserede mig for. Men jeg var paa min Post, og lod som om jeg kun daarligt forstod Engelsk. Hun smilte kun spottende og overbærende, da hun mærkede, at jeg tog mig i Agt, og lukkede mig saa ind i et bælgmørkt Rum, hvori jeg blev placeret i en magelig Stol.

Jeg famlede omkring og følte, at Rummet var ganske lille og overalt betrukket med Fløjl, jeg syntes, jeg skulde kvæles af Mangel paa Luft og vilde just til at famle efter Døren, da der pludselig tændtes noget, der lignede en Ildkugle, foran mig.

Min Nysgerrighed var vakt, og jeg begyndte at stirre paa dette Lys. Det viste sig være en stor Glaskugle. Lyset kom ikke, som jeg først troede, fra dens Indre,

den blev belyst fra et bagved liggende Rum. Undertiden saa det ud som om Kuglen drejede sig, eller som om Tusinder af Prismer drejede sig i dens Indre, andre Øjeblikke lyste den blot som et mat Skær eller udstraalede pludselig Lynblink, der skar i Øjnene.

Jeg var straks klar over, at det var en fint konstrueret Hypnotisermaskine eller rettere et Apparat til Selvhypnotisering, jeg sad for. Og jeg havde altsaa Valget imellem at se bort fra den og gaa igen uden at have faaet noget for mine Penge, eller stirre paa Kuglen og forsøge dens Virkning paa mig.

Jeg valgte det sidste.

Virkningen udeblev ikke. Jeg modtog ikke et eneste Indtryk ude fra, men Tankerne ligefrem stormede ind paa mig, mens jeg sad der og stirrede paa dette stadigt i sig selv drejende Lys. Undertiden sortnede det for mine Øjne, og jeg saa ind i et Lyskaos uden Grænser.

Efter en halv Snes Minutters Forløb, tror jeg, at Lyset holdt op at dreje, i al Fald saa jeg det kun som en stor mathvid Maane foran mig, og jeg sad kun halvt med Bevidsthed og stirrede derpaa med spændt Forventning.

Lidt efter lidt dukkede Billed efter Billed frem for mit indre Syn — saaledes som man saa ofte forestiller sig Tingene, man tænker paa, derefter blev Billederne mere virkelige, saaledes som man ser dem i Drømme. Personer traadte saa tydeligt frem for mig, saa jeg bagefter næsten vægrede mig ved at tro, at jeg ikke havde haft dem lyslevende hos mig.

— Ja, det er i Virkeligheden et ganske let forklarligt videnskabeligt Fænomen; sluttede Doktoren. Ligesom de Hypnotiserede maa se de Ting, man bilder dem ind, de ser, saaledes maa man i selvhypnotiseret Tilstand ofte se de Billeder, som uden at man er Herre derover, trænger sig frem i ens Hjærne. Siden den Dag ofrede jeg disse Fænomener et nøjere Studium.

Forstaar De nu, hvad der er foregaaet med Dem foran Spejlet?

Dets blanke Flade, Lysets Brydning i Glasset under Deres stadige Stirren derpaa, har paavirket Deres Øjnes Nerver og tilsidst helt hypnotiseret Dem. Det venetianske Spejl har altsaa for Dem spillet den samme Rolle som Glaskuglen spiller under en Claivoyance. Deri saa De, mens De var hensat i en fuldstændig passiv Tilstand, kun det Billede, der oprullede sig for Deres indre Blik. At det var den Begivenhed, der har spillet den største Rolle i Deres Liv, er jo da ikke saa underligt.

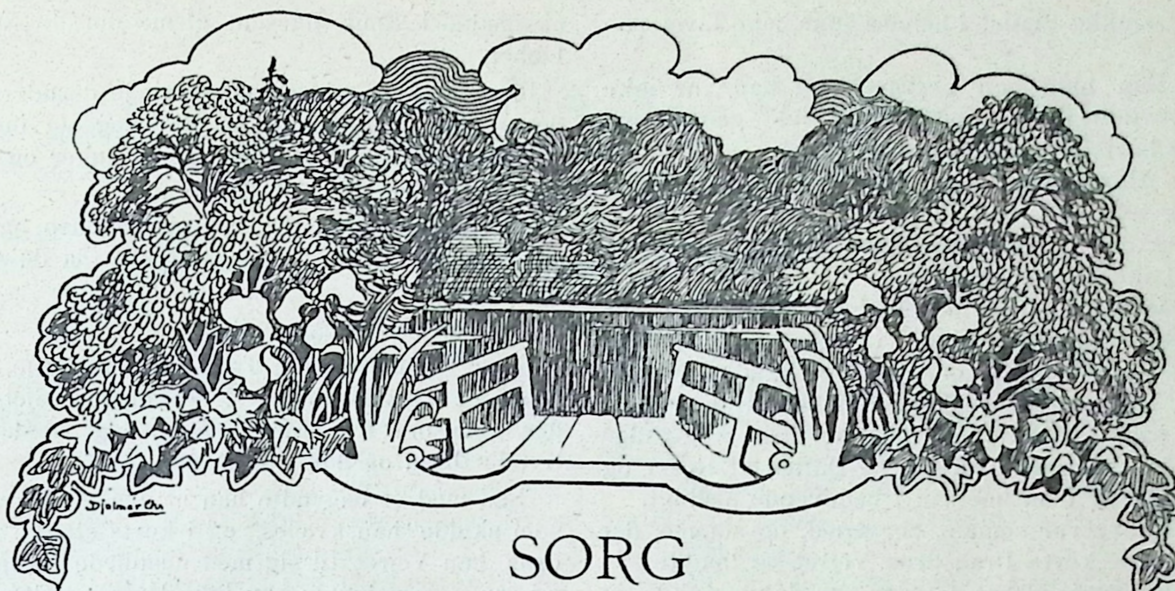
Patienten var bleven rolig under hans Fortælling. Hun laa nu og saa eftertænksomt op mod Loftet. Men pludselig foer hun op som grebet af en ny Skræk:

— Tror De da — mener De, at han oftere skal — vise sig for mig? raabte hun, og knugede igen hans Haand.

Han klappede hende beroligende:

— Vist ikke nej. Jeg skal nok hjælpe Dem over det — nu kender vi jo Faren.

SORG

AF TAGE KLEE

———

Foraarssolen, der med sit klare Lys saa ubarmhjertigt viser hver Brist og Lyde, som Tid har gnavet, faldt ganske lidt ind af de aabne Vinduer, og oplyste Værelset med sit skarpe Lys.

Helt tilbage i Værelset sad han, en Mand paa omtrent tredive.

Han havde lænet Hovedet tilbage i den høje Lænestol, sad med lukkede Øjne. Man kunde tro, han sov, om ikke Hænderne, der i stadig nervøs Uro flyttedes frem og tilbage, havde forraadt noget andet; thi den svage Vibreren af Næsefløjene og Brynene, der af og til drog sig let sammen, kunde være forenet med Søvn.

Hans Ansigtsfarve lyste, graableg, mod det røde Fløjel, som han sad dér i det skarpe Lys og store, sorte Rande, der helt inde i Øjenkrogene ved Næsen spillede i det grønlige, tegnede sig under Øjnene.

Med ét aabnede han Øjnene, store, graa, slørede Øjne, der hvileløst flakkede rundt i Værelset, som søgte de et eller andet, sprang saa op og gav sig til at gaa frem og tilbage i Værelset med jagende Skridt. Henne ved Vinduet standsede han et Øjeblik. Der kom et bestemt Drag om Munden og Øjnene lyste op et kort Sekund. Han slog med den knyttede Haand i Karmen.

„Saa sandt —"

Saa med ét ligesom sluktes Blikket, og Læberne trak sig lange i et raadløst, bittert Smil.

„Nej! Umuligt!"

Han drev igen et Par Gange henover Gulvet med Hænderne paa Ryggen og med Øjnene følgende Straatæppets Felter, der skiftede i rødt og blaat, rødt og blaat, igen, og om igen.

Han stod et Øjeblik, saa halvt sank, halvt smed han sig ned i Lænestolen, og Tankerne, han havde tænkt vel de tusinde Gange i de sidste Døgn, begyndte igen deres evige Gang gennem hans Hjærne.

Han vilde, vilde ikke tænke og hans Øjne søgte i flakkende Hvileløshed over Tapetets gyldne Lillier, fra Billed til Billed. og der var ikke et, der tog dem fangen og evned at give ham en Tanke, som han ikke allerede havde tænkt, og tænkt om igen, saa det næsten kvalmede for ham.

Saa gled da igen Øjelaagene, der brændte ham over Øjnene, i, og de hvide, magre Hænder, med de slanke Fingre, begyndte igen deres hvileløse Leg paa Stolens Arme med dens tunge Kvaster, og Tankerne, han ikke vilde tænke, og Billederne, han ikke vilde se, var der igen i skiftende Jag.

Han gik ved Siden af hende og kunde ikke faa sine Øjne fra hendes Munds rødmende Læber; han maatte se og se, som Solen spillede hen over hendes gyldne Haar. Men helt nede ved Øret, dér var der en Lok, der havde løsnet sig og i ungdommelig Ilterhed kyssede hendes rødmende Øre Kys paa Kys, hver Gang Blæsten jog over dem. Han kunde velsignet den Blæst, der i kaade Kast førte Duften af hendes Haar, hendes Klæder, over ham, og ligesom dukkede ham ned i den, saa han aandede, drak den ind med hver Nerve i sit Legeme. Og der var ikke Ord imellem dem, men Tanker saa stærke og jublende glade, som kun Elskov kan give, og Øjne tale.

De stod og tog Afsked, og de undrede sig begge over, at det, der skulde og maatte siges, ikke var blevet sagt, for de havde jo læst det i hinandens Øjne. Og saa med ét smilede de begge, og hun skyndte sig op, og de vidste, at næste Gang, saa vilde det komme, det maatte jo ske.

Nu var hun død. Kun tre Dage havde været nok

til at slukke Smilet i hendes Øjne, jage Livet paa Flugt.

I Dag blev hun begravet, og han var ikke med, vilde ikke, kunde ikke, vilde gemme sin Sorg bort for nyfigne Blikke.

— Havde han dog blot, bare én, én eneste Gang —.

Og om, og om igen kom Tankerne, og han fandt ikke Ro eller Hvile.

Saa med et begyndte Kirkeklokkerne at ringe, stærke, tunge Toner, der i afmaalt, majestætisk Ro svandt hen og kom igen og svandt, hvilende ud i hver drivende, døende Bølge. Han syntes, han saa dem derude, Graver og Præst og Følge om den skærmende Kiste, og Duften af Roser og Lilier drev dem imellem i bedøvende Vellugt.

Og der var somme, der græd, og somme, der i hastige, korte Drag drog Vejret og tænkte, de skjulte deres Sorg; og der var de, der vilde, at hver én skulde se deres Taarer, og der var ikke Graad i deres Hjerter, ikke Sorg i deres Tanker.

Og han syntes han saa hende, som var der ikke Kiste, ikke Præst eller Følge, hvid mod den brunsorte Jord, der med varsomme, rolige Hænder drog hende til sig i evig hvilende Fred.

Og han tænkte at om Præsten tav, der han stod, om hver vilde dække sit blottede Hoved og gaa, der havde været mere Højtid deri end i tusinde Bønner. Og der gled over hans Ansigt et træt resigneret Drag, men tilbage blev siddende et haabløst Smil, ligesom glemt om de kolde Læber.

Og Klokkerne blev ved at ringe derude med deres dybe Malmtoner, og de sneg sig ind til ham og lagde sig over ham, med Tanker og Bud om noget, der ikke var mere.

Saa med ét drog Brynene sig sammen, og der sad igen en fin lille dirrende Rynke, da de atter gled i Ro.

Og han sad ganske stille.

Men Hænderne tog Tag i Stolens Arme, saa Fingrene næsten svandt i det bløde Fløjel, og der kom om Læberne i hastige Jag, bløde, sitrende Drag, og han bed Tænderne i.

Saa med ét begyndte han at synke. Det var, som skulde han kvæles, og i korte stærke Ryk drog han Vejret til sig med udspilede Næsebor, og saa — saa kunde han ikke længer. Graaden gik gennem hans Legeme i korte, hastige Ryk, og hver Fiber, der var spændt i den hidsige Kamp, gav sig over, og med Hovedet skjult i de brændende Hænder, græd han ud Livets tungeste Sorg.

Og igen ringede Kirkeklokkerne derude, og hver Tone faldt til Jorden som tynget af graadmættet Sorg. Og dog skinnede Solen, og Folk gik forbi med Smil i Øjet og Ord paa Læben, og netop det gjorde det endnu mere haabløst tungt for dem, paa hvem de Klokker kaldte.

DEN SORTE PAVE

EN INTERNATIONAL SPIONS AFSLØRINGER

AF **A. V.**

AUTORISERET OVERSÆTTELSE VED S. S.

Man maa tilgive, at jeg bruger en vis Grad af Diskretion, naar jeg nu vil fortælle den mest delikate af alle de Sager, hvori jeg har spillet en Rolle. Skønt Sagen var af fuldstændig politisk Art, maa den Omstændighed, at den drejer sig om selve Kristenhedens Overhoved, dog lægge Baand paa mig.

For mig og alle andre, der interesserer sig for deres egen Tids Historie, har Pave *Leo XIII's* Død sikkert været en verdenshistorisk Begivenhed. Jeg opholdt mig i Paris, da jeg, en Time før den skæbnesvangre Nyhed naaede Bladkontorerne, modtog et Telegram om øjeblikkelig at tage til Rom og vente paa den unge Konge af Italien i Quirinalet.

Jeg havde — maaske paa Grund af min Forbindelse med Pavehoffet — aldrig før direkte betjent Huset Savoyen.

Paa Rejsen til Rom spekulerede jeg meget over de Vanskeligheder, der var dukket op ved det ulykkelige Brud mellem det italienske Kongedømme og Pavedømmet. Da *Victor Emanuel I's* Tropper for fireogtredive Aar siden marscherede ind i Pavens Residensstad for at gøre den til Kongeriget Italiens Hovedstad, var der ingen, der forudsaa de Vanskeligheder, der vilde følge af Pavernes Fastholden af deres Magt som Roms og Kirkens evige Hersker.

Jeg selv havde ofte paa Grund af mine politiske Sympathier som amerikansk Borger og min Trofasthed som Katolik imod min Kirkes Overhoved spekuleret paa, om der ikke fandtes en Maade paa hvilken Pavestolens og det italienske Folks patriotiske Interesser kunde forenes.

Nu ved Paveskiftet var det vel muligt, at en ny politisk Periode kunde begynde. Jeg opmuntrede mig selv med at tænke, at maaske havde *Victor Emanuel II.* sendt Bud efter mig, for at jeg skulde hjælpe ham i den Anledning.

Den unge Herskers Karakter havde vakt min Nysgerrighed og Interesse. I hans Faders Levetid var der ingen, der havde lagt Mærke til ham, før den Dag det abysinske Nederlag hændte og han traadte frem som en bestemt Modstander af Crispis Æventyrpolitik og udpræget Fredsven.

Siden sin Tronbestigelse havde han gjort sig populær ved sin Ligefremhed, Dygtighed og praktiske Flid, men havde endnu ikke givet Beviser paa nogen særlig politisk Dygtighed.

En Time efter min Ankomst til Rom stod jeg Ansigt til Ansigt med Hs. Majestæt.

Den Modtagelse han gav mig, var ikke blot naadig, men fortrolig.

— Saavidt jeg husker, har De været ansat i Vatikanets hemmelige Tjeneste, sagde Kongen.

Jeg bukkede.

— Vil De være saa god at sige mig, om den Omstændighed forhindrer Dem i at tjene mig? spurgte han.

Efter nogen Tøven svarede jeg:

— Det vilde gøre mig ondt, hvis Deres Majestæt har i Sinde at anmode mig om at handle imod Vatikanet.

— Men hvis jeg nu bad Dem optræde som Mellemmand for at tilvejebringe en Forsoning mellem Pavedømmet og den italienske Nation?

— Da vilde jeg, Deres Majestæt, føle det som Kronen paa al min Virken; De vilde paalægge mig et Arbejde, som jeg vilde ære over alt andet.

Den unge Konge gjorde en Bevægelse, som antydede, at det glædede ham.

— Det er da heldigt, for hør nu blot, min Herre. Fra jeg var Dreng har mit Hjærte blødt ved denne Tingenes Tilstand, lige farlig for den religiøse Grundvold som for den nationale Frihed. Desuden føler jeg med dyb Beklagelse min egen Stilling til Kirken; jeg nærer den Overbevisning, at vort Hus ikke rigtigt vil trives saalænge, Kirkens Forbandelse hviler over det.

— Saa meget ligger dette mig paa Hjærte, fortsatte Kong Victor Emmanuel, at der er ikke det Offer, jeg ikke vilde bringe, jeg vilde endog nedlægge min Krone for at vinde Hs. Helligheds Tilgivelse og tilvejebringe god Forstaaelse mellem Kirken og Nationen. Men jeg behøver vel ikke at sige Dem, at jeg selv staar magtesløs, lykkes det mig ikke at faa Rigsdagen og Folket med mig, vil jeg blot gøre Tingene værre end de er for Øjeblikket.

Hs. Majestæt standsede et Øjeblik, og mens han spændt iagttog mit Ansigt, sagde han følgende

— I mange Aar har jeg søgt efter en Maade at tilbyde den hellige Fader Fred uden at blive tilbagevist af diplomatiske Grunde, og Planen har nu formet sig saaledes i mine Tanker:

— I Middelalderen, husker De vel, havde Paverne kun indskrænket Magt i den romerske Stat. Deres Avtoritet blev bestridt af oprørske

Adelsmænd, og i selve Byen Rom saa man ofte, at Senatet og Folket overtog hele Magten. Og dog var Paverne samtidig i Stand til at udøve en vældig Magt over Evropa, de kunde endog tage Kronen fra Monarker, Kongen af England lagde sin Krone for Fødderne af Pavens Udsending, og Kongerne af Neapel anerkendte Pavens Overhøjhed ved at svare ham aarlig Skat.

Jeg begyndte at ane, hvad han mente, og tilkendegav min Beundring ved Udtrykket i mit Ansigt.

— Jeg tilbyder, sagde Kong Victor Emmanuel med Eftertryk paa hvert Ord, at anerkende den hellige Fader som det italienske Kongedømmes Suveræn. Jeg er parat til at lægge min Krone for hans Fødder og modtage den igen af ham. Jeg tilbyder at betragte mig som Hs. Helligheds Vasal og at betale ham som Skat den Pension, han har afslaaet, endvidere at benytte min Veto-Ret og Ret til at give Love overensstemmende med Pavens Ønsker. Kort sagt, jeg er villig til selv at træde tilbage og regere Italien som en Repræsentant for den pavelige Stol.

Jeg lyttede dybt bevæget til den ædle, unge Konge, da han skildrede, hvordan han vilde ofre sig selv for at sikre en varig Fred. Samtidig var jeg ikke blind for de store Vanskeligheder, Sagen frembød. St. Peters Efterfølgere var vante til at herske som uindskrænkede Monarker paa deres eget Omraade, kunde man nu tænke sig, at de vilde modtage en formel Avtoritet, selv om denne Avtoritet vilde omfatte hele den italienske Halvø?

Og dog vilde Pavestolen i Rom som Italiens Hersker blive i Stand til at deltage i Verdenspolitiken med stor Magt.

Henrevet af blændende Fremtidsdrømme udbrød jeg:

— Jeg tror paa Deres Majestæt! hvis blot den ny Pave vil gaa med dertil.

Kong Victor Emmanuel blussede af Iver.

— Det er den Del af Sagen, jeg lægger i Deres Hænder. Jeg har gjort grundige Undersøgelser, og jeg tror, at der er en Kardinal, som, hvis han bliver valgt, med Glæde vil gaa ind derpaa.

— Hvad er hans Navn, Deres Majestæt?

— Kardinal Sarto, Erkebiskoppen af Venedig.

Jeg havde næppe hørt denne Mand nævne. Han var i al Fald ikke blandt de Kardinaler, hvis Kandidatur blev taget alvorligt.

— Er Kardinal Sarto i det Hele taget en mulig Kandidat, indvendte jeg.

— Det maa De gøre ham til, sagde Kong Victor alvorligt. Jeg stoler paa, at De er i Stand til at sikre hans Valg.

Skønt jeg ikke mangler Selvtillid, gøs jeg dog tilbage for denne vanskelige Opgave. Bortset fra mine Betænkeligheder som Katolik, tvivlede jeg om min Kraft til at paavirke det hellige Konklavs Medlemmer i den korte Tid, jeg fik til min Raadighed.

— Om ti Dage er Konklavet traadt sammen, mumlede jeg.

— Jeg véd det, sagde Kong Victor Emmanuel, og jeg ønsker, at De skal være til Stede i Konklavet som min hemmelige Agent.

Jeg gyste ved Tanken.

Konklavets Hemmelighed blev bevogtet med største Omhu. Paa hvilken Maade vilde det blive muligt at faa Adgang til Kardinalernes hemmelige Raadslagning?

Kongen besvarede min uudtalte Tvivl.

— Om ti Dage træder Konklavet sammen, hver af Kardinalerne faar kun en eneste Tjener, og Dørene vil blive muret til for ikke at aabnes, før Kristenheden atter har faaet en Pave. De maa være indenfor den tilmurede Dør.

— Jeg maa altsaa se at blive Tjener hos en af Kardinalerne, udbrød jeg.

— De maa træde ind som Kardinal *Salvatierras* Tjener, erklærede Kongen.

Jeg blegnede, jeg frygtede for at Majestæten i sin blinde Iver gik for vidt. Jeg holdt heller ikke af at faa for meget ordnet for mig paa Forhaand. Hvem var denne Kardinal Salvatierra? — og under hvilken Form havde han solgt sig til Kongen af Italien?

— Nyder denne Kardinal Deres Majestæts Tillid? spurgte jeg.

— Ikke paa den Maade, De vist tror, min Herre, svarede Kongen. Salvatierra er en Pryd for Konklavet. Han er Videnskabsmand og Antikvitetssamler mer end Politiker, hans Samling af udskaarne Sager skal være den fineste i Rom.

— Maa jeg spørge, hvormeget der er blevet sagt til Hs. Højærværdighed?

— Kun at jeg ønsker Valget af en Pave, som er venligsindet imod Italien. Det har altid været Skik og Brug, at det hellige Raad modtager Repræsentanter fra de katolske Magter for at høre deres Ønsker i Anledning af Pavevalget. Det eneste uregelmæssige, der finder Sted i dette Tilfælde, er at jeg, da Pavedømmet ikke anerkender det italienske Kongedømme, inddirekte maa sætte mig i Forbindelse med Raadet.

Jeg var ikke glad ved Situationen. Jeg frygtede at begaa en Helligbrøde ved at trænge ind i Konklavet. Paa den anden Side havde Kardinal Salvatierra jo Lov til at tage, hvem han ønskede med som sin Tjener, og hvis han foretrak mig, hvorfor skulde jeg da have noget imod det.

Da jeg endnu nogen Tid havde talt med Hs. Majestæt, tog jeg tilbage til Hotellet, hvor jeg gennemgik en Forvandling, saa at jeg kom til at ligne en respektabel Tjener hos en adelig italiensk Familie.

I denne Dragt gik jeg hen til Salvatierras Bolig og introducerede mig hos Hs. Højærværdighed under Navnet Jacopo Luigi.

— Jeg tror ikke Hs. Højærværdighed modtager Dem i Aften, sagde Portneren. Han har lige

modtaget en Kasse sjældne Kameer til sin Samling, og jeg tror, at Hs. Højærværdighed er stærkt optaget af at pakke dem ud.

Jeg gjorde mig mine egne Tanker om denne Gave fra en „højtstaaende" Person og følte endnu flere Betænkeligheder ved det Skridt, jeg stod i Begreb med at gøre.

Det varede imidlertid ikke længe, før der kom Bud ned, at jeg straks skulde gaa op og vente paa Hs. Højærværdighed.

Jeg fandt Kardinalen optaget af sine nyerhvervede Skatte. Med en fin Kamelhaars Børste fjærnede han hvert Støvgran fra Kameerne og holdt dem op i Lyset for at se om de havde skjulte Fejl. Hs. Højærværdighed var en statelig Person med fine Ansigtstræk, han havde lyse, blaa Øjne, som han rettede imod mig med et Udtryk af komplet Ligegyldighed.

Han løftede Øjnene fra Kaméen for at sende mig et gennemborende Blik.

— Du er Jacopo Luigi, bemærkede han med et Blik paa et Brev, som laa paa Bordet. Min Nevø, Grev *Baldachino,* anbefaler dig til mig. Han skriver — Kardinalen standsede, optaget af en ny Skat, der krævede Opmærksomhed — han skriver, at du er fuldt ud tro og diskret. Du forstaar jo nok Betydningen af Diskretion i min Tjeneste?

Han løftede Øjnene fra Kameen for at se paa mig med et gennemborende Blik. Men før jeg kunde svare, havde han atter vendt mig Ryggen og støvede sine Kostbarheder af med endnu større Iver.

— Det indser jeg udmærket godt, Deres Højærværdighed, mumlede jeg.

— Ja, saa er det i Orden, jeg tager dig i min Tjeneste, og betaler dig 800 Lire. Gaa nu ned og meld dig hos Chefen for min Husholdning.

Hs. Højværdighed var aabenbart ivrig for at komme tilbage til sine Skatte. Jeg trak mig tilbage, da jeg saa, at han øjeblikkelig glemte min Nærværelse.

Jeg kom snart til at staa paa en god Fod med Husets øvrige Tjenerskab, og fra Husets Folk fik jeg mange vigtige Oplysninger om det forestaaende Valg.

Skulde alt gaa efter Fortjeneste, vilde Pavekronen utvivlsomt tilfalde Kardinal Rampolla paa Grund af hans lange, dygtige Virksomhed. Men hans Karakters Styrke skræmmede de Kardinaler, der mente, at en svag Pave betyder Magt for Gejstligheden, og en stærk Pave det modsatte.

Adskillige andre Navne blev nævnet som Pave-emner, men ikke en eneste Gang hørte jeg Navnet paa Kong Victor Emmanuels Kandidat, den blide, varmhjærtede Ærkebiskop af Venedig.

Hver af de to store Tiggermunke-Ordener, Dominicanerne og Franciscanerne, havde sin Favorit, som de arbejdede ivrigt for; men jeg hørte intet Navn nævne paa den Kandidat, som skulde finde Støtte hos den mægtige Jesus-Brødre Orden.

Dette var et mærkeligt Tegn. Frygten for Jesuitterne var saa stor, at hvis de havde vist, at de vilde støtte en særlig Kandidat, havde dette været nok til at ødelægge hans Chancer. Men jeg forstod, at de arbejdede i det Skjulte, eller ventede paa Lejligheden til at gribe ind, naar den sidste Afstemning stod for Døren.

Saa snart Pave Leo XIII's Bisættelse havde fundet Sted, begav Kardinalerne sig i højtidelig Procession til Konklavets Bygning, og Dørene blev murede til.

Inden for den store Hal, blev der til hver Kardinal en lille Træcelle, lige netop stor nok til at rumme en Seng og en Stol. Disse smaa Værelser blev fordelte efter Lodtrækning, og man forstaar derfor min Forbauselse, da jeg opdagede, at Kardinal Salvatierra var kommen til at bo lige ved Siden af Patriarken af Venedig, Kardinal Sarto.

Jeg tør ikke driste mig til at afsløre Konklavets dybeste Hemmeligheder ved i alle Enkeltheder at berette, hvilke Skridt jeg foretog for at støtte Kardinal Sarto. Jeg opnaaede nogle faa Stemmer ved første Ballotation, men langtfra nok til at love en endelig Sejr.

Kardinal Rampolla slog sit første og sidste Slag, han samlede straks alle sine Stemmer, men opnaaede ikke to Trediedeles Majoritet. Da han saa opdagede, at han ikke kunde overvinde Modstanden, trak han sig helt tilbage fra Styrkeprøven. Saa var der frit Spillerum for de to rivaliserende Tiggermunke-Ordener. Deres Kandi-

dater kæmpede om hver enkelt Stemme, men ingen af dem kunde opnaa det Antal, der krævedes.

Det saa ud til, at Konklavet vilde vare længe. Ved den anden Afstemning forbavsedes jeg ved at se det store Antal Stemmer, der blev afgivet paa min Herre, Kardinal Salvatierra; han selv syntes lige saa forbavset og noget utilfreds med den Vending, Sagerne havde taget.

— Blot de vilde lade mig være udenfor, sagde han en Dag, da jeg bragte ham hans Middagsmad.

Jeg sagde ikke noget, men en ny Idé dæmrede i min Hjærne. Før den næste Prøve fandt Sted, mødtes jeg i al Hemmelighedsfuldhed med de to Kardinaler, der dirigerede Pavevalget for henholdsvis Dominicanerne og Franciscanerne. Jeg stod paa en fortrolig Fod med dem og sagde det samme til dem begge to.

— Det vil aldrig lykkes Dem, sagde jeg, at faa Deres Kandidat sat igennem, det kan Deres Rival heller ikke, men Jesuitterne samler i al Hemmelighed de spredte Stemmer til deres Kandidat.

— Hvem er det? var det ivrige Svar, jeg fik begge Steder.

— Det vil De faa at se ved næste Prøve. Hvis De ikke er standhaftige og holder op med at konkurrere, vil De faa en Jesuitter Pave paa Stolen.

Den næste Afstemning blev foretagen.

Kardinal Salvatierra var den første, som gav Pius X Velkomstkysset.

Salvatierras Navn kom ud med det højeste Antal Stemmer, der manglede blot fire i de to Tredjedele. Franciscanerne og Dominicanerne holdt sammen. Men den umistænksomme Ærkebiskop af Venedig, som ikke tænkte sig Muligheden af, at hans Kandidatur kunde blive andet end en Sidemanøvre, anbefalede varmt sine egne faa Tilhængere at stemme paa Salvatierra og saaledes afgøre Pavevalget.

Heldigvis havde jeg forudset dette, og havde taget bindende Løfter af de faa Kardinaler, jeg havde faaet til at stemme paa ham.

Der blev altsaa intet Valg, og Salvatierra vendte tilbage til sin Celle uden at være i Stand til at skjule sin Ærgrelse.

— Luigi, sagde han til mig den Aften, imod min Vilje vil jeg blive nødt til at modtage Kronen, Dette kommer os begge meget paa tværs. Du har gjort dit bedste for at tjene den Person som ønskede, at jeg skulde tage dig i min Tjeneste, og det er ikke din Skyld, at det ikke er lykkedes dig at sikre Valget af en Pave, der er for Italien.

Nu kan jeg imidlertid sætte dig i Stand til at opnaa det Resultat paa en anden Maade. Hvis du vil give mig Kongens Stemmer ved næste Afstemning, vil jeg forpligte mig til i venlig og frisindet Aand at udjævne de Uoverensstemmelser, der bestaar mellem Kongedømmet og Pavedømmet.

— Deres Højærværdighed kan slippe for Kronens Byrder, svarede jeg med paatagen Ligegyldighed, hvis blot De vil sørge for, at Deres Tilhængere gaar over til en af de andre Kandidater.

— Du mener vel Kardinal Sarto, svarede Hs. Højærværdighed. Du gør vel Regning paa, at mine Venner ikke vil vælge en Dominicaner- eller Franciscaner-Dukke. Men vogt dig, min gode Hr. Luigi eller Hr. V...! thi den Kardinal, som din Overordnede stoler paa, er næppe stærk nok til at iværksætte den Forsoning, I ønsker! Guiseppe Sarto er en Helgen, ikke en Statsmand.

Jeg følte, at der var noget sandt deri, men jeg havde mine Instruktioner, som jeg maatte holde mig til. Jeg lovede at overveje Hs. Højærværdigheds Ord, og gav mig til at vejre Stemningen i Konklavet.

Jeg saa, at Valget i Virkeligheden nu var afgjort. Salvatierras hurtige Stigen, blev paa Grund af min Advarsel et Tegn paa Fare for de to Tiggermunke-Ordner. Deres Frygt og Mistanke forplantede sig til den øvrige Forsamling, og overalt hviskede man: „Jesuitternes Kandidat". De to Ordener enedes derpaa om at trække deres Kandidater tilbage, og der var nu kun én Modkandidat at regne med.

Ved næste Ballotation blev Kardinal Sarto — den banlyste italienske Konges Kandidat — valgt til Pave.

Den hellige Prælats Forbavselse, som viste, at han havde været uvidende om alle Aftaler og Intriger, blødgjorte endog hans Modstanderes Hjærter og overbeviste alle om, at de uvilkaarligt havde truffet det rette Valg.

Salvatierra var den første, der gav den nye

Hersker Velkomstkysset. Hs. Højærværdigheds Ord, da vi skiltes, vakte Frygt hos mig, for at min Sejr var mere indbildt end virkelig.

— Monsieur V..., sagde han. Du har nu valgt „den hvide Pave" — men nu har du tilbage at se, hvordan du kan komme til Rette med „den sorte Pave".

Saa vendte han tilbage til sin Bolig og sine Samlinger.

Men intet Øjeblik var jeg i Tvivl om, at en nøjagtig Rapport af alt, hvad der var foregaaet, vilde blive afgivet til den Person, hvis Modstand, han her truede med.

I en Ejendom ikke ret langt udenfor Roms Mure residerer en asketisk Eneboer, som aldrig ses ved offenlige Højtideligheder, og som kun nu og da besøges af nogle faa diskret klædte Personer, baade Gejstlige og Lægfolk, tilsyneladende lige saa ubetydelige som ham selv. Denne Mand er *den sorte Pave* — med andre Ord Jesuitternes Overhoved.

Ganske kort efter Pavens Valg søgte jeg og fik Audiens hos Hs. Hellighed, Pave *Pius*. Min tidligere Forbindelse med Vatikanets hemmelige Tjeneste gjorde mig det let at opnaa dette.

Saa stor var min Ærefrygt for Kristi Statholder, saa dyb min Beundring for den ny Paves Karakter, at jeg aldrig vilde vove at bekende for Hs. Hellighed, hvad Rolle jeg havde spillet ved hans Valg med mindre hans Vrede skulde tvinge mig dertil.

Da jeg knælede for Pius X i det lille tarvelige Værelse, hvori han havde indstalleret sig, saa jeg, at hans Øjne hvilede paa mig med et Udtryk af Medlidenhed og Nysgerrighed.

— Ja, du gør vel i at knæle, min Søn, sagde den hellige Fader med sagte blid Stemme; du har fejlet meget alvorligt.

Jeg saa forbavset op.

Pius X pegede paa et lille Bord, som stod ved Siden af hans Stol.

— Hvad ser du der? sagde han i den samme milde bebrejdende Tone.

Jeg saa hen paa Bordet og opdagede, at der laa en halv Jernbanebillet.

Bedrøvet og skuffet forlod jeg Pius X's Avdiensværelse.

— Da jeg forlod Venedig for fjorten Dage siden tog jeg Returbillet, vedblev Paven. — Der ligger den Halvdel af Billetten, som jeg aldrig kommer til at benytte. Tag den. Den kan være dig en Erindring, der stadig kan minde dig om, at du skal vogte dig for saadan Forfængelighed at blande dig i aandelige Anliggender.

Forundret over denne Tiltale rejste jeg mig op og tog ærbødig den mærkelige Souvenir som jeg bærer ved mit Bryst.

— Jeg kom til Rom, fortsatte den hellige Fader roligt — uden andet Haab og Ærgerrighed end at afgive min Stemme til det hellige Kollegiums mest værdige Medlem. Selv om jeg havde næret et Ønske om at blive Pave skulde jeg vel have vogtet mig for at trænge mig frem som Kandidat til St. Peters Stol.

Det viser sig, at der var andre med mere verdslige Motiver, som nærede en saadan Ærgerrighed. Da jeg erfarede, at nogle Kardinaler havde afgivet deres Stemmer for mig, følte jeg kun Forbavselse og Sorg. Jeg fattede Mistanke om, at jeg skulde bruges som Straamand for andre. Mindst tænkte jeg mig, at en en Lægmand havde dristet sig til at gribe ind i Valget paa Foranledning af en Oprører, der er sat ud af den kristelige Menighed og er i Kirkens Ban.

Jeg skælvede, da jeg opdagede, at nogen var kommet mig i Forkøbet og havde berettet mine Handlinger til Hs. Hellighed og det paa en Maade, der fik Pius X til at se Sagen fra den værste Side.

— Til alt Held blev dine dristige og slette Hensigter vendte til det gode. Uden at du vidste det, var du et Instrument i Hænderne paa andre. Mens du passede paa blev du selv bevogtet af andre. Gudfrygtige og uplettede Mænd, Kirkens tro Stridsmænd, som ikke tjente deres egne Interesser, men kun vilde Kirkens Bedste, fulgte hvert af dine Skridt, og kendte din virkelige Herre og hans skjulte Hensigter. Du søgte at sætte en lydig Tjener af Huset Savoyen i St. Peters Stol. Men Kirkens aarvaagne Beskyttere besluttede, at du skulde blive et Redskab til at fremme den, som, hvor uværdig han end er, dog i det mindste er fri for verdslig Ærgerrighed.

Jeg raader Deres Majestæt til at søge Fred med den sorte Pave!

Jeg vilde have talt, men den hellige Fader paabød Tavshed ved en Bevægelse.

— Hs. Højærværdighed Kardinal Salvatierras Kandidatur var en Fælde, som de nidkære Mænd, jeg taler om, blev nødte til at bruge, for at føre dig paa Vildspor. Lige fra Begyndelsen af havde de besluttet at sikre mit Valg, hvis det kunde gennemføres uden at paavirke det hellige Kollegium ved urene Midler. De gjorde dig skakmat, uden at du opdagede det.

Nu kan du gaa til den dristige unge Konge, der benyttede dig som Agent, og sige ham, at hans Planer er mislykkede. Jeg sidder her, hverken som hans Kandidat eller Undersaat, men som det paa rette Maade valgte Overhoved for den romerske Kirke. Og jeg opfordrer ham nu til at trække sig tilbage fra de Omraader, der er betroede til Kirken.

Bestyrtet og fortvivlet lyttede jeg til hans Ord. Hvad Paven fortalte, var saa nær ved Sandheden, at jeg ikke kunde protestere; alt var bleven farvet paa en saa dygtig Maade, at jeg følte, at ethvert Forsøg paa at give en Forklaring eller at nægte vilde være frugtesløst.

I Virkeligheden havde jeg næsten gjort mig skyldig i det, som jeg stod anklaget for. Pavens Bebrejdelser var kun et Ekko af min egen Samvittigheds Stemme. Jeg havde valgt en Pave, men min Formastelighed havde ført til, at denne Pave blev en Fjende af den Hersker, jeg havde tjent for godt.

— Vil Deres Hellighed ikke nedlade Dem til høre mig, bønfaldt jeg. Jesuitterne — —

— Stille! befalede Hs. Hellighed. Jeg vil ikke høre et Ord sagt imod de ophøjede Mænd, hvis Troskab og Værdi for Kirken jeg nu for første Gang forstaar.

Hvis din Herre, Kongen af Sardinien, ønsker at vide, paa hvilke Betingelser han kan opnaa den hellige Stols Tilgivelse, vil jeg anbefale ham at henvende sig til — Kardinal Salvatierra.

Kardinal Salvatierra! jeg mindedes Kardinalens Afskedsord: „Du har valgt den hvide Pave; se nu, hvordan du kan komme til Rette med den *sorte* Pave.“

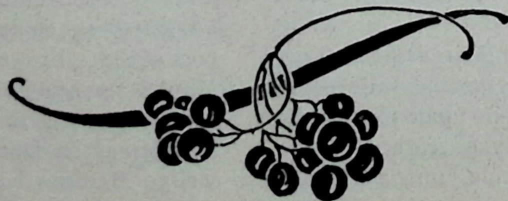
Bedrøvet og skuffet forlod jeg Pius X's Avdiensværelse og begav mig til Kong Victor Emanuels.

— Jeg har udført Deres Majestæts Befalinger. Kardinal Sarto er den ny Pave. Og jeg kan endnu kun gøre Deres Majestæt én Tjeneste, og det er —

— Og det er? afbrød Kongen.

— At raade Deres Majestæt til at søge at slutte Fred med „den sorte Pave“!

Jeg foretrækker ikke at fortælle mere. Det vilde være en Uforsigtighed, hvis jeg vilde forværre den vanskelige Situation ved at paapege de Skridt, der endnu skal gøres, før Freden kan blive genoprettet mellem de to mægtige Magter, der repræsenteres af Vatikanet og Quirinalet.

BEDRAGEREN.

EN MODERNE BØRSROMAN.

Bankens Pengetæller, den unge Assistent *Smith,* sagde Godnat til den gamle Kasserer, hvis Plads han haabede i en ikke altfor fjern Fremtid at komme til at indtage. Saa gik han henad Gaden sammen med en af Bogholderne.

„Det gør mig ondt for Dem, det Uheld, som De havde i Dag," sagde Bogholderen; „tror De ikke, De kan komme i Tanker om, hvem det var, De udbetalte for meget?"

„Jeg tror det nok," sagde Smith. „Og dersom det er den Mand, som jeg mener, saa vil han sikkert indrømme det."

„To Hundrede Kroner, det er mange Penge at miste."

Smiths eneste Trøst paa Vejen hjem var Haabet om, at den Mand, han tænkte paa, skulde komme den næste Dag, saa at han kunde spørge ham.

Hvis Pengene nu var tabt —

Julen stundede til. Han havde Kone og to Børn, som gik og lagde Planer til Højtiden. Hans Gage var ikke stor, han havde ikke sparet noget op, og nu havde han taget Forskud paa Gagen til 1ste December, for at udjævne Differencen. Hvordan vilde Julen dog nu blive?

Næste Dag kom der Bud fra det Spekulationsfirma, Smith mente, han havde betalt for meget ved Indløsningen af en Anvisning. Budet talte ikke om noget.

Smith gik hen for at træffe Manden paa hans Kontor, men fik den Besked, at han var bortrejst og først kom tilbage Mandag. Det var fire lange Dage at vente i Spænding. Om Mandagen traf Schmidt Chefen selv, Hr. *Hart.* I samme Øjeblik vidste han, at han stod overfor den, han havde betalt for meget.

Hart blev meget forbavset og spurgte sin Kasserer, om der havde været for mange Penge i Kassen.

— Nej, det havde der ikke, og Hart skyndte sig at tale om noget andet.

„Ser De," sagde han, „disse Kobbermine-Aktier giver os noget at bestille, alle vil have dem. Der er noget at gøre, hvis jeg var Dem, saa købte jeg."

„Jeg forstaar mig ikke paa den Slags Spil," sagde Smith.

„Ja, naar en Mand ikke vil sætte sig ind i Forretningssager, der kaster noget af sig, saa maa han finde sig i at være Slave hele sit Liv. Som Spekulant vilde De paa en Uge kunne tjene mere, end De kan skrabe sammen i hele Deres Liv. Hundrede Kroner anbragte i Kobber i Dag vil, hvis Kursen forandrer sig blot et Par pCt., give Dem mere end to Hundrede Kroner i ren Fortjeneste i Morgen. Spekulationen er selvfølgelig for lille til at være sikker. Men gribes det rigtigt an, saa maa det komme."

„Hvordan bærer man sig ad med at gøre en saadan Spekulation?" spurgte Pengetælleren, med Øjnene stift fæstede paa Gulvet.

„Send mig tre Hundrede femogtyve Kroner i Morgen inden Kl. 10 og skriv „køb" eller „sælg" Kobber. Før Kl. 12 vil der byde sig en Chance, eller i al Fald før Børsen slutter.

De kan selv bestemme, naar der skal stoppes, eller De kan give Ordre til at slutte, naar der er tjent et bestemt Beløb."

Pengetælleren sad i dybe Tanker. —

Smith fik ikke megen Søvn den Nat. Han laa og spekulerede paa sit Tab, for nu var Pengene tabt.

Han var ganske sikker paa, at Børsspekulanten Hart var den, han havde givet for meget, og han følte sig overbevist om, at disse Opfordringer til at spekulere, var gjorte med Hensigt. Jo mere han tænkte derpaa, desto mere sikker blev han paa, at Hart ønskede, at han skulde have sit Tab erstattet og derfor vilde tage sig særligt af ham.

Men hvordan skulde han dog faa de nødvendige Penge? Han kendte ingen, der vilde laane ham, skønt det kun blev et Laan paa nogle faa Timer. Den eneste Mulighed, han tænkte sig, var at laane dem af Bankens Kasse. Han kunde laane tre Hundrede femogtyve Kroner om Morgenen og lægge dem i, inden Banken lukkede.

Hvorfor ikke? Der kunde jo ikke være nogen Risiko; Hart vilde ikke have foreslaaet det, uden han var sikker paa, at det var godt. Maaske vilde Hart slet ikke købe „Kobber" for Pengene, men sende ham dem tilbage med to Hundrede Kroner ekstra, hans tabte Penge, som Hart saa vilde sige, at han havde tjent i Spekulation.

Næste Morgen modtog Hart et Bud med tre Hundrede femogtyve Kroner og et Brev fra Smith, hvori denne skrev: „Køb Kobber til Klokken tre."

Hart smilte, da han modtog denne naive Ordre.

Smith havde kun to Gange Lejlighed til at gaa til Telefonen og høre, hvordan det gik. Man sagde ham blot, at der var Omsætning i Kobber.

Lidt før Kl. 3 sendte Smith Bud hen til Hart for at bede om en Anvisning. Budet kom til-

bage med en Seddel, hvorpaa der stod: „Se hen til mig efter Børstid — Hart.“

Efter Børstid! Men han skulde bruge de tre Hundrede femogtyve Kroner inden Kl. 4, for at faa Kassen til at stemme.

Han skrev i en Fart et Brev til Hart, og forklarede ham Situationen, idet han bønfaldt ham om det nævnte Beløb, inden Banken lukkede.

Budet kom tilbage med den Besked, at han havde afleveret Brevet, men at Hart var gaaet og ikke kom tilbage før henad Klokken halv fem.

Smith blev fortvivlet, han skrev ét Brev til, denne Gang til Firmaet, og bad deri om „en Check til Udligning af Hr. Smiths Tilgodehavende“.

Klokken fem Minutter over fire kom Budet tilbage med det høflige Svar, at Hr. Hart endnu ikke havde meddelt noget om Hr. Smiths Regnskab.

Naar en Pengetæller har Kassemangel, er der flere Maader, paa hvilke han kan faa Bøgerne til at stemme. Smith havde imidlertid aldrig før været i denne Situation og havde aldrig tænkt derover. Det nemmeste syntes at være at opføre Beholdningen af Kontanter, som ingen andre end han selv talte, med et forkert Beløb. Det uærlige og Faren ved dette gjorde han sig slet ikke klar. Hovedsagen var for ham at faa Regnskabet afleveret og komme hen til Hart.

Denne stod netop med Smiths Brev i sin Haand. Han læste det højt, saa paa Smith og smilte paa en besynderlig Maade.

Det gik op for Pengetælleren, at han tankeløst havde forraadt sig til denne Mand ved sin Iver for at faa det afgjort inden Klokken fire.

„Naa, Hr. Hart. hvad har jeg saa tjent i Dag?“

„Tjent — Sagen er — det gør mig ondt at sige det, Hr. Smith, De tabte skam.

— „Ser De,“ fortsatte Hart, tilsyneladende uden at lægge Mærke til sin Kundes askegraa Ansigt, „De gav mig Ordre til at købe, og da Papirerne var nedadgaaende straks efter Deres Køb, og da Deres Indbetaling ikke var stor, maatte De sælge, før Prisen steg. Havde De haft Raad til at holde Papirerne, havde De tjent ca. fem Hundrede Kroner til Klokken tre.“

Smith var helt sunken sammen. Hart fortsatte:

„Mit Raad under disse Omstændigheder havde været at sælge, men Deres Ordre sagde udtrykkelig „køb“. Havde De bare overladt det til mig, saa skulde Sagen have faaet et andet Udfald.“

„Er der intet tilbage?“ spurgte Pengetælleren tonløst.

„Intet. De tre Hundrede gik ved Købet og de femogtyve til Omkostninger.“

„Jeg maa og skal have de tre Hundrede femogtyve Kroner inden i Morgen Eftermiddag, selv om jeg ikke faar de to Hundrede.“

„Vel, De kender jo det gamle Ordsprog, søg efter dine Penge, der hvor Du har tabt dem. Dersom De vil stole paa min Bedømmelse af Situationen i Morgen, skal jeg prøve at gøre Forretningen, men jeg kan jo ikke garantere for noget med saadan en lille Indbetaling. Lad mig se. De skal nu bruge mindst fem Hundrede Kroner — for at tjene dem maa de købe saa mange Aktier, at nogle faa Procent kan give Dem det. Indbetal to Tusind Kroner, saa er De sikret.“

„Jeg kan ikke skaffe et saadant Beløb, det er ganske umuligt.“

„Ja, det maa De jo selv vide,“ sagde Hart. „Der er absolut ingen Risiko. Jeg vil selv være tilstede for at varetage Deres Interesser.“

Atter en søvnløs Nat.

Det var hans egen Skyld, naar hans første Forsøg var strandet, tænkte han. Hart havde sikkert ment det godt, men han havde ikke haft frie Hænder. Nu tilbød han jo at garantere for et heldigt Udfald. Ja, alt hvad det drejede sig om, var at skaffe Kontanter.

Og næste Morgen sendte han atter Bud med et forseglet Brev til Hart.

Der blev intet tjent den første Dag, heller intet den anden. og hver Dag gyste Smith for at blive opdaget; sæt han blev syg en Dag og andre skulde gøre hans Kasse op. Han kunde trække Beløbet, han manglede, paa en eller anden Bank; det vilde være vanskeligere at opdage, mens Kassemanglen straks vilde blive set; men han gøs for at skrive den første falske Underskrift.

I fire Dage var der ingen Fortjeneste. Efterhaanden som Kapitalen smeltede bort, blev Smiths Haab mindre, og han bønfaldt blot Hart om at redde de to Tusinde, saa maatte han jo finde sig i Tabet af de fem Hundrede.

Hart lovede at gøre en sidste Anstrengelse, og telefonerede lidt før fire til Smith, at alt var tabt.

Nu fulgte der en frygtelig Tid for Smith.

Hvor Du har tabt dine Penge, maa Du ogsaa søge efter dem, var den Sætning, der bestandig lød for hans Øre. Han begyndte at spekulere selv, benyttede forskellige Spekulanter og læste selv alle Kursberetninger.

Hans Underbalance voksede og voksede; men endnu havde han dog ikke begaaet Falsk.

Freden i hans Hjem var ødelagt.

„Hvad er det dog, der piner Dig?“ spurgte hans Hustru. „Du er jo snart ikke til at kende igen.“

Men han svarede hende blot afvisende og hidsig. Den mindste Bagatel irriterede ham nu, og han skabte sig og sin Familie et Helvede i deres Hjem.

En Morgen fortalte hans Hustru ham, at han havde talt højt i Søvne og nævnt en Fare, der truede ham.

Han blev som lamslaaet. Sæt hun opdagede Grunden til hans Bekymringer. Den Tanke fremtidig at staa som Bedrager i hendes Øjne. var ham frygteligere end noget andet. Han vidste godt, at hvis hun fik en Anelse om Sammenhængen, vilde hun trænge til Bunds deri, og forlange, at han skulde melde sig selv og bære Følgerne. Men saa var alt forbi mellem hende og ham, hun maatte jo tabe al Agtelse for ham.

Han fortrød nu bitterligt alt, men fandt, at det var for sent at angre. Han maatte blive ved, til Lykken en Dag vendte sig.

Og hvis hans Tid kom — han bad til Gud, at den en Gang vilde komme — saa skulde han benytte Resten af sin Levetid til at prædike for unge Mennesker, at de skulde holde sig fra Spil og Spekulation paa Børsen.

Kassemanglen var lige før Jul løbet op til 10,000 Kr. Hver Dag frygtede han at komme tilkort med sine Penge.

En Dag havde to Kunder trukket store Beløb paa Banken, og Smith sad nu de sidste fem Minutter før Lukketid og rystede af Skræk for, at en tredje stor Anvisning skulde blive præsenteret. En Mand, der aldrig trak mindre end 1000 Kr. ad Gangen, traadte ind.

Smith troede, at nu var alt forbi. Med rystende Hænder tog han imod Anvisningen. Mekanisk gik han uden at se paa Papiret hen til sin Kasse. — Hvad skulde han gøre? Der var ikke 1000 Kr. tilbage i den, og der skulde være mere end 10 Gange saa meget. Pludselig faldt hans Øje paa Anvisningen, den var kun paa 200 Kr. denne Gang. Han var frelst.

Endelig kom den Dag, hvor Smith faldt sammen, han følte om Morgenen, da han gik hjemme fra, at hans Modstandskraft var opbrugt. Hans Nervesystem var bleven aldeles ødelagt, han spiste intet og sov næsten ikke om Natten. Han besluttede, at næste Dag vilde han gaa til Lægen.

Han vidste paa dette Tidspunkt, hvor hans Papirer var begyndt at gaa en lille Smule i Vejret, at 5000 Kr. til vilde kunne redde ham. Men han følte ogsaa, at han ikke havde Kraft til at laane dem blot en halv Time af Kassen. Faren var altfor stor, hellere Fængslets fire Vægge end blot én Times forøget Spænding.

Alligevel tog han den næste Dag 3000 Kr. af Kassen tidligt om Morgenen. De Penge bragte han en af sine Spekulanter og Kl. 3, just som han var begyndt at udbetale de sidste Hundreder i Kassen, fik han Telefonbesked om, at hans Papirer var gaaet vældigt i Vejret; han havde tjent omtrent alt, hvad han hidtil havde sat ind og tabt.

Han stod raadvild og fortvivlet og tørrede Sveden bort af sin brændende Pande.

I en Fart fik han en Anvisning fra en af sine Mæglere og saa var den Dag klaret, den næste Dag vilde alt være godt — blot en lille Spekulation til.

Han vilde være reddet.

Men Feberen ruskede ham i alle Lemmer. Da han gik fra Kontoret og for sidste Gang indleverede et galt opgjort Regnskab til den gamle Kasserer, var han saa syg, at han næppe kunde staa paa sine Ben.

„De skulde melde Dem upasselig i Morgen, Smith, og se at blive rigtig rask inden Julen,“

sagde den gamle Kasserer. „Det er jo nok en travl Tid, men Sygdom er jo Hvermands Herre.“

Smith fik Taarer i Øjnene, ved at høre den gamle Mands venlige Ord.

Han kendte en ung Læge, som han havde været Skolekammerat med, til ham vilde han gaa, hans Adresse var let for Smith at huske, han boede lige ved Siden af den gamle Kasserer.

Vennen maatte frelse ham, maatte give ham noget, der kunde holde ham paa Benene blot en eneste Dag endnu — ellers var alt tabt.

— — Han stod paa Doktorens Trappe og ringede paa. Doktoren var endnu ikke kommen hjem, og der sad fem Patienter og ventede. Saa vilde han ikke gaa ind til ham, blot en eneste Times Venten vilde være ham uudholdelig i den nervøse Ophidselsestilstand, hvori han befandt sig.

„Herren vil ikke ind?“ blev der spurgt.

Han rystede paa Hovedet, saa smækkedes Døren i, og han stod raadvild og fortvivlet og tørrede Sveden bort af sin brændende Pande.

Han anede ikke mere om han var vaagen, hvor han stod eller hvorfor han var kommen her. Han stirrede aandsfraværende henad Gaden; saa gik han langsomt ned ad Trappen.

Længe stod han foran Huset og saa paa de to Døre lige ved Siden af hinanden, Lægens og den gamle Kasserers.

Pludselig styrtede han op ad Trappen igen og rev hæftigt i Klokkestrengen; men det var ikke Lægens Klokke, han ringede paa denne Gang, det var Kassererens.

Ti Minutter efter gik kan op og ned ad Gulvet i den gamle Kasserers Dagligstue. — Han havde tilstaaet.

Den gamle Kasserer gav ham Trøst. Hvis det viste sig, at han, som han sagde, intet Falskneri havde begaaet, men kun manglede Kontanter i sin Kasse, skulde deres Samtale for Tid og Evighed være en Hemmelighed. Den lille Rest, der manglede — omtrent det Beløb, han havde udbetalt forkert — fik han Lov til at betale af hos den gamle Kasserer.

„De har fejlet unge Mand“, sagde han til ham; „men en Bedrager er De ikke. De er bleven bedraget — og De er ikke Harts første Offer.

I SLADREKROGEN

MED BRUSENDE FJER.

Ridderen var Damernes Ven, og han er vedblevet at være det gennem Tiderne. Helten fra Kavallertiden er endnu den Dag i Dag Kvindernes Ideal.

De forestiller sig ham ædel, tapper, trofast og — velklædt.

Velklædt, deri stikker vel hele Hemmeligheden.

Og Kavallerernes Klædedragt har været Mønsteret for Damernes højeste Mode til forskellige Tider.

Nu er den ved at komme i Brug igen.

De nyeste Pariserhatte er Ridderhattene om igen, høj Pul, stor Skygge, smækket op saa her saa der og med store Fjer. Paa mange af disse Hatte har dog den raffinerede Parisersmag erstattet de brusende Strudsfjer med Klaser af Blomster og fine Svingfjer af brogede Paradisfugle.

Men Formen er umiskendelig, Ridderhatten er ved at komme paa Mode igen.

* * *

BLONDINER.

Man har to Slags blonde Damer, de ægte Blondinen og de falske — ofte gør en Mand dog den sørgelige Erfaring, at en ægte Blondine kan

være saa falsk som Skum paa Vand; og saa er han straks ulykkelig.

Blondinen er mellem to og tre Alen i Højde, hun har graa eller blaa Øjne — er Øjnene mørke, brune eller sorte, er hun ikke ægte, men hvad Englænderne kalder en *self-made* Kvinde — hvad der ikke er nær saa respektabelt som at være en *self-made* Mand.

Hun er da kun et kemisk Produkt. Tag dig i Agt for hende; hendes Sjæl er saa mørk som hendes Øjne.

* * *

Hvad er det for Vrøvl, Menneskene underholder hverandre med. Hvor mange Mennesker taler De med om Dagen, som siger Dem noget der virkelig er af Interesse?

Næsten al *Konversation* er triviel og banal.

Det er lærerigt at erkende dette; det er nemlig en Regel, at enhver har noget interessant at at meddele den, han interesserer sig for. Naar Deres Venner er uinteressante, er det altsaa, fordi de ikke bryder sig stort om Dem.

En anden Grund til, at Menneskene kun sjældent siger noget, der har Værdi, er den, at Verden er fuld af Trivialiteter og kedelige Personer.

Hvad spiste Du til Middag i Dag? Sikken et Vejr vi har. Jeg saa Petersen bag paa en Sporvogn o. s. v. saaledes lyder den tankeløse, tomme, daglige Tale.

Selvfølgelig skal man ikke gaa og pjatte om Kunst og Naturens Skønhed, men man kunde jo vælge at tie stille, naar man ikke ligefrem havde noget paa Hjærte.

Tavshed er mindre kedelig end tom Snak.

* * *

SPARSOMMELIGHED.

— Min Kone — fortæller den ene Ægtemand — købte sig en ny Spadseredragt i Foraaret og sagde, at den vilde være udmærket igen til Efteraaret. Hun er nemlig meget sparsommelig.

— Naa, gaar hun saa med den nu? spurgte den anden Ægtemand.

— Nej, men hun forsikrer mig, at hun nu i Efteraaret kan købe én, der vil være udmærket igen til Foraaret.

* * *

SUNDHED OG SKØNHED.

Hvad der gør den unge amerikanske Dame til en saa tiltalende Type er først og fremmest hendes Præg af Sundhed, hendes utvungne Optræden og stilfulde Ro.

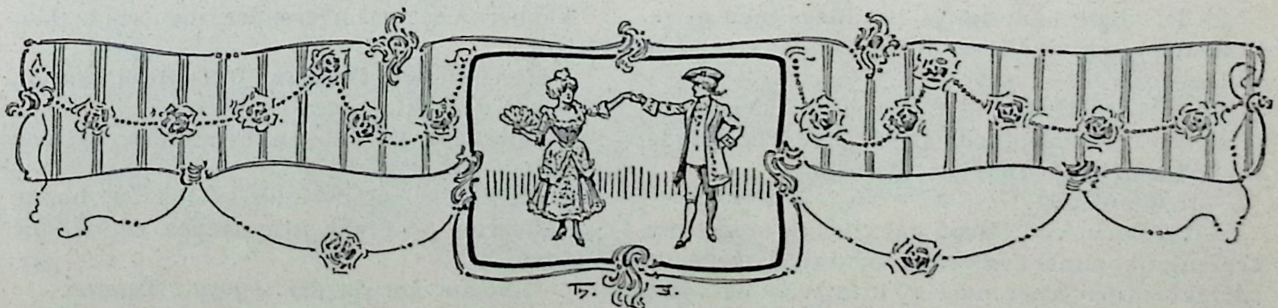
Hun er sund og hendes Sind i Ligevægt.

Disse herlige Egenskaber kan man udelukkende tilskrive hendes Forkærlighed for Legemsøvelser.

Rent bortset fra, at alle nogenlunde velsituerede unge Piger dyrker de almindeligt kendte Sportsgrene, Gymnastik, Svømning og Boldspil, kender de amerikanske Damer mange andre Maader at tage Motion paa; og deres harmoniske Udvikling skyldes ikke mindst den Motion, der falder ind under Benævnelsen Stue-Sport, eller om man vil Sovekammer-Sport.

De amerikanske Læger og Gymnastiklærere er utrolig opfindsomme paa dette Omraade, der er ingen Grænse for hvad der benyttes i Stue-Sportens Tjeneste: én styrker Lungerne, udvikler Busten og giver Skuldrene Facon ved plastiske Armbevægelser, en anden styrker Nervesystemet og Hjærtefunktionen ved Øvelser med en Stol, en tredje kurerer Hovedpine ved Øvelser med et Trillebaand — alt gaar som en Leg, og Formaalet: at bevare Ungdommen og Skønheden garanterer for, at man ikke hurtig bliver ked af Legen.

Det skal være en af „Hjemmets Noveller“s Opgaver, at sætte sine Læserinder ind i alle de nyeste Systemer, som Jordens mest praktiske Folkefærd har opfundet paa Selskabs-Sportens og Stue-Sportens Omraade.

hvordan det en Gang gik en berømt norsk Forfatter, som nærer den Anskuelse, at Alkohol er Geniets bedste Ven.

Han kom en Morgen hjem fra Gilde og *saa* da, just som han stavrede omkring Hjørnet og kom ud paa Hovedgaden „Carl Johan“, at der frem af den tætte Morgentaage dukkede en vældig stor Elefant.

Taagen var meget tæt og graa og Elefanten var graa som Taagen og tegnede kun ganske utydeligt sine Konturer i det Fjærne. Derfor troede Digteren først, at det hele var Øjenbedrag, Men Elefanten voksede og voksede, syntes han, og skarpere og skarpere tegnede dens Omrids sig midt i den øde Gade.

Forfatteren tog sig fortvivlet til Hovedet, og saa løb han, saa hurtig hans Ben kunde bære ham, bort fra det rædselsfulde Syn.

— Aah, jamrede han; at det dog skulde komme saa vidt med mig!

Han stormede lige hen paa Hospitalet, hvor han bad om at blive indlagt.

Lægerne kendte ham, det var hans gode Venner.

— Naa, sagde de. Er det nu bleven galt med dig?

— Ja, sagde han; det er forfærdeligt.

— Hvordan er det kommet?

— Kommet — aah ganske pludselig — —

— Saa du Mus i alle Kroge? spurgte en.

— Mus! Det har jeg saa ofte set; det generer mig slet ikke mer. Havde det blot ikke været andet end det.

— Var det da Rotter?

— Ja, nogle faar det jo nutildags med at se Høns trippe rundt allevegne, forklarede en anden af Lægerne.

— Høns. Havde det dog blot ikke været andet end de velsignede Høns, min Far, sagde Digteren. Næh! Det var Elefanter.

— Elefanter?

— Ja, Børn, ved I hvad det vil sige, at se store Elefanter kommer svævende imod sig, lyslevende Elefanter, der truer med at trampe én ned med deres Ben saa tykke som Skorstene.

— Ja, saa er den rigtignok gal, mente Lægerne. Og saa blev han indlagt.

Om Eftermiddagen blev hans sørgelige Skæbne dybt beklaget paa Stamknejpen, og man besluttede at sende en Deputation hen til ham med Dagens sidste Aviser; maaske kunde lidt god Avislæsning afholde hans Tanker fra at tumle med de store Elefanter.

Da han fik Aviserne ind paa Hospitalet, sad han just og rystede af Skræk, for at Elefanten skulde vise sig igen

Vennerne kom ikke ind til ham, og derfor har ingen set det Ansigt, han stillede op, da han læste følgende Nyhed:

„Cirkus Anderson ankom hertil i Morges med første Tog. Kort efter drog hele Personalet og Dyrebestanden i Procession gennem Gaderne; i Spidsen gik Kæmpeelefanten „Jumbo“.“

Men kort efter stillede han i Vennernes Kreds og erklærede, at han var fuldstændig rask og aandsfrisk. Det var de dumme Læger, der havde taget fejl.

Og hans Helbredelse fejredes til den lyse Morgen.

— — —

Men ved De saa, hvordan det gik en anden norsk Digter, der — ja saadan er de jo, disse skrivende Nordmænd — led af samme Svaghed for stærke Drikke?

Ham var det ikke muligt for Vennerne at faa paa Hospitalet, og han trængte frygteligt til en „Guldkur“.

Men saa var det netop det Aar, da hele Skandinavien var oversvømmet af smaa bitte sorte Fluer. Folk kaldte dem Kolerafluer, de kom undertiden som store Skyer og slog sig ned i en Landsby, hvor Huse og Træer paa et Øjeblik blev ligesom smurt over med den blankeste sorte Tjære, eller de slog sig ned midt inde i Byerne, saa Folk maatte gaa med Klædebørster i Lommerne og binde Tørklæder fast om Halsen for ikke at faa de smaa sorte Uhyrer ned paa Ryggen.

— De smaa Sataner kommer, som de var kaldede, sagde Vennerne; og saa opsøgte de deres haardt medtagne Digter.

— Sikken Masse af disse smaa Fluer, sagde han; det var altid det første, Folk sagde til hinanden i de Dage.

Vennerne saa paa hverandre, men sagde ikke et Ord.

— Det er dog Pokkers, fortsatte Digteren, man har dem allevegne.

Vennerne saa igen paa hverandre, rystede paa Hovedet og smilte.

Digteren begyndte omhyggeligt at børste Smaafluerne af Frakkekraven paa en af sine Venner.

— Hvorfor gør du det? spurgte Vennen.

— Hvorfor? Ja, den var jo helt fuld af Fluer.

— Af Fluer? Du har det vist ikke godt?

— Kan du da ikke se dem krybe der paa dine Skuldre?

— Jeg kan ingen Fluer se.

Og de andre Venner skyndte sig at bekræfte, at de ikke kunde se noget til Fluerne.

Digteren var bleven bleg.

— Kan I da ikke se dem krybe overalt? spurgte han.

— Stakkels Ven, du maa jo være syg, trøstede de andre; kom lad os gaa hen til en Specialist.

Med Raseri begyndte Digteren nu at børste af paa de andres Klæder:

— Jo vist er de der, se hvor de myldrer. Jeg ser dem jo, de smaa Djævle, Luften er jo fuld af dem. Kom nu ikke med Vrøvl, se hvor de sværmer.

— Stakkels, stakkels Ven! sagde de andre, og saa fik de fat paa en Droske for at tvangsindlægge ham.

Endnu gjorde han et svagt Forsøg paa at undgaa sin Skæbne ved at appellere til Droskekusken. Men han kendte sin Bys Skønaander, og var straks med paa, at der blev spillet Komedie; da saa Digteren fortalte ham, at hans Hest var fuld af smaa sorte Fluer, saa sagde han ganske roligt:

— Naa Tak! Ser det saadan ud, saa er det nok bedst vi skynder os lidt. Jeg lider undertiden selv af Fluer i Hovedet.

Saa kom Digteren paa Sanatoriet.

— — —

Det er nu i en By som Kristiania, at Droskekuskene kan kende de unge Kunstnere og Forfattere; i en By som London kan man ikke forlange, at Cabmændene skal kunne huske Byens kendte Mænd.

Selv en Folkets Yndling som *Dan Leno*, der spiller Kvinderoller, maa nøjes med at være populær paa Scenen, udenfor Teatret er der ikke mange, der kender ham.

Dan Leno, der er en overforfinet Herre, har det kostbare Princip aldrig at gaa et overflødigt Skridt.

Hvor han overhovedet kan faa fat paa et Køretøj, falder det ham ikke ind at sætte sin Fod paa Jorden.

Forleden da han ankom til Victoria Street Station og skulde til Grosvenor Theatret, kaldte han paa en Cab og opgav Bestemmelsesstedet.

Da der ikke er mer end 20 Skridt fra Stationen og til Grosvenor, man skraar lige over Gaden, troede Droskekusken, at det var en Tilrejsende, han havde faaet at køre for, en Fremmed, der ikke anede, hvor Grosvenor laa, og han kørte ham derfor en lang Tur rundt i Byen. Da Køreturen var endt rakte Skuespilleren ham flegmatisk en Shilling.

Saa begyndte Kusken at skælde ud, som kun en engelsk Cabmand kan gøre det. Han vilde have 5 Shilling.

Men Dan Leno sagde ganske rolig, at han troede, det var en gratis Køretur, han havde faaet. Han forsikrede, at han havde moret sig udmærket og nok skulde huske den flinke Kusk igen.

Kusken saa nu, at det var en ægte Londoner, han havde havt med at gøre og skyndte sig bort inden Politiet kom.

En anden bekendt Londoner maatte en Dag ogsaa gøre den Erfaring, at Londons Droskekuske er et meget vanskeligt Folkefærd.

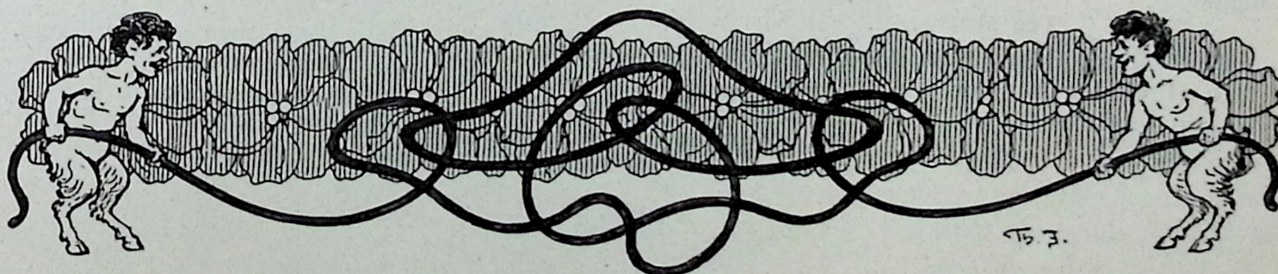
Man havde kørt en Tur, der kostede 1 Shilling og betalte Kusken med 1 Shilling og 3 Penny-Stykker.

Kusken saa med Foragt paa de tre Kobbermønter, som han havde faaet i Drikkpenge og kylede dem saa ned i Gadens Snavs, idet han raabte, at naar Herren ikke havde Raad til at give ordenlige Drikkepenge, saa maatte han hellere helt lade være at vise sig flot.

Herren gav sig roligt til at samle de tre Pengestykker op, og næste Dag saa man denne lille Episode fortalt i et Par af Byens mest ansete Blade.

Underneden stod Navnet paa en af Byens bekendte velhavende Borgerrepræsentanter.

Jack Alround.

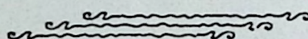

EN LAVINE.

Hos Specialisten.

— Tror De, Hr. Doktor, at De kan kurere denne frygtelige Katarrh?

— Om jeg tror? ja det er jeg da overbevist om.

Doktoren har maaske truffet mange af den Slags Tilfælde?

— Næh, men jeg har selv haft den' Sygdom at trækkes med hele mit Liv igennem.

En erfaren Pige.

— Hvilke Erfaringer har De som Kokkepige? spurgte Fruen den ny Pige.

— Gud Frue! jeg har haft seks Pladser i fire Maaneder.

Ved Skakbordet.

A: — Hvorfor flytter du ikke|?

B: (I Tanker) — Det kan jeg ikke, jeg skylder min Værtinde 10 Kr.

Tydelige Tegn.

— Tror Du paa, at man kan læse noget af et Menneskes Haand?

— Ja selvfølgelig, naar jeg f. Eks. har en bestemt Slags Ring paa en vis Finger paa min højre Haand, saa kan enhver da se, at det ikke kan nytte at fri til mig.

Opdragelse.

Faderen: — De Prygl, jeg nu giver dig, min Søn, vil gøre langt mere ondt paa mig end paa dig.

Drengen: — Jamen Far, saa skaan dog dig selv en lille Smule, du kan vist ikke taale saa meget som jeg.

I Tanker.

— En smuk Dame, sagde han, er en Dame, der ser godt ud og ikke véd af det.

Hvordan i Alverden skal jeg dog bære mig ad med ikke at vide af det?

Hjemmets Novellers Forlag.

Hoffmanns Bogtrykkeri ved E. Lange, Admiralgade 24. K.

HJEMMETS NOVELLER

Nr. 2. December 1904. 1. Aargang.

Retten til at benytte de i dette Hefte indeholdte kunstneriske og literære Bidrag faas kun ved Henvendelse til Hjemmets Novellers Forlag.

SPØGELSET SOM BED

AF

JOHANNES V. JENSEN

ILLUSTRERET AF *VALD. ANDERSEN*

Det store Omslag i Smedemester Larsens Tilværelse begyndte med, at hans eneste Barn, Alexandra, pludselig og uden Varsel fik en Frier. Dette var en virkelig Begivenhed, for Alexandra, hvem Moderen havde opkaldt efter en smuk Prinsesse, var en i det ydre temmelig mislykket Pige og havde det Uheld at være et Rivejern ogsaa indvortes. Hun var en af den Slags som man støder sig paa, og det kunde hun ikke gøre for; det var jo heller ikke hendes Skyld, at hun var født vred og ædende sur, og at hun

Det Utrolige var sket.

lignede saadan en gammeldags høj og tynd Flaske, der staar og bliver graa i en Vindueskarm med sit hentærende Indhold af Skedevand, hvori der stikker en forkullet Fjer.

Og saa stormer der en Dag et vildfremmed Menneske op i Lejligheden og frier til Alexandra. De havde aldrig set ham for deres Øjne før, men Gud hvor var han lidenskabelig, han friede en hel Time i et væk med mageløse Talegaver, indtil Moderen omsider gav Xandra et Nik, og endelig lægger da Xandra sine haarde Arme om

Menneskets Hals, og det Utrolige var sket. *Han* viser sig at være en gentil Mand, Kopist i Udenrigsministeriet, nogle og tredive Aar, usund i Kuløren, lang blank Frakke, mager men fuld af senestærke Hop, der taler om uendelig Tjenstvillighed parret med Hajens Appetit.

Den Dag var i sig selv stor. Larsen kom hjem og fandt Familjen bortforklaret i en Idyl. Han blev s'gu glad. Han slog den nye Svigersøn paa Skuldren, saa fra ham og til Xandra og tilbage igen, rystede paa Hovedet ad Fyrens Mod og ønskede ham indtrængende til Lykke. Larsen saa derpaa til sin Kone, hvis Øjne stak ham advarende. Larsen smilte. Lidt efter blev Larsen søvnig, som han altid blev, naar han kom hjem fra Smedjen og op i Lejlighedens smaa Bure, som de to Kvinder fyldte med deres lumre Vildtlugt. Gyngestolen knagede under Larsens store Vægt, mens han sank til i den. Larsen blundede. I Sofaen sad Xandra og Kopisten i en Omfavnelse. Der var noget ved begges Bevægelser der mindede om en Kurv Brænde, der støder mod et Gelænder. Kopisten hed for Resten Løvenstjærne (navneforandret fra Petersen). Det var en stor Dag i Familjen Larsens Liv, de kunde næsten ikke fatte deres Held.

Men Dagen efter var større, og den bragte dem ligesom Nøglen til Æventyret. Xandras og Løvenstjærnes Lykke var kun et Døgn gammel, da Løvenstjærne kom hvirvlende op i Stuerne med et mægtigt Brev, et Brev fra Udenrigsministeriet, hvis Indhold syntes ham bekendt, idet han stakaandet fablede op om, hvordan én Lykke aldrig kommer alene, og hvilken *Styrelse* fra oven der var selv i de mindste Ting, og . . .

— Ja, Brevet er vel til mig, sagde Larsen.

Det var det. Selvfølgelig. Jo. Og mens Løvenstjærne fløj fra den ene til den anden og formanede til *Ro*, til ikke at blive overvældet, læste saa Larsen Brevet.

Tavshed.

Løvenstjærne tier, han staar med Armen omkring Xandras Liv, da Larsen endelig har læst færdig og ser op.

— Min Broder August er død, siger Larsen og vender sine rolige Øjne mod Konen.

— Er han det. Aa, Herregud! . . .

— Kendte du ham?

Fru Larsen tier, Larsen har spurgt saa skarpt. Løvenstjærne staar i vanvittig Spænding med Xandra om Livet som en Redningsplanke. Larsen lægger Brevet fra sig og staar og ser paa sin Familje. Omsider smiler han — og rynker i det samme Brynene. Han nyder dem lidt.

— August er død ovre i Amerika. Jeg har ikke set ham i to og tredive Aar. Der er 280,000 Kroner til mig. (Kvinderne rykker til, Løvenstjærne snapper efter Luft.) Han var en Svend. Han rejste væk som en god Tømrer. Han kunde sine Ting. Jeg siger, han var et Mandfolk!

Larsen stirrede paa Familjen. Aa, men de knyede ikke. Han saa paa Løvenstjærne, der vred sig som en Orm. Men da han havde set lidt paa ham, smilte han fælt og gav ham Pardon. Derpaa gik han uden et Ord ned og købte en Flaske Portvin. Dagen forløb i Fred og Huldsalighed. Kun ønskede Larsen ikke at tie om August, han tvang de tre af Begærlighed skælvende Mennesker til ustanseligt at mindes og beundre den døde Broder, som de aldrig havde haft Anelse om. Selv rodede Larsen en gammel Nikkelurkæde frem af sit Chatol og saa lidt paa den, det var en Foræring, Broderen en Gang havde givet ham.

Og nu begyndte de at leve som rige Folk. De flyttede uopholdelig væk fra Bedriften i St. Pedersstræde og lejede en flot Stuelejlighed med Have foran paa Frederiksberg. Fru Larsen og Xandra gik blodskudt i Gang med at fylde den dyre Lejlighed med Bohave. De havde en sikker Smag, de valgte netop de Ting rundt omkring hos Byens Handlende, som passede til hinanden, det blev et helt Auktions-Lokale, de kom til at bo i, hvis uomtvistelige Smag var deres egen. De lod til at sværme for tørre Møbler med Kant og med Knæ, som bed; Stuerne gjorde ondt, Lamperne ranglede som Lænker, Bordpladerne skreg og saarede med benhaarde Knirk, kort sagt Lejligheden var en Knokkelbutik,

Aftenen forløb i Fred og Huldsalighed.

hvori de to Kvinder sad og klang fortræffeligt. Løvenstjærne kom hver Dag og kantedes med sin Brud.

Men Larsen begyndte at gaa i Byen. Han som i gammel Tid havde ladt sig nøje med at drikke en Bajer sammen med en Ven i en Kælderbeværtning nu og da, han fandt nu frem til Bræddehytten, hvis Lag af føre og ligefremme Folk tiltalte ham. *De* syntes godt om den sejge og sikre Smed, og snart lærte Larsen at give „en Flaske“ og at spise sin stegte Rødspætte med samme brede og harmløse Velhavenhed som Stamkafeens rige Slagtere og Husværter. Fru Larsen vendte den skarpe Side af sin Persons Fjæl imod ham, naar han med Smørsovs i de ragede Mundvige og let blusset paa Panden kom hjem, men des lettere fandt Larsen det at komme hende forbi og hen til Gyngestolen. Han var saa blid, hans Øjne røbede kun velnæret Hensynsfuldhed (og Lystighed), naar han besaa sin Familje.

Løvenstjærne og Xandra vilde giftes en skønne Dag. Og det fandt Larsen meget passende. De blev virkelig gift. Men paa Bryllupsdagen kom det frem, hvad Larsen havde gaaet og gemt i sine dybe Mundvige, hvis tavse Sprog det var saa svært at tyde. Det var et Slag af Humor, han havde forberedt. De var kommen hjem fra Bryllupsmiddagen (Phønix), og Løvenstjærne sad i en Uro, som var vokset Dagen igennem, og som nu næsten ikke var til at styre. Da saa Larsen pludselig paa ham og smilte.

— Bryllupsgaven . . . Svigersøn! Vi skulde vel snakke lidt om Medgiften. . .

Løvenstjærne sank beroliget sammen! Ja og saa rakte Larsen ham en Konvolut. Den var aaben, men Løvenstjærne fik sig ikke til at se, hvad der var i den, han fremhviskede et dybtfølt Tak. Xandra derimod tog Konvolutten fra ham og saa dens Indhold efter. Der var 1500 Kr. i Sedler.

— Ja nu kan I bruge dem til hvad I vil, sagde Larsen, som var beskæftiget med at sætte en frisk mavebæltet Cigar i sit nye store Ravrør, hvis Udskæring fore-

stillede Aktæons Forvandling. — I vil vel paa en lille Bryllupsrejse, hvad, saa synes jeg, I skulde tage til Holte eller til Helsingør. I skal jo ogsaa sætte Bo nu snart — haaber jeg — saa noget vil I vel gemme til Indbo (henvendt til sin Kone) — Sagde du noget?

Xandra rejste sig og brød ud i en Hulken. Hun vilde dog, at det skulde se ud som et ægte Udtryk for Taknemmelighed og hængte sig hysterisk om Faderens Hals. Larsen klappede hende ondt paa Ryggen, mens han med et Øje fulgte Svigersønnens Bevægelser. Løvenstjærne stod længe koldsvedig og med slukte Øjne, de blasse Skriverhænder holdt rystende paa Sedlerne. Det endte med, at han ikke kunde beherske sig; til Fryd for Larsen smed han Sedlerne paa Bordet, fnyste i topmaalt Foragt og nærmede sig Døren. Aa, men da hev Xandra jo sine Arme om ham, saa det slog Knald, og Fru Larsen skred ogsaa ned over ham som en Favn Brænde, og . . . . men den Scene tilhører Privatlivets Fred. Larsen lo.

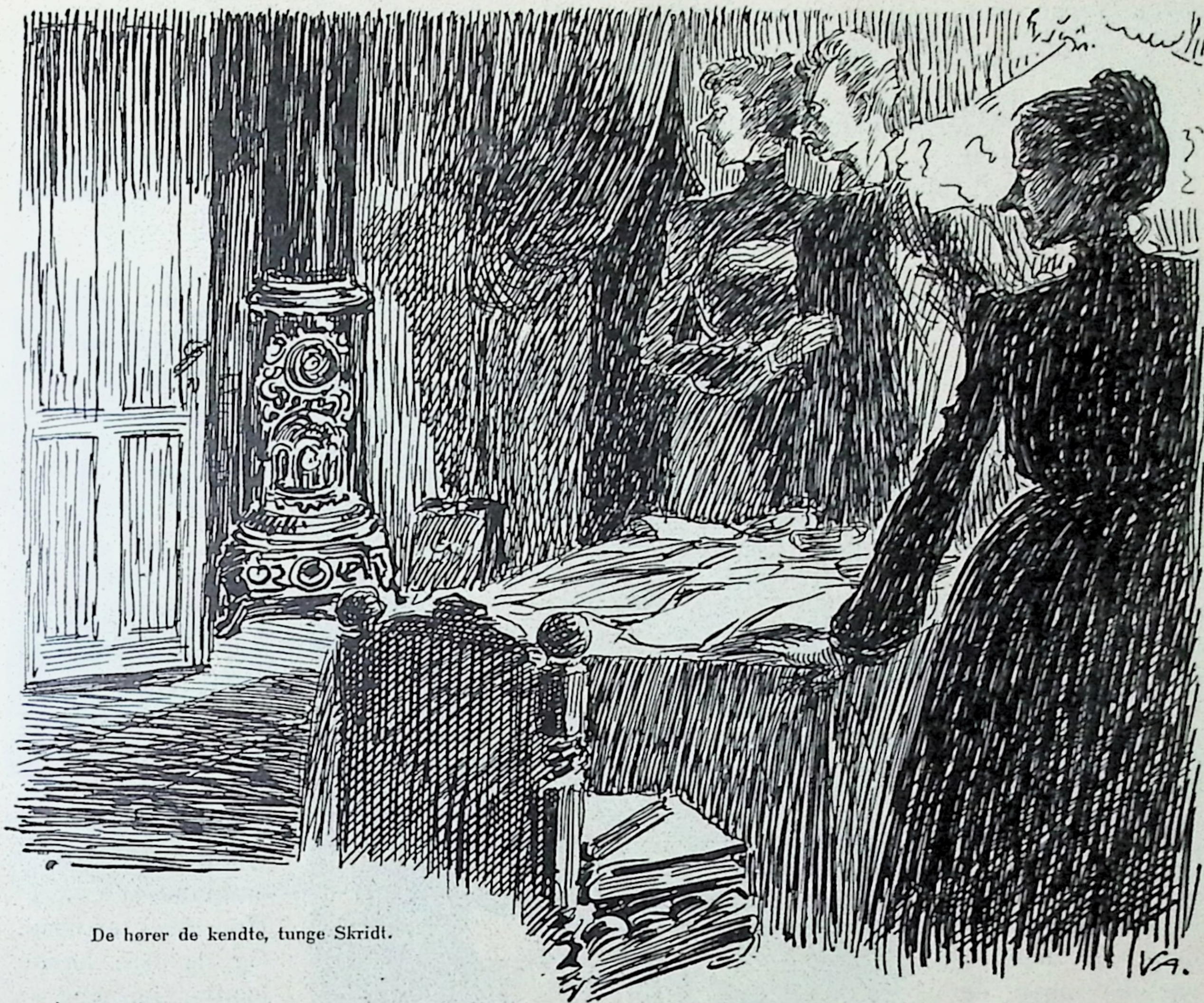
Ja nu kan I bruge dem til hvad I vil, sagde Larsen.

De Unge rejste paa Bryllupsrejse til Hellerup. Siden blev de boende hjemme hos de Gamle. Larsen kunde godt lide at have dem om sig, de var rare, han nød dem hver Dag.

Men nu kommer saa Historien. Larsen observerer en Dag, at hans Familie har noget for med ham, og samtidigt gaar det op for ham, at de har haft det længe. De har lagt sig et underligt Væsen til. De to Kvinder, der før havde været det sædvanlige Billede paa bitter Lydighed og indre flinthaard Stridsindethed, de var bleven saa kattevenlige og omsorgsfulde, at man *maatte* ane Uraad. De havde det med at staa og hviske i Krogene og omfatte Larsen med Blikke fulde af Ynk, de bad ham til enhver Tid om at skaane sig, om ikke at gøre dem den tungeste Sorg af alle, om at fatte sig o. s. f., og pludselig gaar det op for Larsen, at de er i god Gang med at gøre ham *sindssyg.* Svigersønnen er aabenbart medsammensvoren, for han er bleven saa rolig, han ser ud som en Mand der har udsat sin Hensigt, men godt ved til hvornaar. Ogsaa han stirrer til enhver Tid bekymret paa Svigerfaderen.

Larsen blev rasende. Men han vogtede sig paa det nøjeste for at røbe sin Opdagelse. Han forstod Meningen, han skulde erklæres umyndig, og han saa Faren. Dette var ingen Leg. Forhen i Tiden havde han tumlet sine Fruentimmer uden nogensinde at tage dem alvorligt, men her skulde der passes paa og spilles fint, nu da de havde faaet en Makker i en lang lumsk Hajfisk af en sulten Kopist. Larsen gik til to første Rangs Læger og lod sig udfærdige to forskellige Attester for mental Tilregnelighed, og dem bar han fra den Dag altid hos sig, en i hver Sidelomme, for det Tilfælde, at de skulde falde paa at overraske ham og lægge ham ind med Tvang.

Og nu stod Kampen, stille men med

De hører de kendte, tunge Skridt.

ubønhørlig Vildskab paa begge Sider i det meste af et Aar. Til Larsens usigelige Harme maatte han indrømme for sig selv, at han langsomt men sikkert tabte Terræn. Hjemme saa de til alle Døgnets Tider paa ham, som man ser paa en hjælpeløs Stakkel, og ude i Byen begyndte han lidt efter lidt at møde det samme Blik hos alle sine Bekendte. De spandt ham ind med megen Klogskab og med aldrig svækket Gemenhed, de gav ham ikke Tid til puste; han skulde jages til han styrtede. Han mødte nu uniformerede Hospitalsbetjente paa sine Trapper, vidste sig altid under Opsigt, og hvad der var det værste, han begyndte at føle, at denne Tilstand i Længden vilde virke opløsende paa hans Fornuft.

Da besluttede den haardt forfulgte Mand sig til Dødsspurten.

Meddelelsen om hans fortvivlede Handling kom til Familjen — ikke uventet, men dog pludseligt. Det var en Bademester ude fra Strandvejen, der bragte det tunge Budskab. En svær Herre var omkommen under Badningen, øjensynlig med Forsæt, idet han var svømmet lige lukt ud i det aabne Sund og druknet, inden de kunde naa ud til ham, og af Papirer i hans Klæder — to Attester for mental Ligevægt — havde man set, at det var Partikulier, forhenværende Smedemester Larsen. Det var hvad Bademesteren kunde forklare.

Enkefru Larsen lod en Rustvogn køre ud efter Liget. Løvenstjærne anmeldte Dødsfaldet i Skifteretten. Xandra tog til Byen for at gøre Indkøb til Sørgedragter.

Om Aftenen sad de tre Efterladte hjemme ved en lille god Kop Kaffe og med Bordet fuldt af Papirer, Bankbøger og Obligationer. Larsen havde sine Penge i Ejendomme.

Løvenstjærne talte om at anbringe dem baade sikrere og bedre, da det ringede paa Døren.

Det er Larsens Ringning, hviskede Enkefruen og blev bleg.

Fars Ringning! blæste Xandra haanligt og gik ud og lukkede op. *Men der var Ingen!*

De havde siddet lidt over Papirerne — underligt aandsfraværende — da ringede det anden Gang! Xandra bed Tænderne sammen og for afsted. Hun hørte en svag Larm udenfor Entredøren, men da hun aabnede Entredøren, var der Ingen.

Nu stod de alle tre op inde i Stuen, med aabne Munde og temmelig syg i Øjnene. Det ringede tredie Gang — Larsens Ringning — men nu var der ingen, der turde gaa ud og lukke op. Der gik et meget uhyggeligt Minut.

Da hører de *en Entredørsnøgle rasle i Laasen.* Og medens de staar lammet af Rædsel hører de Entredøren blive aabnet og lukket igen, de hører de kendte tunge Skridt. . .

Denne Gang var det Alvor.

I næste Øjeblik træder Larsen ind i Stuen. Det er ham. Han ser ud ganske som til daglig, men han er barhovedet, og det graa Haar driver af Vand. Han gaar lige ind i Stuen, synes slet ikke at se de tre lamslaaede Mennesker, men stirrer frem for sig med hvide, sitrende Øjenkugler. Pludselig stanser han og *ser,* ser stift paa sin Kone. Og saa gaar han lige hen og slaar sine Tænder i hendes magre Hals!

Hun sank sammen med et hvinende Skrig. Men Genfærdet slap ikke sit Tag i hendes Hals, han holdt hende oppe og bed til, bed godt til. . .

Saa slap han hende ublidt og lod hende falde paa Gulvet, tog derpaa et langt Skridt og bed sig med en hurtig Bevægelse fast i Xandras Overarm.

Men hun skreg ikke. Hun saa tørt paa Genfærdet og sagde — ganske som om hun kedede sig og var bitter derover:

— Det er Far. Det er jo Far selv!

— Ja, hylede Larsen og faldt ud af Rollen. Det er mig. Er I kede af det? Hvad?

Larsen havde en lille én paa og duvede paa Benene, men han var saa himmelhenrykt som en Mand kan være. Han skreg af Grin. Og da han havde mættet sig med at fortælle det nette Trekløver, hvordan han havde betalt Bademesteren for at melde Dødsfaldet o. s. v., beordrede han Løvenstjærne ned efter en Flaske Champagne til at fejre Gravøllet med, og Pokker skulde brænde i hans Hals, om han ikke rappede sig, og væk med de Papirer der, hvad vilde de i hans Chatol, og de var vel glade ved at se Liget o. s v. o. s. v.

Larsen var den absolute Sejrherre.

Men Dagen efter ved Frokosten ser han til sin retfærdige Harme, at hans to Kvinder sidder og laaner hinanden Øjne med Underforstaaelse af hans aandelige Tilstand. Efter *den* igaar havde de jo ogsaa unægtelig noget at holde sig til. Larsen tav. Der

dannede sig et stygt Ord paa hans Mund, men han holdt det i sig, for han undte ikke sine Kvinder, at de skulde faa lidt Ret imod ham ved at han gjorde sig skyldig i Injurier. Lidt efter gik han imidlertid skummelt sin Vej. Og en god Time efter saa de ham komme hjem og gaa ind i Haven foran Vinduerne. Mens de stod og saa paa ham, rettede han sine hadefulde Øjne ind paa dem og førte langsomt en stor funklende Revolver op til sit Hoved. Skudet faldt, og Larsen styrtede som en Træbul om i et Blomsterbed, vridende sig i Dødskrampen.

Denne Gang var det Alvor. De løb ud til ham i en Agoni af Skræk — og Haab. Men da rejste Larsen sig og rystede et Skoggergrin ud i Ansigtet paa de to, en saa kæmpemæssig Latter. at de maatte holde sig for Ørene. Han var saa lidt gal, at han morede sig kongeligt. Der var ikke en bitter Blodsdraabe i ham, dertil var det Grin han fik sig altfor godt.

Og da forstod de, at han ikke lod sig overvinde.

— Lad mig se, I har Maden færdig til jeg kommer hjem, raabte Larsen, da han havde faaet grint ud. Jeg gaar ned i Bræddehytten og faar mig en Sjus.

EN JULEAFTEN

AF

EDV. SÖDERBERG

ILLUSTRERET AF *SOFUS JÜRGENSEN*

Frøken Marianne sad i Lænestolen ved Vinduet og saa ud paa Gaden, hvor Sneen dryssede.

Det begyndte at skumre, og det røde Skær fra Kakkelovnsilden flakkede over Tæppet, over de gammeldags Mahognimøbler, og spillede gyldent i Messinglysestagerne paa Kommoden.

Som den gamle Frøken sad der, sad hun rigtig godt i det. Huset, hvori hun boede, var hendes eget, Penge havde hun liggende i Skuffen derhenne, et fyldt Spisekammer i Køkkenet — alting var i Virkeligheden saare godt, overmaade fornuftig.

Frøken Marianne sad og faldt i Tanker, mens Mørket drog op.

— Sært igrunden, som Skæbnen undertiden lægger alt tilrette for Menneskene. Ja, d. v. s. for nogle af dem. Naar hun huskede, mens hun endnu var Barn — hvor bittert alting forekom, hvor trist det hele syntes. . . . Hun huskede, hvor sky og forskræmt hun havde været hin Morgen for mange Aar siden, da hun første Gang stod i denne Stue. Den gamle Frue, som af Medlidenhed havde taget hende i Huset, sad i Sofaen og mønstrede hende med sit graa Blik. „Er Du sulten?“ havde hun spurgt. „Gaa ud i Køkkenet og faa noget at spise. Du trænger til Klæder; gaa hen og tag i Skabet.“ Hos hende havde hun levet de mange Aar, de to alene; ingen

kom til dem, ingen besøgte dem. „Jeg skal huske paa dig, Marianne," sagde den gamle Frue saa tit. Hun glemte det ikke. Da hun døde, viste det sig, at hun havde testamenteret Veninden al sin Ejendom, Huset og alt øvrigt . . .

Bim, bam — Bim, bam, sagde Klokkerne derude.

Frøken Marianne var ikke religiøs; hun havde ikke haft Tid eller Anledning dertil. Hendes Livsanskuelse var rent praktisk: De gode Mennesker gik det godt, de slette daarligt. Men at være god var tillige at være klog. Det var en Levevisdom, hun havde lært sig efterhaanden, og privat hældede hun stærkt til den Anskuelse, at hun selv var, hvad hun kaldte et godt Menneske. Omstændighederne beviste det jo.

Frøken Marianne var *meget* tilfreds.

Døren aabnedes, og Tjenestepigen kiggede ind; hun rømmede sig forsigtig.

„Hvad vil du, Anna?"

„Det er Juletræet, Frøken."

Det er godt. Betal Manden og bring det herind."

Lidt efter kom Anna med et lille Juletræ.

Hun havde ingensinde tilbragt Julen uden Juletræ.

„Skal jeg hjælpe Frøkenen med at pynte det."

„Vist ikke. Gaa du ud og pas din Rødkaal."

Den gamle Dame satte Juletræet fast i en Træfod og stillede det paa Bordet. Hun begyndte at pynte det med brogede Kurve og Kræmmerhuse, Æbler og forgyldte Nødder. Hun havde ingensinde tilbragt en Jul uden Juletræ; det hørte sig til, og det *maatte* til.

Da hun var færdig med at pynte Træet, grundede hun et Øjeblik over, om hun skulde tænde Lysene nu straks. — Aa nej, ikke endnu . . .

Hun satte sig hen ved Vinduet og saa ud. Sneen faldt tættere, Luften var kridhvid, man kunde ikke se Husenes Tage. Ilsomme Skikkelser hastede forbi dernede.

Bim, bam — Bim, bam, sang Klokkerne.

— Hvorfor kimede de Klokker igrunden? Christus var jo død for længe siden, og just de, som lod Klokkerne ringe til hans Ære, havde jo været de samme, der voldte hans Død. . .

— Lutter Affektation, tænkte den gamle Dame. — Naa, hvad vedkommer det mig. . .

Hun rullede Gardinerne ned, tændte Lampen og tog en Roman, som hun fornylig havde begyndt at læse.

Det var virkelig en udmærket Roman.

Den handlede om Kærlighed.

Et Øjeblik efter lod hun Bogen synke og faldt paany i Tanker. Hun huskede — nej, hun vilde ikke huske det — *vilde* ikke . . .

„Frøken."

Annas Hoved kom til Syne henne i Døren.

„Naa, hvad nu?"

„Der er to Børn herude, som spørger efter Frøkenen."

„Jasaa — naa. Lad dem komme ind. Sig til dem, at de tørrer deres Sko ordenlig af paa Maatten."

Frøken Marianne rejste sig, gik hen til Døren og lyttede.

— Javist; naturligvis! Det var *hendes* Børn — Søsterens . . .

Hun satte sig.

„Godaften, Tante. Glædelig Jul".

„Tak."

Det var en Dreng og en Pige. Drengen, som var en halv Snes Aar, var den ældste af de to; han stod og holdt sin Søster i Haanden derhenne ved Døren. Børnene skævede til Juletræet paa Bordet.

„Hvordan har Jeres Moder det?“

„Mo’r har det godt.“

„Mo’r er ikke rask“, busede det ud af Pigen.

Frøken Marianne sagde ikke noget. Hun sad og betragtede de to. Der var noget ængsteligt over dem, som om de var bange for at nærme sig formeget. Hun bemærkede det; men det var slet ikke *det* — slet ikke *det*, der i Øjeblikket optog hendes Tanker. Det var noget andet, noget ganske andet — en Lighed hos Børnene med Een, der var død, Een, som engang havde forsikret, at han elskede hende over alt i Verden — ja, over alt i Verden...

Bim, bam — Bim, bam, sang Klokkerne derude.

Hun tog sig til Hovedet.

„Skal I have Juletræ i Aften?“ spurgte hun pludselig.

„Nej! Men til næste Aar, har Mo’r sagt.“

Hun rejste sig, strøg en Tændstik og tændte alle Julelysene, dem allesammen. Det skinnede og straalede i Stuen. Børnene stod der og saa til, tavse, lyksalige, i Beundring.

Den gamle Dame vendte sig rask om imod dem.

„Vil I ha’ det Juletræ?“ spurgte hun.

Børnene saa paa hinanden. Tilbudet var for overvældende. Ingen af dem vovede at svare.

„Har du en Dukke derhjemme?“ spurgte hun og bøjede sig over Pigen.

„Ja—a . . .“

„Det er bedst, du faar een til.“

Hun slukkede Lysene.

„Gaa hjem og hent Jeres Moder. Sig, jeg venter hende i Aften. Skynd Jer lidt og kom tilbage. Saa tænder vi Lysene igen.“

Børnene saa’ op til hende; saa tumlede de ud.

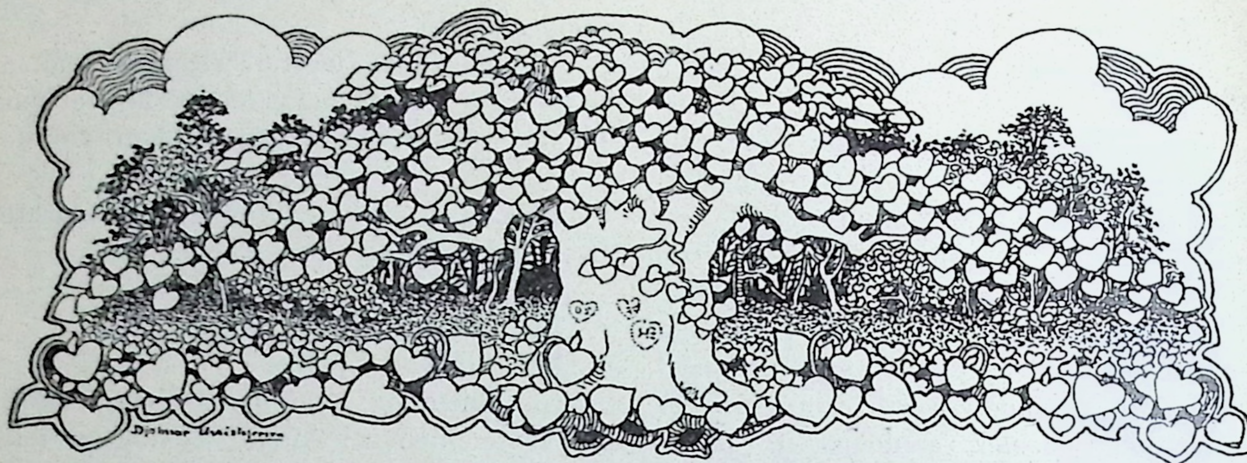
„Anna!“

Anna dukkede op i Døren.

„Kom her og hjælp mig min Kaabe paa. Jeg gaar et Par Ærinder, kommer straks igen. Pas paa, at Rødkaalen ikke svides, du, ellers skal du faa Allandsens Ulykke!“

Væk var hun med det samme.

— Bim, bam — Bim bam, sagde Klokkerne derude.

FOR HANS SKYLD

ILLUSTRERET FORTÆLLING

AF ALICE MACK

Doktoren saa hende lige ind i hendes modige Øjne og udtalte langsomt hendes Dom.

— Operationen maa foretages én af de første Dage, eller —

— Ellers hvad?

— Eller det kan være for sent.

— Og De tror — at jeg kan taale det?

— Det haaber jeg.

— De er altsaa ikke sikker derpaa? De tror, det kan gaa galt.

— Der er Fare ved enhver Operation, svarede Doktoren undvigende.

— Sig mig blot Sandheden, Doktor; jeg kan taale at høre den.

Doktoren saa paa hende og lagde blidt sin Haand paa hendes Skulder.

— De er tapper og de skal faa Sandheden at vide. Denne Operation er af meget alvorlig Art, men der er en Chance for, at De gaar den igennem, og derfor maa De ikke tabe Modet.

— Kunde jeg ikke vente til i næste Maaned, kun nogle faa Uger længere? Det vil sikkert ikke gøre noget, at det bliver opsat saalænge.

Sig mig blot Sandheden, Doktor; jeg kan taale at høre den.

— Kæreste De, sagde Doktoren, hvis vi opsatte det nogle Uger, ja blot en eneste Uge, vilde alt Haab være ude. Desuden vilde De komme til at lide saaledes, at Livet vilde blive uudholdeligt. Følg nu mit Raad og overvind Dem til at gaa det igennem straks.

— Straks?

— Ja, i de aller nærmeste Dage. De maa i Morgen indlægge Dem paa en Klinik, for at Operationen kan blive forberedt.

Elisabeth lyttede lamslaaet og kun halvt forstaaende til Doktorens Forklaringer om, hvordan han vilde arrangere det for hende. Saa sagde hun Farvel og gik nedbøjet ud i Decemberdagens Kulde og Mørke. Hun var ganske fortumlet.

For seks Maaneder siden, da David Moore havde prøvet at fortælle hende, hvormeget han holdt af hende, havde hun leende afbrudt ham og givet ham det Raad, at det vist vilde være klogere, at han ventede, til han kom hjem fra sin Udenlandsrejse, før han erklærede hende for „den eneste i hele Verden“.

Men inderst i sit Hjærte

lo hun ikke; det var kun for hans Skyld, hun havde talt saaledes. Hun vilde give ham Lejlighed, til at se andre yngre og smukkere Kvinder, før han fortalte hende, at hun var den bedste af alle.

— Om seks Maaneder vender jeg tilbage, Elisabeth. sagde han, da han knugede hendes Hænder og saa hende ind i de kønne, graa Øjne, — Jeg kommer øjeblikkelig til dig, og saa vil du høre mig, saa vil du tro, at det er Alvor.

Saa rejste han bort.

Og nu var de seks Maaneder gaaet. Om Morgenen havde hun faaet et Telegram, der underrettede hende om, at han var vendt tilbage, og at hun kunde vente ham om Aftenen.

Hun havde levet hver Time af sit Liv i disse Maaneder med ham i sine Tanker, Alt, hvad hun gjorde, var for hans Skyld, for at behage ham. Og nu, da den Time endelig kom, at de skulde være sammen, forstod hun, at det vilde blive nødvendigt, at hun samlede al sin Styrke for at sende ham bort igen — sende ham bort uden et kærligt Ord, uden at vise ham at hun tog sig det nær.

Smerterne havde plaget hende saa voldsomt om Natten, at hun havde besluttet at gaa til Doktoren for at faa Ro, og saa havde hun faaet sin Skæbne at vide. Skønt Doktoren ikke havde sagt det rent ud, forstod Elisabeth dog godt, at selv om Operationen lykkedes, vilde hun altid blive svagelig. Og i sin store Kærlighed fattede hun den Beslutning at ofre selv en eneste Times Glæde — hun vilde aldrig blive en Byrde for David; hun maatte sende ham bort uden at forklare ham dette. . . .

Da hun kom hjem til sig selv i Kensington, skruede hun Lamperne ned og bad sin Pige lægge mere Kul paa Ilden. Hun vilde opsætte Forberedelserne til sit Hospitalsophold til hendes Gæst var gaaet, nu vilde hun kun forberede sig til Mødet med ham.

Da hun havde drukket The, gik hun ind i sit Soveværelse, hvor den Dragt, hun havde tænkt sig at bære, laa paa Sengen; den var af blødt, blaat Silketøj. Men hun kastede den hurtigt ind i Skabet igen og tog én, der var tilstrækkelig gammeldags til at gøre et uheldigt Indtryk.

— Molly sagde jo, at jeg ser ud som om jeg var tyve Aar i Blaat, men som om jeg var femogtredive i Sort, hviskede hun, da hun lagde den paa Sengen.

Saa løsnede hun sit Haar.

Hun huskede, at nogen havde sagt: — Naar en Dame skiller Haaret midt i Panden, kommer hun enten til at se meget yngre eller ogsaa meget ældre ud. Du, Elisabeth, kommer til at se meget ældre ud, end du er. Hun tog Kammen, skilte sit Haar midt i Panden og samlede det i en fast Knude i Nakken,

Hun gyste ved at se sig selv i Spejlet.

Saa tog hun sin tarvelige sorte Dragt paa. Uha — nu kom hun til at se gammel og simpel ud. Der var da ikke nogen Mand, der kunde være forelsket i en Kvinde af det Udseende — og allermindst David Moore, for han holdt netop af at se smukke Damer.

Da hun var færdig med dette usædvanlige Toilette, satte hun sig ind i sin Dagligstue og ventede.

Et Kvarterstid efter kom den hun ventede.

Elisabeth saa det torbavsede Udtryk i hans Ansigt, da hun strakte sin Haand ud imod ham og formelt spurgte ham, hvordan han havde moret sig paa Rejsen.

— Er du syg, Elisabeth? sagde han hurtigt uden at svare hende, og saa paa hendes Ansigt, der havde forandret sig saa forunderligt, siden han sidst saa hende.

— Nej nej! Hvad skulde jeg fejle?

— Du er saa bleg og —

— Gammel! fortsatte Elisabeth; ja, jeg er bleven seks Maaneder ældre, maa du huske; og jeg er ikke af de Kvinder, der bærer deres Alder godt.

— Hvad er der dog i Vejen? Har du Bekymringer?

— Nej, sagde Elisabeth, — jeg har saamæn ikke forandret mig, men du er bleven vant til at se paa friske, unge Piger i den sidste Tid, og saa ser jeg gammel ud i Sammenligning med dem. Men lad os ikke spilde Tiden med at diskutere mit Udseende. Fortæl mig nu hvordan du har moret dig.

— Udmærket — men jeg har længtes saa meget efter at komme tilbage til London. Du ved jo nok, hvorfor jeg saa gerne vilde være her igen den femtende, Elisabeth?

Hun saa ud som om hun søgte at komme i Tanker derom.

— Kære, vedblev han og traadte tæt hen til hende. — du kan da ikke have glemt, at Du lovede at høre mig, naar jeg kom tilbage. Du ved, at du for mig er den kæreste Kvinde i Verden, og at jeg vil have dig til Hustru.

— Din Kone! gentog hun med skarp Latter. — Nej, nu skal du have Tak; jeg maa skam afslaa den Ære.

— Elisabeth! udbrød han og blegnede; — hvad mener du?

— Kun hvad jeg siger, — jeg giver Afkald paa Æren.

Han vendte sig bort, slap hendes Hænder og sagde:

— Saa maa jeg vel hellere gaa; jeg maa jo have været en Taabe. Undskyld mig. Mine Følelser har faaet mig til at gaa for vidt.

Selv i det svagt oplyste Værelse saa Elisabeths Ansigt mærkelig blegt ud, da hun lænede sig tilbage i en Stol.

Saa lo hun igen.

— Aah — det gør saamæn ikke noget, du vil nok glemme det lige saa hurtigt som jeg; og maaske var det ogsaa min egen Skyld, men en Kvinde maa da have Lov til at skifte Følelser. Saadan er Kvinderne, ved du.

— Nej, det vidste jeg ikke.

— Ja, hvorfor ikke, man skifter Dragter, man skifter Smag — man skifter Lidenskaber.

— Men tal dog ikke saaledes, man skulde tro, du var koket.

— Det tror jeg ikke, man kan kalde mig, for Mændene interesserer mig ikke tilstrækkeligt. Jeg er en Verdensdame, ikke en lille dum forelsket Pige.

— Det har jeg aldrig anset Dig for; saa lidt som jeg havde troet, at du var det, du kalder en „Verdensdame". Maaske det alligevel vil more dig at høre, at jeg var tosset nok til at anse dig for — naa, det er jo ligegyldigt.

— Ja, det er jo dumt, svarede hun og rakte sin højre Haand ud imod ham for at sige Farvel, mens hun knyttede den venstre, saa Neglene skar ind i Kødet. — Men lad os nu afbryde denne Samtale. Du undskylder mig nok, naar jeg siger dig, at jeg har travlt i Aften.

Han greb hendes Haand og knugede den, mens han saa ind i de trætte graa Øjne.

— Elisabeth, hviskede han; — hvad betyder dog dette? Har du ikke et venligt Ord at sige mig.

— Jo, glem mig saa hurtigt du kan. Ødelæg nu ikke din Nattesøvn, men gaa.

Han slap hendes Haand og gik. —

Hun havde opnaaet sin Hensigt, hendes Komedie var bleven en Succes, thi han var ikke blot gaaet bort med den Tanke, at hun havde forandret sig meget, men hun havde ogsaa faaet ham til at ringeagte hende for hendes Letsindighed.

Hendes Udseende havde sikkert ikke gjort Udslaget. Aah — hvor bekymret han havde set paa hende, da han spurgte, om hun var syg. Hvorfor havde hun dog ikke kunnet fortælle ham det? Hvor vilde det dog have været dejligt nu at have hans kærlige Medfølelse.

Og hvis Operationen nu skulde ende saadan, som hun frygtede, var der da ikke en Maade, paa hvilken hun, før det var for sent med Taarer, kunde udslette det falske Indtryk hun havde gjort i Aften? Hun kunde ikke bære den Tanke, at han skulde tænke daarligt om hende — bagefter. Det vilde sikkert ogsaa være en Trøst for ham at faa Sandheden at vide. Ja, han skulde have den at vide. Hun vilde skrive et Brev og tilstaa det Hele. Levede hun, skulde det tilintetgøres; døde hun, skulde han have det.

„Jeg har sendt dig bort," skrev hun, „og nu er mit Hjærte ved at briste, fordi jeg aldrig mere skal se dig ind i Øjnene. David, i Aften spillede jeg Komedie for dig, jeg gjorde mig kold og slet, for at du ikke skulde tale til mig om Kærlighed. Jeg vidste, at hvis du gjorde det, saa vilde min Modstand være brudt. Jeg vilde have, at du skulde tro, at jeg var egenkærlig og koket — saa du kunde foragte mig — ja, alt hellere end at du skulde komme til at angre bagefter.

Hendes Øjne vandrede fra Blomsterne til et Brev, som var stukket ind mellem deres Blade.

I Dag sagde Doktoren til mig, at jeg skulde opereres om et Par Dage. Han sagde, at der var Haab, men jeg ved, at hvis jeg lever vil det blive som en svagelig og syg Kvinde. Men jeg tror ikke selv, der er Haab, derfor vil jeg fortælle dig, hvor jeg har dig kær, før det er for sent. Jeg elsker dig som kun en Kvinde kan elske den Mand, der for hende betyder alt, hvad der er godt og stort og sandt.

I næsten to Aar har jeg ventet paa, at du skulde sige mig, hvad du sagde mig i Aften. For seks Maaneder siden forhindrede jeg dig deri, da jeg fandt det var klogere, du ventede, til du kom tilbage.

David, jeg vil have, at du skal forstaa, hvor frygtelig svært det var for mig at nægte at høre paa dig i Aften. Det var den største Opofrelse, jeg har gjort i mit Liv. Hele mit Væsen gjorde Oprør imod den Rolle, jeg tvang mig selv til at spille — skønt jeg følte, det var det bedste for dig .... nu og for bestandig.

„Kan du tilgive mig, David?"

Saa kaldte hun paa sin Pige, og efter at have fortalt hende, hvad der skulde gaa for sig, sagde hun hende Besked om Brevet.

Ingen Læge kan sige med Sikkerhed, hvor langt en Sygdom er fremskreden, først under Operationen opdager han, om det ser værre eller bedre ud, end han formodede.

Saaledes gik det Doktor Sanders, da han skulde operere Elisabeth Trent. Han blev overordenlig forbavset ved at finde, at hendes Tilfælde i Stedet for at være meget alvorligt var ret almindeligt.

— Der vil ikke være noget i Vejen med hende, sagde han til Sygeplejersken; det var heldigvis ikke saa alvorligt, som vi troede. Hun vil snart helt have forvundet Følgerne under omhyggelig Pleje.

En fjorten Dagestid efter spurgte Elisabeth sin Pige, om hun havde tilintetgjort det Brev, hun havde faaet Aftenen før Operationen.

— Tilintetgjort det, Frk. Elisabeth? spurgte Pigen. Jeg troede da rigtignok, at det skulde besørges, hvis Frøkenen kom sig.

— Du vil da vel ikke sige, at du har sendt det Brev af?

— Jo, det har jeg, Frk. Elisabeth. Jeg troede da kun, jeg skulde rive det i Stykker, hvis Frøkenen døde, og jeg ventede saamæn med at putte det i Postkassen lige til i Aftes, for at være sikker paa at De ikke fik et Tilbagefald. Nu troede jeg det gik an.

Før Elisabeth fik svaret, traadte Sygeplejersken ind med en stor Æske fra en Blomsterhandler.

Elisabeth slog Hænderne sammen i glad Forbavselse over den Rigdom af dejlige Blomster, der laa i Æsken. Men hendes Øjne vandrede fra dem til et Brev, som var stukket ind mellem Blomsternes Blade.

— Det er fra David, sagde hun bevæget. Og mens hun aabnede det med rystende Hænder listede Sygeplejersken og Pigen stille ud af Stuen.

„Min Elskede,“ læste Elisabeth.

„Jeg har lige modtaget dit Brev. En halv Time forinden havde jeg mødt Mansfield paa Gaden, og han fortalte mig, at du var syg. Jeg troede, at han tog fejl, men han sagde, at hans Kone havde besøgt dig paa Hospitalet igaar. Min første Tanke var at gaa hen for at bede om Tilladelse til at se dig — men saa huskede jeg, at du ikke brød dig om mig.

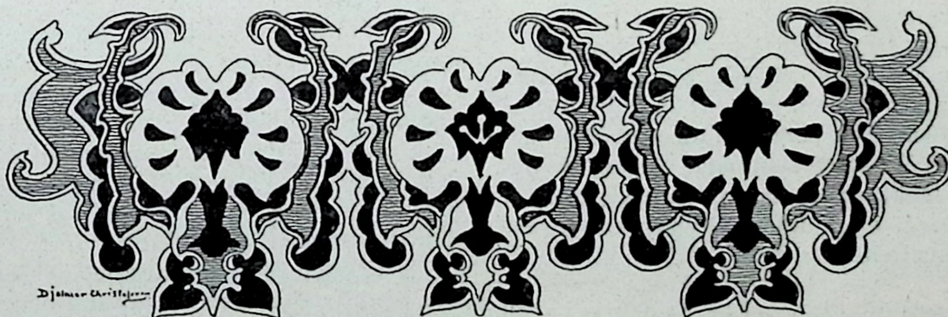
Bedrøvet gik jeg hjem til mig selv, hvor jeg saa fandt dit Brev.

Kære Elisabeth, det syntes for vidunderligt til at være sandt, at du elsker mig saa højt. Men, du kære, du har aldrig i mine Øjne været dejligere end du var den Aften. Ganske vist saa du syg og lidende ud, og jeg længtes blot efter at faa Lov til at skærme dig mod alle Bekymringer.

Naar jeg tænker paa, at jeg blev haard imod dig, føler jeg, at det vil tage mig Resten af mit Liv at gøre det godt igen.

Elisabeth, næsten før du kan have læst dette, vil jeg være hos dig.

Og saa begynder jeg at gøre Bod.“

SEND OS ET BREVKORT!

**Hvad synes De om Hjemmets Noveller?
En god Ven
siger sin Mening.**

Vi beder vore Læsere kritisere os. *Hjemmets Noveller* behøver nemlig ikke at være bange for Kritik.

Men for det første er der jo intet, som er fuldkomment i denne Verden; for det andet er *Hjemmets Noveller* jo ganske Nyt i Literaturen herhjemme og kan tillæmpes efter Publikums Smag, og endelig er vi ikke blinde for, at vor Læser, naar han eller hun sidder i Ro og Mag i sin Stue, eller taler med Venner, Bekendte og Kolleger om det nye Blad, kan opdage Mangler, som Redaktionens professionelle Øjne har overset.

Det er ikke altid let at se en Ting med andres Øjne, men derfor vil *Hjemmets Noveller* stadig sørge for, at staa i god Rapport til sit Publikum. Og derfor siger vi i Dag til vore Læsere: *Send os et Brevkort!*

For nu at opmuntre Folk til at sige os deres Mening, lover vi, at de tre mest velskrevne og bedst motiverede Udtalelser hver vil blive honoreret med 10 Kroner. Sig os rent ud, hvad De mener, og vi vil være Dem taknemlig derfor.

Brevet eller Brevkortet maa selvfølgelig være forsynet med nøjagtig Navn og Adresse.

* * *

Hvad mener De f. Eks. om vort Format?

Det er større end de engelske og amerikanske Maaneds-Magaziners, der er vort Forbillede; vi har efter megen Overvejelse indrettet det saaledes, fordi Folk her i Danmark forlanger deres Lekture trykt med større Bogstaver; end de man er vante til i Udlandet. Vi vil gærne levere samme Stofmængde og maa derfor lave vore Sider større.

Saa har man maaske ogsaa lagt Mærke til den Maade, hvorpaa *Hjemmets Noveller* er hæftet. Medens de engelske Magasiner kun vanskeligt kan lukkes godt op, uden at Billederne, Bindet, ja hele Hæftet lider derved, kan De bøje *Hjemmets Noveller* helt omkring saaledes, at De kun faar én eneste Side foran Dem; det er en stor Behagelighed, naar De f. Eks. læser vore Fortællinger i en Rejsekupé, eller De ligger paa en Sofa og læser.

Det stive Bind omkring *Hjemmets Noveller* er ogsaa af en langt bedre Kvalitet end det, vore beslægtede udenlandske Maanedsblade leverer.

* * *

Men nok om det, vi kunde blive ved længe endnu at fremhæve vore talrige Fortrin — hvoraf det bedste vel nok er det, at vi leverer en ganske forbausende Bunke god Læsning for Pengene — det vi beder vore Læsere om, er ikke Smiger og Ros, men fornuftige Raad.

Og saa er der endnu en Ting, vi ønsker at spørge om:

Hvad synes De om vort Indhold?

Hvad synes De f. Eks. om det Numer af *Hjemmets Noveller*, De her holder i Deres Haand?

Hvilken af dets Fortællinger falder bedst i Deres Smag?

Send os et Brevkort! Skriv derpaa Overskriften og Navnet paa Forfatteren til det af Bogens Bidrag, der har interesseret Dem mest.

For ogsaa at opmuntre vore Læsere til at udtale sig om dette Spørgsmaal, lover vi at *honorere de tre bedst motiverede Besvarelser med 10 Kroner.*

Hver navngiven Læser maa selvfølgelig kun nævne én Forfatter og maa fortælle os, hvorfor Vedkommende synes saa godt om denne Forfatters Arbejde.

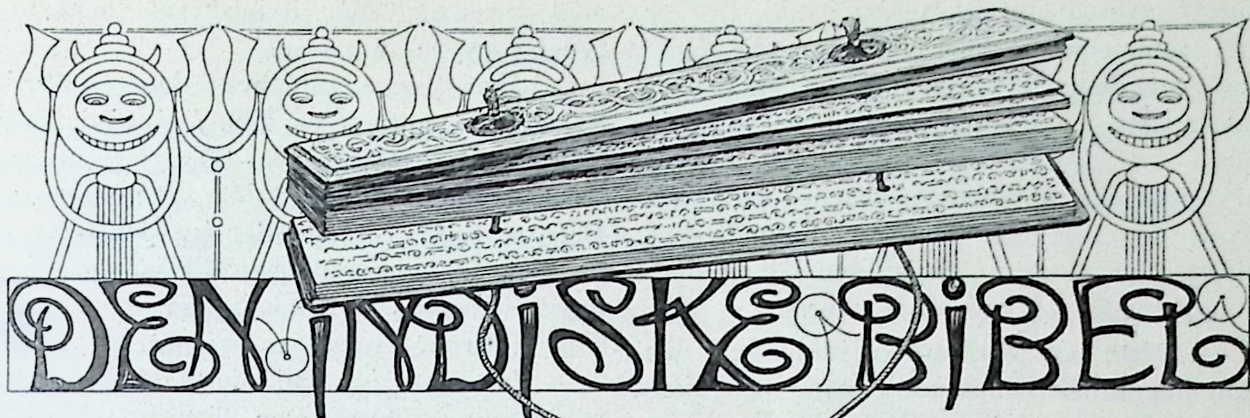
For os vil det være en værdifuld Rettesnor ved fremtidig Valg af Stof og for Læserne vil det være interessant bagefter at erfare, hvordan Stemmerne er faldne.

Vi tilføjer blot, at Antallet af Stemmer ikke har Indflydelse paa Honorar-Fordelingen. En Læser kan godt faa Honorar for sit Svar, selv om Vedkommende er den eneste, der har udtalt sig rosende om et bestemt Bidrag.

* * *

I næste Nummer vil vi endnu stille vore Læsere en Del Spørgsmaal. Denne Gang er vi tilfredse med at faa Svar paa ovenstaaende.

Send os blot et Brevkort!

DEN INDISKE BIBEL

FOTÆLLING
AF
SCHACK STEENBERG

ILLUSTRERET AF *TH. IVERSEN*

Jeg havde besluttet at tilbringe Julen i London. Jeg havde nogle Smaaforretninger at besørge — det Hele kunde vel tage et Par Dage, men da jeg nu skulde afsted vilde jeg benytte Lejligheden til at være sammen med Venner og Bekendte, som jeg ikke havde set i flere Aar.

Et Par Dage før min Afrejse kom jeg ind til en af mine Forretningsvenner paa Vesterbro, og da han hørte, hvor jeg skulde hen, spurgte han mig, om jeg vilde gøre ham en Tjeneste.

— Hvis De gider have Ulejligheden, sagde han og trak mig ind i sit inderste Kontor, — saa er der en Ting, som De og ingen anden kan besørge for mig. — Og desuden, føjede han til, bliver der maaske ogsaa noget at tjene for Dem.

— Hvad er saa det, spurgte jeg, mens jeg gik rundt i Stuen og besaa den Samling dekorative Vaaben, der prydede Kontorets Vægge.

Dette Værk maa være mere end to Tusind Aar gammelt.

Det var en mere smuk end just værdifuld Samling, der var anbragt her, men jeg vidste, at min Ven i sit Hjem havde en Kunst- og Antikvitetssamling, der talte flere Skatte end de fleste Privatmænds.

— Ja, nu skal De bare se, sagde han, medens han klirrede med Laasene i et kolossalt Jernpengeskab, som jeg vidste indtog en mere betroet Stilling end blot at imponere Forretningsforbindelserne.

Og frem af Pengeskabets mørke Indre tog han en langagtig Genstand omhyggeligt indsvøbt i et Stykke Tøj.

Han viklede Tøjet af og lagde paa Bordet foran mig noget, der lignede en gammel drabelig Vifte. Ved at se nærmere til opdagede jeg, at det var et tykt Bundt gulnede pergamentagtige Blade paa en Alens Længde og kun et Par Tommer brede. Paa begge Sider af dem laa som et Slags Bind to tykke Træplader med nydelige orientalske Forsiringer, og midt igennem baade Bind og Blade var trukket nogle mere moderne Sejlgarnssnore.

Det Hele saa

meget mystisk og interessant ud. Der er ved saadan gamle Ting en dragende Magt, selv for den, der ikke forstaar sig paa at udgranske deres Hemmeligheder; det kribler i én efter at gramse dem over for at gætte sig til deres Værdi; der staar — trods deres mugne Lugt og falmede forslidte Udseende — en gylden Glans over gamle Sager. Hvad er de værd?

— Dette er, forklarede min Ven, en gammel indisk Bibel. Se engang paa disse tykke Blade, det er Palmeblade, hvori Skriften er nedridset og indgnedet med mørkeblaa Farve. Se, hvor vidunderligt Skriften har holdt sig, skønt dette Værk maa være mere end to Tusind Aar gammelt. Denne hellige Bog har sikkert været opbevaret som et kostbart Klenodie. Slægtled efter Slægtled har vaaget over den — rimeligvis har den i Aarhundreder været opbevaret i et Tempel, og var vel næppe nogensinde kommen i min Besiddelse, hvis ikke en eller anden samvittighedsløs Bandit havde stjaalet den. Jeg købte den for et Par Aar siden — for ti Rupi — af en Sømand paa Ceylon.

— Naa, sagde jeg, — det lyder jo meget interessant, men hvad vil De have, at jeg skal stille op med den?

— Skaf mig at vide hvad den er værd.

— Men De, der er Samler og Kender, De maa da selv vide Besked.

— Jeg kan se, at det er et gammelt buddhistisk Skrift — maaske Tusinder af Aar gammelt — jeg kan se, at det er forfattet i Pali-Sproget, og at det stammer fra et sydindisk Tempel; men — der er særlige Omstændigheder ved denne Bibel, der tyder paa, at den er værdifuldere end andre. Jeg har haft den oppe paa vort etnografiske Musæum; men hvad vidste man der? — ikke mere end jeg. Nej, denne Bog skal til London. Professorerne paa British Museum, de ved Besked, de kan finde den rette Værdi. — Og — jeg skal betro Dem noget — det er ikke usandsynligt, at selve Musæet vil afkøbe mig denne Ting.

Jeg betragtede de stive, gule Palmeblade med deres underlige Krimskrams med betydelig større Interesse.

— Skaf mig at vide hvad den er værd. Skaf mig eventuelt et Tilbud, sluttede min Ven. — Sælger jeg, faar De ti Procent af Salgssummen. Maaske er den kun en Bagatel værd, saa beholder jeg den selv — for det er det smukkeste Eksemplar, jeg nogensinde har set — maaske er den mange Tusind Kroner værd, saa tjener vi begge.

— Ja, sagde jeg, lad mig blot faa Raden med i min Kuffert. Den Tjeneste vilde jeg saamæn gærne gøre Dem, selv om der ikke var Spor af Udsigt til Forretning.

— Men, tilføjede jeg efter et Øjebliks Betænkning. Jeg vil ikke have det ringeste Ansvar for den.

— Ansvar! gentog han. Nej, jeg kunde jo assurere den, men det er den maaske ikke engang værd, og jeg ved jo, at en Ting, der er betroet Dem, er i gode Hænder.

Jeg ved ikke, hvad det var for en Forudanelse, der dannede sig for min Bevidsthed og fik mig til ivrigere end nødvendigt at fastslaa for min Ven, at jeg absolut ikke kunde paatage mig andet Ansvar end det rent moralske: at passe paa, hvad der var mig betroet.

— Jeg kan drukne paa Rejsen, sagde jeg. Min Kuffert kan blive stjaalet. Ja! — i en By som London kan der jo ske de mærkeligste Ting. —

Min Ven smilte blot, pakkede Biblen ind i graat Indpakningspapir og Sejlgarn og ønskede mig Lykke paa Rejsen.

Da jeg kom ud i Decemberdagens Kulde og Snesjap, var jeg forøvrigt aldeles ikke begejstret over den Pakke, jeg havde faaet at slæbe paa. Jeg er ikke noget Fantasimenneske, og den Omstændighed, at jeg maaske gik med en hel Formue pakket ind i graat Papir satte aldeles ikke mine Følelser i Bevægelse.

* * *

Jeg valgte at rejse over Esbjerg, den Rute er den billigste og, naar man taaler Søen, ogsaa den behageligste.

Da jeg efter den kedsommelige Jærnbanetur tværs over Danmark om Aftenen

gik ombord i Esbjergdamperen, der skulde føre mig over Nordsøen, blev jeg ikke lidt overrasket ved at opdage, at en Dame, jeg kendte fra København sad paa Dækket og hilste mig med et glad Nik.

— Skal De med til England, Frk. Holm?

— Ja, sagde hun, — det havde jeg saamæn mindst ventet, at jeg skulde træffe Bekendte ombord paa denne Aarstid.

— Er De alene? spurgte jeg.

— Ja, jeg er. Jeg rejser til London.

— Til London — har De maaske Familie, De skal over til?

Jeg stod og slæbte paa en Haandkuffert — den hvori jeg havde faaet den indiske Bibel anbragt paa Bunden.

— Jeg skal ogsaa til London — jeg skal blot ned og anbringe mit Tøj, saa kommer jeg igen, sagde jeg og fulgte ned med Opvarteren.

Jeg havde nu og da truffet Frk. Lily Holm i en københavnsk Familie. Jeg kom i Tanker om, at jeg havde hørt, at hendes Moder var død for et Aarstid tilbage og at Faderen, der ønskede at gaa sine egne ugenerte Veje, havde givet sine Døtre deres mødrene Arv og skiftet med dem. Der var altsaa ikke noget underligt i at Frk. Holm — uafhængig som hun var — nu rejste alene til London.

En Dame, jeg kendte, sad paa Dækket og hilste mig med et glad Nik.

Hun var en nydelig blond, ung Dame, i Besiddelse af den hos Københavnerinder ret sjældne dameagtige Værdighed, der gør at en Kvinde kan optræde frit og naturligt, uden at der derfor gaar Skaar i den Agtelse, hun indgyder.

Under Overfarten til Parkeston kom Frk. Holm og jeg til at staa paa en ret fortrolig Fod med hinanden.

Hun fortalte mig, at det var hendes Agt foreløbig at bosætte sig i London og se om der skulde byde sig en Levevej for hende, naar hun blev kendt med Forholdene.

Da jeg hørte det, tilbød jeg selvfølgelig at være hendes Fører og Ledsager den første Tid i den kæmpestore Labyrint London, der ikke med Urette havde faaet Navnet det moderne Babylon . . . Jeg gjorde det imidlertid ikke af blot og bar Høflighed, langt mere af Lyst til at tilbringe en længere Tid i Selskab med denne behagelige, tiltrækkende Dame. Og jeg ledsagede derfor mit Tilbud med en lille, lidt kejtet Tale.

— Ser De, sagde jeg, — jeg ved godt, at for Eksempel en engelsk Dame ikke saadan kunde sige Ja, naar en Herre foreslog hende, at han skulde finde hende et passende Pensionat at bo i, og at han selv vilde flytte ind samme Sted, og at han nok skulde ledsage hende og saa videre — men jeg synes — at under vore Forhold, saa kan De se bort fra — —

Den Tale prællede fuldstændig af paa Frk. Holms naturlige Væsen.

— Ja, sagde hun, jeg kender jo ikke de engelske Damer — men det er maaske nødvendigt for dem at gøre noget for at man ikke skal — tro at de opfører sig upassende. Jeg behøver imidlertid ikke at gøre noget for at bevare Skinnet — jeg gør kun, hvad jeg vil være bekendt — og — jeg ser ikke, hvorfor jeg ikke skulde

lade en erfaren Landsmand tage sig af mig i en fremmed By, hvor man — det er bleven mig fortalt — er baade døv og stum de første fjorten Dage, selv om man er nok saa dygtig i Sproget hjemmefra.

Jeg tager med Glæde mod Deres Tilbud, sluttede hun, — tilmed da jeg jo alligevel ikke har i Sinde at søge mig nogen Beskæftigelse, før jeg har sat mig ind i Forholdene og er bleven perfekt i Sproget. Og desuden — jeg betragter Dem som en god Ven.

Den Naturlighed, hvormed hun sagde de Ord, havde nær faaet mig til at gribe hendes Haand og kysse den. I sidste Øjeblik kom jeg i Tanker om, at den Slags Sentimentalitet var mindre ægte kammeratlig. Og hun, der maaske har mærket min Hensigt, skyndte sig at tilføje:

— Jeg vil nu haabe, at jeg ikke maa hindre Dem i Deres Forretninger, bryd Dem kun om mig, naar Deres Tid tillader det — men, saa fornuftig anser jeg Dem for at være — —

Intet gør stærkere Indtryk paa en Mand end at høre en Dame prise hans Fornuft — og saa hører Fornuften op — som Regel.

* * *

Ingen Rejsende undgaar at blive betaget i samme Øjeblik, som han sætter sin Fod paa Londons Grund, betræder denne Kæmpestad, der vel nok er Civilisationens højeste, mærkeligste, herligste og giftigste Blomst.

Selv paa mig øvede Storbyens myldrende Travlhed sin Virkning, da vi en taaget Decemberformiddag fra Liverpool Street Station kom ud paa Gaden, hvor Tusinder af Mennesker fo'r os forbi. Og jeg forstod den Stemning, der havde bemægtiget sig min Ledsagerske, da hun greb mig i Armen og sagde — angst og forbavset og hjælpeløs:

— Hvad gør vi nu?

Vi lod vor Bagage staa paa Jærnbanestationen og steg op paa en Omnibus, der kørte ad Byens travleste Færdselsaare, forbi Bank of England, ad Cheapside, Holborn og Oxfordstreet; det var mig om at gøre straks at lade min Ledsagerske blive overvældet og faa Følelsen af min Uundværlighed.

Vi besluttede i den Tid vi skulde spille Turister at leje os ind i et Sted i Byens Hjærte og kun tage Frokost hjemme i Pensionatet for saaledes hele Dagen at være mere uafhængige af Tid og Sted.

Tanken om den indiske Bibel, som nu laa paa Banegaarden, mindede mig om, at der i Kvarteret Nord for Musæet laa fuldt af Pensionater og Smaahoteller, hvor navnlig engelske Provinsfolk holder til. Vi steg af i Nærheden og efter en flot Frokost paa en fransk Restavrant begyndte vi at søge efter en passende Bolig.

Vi var inde mange Steder uden at finde noget, der passede os; og uden at jeg i Grunden tænkte derover passerede vi den store mod Nord løbende Hovedfærdselsaare, Tottenham Court Road og kom saaledes ind i et andet Kvarter, der navnlig er beboet af Fremmede.

Jeg tænkte først senere over, at dette Kvarter ikke havde det bedste Ry paa sig. Før vi naaede saa langt ind i Labyrinten af Gader, at jeg kunde opdage min Fejltagelse, havde vi fundet, hvad vi søgte. Lige tæt ved den brede Hovedgade paa en lille aaben Plads, der hedder Fitzroy Square, lejede vi to Værelser paa en første Sal hos en Familie, der beboede et stort og nydeligt Hus.

Frk. Holms Værelse og mit laa begge til Gaden, der var Dør imellem dem, og fra hendes Værelse var der desuden en Dør ind til et ledigt Værelse, som vendte ud mod Gaarden, og fra alle disse tre Værelser var der Udgang til Korridoren for Enden af Trappen. Senere Begivenheder viser, hvor heldigt det kan være ligesom Ræven at have mer end én Udgang fra sin Hule.

Familien, vi var kommen til at bo hos, var fransk, den bestod af Moder og to voksne Døtre; de levede udelukkende af Logerende, og vi opdagede snart, at Ejendommen skiftede Beboere mere end hyppigt. De mærkeligste Mennesker kom og gik hver eneste Dag.

Et Par Dage efter vor Ankomst til London besøgte vi British Museum.

Jeg havde faaet at vide, at Professor

Duncan var den Mand i hele Verden, der vilde kunne sige mig bedst Besked om den indiske Bibel.

I en mægtig Hal, hvor Skabe og Montrer fra Gulv til Loft stod pakkede med ældgamle Skrifter, var der midt paa den ene Væg en næsten skjult Dør i Panelet mellem to Reoler. Bag den Dør havde den berømte Videnskabsmand sit Kontor. Midt mellem Dynger af Bøger, der laa stabletop foran fyldte Reoler, sad Professor Duncan ved sit Skrivebord.

Han lignede ikke den Bogorm, man havde ventet at finde i disse Omgivelser, han saa mere ud som en gammel Soldat.

Han tog venligt imod mig og lovede mig Besked allerede næste Dag.

Da jeg atter kom ud i den store Hal, hvor Frk. Holm sad og ventede paa mig, saa jeg, at en Herre havde nærmet sig hende som for at tale til hende. I det samme fik han Øje paa mig, vendte sig brat omkring og gik langsomt, men stadig med Ryggen vendt mod mig, rundt og saa paa de udstillede Bøger, indtil han naaede Indgangen til den næste Sal.

I samme Sekund, som hans og mine Øjne mødtes, stod det mig klart, at jeg kendte den Person.

Det var sikkert fra Danmark, jeg kendte ham, men jeg havde bemærket, at han under sin lyse Overfrakke bar de engelske Gejstliges sorte højhalsede Frakke. Han havde blød sort Filthat paa Hovedet, bar nogle Bøger under Armen og var i det Hele taget udstyret som en engelsk Teolog, skønt hans ranke, kraftige Skikkelse og hans markerede, solbrændte Ansigt mere tydede paa en djærv Sportsmand.

Jeg var sikker paa, at jeg havde mødt den Mand under helt andre Forhold. Frk. Holm havde ikke lagt Mærke til Fyren, saa vi talte kun et Øjeblik om ham, men i Stilhed spekulerede jeg hele Dagen paa dette Møde.

„God Morgen"! hilste den ubekendte Gentleman, „er De ikke fra Danmark?"

Næste Dag, da vi atter kom op paa Musæet, saa vi ham sidde paa en Stol i det samme Værelse. Han havde faaet rundpullet Hat paa og et Silketørklæde inden for Overfrakken, som om han ønskede at se lidt mindre gejstlig ud.

Idet jeg gav Opsynsmanden mit Kort og bad ham melde mig hos Professor Duncan, spurgte jeg ham, om han kendte den mystiske Herre.

— Jeg ved ikke hans Navn, sagde Opsynsmanden, men han kommer her saa ofte som en Slags Fremmedfører.

— Saa —? udbrød jeg forbavset. Og Opsynsmanden skyndte sig at forklare videre.

— Det er meget almindeligt, at baade yngre Studenter og ældre Lærere ledsager de Rejsende rundt paa Musæerne for at tjene lidt ekstra. Deres Kundskaber kommer jo Folk til megen Nytte. Vi Andre er jo nok mindre glade for det, tilføjede han, idet han forsvandt bag Døren i Panelet.

Ja — saa maa han vel være engelsk, tænkte jeg.

Hos Professor Duncan ventede der os en glædelig Overraskelse. Den indiske

Bibel var netop en saadan Sjældenhed, som min Ven havde formodet.

Med det kostbare Værk under Armen kom jeg glædestraalende tilbage og vilde just til at fortælle Frk. Holm det heldige Resultat, da den ubekendte Gentleman traadte hen til mig.

— God Morgen, hilste han mig paa Engelsk og lettede paa Hatten. — Er De ikke fra Danmark?

— Jo, jeg er, svarede jeg paa Dansk.

— Kan De ikke kende mig igen? spurgte han og saa fast paa mig.

— Elton — sagde jeg, og pludselig huskede jeg, hvem Manden var.

Vort Bekendtskab var ganske flygtigt, og havde det ikke været, fordi vi var i et fremmed Land, vilde det have undret mig, at han i det Hele taget tiltalte mig.

Han havde for fem Aar tilbage arbejdet en fjorten Dages Tid i en stor Forretning, hvor jeg ogsaa havde haft Ansættelse. Men vi havde ikke haft Spor med hinanden at gøre, og jeg havde knapt lagt Mærke til, hvad der var Grunden til, at han pludselig kom væk. Et Aars Tid senere havde jeg hørt en hel Del mere om ham, som jeg dog nu kun dunkelt erindrede, da vi pludselig stod Ansigt til Ansigt paa British Museum.

Han var fransk af Fødsel, af fin Familie, havde tilbragt næsten hele sin Levetid i Danmark og havde ført et vildt Liv. Til sidst var han kommen i den Grad paa gale Veje, at Familien ikke længere kunde redde ham, og han blev straffet — for hvad huskede jeg ikke — det var netop et Aars Tid efter at vi havde arbejdet i samme Forretning. Senere hørte jeg, at han var rejst til sin Fødeby Paris.

Som sagt — disse Fakta stod mig først klart bagefter. For en Høfligheds Skyld spurgte jeg:

— Naa, har De slaaet Dem ned i London?

Hans Svar forbløffede mig lidt.

— Ja, sagde han ivrigt, — jeg har en fortrinlig Stilling ved et Assurance Selskab... Og De? Hvad bestiller De her? Lystrejse? Forretningsrejse? Er det maaske Deres Hustru, den Dame der?

Det slog mig, baade at han løj, og at han spurgte saa ivrigt, blot for ikke selv at blive spurgt. Og da han lidt efter ogsaa vilde have at vide, hvor jeg boede, faldt det mig ikke ind at sige ham Sandheden.

— Den Dame og jeg, vi bor tilfældigvis hos den samme Familie oppe i Hampstead, svarede jeg.

Jeg vilde just til at afbryde Samtalen, da han sagde — med et Blik ned paa Pakken, jeg bar under Armen:

— Naa — De gør Forretninger med den gamle Professor Duncan. Er det værdifulde Sager, De har til ham? Jeg husker fra gammel Tid, at De var en stor Samler.

Nu vidste jeg, at Fyren løj. Men — hvad var hans Hensigt? Jeg havde aldrig været Samler, og hvorfra skulde han vide noget om mig? Det var aabenbart et Paaskud, og jeg besluttede at være endnu mere paa min Post.

Under andre Omstændigheder vilde denne Fyr have været mig knusende ligegyldig, men nu, da jeg stod med en Skat paa flere Tusinde Punds Værdi under Armen, var det mig ubehageligt at blive frittet ud af saadan en tvivlsom Herre.

Jeg undgik at svare ham paa hans Spørgsmaal, sagde temmelig brat Farvel, og gik bort sammen med min Ledsagerske.

Jeg gik hen til en Antikvitetshandler, som min Ven havde anbefalet mig at raadføre mig med i paakommende Tilfælde. Han var desværre ikke hjemme. Jeg viste hans Fuldmægtig Biblen og Professor Duncans skriftlige Udtalelser om dette buddhistiske Værk, og han gratulerede mig til at være i Besiddelse af denne Skat — men derfor var jeg jo lige klog. Saa besluttede jeg at telegrafere hjem til min Ven for at udbede mig nærmere Instrukser, og gik ind paa den nærmeste Telegrafstation. Frk. Holm blev udenfor og saa paa Billederne i et Vindu.

Da jeg var færdig med at telegrafere, blev jeg ikke lidt forbavset, ved at hun fortalte mig, at hun havde set den Herre, jeg havde talt med paa Musæet, komme ud fra den samme Antikvitetsforretning, som jeg havde været inde i. Hun havde

ikke set ham gaa derind, men hun var sikker paa, at det var ham, hun havde set gaa derfra. Da han havde faaet Øje paa hende, var han hurtigt drejet om ad en Sidegade.

— Man skulde næsten tro, at han udspionerer Dem, sagde hun.

— Kom, sagde jeg; dette er mærkeligt. Lad os skynde os hen til den Gade, hvor han drejede om.

Vi gik Gaden igennem uden at faa Øje paa ham. Saa gik vi tilbage til Antikvitetshandleren. Frk. Holm blev udenfor for at passe paa, mens jeg gik ind og talte med Fuldmægtigen.

— Den Herre, sagde han, — han vilde skam have talt med Dem. Han sagde, at de ejede et Værk, som han gærne vilde købe — det var netop det, som De lige viste mig — jeg lovede ham at faa Deres Adresse, hvis De kom igen.

— Sig mig, var det ham eller Dem, der nævnede, hvad det var for et Værk?

— Det kan jeg saamæn knapt nok huske; jeg gik ud fra, at det var denne Sjældenhed han mente, for De har da vel ikke to saadanne Skatte.

Nu vidste jeg altsaa, at Eltons Besøg gjaldt mig; jeg vidste, at han forfulgte mig. For en Sikkerheds Skyld gav jeg Antikvitetshandleren en fejl Adresse og skyndte mig ud til Frk. Holm.

Jeg besluttede ikke at sige hende, hvor alvorlig Sagen nu forekom mig.

Jeg havde egenlig tænkt mig at gaa hjem med Bogen, før vi gik noget andet Sted hen, men nu besluttede jeg, at jeg ikke vilde lade den komme ud af mine Hænder foreløbig.

Saaledes gik det til, at jeg et Par Minutter efter spadserede i en af Londons mest befærdede Gader, Oxford Street, med en lille Formue, under Armen, og med en henrivende ung Dame, der var begyndt at interessere mig mere end alle Buddhas Skatte, ved min Side.

Saa lidt jeg end havde Lyst til alvorlige Spekulationer eller til at fylde mit Sind med Bekymringer, saa turde jeg dog ikke lukke Øjnene for, at der var alvorlig Fare paa Færde.

Hvad vidste jeg om denne Elton? — og hvad vidste han om mig?

Jeg vidste, at han var en straffet Person, jeg huskede, at jeg havde hørt fortælle, at han var stærk som en Bjørn, og jeg havde Erfaring for, at han var fræk som en Slagterhund. Han vidste sikkert alt om mig — i al Fald vidste han nu, hvad jeg havde i min Pakke.

Sandsynligheden talte for, at han vilde fortsætte sit Spioneri, og forsøge at faa at vide, hvor jeg boede. Hvad han saa vilde, var jo ikke let at vide. Men kunde han komme til at bestjæle mig, saa var jeg sikker paa, at han vilde gøre det.

Jeg maatte tage Kampen op med ham.

Jeg var ellers ikke den, der var ked af et lille Eventyr — jeg var desuden i god sportslig Kondition og gik med en god Revolver i Lommen — men just i de Dage fristede Eventyr mig ikke; jeg følte mig mere tiltrukken af den hjemlige Ro og Hyggelighed i Frk. Holms Selskab, og brød mig Pokker om andre Eventyr end dem, jeg kunde læse i hendes kloge, graa Øjne.

Men jeg maatte handle.

Først og fremmest maatte jeg søge at narre ham, hvis han fulgte os.

Vi tog en Omnibus til Liverpool Street Station. Skiftede dèr Vogn ad London Bridge til, men stod af allerede ved Leadenhalls Torvehaller, hvorfra der var Gennemgang til en anden Gade. Ad en Omvej naaede vi den underjordiske Station ved King William, og da vi et Kvarter senere dukkede op paa den anden Side af Floden, midt i Syd-London, mente jeg, at vi var trygge.

Frk. Holm og jeg blev dog enige om, at hun skulde tage Biblen i Forvaring og lægge den ned paa Bunden af sin Kuffert, for det første, fordi hun var mere hjemme end jeg, for det andet, fordi Tyveknægtene eventuelt først og fremmest vilde undersøge mine Gemmer.

Næste Dag fik jeg allerede telegrafisk Svar fra min Ven i Danmark, han vilde

selv komme over for at besørge Salget, og var allerede samme Aften taget af Sted.

Jeg havde flere Smaaforretninger at besørge, og Frk. Holm, der var træt af de foregaaende Dages Farten omkring, vilde blive hjemme hele Dagen.

Mine Venner har ofte sagt om mig, at jeg er Mystiker, fordi jeg — netop paa Grund af min udprægede praktiske Sans — har følt, at der gives Ting mellem Himmel og Jord, som Menneskene endnu ikke er i Stand til at fatte. Er det, at vi ikke kan forklare os en Ting, da Grund nok til at afvise den? Benytter vi ikke dagligt i vid Udstrækning den Kraft, som kaldes Elektriciteten? — denne ulegemlige Kraft, som vi ikke aner hvad er.

Der gives Kræfter, som Videnskabsmændene endnu ikke har taget i deres Tjeneste, og havde alle set de Eksperimenter af Telepati, som jeg har været Vidne til, vilde man være mindre skeptisk.

Men selv med Fare for ikke at blive forstaaet, vil jeg fortælle, hvad der hændte mig, da jeg den Formiddag stod udenfor Bank of England.

Ganske pludselig kom den Tanke over mig, at jeg blev forfulgt. Det var ikke en ubestemt Følelse af Fare, en Stemning, der kunde være opstaaet af de sidste Dages Hændelser. Nej — jeg vidste, at jeg blev forfulgt, skønt intet mistænkeligt havde vakt min Opmærksomhed.

Det vilde have været mig umuligt at overbevise nogen derom — mig selv behøvede jeg ikke at overbevise — jeg vidste, at der var Fare paa Færde.

Jeg foretog en lignende Manøvre ved Hjælp af Omnibusser, Drosker og Gennemgange, som den, jeg havde foretaget den foregaaende Dag for at undgaa Forfølgelse, og først da jeg en Time senere stod ved Charing Cross Jernbanestation, følte jeg mig mere sikker. Jeg forsøgte saa godt det lod sig gøre paa det befærdede Sted, at holde min Hjærne fri for alle ydre Indtryk, men det var mig umuligt at klargøre mig den ubestemte Uro, jeg nu følte.

Jeg tog den nærmeste Vej hjem til Pensionatet, og der faldt en tung Sten fra mit Hjærte, da jeg fandt alt i den skønneste Orden. Frk. Holm kom mig smilende i Møde i Dagligstuen. Den franske Familie havde været lutter Elskværdighed, og hun følte sig mere vel tilpas end nogen anden Dag.

Om Eftermiddagen skulde jeg før Teatertid spise til Middag sammen med en god Ven, den populære Skuespiller George Alexander, St. James Teatrets energiske Direktør. Jeg trak derfor i Kjoletøjet og lagde den Revolver, jeg havde gaaet med i Lommen siden Mødet med Elton, fra mig paa mit Bord.

Efter Forestillingen blev jeg saa meget forsinket, at jeg enten maatte gaa hjem eller se at faa fat paa en Cab. Det sidste er ellers ikke vanskeligt i London, men kort efter Teatertid udbrød der ét Regnvejr, som kun faa mindes at have oplevet Mage til. Det pjadskede ned i den Grad, at der ligefrem opstod Panik i Gaderne; først stimlede man sammen om Omnibusser og Vogne, men pludselig opløste alt sig i vild Flugt, Kuskene nægtede at tage Passagerer med og piskede blot paa deres Heste.

Dér stod jeg Kl. 12 om Natten paa Hjørnet af Strand og Wellington Street, hvorfra jeg havde mindst tre Kvarters Gang hjem. I en temmelig simpel Beværtning, hvor jeg søgte ind, lovede man at skaffe mig en Cab for 10 Shillings, men da man forlangte Pengene først, blev der ikke noget af den Forretning.

Jeg fortrød nu bitterligt min Ligegyldighed.

Jeg var gennemblødt til Skindet, og alt andet end vel til Mode. Det lod ikke til, at den frygtelige Regn vilde holde op, men alligevel vilde

jeg se at naa hjem saa hurtigt som muligt.

Der var atter kommen en besynderlig Uro over mig. Jeg følte ikke nogen Frygt for min Person, men jeg vidste, at alt ikke var som det skulde være — jeg maatte hjem.

Jeg bebrejdede mig nu, at jeg havde ladet Frk. Holm, som jeg gerne vilde beskytte med mit Liv, blive alene hjemme i dette Pensionat, der var alt andet end tillidsindgydende.

Hvad var det for Mennesker, denne franske Familie — og hvad var det for Folk, der kom der, eller boede der — kom og gik? I Grunden var det ganske utilgiveligt i en By som London at flytte indhos ubekendte Mennesker — ovenikøbet Udlændige, som man ikke havde forhørt sig om. Saaledes kunde man bære sig ad i København, men her var det en Hensynsløshed mod Frk. Holm, der havde stolet paa min større Erfaring.

Jeg fortrød nu bitterligt min Ligegyldighed. . . . Og hvad var saa det for en uovervejet Idé, at lade hende gemme det kostbare buddhistiske Skrift? Det var jo da blot at kalde Faren ned over hendes Hoved.

Jeg svedte af Angst. Det var nu gaaet op for mig, af hvad Art Faren var.

Jeg løb næsten et Kvarter uafbrudt, saa var jeg saa heldig at møde en Italiener, som med sit Enspænderkøretøj havde villet være ud for at sælge varm Kaffe paa Gaden om Natten ude i Øst-London, nu jog han afsted for at naa hjem. Han skulde ogsaa op ad Tottenham Court Road og for fem Shilling fik jeg Lov til at køre med.

Paa Vejen søgte jeg at gøre mig klart, hvad der kunde være sket. Det var mig en Beroligelse, at baade Frk. Holms og mit Værelse laa til Gaden, saa var der kun én Vej, ad hvilken Tyve kunde trænge ind, nemlig fra Trappegangen, og saa vilde de sikkert vælge min Dør, da det var mig, deres Ærinde gjalt. Jo — stop — der var én Vej endnu. Det ledige Værelse bag ved Frøken Holms vendte ud mod Gaarden, og lige nedenfor Vinduet laa Køkkentrappeverandaens Overbygning. Hvis nogen ad den Vej vilde trænge ind i Huset var Lily — i mine Tanker kaldte jeg hende nu saaledes — i Fare. . . . Og hvis vi var omgivne af Spioner, og man vidste at den Skat, der var i min Besiddelse, var gemt i hendes Værelse, saa — — ja, jeg turde ikke forestille mig Følgerne.

Hun tabte Revolveren og vilde være styrtet om, hvis jeg ikke havde grebet hende.

Endelig naaede jeg Fitzroy Square. Jeg var nær styrtet om af Skræk, da jeg saa, at hele Huset var mørkt med Undtagelse af mit Værelse.

Jeg styrtede hen til Gadedøren og gjorde med Vilje saa megen Spektakel som mulig, da jeg lukkede mig ind og stormede op ad Trappen — i dette urolige Hus syntes dog ingen at ændse Spektaklet.

Jeg knaldede Døren op og saa Lily Holm staa midt paa Gulvet i Morgenslobrok og med udslaget Haar. Hun var bleg som en Død, holdt min Revolver i Haanden og

stirrede med Rædsel i alle Træk mod den Dør ad hvilken jeg kom ind.

Saa tabte hun Revolveren, udstødte et lille Skrig og vilde være styrtet om, hvis jeg ikke havde grebet hende.

Hun besvimede heldigvis ikke, men rystede saa at hun ikke kunde staa oprejst paa Benene. Hun kunde ikke faa et Ord frem, men pegede paa Døren ind til hendes eget Værelse.

Jeg førte hende hen til en Stol og lyttede. . . .

Alt var stille.

Jeg tænkte saa kun paa hende.

— Lille Stakkel! Lille Stakkel, hviskede jeg og holdt min Haand paa hendes bankende Pande. — Hvad er der dog i Vejen?

Hun var kommen helt til sig selv igen.

— Der er nogen derinde! stammede hun og pegede igen mod Døren.

I det samme hørte jeg tydeligt, at nogen listede sig over Gulvet i hendes Værelse. Et Øjeblik stod jeg raadvild; jeg tænkte først paa at barrikadere Døren, men saa kom jeg i Tanker om Biblen.

Jeg tog Revolveren op, og vilde til at styrte ind i det andet Værelse, da to bløde Hænder greb mig om mit venstre Haandled og to store, kloge, mørkegraa Øjne angstfulde stirrede ind i mine. . . . Lily klamrede sig fast til min Arm og bad ude af sig selv af Skræk:

— Du maa ikke . . . Du maa ikke — —

I det samme hørte jeg noget pusle ved Døren fra Gaardværelset ud mod Korridoren.

Jeg rev mig løs, styrtede hen og aabnede Døren fra mit Værelse ud til Korridoren og fyrede ud i Mørket.

Da Skuddet faldt blev den anden Dør hastigt smækket i, og jeg forstod, at Tyveknægten, der nu fandt den mere bekvemme Udgang ad Trappen spærret, vilde prøve paa at slippe bort samme Vej, han var kommen ind — antagelig gennem Vinduet.

Med Revolveren parat styrtede jeg ind i Frk. Holms Værelse.

Et Blik var nok til at sige mig, hvad der var foregaaet. I det svage Skær fra Lyset inde i mit eget Værelse saa jeg, at hendes Kuffert var brudt op og dens Indhold spredt ud over hele Gulvet.

Med et Spark knaldede jeg Døren op ind til Gaardværelset bag ved, og kom tids nok til at se Overkroppen af en Mand, der forsvandt ud gennem Vinduet.

Jeg fyrede paa Skikkelsen, der kun tegnede sig svagt mod de mørke Omgivelser. Skuddets Ekko rullede bragende ud over Gaardene, og næsten i samme Sekund hørte jeg Lyden af et dumpt Fald lige nedenfor.

Jeg løb til Vinduet og stirrede ned, men der var for mørkt til at jeg kunde skimte noget, og Regnens Plasken og Tagrendernes Rislen overdøvede alle Lyde.

Der var pludselig bleven levende i alle Husets Kroge. Der lød Trin af Hosesokker, ængstelige Stemmer, Banken paa Vægge og Døre og Knitren af Svovlstikker, der blev strøget af. Saa blev der lyst baade foroven og forneden, Stemmerne lød højere og modigere, Fødderne traadte mere mandhaftig til. . . . Hvad er der i Vejen? Hvad er der sket? spurgte Stemmerne.

— Kom! raabte jeg til de første, der viste sig i vor Etage. — Kom med Lys! Skynd Dem dog!

Vi løb ned ad Trappen til Døren ud til Gaardspladsen. Den ene af Husets Døtre kom med en tændt Lampe; den anden klamrede sig i hysterisk Angst fast til en Mand med et stort Skæg.

Paa Stenlægningen lige nedenfor Køkkenverandaen laa en Mand. Jeg bøjede mig over ham og genkendte Elton. Han laa med aabne Øjne og stønnede.

— Kom nærmere med Lampen!

Man holdt Lampen ned over ham, og jeg undersøgte ham saa godt jeg kunde. Under hans ene Skulder opdagede jeg en langagtig Pakke — det var den indiske Bibel.

— Lad os dog faa ham ind, foreslog én. — Han dør vist, mente andre. — Han er skudt! raabte nogle. — Hvem har gjort det?

Og Værtinden jamrede sig uopholdeligt:

— I mit Hus! Her i mit Hus!

Og nu kommer maaske Politiet! skreg hun pludselig.

Navnlig det sidste Ord syntes at gøre et

ubehageligt Indtryk paa hele Forsamlingen. Det blev gentaget i det uendelige baade paa Fransk og paa Engelsk.

Jeg havde imidlertid set, at Elton ikke var saaret, der var ikke Spor af Blod at opdage, rimeligvis havde han slaaet Ryggen eller brækket et Ben i Faldet.

— Bær ham op til mig, kommanderede jeg. — Jeg kender ham, tilføjede jeg. Det hele er en ulykkelig Hændelse.

— Politiet . . . mumlede man endnu hist og her. — Blot Politiet ikke kommer. . . .

Nu tilkalder vi selv en Betjent — Elton sendte mig et bønligt Blik — og forklarer ham, at en af Husets Logerende er faldet paa den glatte Stentrappe og har brækket sit Ben. Saa faar vi ham bragt til Hospitalet, og saa er den Historie ude af Verden, bagefter skal jeg fortælle Dem alle, hvordan det Hele hænger sammen.

Efter nogen Diskusion — der navnlig drejede sig om, hvorvidt en Betjent var nødvendig — sejrede mit Forslag.

Betjenten kom, og lidt efter blev Elton

Jeg bøjede mig over ham og genkendte Elton.

afhentet af to Portører med en Baare fra det nærliggende Hospital.

Vi bar Elton op paa min Seng. Det viste sig, at han kun havde brækket sit ene Ben. Han laa saa stille som en Mus og fulgte mig med Øjnene.

Værtinden og Døtrene og de mere indflydelsesrige Logerende havde fyldt mit Værelse, og jeg indsaa, at det var bedst, jeg selv først fremkom med et Forslag.

— Det lader ikke til, at Skudet er bleven hørt, sagde jeg. Og hvis det er det, saa siger vi, at det er ham dèr — jeg pegede paa Elton — der har løbet og skudt ude i Gaarden for at forskrække os.

Der blev ikke mere Ro til Søvn i Huset den Nat.

Lily — jeg vidste nu, at jeg turde kalde hende saaledes, naar vi atter kom til at tale i Ro sammen — var gaaet ind for at klæde sig om. Jeg, der var drivvaad, gjorde det samme, og Husets andre Beboere fulgte Eksemplet. Men lidt senere samledes vi alle ved nogle Flasker Vin i Dagligstuen nede i Stueetagen for at drøfte Nattens Begivenheder.

Det var et mærkeligt broget Selskab, vi blev; jeg kendte kun faa af de Tilstedeværende, og flere af dem havde øjensynlig aldrig set hinanden før.

Jeg holdt ikke af at gøre Elton til den gemene Tyveknægt, han var, men digtede en Historie om, at han var en Studerekammerat af mig og ivrig Samler paa indiske Sager. Jeg var i Besiddelse af en Sjældenhed, som han manglede i sin Samling, ofte havde han forsøgt at købe den af mig, men jeg havde afslaaet alle Tilbud. Nu havde hans ulykkelige Samlermani i den Grad ført ham paa gale Veje, at han havde forsøgt at bestjæle mig.

Og alle var enige om at beklage den stakkels Fyr, han havde jo faaet Straf nok i det Uheld, der havde ramt ham — og dog maatte han jo være glad, at han havde undgaaet Politiet....

Den unge danske Dame, Frk. Lily Holm, som jeg — forøvrigt meget imod min Vilje — maatte præsentere for dette Selskab, var naturligvis Nattens Heltinde.

Hun havde nu helt genvundet sin Ro, men var meget bleg efter de Sindsbevægelser, hun havde gaaet igennem fra det Øjeblik, da hun opdagede, at nogen forsøgte at trænge fra det ledige Gaardværelse ind til hende. Hun havde ikke turdet flygte ud paa Gangen, da de to Værelsers Døre laa klods op ad hinanden. Saa havde hun set, at der sad Nøgle i Døren ind til mit Værelse, og hun havde netop faaet Tid til at kaste nogle Klæder om sig og komme ind til mig, da hendes egen Dør var bleven brudt op. Inde hos mig fandt hun Lys og Revolveren, og hun vilde netop til at affyre et Skud for at tilkalde Hjælp, da jeg kom.

Nu og da, mens vi sad og talte om Begivenhederne, mødtes vore Øjne, og vi følte begge, at der ikke behøvedes nogen lang Forklaring imellem os.

Om Morgenen pakkede vi vort Tøj sammen og betalte vore Regninger — vi havde faaet nok af Londons Fremmedkvarter.

Vi flyttede hen paa det store Hotel, hvor jeg skulde træffe min Ven, som ejede den indiske Bibel. Og da jeg lykkelig og vel havde faaet den afleveret til dens Ejermand, og lagt Sagen i hans egne Hænder, skaffede jeg Lily et endnu behageligere Opholdssted.

Jeg præsenterede hende for mine Slægtninge i Croydon, som min vordende Hustru, og de bad hende straks være deres Gæst i Julen.

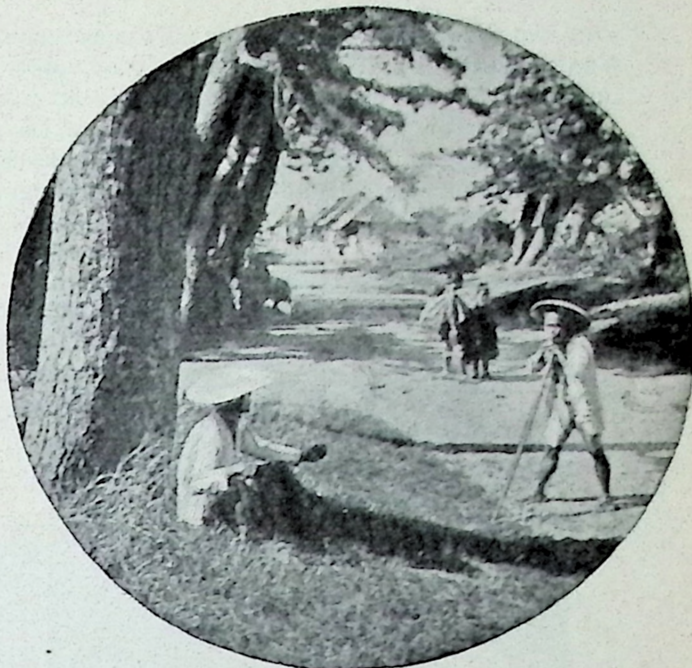
KRIGENS SKYGGE

EN JAPANSK KÆRLIGHEDS-HISTORIE

AF

S. BRIDGE-WORTH

MED FOTOGRAFIER EFTER NATUREN

Han spurgte en Mand, der sad under et Træ, hvor han kunde træffe Kaptejnen.

Der var Glæde i Landsbyen i Anledning af Kaptejn Tanis Bryllup med O-Toyo, Datter af den rigeste Mand paa Egnen. Bønderne var komne ind fra Landet ganske tidligt og gik nu i Gaderne og talte om den store Begivenhed, deres gulbrune Ansigter skinnede af Glæde under de store Straahatte og viste at det var en Festdag; og paa O-Toyos Faders Hus var der hejst Flag.

— Nu mister vi vor lille O-Toyo, sagde en gammel Mand midt i en Gruppe Mænd, der havde slaaet sig ned under Træernes Skygge ved Vejkanten.

— Tani er den lykkeligste Mand paa hele Jorden, svarede en ung Knøs, der gik forbi.

Landsbyen var stolt af Bruden, hun havde aldrig set smukkere ud end paa denne Dag, og hvad Tani angik, saa havde han længe været en Ære for sin Fødeby.

Alle holdt af Tani, han var klog, køn og godgørende med de Penge, hans Forfædre havde efterladt ham. Landsbyens Folk huskede ham som en Dreng, der havde forladt dem for at se sig om i Verden; og nu, da hele hans Slægt var afgaaet ved Døden, var han kommen hjem som en vel uddannet Mand, Kaptejn i Mikadoens Hær, og vilde tage den til Ægte, som han allerede i Barneaarene havde udkaaret sig.

Mens hele Landsbyen jublede, blev O-Toyo og Kaptejn Tani gift i O-Toyos Faders Hus.

Højtideligheden var ikke endt, da en Mand pludselig kom løbende gennem Landsbyen, som om det gjaldt hans Liv. Han raabte, at han bragte vigtige Nyheder og spurgte en Mand, som sad under et Træ, hvor han kunde træffe den velbaarne Kaptejn Tani.

— Kaptejn Tani interesserer sig ikke for Nyt fra Hovedstaden paa sin Bryllupsdag, raabte Folk, der stimlede sammen om den forpustede Løber. — Hvor kommer du fra? Hvad er der i Vejen?

— Ikke noget, der berører Fyre som jer, men noget af Vigtighed for en Mand som Kaptejn Tani. Jeg bringer Nyt, der kan skille ham fra hans Brud. Krigen kan bryde ud hvert Øjeblik! Der ser I — og Kaptejn Tanis Foresatte har sendt mig herhen med Ordre til Kaptejnen.

— — —

Tani sad tavs og saa ind i O-Toyos Øjne, som om han aldrig kunde blive ked deraf. De havde ikke været to Minutter alene, da de blev forstyrrede. En Tjener kaldte paa Tani, hviskede noget til ham og førte ham ud til Budet. O-Toyo opsnappede blot Ordene: Mikadoens Ærinde.

Fem Minutter efter vendte Tani tilbage. Hans Ansigt var alvorligt og blegt.

— O-Toyo, sagde han, — du elsker mig saa højt, at du vil stole paa mig. Du vilde ikke tro noget slet om mig — O-Toyo?

— Uværdig som jeg er til at blive din Kone, svarede hun og bøjede sig for sin Husbond, kan jeg da i det mindste have Tillid til dig og adlyde dig.

— Selv om jeg forlod dig, O-Toyo? Nu — i selve dette Øjeblik....

Saa fortalte han hende hele den sørgelige Nyhed.

O-Toyo gav et lille Skrig, da hun hørte, hvorom det drejede sig. Saa knugede hun Tanis Hænder og trykkede sig tæt ind til ham

som om hun aldrig vilde give slip paa ham. Men pludselig holdt hun ham fra sig og smilte tappert gennem Taarer.

— Hvem er jeg — at jeg skulde have Lov at kontrollere min Husbonds Veje? Gaa kun, jeg vil trofast vente til det passer dig at komme tilbage.

Det sidste O-Toyo saa af ham, var da han stødte Færgebaaden fra Land.

— Mikadoen kalder mig, sagde Tani; og det var ogsaa hans sidste Ord, da Afskedsstunden lidt senere kom. O-Toyo tænkte ofte paa de Ord i den Tid, der nu fulgte.

Tanis Rejse til Hovedkvarteret begyndte med Overfarten over en Sø, hvorfra der gik en Vej til Jærnbanestationen, og det sidste O-Toyo saa af ham, var da han stødte den lille Færgebaad fra Land. Fra det Øjeblik saa han kun frem efter, som Pligten bød ham.

Faa Dage efter kom der et Brev fra Tani, som fortalte, at et stort Skib, som skulde føre ham til hans Regiment, vilde passere Klipperne i Nærheden af O-Toyos Hjem paa en bestemt Dag.

O-Toyo tilbragte hele Dagen ved Søen og fik ogsaa Øje paa en stor Transportdamper, der dampede udefter. Hun bildte sig ind, at hun i det hvide Flags Viften kunde læse en sidste Hilsen fra sin Elskede.

— — —

Tani var i Færd med at skrive et Brev ved Skæret fra et Lys, som han havde stukket paa en Bajonetspids. Hans lille Skrivepensel gled hen over det hvide Papir, som en Soldat, der skulde hjem til Tokio, havde lovet at besørge.

Næste Dag ved Daggry skulde han føre sine Mænd mod Fjenden for at løsne Krigens første Skud. Angrebet var godt forberedt. Hans Folk sov nu i fuld Mundering. Kun en eneste Nattetime havde Kaptejn Tani, hvori han kunde tænke paa sin Kærlighed. Nu var Tiden hans egen — i Morgen gik han med Glæde i Døden for sit Fædreland.

Men ingen anden end Tani selv kom nogensinde til at læse det Brev, han skrev — et Kærlighedsbrev saa ømt som kun en japansk Gentleman kan forme det.

Han læste det for sig selv Gang paa Gang, og hans Ansigt udtrykte ikke Krigerens Fasthed, men kun Elskerens Sværmeri.

Men lidt efter lidt blev han alvorlig, et haardt Udtryk kom over hans Ansigt — til han pludselig rev Brevet i Stykker og brændte Stumperne til Aske ved Lyset.

Saa satte han sig til at skrive et andet Brev, der lød saaledes:

Til O-Toyo.

Det er din Husbonds Beslutning aldrig at tænke paa dig mere, og han befaler dig ikke at tænke paa ham. Herefter kan O-Toyo holde op at betragte sig som Kaptejn Tanis Hustru. Dette Brev kan gælde som en Skilsmissebegæring.

Tani.

Kun en eneste Tanke føjede han til bagefter:

Kaptejn Tani kan ikke tjene sin Kejser med hele sin Sjæl, naar en Hustrus Ansigt stadig staar for ham. Nu, da han ikke længer har nogen Hustru, gaar han med let Hjærte ud for at søge Døden paa Slagmarken.

O-Toyo tilbragte hele Dagen med at spejde ud over Søen.

Da Kaptejn Tani havde forseglet Brevet, gav han det egenhændig til Soldaten, som skulde sendes afsted. Og da han kom tilbage for at lægge sig til Hvile, blev han ikke mere forfulgt af Mindet om O-Toyos yndige Ansigt. Ved en Viljeanspændelse havde havde han banlyst hendes Billed.

Han havde opfyldt den ældgamle guddommelige Lære om, hvordan man bereder sig til Kamp: han havde glemt de tre Ting, som ingen Soldat maa skænke en Tanke, Hjemmet, Hustruen og sit eget Legeme.

Men just, da han var ved at falde i Søvn, kom Ordene af en lille Geisha-Sang ham i Hu og vedblev at klinge for hans Øre:

„At ønske sig glemt
af en elsket Ven,
Er værre end selv
at glemme igen."

— — —

I de tre Aar, der forløb siden O-Toyo fik Brev fra sin Mand — det Brev, der løste hende fra hendes Ægteskab — gjorde hun sit Bedste for at lyde Tanis Befaling og høre op med at tænke paa ham. Og selv om hun ikke helt kunde glemme ham, tænkte hun dog aldrig paa ham som sin Husbond.

O-Toyos Fader var bleven rasende, da han havde hørt, hvorledes Kaptejn Tani havde skilt sig fra hans Datter. Han lagde hele Skylden over paa Datteren, for Tani havde handlet som en ærlig Mand. Hvorfor var denne Datter dog bleven født til at bringe Skam over hans Hus? Faderen fandt, at det var haardt, naar han heldigt havde faaet en Datter gift, saa at faa hende tilbage igen. O-Toyo led meget.

Senere begyndte Faderen at tænke paa at faa et nyt Giftermaal i Stand. Han tog derfor O-Toyo med sig paa Besøg hos den rigeste af alle sine Venner, en vel anset Mand, Herrer over et af de smukkeste Distrikter i Japan.

Samme Dag, som O-Toyo ankom, gjorde hun da hun spadserede i den smukke Park, Bekendtskab med en ny Veninde.

Hun var netop kommen til et Sted i Haven, hvor en lille Bro førte over en henrivende lille Sø, krandset med blomstrende Iris og med dansende Guldfisk i sine Dybder, og stod nu i stum Beundring over Stedets Skønhed, da en ung Kvinde paa hendes egen Alder trippede over Broen og sluttede sig til hende.

— Jeg hedder Mino, sagde hun, — jeg er sikker paa, at du er O-Toyo, jeg har nemlig hørt din Fader tale om dig til min Fader. Hvorledes synes du om vor Have? Skal vi spadsere sammen rundt om Søen?

— Aldrig har jeg set et smukkere Sted, sagde O-Toyo, — hvor det maa være dejligt altid at bo her.

Stakkels O-Toyo! Hun anede ikke, hvor let hendes Ønske kunde blive opfyldt.

O-Toyo fandt en Lykke, som hun ikke havde kendt i mange Aar i det Venskab, der straks opstod mellem hende og Mino. Det varede ikke længe, før hun fortalte hele sin lille sørgelige Historie til sin Veninde.

Mino foreslog senere, at de skulde tage ud til et Vandfald i Nærheden og tilbringe Resten af Dagen der. Og kort efter kørte de to unge Damer i Kitschaw ud gennem den dejlige skyggefulde Bambus Alle glemmende alle Livets Sorger og Glæder.

Kort efter kørte de to unge Damer i Kitschaw ud gennem den dejlige, skyggefulde Bambusalle.

— — —

Landsbyens Gader laa i bagende Sol, ikke et Vindpust bevægede Fyrretræernes Toppe. Intet rørte sig mellem de skyggefulde Boliger. De unge Mænd og Kvinder var paa Arbejde i Rismarkerne, kun nogle faa gamle Mænd døsede i Skyggen, indtil de saa en Soldat komme stavrende.

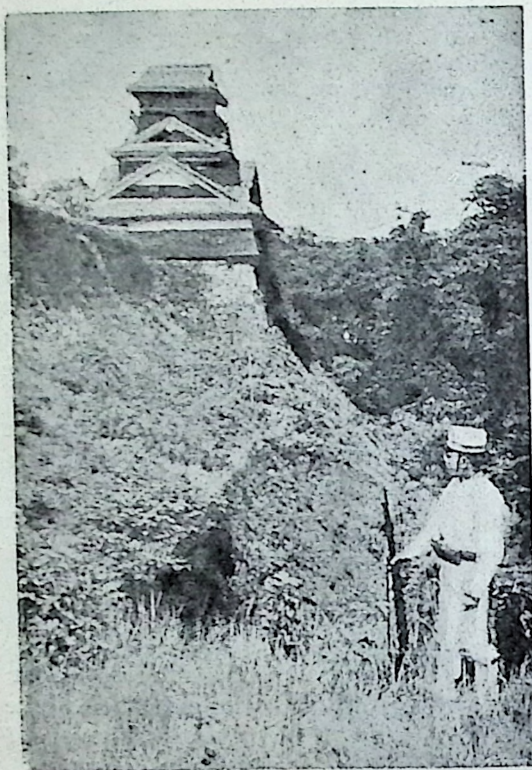
Ingen kunde i den magre, haltende, tarveligt klædte Frivilliges Skikkelse, se en Person af Betydning, skønt han øjensynlig var kommen lige fra Krigsskuepladsen; men Kaptejn Tani havde ogsaa gjort alt for ikke at blive genkendt.

Krigen var næsten endt, for hans Vedkommende lagde Mikadoen ikke længer Beslag paa hans Tid, han havde tjent sine Aar ud. Hans Kejser var stolt af ham, og nu da han atter kunde tænke paa sine private Sager, gjalt hans første Skridt O-Toyos Hjem.

— Og nu var hun borte — det havde han hørt af Naboerne, der var rede til at fortælle ham alt, naar han blot vilde fortælle dem om Krigen. Hun var altsaa taget bort med Faderen, som vilde have hende gift et eller andet Sted..

Alt var stille i O-Toyos Hjem. Huset forekom ham trist som en Grav, da han stod og saa op imod Vinduerne i O-Toyos Værelse.

Træt og sulten satte Tani sig ned i Græsset for at tænke. Han trykkede Hænderne imod sin Pande. Hvad var der nu at leve for? O-Toyo var borte ... Var taget bort for at blive gift, sagde man. Han havde trodset Døden paa Slagmarken, men Døden vilde ikke ramme ham....

Huset forekom ham trist som en Grav.

Han bar stadig den Frivilliges Gevær i Haanden, og han vidste, at der endnu var en Patron deri....

Kaptejn Tani var lige ved at begaa Selvmord, da han hørte en Stemme kalde ham ved Navn. Da han saa op, opdagede han den gamle Gartner, som mangen Gang i gamle Dage havde været Vidne til hans og O-Toyos Leg.

Og den gamle kunde klare mange af de mørkeste Tanker i Kaptejn Tanis Sind.

Tani forlod straks sin Fædrende-Landsby og drog hastig af Sted ad den Vej, den gamle Gartner forklarede ham vilde føre til O-Toyo. Stien gik højt op over Bjærgene, da han og hans Fører nærmede sig Stedet, hvor O-Toyo og hendes Fader opholdt sig,

— Hvor Vandfaldet dog er dejligt herfra, sagde Kaptejn Tani, da Stien førte dem ud paa en lille Bro, der var bygget tværs over Bjærgstrømmen, der styrtede ned ad en stejl Klippe, — Vandet ligner en hvid Sky, der glimrer af Juveler. — Men, sig mig, har vi endnu lang Vej til Huset vi skal til.

Føreren var ham altfor langsom.

— Jeg kan ikke vente længere, raabte han utaalmodigt.

— Den ærede Rejsende burde dog kigge ned fra denne Side af Broen, mente Føreren. — Se, hvor Vandet sprøjter op under Broen og atter hvirvles ud i Luften under vore Fødder.

Tani saa utaalmodig nedefter, hvor Vandet brusede under hans Fødder. Hans Øjne fulgte den hvide Sky af Skum lige ned til det Sted, hvor det løb ud i en sydende Dam.

Og lige nede ved Dammen opdagede han to smaa Skikkelser — to Damer, der øjensynlig forfriskede sig med en Kop The ved Vandfaldets Fod. Den ene af Skikkelserne sad paa et lille Bord med Ryggen vendt mod Vandet. Den anden stod og stirrede op ad Faldet. Noget ved hendes Skikkelse fik Kaptejn Tani til at studse. Han var nær styrtet paa Hovedet ned.

Og i samme Øjeblik som Kaptejn Tani var ved at drukne sig for bedre at kunne se Damerne ved Thebordet, gik der en Skælven over den ene Dames Ansigt.

— Hvad er der i Vejen, O-Toyo? spurgte hendes Ledsagerske. — Du staar dér og stirrer, som om du havde set et Spøgelse.

— Jeg ser en Soldat oppe paa Broen, stammede O-Toyo, — som — som jeg tror — jeg kender. Se! han vinker til mig, han raaber noget — men jeg kan ikke høre for Vandets Larmen. Oh, Mino! Han kommer herned — se, hvor han springer. Blot han ikke falder — han slaar sig ihjel!

Og O-Toyo holdt Hænderne for sine Øjne.

— O-Toyo! O-Toyo!

Raabet naaede dem endelig. O-Toyo tog Hænderne væk fra sit Ansigt og prøvede at raabe sit Svar, men hun kunde ikke faa en Lyd frem,

I næste Øjeblik havde Tani grebet hendes Hænder.

Føreren oppe paa Broen strakte Hals, for at se hvad der blev af den ærede Rejsende, der pludselig havde mistet sin Forstand,

Den lille blødhjærtede Mino vendte Ryggen til Parret, medens hendes Taarer blandede sig med Vandfaldets Strøm.

— — —

O-Toyo er nu den største Mærkværdighed i hele det Nabolag, hvor hendes Husbond har oprettet deres Hjem, for det er hændet hende, at blive to Gange gift med den samme Mand.

For dette Vidunder glemmer hun aldrig at takke sine Guder.

København 1. December.

Kære Forælder.

Nu vil jeg gribe Penden og beskrive Eder hvorledes her er her i København hos Onkel Grosser og Tante Olivia.

For at i bædder kan forstaa det, vil jeg ledsage Brevet til Eder med Illustrationer som Lærer Jensen siger jeg har meget Talent for hjemme i Taagerup Skole.

Det er ikke let at forstaa Tante Olivias fremmede Sprog, thi hun siger — maiet i Stedet for meget og hun siger sat paa en Stol og lagt i Sengen og „henderses" naar hun taler om Pigens Udgangslov, som hun ikke faar.

Igaar havde vi stort Selskab som begønte i Køkkenet om Formiddagen med at Tante Olivia læste noget højt med meget høi Stemme af en Bog for Pigen Juliane. Det var

Tyendeloven sagde Kosine Ebba som man altid skal have i den ene Haand siger hun, naar man skal regere med den anden. De raabte forfærdelig højt begge to saa Tante Olivia sagde det var en Skandale for Etasraadens som kunde høre det paa første Sal, og saa kom der en rædsom tyk Kone som brugte rædsom meget Smør og lavede al Maden med stor Tilfredshed af Tante.

Jeg havde min nye gule Kjole paa som I ved kære Forælder at Syjomfruen har syet efter sidste Mode i Svinninge som jo ligger langt nærmere ved Odense end Taagerup saa at Moderne først kommer der, hvad Pariserne beskylder os for at vi er saa langsomme til.

Ebba var saa nedringet at det var — uf og hun er kun seisten Aar, men hun siger at ellers vil Herrerne ikke danse med En naar man ikke er dekoteletteret som de kalder det her. Og hun grinte af mig og det gjorde Fætter Kai osse og han tilbød at sy en Kjole til mig som sad meget bedder, men saa græd jeg og sagde at det gjorde mig ondt for Syjomfruen i Svinninge og saa grinte de meget mere endnu.

Og saa begyndte Gæsterne at komme og der var fine Herrer og Damer med noget i Knaphuldet, som de kalder Mineraturordener og de lo slet ikke af Tante Olivia fordig hun talte saa underligt, men de buggede allesammen og det er vist fordig hun er gift med Onkel Johannes tror i ikke?

Det var rigtignok noget helt andet end naar der er Selskab hos Godsforvalterens eller Pastor Drøvelse som aldrig er nedringede og det maa være meget koldt men Damerne havde Perler om den bare Hals som dog vist ikke varmer meget.

Saa gik vi til bords og Kai førte Grosser Eskildsens Tove som er femten Aar som om de var voxne og Ebba fik en ung Løitnant men han var civild, hvilket er det fineste i Selskab nu da de ingen Knapper har mere.

Og Ebba sagde at det galdt om at dangdere den rigtig. Vil i ikke kære Forælder spørge Pastor Drøvelse hvad dangdere er, da han jo kender det franske godt og kan huske alle fremmede Ord udvendig.

Gamle Tante Konradine tog mig til Bords og kneb mig og sagde, at jeg skulde beholde Gaflen i venstre Haand og sikke noget væmelig Mad, der var hverken Andesteg eller Risengrød eller Æbleskiver eller Rødkaal men saadan noget underlig noget som jeg aldrig har set

før og saa var der sorte Kulstumper i Sovsen som jeg pillede omhyggelig op.

Der stod fem Glas foran hver Tallerken men Tante Kunradine sagde at naar man var fra Taagerup saa kunde man ikke taale andet end Vand og saa sad der en Oversagfører paa min anden Side og jeg hørte tydelig at han sagde til sin Dame at Tante Olivia var en simpel Gaas som ikke forstod nogetsomhelst og saa strags efter holdt Oversagføren en Tale hvori han roste Værtinden for alt det der er til og komplimenterede hende for den dejlige Mad som den tykke Kone havde lavet om Formiddagen.

Men baade Ebba og Kai drak meget Vin og var meget varme da vi reiste os, hvad jeg slet ikke var og saa sagde Ebba i Forbigaaende at nu skulde den dangderes igen og saa blev hun og Løjtnanten borte.

Men da jeg saa skulde have mit Lometørklæde i min Kaabelomme saa jeg pludselig lige med 1 at Løjtnanten kysser Ebba lige midt paa Løberen i Entreen.

Og saa sagde jeg rigtignok at det var ikke pænt, men Ebba sagde at vi var ikke med paa Noderne i Taagerup og det kan jeg ikke forstaa for naar Du kære Moder spiller Bjørneborgernes Marsch eller Hjælpelæren fra Svinninge synger: Du brune Hjort ved Træets Rod, saa faar jeg altid Taarer i Øjnene som er en stor Nydelse, naar man er musikaldsk.

Her er ogsaa paa det kongelige Theater en Mand som hedder Herold, jeg synes nu bædder om Hjælpelæren med det sværmeriske Blik fra Svinninge men hvis Herold vilde hjælpe Hjælpelæren en Søndag i Kirken saa tror jeg ikke at Kammerraad Jensen fra Højbogaard vilde falde slet saa hurtig i Søvn som elders.

I kan tro kære Forælder at her er meget forskelligt fra Taagerup og navnlig er de elektriserende Sporvogne mærkelige og ved hver Omdrejning rækker Konduktøren en Haand ud og trækker i en Snor og saa bliver det pludselig helt mørkt og Vognen staar helt stille, det er meget intresant at se paa.

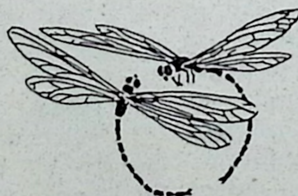

Her er ikke mange gode Heste her i Byen, men jeg har mødt Møllerens graa Enspænder derhjemmefra flere Gange, nu gaar den for en Bagervogn men Ebba siger at hun sjenerer sig for mig og siger at en ung Dame kan ikke staa og klø en Bagerhest i Hovedet midt paa Østergade, hvor Ebba hver Dag skal gaa fra 2 til 4. Det maa være besværligt, men Ebba siger Lysten driver Værket.

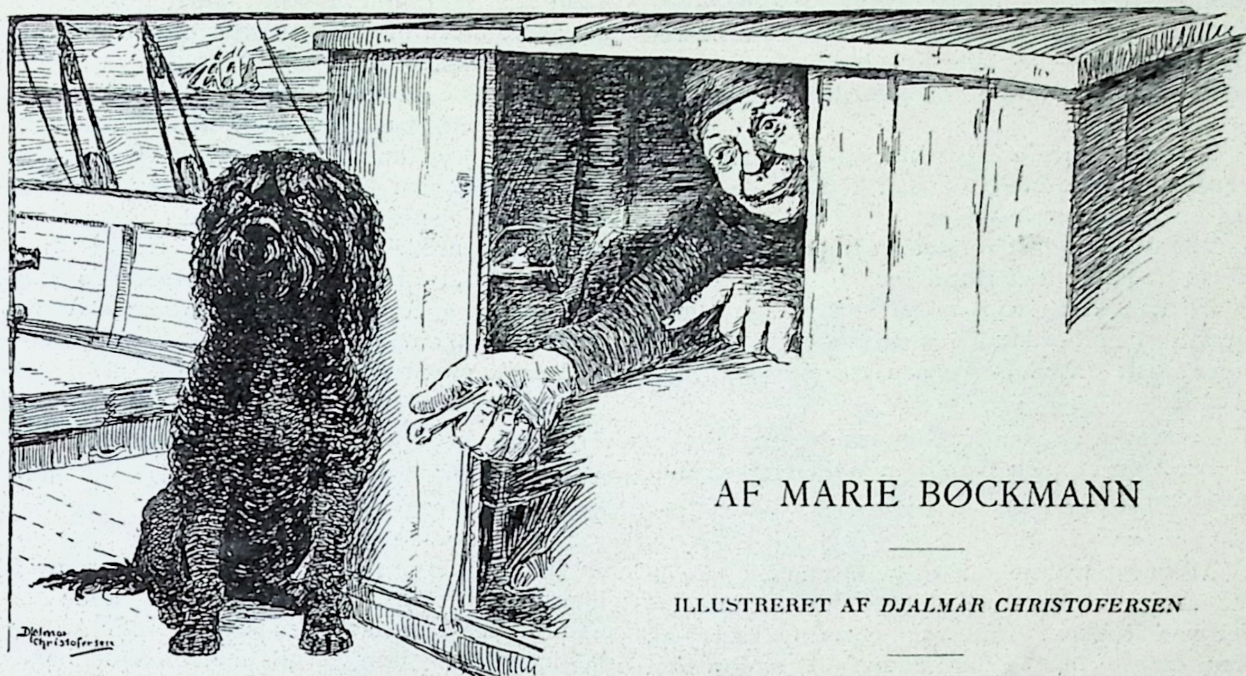
Nu Farvel for denne Gang, kære Forælder, og hils alle derhjemme i Taagerup og Hjælpelæren i Svinninge.

Eders kærligt hengivende Datter

Emilie.

HUNDEN PETER OG LUDVIG KRISTIANSEN
FRA ÆRØ

AF MARIE BØCKMANN

ILLUSTRERET AF *DJALMAR CHRISTOFERSEN*

Vi havde ombord i „Søormen" en Skibshund. Den hed Peter og var en sort Puddelhund. Hvergang vi kom til Liverpool — det hændte gemenligen en Gang om Aaret — lod Kaptejn Johnsen den klippe som Løve med Manke, Haledusk og det hele.

— Det pynter svært! sagde han.

Men Peter var nu af en anden Mening. Jeg tror ligefrem, at han generede sig. Han kunde ikke lide den Pynt. I al Fald gik han altid bagefter ind i sit Hus og lagde sig saa dybt ind i Halmen, at kun Snudespidsen stak frem, og dér kunde han blive liggende i flere Timer. Han spillede fornærmet.

Der var ligefrem Menneskeforstand i Peter!

Saa kunde det hænde, at Kaptejnen kom med et rigtig godt Karbonadeben og — ligesom af Vanvare — lagde det hen foran Næsen af Peter. Men Peter? — Ikke Tale om at han saa meget som rørte Benet! Han vendte bare Øjnene i Hovedet og saa op paa Kaptejnen, ligesom han vilde sige: „Nej, kommer der ikke!"

Og saa tøflede jo Herren af med den Besked.

For Peter var nu ligesaa klog som et Menneske!

Og lidt efter blev Skibsdrengen sendt i Byen efter en halv Snes røgede Sild; røgede Sild kunde Peter ikke staa for.

Sildene blev lagt paa en Tallerken, — for kom ikke til Peter med noget paa det bare Dæk — og det hele blev ambligeret hen foran Hundehuset.

— Saa Peter! — god lille Hund! — kom saa da! —

Og Peter lettede sig, men ganske, ganske langsomt, og tog en Sild, ligesaa naadigt! og en til, men altsammen umanerlig langsomt... og klippet var han jo, og det klædte ham igrunden godt, for egenlig var han nu en køn Hund. Og Kaptejnen stod og grinede og sagde:

— Peter, det er nu, hvad det er!

Jeg tror, at Peter var halvt om halvt Herre paa Søormen. Der var aldrig nogen, der sagde ham et ondt Ord. Men vi kan ogsaa blive enige om, at det var Peters Skyld, at Kaptejn Johnsen var den Mand han var, for Peter havde i sin Tid taget Gigten fra ham, efter at han havde været hos fire Doktore og den kloge Kone i Lund, uden at de kunde kurere ham.

Men nu havde de hjemme paa Ærø en gammel Distriktslæge, han siger, efter at han i langsommelige Tider har klistret paa Kaptejnen.

„Johnsen!" siger han, „nu maa vi forsøge et Husraad. Nu gaar De ud og køber Dem en sort Hundehvalp. Men den skal være sort, forstaar De — ikke et hvidt Haar. Og saa giver De ulige Penge for den — har De det? Jo, han havde det! — Og saa holder De Dem hjemme i Vinter og sidder med den Hundehvalp paa Skødet, og hver Dag gaar De ud at spadsere — lige ud til Skoven — og har Hvalpen i en Snor,

— den skal ogsaa være sort. — Hjælper ikke det, saa véd jeg saagu ikke mer!“ —

Men det hjalp; det hjalp ligesaa nydeligt. Der var ikke gaaet mere end som en Maaned, førend Kaptejnen var meget bedre, og henad Foraaret var han ganske rask. Gigten havde Peter trukket til sig — det var hos ham blevet til Safoidans, — det lille Kræ ku' ligge og ryste, og det var tydeligt at se, hvordan Gigten rev og sled i ham.

Forresten sagde Distriktslægen, at paa ham gjorde det ikke ondt, og han kom sig da ogsaa paa en af de første Rejser.

Men det er let at forstaa, at Kaptejnen havde meget at takke den Hund for.

Jeg kan ogsaa rolig sige, at der kom aldrig fersk Kød ombord, uden at jo Peter fik lige saa meget han orkede, hvordan det saa gik med vi andre.

Det var nu ogsaa Kaptejnens Mening:

Peter er nok en Hund, men han er en ualmindelig Hund!

— — —

Alligevel tror jeg ikke, at Kaptejnen gjorde saa meget af ham som Ludvig Kristiansen, — det var Kokken. Han var ogsaa fra Ærø af. Han havde lært Peter mangfoldige Kunster. Og det var ikke almindelige Kunster. Jeg vil slet ikke tale om saadan noget som at hoppe over en Stok eller ligge død, — skønt Peter gjorde det nu storartet; ikke saa meget som et Ben rørte sig, og vi kunde gaa omkring og mjave ligesaa galt vi vilde; ikke han aabnede Øjnene.... Nej, men De skulde have set ham sidde paa Bagbenene med en Kridtpibe i Munden og en Hat paa Hovedet — ligesaa alvorlig — det var brillant! Jeg tror, at den Hund kendte Klokken. Den vidste saa grangivelig, hvergang det var Tid til at skaffe — Ludvig Kristiansen ku' sommetider glemme det, men saa gik Peter hen og hentede ham: Vov! sagde den. Og saa maatte jo Ludvig op af Køjen og hen i Kabyssen.

De to gjorde svært meget af hinanden. De ligefrem snakkede sammen, — det var grinagtigt at høre. Peter fik s'gu hele Historien om Boelstedet hjemme paa Ærø og de røde Kaviller, og den Ko som kunde malke fjorten Potter Mælk, og Blommetræerne. og Ane — det var Søsteren — der var saa flink til at læse og skrive. Og Vorherre maa vide, hvad han ikke hørte! —

Der var kun én Ting, der kreperede Ludvig Kristiansen angaaende Peter. Navnlig naar baade Kaptejnen og han havde Landlov paa en Gang, for saa fulgte Peter jo med Kaptejnen. Det kunde nu engang ikke være anderledes. Men det kreperede jo Ludvig. Der var endogsaa en Tid, hvor han gik og spekulerede stødt paa at købe Peter og flytte over i et andet Skib bare for det sammes Skyld.

Engang sagde han det ogsaa til Kaptejnen. Vi var i Spanien med Tørfisk, og Ludvig Kristiansen havde haft Landlov og var kommen hjem saa fuld som en Allik — det gjorde han desværre altid, naar han havde Landlov — Og saa sagde han:

„Hundrede Kroner for Peter, Hr. Kaptejn.“

Selvfølgelig bad Kaptejnen ham om at ryge og rejse. Der kunde ikke være Tale om at sælge Peter, som havde taget Gigten fra ham af og selv faaet Safoidans derved.

„To Hundrede da?“

Man skulde tro, at Manden var gal! To hundrede Kroner for en Hund — det er s'gu for meget!... Skønt Peter han var Pengene værd.

Men Kaptejnen vilde endda ikke.

— — —

Ludvig Kristiansen var en lille sort en. Altid beskidt. Jeg vil just ikke sige, at hans Kokkereren var saa meget bevendt, men han var rigtig saadan et ejegodt Menneske. Det var en hel Plasér at høre ham fortælle om Huset hjemme paa Ærø. Forældrene var døde fra ham af, saa han havde kuns denne her Ane at holde sig til, og hun var gift med en Sadelmager i Rudkøbing, og havde nok allerede en hel Rede fuld af Børn. Det er derfor begribeligt, at Ludvig engang imellem kunde føle sig lidt ene i det.

Han sagde saamænd saa tidt: „I andre har dog en Kæreste eller en Kone eller en Fa'r og Mo'r at holde jer til, men hvad har jeg? Ikke det der ligner!“

Forresten var han slet ikke saadan fattig. Huset var jo blevet solgt, og ved det at der kun var to Børn, fik de hver en 1500 Kr. De stod i Banken hjemme, og han var ikke mere tosset, end at dér blev de staaende. Ikke om han saa spadserede i et Par Maaneder, rørte han dem. De skulde være til et Hus, naar han engang giftede sig.

Der var en slem rødhaaret Sløje oppe i Trangisvaag paa Færøerne, hvorfra vi sejlede med Tørfisk til Spanien. Hun hed Sanne — jeg tror Susanne Eliasdatter. Forældrene boede i et lille gult Hus straks tilvenstre for Broen og havde ligesom et Slags Tilholdssted for Søfolk. Jeg kom der ikke, — det var mig for beskidt. Faderen var fordrukken og Moderen en frygtelig Rappenskralde, begge Døtrene — der var ogsaa en, der hed Elsebeth — vindskibelige paa deres Vis og gode Venner med alle de engelske Søfolk.

Nej Tak for mig! jeg kommer der ikke!

Men Ludvig Kristiansen han vankede der nok baade tidlig og silde.

For Susanne havde jo ligegodt lugtet Lunten med de 1500 Kroner.

— — —

De kan tro, at jeg snakkede for ham!

„Dit Fæ!“ sagde jeg. „Dit Kvæghoved! du kan da se ligesaa tydeligt, som om det stod skrevet udenpaa Tøsen, at hun kun lægger sig efter dig for dine Penges Skyld. Kan du ikke?“

„Jo!“

„Og saa vil du gøre noget større ud deraf. Du maa jo være skør!“

„Nej!“ sagde Ludvig. „Jeg vil jo ogsaa først se mig for. Jeg venter, jeg trækker Tiden ud.“

Jo, Godmorgen!

Der kom en skønne Dag en Slags Apostel for Afholdssagen. Det var en Slyngel var det, han snød mig for en Femkrone og rejste forresten væk fra Logiet uden at betale. Men jeg kan ikke nægte, at han jo havde Talegaver. Gud Fader bevares, hvor han kunde dandere den. Først fik de en Omgang med alle Møblerne paa Laanekontoret — de har nu forresten ikke Laanekontor deroppe — og Manden der kom fuld hjem og pryglede Konen og Børnene, der blev Tyveknægte og Mordere og endte i den evige Ild, og derefter malede han ud, hvor yndigt der var i et lille Hjem, hvor Faderen og Moderen sad og læste i Bibelen, og der var Blomster i Vinduerne og en Kanariefugl, og en Høne i Gryden og Penge paa Renter og Manden i Afholdsforeningen, og en ny Kjole til Konen hvert Aar, og hvad han ellers kunde sige.

De meldte sig ind hver en Sjæl!

Om det saa var denne gamle Drukkendiderik, Elias — Susannes Fader — saa blev han s'gu Medlem. Og Konen og Døtrene.

Det var en hel Komedie!

En skønne Dag siger hun — Sanne — derefter til Ludvig Kristiansen:

„Du har at melde dig ind!“

Og Bæstet lovede det jo.

Men den næste Dag var det netop en Lørdag, og Ludvig havde lige faaet Afregning, og vi tager os saa et lille Bær — det var alt det, at Ludvig Kristiansen kunde krydse op ad Vejen, da vi omsider var færdige, og i den Tilstand mødte han Kæresten.

Gud Fader bevares! Jeg har allerede sagt, at Moderen var en Rappenskralde og Datteren gav hende ikke et Haar efter — sikken et Halløj der blev! Vi maatte komme farende for at skille dem ad, og da havde Ludvig allerede faaet et Hul i Hovedet saa stort som en Tokrone, to Tænder slaaet ud og det ene Øjenbryn flækket. Tøsen løb sin Vej, og vi slæbte ham jo ind hos Doktoren, for at faa ham lappet sammen igen.

Men nu kommer det allermest mærkværdige. De skal ikke tro, at Ludvig var bleven det allermindste arrig over den Behandling, han havde faaet. Tværtimod. Han sad der i Stolen hos Doktoren og grinte saa evig fornøjet:

„Det er ligegodt en Pige med Krummer i! ligesaa tindrende arrig! .... og det fordi jeg havde drukket mig fuld, saa maa hun dog vel for Pokker bryde sig om mig.“ Saadan regnede han den ud, og saa grinte han.

Han sad i Stolen hos Doktoren og grinte saa evig fornøjet.

„Ligesaa tindrende arrig!“

Og Blodet løb ham ned over Ansigtet — han saa farlig ud, men lige evig fornøjet var han.

Og medens vi slæbte ham hjemad, inviterede han os allesammen til Bryllup.

De fik et meget pænt og ordenligt Hus tæt ude ved Vejen til Trangisvaag, og jeg kan egenlig ikke sige andet, end at Susanne holdt sine Stuer pænt rene, og i det hele taget var ganske manerlig i den første Tid. Ludvig Kristiansen var ogsaa svært forelsket. Han gik fra Søormen i de Dage og tog Hyre paa et Fiskerfartøj til op under Island — det skulde nu være saa meget fordelagtigt, sagde Konen.

Vi saa ikke meget til ham i det meste af et Aar....

Men saa var det en Aften noget før vi i Efteraaret skulde sejle til Liverpool. Kaptejnen sidder nede i sin Kahyt, da det banker paa Døren, og saa er det Ludvig Kristiansen. Han kom for at søge Hyre.

„Hvorfor?“ siger Kaptejnen. „Har du det ikke godt, hvor du kom fra?“

„Jo,“ siger Ludvig, „men jeg vil ligegodt være, hvor Peter er. Jeg har nu altid gjort saa meget ud af den Hund.“ — Og saadan gik det til, at han igen kom over i Søormen.

Han klagede aldrig paa Konen, aldrig, men vi fornam jo nok, at der var noget i Stykker. Det var en skidt Tøs alle sine Dage!

Maaske var det bedst for Ludvig Kristiansen, at det gik med ham, som det gik, og som jeg nu skal fortælle om.

Vi sejlede ud i det fineste Solskinsvejr. Ren Damesejlads. Vinden Vest til Nord og Søen fin. Men allerede hen paa det næste Døgn blev det Regntykning og Taage, og der laa vi og rodede i samfulde fire Dage. Tilsidst — men sig det ikke til Kaptejn Johnsen, for det kunde han vist ikke lide at høre — tilsidst vidste hverken Kaptejnen eller Styrmanden rigtig, hvor vi var. Vinden havde vendt sig, den var nu stik Nord. Og om Aftenen paa det femte Døgn begyndte det at blæse op, det blev om Natten en ren Orkan. Det var lige alt det, at vi kunde føre et Par Klude for at holde op imod Søerne. Baade Styrmanden og Kaptejnen var bange for at drive Ørkenøerne for nær, men det var jo ikke til at se en Haand for sig. Saa var det lidt Midnat over. Kaptejn Johnsen var gaaet ned for at se i Søkortet, men han havde ikke været nede i fem Minutter, førend Peter, Hunden, kommer tumlende ned af Kahytstrappen, hylende og gøende. Det saa ud, som om Hunden var gaaet fra Forstanden. Han fór hen og nappede Kaptejnen i Frakken, som om han vilde trække ham op paa Dækket. Og saa op ad Trappen og ned igen. Hylende og tudende.

Og Kaptejnen op paa Dækket! — Da stod Brændingen ret forude, som en høj, hvid Mur, der utydelig kunde skimtes i Mørket. Ingen Mand paa Dækket havde set den. To Minutter senere, og vi havde alle været dødsens. Det var et underligt Øjeblik. Vilde Skuden vende eller var Strømmen for stærk? Ikke en Mand kunde sige det. Det var et forunderligt Øjeblik. Men Søormen vendte! Det knagede i alt Tømmeret, og Søerne vaskede højt over Dækket, men vendte gjorde hun; lige ud af Dødens aabne Gab sejlede vi, og frem mod Vinden, — det var et højst forunderligt Øjeblik! Der var vist ikke en Mand, uden at han rystede i Knæerne.

Han slap sit Tag i Rælingen og greb efter Hunden. Og saa var han jo leveret.

Men bagefter savnede vi Peter og Ludvig Kristiansen. Gud være deres Sjæl naadig! Søen havde taget dem. Kahytsdrengen fortalte, at Peter var gaaet uden Bords med en af Søerne, og da havde Ludvig Kristiansen sluppet sit Tag i Rælingen og ligesom grebet efter ham. Og saa var han leveret, var Ludvig.

Den Vej skal vi jo alle! — Men der var mere end Menneskeforstand i Peter, og saadan en Hund finder man ikke let. Ludvig var jo mere almindelig, men der var ikke ondt skabt i ham.

Opad Dagen blev det atter godt Vejr og Solskin, og vi var da tæt Norden for Lewisøerne. Det var dér, vi nær var strandet om Natten og ikke paa Ørkenøerne, som Kaptejnen mente eller Shetland, som Styrmanden sagde. — De gode Officerer kan nu sommetider tage fejl.

Duellen

AF

E. WATSON

Kitty Rawlings.

Sarah Williamson.

I gamle Dage, da Jack Allen og jeg og hele Verden var ung, var Jack voldsomt forelsket i Kitty Rawlings.

Frk. Kitty var en meget smuk Pige — hvilket Haar, hvilken Farve og hvilken Figur. . . . Fortælleren lynede med Øjnene af Begejstring. — Og saa kunde hun danse som en Fe; og hun dansede sig lige ind i Jacks Hjærte og gav sig til at trampe paa det med begge sine smaa Fødder.

Hendes Luner var ikke de eneste Vanskeligheder, som Jack havde at kæmpe med, gamle Mr. Rawlings var bekendt for at være en Hindring paa alle Tilbedernes Vej. En mere umulig Fader kunde ingen smuk Pige have, Giftermaal regnede han for en Forbrydelse, som hans Datter aldrig skulde begaa. Men Kitty svor, at hendes Fader ikke skulde faa hende til at blive gammel Jomfru.

Hun boede for det meste hos sin Kusine Sarah Williamson, dèr modtog hun sine Venner, og dèr koketterede hun af Hjærtens Lyst. Hun passede selvfølgelig paa, at der ikke kom hendes Gamle noget for Øre om hendes Koketteri, men Jack led vistnok ikke saa lidt derved.

Jeg har aldrig set Mage til det Venskab, der bestod mellem Sarah Williamson og Kitty Rawlings. Deres Kærlighed til hinanden strakte sig saa vidt, at de klædte sig aldeles ens og satte deres Haar paa samme Maade. Derved forøgedes naturligvis deres i Forvejen store Familjelighed, og det var næsten ikke muligt paa Afstand af kende dem fra hinanden. — Det vil sige, vi andre fandt, det var svært; Jack svor paa, at der var en Charme ved Kitty, der gjorde det let at kende hende fra Kusinen.

Paa dette Tidspunkt var Jacks Jagt paa Kitty aller ivrigst, han gjorde Kur til hende og hun afviste ham Gang efter Gang, men altid paa en saadan Maade, at vi alle var paa det Rene med, at naar hun en Gang blev træt af Legen, var det ham, der fik Lov til at fange hende.

Saadan stod Sagerne, da der blev flyttet en ny Garnison til Byen. Blandt Officererne var der en køn Fyr ved Navn Dan Malone. Han var ikke saa storsnudet, som de andre Officerer bildte sig ind de maatte være imod os Civilister, og han gjorde sig saa afholdt, at vi alle syntes, at Sarah Williamson var en lykkelig Pige, da vi opdagede, at han var bleven forelsket i hende.

Der var ingen Tvivl om, at han mente det alvorligt, han søgte saa meget som muligt Omgang med hende og hendes Venner og Bekendte, naar han ikke var sammen med Sarah selv, kunde man i Reglen se ham gøre sig behagelig for Frk. Kitty.

I Begyndelsen tillod vi os at spøge med Malone i den Anledning, men han, der ellers var den elskværdigste af alle Mænd, tog os det saa ilde op og tilbageviste os saa kraftigt, at vi snart lod ham være i Fred. Men Jack Allen, der ikke havde Spor af Takt i Livet, kunde ikke holde op, og jeg saa, at Malones Taalmodighed snart vilde være forbi.

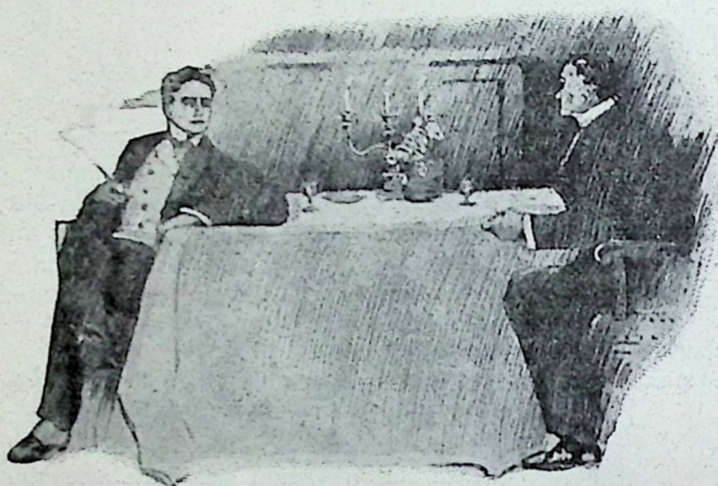
Eksplosionen, som jeg ventede vilde komme, indtraf efter et Bal, paa hvilket Malone i særlig høj Grad havde vist Sarah Opmærksomhed. Da Jack Aftenen efter mødte ham i Klubben,

gratulerede han ham spøgende til Forlovelsen med den yndige Sarah og spurgte, hvornaar Brylluppet skulde staa.

— Lad det vente lidt, sagde han til Malone, saa kan vi fejre en dobbelt Højtidelighed: du og Sarah — Kitty og jeg.

Malone blev bleg af Raseri.

— Hør nu, Allen, nu kan det være nok; jeg formoder, at dit Bekendtskab til Frk. Rawlings er saaledes, at det berettiger dig til at tale om hende paa den Maade, men den Frihed, du tager dig overfor Frk. Williamsons Navn, er en grov Uforskammethed. Jeg beundrer den Dame — som enhver maa — men jeg er ikke forelsket i hende, og det kunde ikke falde hende ind et Øjeblik at tro, at jeg er det. Jeg behøver vel ikke at sige dig, at hun aldeles ikke er

Vore Begreber om Spøg er øjensynlig meget forskellige.

forelsket i mig. Hvis du nogensinde igen berører denne Sag, betragter jeg det som en personlig Fornærmelse.

For en Gangs Skyld blev Jack forlegen.

— Du maa undskylde, gamle Dreng, stammede han, det var kun min Spøg.

— Vore Begreber om Spøg er øjensynlig meget forskellige, svarede Malone og gik uforsonlig bort.

— Sikken Maner, sagde Jack, da han var borte, hvorfor kan han ikke taale lidt Gemytlighed? Eller modtage en Vens Undskyldning? Jeg formoder, at han ikke mener noget med Sarah, efter hvad han selv siger, men hvorfor hænger han saa altid efter hende?

Aftenen efter var Jack og jeg i Selskab sammen og fulgtes ad hjem. Jack talte naturligvis stadig om Kitty.

— Nu gaar det bedre, gamle Ven, jeg tror, at det nu kun er den nederdrægtige Fader, hun har, der holder hende tilbage. Sarah Williamson siger, at hun godt tror, den Gamle kunde finde paa at spærre Kitty inde, hvis han hørte, at hun havde en Kæreste. Det ender med, at jeg maa bortføre hende.

Det var bleven sent, og der var mørkt i de fleste Huse, vi kom forbi, men hos Williamsons saa vi Lys i Stuen, og da Vinduerne var i Højde med Gaden, og der ikke var rullet ned, kunde enhver kigge derind.

— Hvem mon der holder den yndige Sarah vaagen, sagde Jack og glemte af Nysgerrighed sine egne Kærestesorger, traadte hen til Vinduet og kiggede ind.

Det gav et Sæt i ham, og saa blev han staaende ganske stille. Saa kunde jeg heller ikke styre min Nysgærrighed og satte Næsen mod Ruden.

I en Lænestol foran Ilden sad Sarah, og med et indsmigrende Smil paa sit prægtige irske Ansigt sad Malone paa Stolearmen og talte til Sarah med Armen om hendes Liv.

— Ved du nu hvad, sagde Jack, — du hørte selv, hvordan han i Morges forsikrede, at han blot ærbødigt beundrede Frk. Williamson. Naar dette er hans Beundring, saa maa hans Kærlighed være ganske frygtelig. Han skal faa betalt, at han bilder sig ind, han kan narre mig.

— Hvad vil du?

— Naar jeg nu slaar Alarm, sagde Jack, saa løber vi alt hvad vi kan; inden han faar sluppet sit Tag, er vi omkring Hjørnet.

Jeg holdt ikke rigtig af det; men Malone havde jo løjet for os.

Jack lænede sig frem, bankede paa Ruden og udstødte et frygteligt Hyl.

Parret foran Ilden sprang op; men i Stedet for at løbe, stod Jack og jeg som forstenede, for da Damen vendte sig, saa vi kunde se hendes Ansigt, saa vi, at det ikke var Sarah, men den letsindige Kitty Rawlings. Paa Malones Vink løb hun ud af Stuen, og han traadte hen til Vinduet.

— Løb, hviskede jeg. Men Jack rørte sig ikke.

— Det falder mig ikke ind, sagde han.

Malone saa ud. Lyset faldt lige paa Jacks Ansigt.

— Naa saa det er dig, Jack Allan, som kommer her og spionerer om Aftenen ved Venners Hus og fornærmer en Dame? raabte Malone. Saadan en tarvelig Person! Skønt jeg nedværdiger mig selv baade som Officer og Gentleman, skal jeg prygle dig lige paa Stedet.

Dermed lænede han sig ud af Vinduet og slog Jack med knyttet Haand lige paa Munden.

— Jeg slaar dig ihjel, raabte Jack rasende.

— Ja, naar og hvor du selv ønsker, svarede

Malone. Men lad det blive snart — her er ikke Plads til os begge to.

— Det kan ikke blive hurtigt nok, sagde Jack, — lad os derfor sige paa den gamle Ridebane i Morgen Kl. 8. Du kan vælge Vaaben.

— Lad det være Pistoler, svarede Malone; bring dem med selv, det samme gør jeg.

Uden at ytre et Ord mere knaldede han Vinduet i.

— Du vil vel nok være min Sekundant. Jeg skal komme hen til dig præcis Klokken halvotte, sagde Jack, og gik rask sin Vej.

Præcis halv otte kørte Jack op foran min Dør. Han saa bleg og alvorlig ud. Natten havde ikke faaet ham til at forandre sin Beslutning.

— Kom nu blot, var alt det han sagde.

Mens vi kørte hen til vort lille Møde tyggede Jack ivrigt paa en utændt Cigar. Jeg tænkte med Sorg paa, hvordan vor Hjemkomst vilde blive. Blev det i en Ambulancevogn eller under Politiledsagelse?

— Gid Fanden havde de Kvinder, mumlede jeg.

— Det er saamæn et sandt Ord, sagde min Ledsager.

— Hør nu, Jack, vil du ikke opgive den Duel?

— Nej, jeg vil ikke! raabte han.

— Naa, ja, saa maa jeg tilstaa, at jeg har ikke Begreb om, hvordan saadan en Affære ordnes.

— Jeg kan ikke indse, at der i det Hele taget er noget at ordne. Naar Malone kommer, saa skyder jeg paa ham.

— Ja men da ikke lige straks. Afstanden skal først maales op og Betingelserne aftales, og — Jack, har du Pistolerne?

I en Lænestol sad Sarah, og Malone havde lagt sin Arm om hendes Liv.

— Een, svarede han kort.

— Men vi skulde have et Par.

— Hvad bryder jeg mig om det, een er alt, hvad jeg behøver.

— Det ser alt for amatøragtigt ud kun at stille med een, indvendte jeg. De vil allesammen tro, det er fordi vi er Civilister.

— Malone vil ikke komme til at tænke ret meget, sagde Jack. Han skal dø!

Saa kørte vi videre i Tavshed.

Ved det gamle Ridehus var der en Kro.

— Staa af, sagde Jack, da vi naaede den; — jeg vil trække Sally hen i Stalden.

Jeg steg af og gik ned i Skænkestuen. Der traf jeg Kaptejn Southwick, som noget nedtrykt sad og nød en Cognac med Sodavand.

— Vil de have en Genstand? sagde han, da han saa mig. Og da jeg havde faaet den, fortsatte han: Jeg formoder De er kommen med Allen.

— Javel.

— Kan De ikke faa ham til at gøre en Undskyldning?

— En Undskyldning! raabte jeg, — jeg tror ikke en Gang jeg kunde faa ham til at modtage en Undskyldning. Han tørster efter Malones Blod.

— Ja, det er lige saadan med Malone, sagde Southwick. Den kan blive god! En gal Irlænder og en bidsk Yorkshiremand bliver et Par slemme Krabater. Naa, ja, skal det være — —

Vi talte om Tingene. Der gik ti Minutter, der gik tyve Minutter . . . Pludselig for Southwick op.

— Hvor er Allen? spurgte han.

— Han gik hen for at sørge for Hesten.

— Tak Skæbne, raabte han nu, Malone er ogsaa gaaet ned i Stalden. De ligger naturligvis og slaas.

Vi stak begge i Løb, og da vi nærmede os Stalden hørte vi et voldsomt Spektakel.

— Godt gjort! Paa ham igen! Han er færdig! Nej han er ikke! Ti mod seks paa den Lille! Skil dem ad, de har faaet nok! Lad dem bare gøre det helt af med hinanden! lød det.

Det var jo klart, at der gik en større Kamp for sig.

— De slaar hinanden ihjel, mumlede Southwick. Og vi satte Farten op.

Det første vi saa var en Kreds af Staldkarle; og da man gav Plads for os, saa vi en klodset Køter og en fin Sports Foxterrier hvirvle sig i en Færdigkamp. Og — det lyder utroligt — midt i Kredsen arbejdede vore to Duellanter Dan og Jack som Sekundanter ved Kampen. De holdt Hundenes Ejere tilbage og paasaa, at det var ærlig Kamp. Enhver Tanke om personligt Uvenskab imellem dem var som blæst bort af Sportsiver ved Synet af denne Match.

— Naa saaledes, sagde Southwick. — Naa saaledes, sagde jeg. Saa brød vi begge ud i en Skoggerlatter.

Begge Duellanterne vendte sig om imod os. Saa saa de paa hinanden og bleve meget flove.

De stod foran os, deres Sekundanter, ligesom et Par Skoledrenge, der er blevet grebet i Spilopper.

Hundenes Ejere benyttede Øjeblikket mens Allens og Malones Opmærksomhed var henvendt paa os, til at rive Hundene bort fra hinanden og bære dem bort til Trods for deres rasende Lyst til at gaa paa hinanden igen.

Malone fulgte dem med Øjnene.

— Det var da et komisk Syn, sagde han. Mon ikke du og jeg Allen ser lige saadan ud i Gordons og Southwicks Øjne?

Saa lo Allen ogsaa.

— Jeg er selvfølgelig parat til at kæmpe med dig, Malone, men —!

— Kom nu her Drenge, sagde Malone. Allen og jeg giver Frokost.

To Maaneder senere giftede Kitty Rawlings sig med Malone, og Jack var hans Forlover. Og seks Maaneder efter denne Begivenhed var jeg Forlover for Jack Allen, da han holdt Bryllup med Sarah Williamson.

DET BLAA KOSTUME

AF CARL MUUSMANN

ILLUSTRERET AF *AXEL THIESS*

En Herre, der var høj og mørk med et blegt, lidt melankolsk Ansigt kom hurtigt ind i den halvmørke Cirkus, hvor Forestillingen endnu ikke var begyndt.

Han bevægede sig saa sikkert i Omgivelserne, at man strax anede den daglige Besøgende.

Herren gik lige hen til Portnerens Loge og spurgte:

— Er Miss Ella kommet?

— Nej, endnu ikke, svarede Portneren og rev ærbødigt sin guldtressede Kasket af.

— Giv hende dette Brev, saa snart hun kommer! sagde Herren og trykkede Portneren et Sølvmøntstykke i Haanden.

— Javel! svarede Portneren og sænkede den guldtressede Kasket endnu dybere.

— Og jeg kan være sikker paa, at hun faar det inden Forestillingens Begyndelse?

— Det kan De være sikker paa, svarede Portneren med Eftertryk.

Herren gik hurtigt ud, som ønskede han ikke at ses af Nogen. I den lange, mørke Gang, der førte lige ud til Gaden, passerede han tæt forbi Regissøren, der altid kom en Time før Forestillingens Begyndelse for at paase, at alt var i Orden.

De to Forbipasserende hilste ikke paa hinanden, men Regissøren standsede, og idet han saa efter Herren, der skyndte sig afsted, sagde han halvhøjt:

— Hvad vil han nu igen her?

Da Regissøren kom hen til Portnerlogen, tog han den store Pakke Breve, der laa til ham. Det var mest Anmodninger om Fribilletter. Han udfyldte i en Fart en Række Blanketter og satte sig derefter til at gennemgaa en Bunke af Dagens Blade, i hvilke han gjorde Udstregninger med en blaa Blyant.

Der gik en halv Times Tid. Saa hørte man Døren gaa nede i den lange, mørke

Gang og Lyd af lette Trin blandet med Raslen af Silkestof.

Portneren rejste sig og tog et Brev, der var stukket ind i en Hylde.

— Hvem er det til? spurgte Regissøren skarpt.

— Det er til Miss Ella! svarede Portneren tøvende.

— Har jeg ikke sagt til Dem én Gang for alle, at jeg ikke vil have, at de udleverer Artisterne deres Breve, før efter at de har optraadt. Det giver bare Uro i Cirkus.

— Jamen den Herre, der afleverede det, bad udtrykkelig om, at Miss Ella maatte faa Brevet, *før* hun optraadte.

— Saa meget desto værre! Saa er det netop et af den Slags Breve, der giver hende andet at tænke paa end at passe sin Kunst. Det er maaske ovenikøbet fra ham, der gik ud, da jeg kom?

— Ja!

— Godt! det tænkte jeg nok. Saa sig, at der er ingenting.

Et lille guldlokket Hoved med blaa, nysgerrige Øjne stak i det samme ind gennem Lugen og spurgte:

— Er der ikke et Brev til mig, John?

— Nej! svarede John hurtigt.

— Slet intet?

— Nej! Slet intet.

Man hørte atter de lette Trin og Silkens Raslen fjærne sig, men denne Gang var det, som om der i Lyden blandede sig et Suk.

* * *

Miss Ella gik ind i sin Garderobe og tændte de store Blus, der for Brandsikkerhedens Skyld var omgivet af en flettet Staaltraadsballon.

Lidt efter bankede det paa Døren, og hendes Kammerjomfru traadte ind, idet hun saa forsigtigt spørgende paa hende.

— Det haster ikke! Kom igen om et Kvarters Tid, sagde Miss Ella. Jeg trænger til at være lidt alene.

Kammerpigen forsvandt, og Miss Ella lagde sig træt paa den lille Sofa, som var anbragt saadan, at hun i liggende Stilling kunde se hele sin fine, nydelige Skikkelse.

Men Miss Ella saa ikke i Spejlet. Hendes Øjne stirrede tankefuldt op i Loftet:

— Nej! Hun vilde tilgive ham. Det var ogsaa Synd andet. Da hun var kørt igennem Byen idag, havde hendes Øjne strejfet hans, medens Vognen passerede forbi ham. Men hun havde end ikke sendt ham et opmuntrende Blik, det var rigtig en Skam. Miss Ella blev vred paa sig selv, fordi hun syntes, hun havde været ond. Saa stor var hans Forbrydelse da heller ikke. Ja! hun vilde tilgive ham, og saa skulde alt være glemt og blive ligesom i gamle Dage.

Miss Ella følte sig saa lettet ved denne Beslutning, at hun straks sprang op og ringede paa sin Kammerjomfru.

— Hvad Dragt skal jeg nu tage paa, sagde hun kaad og lod Blikket løbe ned over den Række af Kostumer, der under Dække var anbragt i den ene Ende af Garderoben.

— Frøkenen skulde tage det blaa paa!

— Hvorfor det?

— Aah, jeg ved saamænd ikke; svarede Kammerpigen og blev rød i Hovedet. Men jeg kender da En, som altid siger, at det er det, der klæder Dem bedst.

— Saa? Men jeg tror nu, at jeg vil tage det splinternye paa for at se, hvad *han* synes om det.

— Men det skulde jo gemmes til Frøkenens Benefice.

— Jamen nu vil jeg have det paa iaften. Jeg er vis paa, at Gult vil klæde mig nok saa Godt som Blaat. Pak det ud!

Kostumet blev pakket ud, og Miss Ella skyndte sig med sin Kammerjomfrus Hjælp at komme i det, og da hun var færdig, kastede hun et tilfreds Blik ind i Spejlet.

— Saadan vil han nok synes om mig, stakkels Fyr. Jeg tror aldrig, jeg har set bedre ud end i Aften.

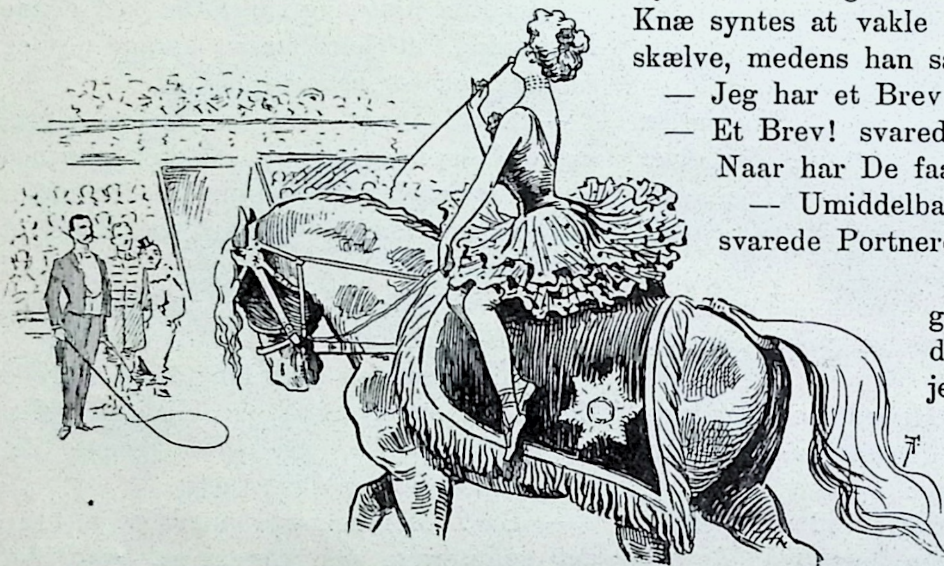
Derefter fæstede hun en Blomst i Haaret og gik ud paa Saddelpladsen med den lille Kappe lagt let over de smaa runde Skuldre.

Nummeret foran hendes var forbi. Regissørens Klokke lød. Miss Ella red ind, hilsende gratiøst til alle Sider, medens hun koket førte Knappen paa den lille Ridepisk til sine Læber og derefter syntes at kaste fly-

vende Kys ud til Publikum, som Sæbebobler fra en Kridtpibe.

Næppe var hun redet en Gang rundt i Manegen, under sit trofaste og begejstrede Publikums Bifald, saa trak alle Øjne sig tilbage fra hende, saa at hun formelig følte det som en Kulde, og de fæstede sig paa en ung Mand, der tidligere havde siddet paa første Række i Parkettet, og som nu havde rejst sig.

Kun et Øjeblik stirrede alle stift paa ham som i Rædsel. Saa lød der et enstemmigt Skrig overdøvet af et skarpt knaldende Skud.

Miss Ella red ind, hilsende gratiøst til alle Sider.

Den unge Mand styrtede død ud paa Arenaens Sand med en Kugle i Tindingen.

* * *

Miss Ella laa paa Sofaen i sin Garderobe. Det af Graad opsvulmede Ansigt havde hun boret ned i Puden, medens hele hendes lille Legeme rystede som i Krampe.

Udenfor havde en højrøstet Menneskemængde samlet sig. Man hørte Raab, Skrig og Eder mellem hverandre. Endelig blev alt stille, tilsidst dødstille. Hele Cirkus var nu aabenbart rømmet.

Stilheden vakte atter Ellas Opmærksomhed. Nu kunde hun altsaa slippe ud over Saddelpladsen og gennem den lange mørke Gang hen til en Droske.

Og hvad saa? Ja, saa vilde de frygtelige Øjeblikke komme derhjemme i Ensomheden, medens hun stadig saa det kære, blodige Hoved for sine Øjne. Men hun maatte afsted.

Miss Ella rejste sig med en Kraftanstrængelse og tog sit Overtøj paa. Saa sneg hun sig med den laadne Krave op om Ørene over Saddelpladsen hen til Gangen, fulgt af sin Kammerjomfru.

Idet hun passerede forbi Portnerens Loge, traadte gamle John frem, medens han hilste dybt med sin guldtressede Kasket. Hans Knæ syntes at vakle og hans Stemme at skælve, medens han sagde:

— Jeg har et Brev til Dem, Miss Ella!

— Et Brev! svarede Miss Ella adspredt. Naar har De faaet det?

— Umiddelbart før Forestillingen! svarede Portneren usikkert.

— Før Forestillingen! Hvorfor har jeg da ikke faaet det, da jeg kom?

— Det var Regissørens Ordre. Naar han er til Stede, tør jeg ikke udlevere Breve til Artisterne, før efter, at de har optraadt. Han siger, det giver Uro i Cirkus.

— Men saa giv mig det Menneske! Skynd Dem! sagde Miss Ella febrilsk, som anede hun noget forfærdeligt.

Portneren rakte et Brev frem. Miss Ella kastede et Blik paa det ved det søvnige Gasblus flimrende Lys. Saa udbrød hun i den højeste Nervøsitet:

— Det er fra ham!

Hurtig iler Miss Ella over den mørke Saddelplads hen til sin Garderobe, river Brevet op, famler sig hen til Tændstikkerne og faar den fjerde af dem til at fænge.

Hastig holder hun Brevet hen til Gasblusset og læser det . . . . .

Miss Ella udstøder et Skrig. Hun vakler hen over Gulvet, og da Kammerjomfruen,

der ikke har kunnet følge med saa hurtigt, træder ind i Garderoben, ligger Miss Ella besvimet paa Sofaen med et sammenkrøllet Brev i Haanden.

Den lille Kammerjomfru. der er nysgerrig som alle smaa Kammerjomfruer, tager Brevet og læser det:

Kære elskede Ella!

Jeg ved, at jeg har saaret Dig saa dybt, at jeg ikke fortjener din Tilgivelse, og at jeg ikke tør vise mig for Dig og bede Dig om den. Jeg er saa grænseløs ulykkelig. Giv mig et Tegn paa, at Du har tilgivet mig, saa at jeg tør ile til Dig, og bede Dig om Forladelse uden Frygt for at blive vist tilbage.

Bær iaften det blaa Kostume, som Du ved, jeg holder saa meget af. Lad *det* være Tegnet, Du giver mig! Og giv mig det, giv mig det, hører Du, ellers driver Du mig til Fortvivlelse . . . . .

Den lille Kammerjomfru er helt opløst i Graad, medens hun søger at faa Miss Ella til at komme til sig selv, og med den Solidaritet, hvormed hun altid gør sig til Et med sit Herskab, vedbliver hun at gentage:

— Hvorfor tog vi dog ikke det blaa Kostume paa.

EN FORRETNINGSSAG

AF

HARRY B. VOGEL

Nej, sagde Remington Brown, — vi har ofret os tilstrækkeligt for Handel. Lad nu Charlie faa sin Vilje, og blive Soldat.

Hans Hustru, en lille, svagelig Dame, protesterede ængstelig:

— Sæt nu, han bliver dræbt. Sig Nej, hører du, Rem. — —

— Vorherre bevare os for det, mumlede Remington Brown. . .

Hans Søn var hans kæreste paa Jorden.

— Militærvæsenet kan jo være meget godt. Rem; — men husk dog paa, han er vor eneste Søn. . . Vi har jo kun Charlie!

— Der er jo ikke nogen særlig Udsigt til at der skal ske en Ulykke. Drengen vil være Soldat. Jeg har tjent Penge nok, hvorfor skulde saa min Søn ikke selv have Lov til at vælge, hvad han vilde være? Han skal være Officer!

Remington Brown var Millionær. Han var begyndt med en ganske lille Formue, der i Løbet af kort Tid var vokset til mange Hundrede Tusinder. Hans Fader havde efterladt ham et lille Jernstøberi, og mens Aarene var gaaet og hans Haar var graanet, var Forretningen vokset til en Kæmpevirksomhed, hvorfra der udgik saavel store pansrede Skibe som smaa, skinnende Geværkugler, Lokomotiver og Jernbjælker.

Men af alle Fabrikens Frembringelser var der ingen, hvoraf han var saa stolt, som den patenterede forbedrede Bat-Kugle. Denne havde han selv opfunden, og den havde vist sig at være en glimrende Forbedring, som gjorde en Riffel betydeligt mere virkningsfuld paa lange Afstande, og den frembragte Saar, der næsten aldrig kunde læges.

Hans Søn blev Soldat, og omtrent samtidig med at Fabrikanten havde den Glæde at høre, at Kongen havde betroet en vigtig Kommission til hans Søn, havde han den Tilfredsstillelse at

faa tilkendegivet fra Krigsministeriet, at man var yderst tilfreds med hans nye Projektil, og at man agtede i en nær Fremtid at foretage en Del Forsøg dermed.

— Det er den fineste Opfindelse af den Slags, udbrød han ofte selv begejstret, — og den er af saa glimrende Virkning, at man ikke i et Tilfælde af Hundrede har Haab om at leve, hvis man bliver ramt deraf.

Imidlertid solgte Remington Brown Kugler, Kanoner og Lokomotiver til alle, der vilde købe dem og kunde betale derfor.

Han havde sine egne Forretningsprincipper, som han handlede efter, og han havde ikke Spor af Sympati med det Standpunkt, som saa mange indtog, at en engelsk Forretningsmand ikke burde forsyne fremmede Nationer med Vaaben.

— Hvorfor ikke, maa jeg spørge? Naar de vil betale mig min Pris, hvorfor skulde jeg saa ikke tage deres Penge? Jeg er Forretningsmand. Hvis f. Eks. den gale Mullah havde Brug for Kanoner og Ammunition, og han stod med Pengene, saa fik han det.

— Maaske til Brug mod Deres egne Landsmænd?

— Snak! hvad vedkommer det mig, hvordan de bruges? Jeg vil ikke vide det. Saalænge vi ikke er i Krig med den Nation, jeg sælger til, kan jeg ikke nægte nogen mine Varer. Saadan er Forretningens Gang.

— Det er ikke ulovligt, ganske vist — men —

— Der er ingen „men" ved det. Forretning er Forretning, min Kære. Jeg er en fri Mand, og kan handle med hvem jeg lyster, saalænge ingen Krig er erklæret.

Men det gik saaledes, som alle ved, at Mullahen kom i Krig med England.

Kort før den Tid var Charlie kommen til Indien, hvor han ivrigt tumlede med militære Øvelser og forlystede sig med Polospil, og medens han her uddannede sig til at tjene sit Fædreland, udskibede hans Fader, Remington Brown, Rifler og Bat-Kugler til en fremmed Havn, hvorfra det sendtes til Mullahens Hær.

Det var en glimrende Forretning for Remington Brown, for saa vidt som Prisen, han fik, var ualmindelig høj. Han følte ingen Samvittighedsnag ved den Forretning, men holdt dog heller ikke af at tale til nogen derom, skønt han ikke vidste, hvem den egenlige Køber var.

Nogen Tid efter at Krigen var bleven erklæret, beklagede Charlie sig i sine Breve over, at hans Regiment ikke var bleven valgt til at deltage i Krigen. Men Fru Remington — og i dybeste Hemmelighed ogsaa gamle Remington selv — glædede sig derover.

Pludselig, før Krigen endnu var halvt færdig, fik det Regiment, hvorved den unge Charlie Brown stod, Ordre til at afgaa til Krigsskuepladsen.

— — —

Fire Maaneder senere sad Brown en Dag paa sit Kontor, sortklædt, gammel og nedbøjet. Han læste et Brev, som han lige havde modtaget.

Det lød saaledes:

„Kære Hr. Remington Brown.

Længe før dette Brev naar Dem, vil De have faaet Deres Søn Charlies Død at vide.

Han og jeg var Kammerater, og jeg kan derfor dele Deres Sorg; medens De har mistet en god Søn, har jeg mistet min bedste Ven, og Regimentet og Fædrelandet en af sine tapreste og mest trofaste Soldater.

Jeg har samlet hans Efterladenskaber sammen, for at de kan blive sendt hjem. Han døde paa Hospitalet; man trak Kuglen ud, men der var ikke én Chance mod hundrede for at han kunde leve.

Det fortvivlede er, at efter al menneskelig Beregning vilde han endnu kunne have været uskadt iblandt os, hvis ikke en eller anden havde spillet de langtrækkende Riffelprojektiler i Hænderne paa Fjenden.

Skønt det kun er et sørgeligt Relikvi, sender jeg Dem dog Kuglen, der dræbte Deres Søn.

Som De vil se, er den af den mest moderne Type. Vorherre maa vide, hvad det er for en Skurk, der har leveret vore Fjender disse Kugler; han har vel faaet det godt betalt, og det er vel alt, hvad han bryder sig om.

Jeg forbliver

Deres hengivne

— — —

Fabrikanten lagde Brevet fra sig og saa paa den lille Pakke, hvorom Brevet havde været svøbt. Hans Hænder rystede. En Anelse havde grebet ham, og han tøvede med at lukke den op.

Tilsidst tog han dog langsomt Papiret bort, indtil den lille Genstand laa i hans Haand.

Et Øjeblik stirrede han paa den, saa faldt den haardt ned paa hans Skrivebord. Hans Ansigt blev hvidt, og hans Hoved sank ned paa hans Arm.

Foran ham laa hans egen patenterede forbedrede Bat-Kugle.

Den havde virket godt; hvor den ramte.

Hjemmets Novellers Forlag.

Hoffmanns Bogtrykkeri ved E. Lange, Admiralgade 24. K.

HJEMMETS NOVELLER

Nr. 3. Januar 1905. 1. Aargang.

Retten til at benytte de i dette Hefte indeholdte kunstneriske og literære Bidrag faas kun ved Henvendelse til Hjemmets Novellers Forlag.

EN GOD NYHED

DETEKTIV NOVELLE I

AF PALLE ROSENKRANTZ

ILL. AF *VALD. ANDERSEN*

Det bankede paa Døren til Borgmesterens Kontor i en lille sjællandsk By. Komind! lød det, og en ung Mand traadte over Tærskelen med et let Buk.

Borgmesteren rejste sig, og rakte den indtrædende Haanden:

„Det glæder mig Løjtnant Holst, at De kom. Jeg har sendt Bud efter Dem, for at sikre mig den allerbedste Assistance i den forfærdelige Sag, som hele Landet i Øjeblikket taler om. Vor fælles Ven, den gamle Herredsfoged, har fortalt mig, hvor fortræffelig Tjeneste De gjorde, da man fandt Liget af en myrdet Kvinde i en Skovsø i Nordsjælland. De fandt Morderen i Venedig. Kort sagt, vor fælles Ven bliver De af sig selv, naar han taler om Dem.

Jeg har sendt Bud efter Dem, Løjtnant Holst, for at sikre mig den allerbedste Assistance.

Naa, den kære Mand er gammel, lidt nok — sagt —, jeg mener jeg er yngre, energisk, naar jeg selv skal sige det, ret heldig, men denne Sag **skal** gaa, forstaar De; den skal gaa. Jeg har for Øjeblikket, som De vil vide, en kendt Medarbejder ved et stort Blad, der staar Regeringen saa nær, som et Blad kan staa Regeringen, en kendt Medarbejder ved dette Blad, siddende som mistænkt for et Mord. — Jeg siger ikke Manden er skyldig, han er ikke en Gang arresteret eller anholdt, Gudbevares, han sidder for Øjeblikket i en Lænestol og ryger Cigar. Men De forstaar mig, hele Koblet, Gud forlade mig — hele den intelligente Presse er ved at rende mig Huset ned. Jeg er for første

Gang i mit Liv i Forlegenhed. Alvorlig Forlegenhed. Derfor Gud velsigne Dem, at De kom, Løjtnant Holst. Gud velsigne Dem!“

Borgmesteren tav. Smaa Svedperler piplede i hans runde, rødglinsende Ansigt. Hans smaa, graa Museøjne plirede, og hans Fingre trommede Fanemarsch paa de korte, tykke Laar.

„Birkedommer Krans,“ tænkte Holst, men han sagde ingen Ting.

Siden Holst havde opklaret, *hvad Skovsøen gemte,* var hans Aktier stegen svært hos Publikum, han var endnu Overbetjent i Opdagelsespolitiet, lykkelig Ægtemand, men fast besluttet paa at blive paa sin Post — foreløbig. Hans Kolleger misundte ham, spottede i Krogene det romantiske Skær, der laa over ham og hans Skæbne, skumlede og bagtalte ham. Men han var flink, det maatte alle erkende.

„Birkedommer Krans,“ tænkte han og sagde ikke noget.

Borgmesteren fortalte:

„De kender naturligvis Sagen, hele Danmark kender Sagen, paa Telegrafens Traad flyver mit Navn udover den civiliserede Verden. Der maa ikke ske nogen Fejl. Jeg har holdt de fordømte Bladnegere Stangen — jeg mener, d'Hrr. Journalister véd endnu ikke noget, udover de løseste Rygter. Ikkesandt, Bladene gør kun Fortræd.“

Holst smilede: „Hvis Hr. Borgmesteren vil slette det *kun,* er jeg med. Bladene kan gøre Fortræd“.

„Naa,“ fortsatte Borgmesteren: „altsaa til Sagen. — I Morges Kl. $6^1/_2$ blev jeg vækket ved den frygtelige Meddelelse, at Hestehandler Ludvig Hansen var funden myrdet i sin Seng paa Hotel „Prinsen“, øjensynlig Genstand for et overlagt Rovmord“.

„Hvem fandt ham,“ spurgte Holst.

„Ja, ser De, her er vi straks ved Gaaden. Jeg vil foretrække at sige, at vi fandt ham; jeg mener min gamle Andersen, en brav, forsigtig og paalidelig Betjent, som De vil lære at skatte. Ser De, Andersen blev tilkaldt af Hotellets Opvarter, og da han kom til Stede, straks forresten, han bor skraas overfor Hotellet, laa Hestehandleren i sin Seng i et Værelse paa første Sal mod Haven med overskaaren Strube, badet i Blod og død. I Værelset befandt sig tre Mennesker, af hvilke de to i den allerøjensynligste Ophidselse gensidig beskyldte hinanden for Mordet, medens den tredie søgte at kaste sig imellem og holde dem fra hinanden.

Den ene var Hotellets Gaardskarl, en yngre Mandsperson fra Jylland, om hvem intet ufordelagtigt iøvrigt er bekendt. Den anden er som allerede meddelt en Medarbejder ved et meget fint og meget indflydelsesrigt Blad. Den tredie er Hotellets Vært, en Pokkers fix og indtagende Københavner, som har været etableret her i et halvt Aar og har vundet alles Hjerter. Ja, det lyder som et Eventyr, men Fanden staa i det, det er sandt. — Jeg vilde give alle Hjemmeindtægterne i et Aar for, at denne Bladmand havde boet paa „Dannevirke“.“

Holst sad endnu taus og lod Borgmesteren tale. Denne svedte.

„Altsaa nu skal De høre: Bladmanden havde Værelse umiddelbart op til Hestehandleren, de havde siddet sammen i Hotellets Kafé meget længe, skal ikke have været videre paavirkede af Spiritus. Journalisten paastaar, at han i Morges ved Sextiden blev vækket ved Larm i Naboværelset og ilede til Døren, der var aaben. Da han kom ind i Stuen, saa han Hotellets Gaardskarl bøjet over Sengen, der stod tæt ved Vinduet, i Færd med at stikke Haanden ind under Puden, paa hvilken, som jeg har fortalt, den myrdede Hestehandler hvilede i sit Blod.

Det fortalte Journalisten, og paa dette blev Gaardskarlen anholdt. —“

Holst lyttede opmærksomt, efterhaanden som Historien voksede frem af Borgmesterens Ordflom. „Og Gaardskarlen,“ spurgte han.

„Karlen paastaar, at han, da han var i Færd med at staa op for at gaa til sit Arbejde, som bestod i at børste Gæsternes Støvler, fra sit Vindue bemærkede, at der

brændte Lys i Hestehandlerens Værelse. Han blev nu bange for, at denne skulde meget tidlig op, og frygtede for, at han skulde faa Ubehageligheder, om hans Støvler ikke var pudsede. Jeg bemærker, at Hestehandler Ludvig Hansen er Stamgæst paa Hotellet, og en af dets bedste Kunder, han hører hjemme i Jylland, men opkøber Heste her paa Egnen. Da Karlen altsaa for at indhente det forsømte, skynder sig op paa Værelset, hvad der kun kan have taget faa Sekunder, Hotellet er lavt og gammeldags bygget, banker han først paa, Støvlerne stod mod Sædvane ikke udenfor Døren. Da der ikke svares, gaar han ind og ser saa Manden ligge i sit Blod i Sengen. Han gaar hen til Sengen, og i det samme rives Døren til Naboværelset op, og Journalisten træder ind."

Værten kom til, da Journalisten havde ringet, saa hele Hotellet var ved at styrte ned.

„Og Værten," spurgte Holst.

„Værten kom til, da Journalisten ringede saa hele Hotellet var ved at styrte ned. Han sendte Opvarteren efter Politiet, og søgte, som jeg fortalte dem, at holde de to først ankomne fra hinanden. Ja, det er hvad vi véd. Det er ikke meget, og jeg maa desværre sige, at det bliver mindre og mindre, jo mere vi arbejder med det."

„Hvor mange Førhør har Borgmesteren holdt," spurgte Holst.

„Jeg har holdt Forhør lige siden imorges Kl. 8. Jeg telegraferede straks til Dem, men Afstanden er jo ikke større, end at hele Pressen har været her siden Kl. 11 i Formiddags. Uheldet vilde, at De maatte kaldes hjem fra et Besøg i Malmø hos Deres Svigerfader — en charmant Mand for Resten. Naa, men blot De havde været her noget før. Disse mildest talt — Journalister, har været ved at gøre mig ganske kulret. Særlig ham, der er indblandet i Sagen, han har villet tale i Telefon med... De forstaar mig. Det kunde jeg jo ikke forbyde — vel? Jeg behandler Manden som en Hertug af Blodet; men jeg er jo nødt til at førhøre ham. Der er tre alvorlige, jeg vil ikke sige Indicier, men Omstændigheder, der taler mod ham."

„Og det er," spurgte Holst, der havde taget en Notitsbog frem for at gøre Notater.

„Jo, ser De. — Igaar passerede følgende: Hestehandler Ludvig Hansen gaar ind i Banken for at bytte nogle tyske Penge, som han havde modtaget fra en Kunde paa Stedet. Han siger paa sit brede jyske, „her skal være 60,000 Reichsmark i Bunken," og Kassereren tæller Pengene. Saa

siger han: „Det passer ikke Hr. Hansen, der er kun 50,000“. „Saa har De faaet den fejle Pakke,“ siger Hestehandleren og kaster en anden Bunke paa Skranken.

Se nu hænder det jo sjældent, at en Mand i denne lille By gaar med 110,000 Mark paa sig i Kontanter. Historien blev fortalt fra Mand til Mand, og navnlig naturligvis diskuteret paa Gæstgivergaardene. Det er oplyst, at Journalisten har spurgt Hr. Hansen om, hvad han havde gjort med de mange Penge, og at denne har svaret, at dem havde han hos sig. Saa skulde Folk da i det mindste først slaa ham ihjel, inden de kunde faa Pengene.

Hertil havde Journalisten, — som er en munter ung Mand, der forøvrigt havde opholdt sig et Par Aar i Amerika — sagt, at *han* sov i Værelset ved Siden af, og at Hr. Hansen skulde tage sig i Agt. Gud bevares, det kan være Spøg, men det er vidnefast, og uheldigt navnlig under disse Omstændigheder.“

„Nægter den unge Mand dette,“ spurgte Holst. —

„Aldeles ikke,“ svarede Borgmesteren; tværtimod, han indrømmer det og siger, det var Spøg. Men nu kommer der en Ting til. Han har i Gaar købt en meget skarp Ragekniv hos en Barber her i Byen. Ganske vist, det er en Sjældenhed, som Barberen har haft til Fals og faldbudt. Der er intet mærkeligt deri, kun er det uheldigt, at Kniven er borte. Den unge Mand erkender, at have modtaget den, han siger, at den har ligget paa hans Bord. Iaftes tænkte han ikke paa den. Idag er den borte.

Distriktslægen paastaar, at Mordet er forøvet med en Barberkniv.“

Holst afbrød: „Men fandtes da Kniven inde i Værelset, hvor Mordet var begaaet“.

„Nej, sagde Borgmesteren. „Se dette er det underlige; Døren imellem de to Værelser plejer at være laaset og Nøglen at sidde i den Side, der vender ind i Gadeværelset. Den unge Mand paastaar, at Døren var aaben. Nøglen sidder i den modsatte Side. Han siger, at Hestehandleren i Aftes, da de fulgtes ad op efter et Gilde, hvor de, som sagt ikke skal have været berusede, aabnede Døren og sagde ind til ham: „Lad mig nu se, De ikke myrder mig, og tager Pengene fra denne her“. Saa skulde han have peget paa Tegnebogen. Det siger den unge Mand. Han er meget intelligent, ret tiltalende, noget flabet, synes jeg, men det *kan* være sandt. Det kan ogsaa være Løgn.“

Holm sad et Par Minutter og noterede; saa løftede han Blikket mod Borgmesteren.

„Og Gaardskarlen?“

Gaardskarlen forklarede, at han hørte Støj paa Trappen eller i Værelset, da han gik over Gaarden. Han paastaar, at Døren blev revet op noget efter, at han var kommen ind i Stuen. Journalisten vil ogsaa have hørt Støj Pengene, Pengene, se det havde jeg rent glemt at fortælle, og det er snart det vigtigste, ligger aldeles urørt i Tegnebogen under Hovedpuden. Enten nu Gaardskarlen har forstyrret Journalisten, — der kun var iført Natskjorte og Bukser og paa Hosesokker — eller Journalisten Gaardskarlen. Ja, det maa Himlen vide. Jeg ved det ikke endnu og det bliver ikke let at faa konstateret i denne forbistrede Myretue, hvor jeg arbejder.

Holst smilede: „Tertium non datur — gives der intet tredie?“

Borgmesteren rystede paa Hovedet: „Pengene Mand, Pengene laa jo i Tegnebogen, en Trediemand vilde have haft Tid til at tage dem. — Ikke sandt.“

„Muligvis“, sagde Holst.

„Næsten sikkert,“ fortsatte Herredsfogden. Det eneste besynderlige er, hvor er Mordvaabnet bleven af? Andersen, som er en meget fornuftig Mand, fik straks den Idé, at Gerningsmanden kunde have kastet den ud af Vinduet, der var aabent. Der er en Mistbænk nedenfor i en Klat Have. Den lod han straks imorges gennemsøge. Den Gang fandt vi ikke noget. Senere er ved fortsat Undersøgelse dog fundet en svær Toldekniv, som ganske rigtig tilhører Gaardskarlen. Straks troede jeg, at jeg nu var ved det, men Distriktlægen har paavist mig, at Saaret umulig kan hidrøre fra den.“

Holst spidsede Ører: „Var Kniven funden i Mistbænken?"

„Ja," sagde Borgmesteren, „i Eftermiddags kom Værten med den." —

„Havde han selv fundet den?" spurgte Holst.

„Nej, jeg havde ladet to Vægtere grave rundt i Dyngerne og der laa den. Gaardskarlen erkendte, at det var hans, men paastaar forøvrigt. at den i Gaar laa paa hans Bord, hvor den plejer og ikke har været flyttet af ham. Naa, nu da Obduktionen erklærer, at den ikke kan være Mordvaabnet er den ikke mere interessant. Nej, havde det været Ragekniven, men om den savnes alle Oplysninger. Ja, Løjtnant Holst, det er ikke saa romantisk en Historie som den om Skovsøen, men De er jo nu gift og hjemfaren, og hvad Spændingen angaar, saa tror jeg nok denne er nok saa indviklet, saa er der desuden den fordømte rødhaarede Journalist, der sidder derinde, og nok sagt. — Nu De?"

„Maa jeg se Protokollen," spurgte Holst. Den fik han. — Borgmesteren gik hjem til Middag. Paa Vejen blev han interviewet af fire Hovedstadskorrespondenter, deriblandt en virkelig Redaktør.

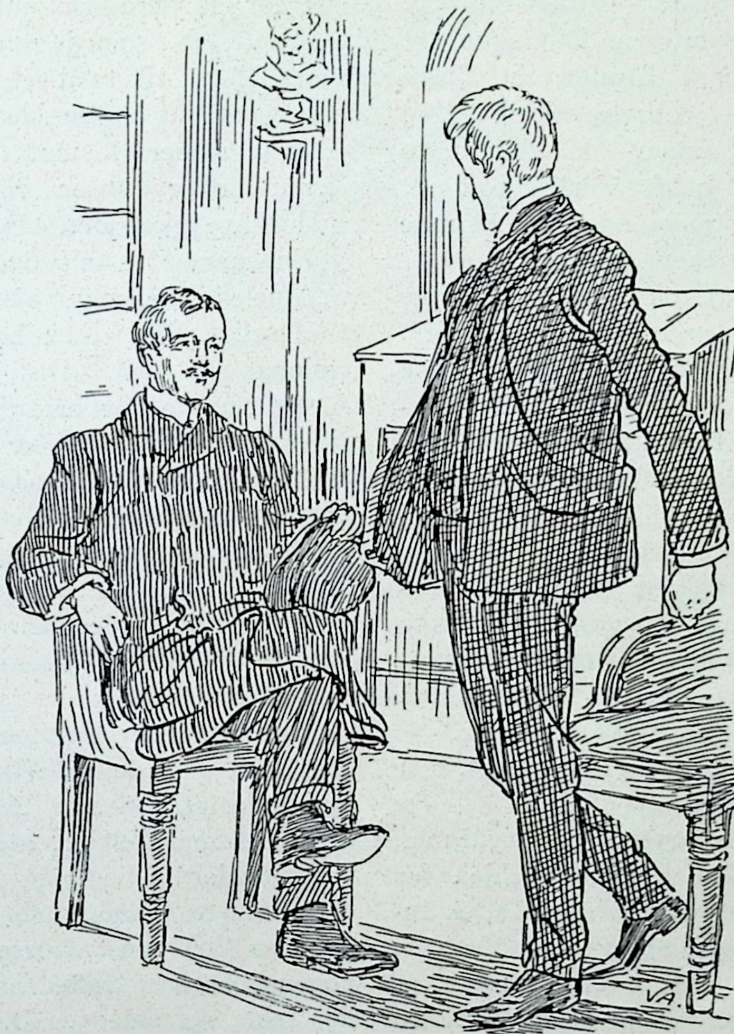
Den Dagspresse!

* * *

„Mit Navn er Holst, jeg er Opdagelsesbetjent, forøvrigt har vi vist haft den Fornøjelse at se hinanden før."

Holst stod i Forhørsværelset paa Raadhuset, hvor den unge Journalist sad i en Lænestol under let Bevogtning af en ældre Arrestforvarer. Holst gav denne et Tegn. Han gik.

Den unge Mand var høj, slank med et kækt Ansigt og ildrødt Haar. Hans smaa katte-grønne Øjne saa komisk uforskammet paa Holst.

„Nervøs, jeg er ikke Spor af nervøs, men jeg hader Politi."

„God Dag Sir", sagde han — „ganske rigtigt, vi kender hinanden. Naa, skal jeg nu i Kløerne paa Dem. Har De Haandsnøre med?"

Holst rystede paa Hovedet.

„Haandsnører bruge vi kun overfor Forbrydere, ikke overfor unge Gentlemen.

„Nu vil De fange mig", sagde Journalisten, „De skal være saa morderlig dreven. Og jeg som havde tænkt mig at skulle slaas med den haabløse Idiot, der repræsenterer Retfærdigheden her paa Pladsen. Ja, De maa undskylde mig, men Manden er Idiot. Det er næsten værre end Snedighed."

Holst trak paa Skuldrene. „Skal vi tage Plads."

Den unge Mand satte sig. „Jeg skal altsaa pumpes. Godt. Forhøret begynder."

„Nej," sagde Holst. „Jeg kan ikke for-

høre Dem, dertil hører en Dommer, Vidner, og Protokol. Jeg vil for at undgaa Misforstaaelse meddele Dem, at De aldeles ikke behøver at svare paa mine Spørgsmaal.

Den unge Mand lo. „Engelsk fashion — all right, saa meget desbedre. Det er Conan Doyle's Detektivstil. Jeg behøver altsaa ikke at svare. Tillader De jeg ler."

„Nu er De nervøs," sagde Holst venligt, „det er der aldeles ingen Grund til."

Den unge Mand rejste sig med et Ryk: „Nervøs, ikke et Spor, jeg har skudt et Par Negre og været i Livsfare et Dusin Gange i Fresko — nervøs. Nej. Men jeg hader Politi, forstaar De. Da dette gamle Faarehoved holdt Forhør om et Dusin aldeles uvedkommende Ting, kunde jeg ikke dy mig, men aalede ham — jeg er lidt flabet af mig. — Saa spurgte han mig om jeg ønskede at vise min Foragt for Retten, jeg svarede, at jeg tvertimod ønskede at skjule den. Fæet forstod ikke en Gang Uforskammetheden. Nervøs, jeg er ikke Spor af nervøs, men jeg hader Politi."

Holst lo: „Kære Herre, hvis de ikke tilfældigvis havde med en nogenlunde civiliseret Mand at gøre eller snarere, hvis ikke De var ved et vist Blad, havde De forlænge Siden siddet og fortrudt det i et sort Hul, hvor den skikkelige Gaardskarl sidder."

„Det er den Skurk, der er Morderen", foer Journalisten op.

„Nu maa De ikke fare op, undskyld mig. De har jo ikke slaaet Manden ihjel, for havde De det, saa var De med Deres Intelligens sluppet ganske anderledes fra det. Paa Ære, jeg er aldeles overbevist om, at De ikke har rørt en Finger imod ham. De er kommen herned til en Grundstensnedlæggelse og ikke for at privatisere som Rovmorder, og med en Ragekniv, De aabenlyst har købt i Gaar, snitte Halsen over paa en Mand, som De i Vidners Paahør har sagt, De vilde myrde. Vel, Idiot er De ikke."

Den unge Mand rejste sig op: „Er dette her nu Snedighed — jeg kunde slaa Dem ihjel, De med Deres kønne, rolige Ansigt. Er det Snedighed for Satan eller er det Alvor?"

Holst havde ogsaa rejst sig og sagde med et lyst Smil: „Dear Sir, jeg kommer for at bede Dem om ganske roligt at lade Dem arrestere, mere har jeg ikke at sige Dem."

Journalisten smilte bittert: „Det spørger De ikke mig om — jeg bliver skam nødt til at lade mig putte i Hullet, naar han Krans deroppe vil have det. —"

„De skal rolig lade det ske. Jeg kan give Dem mit Æresord paa, at jeg ikke anser Dem for at være saa dum, at De skulde have optraadt, som jeg før skildrede og", føjede Holst til med et Smil, „ikke saa durkdreven, at De skulde have gjort det".

„Hvad mener De med det?"

„Bare rolig — en rigtig Professional kunde have gjort det. De er for nervøs."

„Nu haaner De mig ovenikøbet?

„Aldeles ikke, men føjede Holst til med et alvorligt Blik, „her har været en Professional paa Spil. Det kan jeg ikke forklare Dem. Jeg beder Dem, lad Dem ganske rolig anholde, De er for nervøs til at jeg kan have Dem gaaende løs nu. Jeg lover Dem saa til Gengæld, at De imorgen skal faa Historien at telegrafere til Deres Blad, saa de kan have den inden de andre."

„Umuligt," sagde den unge Mand, „vi kommer ud om Morgenen, og den maa *paa* . . . ."

„Godt," sagde Holst og tog hans Haand, „De skal faa den i Aften — eller i Nat, saa tidlig, at den kan *„komme paa"*, som d'Hr. Bladmænd siger, endnu i Nat. Er De saa tilfreds."

Den unge Mand kneb Øjnene sammen, „De er den mest storsnudede Karl, jeg nogensinde har truffet paa, og gaar dette her ikke, saa aaler jeg Dem i Bladet, hvad saa end Udgiverne mener, værre end nogen Politisjæl nogensinde er bleven aalet i et dansk Blad."

„Det skal De have Lov til," sagde Holst med et Smil — „maa jeg saa anholde Dem — Jeg lover Dem, at jeg kun skal telegrafere det til Deres eget Blad, den skal ihver Fald være sikker paa at *komme paa."* —

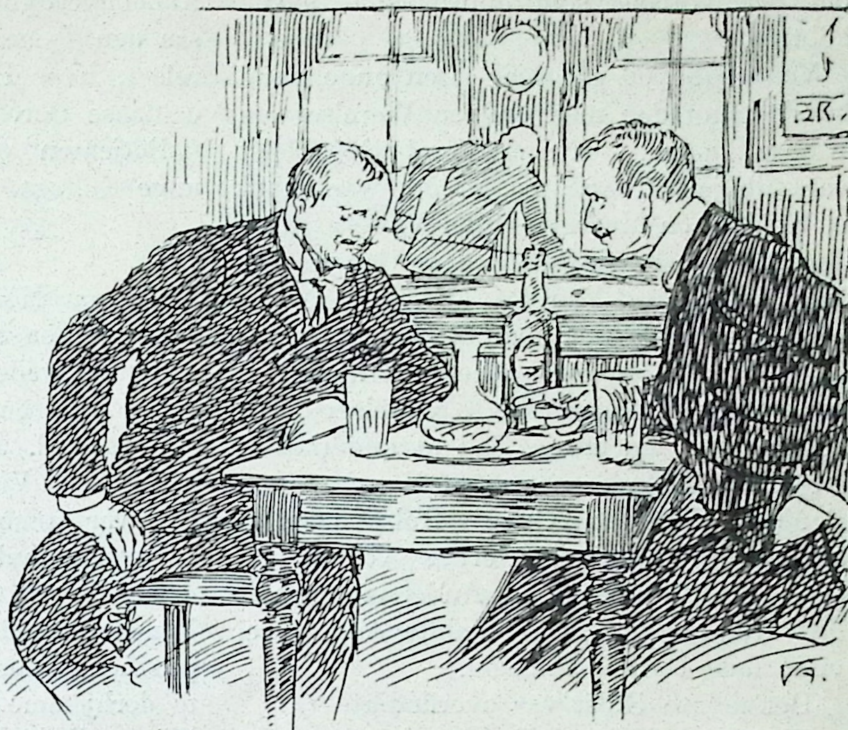
„Skurk," sagde Journalisten, vil De saa i det mindste erkende, at det er Gaardskarlen?"

„Hvis det kan more Dem,“ sagde Holst. „Ja. — Altsaa De er anholdt.“

Saa blev han anholdt.

* * *

Klokken var otte. Borgmesteren holdt Forhør over Gaardskarlen, Journalisten vilde han gemme, til han vidste noget mere. Karlen vægrede sig haardnakket, men alt talte mod ham. Kniven var det eneste der manglede, men den kunde være gemt eller bortkastet inden han skred til at undersøge Sengen. Den myrdede var død øjeblikkelig, Pengene var urørte.

De sad nu og drak et Glas Whisky og Vand og talte om Mordet.

Som sagt, Borgmesteren sled, medens alle Øjne i Landet var rettede mod hans lille By. Arme Borgmester, de store Øjeblikke kommer først „bagefter.“

Holst sad paa Hotel „Prinsen“ i Samtale med Værten.

Hotelforpagter Helmer var en yngre ugift Mand fra København, der havde været Kellner i Hamburg og der havde haft et Sømandshotel. Han havde sat en Del Penge til hjemme paa en Have i Forstadskvarteret F., saa havde han ved gode Forbindelser faaet Forpagtningen af Hotel Prinsen. Det gik ham godt, mente man.

Han var en velopdragen, høflig Mand. Holst kendte ham ganske overfladisk fra en Sag med en Kellner i Hovedstaden.

De sad nu og drak et Glas Whisky og Vand og talte om Mordet. Værten lod til at have Gaardskarlen mistænkt. Holst derimod mente at det snarere kunde være Journalisten. Værten havde selv været i Forhør og forklaret, hvorledes han var kommen tilstede paa den hæftige Klokkeringning, halvt paaklædt og søvndrukken. Han boede i Stuen.

Holst talte meget aabenhjertig om Sagen. Navnlig pointerede han meget skarpt, at Karlen rimeligvis var uskyldig, da Kniven, hvormed Mordet var begaaet, ikke var funden, hverken i Værelset eller i Haven. Det kunde ikke være den fundne Toldekniv; den var for hakket og sløv, og hvorledes skulde Karlen have kunnet skille sig af med Kniven. Personlig troede Holst paa, at det var Journalisten, der var fræk nok dertil. Han havde været i Amerika, var forgældet, kort sagt parat til alt.

Værten blev ved sit, han vidste jo naturligvis ikke noget, men han kendte Karlen, der var pengegridsk og raa, og tiltroede ham alt ondt. Han skulde desuden bort til den første. Holst hørte paa dette, andetsteds havde han erfaret, at Værten var afhængig af Karlen; det kunde være usandt — naa gavne ham kunde det jo aldrig.

Saa spurgte Holst om hvor og naar Kniven var funden.

Værten svarede, at Politibetjent Andersen havde rodet i Mistbænken om Morgenen, men ikke fundet noget. Senere paa Dagen var Bænken blevet gravet op af to Mand, og han havde selv fundet Kniven.

Holst bestræbte sig for at gøre Værten indlysende, at Mordet umuligt kunde være forøvet med den sløve Kniv. Saa talte de

om Ragekniven, som Journalisten havde købt.

Værten havde set den. Den unge Mand havde taget den med op paa Værelset om Eftermiddagen. — Nu var den borte. Holst var tilbøjelig til at tro, at den var skjult et Steds i en Murrevne i det Værelse, hvor Journalisten havde boet. Han havde selv ladet sig dette Værelse anvise til Natteophold, men da det kom til Stykket, vilde han alligevel hellere bo henne i den modsatte Ende af Gangen, de to Værelser burde aflaases for den næste Dag at underkastes en grundig Undersøgelse af Vægge, Gulv, Paneler, Møbler og Ovne. Holst lod dem aflaase og beholdt Nøglerne. Værten var med dertil. Politibetjent Andersen, der var lidt krænket ved den tilkaldte Assistance, vilde lade Dørene forsegle.

Det mente Holst var overflødigt.

Kl. 10 gik Holst til Ro; han havde truffet Aftale med Værten om, at Haandværkerne skulde være tilstede ved Solopgang. Selv vilde han vækkes Kl. 6. Det var hen paa Efteraaret, men endnu ret varmt.

Værten gik selv hen til en Murermester for at bestille hans Folk. Holst bad Politibetjenten følge med op paa sit Værelse. Opvarteren var nede i Stalden, hvor den anholdte Gaarskarls Arbejde maatte besørges. Der var kun en Handelsrejsende paa Hotellet; han var gaaet til Ro. Gæstestuen havde Borgmesteren ladet lukke af Hensyn til Begivenheden til stor Ærgrelse for Værten.

Da Holst stod oppe paa sit Værelse, sagde han til sin Kollega: „Hr. Andersen, De maa ikke blive vred, fordi jeg modsatte mig at lade Dørene forsegle. Jeg har mine Grunde. Vil De gøre mig den Tjeneste at indtage min Plads i dette Værelse, laase Døren af indvendig og stille Deres Støvler udenfor, saa gaa rolig i Seng og vente, til der sker noget, der vækker Dem.“

„De er Satans hemmelighedsfuld, Overbetjent Holst,“ vrissede den lokale Politimand.

Holst smilede: „Jeg vil ikke have, De skal le mig ud. Jeg lover Dem, at De ikke skal faa Tid at vente længe paa min fulde Aabenhjærtighed. Nu gaar jeg, gør mig saa den Tjeneste at lukke mig ind i Værelset, hvor Hestehandleren blev myrdet, og laase Døren af efter mig.“

Betjenten vrissede, men han føjede sin unge Kollega. —

* * *

Det var Maaneskin. — Holst sad ganske stille paa en Stol i Værelset, hvor Blodet endnu plettede Gulvet og Sengen. Alt var urørt, kun en lettere Undersøgelse havde fundet Sted. Maanestraalerne faldt ind ad de lukkede Vinduer, der var stille, ikke en Lyd var at høre.

Holsts Tanker gik paa Langfærd, han dvælede ved Minderne fra Smaaland, fra Venedig med de sukkende Kanaler og tænkte paa hende derhjemme eller snarere paa de to derhjemme, hans søde lille Kone og den lille krøllede Eigil, der allerede kunde sige Fa'er og fortælle, hvad Øfgrisen, Missekatten og Hyphesten sagde.

Holsts Kone vilde absolut, han skulde opgive Politivæsenet — men Holst vilde tjene sit Brød selv. Han troede, han duede til det. Denne Sag her vilde bevise det. Dette maatte gaa, som han ventede. Han havde dannet sig sin Overbevisning ret hastigt, men den var godt undermuret, og Tilfældet, der altid havde staaet ham bi, havde ogsaa her hjulpet ham. I Tillid hertil havde han bygget sin Plan.

Nu gjaldt det blot om at vente.

Han hørte Skridt paa Gangen, det bankede paa Døren til *hans* Værelse i den anden Ende af Gangen — Andersen lod aabenbart, som han sov. Saa lød Skridtene paa Trappen og nedad den.

Klokken slog elleve — halv tolv — tolv. Midnatstimen var inde. Holst sad i Mordværelset og tænkte paa Journalisten — den nervøse unge Mand. En rar elskværdig Flab, en rask Gut, men mon han alligevel ikke vilde have gyst lidt ved dette her. Klokken tolv alene i et mørkt Værelse, hvor der lige var begaaet et Mord. —

Klokken slog halv et.

Pludselig hørte Holst lette, listende Skridt paa Gangen. I Værelsets Bund var en

Nische med et Forhæng, der benyttedes som Klædeskab. Holst drog sig stille ind bag Forhænget. Den lette Knirken kom nærmere. Saa fjernede Lyden sig atter, som om en Mand derude gik henad Gangen. Den lette Knirken kom igen nærmere. Der blev taget et let Tag i Døren. —

Holst holdt sit Aandedræt.

Døren blev lukket op, og Skæret fra en Blændlygte faldt hen over Gulvet i en Stribe.

Holst stod stille som en Mus.

Han hørte, hvorledes en Mand listede sig hen over Gulvet, nu stod han i Maaneskæret, han nærmede sig Sengen, bøjede sig ned mod Panelet. Det lød, som naar en Fjæl langsomt løsnes.

Holst greb om Haandjernene, som han havde gemt i sin Lomme, og med et Spring var han fremme i Stuen.

Manden paa Gulvet fo'r sammen ved Lyden og udstødte et skingrende Skrig i Rædsel, men i samme Nu var han overmandet. Haandjernene smækkede sammen om hans Haandled, og han væltede sig paa Gulvet —

Holst slog Dækket fra Lygten, og Lyset faldt hen over Hotelforpagter Helmers blege, fordrejede Træk.

Foran paa Gulvet ved den næsten frarevne Panelliste laa en blodig Ragekniv, bestemt til at anbringes i Panelet ved Sengens Hovedgærde.

Betjent Andersen kom til ved Skriget, og Holst gik ham muntert imøde.

Hvad sagde jeg, Kollega — en Overraskelse. — Imorgen vil det rimeligvis vise sig, at denne Mand staar paa Fallitens Rand. Kupet mislykkedes. — Han vilde rette Mistanken mod Karlen og for anden Gang anbringe en Kniv paa et kompromitterende Sted.

* * *

Journalisten laa paa sin Seng i Arresten og kunde ikke sove. Han var rasende. Det ærgrede ham, at han havde flovet sig overfor Holst; Historien var jo ganske ufarlig, men flov, forbistret, nederdrægtig flov. Og han hadede Flovhed. Han laa og ønskede, at han i det mindste havde været Rovmorder. Tilstaa vilde han aldrig, de skulde aldrig i Evighed faa ham til at bekende. Bare han dog havde været Rovmorder.

Nøglen raslede i Døren, og Lyset fra en Lygte faldt ind over Dørtærskelen.

„Sover De,“ lød Holsts klare Stemme.

Den unge Mand fo'r op. „Er det Dem?“

„Ja,“ svarede Holst. „Jeg havde jo lovet Dem Nyheder til Bladet, Klokken er ikke et endnu, og jeg har bestilt Telefonen aaben hele Natten. Altsaa, hvis De vil med, se saa at blive færdig i en Fart, saa kan vi følges ad.“

Journalisten var i et Spring oppe.

„Desuden,“ føjede Holst til. „Der er en Herre, der vil lægge Beslag paa Deres Logis.“

Arrestforvareren traadte frem med den bundne Vært.

Den unge Mand gloede — „Gæstgiver Helmer —“

„Ja,“ sagde Holst — „men skynd Dem nu, ellers naar vi ikke Nyheden! Det er bedst at holde Vagt ved ham der,“ føjede han til „Han er mere nervøs end De var, dear Sir.“

Holst og Journalisten fulgtes ad til Telefonstationen.

„Jeg vil Satans nødig beundre Dem,“ sagde den unge Mand. „De er saa storsnudet, men lad gaa, fortæl mig saa det hele.“

Holst fortalte: „Jo, ser De. Jeg troede ikke noget Øjeblik, at det var Dem; hvorfor ved De. Gaardskarlens Rygte var godt, og desuden Mordvaabnet. Den sløve Toldekniv gjorde mig mistroisk. Jeg var aldeles overbevist om, at den var henlagt i Mistbænken efter Undersøgelsen af en, der ikke kendte Obduktionen. — I Parenthes bemærket, Gudskelov at Bladene ikke havde hørt om den endnu — Borgmesteren gjorde klogt i at skjule den. Jeg tog straks Deres Værelse i Besiddelse og ved at undersøge Lokaliteterne fandt jeg i en Revne i Panelet denne Ragekniv, som De til Deres Uheld havde købt. Det var ogsaa en Grund til, at jeg ikke mistænkte Dem, den var

rent tilfældigt gledet ned i Revnen ved Toiletbordet.

Jeg mistænkte en tredie, der havde forvoldt den Larm, som vækkede Dem, og som Karlenhørte. Jeg mistænkte en tredie, der havde henlagt Toldekniven i Mistbænken, og som jeg nu i Nat attraperede i Færd med atter at hjælpe paa Tilfældet ved at anbringe Ragekniv Nr. 2 i Panelet i Mordværelset. Idéen har han faaet af mig, jeg indgav ham den ved en Whisky i hans eget Hotel, og gjorde mig Umage for at faa ham til at gaa i Fælden. Det lykkedes."

Den unge Mand standsede. „De er ikke uden Begavelse, Hr. Holst.

Holst smilede. „Se saa at faa Nyheden telefoneret." —

De fulgtes ad fra Telefonstationen til Hotellet. Journalisten pegede paa Raadhuset, da de gik forbi. „Men han, den sølle Gaardskarl?"

„Han sover," sagde Holst — desuden skal han jo ikke telefonere. Det er en Begunstigelse, som kun indrømmes the gentlemen of the press."

„Dem kan jeg lide," sagde Journalisten.

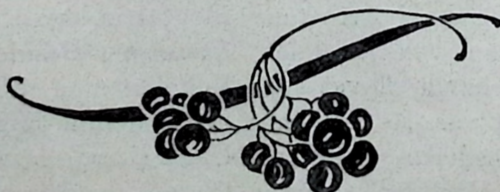
„Jeg tror ogsaa, vi to kan blive ganske gode Venner," svarede Holst. „Blot De vil vænne Dem af med at være nervøs. De maa erkende, at havde de rendt rundt som en brølende Løve, var dette her aldrig gaaet. De tilgiver vel Anholdelsen."

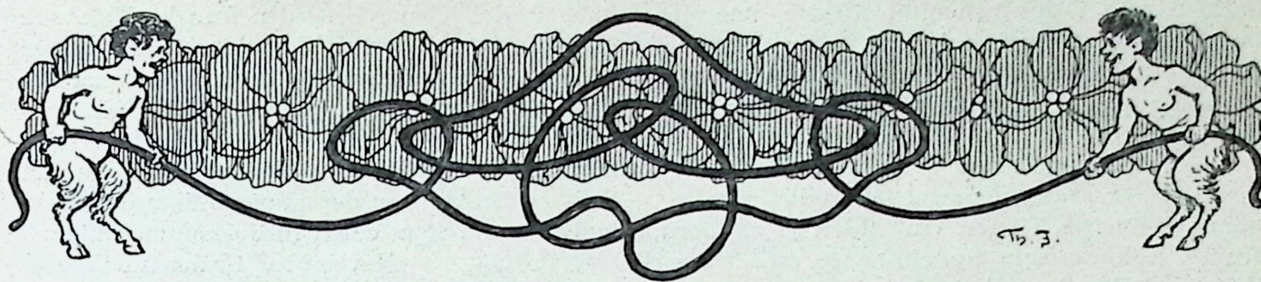

Holst hørte, hvorledes en Mand listede sig hen til Sengen.

„Det bliver jeg vel nødt til," lød Svaret.

Saa skiltes de. Der var kun *ét* Blad, der den næste Morgen havde *Nyheden*. — Og det var *en god Nyhed*.

ET HELDIGT TRÆF

AF GERTIE S. WEBSTER

ILL. AF *A. W. MILLS*

Familjen Russell kommer hertil en Uge eller to i Slutningen af næste Maa — — — Tak Skæbne! Hvor ved du dog det fra?

Fru Asspyre tillod kun sjældent sin Mand, at fuldende de Sætninger, han begyndte paa.

— Russell sendte mig dette herlige Budskab i Morges og tilføjede, at hans Hustru vilde komme et Par Dage i Forvejen, og at det vilde glæde hende at gøre Brug af den Invitation til at bo hos os, som vi gav hende, da vi traf hende i Mentona.

— Alfred! Hvad skal vi dog gøre?

Hr. Asspyre gik to Gange frem og tilbage i Dagligstuen i det lille Hotel, hvor de boede og trak paa Skulderen i Stedet for at svare. Et Skuldertræk kunde Fruen i al Fald ikke afbryde.

Deres øjeblikkelige Situation var saamæn ogsaa kun et Skuldertræk værd. Deres Ophold i Syden havde været arrangeret billigt af det bekendte Rejsebureau Cook & Sons. Man maa nemlig vide, at det unge Par Hr. og Fru Asspyre ikke var saa vel situerede, som man skulde tro at dømme efter deres Elegance og deres Tale. Netop derfor havde de ogsaa paa deres Udenlandsrejse søgt at stifte Bekendtskaber med rige Folk. Dette Snobberi havde bragt dem i mange Forlegenheder, og det saa ud til, at deres Hagen sig fast til et meget fint Ægtepar, som boede paa et Hotel i Mentona, skulde faa særlige ubehagelige Følger, nu efter at de var komne hjem.

Hr. Asspyre saa alt andet end glad ud.

— Du ved jo nok, Alfred, at Russells tror, at vi har et — hvad skal jeg sige — kunstnerisk udstyret Hjem her i Byen?

— Ja, saa kommer de til at tro om igen, naar de opdager, at vi bor i dette Pensionat eller — Hotel. Vi kan — —

— Ja, det kan jeg nok tænke. Men — Oh! alle mine smaa Hentyd ninger til vore dekorerede Lofter!

— Ja, og mine Usandheder om Billardbordet!

— Jeg kan tydelig huske, at jeg talte noget om gammelt Egetræ.

— Og jeg er sikker paa, jeg snakkede om en Tjener.

— Ja, og jeg om en fransk Kok

— Ja, paa samme Maade som jeg hentydede til vor Vinkælder.

— Hvad i Alverden skal vi dog gøre?

Hr. Asspyre saa alt andet end glad ud, mens han dampede paa sin Cigar, og Fru Asspyre rynkede sine Bryn og saa mindst ti Aar ældre ud.

Efter ti Minutters Tavshed fremkom hun med Resultatet af sin Spekuleren.

— Jeg faar en Ide, Alfred.

— Ja, hold bare fast paa den!

— Du vil maaske være alvorlig i fem Minutter, mens du hører, hvad jeg vil sige:

Det staar mig klart, at frem for alt maa Russells, med deres fine Forbindelser, ikke opdage, at vi ikke er de Folk, som man skulde tro. John Russell er med sin Kapital og sin Erfaring netop den Bestyrelsesformand, som du har Brug for til dit nye Aktieselskab, og hans Kone vil udmærket kunne

indføre mig i de fornemme Kredse, naar jeg faar den Dragt, du lovede mig, naar Selskabet er stiftet. Vi kan ikke undvære Russells og for at holde paa dem, maa vi bevare Skinnet og fastholde vore smaa — Overdrivelser.

— Men hvordan skal — —

— Det er saamæn meget let. Malede Lofter, gammelt Egetræ, Tjener, Vinkælder, Billardbord, fransk Kok og hele Redeligheden maa være i Orden til Fru Russell kommer.

— Men kære, Peng — —

— Ork, der behøves saamæn ikke saa meget; kun et Par smaa Udbetalinger forud og nogle Referencer — dem kan vi sagtens skaffe — og saa skal vi blive installerede i et prægtigt udstyret Hus inden Russells kommer.

— Men Russells vil — —

— Aldeles ikke, hvordan skulde de kunne opdage det? Hele Sagen ordnes af en Agent, som vi lejer det møblerede Hus af for tre eller seks Maaneder. Jeg kan gaa hen til den Agent, som bor henne ved Posthuset, nu med det samme og se om han har noget ledigt. Jeg ved meget godt, du synes, at det er for dyrt et Offer at bringe for at imponere en enkelt fornem Familje. Men, ser du, vi begynder med Russells og saa staar alt os aabent; det kan have stor Betydning for Fremtiden.

Hr. Asspyre følte, at Indvendinger vilde være frugtesløse og nikkede forstaaende, mens hans Kone, uden at vente paa hans Bifald, fór ud af Værelset.

En Timestid efter kom hun tilbage og saa ti Aar yngre ud, ikke en Rynke var at opdage paa hendes Pande.

— Jeg har besørget det! Alt er i Orden! Jeg har set paa et Hus: Gammelt Egetræ — Billardbord — det Hele — kun ikke de malede Lofter — vi maa naturligvis sige, at de er bleven ødelagte i vor Fraværelse. Nu skal vi bare have fæstet Tjeneren og den franske Kok, saa skal vi have forsynet Vinkælderen, og saa er der bare Referencerne og Anvisningen paa det kontante Beløb . . . Ikke Spor af Ulejlighed — Agenten arrangerer det Hele. Huset kan lejes møbleret i tre Maaneder. Ejerne vil bo et andet Sted og hellere leje det ud paa billigere Vilkaar end lade det staa ledigt, til de kommer hjem i November. Er det nu ikke et heldigt Træf?

— Er det nu ikke et heldigt Træf?

Hr. Asspyre nikkede atter bifaldende.

— Kære Alfred, sig ikke noget! Dine stadige Indvendinger er saa trivielle.

— Ja, naar du spørger om min Mening, saa — —

— Det gør jeg aldeles ikke. Stik du nu bare hen til Agenten og se at faa det ordnet med Pengene, imens vil jeg skrive til Fru Russell.

Saa snart han var gaaet, gav Fru Asspyre sig til at tygge paa sit Penneskaft; hun holdt et helt lille Maaltid, før hun tog fat paa at skrive.

Det var et meget vanskeligt Brev at sætte sammen; det er altid meget ubehageligere at skrive den Slags Historier ned, end at stikke dem ud mundtlig.

Men det skulde jo gøres. Pennen fór ned i Blækhuset og den lille fine Haand fremtryllede en Mængde smaa Usandheder.

Goveny Hotel. W.

Kære Fru Russell!

Min Mand har fortalt mig, at De vil komme her til Byen i næste Maaned, og at De da vil aflægge os den Visit, De lovede os. Hvor det er smukt af Dem!

Som De vil se af Brevpapirets Stempel, maa vi for Tiden døje et Hotels Uhygge. Grunden er den, at der er sket et Uheld med Lofterne i

vort Hjem; desværre kommer vi til at ofre Dekorationerne for Sikkerhedens Skyld. Men vi venter at kunne vende tilbage til vort eget Hjem i Løbet af en fjorten Dages Tid

Hvor man dog savner sine egne Tjenestefolk, særlig Kokken, og hvor man længes efter sin egen Husholdnings Goder efter længere Tids Fraværelse fra Hjemmet. Mit Steinway Piano staar vist og skriger efter mig, for at jeg skal komme og bringe Liv i det med Chopins Melodier.

Vær endelig saa elskværdig at lade mig vide, hvad Dag De ankommer, og hvor lang Tid De vil ofre os.

Haabende at vi i Fremtiden rigtig ofte skal ses — en ligestillet Ven er én til megen Glæde — forbliver jeg

Deres inderligt hengivne

Edith Asspyre.

— — —

Det blev en meget stor Skuffelse for Asspyres, da de fik at vide, at Fru Russell kun kunde blive et eneste Døgn hos dem; men Fru Asspyre haabede. at deres Hjems Elegance og det hele Præg af Velstand, der vidnede om at de var Folk, der var værd at omgaas, paa fire og tyve Timer skulde grundlægge et Venskab, der varede for Livstid.

Det gamle Egetræ maatte være nok Sikkerhed for en pæn lille Kapital i Alfreds Aktieselskab, og den fine franske Kok maatte da være Nøglen til det bedre Selskab.

Forudbetalingerne og Referencerne havde det knebet med at skaffe. Men det var Penge, der vilde komme igen, trøstede Fru Asspyre sig.

Endelig oprandt Dagen, da Fru Russell kom.

Fru Asspyre bød hende Velkommen med overstrømmende Elskværdighed; og Fru Russell var om muligt endnu elskværdigere.

Da de første Komplimenter var udtømte hævede Fru Russell sin Lorgnet og saa sig beundrende om. Derpaa saa hun paa sin forekommende Værtinde og sagde smilende:

— Aah! Det er Deres Hus, som jeg altid forestillede mig saa prægtigt — Hvor er her ogsaa yndigt og hyggeligt, tilføjede hun, mens Smilet afløstes af en undertrykt Latter. — Netop som jeg synes om det.

Fru Asspyre følte sig voldsomt smigret.

— Ja. sagde hun, — jeg tror nok at alt her er komplet; men saadan er det vel med alle, man holder mest af det, man har vænnet sig til.

— Aah, og der staar Deres Steinway Fortepiano, som De skrev længtes efter Dem og Chopin, fortsatte Fru Russell stadig leende. — Hvilke prægtige Toner det har.

— Ja, et Fortepiano har bedst af den stadige Øvelse.

Fru Asspyre gjorde nu og da Hentydninger til den franske Kok og Vinkælderen, som det

Fru Russell hævede sin Lorgnet og saa sig beundrende om.

udsøgte Middagsmaaltid bekræftede; hun fik ogsaa nævnet det gamle Egetræ og Billardbordet og følte sig ganske overbevist om at Komedien nok skulde gøre sin Virkning.

Fru Russell gjorde Indtryk af at være behagelig overrasket og befinde sig som hjemme; og da hun sagde Farvel den næste Dag, var Edith ganske sikker paa, at baade hendes og hendes Mands Planer vilde krones med Held.

— Farvel, kæreste Fru Asspyre! Hvor har det dog været for en yndig Tid, jeg har tilbragt i Deres prægtige Hus! Lige saa snart vi kommer i Orden hos os selv — det bliver saa snart som mulig — maa De og Deres Mand komme og blive en lille Tid hos os. Jeg længes efter at vise Dem *mit* Hjems Skatte, lo Fru Russell. — Farvel, Farvel, De skal snart høre fra mig — meget snart!

Saa fik hun et nyt lille Latteranfald og skyndte sig bort.

Næste Dags Aften, da Edith og hendes Mand sad og diskuterede de selskabelige og finansielle Fordele, Bekendtskabet med Russells aabnede dem Udsigt til, traadte Tjeneren ind med et Brev, der bar Lejlighedsagentens Firmamærke.

Hr. Asspyre brød det, læste Brevet fem Gange i Tavshed og rakte det saa til sin Hustru.

Det lød saaledes:

Hr. Alfred Asspyre!

Vor Klient, Ejeren af det Hus og Indbo, som De har lejet, beder os meddele Dem, at hvis De har Lyst til at gøre Deres Ophold i nævnte Bolig kortere end først bestemt, vil han være glad ved at lade Lejemaalet gaa tilbage, da det er Ejerens Hensigt at flytte ind selv noget tidligere end først bestemt.

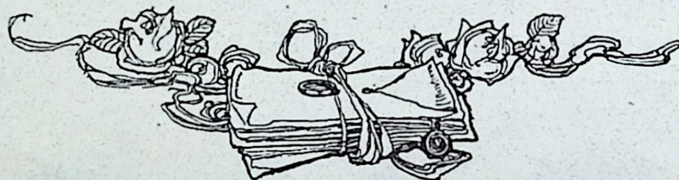
Forventende Deres ærede Svar omgaaende forbliver vi

Deres ærbødige
Lander & Sell.

P. S. Hvis De har Lyst til at forhandle direkte med Ejeren, bedes De henvende Dem til Hr. og Fru *Russell*, som for Tiden boer paa Hotel Cosmopole.

— Det var ellers en brilliant Ide, du har haft, sagde Hr. Asspyre.

Og for en Gangs Skyld fik han Lov til at fuldende sin Sætning.

DOBBELTGÆNGEREN

FORTÆLLING

AF SCHACK STEENBERG

ILL. AF *DJALMAR CHRISTOFERSEN*

Dr. *Kraft* var kommen med Morgentoget Nord fra. Før han gik op paa sine Værelser i Beletagen i Hotel D'Angleterre, gik han ind paa Kontoret for at hente den Post, der var indløbet til ham i de Dage, han havde været borte.

Det undrede ham, der var saa faa Breve. Udskriften paa et af dem viste ham, at det var fra Frk. *de Hilty*. Det aabnede han først.

Han var et Menneske, der havde kultiveret en høj Grad af Selvbeherskelse; men den Forbavselse, han følte, da han læste dette Brev, afspejlede sig dog i hans Træk.

„Hr. Dr. Ernst Kraft“, stod der. „Det er med oprigtig Sorg, jeg tilskriver Dem dette. Aldrig havde jeg tænkt mig, at jeg skulde komme til at sige til Dem, at De har nedværdiget Dem i mine Øjne.

Jeg har altid ment, at selv om jeg ikke var værdig til at kende alle Deres Veje, var jeg dog værdig til at blive Deres Hustru. Saaledes har jeg set op til Dem.

Men den Komedie, De ganske uden Grund har spillet for mig i de sidste 14 Dage, har saaret mig saa dybt, at jeg nu mener, det er Dem, der er uværdig til at blive min Mand.

Havde De sagt til mig, at Forretninger lagde Beslag paa al Deres Tid, saa havde jeg saamæn ikke paatrængt Dem mit Selskab i de Dage, men i Stedet for fortæller De mig og mine Venner og Paarørende, at De rejser bort, og viser mig ikke en Gang det Hensyn at holde Dem inden Døre i den Tid det skal hedde sig, De ikke er her i Byen.

Han var et Menneske, der havde kultiveret en høj Grad af Selvbeherskelse.

Jeg tvivler ikke om, at De har gode Grunde for Deres Handlemaade — overfor alle andre end netop *mig*.

Jeg vil ikke oftere nødsage Dem til at opføre Dem saaledes. Overfor mig har De ikke længer nogen Pligt.

Deres *Emilie de Hilty*.

De Fleste vilde vel nok være bleven bragt ud af Sindsligevægt ved et saadant Brev fra den Dame, de beundrede mest i hele Verden. Dr. Kraft foldede roligt Brevet sammen, lagde det omhyggeligt i dets lysegrønne Konvolut og puttede det i Lommen.

Saa gik han ned og satte sig til Bords i Spisesalen for at faa lidt Frokost . . . Ham kunde det jo ikke skade, at hun begik en Fejltagelse.

Det kunde højst føre til, at den Magt, han i Forvejen glædede sig ved at besidde over hende, forøgedes. Han var en Mand, der havde lært i Livets Skole at drage Fordel af Omstændighederne.

Under Maaltidet søgte Dr. Kraft at klargøre sig hvilket mærkeligt Træf, der havde foraarsaget denne Misforstaaelse.

Han vidste, at Emilie de Hilty ikke hørte efter Sladder eller selv foer med løs Snak.

Hans Samvittighed var fuldstændig ren. For otte Dage siden var han rejst op til Norge, hvor han var i Færd med at bygge sig et stort Sanatorium for Nervelidende.

Han var oprindelig dansk Læge, men havde fuldendt sin Uddannelse paa den

berømte Professor Kellogs Sanatorium i Battle Creek, og var nu selv en af Naturlæge-Metodens mest ansete Udøvere. Han havde opfundet nye Former for elektriske Bade og havde gjort sig berømt i hele Amerika ved sin magnetiske Massage. Han var nu en rig Mand — endnu kun syvogtredive Aar gammel — og saa sig i Stand til at virkeliggøre sit Livsmaal: at bygge et Mønstersanatorium i Skandinavien.

Paa en Rejse i Sydamerika havde han for et Aarstid siden stiftet Bekendtskab med den bekendte dansk-amerikanske Skønhed Emilie de Hilty, en fint uddannet, vidtberejst og meget selvstændig Dame, der var Arving til en anselig Formue og havde naaet de niogtyve Aar uden at føle mindste Lyst til at paalægge sig Ægteskabets Lænker. Dr. Kraft var straks paa det Rene med, at hun var den eneste Kvinde, som han brød sig om at dele Tilværelse med, og en Maaned efter var han og Frk. de Hilty forlovede.

Saa var de rejst til Danmark sammen for at ordne deres fremtidige Forhold; og nu var dette ufattelige Brud kommet.

Da Dr. Kraft efter Frokosten sad ved et af de smaa Borde i Palmehaven, hændte der ham noget, som paa en Maade gav ham Nøglen til Gaaden med Brevet. En af hans Bekendte, en Grosserer Winther, kom hen til ham og tiltalte ham paa gemytlig, københavnsk Grosserermaner:

— Naa, Goddag igen! Jeg troede ellers De var bleven ked af D'Angleterres engelske Kødgryder.

— Saa —? sagde Dr. Kraft. Han brugte af Princip aldrig to Ord, naar han kunde opnaa samme Virkning med ét.

— Ja, vedblev Grossereren, — i Forgaars, da jeg traf Dem paa Hotel National, synes jeg, De sagde, at De boede dér . . .

Dr. Kraft saa skarpt paa Manden. I Forgaars havde han været i Kristiania.

Grossereren vilde fjærne sig igen.

— Naa, jeg skal ikke forstyrre den lærde Mand i sine Betragtninger, sagde han.

Men Dr. Kraft tog hans fremstrakte Haand og holdt ham tilbage et Øjeblik:

— Husker De ikke fejl? Talte jeg med Dem i Forgaars paa National?

— Ja, men De taler vel med saa mange forskellige Mennesker hver Dag, saa De slet ikke kan holde dem ude fra hverandre, sagde Grossereren halvt undskyldende, halvt stødt.

Saa gik han.

Dr. Kraft sad et Øjeblik og tænkte. Dette var noget af det ubegribeligste, der nogensinde var hændet ham, skønt han havde oplevet mange mærkelige Ting.

Kunde det tænkes, at han havde en Dobbeltgænger? Var det muligt, at en eller anden Person lignede ham saa slaaende, at Grosserer Winther kunde have talt med Vedkommende i den Tro, det var ham? Og kunde hans Forlovede have set denne Person og taget Fejl? Han havde, saa vidt ham bekendt, ingen nære Slægtninge i København.

Dr. Kraft var ikke nogen almindelig Type. Hans Ansigt var smalt, skarpt og blegt, hans Haar mørkblond, langt og skilt paa Siden paa amerikansk Manér, han bar Overskæg og Pincenez med mørktfarvede Glas. Han var elegant og fuldt moderne klædt, og Ro og Selvbeherskelse prægede enhver af hans Bevægelser.

Han gik ned til Portieren for at spørge efter et Par Breve, han bestemt ventede skulde være komne straks efter hans Afrejse, og det Svar han fik her forbavsede ham næsten endnu mere end alt det andet.

— Var de ikke imellem de Breve, Hr. Doktoren hentede igaar? spurgte Portieren.

— Igaar —?

— Ja, Doktoren fik jo en hel Bunke udleveret igaar.

Dr. Kraft smilte. Det lod jo til at Sagen blev interessant.

— De har maaske Ret, sagde han; — det har de maaske været.

Nu vidste han, at han maatte have en Dobbeltgænger og besluttede at skaffe sig at vide, hvem det var.

Han gik ind i Telefonværelset og ringede Hotel „National" op; der havde hans Dobbeltgænger jo sagt til Grosserer Winther, at han boede.

— Boer Dr. Kraft hos Dem? spurgte han.

— Ja, paa Nr. 25 og 26.

— Hvorlænge har han boet der?

— Kun et Par Dage.

Efter den Oplysning bestemte Dr. Kraft sig til endnu samme Eftermiddag at aflægge den Herre en Visit.

Han kendte Eksempler paa stor Lighed mellem Folk, der ikke havde en Draabe Blod tilfælles. Den kunde maaske afstedkomme ret mærkelige Forvekslinger; men en Dobbeltgænger som hans egen, der tog hans Navn og tilegnede sig hans Breve, var dog af enestaaende Interesse.

Dr. Kraft tog en Vogn ud til Hotel „National“. Baade Portieren og Elevatordrengen stirrede paa ham som paa en Genganger, da han spurgte om Dr. Kraft var hjemme.

I det samme kom en af Restaurationens Tjenere forbi. Han studsede ligeledes ved Synet af Dr. Kraft.

— Den Herre spørger efter Dr. Kraft, sagde Portieren og blinkede til Tjeneren paa en meget betegnende Maade.

„Jeg er Dr. Kraft! Giv mig mine Breve!“

Men Tjeneren, der stod og saa ud som om han var faldet ned fra Himlen, sagde blot:

— Dr. Kraft sidder sammen med Herrerne Wilson og spiser inde i Restavrationen.

— Før mig straks derind, bød Doktoren.

— Hvad Navn maa jeg sige?

— Dr. Kraft.

Tjeneren stod forbløffet og bukkede og bukkede, saa tog han sig sammen og skyndte sig ind.

Et Øjeblik efter kom han tilbage og bad Doktoren komme. Han førte ham ind i en mindre Spisesal, hvor der sad tre Herrer til Bords.

Da Dr. Kraft traadte hen til dem, rejste den ene sig op, og idet han pegede paa en Stol, sagde han langsomt og udtryksløst:

— Jeg er Dr. Kraft. Hvormed kan jeg være til Tjeneste?

Dr. Kraft blev staaende og saa forskende paa denne Mand.

Hans Haar var en Tone mørkere end Dr. Krafts eget, men det var redt paa samme Maade, hans skarpe Ansigt med det tætstudsede Overskæg lignede Træk for Træk Doktorens, og han bar Pincenez med farvede Glas. Ligheden var forbavsende.

Han blev øjensynlig urolig under Doktorens faste Blik og begyndte at fremstamme Høfligheder.

— Maa jeg forestille Dem for disse Herrer her . . . . Hvad var nu Deres Navn? . . . Den Herre — han pegede paa en bredskuldret Herre med firkantet Fuldskæg — er min Ven og Kompagnon, Dr. Wilson . . . Hvordan var det nu De hed? Kellneren sagde ikke . . . .

— Dr. Kraft.

— Dr. Kraft! Dr. Kraft —? altsaa ligesom jeg . . . Det var da mærkeligt . . . vil De ikke sidde.

Dr. Kraft stod stiv som en Støtte og iagttog Virkningen af sin Tavshed paa sine Modstandere. Det undgik ikke hans Opmærksomhed, at de to Herrer Wilson, som nu ogsaa rejste sig, saa sig godt omkring for at se om nogen var Vidne til den Scene, der foregik.

Doktoren havde hurtigt dannet sig sin Teori. Det stod ham klart, at hans Dobbeltgænger i Virkeligheden selv troede, at han var Dr. Kraft. Nogen maatte have indgivet ham den Suggestion; selv var han vist en viljeløs Stakkel. Bindet maatte rives fra hans Øjne.

Dr. Kraft traadte et Skridt frem, bydende strakte han Pegefingeren ud mod sin Dobbeltgængers Ansigt og sagde skarpt:

— Jeg er Dr. Kraft! Giv mig mine Breve!

Hans Teori syntes at bekræftes. Hans Modstanders Blik flakkede forvildet omkring, og hans Haand foer uvilkaarligt ind til hans Brystlomme.

Men Wilson med det store Skæg skred nu ind:

— Hvad er dog dette, sagde han myndigt. Vis dog den Herre til Rette . . . . Du er Dr. Kraft! Han benytter sig af en tilfældig Lighed og vil udgive sig for dig.

Dr. Kraft vidste nu hvem hans egenlige Modstander var. Den anden syntes ligesom at rette sig under Wilsons Ord.

— Hvad er det De vil? henvendte Wilson nu direkte til Dr. Kraft. — Ja, de skylder os en Forklaring min Herre. Vi maa jo tro, De er sindssyg . . . det er da det mildeste, vi kan dømme.

Dr. Kraft stod og forsøgte at komme i Tanker om, hvad han vidste om denne Wilson. Han huskede, at han havde truffet ham blandt de Danske i Amerika.

— Naa, saaledes! sagde han blot, mens han rolig og overlegen saa fra den ene til den anden af de tre Herrer.

— Vi kan jo vise den Herre dine Papirer, bemærkede den anden Wilson, en ung Fyr, der nærmest lignede en Artist. — Maaske det kan bringe Herren til Fornuft. Giv mig Mappen.

Smilende iagttog Dr. Kraft nu, hvorledes Wilson tog hans Papirer op af en Læderlommebog, som hans Dobbeltgænger tog frem.

Der var Daabsattesten, Lægetilladelsen i Amerika, et Pas til en Rejse i Rusland og Finland og Papirer paa nogle Ejendomme i Norge.

Han vidste nu, at denne Bande havde gennemrodet alle hans Gemmer medens han var borte; enkelte værdifulde Genstande kunde være i deres Hænder, og alle hans vigtige Dokumenter sad de maaske inde med — foruden med en Mand, der lignede ham selv, saa at enhver kunde tage Fejl.

Her var da endelig en Situation, der kunde sætte hans Koldblodighed og Styrke paa Prøve.

Enhver anden end Dr. Kraft vilde sandsynligvis være faret op for højlydt at kræve sin Ret. Men han oversaa Situationen paa et Øjeblik. Han indsaa, at et Sammenstød nu vilde give hans Modstandere en foreløbig Sejr ihænde, nu da han stod og var berøvet alle sine Legitimationspapirer.

Desuden havde han andre og meget vægtige Grunde, hvorfor han vilde undgaa en Konflikt straks . . . .

— Naa, saaledes —, gentog han blot.

Saa vendte han de tre Herrer Ryggen og gik sin Vej som om intet var sket.

— — —

Næste Formiddag sad Dr. Kraft ganske tidligt i D'Angleterres Grill-room og spiste Frokost med god Appetit.

Det ualmindelige i hans Situation, og det

mærkelige Sygdomstilfælde, der stod i Forbindelse dermed, tiltalte ham . . . Hans Forlovede havde forladt ham, hans gode Navn og Rygte var i Hænderne paa en Svindlerbande, hans Papirer var overdraget til en anden Person, som man tilmed havde udstyret med hans Udseende. Noget lignende var vist aldrig hændet noget andet Menneske.

Han var fuldstændig klar over Sagens Sammenhæng, Han var aabenbart kommet hjem før Svindlerne havde ventet ham. Han havde konstateret, at foruden et Par Ringe og en smuk Diamantbrystnaal, en Gave fra Frk. de Hilty, var kun nogle ret ligegyldige Papirer faldet i deres Hænderne, de vigtige Dokumenter, som de sandsynligvis havde sat hele Komedien i Gang for at komme Besiddelse af, havde de slet ikke fundet.

Kun et eneste Punkt kunde han ikke klargøre sig; og denne ene særlige Omstændighed, var det, der havde afholdt ham fra at foretage sig noget Skridt straks, og som endnu lammede hans Handlekraft.

Samtidig med, at han havde genkendt Wilson, var det slaaet ned i ham, at han en Gang uden at lægge Vægt derpaa, havde set et Billede af en Mand, hvis Ansigtstræk lignede hans egne . . . Og det Billede havde han set i sin Forlovedes Album.

Han huskede nu, at Billedet forestillede en ganske ung Mand med tætklippet, opstrøget Haar og skægløst Ansigt; kun Ansigtets Form, Næsen, Munden og Hagen lignede paafaldende hans, men der var ingen Tvivl om, at den Mand med lidt god Vilje kunde bringes til at ligne ham.

— Hvad Forbindelse var der nu mellem denne Bande og hans Forlovede —? Det var den Gaade, Dr. Kraft forgæves brød sit Hoved med løse.

— Var hendes Navn og Rygte mon et nyt Kort, som Svindlerne sad med paa Haanden — —?

Frk. de Hilty var en af disse prægtige, fuldendte Kvinder, som Mændene forelsker sig i uden at spørge om hvilke Soles Varme, der har skabt den Ynde og det Trylleri, de besidder — en af de Kvinder man forlanger netop, som de er, og uden at spørge, forvisset om, at intet Led i deres Udvikling kunde mangle.

Dr. Kraft var desuden saa sikker paa sin egen Menneskeklogskab, at han aldrig et Sekund havde fundet det nødvendigt at spørge sin Forlovede ud om den Tid, der laa forud for deres Bekendtskab.

Han tvivlede ikke om, at hun vilde være i Stand til at give ham de Oplysninger, han nu manglede; men efter det Brev, hun havde sendt ham, var den Mulighed at stille hende Ansigt til Ansigt med dem begge fuldstændig udelukket.

Hele Sagen forstyrrede imidlertid ikke Dr. Krafts Sindsro mere end, at han kunde nyde sin sædvanlige Morgenration med største Velbehag.

Han havde endnu ikke rejst sig fra Bordet, da en af Tjenerne kom viftende med en Sølvbakke og bragte ham et Kort fra en Herre, der ønskede at tale med ham.

Arnold W. Anderson,
New York

læste han.

— Vis den Herre op, sagde han.

Og da han havde siddet lidt og grundet paa, om han kendte Manden, gik han op til sine Værelser. Han var sikker paa, at han nu stod overfor Gaadens Løsning.

Anderson var en høj, svær, blond Mand med spidst Hageskæg. Han gik eksalteret op og ned ad Gulvet, da Dr. Kraft traadte ind.

— De kender mig ikke, sagde han paa Dansk med udpræget engelsk Akcent. —Well, jeg kommer i Anledning af en Sag, der er af største Interesse for os begge to . . .

Dr. Kraft bød ham med en Haandbevægelse en Stol.

— Har De aldrig hørt mit eller min Broders Navn — Harald Anderson — omtale? spurgte Amerikaneren.

Dr. Kraft rystede paa Hovedet.

— Ja, saa maa jeg sige Dem, forsatte Anderson og satte sig, — at vor Familie, og Hiltys, Deres Forlovedes Familie, tidligere er kommet meget sammen . . . men det er da underligt . . . De ved altsaa ikke,

at min Broder i sin Tid var forlovet med Frk. Emilie de Hilty? — Naa, det varede jo kun saa kort; min Broder var jo ikke, som han skulde være.

— Hvorlænge er det siden? spurgte Doktoren, der sad saa ubevægelig rolig som en Læge, der for tiende Gang hører en Patient fortælle sin Sygehistorie. Og dog var det ganske nyt for ham, alt hvad Amerikaneren fortalte.

— En halv Snes Aar. Frk. Emilie var næsten kun et Barn, han var fyldt fem og tyve, men alt andet end fornuftig. Han holdt meget af Frk. Hilty, men han opgav ikke sit vilde Liv — tværtimod — Udsigten til at komme i Besiddelse af Frk. Hiltys store Formue gjorde ham endnu mere letsindig. Ja, jeg vil nu sige til hans Undskyldning, at det vi den Gang kun frygtede, senere bekræftede sig — min Broder var ikke fuldt tilregnelig.

Han fik sit Knæk, da Frk. Hilty gjorde det forbi.

Han havde været let at lede, og enhver kunde paavirke ham og trække ham sin Vej, nu faldt han fuldstændig sammen . . . Lidt efter lidt sank han sammen i en Sløvhedstilstand, hvoraf kun èt eneste nu og da kunde rive ham ud: Mindet om Frk. de Hilty. To Gange i disse Aar er det lykkedes ham ved en ufattelig Snedighed at skaffe sig en personlig Samtale med hende, den ene Gang rejste han endog til England og opsøgte hende.

„De ved altsaa ikke, at min Broder i sin Tid var forlovet med Frk. Emilie de Hilty?"

— Men kort fortalt, for godt 3 Maaneder siden er min Broder paany flygtet fra det Sanatorium, hvor vi havde interneret ham. Jeg er Familiens Overhoved, Dr. Kraft, og maa vaage over dens Ære, og sørge for min ulykkelige Broder. Og de Oplysninger jeg fik om min Broders Flugt var af den Beskaffenhed, at jeg besluttede mig til straks selv at rejse efter ham . . . Samtidig med min Broder er to Halvfætre til os rejst til Europa. Disse to Herrer — deres Navn er Wilson — har alle Dage været min Broders onde Aander; de ledede hans Ungdoms første Skridt ind paa gale Baner — et Par Eventyrer er de, for ikke at bruge Ordet Banditter. I deres Klør er min Broder nu.

Jeg har faaet konstateret, at de har hjulpet ham med at flygte, og at de alle tre er rejst her til København . . . Jeg tvivler ikke om, at de har brugt Frk. de Hiltys Navn til at lokke ham med — hvad de vil opnaa er mig derimod en Gaade, men nu forstaar De vel, Hr. Doktor, at denne Sag angaar baade Dem og mig.

Amerikaneren gjorde en Pavse og saa spørgende paa Dr. Kraft, og da denne sad urokkelig rolig og hørte efter, fortsatte han:

— Jeg kom hertil igaar, og da jeg ikke kendte Frk. Hiltys Adresse, henvendte jeg mig til Dem. Paa Dampskibskontoret sagde man mig, at De var taget herind . . . De maa hjælpe mig Hr. Doktor . . . . De maa jo da vide noget; hvad er her sket? Hvad ved De?

Dr. Kraft havde allerede sin Plan færdig før Amerikaneren fik talt ud.

— De har vel et Portræt af Deres Broder, Mr. Anderson? spurgte han.

— Ja, selvfølgelig, for Politiets Skyld tog jeg disse to Billeder med. Det ene er ca. ti Aar gammelt, det andet blev taget for to Aar siden, da min Broder blev interneret paa den Anstalt, hvor han nu er flygtet fra.

Dr. Kraft tog Billederne og studerede dem meget nøje. Det ene var det Billede, han mindedes, han havde set i sin Forlovedes Album. Paa det andet havde den unge Anderson stor Moustache og opstrøget Haar, hvorved hans Lighed med Dr. Kraft ikke blev særlig iøjnefaldende.

Dr. Kraft rejste sig og ringede paa en Tjener:

— Spørg pr. Telefon om Dr. Kraft endnu bor paa Hotel „National," bad han Tjeneren, — og om han er hjemme!

Tjeneren kom tilbage med bekræftende Svar.

— Er Hotellets Automobil parat, ellers sørg for at det er her om fem Minutter, sagde han og satte sig til at skrive et Brev, mens Amerikaneren gik frem og tilbage, og nu og da mumlede:

— Ja, jeg stolede jo paa Dem — vi stoler paa Dem.

Da Dr. Kraft var færdig sagde han paa sin korte tydelige Maade:

— Kør nu ud i Istedgade til denne Mand — Christensen hedder han — han er en Slags privat Opdager, tag ham med ud til „National" — jeg har instrueret ham i Brevet her — og spørg saa paa Hotellet efter Dr. Kraft paa Værelse Nr. 25, saa vil De træffe Deres Broder.

— Min Broder —?

— Ja, Dr. Kraft er netop den Mand, De skal tale med. Intet maa afholde Dem fra at trænge ind til ham. Wilsons vil Christensen sørge for; han ordner det fornødne for det Tilfælde Politiassistance bliver nødvendig.

— Deres Broder tror, at han hedder Dr. Kraft, føjede han forklarende til, som Svar paa Amerikanerens forbløffede Mine.

Saa aabnede han et Skab og fandt mellem en lille Bunke omhyggeligt ordnede Breve i smalle, lysegrønne Konvolutter et Brev, hvori hans Forlovede en Dag havde anmodet ham om en Samtale i hendes Hjem Klokken Tolv Formiddag.

Med et rask Pennestrøg forandrede han Brevets Dato, og derpaa skrev han Udskriften efter paa en anden Konvolut og forandrede Adressen til Hotel „National".

Tjeneren var imens kommen ind og havde meddelt, at Hotellets Avtomobil-Droske holdt for Døren.

— Hvis alle andre Midler glipper, sagde Dr. Kraft og gav Amerikaneren Frk. Hillys Brev — saa prøv dette. I al Fald stoler jeg paa, at De bringer deres Broder med Dem ud til Frøken de Hilty Klokken tolv præcis. Adressen er Frederiksberg Allé Nr. 39.

— Er det værd, Hr. Dokter? Hvis hun nu intet aner. Jeg vilde ogsaa gerne skaane den stakkels Fyr.

— Mr. Anderson, sagde Dr. Kraft, og tog Amerikanerens Haand i sin. Vi skal gøre mere nu end blot at fange Deres Broder. Overlad ham til mig, jeg har allerede haft Lejlighed til at undersøge hans Tilstand. Jeg betragter ham som min Patient og vil prøve at helbrede ham.

— — —

Emilie de Hilty var i Færd med at iføre sig en Formiddags-Spaseredragt for at gaa ud, da Pigen bragte hende et Kort, hvorpaa hun læste Dr. Ernst Krafts Navn.

Det havde stadig været hendes stille Haab, at han skulde komme op og give hende en Forklaring; og hun var enig med sig selv om, at han ikke skulde faa Lov at bede ret længe om Tilgivelse.

— Doktoren er ikke alene, sagde Pigen; hun stod, som om hun havde en hel Del at fortælle.

— Ikke alene? Hvem er da med ham?

— Han kom samtidig med to andre Herrer, som —

— Hvem er de to Herrer?

— Doktoren sagde, at det var nok, naar jeg meldte hans Navn.

Frk. Hilty fandt det lidt underligt:

— Ja, det er godt, sagde hun; og saa tog hun ivrigere fat for at blive færdig.

Imens fik Anderson Tid til at sætte Dr. Kraft ind i Sagerne.

— Jeg maatte jo bruge Brevet, fortalte han hviskende for at Broderen ikke skulde høre det. — Stakkels Fyr, han kendte mig men han tror stadig, han hedder Dr. Kraft. For ham er der vist ingen Redning.

„Han er min Patient, min første Patient her i Danmark."

Dr. Kraft stod rank og spænstig, sund og rolig og saa paa sin Dobbeltgænger. Hans Ansigtstræk vidnede om den Sindets Ligevægt og hans faste Blik om den Klogskab og Energi, der havde gjort ham til saa helstøbt en Personlighed og forlenede ham med Magt til at beherske sine Omgivelser.

Hans Dobbeltgænger var, som man siger, kun en Skygge af ham selv. Han sad kraftesløs sammensunken paa en Stol, hans Træk udtrykte kun Træthed, og nervøse Trækninger bevægede ligesom stødvis hans Hage og hans Lemmer, hans Øjne stirrede med et tomt og sløvt Blik ud i Luften.

Hans aandelige Tilstand var absolut passiv, hans egen Villie var hørt op at herske, og han var aabenbart slet ikke vidende om, hvad han foretog sig. Den Suggestion, der rimeligvis gennem længere Tids Eksperimenteren, var bleven indgivet ham, at han var Dr. Kraft, var aabenbart nu ved at fortage sig.

Dr. Kraft stod i dybe Tanker.

— Og Wilsons? spurgte han pludselig.

— De var gaaet ud. Christensen vilde søge efter dem, svarede Anderson.

Frk. de Hilty traadte nu ind værdig som en Verdensdame og dog lidt nervøs ved Gensynet med Dr. Kraft.

Den ældre Anderson løb straks hen imod hende og greb hendes Haand.

— Tilgiv os Frk. Emilie, sagde han; — men — ja, det er Doktorens eget Raad —

Dr. Kraft bøjede Hovedet let, da hun traadte ind; og den unge Anderson sad slap og ubevægelig og stirrede frem for sig. Han kendte hende ikke.

Frk. Hilty blev staaende med Andersons Haand i sin. Næsten forfærdet saa hun fra den ene til den anden, indtil hendes Blik fæstede sig paa den sammensunkne Skikkelse paa Stolen.

— Min Broder er jo saa syg, mumlede Anderson undskyldende.

Et Øjeblik efter gik Frk. de Hilty rask hen til Dr. Kraft, rakte ham sin Haand og sagde sagte:

— Er Du vred over mit Brev?

— Hvorfor skulde jeg være det? Du havde jo god Grund til at handle som Du gjorde.

— Ja, men nu forstaar jeg det Hele.

— Næppe.

— Jo, han har aldrig brugt fine Midler. Dette er skammeligt.

— Nej, Du tager fejl. Denne Gang er han Offer for andres Planer. Han er min Patient — husk det: min første Patient her i Danmark — og Du maa hjælpe mig at faa ham helbredet.

Dr. Kraft tog sin Forlovede ved Haanden og førte hende hen foran den unge Anderson.

Denne rejste sig op og saa tomt og sløvt paa hende. Og idet de sidste Rester af den Suggestion, han havde næret, blussede op i ham, sagde han tonløst og snøvlende, som med en drukken Mands Røst:

— Mit Navn er Dr. Kraft — —

Dr. Kraft traadte raskt hen til ham, greb en Smule voldsomt begge hans Hænder, som for at ruske ham vaagen, og sagde højt og fast:

— Hør nu efter, hvad jeg siger.

Den Syge saa forfærdet paa ham. Dr. Kraft fortsatte:

— De kender den Dame dér!

Patientens Øjne hang ved Doktorens, han kunde ikke slippe hans Blik.

— Det er Frk. Emilie de Hilty!

Idet Dr. Kraft nævnede dette Navn med Eftertryk paa hvert Ord, slap han sin Patients ene Haand og førte ham ved den anden hen foran Frk. de Hilty.

— Hvordan har De det, Anderson? sagde hun dæmpet og lagde sine Hænder paa hans Skuldre.

Det var som om der foregik en Forandring med den Syge, da hun nævnte hans Navn. Han vendte Hovedet langsomt om imod hende og glippede stærkt med Øjnene.

— Anderson, gentog hun, — kender De mig ikke?

— Emilie de Hilty, sagde Dr. Kraft højt.

— Emilie, gentog den unge Anderson og saa sig om i Stuen med Forundring i alle Træk. — Er De her? —

Dr. Kraft skred hurtigt ind igen.

— Jeg er Dr. Kraft, begyndte han og gjorde en Pavse for at se, om Ordene gjorde nogen Virkning. — De har været syg, og er nu kommen under min Behandling. Paa Sanatoriet, hvor De jo ved, De var, gik det strengere til. Jeg tillader Dem at modtage Besøg saa meget De vil. I Dag er min Forlovede, Frk. de Hilty, kommen for at se til Dem — —

— Hvor det er længe siden, vi saas, stammede den Syge. Hans Hjærne rummede aabenbart ikke en Tanke om den Tid, hvori han havde givet Rollen som Dr. Kraft.

Sveden haglede ned ad ham og hans Stemme lød svagt.

— Nu vil Deres Broder om lidt køre en Tur med Dem, sagde Dr. Kraft. I Dag maa De hvile Dem.

Mens den ældre Anderson og Frk. Hilty puslede om den Syge skrev Dr. Kraft Adressen op paa den Klinik, hvor han foreløbig vilde indlægge sin første danske Patient.

— — —

Om Eftermiddagen sad Dr. Kraft, hans Forlovede og den ældre Anderson ved Middagsbordet paa d'Angleterre i den hyggeligste Stemning.

— Og De, mener altsaa, Hr. Doktor, at et Menneske ikke blot Dage igennem — men i Uger — kan leve en Tilværelse, hvorom han bagefter ikke har Anelse?

— Ja, det har man talrige Eksempler paa, forklarede Doktoren, det er det, vi kalder „den anden Bevidsthed“. — Men med Deres Broder er det dog en anden Sag. Hos ham var dette „andet Liv“ ikke selve den sygelige Tilstand. Han er syg, og — det kan jeg sige Dem — bliver aldrig helt rask. Men nogle samvittighedsløse Fyre benyttede sig af hans Svaghed og kunde derfor med saa meget desto større Lethed

faa Magt over ham og hensætte ham i den omtalte ubevidste Tilstand; de hypnotiserede ham og blev saaledes Herre over hvert Skridt han foretog sig, mens han havde „den anden Bevidsthed“. De kendte mig, vidste, at jeg var bleven forlovet med Frk. de Hilty, og besluttede at benytte sig af den Omstændighed, at Deres Broder og jeg lignede hinanden. Saa udstyrede de ham saa vidt mulig med mit Udseende, og Resultatet blev, som De jo ser, at alle lod sig skuffe.

— Men, hvad vilde de da opnaa?

— At komme i Besiddelse af alle mine Papirer, og ved deres Hjælp tilsvindle sig hele min Formue i Amerika; der er jo ingen Grændse for, hvad de kunde opnaa med en Person af mit Udseende til Støtte. Nu slap jeg med at miste nogle Juveler.

— Naalen, Du fik af mig? spurgte Frk. Hilty.

— Netop.

— Sig mig, sagde hun pludselig. — Har Du i Grunden aldrig tænkt over det mærkelige Træf, at de to Mænd, jeg har været forlovet med ligner hinanden saa paafaldende?

— Jo, jeg har, sagde Doktoren; — og jeg troer, det er det Træf, der er Skyld i, at vi i det Hele taget fandt hinanden. Jeg tænker mig, at paa Grund af denne Lighed lagde du først Mærke til mig — —

— Netop, netop! afbrød hun.

— Og paa Grund af denne Lighed blev vi saa hurtigt gode Bekendte — ved den interesserede jeg dig —

— Aah, afbrød hun igen, — du havde erobret mig uden det. Da jeg først havde truffet dig, var min Skæbne beseglet...

En Tjener traadte ind med et Telegram til Dr. Kraft.

Han læste det højt:

Wilsons afrejst med 10-Toget til Hamburg.

— Det er fra Christensen, sagde Dr. Kraft. — Lad dem blot rejse nu — en Gang træffes vi igen.

De dumme Penge

FORTÆLLING

AF

FRED. WHISHAW

ILL. AF *BARNARD DAVIS*

Mens Bryllupsselskabet endnu var samlet og udvekslede Lykønskninger, traadte den gamle Sir Thomas Canderby ligesom tilfældigt hen til sin Nevø, George Robson, den lykkelige Brudgom, og trykkede én forseglet Konvolut i hans Haand.

— Put denne i Lommen, min Dreng, sagde han, — jeg haaber den vil komme dig til Nytte.

George takkede sin Onkel og tænkte ikke videre over det. Men lidt senere hviskede han til sin Brud, at gamle Onkel Tom alligevel ikke havde glemt sin Bryllupsgave, som de leende havde talt om, at han nok vilde.

— Det er saamænd en Pengeanvisning, tilføjede George. — Dersom det er en 10 Punds Note, køber vi den gamle Sølvthepotte, vi har talt om, er det kun en Femmer, kan vi jo købe Sukkerskaalen.

Men til Georges store Glæde og Forbavselse viste det sig, da Konvolutten blev aabnet, at det var en Check paa ti Tusind Pund Sterling.

Onkel Tom viste sig ikke senere ved Festen og George kunde derfor ikke faa Lejlighed til personlig at udtrykke sin Taknemmelighed. Han fik saa fat paa sin Broder Godfrey og sagde til denne:

— Du maa gøre mig en Tjeneste. Se blot her!

Han viste ham Checken.

— Ti Tusind Pund! Det er jo nok til at sikre dig for Resten af din Levetid.

— Ja, og jeg haaber, jeg skal blive i Stand til ved disse Penges Hjælp at tjene mindst fire Hundrede Pund om Aaret. Du maa gaa til Onkel Tom for mig og sige ham, at — vi skal jo selv afsted med halvtre Toget — at jeg er ganske overvældet af hans Godhed og min Kone ogsaa. Vi skriver selvfølgelig til ham, men du gør mig nu alligevel en Tjeneste ved at gaa hen til ham for mig.

Det lovede Godfrey og saa snart de Nygifte var bleven fulgt paa Jærnbanen, gik han hjem til Onkel Tom.

Det morede Sir Thomas at høre om Georges Glæde og Overraskelse. Han havde altid ladet sine Nevøer tro, at han kun kunde gøre lidet eller intet for dem. Han havde Familie selv, men en Formue havde han alligevel tjent sig ved Dygtighed, Flid og Forretningstalent i Forbindelse med Sparsommelighed.

— George bad mig sige, at det kom ham saa absolut uventet. Din Gave vil foraarsage en hel Forandring i hans Stilling, han vil kunne indrette sig langt mere bekvemt og gøre sig Livet langt mere behageligt i sit Ægteskab. Han vil paatage sig at tjene mindst 400 Pund om Aaret ved Hjælp af disse Penge.

— Fire Hundrede? Du kan sige ham, at hvis han overlod Forvaltningen til mig, saa skulde han komme til at tjene baade seks og syv Hundrede, sagde den gamle Onkel. — Jeg holder nu baade af ham og hans Kone, Daisy. I det hele taget saa holder jeg paa, at de Unge skal gifte sig; det sagde jeg ogsaa til George, og han fulgte mit Raad — det kunde jeg godt lide.

Det var nu i Virkeligheden slet ikke derfor George havde giftet sig, han og Daisy var saamænd allerede enige, da han kom med sit gode Raad. Godfrey fandt det imidlertid ikke nødvendigt at oplyse ham om dette.

Onkel Tom fortsatte;

— Jeg har i Sinde at bære mig ad paa samme Maade overfor dig, min Dreng, sagde han, — den Dag da du gifter dig.

Sir Thomas havde allerede den Gang han talte til George om Giftermaal forhørt sig om hvad Godfrey mente om den Ting; og George havde oplyst ham om, at hans Broder, som studerede Teologi, mente at det var ikke tilraadeligt for gejstlige Mænd at indgaa Ægteskab.

Godfrey blev derfor rød i Hovedet nu og sagde, at han frygtede for, at den Dag aldrig vilde komme, da Onkelen skulde se ham gift.

— Naa, sagde Sir Thomas. — Jeg haaber, at du ikke har taget den Beslutning for hele Livet. Jeg har levet længere end du, min Dreng, og jeg kan fortælle dig, at der er ingen Tvivl om, at unge Mennesker bør gifte sig; gifte Mænd fører en smukkere og bedre Tilværelse.

— Andre Mennesker, andre Meninger, lo Godfrey.

Denne Latter irriterede Sir Thomas.

— Maaske du vil dømme anderledes, nu da du ved, at der staar ti Tusind Pund paa Spil, sagde han. — Gaa du nu hjem og tænk over det, og tal ikke saa ungdommeligt næste Gang vi ses.

— Jeg haaber ikke, at dette skal faa nogen Betydning, svarede Godfrey, der følte sig lidt fornærmet, — du tror vel ikke, at jeg sælger min Overbevisning for en Sum Penge?

— Ja, du kan gøre som du vil. Vil du ikke have Pengene, kan du lade være. Og jeg siger nu alligevel, at den der ikke kan skifte Mening, naar der staar noget stort paa Spil, han er en Tosse.

— Ja, mange Tak Onkel, men jeg kommer vist til at slaa mig igennem uden dine Penge.

Sir Thomas blev lidt flov.

— Ja, jeg mente det jo godt, sagde han, — og vi skal da ikke blive Uvenner for det. Du er en brav Fyr, Godfrey, men noget stædig; det fortager sig vel. Du kan ganske vist leve af dit Stipendium; men du burde tænke paa, hvor meget godt en Præst kan gøre med Penge i et fattigt Sogn.

— Det er altsammen meget sandt, Onkel, og jeg synes du er voldsom god, jeg forsikrer dig, jeg er ikke utaknemmelig. Men i Øjeblikket er jeg ganske sikker paa, at jeg aldrig gifter mig.

— Jeg giver dig et Aar til at betænke dig i.

Saaledes var den gamle Herres sidste Ord.

Godfrey var lidt ked af denne Samtale. Han følte, han havde handlet rigtigt, men det Offer, han bragte for sin Overbevisning, var stort, Fordelene ved et saadant Tillæg til Gagen var enorme, maaske havde han ikke engang Ret til at afslaa det.

— Jo, vist har jeg saa, sagde han til sig selv, mine Meninger er ikke til Fals for lumpne ti Tusind Pund.

Alligevel tænkte han ofte paa de Behageligheder, han kunde skaffe sig for disse Penge, og hvorledes han kunde lindre sine Medmenneskers Nød dermed, og undertiden ærgrede han sig endog over, at han var nødt til at afslaa disse Penge, eller rettere maatte forsværge det Middel, der kunde forskaffe ham dem.

Det er vel overflødigt at bemærke, at i det Sogn, hvor Godfrey kom til at gøre Tjeneste, var der adskillige Damer, som hellere end gerne vilde have hjulpet ham med at opfylde den Betingelse, hans Onkel havde stillet. Et Par Stykker vilde endog have været glade ved at vinde den smukke Kapellan alene for hans egen Skyld, men han viste ingen særlig Interesse for nogen af dem.

Nu da Godfreys glimrende Udsigt var bleven bekendt, var der adskillige unge Damer, som sukkende indrømmede, at hvis der i det Hele taget havde været nogen Udsigt, vilde de hellere end gerne have været med i Kapløbet. Men det blev jo ogsaa hurtigt bekendt, at Godfrey for ingen Pris vilde opfylde Betingelsen.

En Maaned efter hans Broders Giftermaal begyndte Skæbnegudinderne imidlertid at drive deres Spil.

Godfrey blev Deltager i et Tennis-Parti og fik til Makker Miss Dorothy Templeton, som var en aldeles fortrinlig Spiller; desuden havde hun et Par skælmske Øjne og det mest indtagende Væsen; hendes Teint var frisk og hendes Figur fuldendt.

Godfrey, der var en kyndig Spiller, kunde ikke lade være at beundre gode Spillere af begge Køn. Han og hun vandt Turneen og blev gode Venner i den Anledning. Han traf hende et Par Gange i den følgende Uge og opdagede saa pludselig, at han var begyndt at føle mere Interesse for denne lille, men indtagende Person, end det var foreneligt med hans Principper og Overbevisning. Men han følte dog mere og mere Lyst til at se hende igen.

— Det gaar aldrig godt, tænkte Godfrey, og med en Viljeanspændelse afslog han en Invitation til et Haveselskab, hvor han vidste, Miss Templeton vilde komme.

Resultatet af denne Selvfornægtelse var en vis Glæde over sin egen Pligtfølelse, som dog hurtigt helt blev overskygget af en anden Følelse — Utilfredshed, Kedsomhed og Ærgrelse over, at han havde været saa tosset at nægte sig saadan en uskyldig Fornøjelse.

— Det er jo dog en uskyldig Fornøjelse, sagde han til sig selv. Man behøver jo ikke at ønske sig gift med et Pigebarn, fordi man synes godt om at tale med hende.

Godfrey var gnaven og gik sig en Tur for at prøve at blive i godt Humør. Han spaserede ad Stien ned til Floden, og ved en skyggefuld Plæne mødte han ganske uventet Dorothy Templeton. Hun sad paa Kajens Skraaning under et Træ. Hun saa meget bleg ud og led øjensynlig

stærke Smerter, skønt hun prøvede at hilse ham med et Smil.

— Det var da et Held, De kom, sagde hun, jeg har forvredet min Fodvrist meget slemt, jeg kan slet ikke gaa.

Hun forklarede, at hun var kravlet op ad den stejle Bred for at plukke vilde Roser og vilde saa springe ned paa Stien og var faldet forkert ned paa Foden.

Godfrey halvt støttede og halvt bar hende hjem. Huset, hvori hun boede, laa kun en halv Fjerdingvej fra Stedet.

Godfrey kunde ikke godt have baaret sig anderledes ad. Men hvis nogen havde sagt til ham, at han jo kun var gaaet denne Vej i Haab om at møde Miss Templeton, kunde han ikke have benægtet det.

Miss Templetons Fod gjorde meget ondt, Godfrey var nødt til at lade hende hvile nu og da. Han havde dyppet sit Lommetørklæde i Vandet og hjulpet hende med at faa det lagt omkring den smertende Vrist; han kunde ikke undgaa at lægge Mærke til, at hendes Fod var ualmindelig nydelig formet.

Da de kom hjem, overlod han hende til hendes Familie.

Den næste Dag kunde Godfrey selvfølgelig ikke undlade at spørge til hendes Befindende, naar han da vilde opføre sig som en Gentleman.

Dorothy maatte holde sig i Ro i en Uge og i den Tid aflagde han Visit hver Dag. Da han havde været til Stede da Uheldet skete, var han enig med sig selv om, at ringere kunde ikke gøre det.

Godfreys Interesse for Miss Templeton kunde selvfølgelig ikke gaa ubemærket hen. Manges Øjne vogtede paa dem, blandt andre Grace Melvys; og det, hun saa, gjorde hende fjendsk imod ham, netop fordi hun hidtil havde næret de modsatte Følelser.

Han hjalp hende at lægge Lommetørklædet om den smertende Vrist.

Denne unge Dame gjorde sig gode Venner med Dorothy blot for at gøre Fortræd. Hun vilde fortælle Dorothy Sandheden om denne unge behagelige Mand, som vilde gifte sig med en eller anden — ligegyldigt hvem — blot for at faa Fingre i den Præmie paa ti Tusind Pund, som man havde udsat for ham.

— Det faar ingen mig til at tro, sagde Dorothy rød af Vrede og Skam, da Grace et Par Uger efter at de havde sluttet Venskab, bragte Godfrey og hans Affærer paa Bane.

— Selvfølgelig kan hans Sager være mig ganske ligegyldige, jeg kender ikke noget til dem, og han har aldrig talt til mig derom; men, skal jeg dømme efter det, jeg kender til hans Karakter, saa er jeg overbevist om, at han ikke er den, der sælger sin Overbevisning.

— Du kan da nok tænke, at du er den sidste, han vilde tale med om den Ting. Men det er da sikkert, at før hans Onkel fremsatte sine Betingelser, var han kun høflig mod de unge Piger — efter den Tid har han altid vist en eller to, navnlig en enkelt, udsøgt Opmærksomhed — og man kan da baade tælle og lægge sammen.

— Jeg er overbevist om, at du miskender ham; mig er det som sagt ligegyldigt, men jeg tror, du gør ham Uret.

— Bevares, jeg mente det jo kun godt. Jeg syntes det var rigtigt at advare dig. —

— Advare mig? Hvad mener du? Jeg trænger ikke til Advarsler.

— Ja, jeg mente, at du maaske kunde gaa hen og lægge Vægt paa hans Tilnærmelser overfor dig. Du kunde maaske tro, at han mente noget alvorligt dermed, mens hele Sognet godt ved, at det kun er en grov Spøg.

— Jeg kan ikke forstaa, at Folk kan være saa ubarmhjærtige. Hvad har „hele Sognet" at gøre med en Mands private Meninger. Og hvis han nu fandt, at der var Grund til at forandre sin Mening paa et eller andet Punkt, havde han saa ikke samme Ret til at gøre det som enhver anden?

Dorothy var frygtelig vred paa sin Veninde, hvis Motiver nu stod hende fuldstændigt klart.

— Ja, ja, lad det være godt, min Kære! lo Grace; — men Sagen med de ti Tusind Pund, som skal tjenes inden tolv Maaneder, udelukker alle mildere Betragtninger over hans Opførsel. Konen er den uundgaaelige Pille, han maa sluge — de ti Tusind Pund er Syltetøjet, som skal tage den bitre Smag væk.

Da Grace Melvy næste Gang kom for at besøge Miss Templeton, fik hun det Svar, at Frøkenen ikke var hjemme, skønt Grace havde set hende komme hjem kort i Forvejen.

Et Par Uger efter, at denne Samtale havde fundet Sted, var Godfred bleven enig med sig selv om, at han maatte gifte sig med Dorothy.

Han var heller ikke længere sikker paa at det under disse Omstændigheder vilde være rigtigt af ham at afslaa Onklens Gave. De Fattige i hans Sogn — han skulde have sit eget Sogn næste Aar — kunde sandelig nok trænge til fire, fem Hundrede Pund om Aaret.

Men da Godfrey forelagde Dorothy Sagen, ventede der ham en overraskende og nedslaaende Skuffelse. Han gik fortrøstningsfuld til hende for at fortælle hende, at hun var den han ønskede at faa til Hustru. Det faldt ham ikke ind, at han kunde faa et Afslag.

Dorothy hørte paa ham, og Blodet steg hende til Hovedet, skønt hun havde været forberedt paa, at han vilde komme og tale saaledes til hende, og i Forvejen havde bestemt, hvad hun vilde svare ham; men hun fandt det vanskeligere, end hun havde troet.

— De —! udbrød hun efter en munter Latter. — Men hvordan kan De dog forene det med Deres Overbevisninger, Mr. Robson?

— De behøvede da ikke at være uforanderlige, forklarede Godfrey forvirret og skuffet over den unge Piges Opførsel. som han mindst af alt havde ventet. — Omstændighederne har nødsaget mig til at skifte Mening — men jeg begriber forøvrigt slet ikke, hvorledes De kan vide noget om, hvad jeg tidligere har tænkt om Ægteskab.

— Aah — det taler saamænd hele Sognet om. Og nu skal jeg oplyse Dem om, hvad man ogsaa siger: man siger at De har solgt Deres Overbevisning for en Sum Penge.

— Miss Templeton, hvor kan De dog nænne at være saa uretfærdig. Der maa være nogen der har forbitret deres Tro om mig; hvem siger dog den Slags Ting?

— Sig mig, at det ikke er sandt — saa skal jeg besvare Deres Spørgsmaal. Vil de nægte, at der er blevet lovet Dem en større Sum Penge, hvis de bliver forlovet inden en vis Tidsfrist — og at dette ikke har noget at gøre med Deres meget smigrende Tilbud til mig?

Stakkels Godfrey! Han bøjede Hovedet af Skam. Hvorledes skulde han overbevise hende. Desuden havde han jo ogsaa sagt til sig selv, at som gift Mand i et magert Sogn vilde han have stor Glæde af sin Onkels Gave.

— Jeg ser, at De bliver forvirret og at jeg er rigtigt underrettet, sagde Dorothy. — De finder Dem nok en Allieret, Mr. Robson; der er nok andre Pigebørn, der ser anderledes paa den Sag end jeg; jeg nægter at sammensværge mig med Dem for under falsk Maske at sikre Dem er Sum Penge fra Deres Slægtning,

— Her er ikke Tale om nogen Falskhed, forsøgte Godfrey at hævde; men Ordene vilde næppe komme over hans Læber.

Saaledes gjorde han den Erfaring, at han i den Grad var forelsket op over begge Øren i denne unge Dame, at de ti Tusind Pund ikke spillede den ringeste Rolle for ham, naar blot han kunde vinde Dorothys Kærlighed. Men desværre havde han været blind for, at hans Optræden let kunde misforstaas og skræmme hende bort.

— Der er ikke Tale om Falskhed. Jeg elsker Dem. Ganske vist har jeg skiftet Mening om Ægteskabet; maaske har ogsaa min Onkels Løfte bidraget dertil; det er vanskeligt at sige, jeg har jo kun et fattigt Sogn — men om saa der havde staaet Millioner paa Spil, vilde det ikke have haft Spor at gøre med mine Følelser for Dem! Nu vil jeg blæse paa hans Løfte, siden De tror, at det er for de dumme Penges Skyld, jeg har talt til Dem. —

Dorothy afbrød ham leende:

— Nu siger De vist for meget; fortryd det nu ikke bagefter. Nej, Mr. Robson, De har begaaet en lille Fejltagelse, jeg skal søge at glemme den — det vilde jo være Synd at ofre saa mange Penge — er det ikke ti Tusind Pund? — men de maa jo se at faa Bugt med Overbevisningerne, og finde en anden Kompagnon. — Ja saa behøver vi vel ikke at tale mere om det. —

— Lad mig bevise, at jeg ikke er saadan en Humbugsmager. Ja, jeg vil bevise det, enten De vil have det eller ej — De skal faa at se.

— Ja, det vilde kun glæde mig at se deres Opførsel i en lidt heldigere Belysning, svarede hun.

Og da Godfrey var gaaet, gik Miss Tempelton ind paa sit Værelse og græd....

Godfrey gik hjem med bankende Hoved. — Hun har jo Ret, sagde han til sig selv, jeg burde jo vide, at en Pige som Dorothy vilde tænke saaledes.

I sin Ærgrelse og Vrede søgte Godfrey efter nogen at lade det gaa ud over, og saa valgte han sin gamle Onkel til Offer.

„Maaske gifter jeg mig, maaske ikke“, skrev han, „i al Fald maa jeg fastslaa én Gang for alle, at jeg ikke agter at opfylde de Betingelser,

du var saa venlig at stille, da du lovede mig de ti Tusind Pund. Jeg er dig naturligvis taknemmelig for din Godhed, men ved at tænke over Sagen, er jeg kommen til det Resultat, at denne Handel er mig i høj Grad imod og ikke forenelig med mine Begreber om Værdighed og Uafhængighed."

Onkel Tom svarede kort og godt, at Tilbudet stod ved Magt til den ottende Juni, som han havde bestemt.

Godfrey undgik Miss Templeton saa meget som muligt i de kommende Maaneder. Men den niende Juni aflagde han Visit hjemme hos hende, og var saa heldig at træffe hende alene hjemme.

— Jeg er kommen for at bevise Dem, at selv om min Opførsel end maatte forekomme Dem noget forretningsmæssig, saa var det dog alvorligt ment, hvad jeg sagde til Dem.

Dorothy blev bleg og saa lidt modfalden ud.

— Kan De bevise det, saa vær saa god — jeg vil være glad ved at høre det.

— Ja, Aaret er omme, min Onkels Tilbud staar ikke længer ved Magt; jeg kan ikke faa de Penge han tilbød mig, og dog har jeg aldrig haft mere Lyst til at gifte mig end i Dag.

— Vil De dermed sige, at De har givet Afkald paa de ti Tusind Pund?

— Ja — Pengene er væk, Gudskelov!

— Og de opgav dem for at vise mig — —

— Dorothy, De ved jo godt, hvorfor jeg opgav Pengene; jeg vilde vise at det var ikke Penge, men Dem, jeg vilde have....

Hvor er det dog dejligt, at du har maattet betale Tusind Pund Sterling for mig.

— Jeg tror nu nok, sagde Dorothy lidt senere, at vi før eller senere var bleven enige; men hvor er det dog dejligt at tænke sig, at du paa den Maade har betalt ti Tusind Pund for mig!...

— — —

Et Par Dage efter Godfreys Bryllup, der fandt Sted i September samme Aar, sagde han til sin Hustru, at han havde en Bekendelse at aflægge for hende.

— Jeg ved ikke rigtig, hvordan jeg skal faa det sagt, begyndte han.

— Fortæl mig det værste, sagde hun.

— Tag dette! sagde han og lagde et Brev i hendes Haand.

Hun aabnede det og fandt deri en Check paa ti Tusind Pund.

— Det kan naturligvis se ud, som om jeg har giftet mig med dig under falsk Foregivende, sagde han. — Men jeg giver dig mit Ord paa, det var ingen Spekulation. Onkel Tom har forlænget Fristen, men det anede jeg ikke, Nu da du kender mig bedre, vil du tro mig, ikke sandt?

Dorothy troede ham og var glad til.

— Onkel Tom maa være en rigtig rar gammel Mand, og du maa snarest mulig præsentere mig for ham, sagde hun. — Han har vist sig at være en rigtig flink Fyr.

Man maa indrømme, at hun havde Ret.

INDBRUD

AF

TAGE KLEE

ILLUSTRERET AF *TH. IVERSEN*

Personalet var gaaet Klokken fem. Mørket var styrtet ud fra Kroge og Hjørner i samme Nu, som det sidste elektriske Blus blev slukket, det havde taget Pulte, Stole og Borde i Besiddelse; tæt og tykt, i rolig Bevidsthed om sin Vælde laa det overalt, Jernskodder for Vinduer og Døre befæstede dets Magt. Ikke en Lyd hørtes, kun af og til en svag Gurglen i Varmeapparaterne, der hurtigt døde hen.

Banken var lukket.

Klokken blev elleve. Nattevagten havde to Gange taget i Dørene udefra. De var lukkede med Slaaer og Stænger. Der holdt Godtfolk nok deres Fingre fra; der skulde Timer i uforstyrret Arbejde til, for at bryde de Døre.

Saa med Et brødes Stilheden af en fin raslende Lyd, og et Øjeblik efter brasede Kalk og Puds ned fra Loftet, i Faldet knusende en elektrisk Lampe, der sprang med et Knald, og væltende et Blækhus, hvis Indhold blandet med Kalkstøv langsomt, i en tyk Strøm, flød ud over Pulten, og Dryp i Dryp smeldede mod Gulvet, saa det hørtes som skarpe Smeld i den øde Stilhed.

Og med et deltes Mørket, en Blændlygtes skarpe Lys skar ned fra Hullet i det sønderbrudte Loft og jog søgende, flakkende hen gennem Lokalet.

Der var et Øjebliks Stilhed. Lyset forsvandt igen.

Paany brasede Kalk og Puds ned fra Loftet, igen jog Lyset søgende rundt i Mørket og forsvandt.

Der lød et dæmpet Bumb, de loddede Dybden til Gulvet deroppe fra. Et Øjeblik efter var Rebstigen befæstet, og en for en entrede fire Mænd ned. To af dem havde Blændlygter. Langsomt, med søgende Skridt gik de frem i Klump, medens Mørket veg for Lysskæret, der i kileformede Striber jog rundt i Lokalet.

Henne ved Pengeskabsdøren standsede de.

Ildfast, urokkeligt var det muret ind i Væggen. En af dem tog i Dørens Haandtag, medens begge Lygters Lys samtidigt rettedes mod dens rigt ornamenterede, blankpolerede Staalplader, der jog det tilbage i Øjnene paa dem.

Ikke et Ord blev der talt.

De hørte hinandens korte, hastige Aandedræt.

Der lød Skridt udenfor paa Gangen.

I samme Nu smækkedes begge Blændlygter i, og Mørket slog sammen over dem. Med tilbageholdt Aandedræt hørte de Nattevagten prøve alle Døre, og atter fjerne sig med regelmæssige, tunge Skridt.

Igen sneg Lyset sig søgende henover Jernskabets Dør, saa fjernede de to Mænd sig med et stumt Nik. De gik hen til Rebstigen. Knæene rystede under den yngste af dem, en ganske ung Mand paa godt tyve. Famlende klatrede han op af Rebstigen, medens den anden satte Foden i dens nederste Trin.

Lidt efter kom han ned med Værktøjet, og listende, spejdende sneg de sig hen til de to andre, der var travlt beskæftigede med at smøre Døren ind i Vaseline. Lydløst, ivrigt, uden et Ord begyndte to af dem at bore, medens to stadigt dryppede Olie i Hullerne, som Borene aad, for at dæmpe Lyden.

Sveden drev af dem, hvert Kvarter skiftede de. En Gang imellem standsede de og lyttede efter en indbildt eller virkelig Støj fra Gaden eller Gangen, for et Øjeblik efter, beroligede, atter at kaste sig over Arbejdet.

Halvanden Time var gaaet.

Seks Huller gaber i den øverste Del af Døren. De standser et Øjeblik og ser paa hinanden. Saa griber to af dem en lang smækker Jernstang og borer den ind i et af Hullerne. De brækker til, og langsomt flænges Staalpladen fra Hul til Hul, altefter som de flytter den.

Den første Staalplade er brudt.

Den ildfaste Masse skrabes ud og igen æder Borene sig ind gennem Staalpladen, der ligger bag. De ser paa hinanden, triumferende. Bare halv saa tyk som den første.

En Time efter hænger ogsaa den flænget i Laser.

. . .

Blændlygternes skarpe Lys, der søgende kastes ind, skinner tilbage fra nok en Dør. Raseri og Fortvivlelse staar at læse i deres Ansigter. En af dem banker med Knoerne paa Døren. Massiv Staalplade. To Timers Arbejde mindst, betyder denne nye Hindring. De undersøger Laasen, og der glider et triumferende Smil over den yngstes Ansigt. Et Blik er nok til at overbevise ham, som faglært Mekaniker,

om, at Laasen er enkelt, og at den kan brydes med Brækjærn, naar blot ét Hul er boret.

Med fornyet Iver kaster de sig over Arbejdet, hvert femte Minut skifter de, ingen Tid maa spildes. — Tre Kvarter efter giver Laasen efter for Brækjærnets Pres og Døren er aaben. Den yderste Dørs Ramme er i Vejen for at aabne den helt, den brækkes fra, Adgangen er fri.

De staar et Øjeblik ubevægelige og stirrer paa hinanden og med èt farer de sammen: Uret slaar tre.

„Det var det værste," siger den yngste af dem, „nu gælder det." Hans Stemme er hæs og slaar over af Spænding.

De trænges om Døren, medens en af dem gaar ind i Hvælvingen og et Øjeblik efter kommer ud; og en for en gaar de ind og kommer ud igen, den yngste sidst. Han tørrer sig febrilsk over Ansigtet med Ærmet, da han træder ud.

Der er otte smaa Jerndøre derinde, enkle Laase, et Øjebliks Sag at sprænge dem, Brækjærn er tilstrækkeligt, ikke en Gang Bor behøves.

Han gaar ind igen.

Et Øjeblik efter springer den første Laas med skarpt Smeld, der faar dem alle til at fare sammen i Angst.

Nogle Papirer langes ud, de undersøges hurtigt ved Lyset af Lygterne og slænges haanligt til Side.

Lidt efter brydes den anden Laas. Rummet er tomt, nej Nøgler. De prøves i de andre Laase, et Par kan aabnes.

To store Blikkasser slæbes ud og anbringes forsigtigt paa Gulvet, i en Haandevending er Hænge-Laasene klippet over; Laagene springer op under Presset af Sedler, der er stoppet i dem.

Der er næsten Angst i deres Øjne, da de ser paa hinanden. Deres Hænder ryster, medens de roder dem ud. De forstaar det næppe. Maalet er naaet. Saa med et begynder de at stoppe til sig af Bundterne. Femhundredekronesedler, Tiere og Hundreder, som de falder i Hænderne paa dem.

Saa med ét begynder de at stoppe til sig af Bundterne.

Sveden staar dem paa Panden, deres Øjne lyser som i Feber.

Ikke et Bundt kan de proppe i Lommerne mere, men hen over Gulvet flyder endnu over Hundrede Tusinde Kroner. De stirrer fortabt paa hinanden, saa styrter to af dem hen til Stigen. En Haandkuffert hentes ned, Værktøjet, den er fuld af, væltes ud, og de propper Sedler i den, saa den knap kan lukkes. De staar

et Øjeblik og stirrer paa Resterne, der flyder hen over Gulvet, saa vender de sig og skynder sig hen til Stigen. Den yngste gaar sidst, han har Seddelbundter i begge Hænder.

De begynder at klatre op, den første er allerede oppe og tager mod Kufferten.

Nattevagten nærmer sig, hans Hund gøer rasende.

Knæene ryster under den yngste, hans Øjne staar stive i Rædsel.

Nattevagten tager i en af Dørene.

Idet samme gør den yngste et Skridt frem, han der netop staar paa Stigen, for at gaa op, griber ham i Skulderen, med et vildt Rædselsraab slaar han sig løs og styrter mod den modsatte Dør.

Pengene, han har i Hænderne, kaster han fra sig, og i et Nu har han skudt Slaaerne fra og styrter ud i Gangen. Døren smælder i med et Brag bag ham. Gadedøren staar aaben, og barhovedet, med Pengebundterne struttende af alle Lommer, styrter han i rasende, vanvittig Angst ned af den mennesketomme, mørke Gade.

Nattevagten naaer Døren paa sin Runde tilbage, Smæklaasen er gledet i. Han rusker i Døren og gaar videre til den næste Ejendom i rolig Bevidsthed om sit ansvarsfulde Hverv, som han nidkært rygter.

— En halv Time efter gaar tre elegantklædte Herrer ud ad Gadedøren, den ene bærer en Haandkuffert.

— Men inde i Banken ruger Mørket over Pulte og Borde, Blækket drypper fra det knuste Blækhus, Dryp i Dryp, med stadigt voksende Mellemrum, og de flængede Staaldøre gaber ud i Mulmet, medens Kalkstøvet af og til risler ned fra det søndrede Loft.

AFSKEDSGILDET

EN GEMYTLIG HISTORIE AF OLIVER OWEN

ILLUSTRERET AF *T. BROWNE*

Det var Lørdag Eftermiddag, det pjaskregnede, og jeg sad derfor i min Stue og læste en skrækkelig traurig Novelle, da den unge Lam traadte ind. Han saa ud, som om han bar Alverdens Bekymringer paa sine Skuldre.

— Halløj, lille Lam! sagde jeg opmuntrende. — Hvad er der i Stykker? Er du bleven uenig med den skønne Evaline?

Han brummede og rystede sit intelligente Hoved — Evaline er hans Tilkommende.

— Hvis du mener Frk. Smith, sagde han indigneret, — saa er der ikke noget i Vejen. Nej, det er disse Fyre henne i Foreningen. De vil — hans Stemme blev nu næsten til Hvisken — vise mig en Anerkendelse.

— Ja, jeg har selv tegnet mig for Bidrag, sagde jeg.

Lam skulde forlade Byen, og Foreningen vilde i den Anledning gøre lidt Stads af ham.

Han stod og rystede paa Hovedet, saa bebrejdende paa mig og sagde:

— Jeg tænkte jo nok, at du var med. Det er nok i Aften, det skal være.

— Du kan da vel ikke have noget imod at faa en Present?

— Det er ikke saa meget Presenten, jeg er ked af, som det er Gildet. Ser du, saa vil de

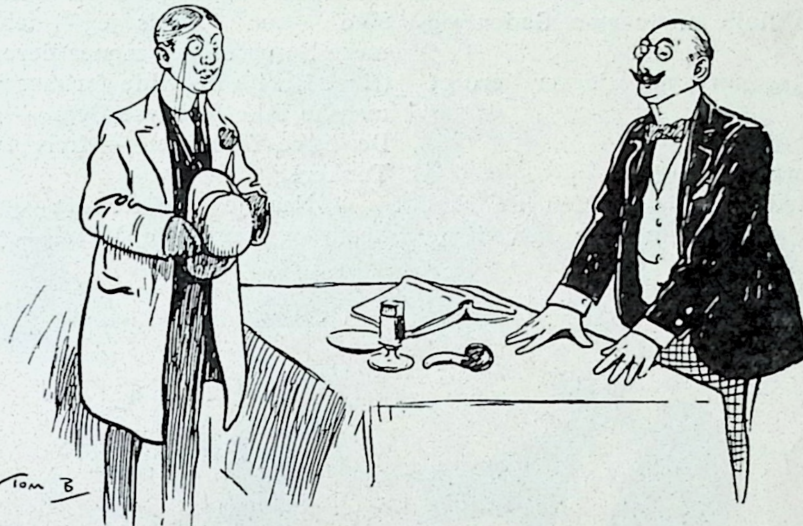
naturligvis have, jeg skal holde en Tale — han kløede sig af Fortvivlelse lige midt i Skilningen — og det kan jeg ikke, det er mig aldeles umuligt!

— Er der ikke andet i Vejen? Det er da saa let... „stolteste Øjeblik i mit Liv“ og saadan noget...

— Det er lige netop, hvad jeg havde tænkt mig, afbrød han. — Men saa kan jeg ikke komme længere. Kan du ikke sige mig, hvad man plejer at sige ved saadan en Lejlighed?

Jeg lagde højtidelig Armene over Kors, og han blev saa gal i Hovedet, at han sparkede en Skammel langt hen ad Gulvet.

— Skab dig nu ikke, sagde han, — fordi du kan sludre Fanden hans ene Øre af; du skulde hellere tage og hjælpe mig lidt.

Du maa begynde med at rejse Dig op og lægge de spredte Fingre paa Bordet — saaledes.

Jeg lagde min Pibe fra mig, rejste mig op og sagde:

— Lad gaa... du maa begynde med at rejse dig og stille dig op paa denne Maade med de spredte Fingre hvilende paa Bordet — saaledes. Og saa siger du noget lignende som:

„Mine Herrer! Jeg vilde ønske, at Sproget var rigt nok til at udtrykke mine Følelser. Mit Hjærte strømmer over af Glæde, naar jeg — —“

— Stop nu lidt, afbrød han, — lad mig nu se, om jeg kan huske det.

Han gentog det nogle Gange og sagde saa:

— Det er godt, gaa bare videre!

Jeg fortsatte: „naar jeg ser alle disse, vor Bys ædleste og bedste Mænd, samlede her for at — —“

— Stop et Øjeblik — skal jeg ikke sige noget om Damerne?

— Vrøvl! Altsaa: „naar jeg ser alle de ædleste og bedste Mænd i vor smukke By, samlede her for at gøre mig uværdige den Ære“ — her vil de allesammen afbryde dig og raabe: Nej, nej, og du vil se beskeden ud — „Ja, jeg tvinges vel til at tro bedre om mig selv,“ kan du saa indskyde og lægge den ene Haand paa dit Hjærte — saaledes. „Mine Herrer, dette er det stolteste Øjeblik i mit Liv!“ — Vi andre brøler paa dette Sted, som om vi var betalt for det, og du kan imens tænke over, hvad du yderligere skal sige.

— Du kan vist bedre tænke over det end jeg, sagde han.

— Ja, du kan jo for Eksempel holde Gaven i Vejret og sige noget kønt om den. Selvfølgelig hævder du, at det netop er det, som du i Øjeblikket har mest Brug for.

— Hvad er det?

— Ja, det var ikke helt afgjort endnu i Aftes. Jeg holdt paa en Merskumspibe, i saa Fald kan du jo sige, at vi kunde ikke have valgt en smukkere og mere nyttig Genstand, ingen som du kan bruge saa ofte. Du kan ogsaa sige, at du altid vil se vore Ansigter gennem Røgen, at dit Venskab vil forøges efterhaanden som Piben skifter Farve — og saadan noget.... En anden foreslog et Par Bakker med Indskriptioner — du kan saa sige, at „denne Aften er din bedste Erindring“.... Johan mente, du skulde have et Uhr — du kan jo saa fortælle, at Uhrets stadige Dikken altid vil minde dig om de lykkelige Timer, du tilbragte i vort Selskab... Gamle Smith holdt paa noget, der kunde blive Brug for i dit Hus, en Vase eller noget i den Retning — det kan give dig Anledning til at sige noget om den skønne Evaline; du kan jo sige, at du har i Sinde at tage det bedste ved denne By med dig, naar du rejser bort, og du kan tilføje, at hvis der nogensinde skulde komme en lille Uoverensstemmelse imellem jer, saa vil du se paa Vasen og tænke paa Hjærternes Forening her i Byen.... Paa den Maade kan du sagtens klare dig. Vær du blot ikke bange.

— Ja, det er brilliant, udmærket!

Lam gned sig i Hænderne:

— Gaa bare videre.

— Saa kan du jo tale om „de fulde Hjærter“, at Ordene kun er svage, men at du „af dit ganske Hjærte“ takker os alle og saa videre.

Lam rejste sig og trykkede min Haand; han trykker som en Atleth.

— Johnson! raabte han, — du er et Geni!... Var det ikke „fulde Hjærter“, du sagde?

— Rigtig!

Han nikkede og vilde gaa.

— Jeg synes, der var en Ting til med Hjærtet?

— Ja, Hjærternes Forening.

— Det var det, netop!

Han gik og lukkede Døren efter sig; men lidt efter stak han Hovedet ind og spurgte:

— Hvis det nu bliver et Uhr, var det saa ikke „Klapren" du sagde?

— Nej, Dikken. Tik-tak, rettede jeg.

— Jo, det var ogsaa det, jeg mente. Farvel.

— Farvel.

Jeg hørte ham fløjte nede paa Gaden og aabnede Vinduet.

— Hvad skal jeg gøre, naar jeg er færdig? raabte han.

— Sætte dig ned.

— Jeg mener med Vasen?

— Tag den med dig hjem. Men du skal holde den i Vejret, mens du taler, saa vil de allesammen se paa Vasen i Stedet for paa dig; og det vil lette dig Arbejdet.

— Du er skam en durkdreven Fyr, sagde han beundrende. — Farvel, Farvel!

Saa lukkede jeg Vinduet og tog igen fat paa min Bog; den var som sagt meget bedrøvelig, men jeg kluklo hele Tiden, mens jeg læste den.

— Johnson! raabte han, Du er et Geni!

* * *

Det var bleven forholdsvis sent, inden jeg naaede Klubben, og Festligheden skulde netop begynde. Lam var bleg og sad og drejede sine Tommelfingre. Han saa bebrejdende paa mig.

— Og jeg vilde saa gærne have haft dig til at gennemgaa det med mig, hviskede han. — Bare det nu bliver en Dekorationsgenstand — saa kunde jeg jo saa dejligt faa Lejlighed til at nævne hende, du ved — jeg kunde lave en hel Prædiken, forsikrer jeg dig.

— Vrøvl nu ikke mere, men tag dig en Whisky og Sodavand.

— Det er et godt Raad, sagde han; — det tror jeg selv, jeg vil.

Raadet var saamænd godt nok, men ulykkeligvis havde han i Forvejen faaet det Raad adskillige Gange af medfølende Forenings-Medlemmer. Han havde ikke egenlig faaet for meget, men da han rejste sig for at udtrykke sin Taknemmelighed, var han øjensynlig vældig oppe.

Han greb Festgaven — det viste sig at være en Ridepisk med Sølvhaandtag — og uden at han vist anede, hvad det var, svingede han den i Luften og sagde . . . ja, her er ordret, hvad han sagde:

„Mine Herrer — og — Formand! Jeg mener Hr. Formand — og Medlemmer.

Jeg er fuld — af Ord — altfor fuld. (Hold fast i Bordet!) Jeg har en Masse, jeg gærne vil sige — æh — hvis jeg — æh — bare havde mere Sprog.... Jeg mener flere Ord — i Sproget. (Hør! Hør!) De vilde forbavses, eller De vilde maaske ikke forbavse Dem — eller ogsaa vilde De blive forbavset — hvis De kendte mine Tanker!

— Naar jeg ser her alle vor ædle Bys smukkeste og værdigste Mænd — jeg mener disse uværdige Mænd — æh — — tror jeg bedre om mig selv, end før — det kan jeg ikke gøre for... Dette er — det stolteste Øjeblik i mit Liv. (Vældigt Bifald.)

Naar jeg taler om denne Bys Mænd, mener jeg ikke Kvinderne. (Hør!) Damerne — det er, hvad jeg mener. Jeg skal ikke nævne Navne — men jeg har i Sinde at tage den bedste Del af dem med mig. (Latter.)

Naar jeg tænker paa, hvad jeg i en nær Fremtid gaar ind til — forstaar jeg, hvad De tænkte — da De netop valgte denne Genstand til Present til mig. (Gamle Smith vil rejse sig, men bliver trukket ned i Stolen. Jeg rejser mig for at komme hen til Lam.) — Skulde der nogensinde komme en lille Uoverensstemmelse imellem os — forstaar De — vil den blive mig en nyttig Genstand.

Jeg vil saa tænke paa eder — det vil hun ogsaa... Det var netop, hvad jeg i Øjeblikket har mest Brug for — netop hvad hun trænger til.... Jeg nævner ingen Navne — æh — men æh —

I dette Øjeblik naaede jeg hen til Lam og fik ham trukket ned paa hans Stol.

— Er du skrupgal, mumlede jeg, det er jo en Ridepisk.

Spøgen er egenlig endt her, men jeg holder ikke af at se en gammel Ven prostituere sig alt for galt, end ikke for Spøg. Folk, der ikke tænker som jeg i den Retning, maa derfor hellere holde op med at læse videre.

Da Oprøret i Forsamlingen havde lagt sig, rejste jeg mig og slog paa mit Glas. Alle Vennerne blev i samme Øjeblik tavse, de kan godt lide at høre mig tale. Saa sagde jeg:

— Mine Herrer!

Jo dybere Følelserne er, desto vanskeligere lader de sig forme i Ord. Vor Ven, den unge Lam, har vist, at han føler meget dybt.

Det er netop hvad hun trænger til!

Der er adskillige af os, som foruden at kende ham ogsaa kender hans Forlovede — en ung Dame, som jeg, der er adskillige Aar ældre, nok kan have Lov at sige, at jeg beundrer.

Det var jo derfor, mine Herrer, at vi (jeg havde ikke talt til nogen af dem om det før) foruden at slaa os sammen om denne Gave, besluttede at skillinge sammen til en Present, som ogsaa hun kunde have Fornøjelse af, for at vise hende, at hans Venner ogsaa er hendes Venner. (Højlydt Bifald.)

Vor Gave vil komme til at bestaa i en Vase. I sin Bevægelse — han er jo saadan en blødt Gemyt — ved at tage Afsked med saa mange dyrebare Venner, har Lam hele Tiden tænkt paa denne Vase. (Hør! Hør!) Frk. Smith er jo aldrig ude af hans Tanker. Alle hans Bemærkninger angik selvfølgelig Vasen. (Lam raaber ophidset: Ja! ja!)

Mine Herrer, jeg synes, at vi burde have taget endnu mere Hensyn til hende. Vor værdige Formand har foreslaaet (det var mig, der foreslog det), at vi burde bytte denne Ungkarle-Ridepisk med et Stueuhr, som jo vil passe langt bedre i en gift MandsHjem. En Ridepisk, mineHerrer, er et farligt Vaaben i en Husholdning. (Jeg lænede mig fortroligt hen over Bordet og sagde sagtere): Man ved jo aldrig, hvem der først faar fat paa den! (Hele Forsamlingen hylede af Latter).

Et Stueuhr er til Gavn for begge Parter. Det fortæller Hustruen, hvor tidligt hun skal dække Frokostbordet for sin Mand — og hvor sent han kommer hjem om Natten. Lad os haabe, at vor Vens Lykke maa blive lige saa uforanderlig som Uhrets Dikken. (Vældigt Bifald.)

— — —

Jeg mødte Frk. Smith Dagen efter, og hun holdt saa en lille Tale for mig. En ganske pæn lille Tale, hun sagde nemlig:

— Kære Johnson. I Aftes viste De, at vi ikke har nogen bedre Ven end Dem, vis Dem nu ogsaa som vor bedste Ven ved den næste større Festivitet, som Carl skal med til — vær De hans Forlover.

DEN DØDE I BLOKHUSET.

FORTÆLLING

AF LAURA KIELER

ILLUSTRERET AF *DJALMAR CHRISTOFERSEN*

Imandra er Laplands største Indsø. Den har sit Ødemarkens St. Helena, sin Magilnyjostrov (Grav-Ø), hvor maaske den sidste Lap skal hvile sine trætte Ben, og den har sin Dødens Taushed!

Langt borte højne sig Manselkäs og Umbtikdunders blaanende eller hvidtglinsende Toppe.

Imandra, Lappernes „Aver“ (Havet), er et af Europas anseligste Indlandshave, og Fyrrestammerne ved dets Bred udgøre én Alen og atten og en halv Tomme i Omkreds.

Men dejlige ere de, disse Skovens Kæmper! Høje og slanke med pyramidalt nedhængende Grene, som Sneen om Vinteren tynger ned til Jorden med sin Vægt.

De levede i uforstyrret Ro, disse Træer, thi hverken fra Imandras Nordende eller fra de uhyre Skovstrækninger sydover til Kandalaks blev en eneste Stok Tømmer udført.

Ingen af Imandras Fyrre sejlede derfor nogensinde som Skibsmast omkring paa Verdens Have.

Urskoven lever uforstyrret, indtil den dør en naturlig Død ligesom for Aartusinder siden.

I Aaret 1850 laa tre Skydsstationer ved Imandras Bred: Rasnjarg, Jokostror og Sashjeika. Det var tre Blokhuse med Vinduer, Brisk, Bord, Bænk og Pejs, og hver af dem var en „Statens Stue“, svarende til Orientens Khan eller Karavan-seraj.

Naar Imandra en stille Sommerdag ligger smilende i Sollyset eller en Sommernat breder sig forsølvet og skælvende i Maaneskinnet, skvulper den sagte, nynnende om sine runde, kantede, stjerneformige eller sabelkrummede Øer, af hvilke nogle ere saa store, at de næsten helt udfylde Søens snevre Favn, medens andre ere saa smaa, at de kun have Plads til et eneste Træ.

Dette Træ knejser rankt og lige som et Lys. Den nedgaaende Sol forgylder Umdeks snestribede Ryg, og Monshjedunder hviler i blaasort Skygge.

Men om Vinteren ere disse Bredder farefulde for de mange Handels- og Fisker-

karavaner, farefulde for de Skarer af Karelere, der drage frem og tilbage over Teriberka for at fiske paa Ishavets murmanske Kyst.

Thi naar det da begynder at sne, naar Østenvinden blæser op, og Sneen fra neden og Sneen fra oven staar i et eneste Rok, naar Ulven tuder, og Lossen hyler, da gælder det Livet, og den vejfarende stirrer efter det firkantede Blokhus som Sømanden efter Fyrtaarnet, der viser ham Vej til Havnen.

Og derfor er Imandra ved Vintertid mørk som Døden selv, sige Lapperne, „for den gemmer Lig."

Den forraader ingen af de Angstens Raab, de Smertens Hvin, der have skingret ud over dens Vande. Den mumler kun sit ensformige Sørgekvad for de dødes Fred.

Moltoner klinge gennem Polarnatten, og i Ødemarken lyde kun dumpe Toner.

Det var en Aften henad Jul, da Vasili, en omrejsende, russisk Handelsmand, kom til Imandra sammen med nogle Karelere.

Det var et forrygende Vejr, og Himmel og Jord stod i ét. De kunde ikke se en Haandsbred frem for sig, og de sank i Sne til Knæerne, men alligevel maatte de frem, for de bleve forfulgte af en Flok tudende, hvæsende Ulve, som Sekund for Sekund kom dem nærmere og nærmere ind paa Livet.

De syntes allerede, de følte Ulvenes hede Aande bag i Nakken.

Om de kunde naa et Blokhus, vare de frelste, men Sneen, der piskede dem i Ansigterne, blindede dem fuldstændigt.

Da stødte Vasili paa én Gang mod noget, som gav efter. Det var en Dør, og ind tumlede de dødstrætte, forjagede Mænd og fik lige riglet Blokhusets Dør til, inden Ulvehorden naaede dem. De droge Vejret dybt.

Det var Jokostror.

Der var naturligvis bælgmørkt, og da deres Fyrtøj var drivende vaadt, kunde de hverken tænde Ild til at varme sig ved eller faa saa meget Lys, de kunde se hverandres Ansigter.

Men Livet var jo frelst for den Gang! Saa sade de der, trykkede tæt sammen paa Bænken og mælede ikke et Ord. De lyttede kun til Orkanens Brølen og til Ulvenes Tuden, idet de belejrede Blokhuset.

Imellem lød et vældigt Brag. Det var et Træ, der styrtede til Jorden.

Det gav et Sæt i dem, hver Gang Træet faldt.

Men inde i Blokhuset var der dødsstille.

Der er noget forunderligt, selv for voksne Mennesker, ved at sidde saaledes i Mørket, og Vasili mindedes senere særlig, at de ikke kunde lide det den Nat.

Saa paa en Gang sagde én af Karelerne, som om han vilde ryste noget af sig:

„Tænk, om her nu sad et vildtfremmed Menneske, der var ligesaa taus som vi!"

De andre svarede ikke, for det gik i dem. Og dog vare de modige Mænd alle-

„Der sidder en død Mand ved Pejsen."

sammen, som hver Vinter trodsede Døden i Ødemarken.

Hvor længe de sade der, vidste de ikke, men efterhvert kom det saadan over dem, at der *maatte* være én til i Blokhuset foruden dem selv.

De vare *visse* paa det, skønt han sad saa stille, at de ikke kunde høre ham trække Vejret en Gang.

Den kolde Sved brast frem paa deres Pander.

Endelig sagtnede Stormen af, og Ulvene tyede ind i Skoven.

Pludselig brød Maanen frem gennem Skyerne, — Vasili havde netop rejst sig og nærmede sig Pejsen, — da fo'r han pludselig tilbage med et Skrig, medens Karelerne sprang op fra Bænken.

„Hvad er det?“ raabte de. „Hvad er det?“

„Der sidder en død Mand ved Pejsen,“ svarede Vasili, og hans Knæ rystede, og jeg kan se, at det er en Stund siden, han døde.“

„Han er sultet eller frosset ihjel,“ mente Karelerne.

„Nej, han har et Knivstik i Brystet,“ sagde Vasili.

Blodet var størknet paa Trøjen, og den døde Mands brustne Øjne stirrede opad med et saadant Udtryk af Forfærdelse og Gru, som om han endnu saa sin Morder ind i Ansigtet, og i hans eget, hvide Ansigt var en saadan stor og voldsom Smerte, at Vasili og Karelerne aldrig siden kunde glemme den.

„Det er, som om han i Dødsøjeblikket ikke har følt Angst, men en usigelig, navnløs Sorg,“ sagde Vasili stille og tog Huen af Hovedet.

„Som om han havde raabt: Hvor kan du dog løfte Haand mod mig?“ sagde Karelerne.

„Jeg er vis paa, det er den Handelsmand, Boslao, fra Tomsk, som man har søgt efter, og som ikke er kommen tilbage igen“, udbrød Vasili. Men hans Søn var med ham. Hvor er han henne? Han er heller ikke kommen tilbage.“

Da saa de allesammen paa hverandre med en Gysen, for det løb dem koldt ned ad Ryggen.

„Hvem kan have gjort det? Hvem kan dog have gjort det?“ spurgte de.

* * *

Kolas Oprindelse var et russisk Kloster, der blev bygget 1475.

I 1704 lod Czar Peter den Store opføre en Ostrog, det vil sige: en firkantet Træ-Fæstning med Taarn, og 1780 blev Byen udnævnt til Kredsstad for en højere Embedsmand.

Kola ligger lidt norden for Grænsen for sammenhængende Naaleskov. Den lille By er en Oase i en af Europas mest udstrakte Ødemarker.

Mod Nord bruser Nordishavet, mod Vest findes der intet beboeligt Sted, forinden man naar den norske Gaard „Jakobselv“.

Mod Øst er den første, menneskelige Bolig i Ponoj og mod Syd i Kandalaks, men mellem alle disse tre forskellige Steder er der en Afstand af over 40 danske Mile. I Kolas Omegn kan der ikke opvises et eneste beboet Hus.

Med sin Palisadering, Fæstning, Garnison og sine Fæstningsgrave var Kola imidlertid endnu i 1854 det russiske Riges Bolværk i Nordvest.

Velsignet med tre Kirker, af hvilke den ene var en Stenkolos, opført 1684 under Peter den Store, og hvis uhyre Kuppel syntes at kappes i Højde med Suolavarekas Bjergryg, bredte den lille By sig paa den spidse Triangel mellem Kolas skummende Elv og Tulomas mægtige Flodleje.

Men Kolas største Mærkværdighed var unægtelig, at der ingen Postforbindelse fandt Sted med de norske Ishavsbyer.

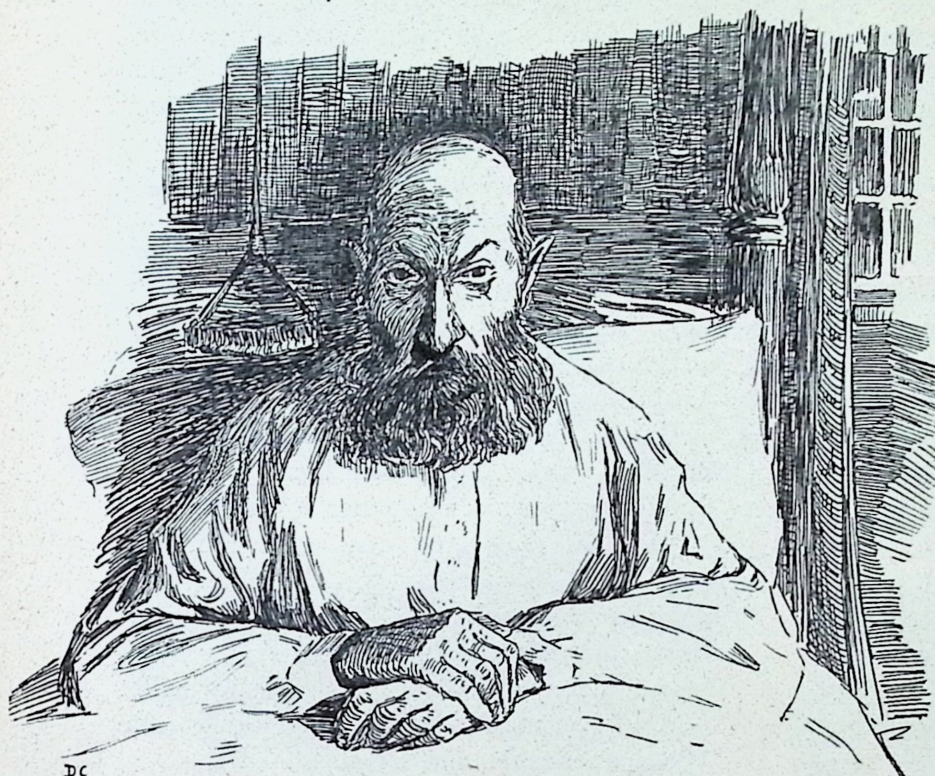
Naar en Købmand i Kola skulde skrive i Forretningsanliggender til Finmarken, maatte hans Brev gøre den store Omvej om Arkangel, Stockholm og Kristiania, og blot Posten fra Arkangel til Kola kunde behøve fire Maaneder, inden den naaede frem.

Hvad der imidlertid var endnu mærkeligere det var, at der intet Postaabneri fandtes mellem Kovda og Kola, uagtet den

kejserlige Post passerede Byerne Knashja og Kandalaks.

Men i Knashja og Kandalaks fandtes der formodentlig ingen, der skrev Breve og ingen, der modtog Breve.

Verdenslivet rullede forbi. Det hørte dem ikke til, og de havde intet med det at skaffe.

„Jeg tror nu det kommer igen — baade det gode og det onde, Menneskene have gjort".

I dette forunderlige Land vare Russerne, med deres Rastløshed, kloge Beregning og udprægede Spekulationstalent, Handelsmændene, medens Finnerne og Karelerne med sindig Kraft og stor Ihærdighed forsøgte at dyrke Jorden i Vildmarkerne.

De omstrejfende Lapper vare naturligvis udelukkende Fiskere og Jægere.

Paa en smuk Vinterdag kom Glæden først frem hos Kola's Ungdom.

Damer og Herrer fore i smaa Rensdyrslæder ned ad Bjergene med Handsker paa af sort Fløjl, flere af dem iførte Pelsværksdragter til hundrede Rubler Stykket, — medens Klokker, Bjælder og Lattersalver klang gennem Gaderne. — —

Sommeren Aaret 1854 nærmede Russeren Vasili sig Kola, langsomt og med stort Besvær.

Hvilket bølgende Hav af grønne Trætoppe, og hvilke Kærn, der glimtede i Blaat og Guld, smykkede ikke Sulonia's, Kola's og Tiriberka's dybe Floddale! De jevnt skraanende Bakker dækkede af Birk, Røn, Asp, Sælje og Olden, blandede med vilde Ribsbuske, medens der paa Tuloma's Smaaøer voksede en rig Flora af røde Aakerbær og hvide Multeblomster.

Vasili og hans Følge passerede Pulozero Kl. 12 om Natten, netop da Solen stod som en rund, glødende Skive i Synskredsen, og forvandlede de tætte Dampe, der dækkede Søen, til et guldvirket Slør.

Med blaa Briller for Øjnene og grønne Flor for Ansigterne samt med tykke Handsker paa Hænderne marsjerede de sveddryppende og stønnende af Sted, holdende saa kolossale Buske af Birkeløv, at de i Frastand lignede en vandrende Skov.

De viftede uafbrudt med Birkegrenene, de sloge og fægtede i Luften efter disse Myriader af blodtørstige Myg, Laplands korte, hede Sommers Landeplage, for hvilken enhver Hest, ethver større Dyr besejret maa taget Flugten, og for hvilken Renen tyr til Havkantens Blæst eller til Fjeldtoppenes kølige Snepletter.

Men da de rejsende endelig naaede den store, nøgne Slette, der breder sig udenfor Kola, saa de Byens unge, russiske Piger og Mænd, iførte deres Festdragter, danse, spille Boldt og synge.

De unge Piger havde deres nedhængende Fletter ombundne med et broget Tørklæde, medens de gifte Koner havde en Silkehue, der var rigt broderet med Guldtraad.

Om Halsen havde de Perler og Krystal-

ler, og deres højrøde „Sarafan“ var opheftet lige til op under Armene.

Der var noget underligt, drømmeagtigt ved at høre denne ensformige, triste, russiske Folkesang og at se de dansendes langsomme, højtidelige Bevægelser, som de lig Søvngængere, gik frem og tilbage paa den øde Slette med Forsangeren i Spidsen.

Især naar det saadan pludseligt viste sig for en i den lyse, solfyldte Sommernat, og Skikkelserne aftegnede sig som mørke Silhouetter mod en Baggrund af Guld.

De flade, graasmudsige, russiske Bræddetage gave Kola's lave Træhuse et yderst uanseeligt men østerlandsk Præg.

De klyngede sig allesammen omkring Foden af Czar Peters „Ostrog“ medens Midnatssolen lyste over den russiske Ørn.

Da Vasili havde fremvist sit Postpas for den uniformerede Toldembedsmand, havnede han i Hr. Milikoffs Storstue.

„Sig mig, findes der i Kola nogen ved Navn Boslav?“

Værtinden trakterede ham med The i Ølglas og fortrinligt ristet Hvedebrød samt derpaa med Laksesuppe og Laks indbagt i Bagværk.

Saa sank han ned i et Hav af Dyner i en vældig Himmelseng, og saa faldt han endelig i Søvn.

Og da drømte han, han var i Blokhuset og saa den døde Mand sidde ved Pejsen.

Han foer op og var med ét lysvaagen. Hvad var nu det igen for noget?

Havde de ikke, straks de kom frem, meldt Sagen for Øvrigheden? Og blev der ikke optaget Forhør? Men hvilke Vidner var der at finde i Ødemarken? Og var Manden ikke kommen i Jorden og var bleven hæderlig begravet? Og hans Morder var endnu ikke bleven opdaget, skønt det var 4 Aar siden? Og hans Søn var heller ikke kommen tilbage! Ingen havde hørt noget om ham.

Hvorfor blev han nu ved at plage ham, Vasili, og forfølge ham i Søvne?

Han havde saamæn gjort det mere end én Gang, men aldrig saa livagtigt som i Nat. Og hvorfor netop her i Kola?

Saa faldt han igen hen, men pludselig aabnede en Kanon sit rygende Svælg ude paa Czar Peters Ostrog, og tre dumpe, hæse Skud forkyndte Midnatstimen.

Det dæmpede Drøn var næppe rullet bort ud over mod Ishavet, førend skingrende Hyl hvinede gennem Byen.

Vasili foer igen op.

Det var Kola's utallige Hunde, der hver Nat sværmede om i Gaderne og opførte denne natlige Serenade.

Vasili lyttede efter Hundenes Tuden, indtil de brændende Lamper i de slebne Glasvaser, der hang foran de mangfoldige Helgenbilleder, tilsidst forvirrede hans Tanker, saa han syntes, han befandt sig i en vaagen Drøm.

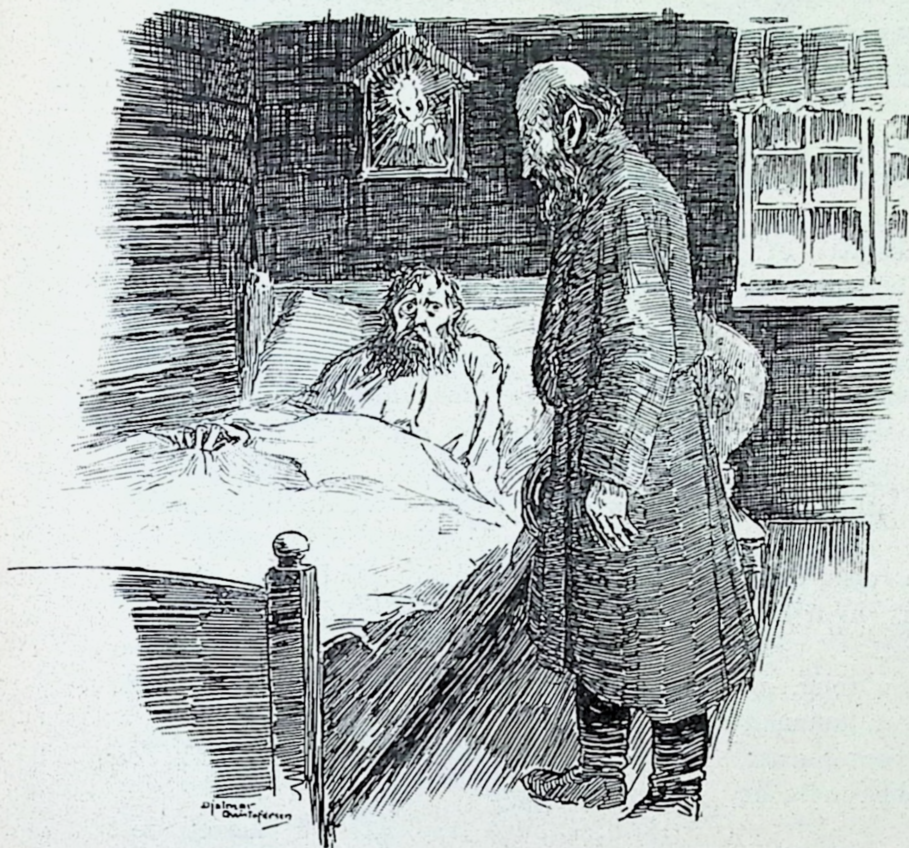
„Der er alligevel noget om det“, sagde han til sig selv. „Jeg tror nu, alt kommer igen — baade det gode og det onde, Mennesker have gjort. Jeg vil nok faa vide mere om det inden næste Dags Aften.“

Med denne Forudfølelse vaagnede han om Morgenen, og med den gik han til den store Kirkefest og overværede med dyb Andagt Aftenmessen i Czar Peters Kirke.

Halvandet Hundrede Aar gamle Malerier, mørke og afslidte, prydede Væggene. Czar Peters Kirke var sort af al den megen

Røgelse og propfuld af Russere og Russerinder, der korsede og bukkede sig, faldt paa Knæ og paa østerlandsk Vis stødte Panderne mod Gulvet.

Utallige Vokskærter blussede, Borgerhustruernes Nationaldragter af tyk Silke, der var overlæsset med vægtige Guldbroderier, bragede, og Præsterne vandrede omkring i deres brogede Skrud og svang Røgelseskarrene.

Da rejste Vasili sig op, for Boslavs Søn droges med Døden, og han kunde ikke sige et haardt Ord.

Messen i al sin ejendommelige, barbariske Skønhed lød paa det slavonske Sprog, og Litaniet: „Gospodi pomilui“ — Herre forbarme dig!“ tonede gennem det svære Rum.

Da følte Vasili pludselig stor Medynk med ham, som havde dræbt den døde Mand i Blokhuset, for det maa dog være svært saadan at gaa om som en fredløs paa Jorden, og han mumlede endnu ivrigere:

„Gospodi pomilui — Herre forbarm dig!“

Da han saa kom hjem fra Gudstjenesten med det faste Forsæt at spørge sig frem, for denne mærkelige, sikre Forudfølelse af, at det „stakkels Menneske“ maatte være i Kola, den betød sikkert noget, og „hvad der er skjult og er sket i Løndom, skal komme for Dagens Lys“, spurgte han sin Værtinde, Petrowna Melikoff:

„Sig mig, findes der i Kola nogen ved Navn Boslav?“

Men Petrowna Melikoff begyndte at korse sig i et højst foruroligende Tempo, og med et Ansigt, som om hun pludselig havde set et Genfærd, flygtede hun ud af Døren.

„Det var mærkeligt,“ tænkte Vasili.

Da han imidlertid følte det som en højere Kaldelse, han havde faaet, at bringe Sandheden frem for Lyset og at sone al den Sorg og Angst, den døde Mand i Blokhuset havde haft, inden han stededes for Gud, opgav han det ikke.

Han anholdt Petrowna Melikoff ude i Køkkenet, hvor hun var tyet hen, og der tilstod hun efter et længere Krydsforhør, at

„Saa vidt hun vidste, gaves der i hele Kola intet levende Menneske af *det* Navn,“ — hun undgik øjensynlig med stor Forsigtighed at nævne Navnet, — „men —“

„Men et dødt Menneske!“ raabte Vasili, som i Tankerne igen stod i Blokhuset og saa paa den døde.

Saa nejede Petrowna Melikoff og saa sig ængsteligt om.

„Herren havde selv sagt det. Men hvis Herren ønskede bedre Besked, saa maatte han gaa til en anden, for *hun* turde saa vist ikke sige mere end det, hun allerede havde sagt.“

Og nu blev Petrowna stokdøv, og der var intet mere at presse ud af hende.

Saa gik Vasili hen til Mitjef Melikoff selv, men da han nævnene Boslav fra Tomsk,

slog ogsaa han Kors for sig og begav sig hurtigst muligt paa Tilbagetog med et·

„Gospodi Jesuse Kriste!“

At give tabt nu var dog en Umulighed for den, der vilde aabenbare, hvad der var skjult i Mørket. Vasili spurgte hvert Menneske, han mødte, — i Kola siger det jo ikke saa meget, — og alle korsede sig, naar de sagde „Det Navn“, som de lige saa lidt turde nævne som den ondes, af Frygt for, at han i det samme skulde staa lige bag dem.

De sagde alle: „Gospodi Jesuse Kriste!“ og hvor han siden gik frem, blev der et stort, tomt Rum rundt om ham.

Og det var ikke til at undres over, for alle havde forlængst hørt om dette Mord, og det var farligt at nævne Boslavs Navn fra Tomsk, som det altid er farligt at tage den myrdedes Navn i Munden. Gud glæde hans Sjæl!

Men endelig som Vasili vilde rejse, kom han den sidste Dag ind i et Hus, hvor han skulde afgøre nogle Forretninger.

Der laa et sygt Menneske i en Seng, og da Husets Herre endnu ikke var kommen ind, og Vasili derfor maatte vente, satte han sig hen til den syge og begyndte at tale med ham.

„Det er dog et stakkels, elendigt Menneske,“ tænkte han, „jeg vil ikke for alt i Verden være i hans Sted.“

„Vi have taget ham ind af Barmhjertighed,“ havde Konen i Huset sagt. „Han saa ud, som han i Aar og Dag ikke havde havt det, han kunde helde sit Hoved til. Klædt i Laser, halvdød af Sult og Kulde, ret som et af Skovens vilde, forjagede Dyr.“

„Hvor kom han fra?“

„Det ved jeg ikke. Vi have ikke spurgt. Hvem spørger døende Mand?“

„Hvad hedder han?“

„Ossov.“

Da gik Vasili hen til ham, for en Tanke slog som et Lyn ned i ham, en Tanke, der næsten forfærdede ham selv, og han sagde kun de tre Ord:

„Boslav — Tomsk — Jokostrov.“

Da begyndte den døende pludselig at skælve, og han saa paa Vasili med en saadan Sorg og Sjælekval i sit Øje, at han ikke havde set større i den dræbtes Ansigt.

Og da vidste Vasili, hvad han vilde vide.

Den elendige Stakkel var Boslavs Morder, og Boslavs Morder var Boslavs eneste Søn.

Da rejste Vasili sig op, for Boslavs' Søn droges med Døden, og han kunde ikke sige et haardt Ord.

Han følte igen den store Medynk, og han sagde kun:

„I fire lange Aar har du baaret det! Gud har talt, det tilkommer ikke mig at tale. Gospodi pomilui — Herre forbarm dig!“

DENNE SAMLING BERETNINGER ER REDIGERET OG UDVALGT AF

HERTUGEN AF ARGYLL

FØRSTE SERIE

Der er Mennesker, som paastaar, at Spøgelse-Historier kun er rene Fantasifostre — Resultatet af en overexalteret Hjærne eller en overfyldt Mave; de paastaar, at overnaturlige Ting, som Spøgelser, slet ikke eksisterer.

Og dog er det muligt, at Gennemlæsningen af de efterfølgende Beretninger vil gøre disse Folk lidt mindre skeptiske; thi hver af disse Fortællinger er fremsatte af Mennesker, der er overbeviste om deres Sandhed. Desuden synes det at være Tilfældet, at de, der ivrigst tror paa Spøgelser, er de, der har spottet mest højrøstet, men saa har set med egne Øjne og er bleven omvendte.

DEN TREDIE I SALONEN.

Den første Beretning drejer sig om et Spøgelse, som viste sig ombord paa et Skib. Aandens pludselige Tilsynekomst fra det aabne Hav og den mærkelige Historie i Forbindelse dermed, gør den til en af de uhyggeligste Fortællinger, der nogensinde er blevet berettet om overnaturlige Ting.

Yachten „Mascotte", der tilhørte Mr. Charles Bates, Fører John Ambrose, med to Herrer, St. John og Kaptejn George ombord foruden Mandskabet, laa en Aften ud for North Foreland.

Skibet var otte Aar gammelt, bygget paa Bestilling af Sir David West, som nylig havde solgt det; det var netop paa Vej hjem fra sin første Tur med den nye Ejer.

Det var en lun, smuk Aften, Fuldmaanen spejlede sig i Havet, ikke en Krusning viste sig paa Vandets blanke Flade.

Bates og St. John var beskæftiget med at skrive Breve i Salonen, da Kaptejn George, træt af at røge ganske alene, gik ned ad Kahytstrappen i den Hensigt at afbryde dem i deres Arbejde.

Idet han aabnede Døren ind til Salonen, blev han meget forbavset ved at se en tredie Mand sidde inde hos dem, han sad for Enden af Bordet og havde Yachtklubbens Mærke i sin Kasket.

St. John og Bates saa op, og da de bemærkede, at Kaptejn George forbavset stirrede hen mod Bordenden, fulgte de hans Blik, og med et lille Udbrud af Skræk sprang de samtidig op fra deres Stole.

Til stor Forbavselse for dem alle tre forsvandt Skikkelsen i samme Øjeblik, men de havde alle tre set den.

De tre Venner stod stumme et Par Sekunder, saa fór de hen og undersøgte den Plads, der nylig havde været besat paa denne mystiske Maade. Dens Rygpude og Sæde var drivende vaadt, Vandet ligefrem løb ned derfra og havde samlet sig i en lille Sø paa Gulvet.

Bates havde siddet der om Middagen. De havde ikke haft Vand paa Bordet, og desuden det Vand de nu tørte op, var Saltvand, og der maatte mindst være en halv Spand fuld.

Den Diskussion, der fulgte, kan man tænke sig til. Ingen Forklaring var tilfredsstillende, og man besluttede sig til at tie stille med den mærkelige Hændelse.

Fire og tyve Timer senere, da „Mascotte" laa ud for Brightons Kyst og Aftenen var lige saa prægtig, sad Bates, St. John og George paa Dækket og snakkede om den forestaaende Kapsejlads, da George pludselig raabte:

— Se der! Skynd jer, ved Hakkebrædtet!

Hans Kammerater saa op, og dèr, lænet ud over Rælingen, stod Skikkelsen, deres mærkelige Gæst fra den foregaaende Aften.

Før de kunde faa ytret et Ord, saa det ud, som om Manden styrtede overbord, og der hørtes et højt Pladsk.

En Messedreng raabte: „Mand overbord!" og et Øjeblik efter var alle i Virksomhed.

Hurtigt blev Jollen sat ud, men der var ikke Spor af nogen Forulykket. Der manglede ingen af Mandskabet, og for at forebygge Sladder. fastslog Bates til Slut, at noget Tovværk var gaaet overbord.

Den følgende Aften havde Vejret forandret sig. „Mascotte" passerede Fort Norman for en frisk Brise, da en mørk Genstand, der lignede en kæntret Kano, blev observeret ude paa Vandet.

En Baad blev sat ud for at undersøge, hvad det var og vendte tilbage med et Lig.

I samme Øjeblik som Skipperen saa det, genkendte han Sir David West, „Mascottes" tidligere Ejer.

Endnu mere forbavsende var dog den Opdagelse, som Bates og hans Venner gjorde. Liget, som var blevet fisket op, var den mystiske Fremmede, som havde vist sig i Salonen og paa Dækket. Kasketten med Yachtklubbens Mærke havde han paa endnu.

Da en Baad næste Dag blev sendt i Land for at gøre Avtoriteterne bekendt med Fundet, fik man følgende at vide: Sir David West havde opholdt sig i Solent paa sin Dampyacht i nogle Uger, men var pludselig forsvunden for tre Aftener siden. Man havde sidst set ham gaa ned ad en af de mange Trapper ved Ryde Molen, og man formodede derfor, at han var styrtet i Vandet og druknet.

Det synes at være et mærkeligt Træf, at Sir Davids Lig mellem Snese af Skibe, netop skulde drive hen til sin tidligere Yacht. Og hvorledes skal man forklare sig det Syn, som tre Mænd ombord paa „Mascotte" har set. At paastaa, Synet har været en Hallucination, vilde være dumt — det er jo dog ikke muligt at tænke sig, at tre Mænd samtidig har lidt deraf og set det samme. Og hvordan skal man forklare sig Vandet paa Stolen og paa Gulvet?

FANTASI-MUNKEN.

Her er en Beretning om en uforklarlig Begivenhed, der hændte for en Sygeplejerske, som tilbragte sin Fridag i et gammelt roligt Hus i Bruges.

Mens hun om Aftenen sad ved Kakkelovnen, saa hun en Munk træde ind i Værelset, skride

Hnu saa tydeligt en Munk i brun Kappe skride lydløst hen over Gulvet.

lydløst hen over Gulvet og forsvinde. Hun saa ham ganske tydeligt i hans brune Kappe, barfodet, med blegt Ansigt og sorte Øjne under tætte, mørke Bryn.

Der var ingen Forklaring at finde, og hun slog sig til Ro med den gamle Teori: du maa have drømt.

En Maanedstid senere, da hun forrettede Tjeneste paa et Hospital i Dublin, blev den første Patient, hun kom til at behandle, Munken, som havde vist sig for hende i Bruges. Han var bleven kørt over og døde uden at være kommen til Bevidsthed.

HJEMMETS NOVELLER

Nr. 4. Februar 1905. 1. Aargang.

TYVERIET

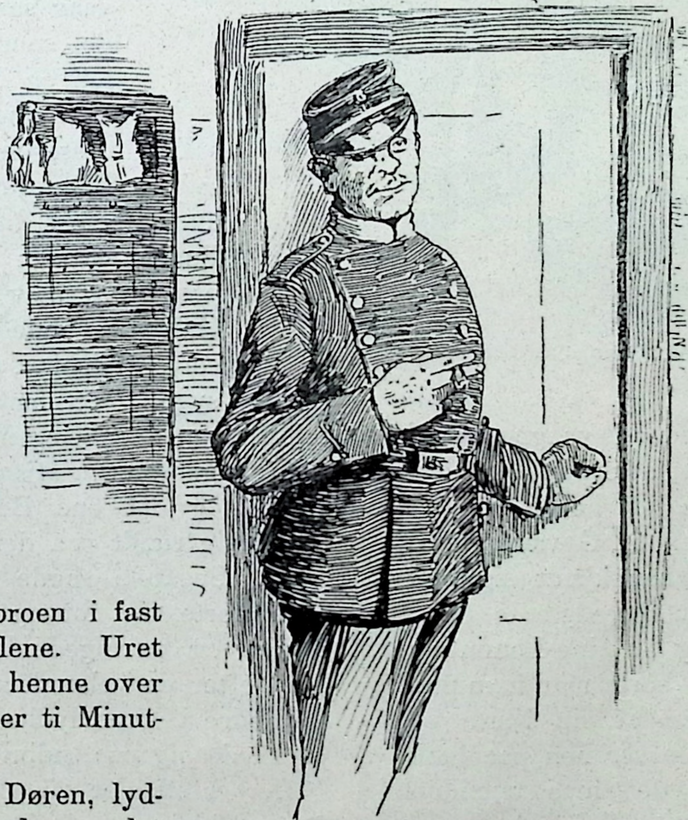
SOLDATERHISTORIE

AF JOHANNES V. JENSEN

ILL. AF *DJALMAR CHRISTOFERSEN*

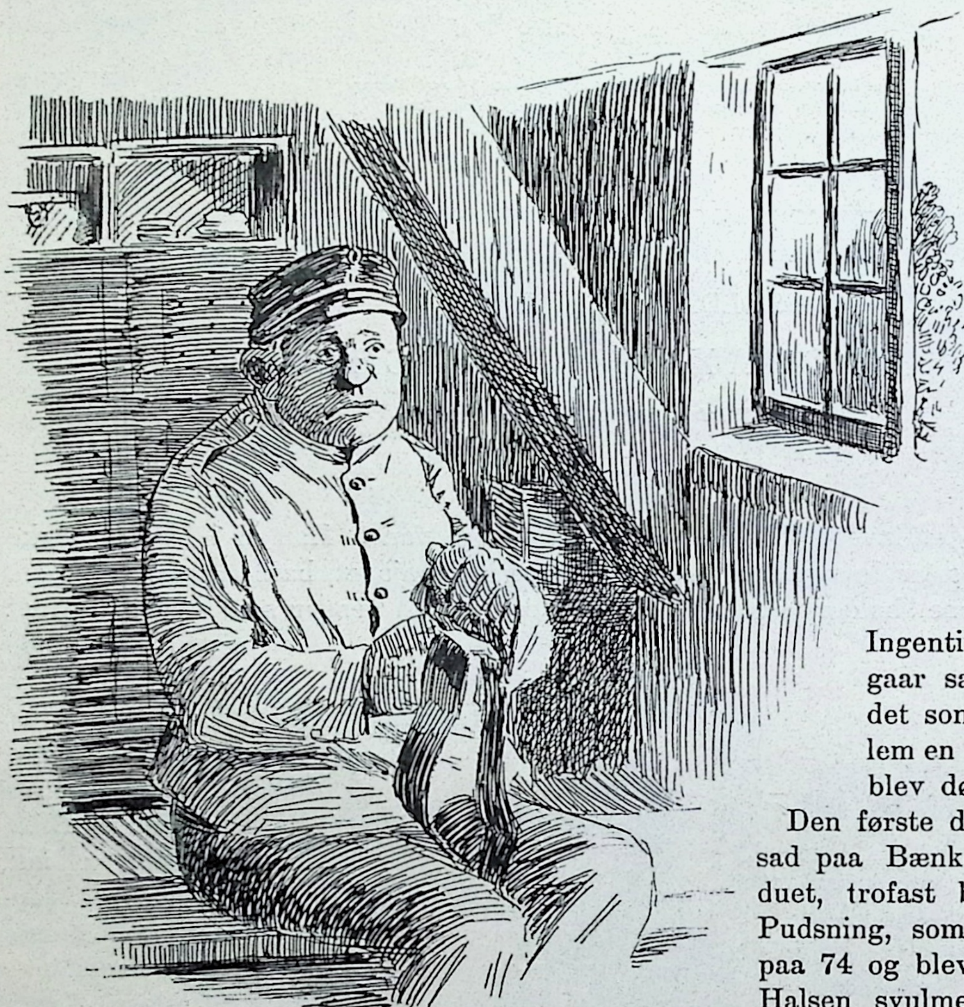
Varmen under det lave Loft er trykkende til Trods for de aabne Vinduer, og Rekrutterne holder sig tavse; nogle ligger paa Sengen og snuer med en bred Drejelsryg vendt mod Verden, andre sidder sløve og pudser lidt paa deres Klons. Spurvene kvidrer ude i Tagrenden. Paa alle Stuer er der stille, hele Kastellet blunder; det høres saa bestemt, naar der bliver gjort Honnør nede paa Hovedvagten, og Geværkolberne dunker mod Stenbroen i fast Takt til Støvlehælene. Uret i det gamle Taarn henne over Sjællandsporten viser ti Minutter i to.

74 toner ind ad Døren, lydløs af bare Vigtighed, som det er hans Sædvane. Han er i Vaabenfrakke og med Knivbajonet, han har været i Byen. Kasketskyggen hænger som sædvanlig raat ned over det ene Øje, det andet stirrer frem, et meget lille Øje, men med et yderst paagaaende Blik. Han duver ind paa Gulvet, slap i Hofterne og med tilsyneladende kraftesløse Knæ, for det er nu hans Stil. Han ser saa næbet ud; den smalle Mund, der er prydet med en hvid lille Moustache, aabner sig let for hans Aande med et blandet Udtryk af Grumhed og god Stemning, samtidig med at det skal se ud, som om han keder

74 toner ind ad Døren.

sig; han har været ude og kæve den og har det rigtig godt. 74 er Stuens enevældige Behersker. Han er lidt frygtet, for han *kan* alting — i det civile Liv er han noget i Artistverdenen — og der sidder en Rngekniv af en Keje paa ham. Han er Kompagniets sejgeste og bedste Soldat.

— Er noget bleven stjaalet fra dig, 74?

Rekrutterne begynder at vaagne og række sig, de føler i Søvne, at Stilletiden nærmer sig — og lidt efter lidt hører man Larm af Støvler og Smæk af Geværlaase over hele Kastellet. 74 har klædt sig om og staar henne ved sit Hovedgærde og tømmer forskellige Ting fra sine Lommer ud i sin Pudsekasse. Da hører man ham pludselig støde Luften ud af sin Næse i forfærdelig Vrede. Alle ser hen paa ham og møder Blikket fra de smaa tætsiddende Øjne, der staar som to Knivsodde.

Naa! synger 74, bleg af Indignation. *Naa!*

Kammeraterne ventede tavse, de vidste nok, at 74 ikke vilde skjule for dem, hvad der var paa Færde. Og det gjorde han heller ikke, han ligesom svøbte hele Stuen, hver enkelt, ind i sit vilde Blik, idet han ganske lavt bemærkede:

Stjæler vi nu ogsaa herinde, hvad — en af os?

Der laa otte Rekrutter paa Stuen. Og i samme Nu 74 havde offenliggjort sin oprørende Nyhed, vidste de alle, at en, og det var 86, Bornholmeren, var bleven blodrød i Hovedet. De stod alle og saa paa ham, og det er ikke for meget sagt, at deres grove Kroppe skjalv som Rør i Blæsten. Ingenting er saa blottende, gaar saa isnende til Skindet som Ordet Tyveri mellem en Flok Mandfolk. Der blev dødsstille i Stuen.

Den første der talte var 86. Han sad paa Bænken henne ved Vinduet, trofast beskæftiget med sin Pudsning, som altid. Han saa op paa 74 og blev rødere og rødere. Halsen svulmede op ovenover det sorte Halsbind, og Øjnene blev saa syge. Det kom saa luftløst, da han talte, og med en sær mild Klang:

Er noget bleven stjaalet fra dig, 74?

74 slog det ene Ben ud i Luften og svang sig rundt paa det andet.

En Bagatel, sagde han henkastende. Han iførte sig flot og hidsig sin Arbejdsfrakke og værdigede Ingen at sige mere. Men efter en velstuderet Pause, hvorunder de andre i Stuen lydløst havde givet sig til at klæde sig paa, udbrød 74 brutalt:

Der er stjaalet 25 Øre af min Pudsekasse (ildevarslende Pavse, hvorunder han

ser gennemtrængende paa 86) . . . *og det bliver meldt!*

86 slog Øjnene ned. Han pudsede endnu, skønt det var paa Tide at klæde sig paa. Rødmen havde forladt hans Ansigt, et loddent Bondeansigt med lav Pande; han sad og smilede anstrengt. Saa fik han Vejret hentet rigtig dybt og vilde til at sige noget. 74 afbrød ham:

Skal Du ikke have Klonsen paa, dit Øg?

De tav alle, mens de hægtede Tornystrene paa og fik Lædertøjet spændt fast. Midt i Pavsen er der en der dæmpet lader falde:

Det er krafteme Synd.

Stemmen tilhørte 70. Han var en Fyr med store artige Øjne, som nu vovede at se ransagende paa 74. Men 74 vendte sit ladede Ansigt imod ham og tilintetgjorde ham:

Synd? dit Kvaj! Vil *du* gaa og være mistænkt mellem Dine Kamesjuker? Manden skal frem, siger *jeg!* Og det bliver en Spjældtur for ham! *Synd!*

74 havde faaet Oppakningen paa og langede sit Gevær ned fra Knagerækken, hvorpaa han med et Fnys, som udtrykte ubeskrivelig Væmmelse, gik ud og begyndte at bumpe ned ad Trappen.

Et Øjeblik efter gik Døren til den lille Befalingsmandsstue op, og Korporal Bagge viste sig paaklædt til Eksersits. Det unge fordrukne Ansigt skinnede kobberrødt, han stod og lod sine blodsprængte Øjne glide rundt i Stuen, opspilede og fulde af Anklage ovenfra og ned — han havde aabenbart hørt det hele.

Naa, saa her er Langfingre i Delingen, bemærkede han sagte, henvendt til Luften i Almindelighed. Ja saa.

Efterhaanden som Soldaterne blev færdige, gik de ned paa Stillepladsen bag Kasernelængen, hvor de samlede sig i Deling. 86 kom sidst ned, men det gjorde han altid. Korporal Bagge stirrede paa ham med en Slags Sorg.

Hvor De er grim, sagde han og sukkede. Og saa kan De ikke dø! *Ret!*

Derpaa marscherede han Delingen hen paa Kirkepladsen og afgav den til Premierlieutnanten.

I de tre, fire Minutter Kompagniet stod her og ventede paa Kaptejnen, bredte Nyheden sig ned gennem Rækkerne. Der var stjaalet paa Stue 8. 74 stod med fast sammenlukket Mund, og alle Kameraterne ventede hvert Øjeblik, at han vilde gaa frem og melde Tyveriet. 70 der stod i bageste Geled bøjede sig et Par Gange frem og kaldte bedende paa 74 for at sige noget til ham, men 74 lod som om han ikke hørte det. Der var ingen der havde nævnet 86 som den Mistænkte, og dog vidste hele Delingen det i et Nu, ogsaa de fra de andre Stuer, der ikke havde set ham blive saa rød i Hovedet. For naar noget sligt er paa Færde, røber Staklen sig altid ved at staa og se tomt frem for sig, han er den eneste hvis Hoved ikke stikker sig frem af Geleddet for at se, hvem det er. Derfor er det ham.

Der var meget stille i Delingen, medens „Staben“ i elegant foroverbøjet Retstilling afgav Kompagniet, omhyggelig talt, til Kaptejnen. Nogle Skridt foran Delingen stod Korporal Bagge og talte i den Tone, der lige rækker til Folkene foran ham og ikke længere:

Jeg siger sgu, den er gunstig! Stue 8! *Han* bliver sgu ikke funden! Man melder jo sig selv, hvis man er en Soldat, men I vil vel bilde mig ind, at I er Gentlemænd. Jeg skal — og her afgav Korporal Bagge med dannet Stemme en blaa flammende Ed — muntre Jer! Gaa saa hen og sig det, 74!

74 rørte sig ikke.

Naa, hen og meld det! Ellers bliver det for sent!

74 saa hastig paa Korporal Bagge. Og det Raseri der altid saa prompte stod til hans Raadighed, fløj ham i Øjnene. Sjover! udtrykte hans Mund, men han sagde det ikke. Derimod henkastede han:

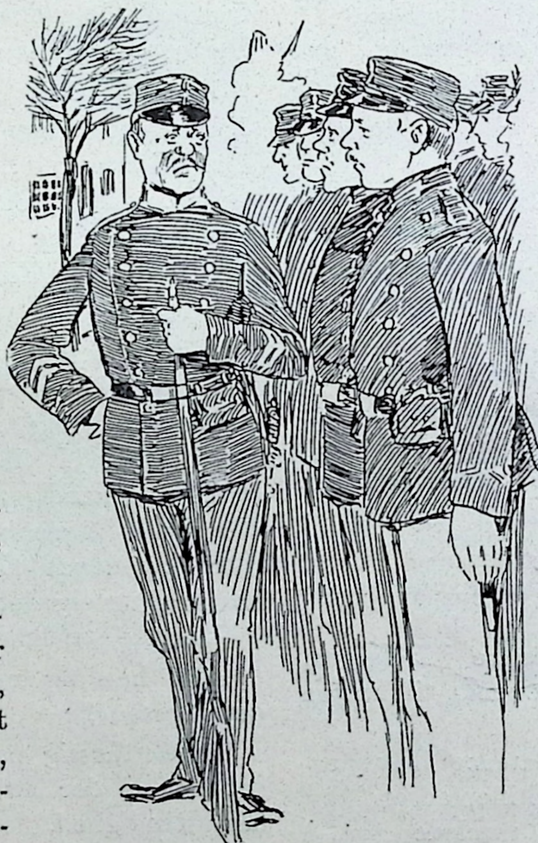
Vi ordner vore Sager selv. Det rager Ingen, hvad. . .

Rager Ingen, gentog Korporalen langsomt og saa 74 stift i Øjnene. Siger De „rager Ingen“ til mig? Vil De ikke sige det igen?

I det samme gjorde „Staben" omkring og brølte *Rør*. Næsten øjeblikkelig efter kommanderede Kaptajnen Ret. Korporal Bagge vendte sig med et stikkende Blik fra 74.

— Tag Dem i Agt, mumlede han lavt.

Tyveriet blev altsaa ikke meldt denne Gang. Derimod fik Delingen sig en kraftig Stroppetur, idet Korporal Bagge var kommen i sit dertil indrettede Lune. Eftermiddagen bød kun paa Eksersits paa Kirkepladsen, men der kan man ogsaa blive loppet ordenlig op paa en varm Dag. Der stod en skjult Kamp mellem Korporal Bagge og hans Mandskab, hvorunder der ikke blev givet Pardon. Folkene vare hede og vilde og benyttede sig af enhver tilladt Lejlighed til at trodse, og den ondskabsfulde Korporal fulgte dem som en Rovfugl med sine Drankerøjne, hvori der ulmede en skummel Ild. Det han higede efter var jo en Overtrædelse, bare Skyggen af den allerubetydeligste Insubordination, der kunde give dem i hans Magt. Men de var for kloge. Ikke at de bøjede sig, han mødte kun enten udslukte eller trodsige Øjne i Geleddet, de enten simulerede eller beherskede sig, og Korporalen blev jo længere jo mere ondsindet. Af og til, naar han vendte Ryggen til, lød der en forgræmmet Latter et Sted i Rækken, en bitter og haanlig Vrinsken, men naar han lynsnart vendte sig, var Munden lukket paa dem alle. Det var som oftest 74 der gren. Der var ikke noget at stille op med *ham*, han stod og gjorde sine Geværgreb som det fuldendte Billede paa Lydighed, præcis og uden en Fejl, men med sine aabne hadefulde Øjne naglet i Korporalens.

I ved vel, at man gør bedst i at melde den Slags Ting straks.

Under en Hvil anslog Korporal Bagge ligesom tilfældigt en menneskelig Tone:

I ved vel, at man gør bedst i at melde den Slags Ting straks. Det er ikke morsomt at gaa og mistænke hinanden. I ved jo, hvem det er. . .

De sidste Ord henkastede han med et Blik paa 86 og vendte sig derpaa bort. Ingen svarede et Ord. Man kunde se paa 74, at det opvakte hans inderste Galde, at Korporalen raadede til det samme som han havde truet med. Korporal Bagges Mund var den han nødigst vilde genfinde sine Ord i. Han opslog en skærende Haanlatter. Men da Korporalen vendte sig, var alle Spor udslettet paa 74's frække Ansigt.

Ret! kommanderede Bagge ganske lavt. Og han tilføjede mumlende med en lang rygende Ed: Jeg skal lære Jer!

Kampen fortsattes. Der var et Øjeblik hvor 74 var lige ved at tabe, men Prøven han blev sat paa var ogsaa haard. Korporalen stod og rettede paa hans Geværgreb, som der ikke var noget at rette paa, og en Gang saa han Lejlighed til at tærske Geværet ind mod 74's Skulder, saa det sang. 74 styrede sig just saa vidt, at han ikke slog igen, men han skreg som en Leopard af Raseri, og Korporalen fjærnede sig under Følelsen af, at man jo ikke har megen Glæde af at faa en Soldat straffet, naar man selv er bleven slaaet til Krøbling.

Da Øvelsestiden var forbi, stavrede Soldaterne op paa Stuerne og smed Oppakningen. 74 vaskede sig saa Vandet føg om ham, og derpaa gik han i sit Drejlstøj over i Marketenderiet. Snart sad han med en Bajer paa Knæet, og de trukne og ophidsede Linjer i hans Ansigt begyndte at

lægge sig. Lidt efter kom 70 og flere andre fra Stuen, og de slog sig ned ved et af Bordene i det lange sorte Kælderrum. 86 kom ikke, han blev aldrig set paa Marketenderiet, og det havde sine Grunde. Han sad ovre paa Samlingsstuen foran sit Skabsrum og spiste. Han satte sig altid tæt op ad det, for at Ingen skulde se hans Forraad; han skammede sig over, at der aldrig var andet end Rugbrød og Fedt i hans Rum. Det var en god Spøg at gaa hen og tage fat paa den brede Ryg og prøve paa at rokke den til Side for at faa et Kig ind til Spisekamrets Herligheder; men 86 sad altid som en mur- og nagelfast Ting, der ikke lod sig rykke en Tomme, og saa maatte man lade ham sidde.

Mens Soldaterne fra Stue 8 sad nede i Tutten og blev Mennesker igen, blev Affæren fra om Middagen bragt paa Bane og drøftet i al Rolighed. Det viste sig nu, at der ogsaa var bleven rapset fra flere af de andre Soldater, men at de havde tiet dermed. 70 havde endogsaa mistet en Tokrone.

Men jeg har sgu Raad til det, sagde han. Og lad os ikke springe op og gøre os hjulbenede for saa lidt. Hvis 86 har numset de Par Skilling, saa har han ogsaa haft Brug for dem, det er jo noget vi allesammen ved. Han gaar jo rundt i een Sult, den Bornholmerbonde; vi maa saamænd være glade over, at vi ikke er vaagnet op om Natten, og han laa og spiste Tæerne af os.

Er der nogen af Jer der nogensinde rigtig har lagt Mærke til 86's Støvler?

Jeg tror ikke, 86 har taget Pengene, mente 71. Det var de flestes Mening. Kun 74 sad haardnakket tavs. Man kunde se paa ham, at han ikke længere tænkte paa at melde Sagen, dertil hadede han Korporal Bagge for inderligt, men han forbeholdt sig sin Mening.

Det kan godt være 86 har gjort det,

sagde 70 blidt og med sine store Øjne rettet paa 74. Men hvad saa? Er der nogen af Jer der nogensinde *rigtig* har lagt Mærke til 86's Støvler?

Her brast de allesammen ud i et jublende Grin. Ak jo, Bornholmerens Støvler var jo Delingens topmaalte Fryd og havde været det lige siden Indkaldelsen. Det var et Par skæve Brandspande af en gammeldags latterlig Facon; i Henhold til en belæst Mand i Kompagniet kunde de ledes tilbage til Printzenschiøld, en tapper Bornholmsk Helt fra det sekstende Aarhundrede. Det var et Par sande Marterinstrumenter at have paa Benene.

Naa, sagde 70, I kender Støvlerne. Nu siger jeg altsaa bare, at en af os skulde putte sine Skøjter i de Kødhakkemaskiner. Vi gaar med Hægtestøvler af bedste Fabrikat, og vi kommer hjem og er ømme og hyler; men 86 . . . har I set *hans* Vabler, har i drømt om den Vederstyggelighed selv i Jeres vildeste Drømme? Og han humper krafteme med alligevel; som en stor Tudse paa en Kakkelovn humper han, skal jeg villigt indrømme, men *med* humper han. Og naar saa vi andre har sat vores gode Støvler op paa Hylden, saa finder vi herned og faar en Bajer, tre, fire Stykker, men 86 faar Kildevand, som bekendt, og det har han *faaet nu i fire Maaneder!* Efter Strabadserne. Skaal!

Nej, leve af Lønningen, det er kummerligt, bemærkede 71. Han var Delingens kloge Hoved. Hans langsomme Fatteevne gjorde det nemlig nødvendigt for ham at tænke meget. Efter at have grublet længe mens de andre talte, faldt han altid ind med det forløsende Ord.

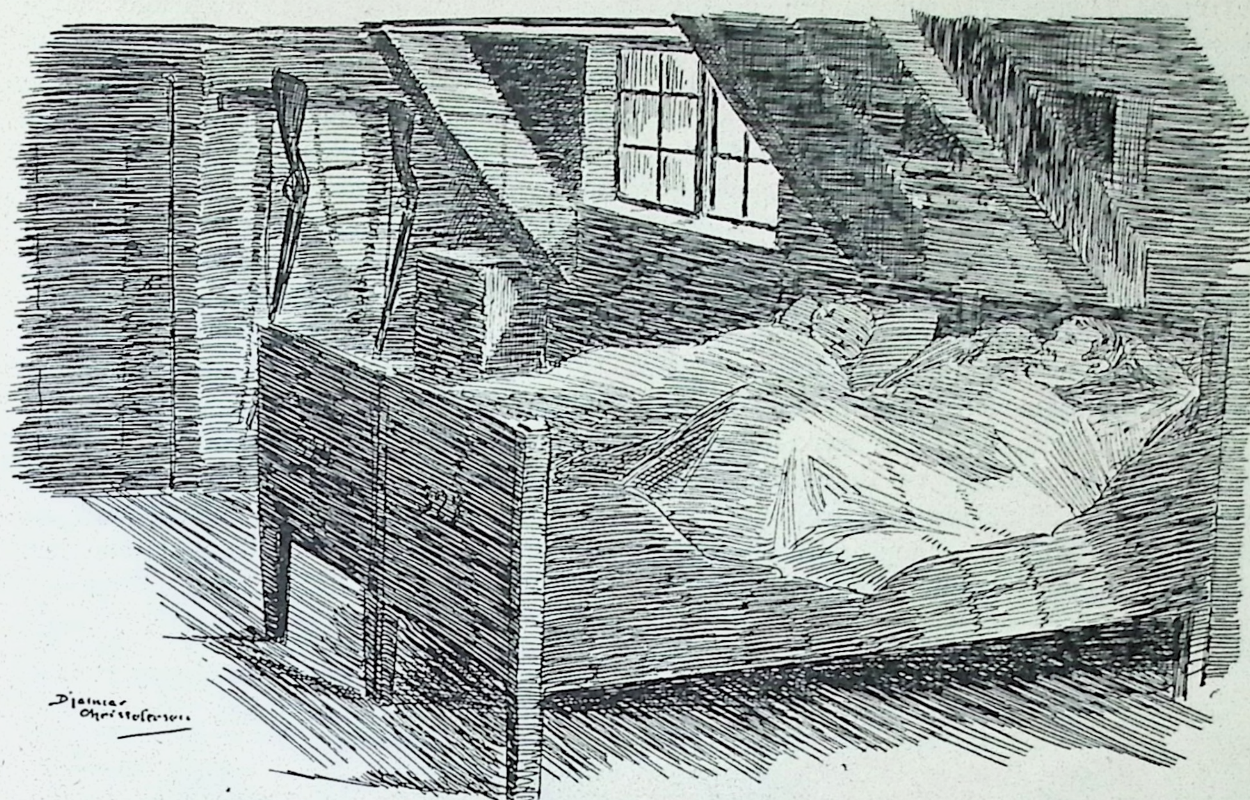
74 saa paa ham med tindrende Foragt. Der blev ikke talt mere om Sagen.

Om Aftenen efter Retræten, da Soldaterne laa i deres Senge, begyndte 74 at holde sin Mørkningstale. Han plejede altid at tale Stuen ind i Søvnen, og hans Ord var altid henvendt til 86, der var hans Sidemand i Rækken af Senge. Det han talte om var stadig søde Ting, han gav 86 en Mængde gode Raad om Kærlighed. Han havde nemlig opdaget, at 86 var uskyldig, og selv havde han samlet en vidtstrakt Erfaring sammen baade i Danmark og Tyskland, som han gratis meddelte 86. I halve Timer kunde han tale uafbrudt, og det saa der blev et Brandskær i Luften af alle de Skændselsbilleder han oprullede. De andre grinte sig ind i Følelsen af Livsfare ved at høre paa ham, men 86 laa altid ganske stille og uden at give Livstegn fra sig. Naar saa 74 havde udladet sin forfærdelige Fantasi, plejede han at slutte med en Aftenbøn, der var paa Svensk, og som var egnet til at drive et Menneske ud af sit Skind.

Men i Aften var 74 i et andet Humør. Han talte ikke til 86 men til den lyse Nat i Almindelighed, og det var nogle fæle Rebuser han foredrog, fulde af blodige Hentydninger. Hvert Øjeblik gav han sin Spænding Luft i langstrakte gyselige Eder, Skruptudser hoppede ud af Munden paa ham sammen med blaa Luer fra Dødsriget i en rygende Stank af Svovl og af Beg. Og alt samlede sig til et sørgeligt Billede af den Skæbne der ventede Tyveknægten i vor Midte, Bænketuren han vilde komme til at gennemgaa, det Blik han vilde faa paa sine egne Tarme, Spyttet der vilde drive ned ad ham fra Gud og Hvermand, Knubsene hist og den totale Foragt her og Lønnen som forskyldt, de kornblaa Øjne og hele hans Tilværelses kortsagt grænseløse Usselhed.

74 var ikke egenlig ond mere, mens han kendte denne lange og knusende Dødsdom, tværtimod talte han sig nærmest forsonet, idet hans Indbildningskrafts raa Varme rev ham med sig. Fra 86 hørtes ikke en Lyd; ikke engang hans Aandedræt kunde spores i Mørket, og det plejede dog at være af en næsten stoflig Art, om man saa maatte sige paa en Alens Tykkelse. Men da der endelig var bleven stille og Soldaterne sov, lød der et langt Suk gennem Stuen. Det var 86, som havde ligget vaagen og som først nu havde dristet sig til at sove ind.

Næste Dag var der Felttjeneste, saa der blev ikke tænkt paa Sagen saalænge. Korporal Bagge styrtede et Sted ude i Landet og blev fragtet hjem paa Grødslottet. Han

Han talte ikke til 86, men til den lyse Nat i Almindelighed.

var saa opblødt og raadden af Spiritus, at Underpartiet omsider eksede under ham. Efter at være bleven udskrevet fra Sygehuset kom han hjem paa Kastellet og laa kvartersyg i sit Kammer nogle Dage. Og herfra vandrede han først i Spjældet og siden gennem Forflytning og Degradation med Skamme tilbage til et obskurt Privatliv. Men hans Fornedrelse skaffede højst uventet Oprejsning til den tavse Bornholmer.

Smaatyverierne begyndte nemlig igen, da Korporalen var kommen tilbage til sin Stue, og da dette faldt Soldaterne paa Stue 8 for Brystet, fik de ham snart grebet i det. De mærkede en Del Pengestykker og lagde dem i deres Toiletkasser, og da disse Penge forsvandt og siden eftersporedes hos Marketenderen, hvem man havde anmodet om at lægge Korporal Bagges Penge til Side for sig, saa var han jo leveret. Andre grisede Ting kom frem, der bidrog til at fælde Bagge. Hermed var hans Saga ude.

74 holdt Ligtalen over ham. Men til 86 sagde han med lynende Øjne:

Hvorfor blev dit Pungdyr rød i Hovedet den Dag vi opdagede det, hvad?

Det kunde 86 ikke svare paa uden ved at rødme dybt og indtil Kvælning igen. Det lod til, at hans Natur tvang ham til at rødme paa andres Vegne, ogsaa nu. 74 følte det.

Dit store Stueur, sagde han barsk, men uden Ondskab i Øjnene. Du kunde nok have opladt din Mund og bandet paa din Uskyldighed. Men du var vel ligeglad med, hvad vi andre Børster troede om dig.

86 rystede her paa Hovedet. Han havde ikke været ligeglad. Men der laa en god Undskyldning i 74's Ord, syntes han, og saa var der ikke mere Snak om det.

Noget efter udbryder 74 i sin sædvanlige bryske Tone:

86, hvor er din lille Møgpibe, den du plejer at sidde og sagle med, naar du pudser?

Den er her, sagde 86 troskyldigt og halede Piben frem.

Men du har jo ingen Tobak til den, dit Svin.

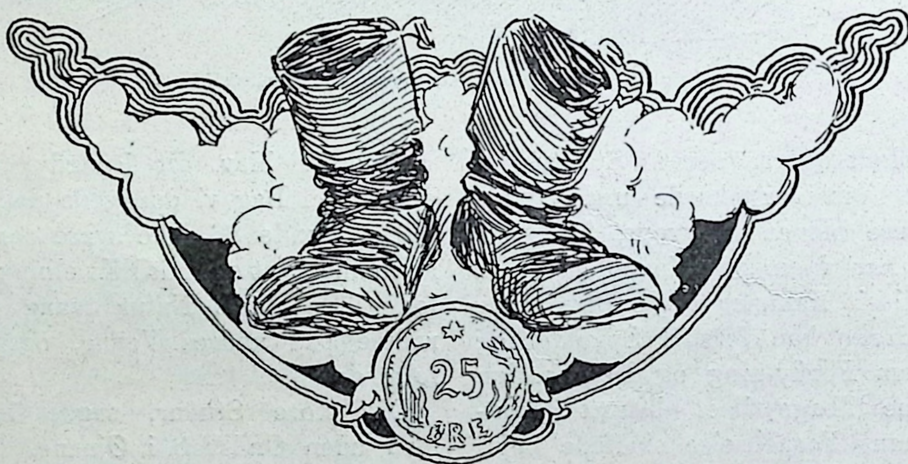
86 tav.

Herpaa langede 74 ham en Pakke Flagtobak og bad ham beholde den til evig Tid. Selv røg han heldigvis et bedre Mærke, tilføjede han tænderskærende.

86 var taknemligt til Grin hele Resten af Dagen. De fejrede ham med uendelige Lattersalver, dyrkede ham som deres eget umulige og enestaaende Trampeldyr. Stuen skød under grov Munterhed sammen og afkøbte 86 hans Støvler for at anbringe dem i et Musæum. De paastod, at Støvlerne havde Affektionsværdi, og at 86 maatte tjene dem i at købe et Par nye, for at de gamle kunde komme til deres Ret som Danefæ. Og 86 føjede dem gærne.

Men om Aftenen genoptog 74 sine Visdomstaler som i gamle Dage til 86, den bundløst Enfoldige. Han talte længe, længe og formanende til 86, bad ham huske paa saa mange Ting, som er godt, lagde ham en Verden af Løndomme paa Sinde. Hans Stemme ledte Tanken hen paa Knokkelmanden, saa klangløs og gennemtrængt af Energi var den, men naar han lo over Afgrundene af Synd og Grumhed i det han fortalte, lød det kærligt i den lyse Nat, kærligt som Fuglesang i Skoven.

86 laa og gryntede veltilmode. Han var taget til Naade. Han lyttede efter, vilde saa gærne lære. Han glædede sig til imorgen. De nye gigantiske Støvler, der hver for sig rummede en Skæppe Rug, stod paa Hylden over hans Hoved, han lugtede dem hele Tiden.

SKRIVEMASKINEN

EN EPISODE FRA DET NYE RAADHUS

VED S. S.

ILLUSTRERET AF *SOFUS JÜRGENSEN*

Christensen var ikke noget Finansgeni — det kan vi jo ikke allesammen være; men han forstod at passe sin lille Købmandshandel i en sjællandsk Provinsby, saadan saa den gav ham det meste, det paa nogen Maade var muligt at pine ud af den. Han gav hellere en Svedske for lidt end en Rosin for meget. Men til Gengæld var han ikke fedtet i sit Privatliv, snarere lidt flot anlagt.

Naar han en Gang imellem kom til Hovedstaden, gik han altid op paa Raadhuset om Eftermiddagen og hentede sin noget yngre Ven *Hansen*, der var ansat i et af Magistratens Kontorer. Saa gik han og Hansen lidt ud om Aftenen og kom sent hjem.

— Ja, I Københavnere er da ikke til at hamle op med, sagde Christensen, — det vil sige i den Retning, tilføjede han, — for vi andre kan jo nok være med, naar det gælder Forretninger I forstaar bedre at bruge Penge end at tjene Penge.

Saa slog han Hansen jovialt paa Skulderen — det skulde betyde saa meget som: „Jeg véd jo nok, du kun har 1200 Kr. om Aaret, men en rask Dreng at gaa i Byen med, det er du."

Forleden da Christensen kom for at hente Hansen til en lille Tourné, sad hans Ven netop og var ved at undersøge en Skrivemaskine meget nøje.

— Lad dig bare ikke forstyrre, Hansen, du maa endelig ikke snyde Byen for noget af den Arbejdskraft, som den køber i saa dyre Domme.

„Jeg begriber ikke, hvad der skal være i Vejen med den Maskine".

Hansen sad og prøvede Maskinen. Han begyndte øverst til venstre og trykkede paa alle Knapperne lige ned til højre Hjørne. Saa sagde han:

— Jeg begriber ikke, hvad der skal være i Vejen med den Maskine. Den er gammel, Typerne maaske lidt slidte, men den arbejder udmærket.

— Hvis er det, spurgte Christensen.

— Kommunens selvfølgelig.

— Saa kan jeg saagu ikke begribe, at den kan interessere dig saa stærkt. hvad kommer den dig ved?

— Den er bleven kasseret, og nu er den i mit Depot.

— Dit hvad for noget?

— Depot. Jeg bærer Ansvaret for den; alt Materiale, der ikke er i Brug, beror hos mig, saavel nye Sager som gamle udrangerede Ting. Det Apparat dér begriber jeg ikke, hvad jeg skal stille op med, den er virkelig for god til at kassere.

— Anna, min Datter, er for Resten bleven rent fjollet i den sidste Tid, fortalte Christensen. — Hun er begyndt at skrive Romaner og siger, at alle hendes Anstrengelser er spildte, fordi hendes Manuskripter ikke er skrevet paa Skrivemaskine. Hun siger, at det kun er derfor, Redaktionerne sender hende dem tilbage igen.

Hvis de ikke var saa forbandet dyre, vilde jeg købe hende én, den kære Pige.

— Du skulde forære hende denne, sagde Hansen, — nu skal den op paa Loftet og staa til ingen Nytte.

— Hvor meget skal Hovedstaden saa tjene paa den? spurgte Christensen. — Skulde jeg maaske lade mig blokke, for at alle Byens Skrivere kunde faa Lønforhøjelse næste Aar?

— Aa, du skal have den for 30 Kroner.

Christensen tog en Tegnebog frem.

— Godt, sagde han, — jeg tager den for 30 Kroner. — Her er Pengene, tilføjede han og holdt tre Tikronesedler frem.

— Jamen, jeg kan ikke sælge den, sagde Hansen. — Jeg er jo bare en Slags Depotforvalter.

— Hvad er du for én — en Despot?

— Jeg mener, at jeg kun kan udlevere de Ting, der er i min Varetægt efter skriftlig Ordre fra Borgmesteren og Kvittering fra Hovedkassereren.

— Er det det, I kalder for Administration?

— Ja, det kan du godt kalde det. Indbetal dine 30 Kr. til Kassereren og faa Kvittering fra ham, saadan er Forretningsgangen.

— Ja, jeg er ikke Københavner — og det er jeg glad ved; for det er det jeg altid har sagt, I forstaar ikke at tjene Penge. Det var jo en køn én, hvis en Mand, som vilde købe et Pund Sukker i min Butik, først skulde indbetale Pengene et andet Sted og faa Kvittering, og saa først kunde hente Varerne hos mig. Hvad?

— Ja, men saadan er det nu. Vil du have Apparatet, maa du bære dig ad paa den Maade, jeg har forklaret dig. Der er aabent endnu paa Kassererkontoret.

Christensen gik ned for at slaa den lille Handel af paa Kassererkontoret.

— 30 Kr. for en Skrivemaskine — det er saamæn billigt, De faar den, sagde Kassereren. — Nu skal De faa Kvitteringen.

Han modtog de 30 Kr. og puttede dem i sin Kasse.

Udrustet med Kvitteringen løb Christensen ned til sin Ven.

„Ditto er jo de rene Kæltringestreger!“

Hansen sad lidt og saa paa Papiret. Saa sagde han:

— Ja, Tak skal du have; det er godt nok med den. Men enten skal den paategnes af Borgmesteren, eller ogsaa maa han udstede en skriftlig Udleveringsordre. Saadan er skam Forretningsgangen.

— Jeg blæser paa jeres Forretningsgang, raabte Christensen. — Er det maaske ikke min Maskine, naar jeg har betalt den. Nu vil jeg netop have den med lige med det samme. Tror I, at I kan spille Halløj med os Provinsfolk.

— Kære Ven — — —

— Næh, nu er jeg gal i Hovedet!

— Ja, men Klokken er over 4, saa nu er her lukket. Skal vi ikke hellere gaa hen og faa lidt Middagsmad. Du vil da vel ikke hele Aftenen rende og slæbe rundt med en Skrivemaskine paa en Snes Pund.

— Ja, saa maa den staa til næste Gang, jeg kommer herind, sagde Christensen, hvem Udsigt til Middagsmad havde formildet.

Christensens Datter, Anna, var ganske ude af sig selv ved Udsigten til at faa en Skrivemaskine. Og næste Gang han tog til Byen, fordrede hun bestemt at komme med, for at hendes Fader ikke skulde glemme at tage det herlige Apparat med sig hjem.

Hansen blev meget forbavset, da han saa sin Ven træde ind i Kontoret ledsaget af en ung smuk Dame, han havde ikke set Anna, siden hun var Barn.

— Kan du huske hende? spurgte Christensen.

Hansen lagde sin Cigarstump fra sig og bukkede belevent for den unge Dame. Nu havde Piben faaet en anden Lyd.

— Vi er kommen for at hente denne Skrive-Mekanik, sagde Christensen. — Her er Kvitteringen, og nu vil jeg have den.

— Ja, Sagen er, stammede Hansen med oprigtig Deltagelse, — at den er her ikke mere —

— Hvad for noget? Er den her ikke? Min Maskine. Jeg betalte 30 Kroner for den!

— Nej, ser du, der kom en skriftlig Ordre fra Borgmesteren, om at den skulde benyttes i Begravelsesvæsnets Kontorer —

— Min Maskine?

— Jeg kan sige dig, hvordan du skal bære dig ad. Du maa gaa op til Kontorchefen i Begravelseskontorerne og sige, at du vil have den.

— Kom! raabte Christensen rasende. — Kom Anna. Vi vil have vores Maskine, om saa vi skal mase hele det nye Raadhus.

Pigebarnet stod med store Taarer i Øjnene; hun havde nu glædet sig saa frygteligt til den Maskine. Hendes Fader greb hende voldsomt i Armen og trak hende med sig.

— Jeg skal lære dem, de Ligrøvere! raabte han i største Ophidselse.

Han gik lige løs paa Begravelsesvæsenets Kontorchef.

— Hvad kommer det mig ved, sagde denne, da han havde studeret lidt paa Kvitteringen. — De har købt en gammel Skrivemaskine, saa skal De have den udleveret paa Depotet.

— Men der har de den ikke.

— Ja, det kan jeg da ikke gøre for. Er Maskinen her, saa er det efter Borgmesterens Ordre. De maa hellere henvende Dem til ham.

— Jeg vil have min Maskine, raabte Christensen. — Kom Anna, vi skal lære den Borgmester.

Borgmesteren tænkte sig om et Øjeblik, da han havde hørt Christensens Beretning.

— Nu skal jeg sige Dem noget, sagde han saa, — hverken Kassereren eller nogen Assistent har Lov til at sælge af Kommunens Ejendele, navnlig ikke Sager, som Magistraten stadig har Brug for. Denne Maskine var kun ved en Fejltagelse kommen ned i Depotet for kasserede Sager. Den skal nu bruges i Begravelsesvæsenet.

— Men det er min! De stjæler min Ejendom! raabte Christensen.

— Pas nu lidt paa Dem selv, min gode Mand, svarede Borgmesteren. — De viser blot, at De ikke har Begreb om Forretningsgangen — —

— Forretningsgangen. Gid Pokker havde — jeg siger, dette er rene Kæltringestreger, og dem har min gamle Ven Hansen rakt Haand til. — — Men han er undskyldt, er han — han maa jo snyde, naar I lønner ham saa daarligt — — —

Anna trak forfærdet sin Fader med sig ud af Kontoret.

— Far dog — —

— Gaa ned til Kassereren og se om De ikke kan faa Deres Penge igen, raabte Borgmesteren efter dem.

Ude paa Gangen sank Anna udmattet om paa en Bænk. Christensen stormede videre alene.

Kassereren beklagede meget det skete.

— Hvis De straks havde sørget for at faa Maskinen udleveret, saa havde den Historie ikke været længere, sagde han, — det Hele er i Grunden Deres egen Skyld.

— Saa kender du vist ikke Forretningsgangen, din gamle Gedebuk! brølte Christensen.

— Jo, det er en køn Forretningsgang. Vil han nu komme her med mine Penge, og det straks!

„Nu er det klaret, Far!"

— Men Mand dog, sagde Kassereren, aldeles forfærdet over den Tiltale. — Jeg har virkelig ikke Deres Penge. De Penge er allerede gaaet i Bøgerne, og jeg kan virkelig ikke sidde her og dele ud af Byens Penge paa Maa og Faa. — Vil De for Resten behage at tale ordenligt til mig — —

— Jeg vil se Dem hængt! Indrømmer De, at Pengene tilhører mig?

— Paa en Maade —

— Vil De saa give mig mine 30 Kr. Jeg vil have dem.

Kassereren var en ualmindelig rolig Mand.

— Det kan jeg saa godt forstaa, De vil. Det vilde jeg ogsaa i Deres Sted. men De maa selvfølgelig finde Dem i Forretningsgangen.

— Kom ikke med det Ord en Gang til. Jeg vil have mine Penge. og nu gaar jeg lige til en Prokurator.

— Ja, det var det, jeg vilde anbefale Dem, sagde Kassereren.

Anna saa bekymret efter sin Fader, da han styrtede ned af Raadhusets Trapper og i Forbifarten raabte til hende:

— Vær du blot ganske rolig, du skal nok faa din Skrivemaskine, og jeg mine Penge. Nu vil vi ikke lade os nøje med mindre end begge Dele, nu gaar vi til en Sagfører.

Sagføreren følte sig i høj Grad interesseret af Sagen.

— Jeg ser ikke anden Udvej, end at De maa føre Proces, sagde han, da han havde hørt alt, hvad der var foregaaet. — Men saa maa De skaffe Attester baade fra Magistratsassistent Hansen, Kassereren, Kontorchefen og Borgmesteren.

— Tak, sagde Christensen og fo'r op. — Ja, om jeg saa skal dunke disse Herrers Hoveder ned i deres Skrivepulte, saa skal de komme til at give mig alle de Attester, jeg ønsker. Farvel!

— Et Øjeblik — et Øjeblik endnu, min Herre, raabte Sagføreren. — Jeg faar jo nogle Udlæg ved den Sag — det er 10 Kr. forud — De faar jo Deres Udgifter godtgjort, naar vi vinder Sagen.

Christensen knaldede en Tikroneseddel i Bordet foran Sagføreren.

— Det er en køn Maner, I har at tjene Penge paa her i Hovedstaden, sagde han.

Til hans store Overraskelse kom Anna ham straalende glad i Møde, da han kom tilbage til Raadhuset.

— Nu er det klaret, Far! raabte hun. Han er gaaet efter Maskinen.

— Hvad for en *han*?

— Hansen, naturligvis. Han kom ud til mig her paa Gangen — og — jeg sad og græd en lille Smule — jeg kunde ikke gøre for det. Han kyssede mig og trøstede mig saamæn saa pænt — han er skam et godt Menneske — og saa sagde han, at han skulde sætte alt ind paa at ordne Sagen, og hvis personlig Indflydelse overhovedet kunde udrette noget, saa skulde han nok klare den.

— Jo Tak! Nu kender jeg „Forretningsgangen“, sagde Christensen; — det vil mindst tage ham en Maaned.

Men i det samme kom Hansen slæbende med Maskinen.

— Jeg gjorde det til et personligt Spørgsmaal mellem Borgmesteren og mig, sagde han, — og han beordrede den tilbagesendt til mit Depot, og nu kan jeg altsaa levere dig den tilbage mod Kassererens Kvittering og med Borgmesterens Tilladelse. Den er egenlig for god til at kasseres, men vi kan jo købe en anden.

— Kan I det?

— Ja, hvorfor ikke?

— Saa er der altsaa endnu en hel Del Idioter her i Byen. Jeg vilde da ikke sælge Byen et Fjerdingspund Rosiner, om den saa bød mig dobbelt Pris.

— Vi er Dem voldsomt taknemmelig, sagde Anna smilende til Hansen.

— Bevares —

— Kommer De ikke snart ned og besøger os.

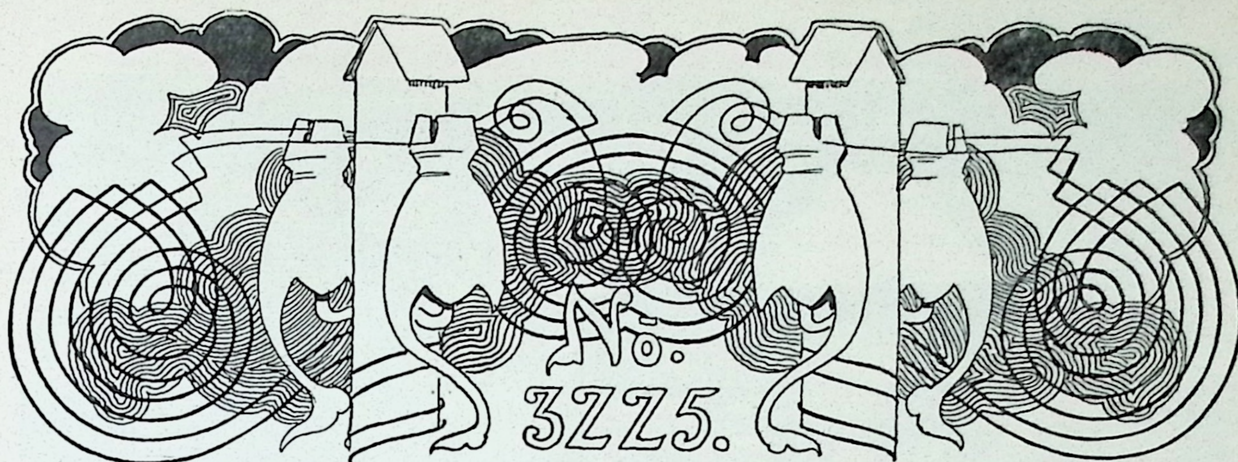
— Med Fornøjelse.

— Kom, Anna, raabte Christensen og tog Maskinen under Armen.

— Skal vi allerede sige Farvel til din Ven, Far?

— Ikke endnu. Vi ses igen. Jeg vil blot have dette Apparat besørget paa Banen; og saa skal du med mig over hos Sagføreren og prøve, om du ikke ogsaa kan tude mig de ti Kroner tilbage, som jeg har betalt ham. Jeg har først i Dag set, hvad du i Virkeligheden er værd.

ET TANKEEXPERIMENT

AF DJALMAR CHRISTOFERSEN

ILL. AF *FORFATTEREN*

Vi havde det meget smaat.

Naar man gifter sig som Telegrafist paa en Gage af 1000 Kroner om Aaret og skal betale 300 Kroner i Afdrag til Møbelhandleren for et „luksuriøst“ Indbo til 900 Kr., saa er der ikke ret meget til Rest til at leve for — — og saa Huslejen. — —

De første Aar jeg var gift, gik det saa nogenlunde — min Kone var flittig og huslig og alt kunde være gaaet rigtig godt, hvis ikke Sygdommen var kommen.

Først blev min Kone syg, saa fik Børnene — vi har tre — Difteritis; — ja De aner ikke hvad det koster — Læge, Medicin, Pleje — — og Rekonvalecensen!

„De maa sørge for Landophold, styrkende Føde“ — sagde Lægen. — Aah Gud hjælpe os — — var det underligt, at jeg var halvkvalt af Gæld.

Mine lykkeligste Dage var Maanedens sidste, saa var jeg fri for Rykkere, Sagførere o.s.v. — men at de laa og lurede som vilde Dyr paa mig, det vidste jeg; det var kun Havblik før de regelmæssige maanedlige Hvirvelstorme, hvor jeg kæmpede som en druknende for at blive oven Vande — og tilslut var Aagerkarlen den sidste reddende Planke.

Hvert Laan var Lykken, hver Afdragsdag en ydmygende, pinefuld Tiggergang — og saa dem derhjemme — Børnene — min Kone — og Svigermoders maanedlige Besøg med en Hjælp, der Stykke for Stykke blev givet med et Blik til mig, som var jeg en Forbryder, der havde gjort Forsøg paa at forgive samtlige hendes Børn og Børnebørn. — —

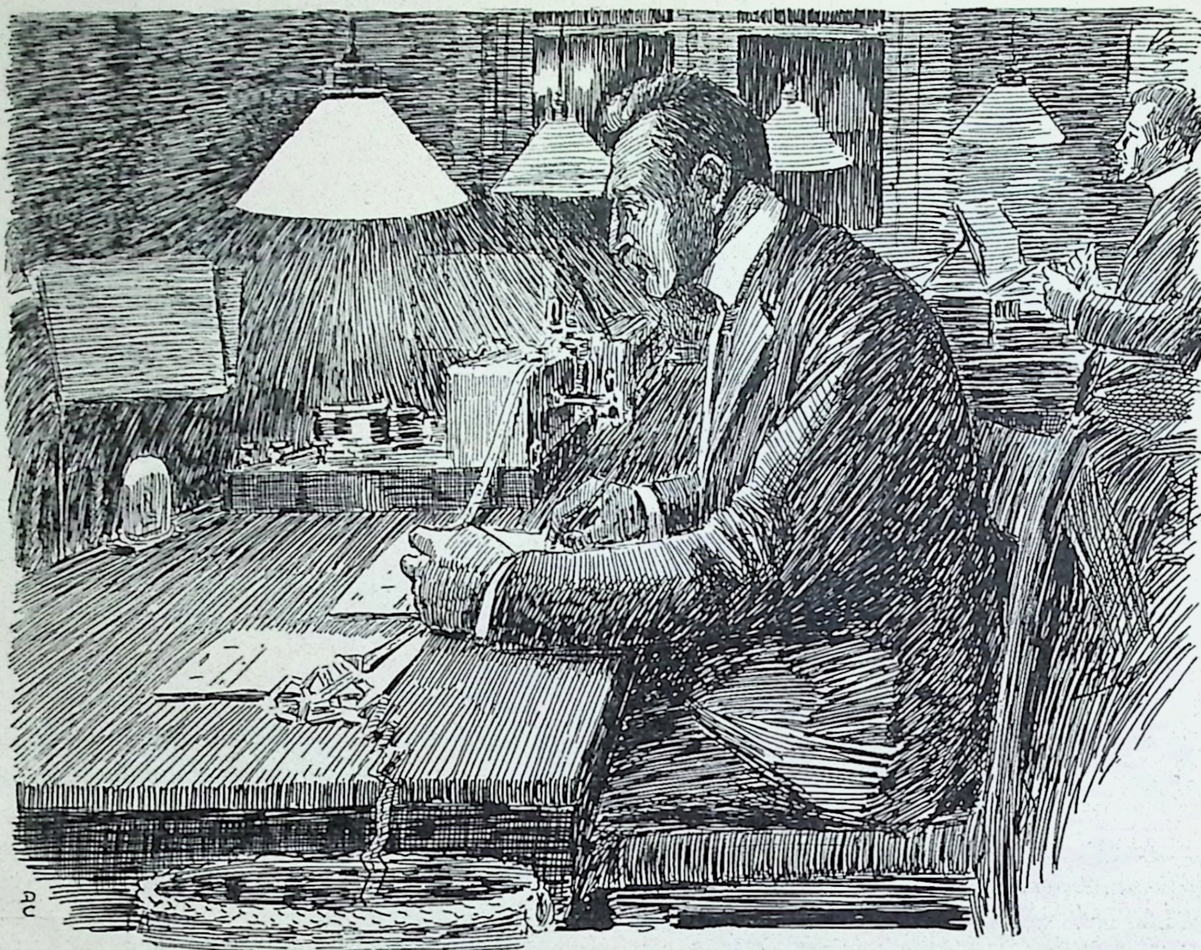
Var det saa saa underligt, at jeg tilsidst fik den Tanke, at hvis der ikke skete et eller andet vidunderligt, maatte vi gaa til Grunde — — at min Hjærne arbejdede som en rastløs Maskine uden Hvile, uden Ro — og uden at finde den frelsende Udvej.

Saa en Dag — jeg husker tydeligt, det var Tirsdagen den 29. Oktober. Jeg havde tjent 20 Kr. ved noget Arbejde. Min Lotteriseddel i Klasselotteriet skulde fornyes — jeg havde daarlig Raad til det, men jeg maatte forsøge — jeg kunde jo være heldig — og jeg gik op til Kollektøren.

Som jeg stod deroppe, kom en Herre ind og købte en Seddel til det vestindiske Lotteri — et femtedel Lod købte han — jeg saa tilfældig Nummeret, Nr. 3224 — og betalte, af en Pung fuld af Sedler, tre Kroner og tres Øre.

„Jeg vil haabe, jeg vinder den store Gevinst,“ sagde han smilende.

„Aah — De behøver vist ikke de 150,000 Frcs. for at leve,“ svarede Kollektøren, som lod til at kende ham.

Saa prikkede Afsenderstationen atter om.

„Næh — Gudskelov."

Da var det, at det som et Lyn slog ned i mig — køb du ogsaa en Seddel — en hel Seddel.

Jeg følte, hvorledes mine fattige Sedler brændte i Haanden, det var, som var Haanden blytung, da jeg trak den op af Lommen. — —

Dem — derhjemme — fløj det gennem mit Hovede. — Ja — men hvis nu! —

Jeg købte en hel Seddel — Nr. 3225.

Da jeg kom hjem, løj jeg for min Kone, jeg sagde, at jeg endnu ingen Penge havde faaet for mit Arbejde, og det skar i mig, da hun bøjede sit stakkels blege Hovede og stjaalent saa hen til lille John, der laa syg — men hvis nu jeg vandt.

Tanken turde jeg ikke tænke ud — — men jeg haabede.

Saa gik Dagene — langsomt — en Evighed!

Jeg gik i en Spænding, som var drevet til det yderste. Jeg havde ligefrem selvhypnotiseret mig, jeg tænkte kun paa det vestindiske Lotteri — om jeg ikke skulde være heldig — Lykken *maatte* staa mig bi — —

Det stod for mig, som om alt maatte være forbi, hvis jeg ikke vandt — jeg maatte — jeg skulde — —

Endelig kom Dagen, da Lotteriet skulde trækkes ovre paa St. Thomas. Jeg havde Tjeneste paa den Tid af Eftermiddagen, da Telegrammet kunde ventes.

Under et Paaskud fik jeg en Kollega, som var beskæftiget ved det Telegrafapparat, hvor Telegrammet maatte ankomme, til at overlade mig sin Plads.

For hvert Telegram der kom, anspændtes hver Nerve i mig — hang Blikket som fortryllet til Strimlen, der sneglede sig som en hvid Slange ud af Apparatet.

Saa — — der var det!

Jeg læste Ordene: København fra St. Thomas.

Nummer — Ordantal — Indledningen.
Det vestindiske Lotteri — København — Saa kom Teksten — 150,000 Frcs. — Nr. 3 . . . 2 . . . saa blev der prikket om — Adressen gentaget — det var en Sjælekval — 150,000 Frcs. Nr. 3 . . . 2 . . . 2 . . . 5 — jeg var ved at besvime; 3225 — mit Nummer — — jeg havde — — Saa prikkede Afsenderstationen atter om — — jeg følte hvorledes Blodet veg fra min Hjærne — det blev som Is i mig.

3224 — kom det.

Hans Nummer — den Andens — ham der sagde, han Gudskelov ikke behøvede Pengene!

Et Øjeblik sad jeg som bedøvet — krampagtig knugede jeg Strimlen — saa blev min Haand som af en Villie, der ikke var mit normale „Jeg"s, ført op paa Bilaget. Jeg rettede Tallet 4 — til 5.

I samme Nu var det som fik jeg mine Sansers Brug. Telegrammet var gaaet videre til Udsending.

Jeg kunde ikke holde ud at være inde, jeg tog min Hat og Frakke og gik ned paa Gaden; — jeg følte ingen Anger, det var som var der kommet en sløv Ro over mig.

Jeg vidste, jeg havde begaaet en Forbrydelse mod — mod hvem? Lotteriet? — et Aktieselskab af rige Aktionærer. Mod Staten, i hvis Tjeneste jeg var — — Brød Staten sig om mig og mine Børn? — min stakkels Kone? — Jeg kunde jo have ladet være at gifte mig — — selvfølgelig.

Hvorfor udsatte man mig for en Fristelse som denne.

Jeg gik tilbage til Kontoret og meldte mig syg. Derefter gik jeg ned til Berlingske Tidendes Kontor og stod i Porten og ventede Time efter Time paa, at Aftenudgaven skulde udkomme.

Saa endelig kom den.

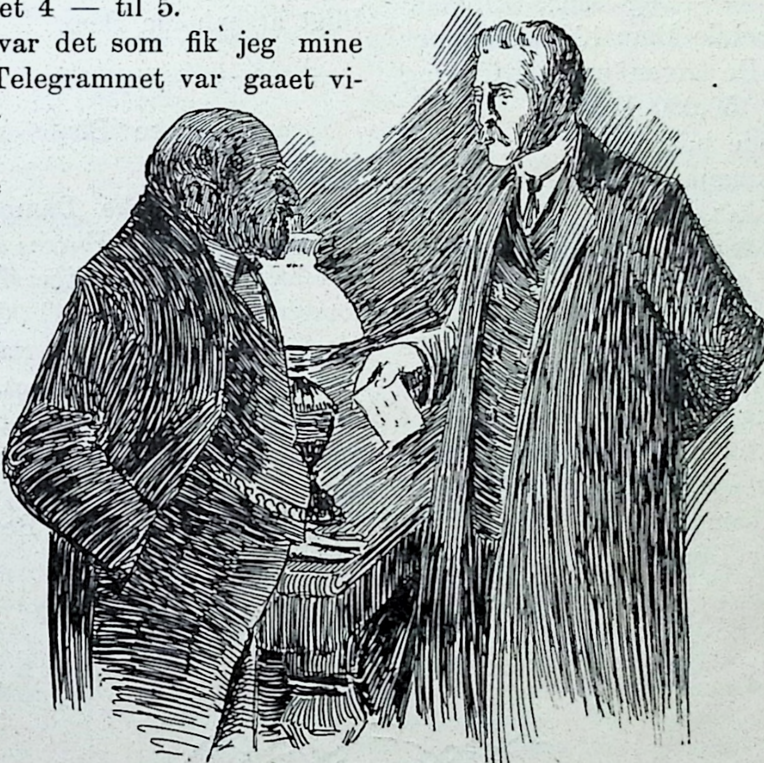
Lynsnart fo'r mit Blik gennem Teksten — dér — dér stod det:

Det vestindiske Lotteri.

Ifølge Telegram fra St. Thomas, er den store Gevinst, 150,000 Frcs., faldet paa Nr. 3225 i en Kollektion her i Byen paa et helt Lod.

Jeg læste det Gang paa Gang — mekanisk — saa foldede jeg Bladet sammen, stak det i Lommen og gik op til Aagerkarlen.

Min Plan, som var blevet til halv ubevidst — som i en Drøm —, stod mig klar. Udenfor paa Gangen stansede jeg og søgte at give mit Ansigt et glædesstraalende Udtryk og aabnede hastigt Døren.

Jeg følte Blodet veg fra mit Ansigt.

„Jeg har vundet den store Gevinst i det vestindiske Lotteri!" raabte jeg.

Han saa' paa mig, som man sér paa en gal Mand.

Saa trak jeg Numret af „Berlingske" frem og viste ham det og lagde Lotterisedlen ved Siden af.

„Ja —" stammede han, „ja — det er rigtigt" — han tænkte samtidig paa mine Laan.

„Hør," sagde jeg i en gemytlig Tone — „De har behandlet mig pænt — at De har taget store Renter, er jo Deres Forretning — og — Herregud, nu har jeg jo Raad til det — vil De betale mig 106,000 Kr., saa tjener De 1500 Kroner i Provision —

jeg kan ikke holde ud at gaa og vente paa alle de Penge. — Jeg maa have min Gæld betalt.

„Ja — a —“ sagde han. „Men hvis nu Nummeret er galt?“

Jeg følte at Blodet veg fra mit Ansigt.

„Galt,“ sagde jeg, „det kan De jo forforhøre Dem om i Hovedkollektionen.

Han stod lidt og betænkte sig.

Jeg kunde se, hvorledes Udsigten til en stor Gevinst sloges med hans tillærte Forsigtighed.

Jeg skjulte min Nervøsitet og Angst i et Hoste-Anfald.

Saa rømmede han sig som en Mand, der tager en afgørende Beslutning.

„Jeg vil gøre det — saafremt jeg imorgen ved Henvendelse i Lotteriets Hovedkontor faar Bekræftelse paa, at Bladets Notits er rigtig — — og saa“, tilføjede han, „vil jeg udbetale Dem 100,000 Kroner kontant, mod at De giver mig Kvittering og Fuldmagt for 150,000 Frcs.“

Han saa' lurende paa mig.

Jeg lod, som kæmpede jeg med mig selv. Saa sagde jeg: „Ja“.

Dokumentet blev skrevet.

— — —

Jeg vil forbigaa den Scene, der paafulgte i mit Hjem. — Min Kones Fortvivlelse over min Gerning — hvorledes jeg ved min Veltalenhed fik hende saa nogenlunde til Ro, hvorledes jeg udviklede en Plan for hende, en Plan, som blev til medens jeg talte, uden særlig Tænkning, men som Led for Led blev til en Kæde af Snarraadighed opfundet i en syg Hjærne og med en halvt Sindssygs Snedighed.

Næste Dag hævede jeg Pengene.

Jeg lod et Beløb saa stort blive tilbage, at vor Gæld kunde dækkes og min Familie leve, med udtrykkeligt Paalæg om intet at maatte betale før min Ankomst til Amerika — — —

Og nu sidder jeg her i New-York.

Det er, som var jeg et nyt Menneske — Fortiden er som blæst bort — om en Maaned sender jeg Penge til min Kone og Børnene — og — — —

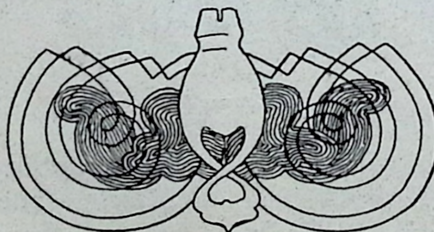
Min dansk-amerikanske Ven, som jeg havde aabnet mit Hjærte for, rejste sig nu og fortsatte:

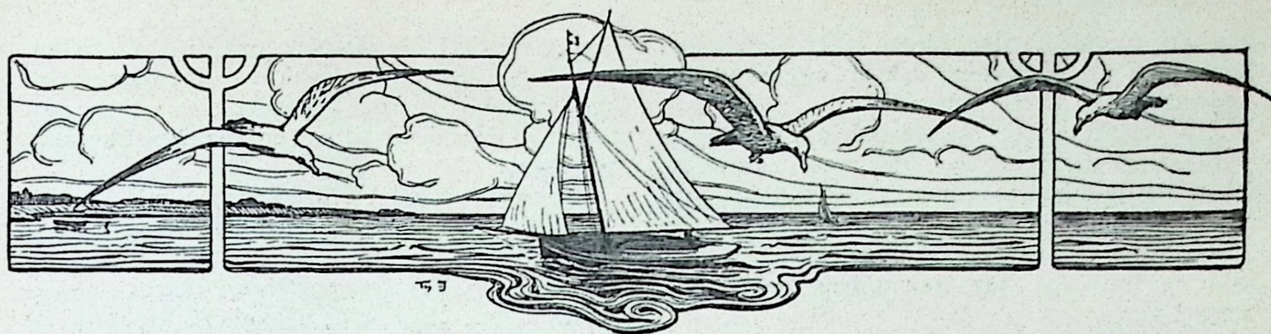
— men finder ikke Dem — jeg er Opdagelsesbetjent Mackrow — det er min Pligt at anholde Dem. — De er anholdt.

— — —

I amerikanske Blade kunde man læse følgende:

Ved den danske Dampers Ankomst til Brooklyn blev en Herre, som paa Overrejsen havde vist tydelige Tegn paa Sindsforvirring, og som til Opdagelsesbetjent Mackrow her af Byen fortalte, at han havde tilvendt sig 150,000 Frcs., anholdt; men senere blev han overført til en Sindssygeanstalt, da „Det vestindiske Lotteri“, som kun led et ringe Tab, da Størstedelen af Beløbet fandtes i hans Besiddelse, frafaldt Kravet om Arrestation.

EN RASK GUT

AF P. RASMUSSEN ILL. AF SOFUS JÜRGENSEN

Det var i Marts Maaned i Aaret 1617. Paa Værfterne i Vlissingen rørte der sig et travlt Liv. De store Skibe blev malede, Takelagen voxede Time for Time højt op mod den blaa Himmel, og fra hver Gaffel smeldede de syv Provinsers stolte Flag i den friske Luft. I de store Magasiner arbejdede talrige Skarer af Matroser under deres Officerers Opsyn og trillede Proviantfadene hen til Baadene, medens paa den anden Side, der førte ind til Byen, Tusinder af Hænder var travlt beskæftigede med at hidføre de fornødne Vandforraad. Paa Brødrene Lampsins Rebslagerbaner laa der Tove oprinkede lige fra det tungeste Ankertov til det spinkleste Kabel i en saadan Mængde, at der kunde være nok til en hel Flaade i de første ti Aar, og dog spandt man saa flittigt paa Reberbanerne, som om ikke en Sildekutter kunde komme til at løbe ud, før den her først var bleven forsynet med nye Fangeliner og Fiskesnører.

Værkmesteren, en svær, firskaaren Fyr, havde sine Øjne allevegne; han gav Rebslagerkarlene Ribbensknubs, naar de efter hans Mening ikke havde spundet Traaden glat og fin nok, og lod sin korte Tovende danse lystigt paa de smaa Rebslagerdrenges Rygstykker, naar de ikke holdt Hjulet i fuld Gang uafbrudt.

Saa kom der en lille sammenskrumpet Mandsling med bredskygget Hat og vide Sømandsbukser krybende frem. Han var iført en luvslidt Sømandsjakke og bar i hver Haand en Kurv fyldt med velproppede Ølkrus. Han nærmede sig sky til den buldrende Værkmester og spurgte sagte, om han maaske skulde have Brug for mere Øl.

„Hvad er det? Hvad er der nu paafærde?“ raabte denne og havde i sin Iver nær rendt den lille Øltapper over Ende.

„Naa saa, det er Jer, Adrian de Ruyter. Jeres Øl bliver med hver Dag daarligere, og Skillingerne altid sjældnere. Naar I ikke bliver bedre, og Fortjenesten ikke bliver større, saa har I havt mig til Kunde den længste Tid.“

„Ak, kære Herre!“ svarede Adrian de Ruyter, „det skulde I nødig sige. Jeres Fortjeneste kan maaske ikke være saa stor, som I kunde ønske og fortjene det, men mit Øl er godt, og det er ikke kønt af Jer at tale saa foragteligt om det, fordi jeg mister mine Kunder derved; thi hvad I gør, tager de andre efter. Det er en sur Bestilling at være Øltapper, kan I tro. En Øltapper maa døje meget og mister ofte ved, at der skal smages paa Øllet, og ved daarlige Betalere, alt det, han surt har slidt for.“

„Naa, flæb nu ikke som en gammel Kælling!“ brummede Værkmesteren, „og sæt et Dusin Krus ind i mit Skur; min Grietje skal nok bringe Jer Pengene og ikke ruinere Jer ved at tage paa Borg! — Naa, rask! Rask frem med Jer til Arbejdet!“

Og dermed drev han nogle Rebslagerkarle frem foran sig, der ligeledes var komne hid for at faa sig et Krus Øl til Hjertestyrkning. Øltapperen besørgede sine Kunder i den størst mulige Fart, og vel fornøjet over de mange uventede kontante Betalinger greb han et større Krus, rakte det hen til Værkmesteren og sagde hviskende:

„Det er en Slurk til Jer selv; vær saa god at sige mig, hvordan min Søn har det; opfører han sig godt, og gaar han frem i Professionen?“

„Hør, Adrian!“ sagde Værkmesteren hurtig, „behold selv Jeres Øl, jeg kan ikke for det snakke jer efter Munden. Jeres Michael er dum og bliver ved at være dum og vil blive jaget bort her fra Banen. Hvad I siger til ham i Dag har han glemt i Morgen. Saa snart han gaar til sit Arbejde er han søvnig og dvask, men gælder det om at gøre en eller anden dum Streg, saa er han første Mand, han og den fordømte Negerdreng, Jan Compannej. Det sorte Uhyre har rent spoleret Jeres Dreng. Naar

Michael næste Lørdag bliver jaget bort, kan I gøre ham til Øltapper; det er alt, hvad den nederdrægtige Dreng duer til."

„Hr. Værkmester!" sagde Adrian de Ruyter dybt krænket, „den Slags Ord maa I ikke sige. Vi er Fattigfolk allesammen, vi de Ruyters, men vi er ærlige og brave, og der er ikke noget nederdrægtigt hos os. Min Michael er ogsaa god og brav, og han har aldrig gjort noget uredeligt."

„Fanden i Vold med Jeres Michael!" skreg Værkmesteren. „Jeg kan ikke holde ham ud her paa Banen længer! Enten maa han bort eller jeg!"

Værkmesteren havde talt sig op til Vrede og udstødte endnu hæftigere Truselsord, da der faldt et Skud fra den yderste Rhed, og en stor Tremaster med bredt Skrog under fulde Merssejl styrede langsomt fremad. Rebslagerkarlene stak Hovederne sammen, stirrede ud mod den nys ankomne Sejler og meddelte hverandre hviskende deres Bemærkninger om den. Men denne Begivenhed havde pludselig bragt Værkmesteren til at glemme al sin Hæftighed. Han raabte:

„Hurra! Det er Admiral Jakob Heemskark! Nu bliver der Bestillinger og Arbejde over en lav Sko! Ikke at tale om alle de lystige Historier om sænkne og entrede Skibe, om afskudte Ben og kløvede Hoveder; thi hvor Jakob Heemskark kommanderer dem til at slaa løs, der voxer der intet Græs mere. Det er den bedste Officer i Flaaden, han er ikke bange for selve Fanden, det har I set i 1607 udenfor Gibraltar, eller kunde ialfald have set det, hvis I bare havde havt Kurage nok til at være med. Naa, nu rask, Folkens! ham maa vi give et rungende Hurra ved hans Hjemkomst!"

Rebslagerkarlene fulgte hans Opfordring, og fuld af Begejstring for sin Søhelt, under hvis Befaling han i sin Tid havde staaet, lagde han ikke Mærke til, at alle Hjulene holdt op med at dreje sig, men passiarede rolig videre om de tyrkiske Schebukker, de spanske Gallioner og det nederlandske Flags Berømmelse.

Imidlertid havde Øltapperen sanket sine Kurve op og var traadt ind under et Skur, hvor en af Rebslagerdrengene, en let, behændig Knøs paa knap ti Aar, stredes med en Negerdreng. Skønt Negeren var stærk af Væxt og strakte et Par kraftige Næver frem for sig, medens hans Øjne glødede som Kul, viste Drengen dog ikke den ringeste Frygt, men traadte kækt sin Modstander i Møde og sagde højt:

„Sig det dog, hvis du bare tør, din fordømte sorte Hund! Sig det bare én Gang til! Hvad ved du om det, hvad har du haft med Spaniere og Franskmænd at gøre! Du er jo her og spiser nederlandsk Brød! Hvad! Os skal Spanierne faa under sig? Det vil jeg ikke have! Jeg vil ikke taale det! Se du bare paa de store Skibe, som ligger der ude, og paa den Tremaster, der lægger ind! Se du kun rigtig paa dem, om nogen af dem vilde tillade en Spanier at komme om Bord!"

Negeren grinede: „Hollænder niks! Spaniol stor! Portugis stor! Fransos stor og stærk! Hollænder mange Prygl!"

„Der! din Hund af en Neger!" skreg Rebslagerdrengen. „Endnu en Gang! Se saadan! Og endnu en Gang! Mer endnu, din sorte Satan! Jeg skal slaa dine Tænder ud, naar du en eneste Gang endnu kommer med dit fordømte Portugis!"

Let og flinkt havde han grebet fat om Negeren. Denne, der ikke havde belavet sig paa et saa rask Angreb, faldt til Jorden, og slog om sig, idet han forgæves søgte at gøre sig fri fra den lille, der som en Kat slog sine Kløer i ham.

I dette Øjeblik kom Øltapperen til og skilte Drengene ad.

„Vil I holde Fred, I dovne Knægte!" raabte Adrian vred, „er det ikke nok, at Jeres Foresatte prygler Jer sorte og blaa, skal I ogsaa selv indbyrdes garve hverandres Skind? Skam dig, Michael, over at du gør mig den Tort."

„Fader!" svarede Michael, idet han tørrede Sveden af sin Pande. „Fader! den fordømte sorte Hund har igen skældt vort Flag ud og løftet sine Spanier og Portugiser op til Skyerne!"

„Bliv mig fra Livet med din Sludder!" svarede Faderen ærgerlig, „hvad Pokker kommer Spanierne og vort Flag dig ved? Drej du bare dit Hjul, ligesom jeg sælger mit Øl, dermed Basta!"

„Aa, det skal ikke vare ret længe!" raabte den lille overmodigt og stillede sig op, som om han kunde være Hertug og Generalstaternes første Admiral. „Jeg har givet ham en ordenlig Lussing og skal give ham en bedre endnu, hvis han igen giver sig til at skælde os ud! Vi er Nederlændere, Fader, baade du og jeg!"

Jan Compannej var atter kommen paa Benene, listede sig hen og sagde: „Hollænder meget bange! Hollænder løbe meget!"

„Nu begynder han igen, Fader!" raabte Michael og vilde styrte løs paa sin Modstander, men Faderen holdt ham tilbage og sagde: „Dreng! gør mig ikke vred! Jeg har før talt med din Mester, han er meget misfornøjet med dig."

„Det er han altid," sagde Michael ligegyldig.

„Men denne Gang var det Alvor. Han vilde ikke engang tage imod det Øl, jeg bød ham, og forsikrede, at han vilde jage dig bort med det allerførste."

„For mig gerne!"

„Hvad for noget! For dig gerne? Ja, nu indser jeg, at du virkelig er en Døgenigt, Dreng, Dreng! Jeg er en reputerlig Mand, der ikke i sin Familie vil have en Knøs, der er jaget bort af sin Tjeneste. Alle dine elleve Søskende arter

sig vel, de arbejder dygtigt og opfører sig godt, saa at baade jeg og din Moder har Glæde af dem; men du er til ingen Ting, du duer ikke engang til at dreje et Hjul!"

„Nej, Fader! Det kan jeg heller ikke!" raabte Michael. „Naar jeg bare først er borte fra denne Bane, vil jeg takke Gud, og det skal vare længe, før de faar mig at se igen her. Fader? Ved du hvad? I Nat har jeg drømt, at jeg var stor, jeg havde en Kaarde ved Siden, en Fjederhat paa Hovedet og stod paa Skansen af en Tremaster. Fader! Hvis det blev virkeligt!"

„O, Gud forbarme sig!" sagde den gamle bedrøvet ved sig selv, „hvorfor skal jeg dog straffes med en saadan Dreng! Sin Bestilling lader han ligge, og saa drømmer han saadan noget urimeligt Tøjeri om store Ting, der oven i Købet kunde bringe os i Ulejlighed, hvis de fornemme Herrer fik det at vide; thi hvad man drømmer om, det maa man have tænkt paa! Hvad vilde vel Hr. Admiralen tænke, hvis han vidste det!"

„Jeg vil selv sige det til ham Fader!"

„Din uvorne Unge! Vilde du understaa dig i at tale til saadan en fin Herre? Vilde du ikke bukke dybt og gaa hundrede Skridt af Vejen for ham? Godt! Med os er det ude! Jeg slaar Haanden af dig, og naar du bliver jaget bort her, skal du ikke gøre dig nogen Ulejlighed med at komme til mit Hus mere."

„Fader!" raabte Michael, „Fader! det maa du ikke sige! Jeg holder af dig, af dig og af Moder og af mine Brødre og Søstre; men jeg kan ikke udholde at dreje paa det Rebslagerhjul. Jeg vil være Sømand, om jeg saa hele mit Liv ikke skulde kunde drive det videre end til at være Matros i en lille Tjalk. Lad mig komme ud, Fader, hører du? I Land kan jeg ikke glæde dig, men ombord vil jeg være saa taalmodig som et Lam!"

„Naar det er Guds Vilje, kan jeg hverken gøre fra eller til, svarede Faderen, „du maa selv se til, hvordan du kan mage det; jeg har foruden dig endnu elleve Børn at forsørge; kan du ikke holde ud at være, hvor jeg har anbragt dig, saa maa du se, hvor du kan blive anbragt andet Steds; jeg har ingen Bekendte, der staar parat med en Kaarde og en Fjederhat til saadan en Fyr som dig. Gaa med Gud."

Øltapper Adrian de Ruyter fjernede sig, og Michael lænede sig til Hjulet og tog mekanisk om dets Haandgreb. Da listede Jan Compannej sig ubemærket frem, greb ham uforvarende om Livet og kastede ham til Jorden, idet han haanende raabte: „Død over Hollænder, Hurra for Spaniol og Portugis!"

Som en ung Tiger sprang Michael de Ruyter op fra Jorden og kastede sig over sin Modstander. Der begyndte en forbitret Kamp, som vilde have taget en ulykkelig Ende, hvis ikke Rebslagerkarlene var komne til og havde skilt de kæmpende ad.

Som en Tiger kastede Michael sig over sin Modstander.

Men Værkmesteren svang flinkt sin Tovende og raabte:

„Nu er der til Jer, baade til dig og til den sorte! Jeg skal en Gang for alle statuere et Eksempel, saa at I baade for Tid og Evighed skal miste Lysten til at lave saadan et Halløj her paa Banen. Først skal I tampes halvt ihjel og bagefter skal I smides paa Hovedet ud af Banen, saadan to Døgenigter!"

Paa et Vink af ham havde et Par af hans Karle bemægtiget sig Negerdrengen, og selv strakte han sin kraftige Næve ud for at tage fat i Michael. Men denne sprang fra ham og løb nogle Skridt fremad.

„I maa ikke slaa mig. Jeg har blot sat mig Modværge, da den sorte angreb mig bag fra, I maa ikke slaa mig, ikke for det!"

„Vil du foreskrive mig, hvad jeg maa gøre og ikke gøre?" skreg Værkmesteren. „Øjeblikkelig kommer du herhen og tager taalmodig imod dine Hug, ellers faar du tre Gange saa mange. Vil du ikke? Ja, bi du kun Dreng, til jeg faar fat paa dig!"

„Prøv bare, om I kan!" lo Michael og løb henimod Udgangen af Banen. Den vrede Værkmester løb efter ham med høje Skældsord og svungen Tamp. Men længe kunde han ikke holde Jagten ud. Sveden perlede fra hans Pande; han blev forpustet staaende og raabte

til de omstaaende Knøse: „Den, der bringer mig Drengen hid, saa at jeg kan tampe ham ordenlig af, skal imorgen faa en Fridag.“

Der lød et rungende Hurra, og den vilde Meute stimede fra hverandre. En grusom Forfølgning tog nu sin Begyndelse, og da de ikke kunde naa den raske Dreng, søgte de at skræmme ham med Skrig og Stenkast. Men ufortrødent stormede han afsted ned ad Banen ind i de snævre Gader i Byen, sprang over Rendestene og Bislag og blev endelig staaende stille aandeløs ved Indgangen til Kirkegaarden til St. Maria Kirken.

Denne Kirke var en gammel Bygning og en Pryd for Vlissingen. Dens slanke Taarn ragede højt i Vejret og viste allerede langt borte som et venligt Sømærke Vej til Byen. Nu var Taarnet næsten helt op til Spiret omgivet af et Stillads, og mange Murere og Tømrere var travlt beskæftiget med at udbedre de beskadigede Steder. Middagsklokken lød; Svende og Haandlangere klatrede ned ad Stigen for at styrke sig med Mad og Drikke til den anden Halvdel af deres Dagværk. De trængte frem til Udgangen, hvor Michael lænede sig til en Pille, og bød ham med barske Ord at gaa af Vejen for dem.

Forstyrret af det vilde Løb, traadte han tavs til Side og trykkede sig op til den fremspringende Mur for at undgaa deres forskende Blikke.

Da stormede hans Forfølgere frem, støjende og skrigende: „Hold paa Tyven! Hold paa Tyven!“

„Hoho“, sagde den forreste af Svendene, „har I hørt det? En Tyv bliver forfulgt! Rask, tag Jer sammen. Hvor er den Karl, I søger, løbet hen?“

„Til Jer! Til Jer!“ raabte den første af Forfølgerne, en lurvet Fyr, der havde noget i sit Ansigt, der mindede om en udbrudt Forbryder. „Det er en fra vort Værft. Jeg beder Jer holde ham fast til mig. Der vanker en Fridag til den, der bringer ham.“

„Saa er det den Dreng der“, sagde Svenden, idet han vendte sig om og pegede paa Michael de Ruyter. „Rack Pieber! Grib ham i Struben og hiv ham ud over Muren til Folkene. Saa ung og allerede en Tyv! Vent, din Galge er snart tømret.“

„Jeg er ingen Tyv og lader mig ikke gribe“, sagde Michael, idet han nu aandeløs ilede hen imod Kirken, medens hans Forfølgere svang sig over den lave Kirkegaardsmur, og Svendene med begge Armene i Siderne stod og saa paa Forfølgelsen som paa et Skuespil.

„Se bare, hvor han snor sig om Stilladserne“, sagde en af Svende; „pas bare paa, nu knuser han ret straks Næsen mod Muren.“

„Det lader ikke til det“, svarede en anden, „han har naaet Stigen og gaar hurtig til Vejrs. For Pokker enten Drengen nu er en Tyv eller ej, klatre, det forstaar han.“

„Oho!“ raabte en tredie, „der er de allerede ved Foden af Stigen, og han er ikke halvt oppe endnu. Se, hvor de flyver bag efter ham! Han er leveret! Mange Hunde er Harens Død!“

„Nej, nej! Han er dog oppe. Han har vundet! Hurra! Hvorfor bukker han sig da nu igen og sørger ikke for at komme videre? Dreng se dig for!“

„Hvad er det han gør? Død og Pine, han har løst det Tov, hvormed vi har gjort Stigen fast! Hovedet væk, der passerer en Ulykke!“

Virkelig havde Michael løst Stigen, som forneden fuld af Mennesker, svajede frem og tilbage, han løb med det dertil knyttede Tov til en Side og rykkede det saa hæftigt til sig, at Stigen bøjede sig og styrtede ned paa Stenbroen tilligemed alle de Folk, der stod paa den.

Et Skrig af Forbavselse hørtes rundt om. De, der var faldet ned, rejste sig op fra deres Fald og klagede over de fæle Buler, de havde faaet, medens Michael fra sin sikre Højde saa ned paa de saarede og brast ud i en høj Latter. Svendene forglemte helt Middagsmaden, der ventede paa dem, og alle forbipasserende sagtnede deres Skridt for at se med paa det der foregik.

Men fuldkommen sikker var den unge Michaels Stilling dog ikke; han stod paa det Stillads, som omsluttede de første Taarnhuller. Nogle af hans Forfølgere var trængte ind i den aabne Kirke og ilede op ad Taarntrappen for saaledes at bemægtige sig deres Modstander. Michael hørte dem tidsnok og gav sig saa til at stige højere op. Allerede var han ude over Stilladserne, og hans Forfølgere havde forlænge siden standset deres Jagt, da Michael viste sig ved Taarnets glatte Væg paa et smalt Forspring og, idet han greb om en Jernklampe, holdt sig svævende i Luften.

Haarene rejste sig paa Hovedet af de Folk, der stod nede paa Gaden og saa op til Taarnet. Folkemasserne var blevne tættere og tættere, og der dannede sig Partier i den bølgende Trængsel. Nogle jublede højt over, at Drengen havde fanget sig selv og nu enten maatte falde i Hænderne paa sine Forfølgere eller styrte ned paa Gaden og brække Halsen. Andre havde Medlidenhed med den forfulgte Dreng og viste ikke saa lidt Lyst til at angribe og opholde hans Modstandere for at give ham Tid til at flygte. Atter andre, ærbare Borgere fra Nabolaget, gik beroligende om fra den ene til den anden og og søgte at stifte Fred. Paa alle Kanter af den ellers saa stille Kirkegaard hørte man Stampen, Skrigen, Raaben og Syngen, og hist og her blev allerede uddelt Ribbensstød og Næveslag.

Da viste sig en statelig Mand paa Skuepladsen, Mynheer Cornelius Lampsin, under Armen med en Officer, som gjorde Tjeneste i Generalstaternes Søetat. Han saa den rasende Mængde, saa Drengen staa paa Taarnets Fremspring, og for barsk løs paa en af Rebslagerkarlene:

„Hvad staar du her og glor efter i Stedet for

at passe dit Arbejde, og hvad er det med den Dreng deroppe paa Taarnet?"

Karlen, der saa uventet saa sin strænge Herre for sig, vovede ikke at lyve, men bekendte, hvorfor de efter Værksmesterens Løfte havde forfulgt Drengen hertil.

Denne Forklaring hørte de omstaaende, og Vægtskaalen vippede.

„Hvad? Han er altsaa ingen Tyv? Han flygter kun for at unddrage sig for Jeres grusomme Behandling? Død og Pine i Jeres Hals! Vi skal lære Jer at lade være at pine Børn!"

Et Par Matroser fra Vlissingen greb fat i Rebslagerkarlen bagfra, løftede ham højt i Vejret og kastede ham under høje Bifaldsraab ind over Kirkegaardsmuren. De andre Karle listede hemmelig af, medens en Afdeling af Vagten kom og jog den gabende og skrigende Pøbel til alle Sider.

„Aa, Gud forbarme sig!" sagde en Mand i Nærheden af den stolte Mynheer, og slog Hænderne sammen, „skal jeg se saadant noget af min Dreng!"

„Er det Jeres Dreng?" spurgte Mynheer barsk.

„Ak Gud ja!" svarede han, „jeg er en fattig Øltapper og hedder Adrian de Ruyter, og min Michael deroppe fortjener seks Styver om Ugen med at dreje Hjul paa Jeres Værft, men Drengen gør det kun med Ulyst; han har ingen Gaver til det, og vil med Vold og Magt være Sømand."

„Kommer I herop, saa lader jeg mig falde!"

Officeren havde med Deltagelse betragtet denne Dreng, der stod lige saa kæk og sorgløs paa det farlige Sted, som om han kunde staa paa den faste Jord. „Et Pokkers Mod stikker der i Knægten," sagde Officeren til Mynheer Lampsin. „Jeg gad nok vide, hvad man kunde faa ud af ham, naar han blev taget rigtigt. Saa let, saa fri for Svimmelhed, saa smidig! I ser ikke mange Matroser paa Raaerne af vore Statsskibe, som kan gøre ham det efter."

„Naar I mener det, saa træffer det sig jo rigtig heldigt, at Drengen har Lyst til Søen. I kunde jo dog prøve det med ham."

„Det vil jeg; men først gælder det om at faa ham fra den Højde ned paa den jævne Jord."

En af Haandværksmestrene, der havde indfundet sig, tilbød sig til at stige op med nogle Svende og sørge for, at Drengen kom ned. Et Kvarter efter kom de til Syne helt oppe paa Stilladset, og Mesteren raabte: „Halløj, min Dreng!"

„Tilbage!" raabte Michael, „jeg har allerede set Jer for længe siden, kommer I herop, saa lader jeg mig falde."

„Rider Fanden dig?"

„Ja! Jeg vil ikke lade mig slaa uskyldig; jeg har ikke gjort noget ondt."

„Vær fornuftig, Barn! Dine Forfølgere ere allerede borte; vi mener det godt med dig og vil bringe dig i Sikkerhed; du skal ikke mere tilbage paa Værftet; det siger jeg dig, Tømmermester Kilian Wesselt."

„Er det ogsaa virkelig sandt?"

„Saa sandt som jeg staar her."

„Saa vil jeg komme."

„Holdt, Dreng, stop! Lad os først sørge for noget, du kan komme til at staa fast paa, hold dig bare fast saa længe, vi skal straks være der! Rask, Folk, hent Stængerne . . . Dreng, vil du blive staaende stille deroppe . . . Der glider han minsandten ned ad Muren ... For Guds Skyld! ... Han brækker Halsen ... Stille Folk, stille! ... Tal ikke! Vink ikke til ham! Han kunde let blive bange."

Stille og aandeløst saa Mændene op til Michael; de saa, hvorledes han omklamrede Gesimsen med sine Fingre, som om det kunde være Kløer, hvorledes han stemmede sin Fod imod Muren og langsomt, men sikkert klavrede ned ad den lodrette Sti, idet han hægtede sig fast til de Huller, Uvejret i Aarevis havde skaaret ind i Muren. Da han omsider var kommen saa langt ned, at Svendene kunde gribe ham, sank han udmattet om i deres Arme.

„Vor Herre er aabenbart med *den* Dreng," mumlede Mesteren ved sig selv og passede paa, at de omhyggelig bar Drengen ind i Taarnet og ned ad Trapperne.

Mynheer Lampsin og Officeren havde ført en alvorlig Samtale med hinanden, der knapt var forbi, da Mesteren fremstillede Drengen for dem. Faderen stod ved Siden af, men havde ikke Mod til at lægge sin Glæde over Sønnens Frelse for Dagen i saa fornemme Herrers Nærværelse. Michael saa kækt op til Officeren. der betragtede ham med et fast Blik og i en venlig Tone spurgte:

„Har du Lyst til Søen, min Dreng, og vil du tage Tjeneste paa et af Generalstaternes Skibe?"

„Ja, det vilde jeg saa overmaade gærne, kære Herre," svarede Michael med straalende Øjne, „hvis I bare vil have mig, men jeg er endnu paa Mynheer Lampsins Værfter."

„Jeg giver dig gerne din Afsked straks," svarede denne.

„Det er dejligt! Det er dejligt!" raabte Michael og klappede i Hænderne. „Fader, nu skal jeg ombord, og I behøver ikke mere at stikke Jeres Krus Øl til Værkmesteren, for at han ikke skal slaa mig saa ubarmhjærtigt. Hurra! Naar skal det være, Hr. Kaptejn, og naar maa jeg faa Lov til at komme om Bord?"

„Endnu i Dag!" svarede Officeren, „hvis din hidtilværende Herre vil tillade det."

„O hvad, tillad det! Ikke sandt, Mynheer, I har ikke noget imod, at jeg gaar ombord i Aften?"

„Jeg tillader dig det; og for at du kan vise dig rigtig strunk, vil jeg forære dig ti Gylden til at udstyre dig for! Kom om en Time hjem til mig og hent dem."

Mynheer Lampsin fjærnede sig med Orlogsofficeren. Men Michael faldt sin Fader om Halsen og raabte: „Fader har I hørt det? Ti Gylden; Pengene bryder jeg mig ikke selv om, men I skal dele med mig, Fader; mine Søskende skal hver have fem Styver. Nu skal jeg om Bord! om Bord!"

„Som det er Guds Vilje, Barn! Hvem skulde i Morges have tænkt det? Men naar du staar paa Dækket, saa tænk for Himlens Skyld ikke paa Fjederhatte eller Guldkaarder. Vær ydmyg og beskeden Barn, ellers henter den Onde dig i dit Hovmod."

„Har du Lyst til Søen min Dreng?„

Drengen havde imidlertid trukket Faderen rask med sig, og de naaede Indgangen til Værftet, hvor Baadene fra Orlogsskibene lagde til, og lige overfor hvilket Mynheer Lampsins statelige Hus laa. Her laa Negerdrengen Jan Compannej paa Jorden og raabte over til Michael: „Død over Hollænder! Hurra for Spaniol og Portugis!"

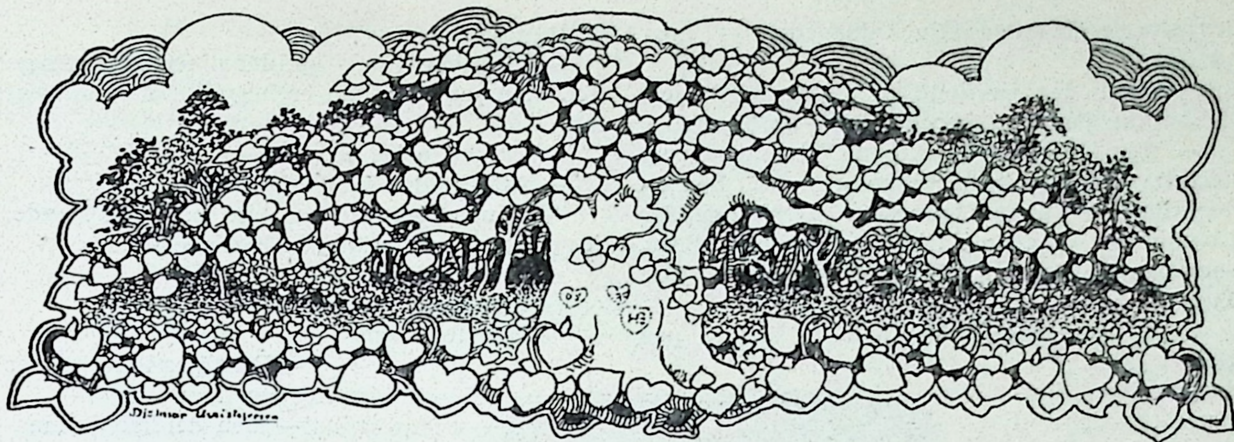
En høj Rødme for over Michael de Ruyters Ansigt. Hans Hænder knyttedes, men ligesaa hurtig lagde Ophidselsen sig, og han sagde leende:

„Skæld du kun ud! Havde du ikke gjort det før, saa havde jeg endnu siddet ved mit Hjul og kunde ikke gaa om Bord. Ærgrer det dig, at du har maattet hjælpe mig til min Lykke? Fader, giv ham et Tofemstyverstykke og et Krus Øl, men ikke før jeg er om Bord, jeg vil ikke have mere at gøre med ham."

Dermed gik han ind i Mynheer Lampsins Hus, og to Timer efter for han med højtbankende Hjærte i en Statschaluppe ud til Rheden ved Vlissingen.

Michael de Ruyter fandt paa Skibet snart Lejlighed til at udvikle sine udmærkede Talenter for Søvæsenet og steg lidt efter lidt fra Matros til Overadmiral og Øverstkommanderende for den hollandske Flaade. Paa alle sine Søtogter erhvervede han sig Navnkundighed som en tapper, omsigtsfuld, uforfærdet og med Orlogskrigen paa det nøjeste fortrolig Helt. Efter Svenskernes mislykkede Storm paa København i 1659, krydsede han som hollandsk Admiral paa dansk Side samtidig med Niels Juel i de danske Farvande og lagde sig med sin Flaade uden for det af Svenskerne besatte Nyborg, som han beskød fra Søsiden og derved bidrog væsenlig til, at Byen faldt i de danskes Hænder Dagen efter Slaget udenfor den 14. November 1659. Hans Privatliv viser ham som en godmodig, beskeden og jævn Mand. Han skammede sig aldrig ved at tale frit om sin ringe Herkomst og at meddele fremmede den af os ovenfor gengivne Fortælling om Anledningen til, at han kom til Søs og omsider blev sin Tids mest berømte Admiral.

1676 blev hans ene Fod skudt af ham i et Søslag ved Messina, og straks efter døde han den 29. April af dette Saar i Syrakus i en Alder af 69 Aar. Hans Lig blev ført til Amsterdam, hvor der i en af Byens Kirker er rejst et Mindesmærke for ham.

HJÆRTERNES HEMMELIGHED

EN HAVEHISTORIE

AF D. DEAKIN

ILLUSTRERET AF *P. BELL*

Ja, sagde jeg med et glad Smil, — Dick elsker min Have, og Daisy, hun sagde, sidst hun var her, at den var det bedste Sted paa hele Jorden.

Min gamle Guvernante, som var bleven hos mig som min Selskabsdame, svarede mig ikke et Ord.

— De to skal spille Kroket sammen, sagde jeg, jeg vil have, at de skal have det rigtig hyggeligt hos mig. Daisy er saa nydelig, en smuk ung Pige, det er netop hvad min gamle Ejendom mangler, hverken Solskiven eller Fontænen eller Terrassen, kan fuldkommengøre min Haves Skønhed som en Pige som Daisy.

Duenna — saadan kaldte vi altid min gamle Veninde — afbrød mig. — Maaske for at behage Dick?

— Ja, hvorfor ikke?

Duenna saa rædselsslagen paa mig.

— Det er ganske umuligt, sagde hun. — Du maa have forglemt Daisys store Formue.

— Hvad ved jeg om Daisys Penge, jeg troede, hun var saa fattig som en Kirkerotte.

— Ja, store Sager har hun ikke; hun faar ikke en Øre, før hun bliver myndig, og kun hvis hun gifter sig med sin Formynders Samtykke.

Jeg lo. Duenna kom hen til mig og hviskede højtideligt:

— Der er een eneste Mand i hele Verden, som Daisy ikke kan ægte, og det er Dick.

Jeg saa forbauset paa hende.

— Dick? men hvorfor dog?

— Aah, det er en ligefrem latterlig Historie, sagde hun utaalmodig, Daisys Fader var en halvtosset Frenolog, selvfølgelig kun en Fusker; men en Gang, da Dick var Dreng, blev hans Hovedskal meget nøje undersøgt af Daisys Fader, og han kom til det Resultat, at Drengen var en umiskendelig Forbrydertype, og han lod Daisys Formynder højtidelig love at sørge for, at de to — Daisy og Dick — aldrig traf hinanden.

— Han en Forbrydernatur, lo jeg.

— Daisys Fader tog det saa alvorligt, at han lod Familjen love det paa Dødslejet.

— Ja, jeg ved nok, de aldrig har truffet hinanden, sagde jeg, men jeg troede, det var rent tilfældigt.

— Men du ser altsaa, min kære Alice, at det er umuligt for dig at have dem begge her paa en Gang.

Jeg tænkte lidt over det.

— Dick har altid været her i Ferien, lige siden han og vor kære Frank gik i Skole sammen, sagde jeg, — og nu da Frank er død — nej, ved du hvad, Duenna, jeg kan virkelig ikke skrive til ham, at han ikke kan komme, nu da Frank er død.

— Saa lad Dick komme, og lad Daisy saa vente, til han er taget bort igen.

Jeg saa for mig Daisy siddende ved sit Frokostbord og læse mit Brev, som hun lige har modtaget. Jeg saa hendes bedrøvede Ansigt ved Udsigten til at skulle blive i den store, skumle By i Ferien. Jeg havde aldrig set hen-

des straalende blaa Øjne duggede, — men nu — — —

— Hvad der saa end kan ske, sagde jeg, — saa kan jeg ikke berede Daisy en Skuffelse.

— Men kære, sagde Dnenna, du vil da vel ikke lave en Ulykke, maaske gaar du hen og gør disse to unge Mennesker ulykkelige for Livstid, saa maa du da hellere skrive et Brev, som kun tilføjer en af dem Sorg for en lille Tid.

— Jeg kan slet ikke taale at tænke paa Daisys Ansigt i sørgmodige Folder, og det vil være mig umuligt at sige Nej til Dick den første Gang, han beder mig, om han maa komme efter — efter — —

Jeg kom til at græde, og Duenna forsøgte ikke yderligere at overtale mig.

— Du vil jo have din Vilje, sagde hun; — og naar det kommer til Stykket, saa kan en fjorten Dages Tid vel ikke være tilstrækkelig til at gøre ubodelig Skade.

— Og jeg vil bare sige dig, sluttede jeg med Overbevisningens Varme, at Dick aldeles ikke er af dem, der lige straks bliver forelsket.

Han lærte hende Kroketspillets Finesser.

— — —

De første tre Dage, jeg havde de to kære Mennesker hos mig, var dejlige.

Daisy spadserede i min Have i hvid Kjole og saa henrivende ud, og Dick lærte hende Kroketspillets Finesser.

Den fjerde Dag begyndte Bekymringerne.

Daisy kom hen til mig, mens jeg sad og læste ude i Rosenhaven, og satte sig i Græsset ved mine Fødder og sagde sagte, mens hun lagde sin bløde Kind mod min Haand:

— Alice, du er fem Aar ældre end jeg og har saa megen mere Takt, kan du give mig et Raad — der er noget, der gør mig urolig.

— Hvad er der? spurgte jeg med et Smil.

— Det er om Dick, jeg vilde tale med dig.

— Allerede?

Hun sukkede.

— Ja, sagde hun, — ja, det piner mig at sige det, men jeg tror, han er begyndt at holde af mig.

Nu sukkede jeg selv — —

— Alle holder jo af dig, lille Daisy.

— Jamen, jeg mener ikke paa den Maade, jeg mener, han er bleven forelsket i mig.

— Naa, ikke andet.

— Men det maa han ikke!

— Hvorfor dog?

— Fordi jeg ikke bryder mig om ham.

— Men det kan du maaske komme til; du har jo kun kendt ham i tre Dage.

Daisy rystede ivrigt paa Hovedet.

— Saa er der ogsaa noget andet, sagde hun. — Dick er den eneste Mand, jeg aldrig maa komme til at holde af. Far opdagede en Gang, at han er født Forbryder af den laveste Type.

— Men kæreste! raabte jeg, — du ved da godt, at Dick ikke er nogen Forbryder; og du vil da vel ikke lade Tanken om dine Penge bestemme, hvem du vil kaste din Kærlighed paa. Kærlighed er det eneste, der er værd at leve for, husk det, Daisy. Og kommer du til at holde af Dick, og han elsker dig, saa maa du virkelig give Afkald paa dine Penge for hans Skyld.

— Jo, Tak, sagde Daisy, — det kan du jo sagtens sige, du er jo rig nok, Alice.

— Desuden tjener Dick virkelig nok til, at han kan forsørge en Kone, tilføjede jeg.

— Men jeg bryder mig virkelig ikke om ham, raabte hun, — og jeg vil heller aldrig komme til det. Jeg er jo kun bange for, at han er frygtelig ulykkelig for min Skyld.

— Ja, elsker du ham ikke, sagde jeg alvorligt, — saa maa du vise ham det. Du maa frem for alt ikke kokettere med ham, det vilde være det grusomste, du kunde gøre.

— Men jeg kan da heller ikke være tilbageholdende og uelskværdig mod det rare Menneske, mente Daisy. — Jeg maa da hellere være venlig imod ham, hvis det er min Skyld, han gaar og er ulykkelig.

— Er du nu ogsaa sikker paa, at han bryder sig saa meget om dig? spurgte jeg. — Hvordan kan du egenlig vide det?

— Oh, sagde hun, — den Slags Ting ved en Kvinde altid . . . Maaden hvorpaa han ser paa mig — og det, han siger — oh — man tager aldrig fejl.

— Jeg har hørt ham være behagelig mod saa mange Damer, svarede jeg.

— Tror du maaske ikke, jeg forstaar at se Forskel. Hvad? sagde Daisy med Lune. Saa rejste hun sig og gik ned. — —

Dick var den næste, der betroede mig sine Bekymringer. Det skete saamæn samme Aften. Jeg følte mig ikke saa lidt urolig, da han stod og rynkede Panden og strøg Fingrene gennem Haaret, før han tog fat.

— Jeg vil bede dig give mig et godt Raad, sagde han, — du har saa megen Takt.

Jeg følte, at jeg skælvede et Øjeblik.

— Det er om dette Barn, Daisy, sagde han.

— Hvad er der med Daisy?

— Jeg troede for Resten, at du havde lagt Mærke til det, sagde han; — du maa ikke tro ilde om mig. Jeg er ellers ikke indbildsk, men — jeg kan ikke lade være at tro, at hun er bleven forelsket i mig, det lille Fæ.

Jeg brast i Latter.

— Jeg har ingen Ting bemærket, sagde jeg, — men man kan jo aldrig vide. Hvorfor tror du det, Dick?

Han tøvede.

— Maaden, hvorpaa hun ser paa mig, der er noget varmt, talende i hendes Øjnes Udtryk — hun er jo saa barnlig, ser du, og det gør mig ondt . . . Jeg er saa ked af det, fordi vi allesammen havde det saa hyggeligt nu.

— Ja, sagde jeg, — men hvorfor skulde hun ikke blive forelsket i dig?

Han saa forundret paa mig, saa sagde han.

— Jeg vil jo nødig gøre hende ulykkelig. Og saa er der jo ogsaa det Vrøvl med hendes Arv. Jeg er jo den eneste Mand, hun ikke maa ægte — glem ikke, at jeg er en Forbrydertype af laveste Klasse.

— Ja, det er jeg tilbøjelig til at glemme, sagde jeg med et Smil; — men naar der er Kærlighed med i Spillet, saa betyder Penge intet — absolut intet.

— Aa, begyndte han, men standsede pludselig.

I det svage Lysskær kunde jeg dog se, hvor underligt han stirrede paa mit Ansigt.

— Hvis du og Daisy kom til at holde af hinanden, fortsatte jeg, — saa maatte du se bort fra hendes Penge.

— Men hvis der nu kun var Kærlighed fra den ene Side, sagde han alvorligt.

— Hvad mener du?

— Jeg bryder mig ikke om Daisy, sagde han sagte.

— Hun er jo henrivende.

— Ja, sagde han. Hun er meget sød. Men —

— Men hvad?

— Hun er ikke mit Ideal.

— Hvordan ser da dit Ideal ud, Dick?

Han tav.

— Maaske tager du ogsaa fejl, sagde jeg.

Han rystede utaalmodig paa Hovedet.

— Nej, sagde han, — jeg har læst det i hendes Øjne. En Mand ved altid den Slags Ting, ser du.

Jeg lo igen.

— Du maa gøre dig Umage for at behandle hende med mere afmaalt Høflighed. Vis hende, at hun er dig ligegyldig.

— Jeg vil saa nødig være uvenlig, sagde han. — Jeg vil gøre alt for det stakkels Barn, men det er skam ikke let at være kølig mod Daisy.

— Nej, svarede jeg tankefuldt. Men lad os nu gaa ind og bede hende synge for os.

— — —

Fra den Dag af begyndte jeg at holde Øje med de to, og det forekom mig, at de gjorde deres bedste for at behage hinanden.

Daisy smilte varmt og venskabeligt til Dick, og han behandlede Daisy med venlig Ligefremhed, som hun øjensynlig fandt Behag i.

Endog min godmodige Duenna blev foruroliget derover. Hun kom en Aften ned til mig paa mit Værelse og sagde mig, hvor forkert jeg bar mig ad ved at „tillade det“.

— Tillade hvad? spurgte jeg.

— De er jo altid i hinandens Selskab, sagde hun. — Og det er jo ligefrem rædsomt at se paa, som Daisy bruger sine Øjne.

— De dejlige, blaa Øjne, sukkede jeg.

— Hvis jeg var i dit Sted, mente Duenna, — saa sendte jeg dem begge bort endnu den Dag imorgen. Jeg vilde ikke bære Ansvaret for, hvad dette fører til. Daisys Formynder bliver rasende paa dig, Alice —

— Men, afbrød jeg, — Daisy forsikrer mig, at hun ikke bryder sig Spor om Dick. Hun vil ikke gifte sig imod sin afdøde Faders Ønske. Og Dick har dannet sig et Ideal, der er ganske anderledes end Daisy.

— Lutter Udflugter!

— Ja, jeg forstaar, hvad Du mener. De har endnu ikke rigtig forstaaet deres egne Følelser, men de er i Begreb med at forelske sig i hinanden rigtig grundigt. Det er kun et Tidsspørgsmaal. De begyndte med at beklage hinanden — —

— Ja, og vi ved, hvad Medlidenhed kan føre til. . . . Se blot derovre ved Roserne.

Jeg opdagede, at ovre ved Rosenbedet sad

„I to er jo kommen til Forstaaelse", sagde jeg.

og nu holdt jeg deres Lykke i min Haand. Dicks Lykke —

Jeg græd en halv Time over mine egne tossede Følelser, saa tog jeg en Beslutning.

Jeg rejste mig og kiggede ud af Vinduet — ud i min dejlige solbeskinnede Have.

De sad der endnu begge to. Han havde sat sig tættere hen til hende og talte hurtigt og alvorligt.

Jeg handlede, som jeg havde besluttet. Da Daisy den Aften gik til Ro, fulgte jeg hende op paa hendes lille Værelse — jeg havde udstyret det i hvidt og rosa for at gøre det rigtig smukt for hende.

— Kære, sagde jeg til hende, — maa jeg gøre dig et Spørgsmaal.

— Ja, værsgo'.

Hun stod og tog Haarnaalene ud af sit Haar og rystede sin gyldne Manke, saa den stod i et Brus om hendes Hoved.

— Er dine Følelser for Dick stadig de samme?"

— Nej, sagde hun leende, — de er ganske anderledes.

— Og du indser, at du tog Fejl af —

— Jeg var rent paa Vildspor, sagde hun ivrigt.

Daisy, og Dick laa ved hendes Fødder og stirrede op i hendes Blik.

— De bad mig begge om Raad, sagde jeg, — jeg anbefalede dem afmaalt Høflighed, Ligegyldighed og Tilbageholdenhed. . , . Hvad mon saa Daisy mener med at tage Dicks Haand, Duenna?

— Hun spaar ham hans Skæbne, snøftede min gamle Veninde. — Det kan jo i Grunden ikke være saa svært under de Omstændigheder. . . . Kære, hvad har vi dog lavet!

Jeg gav hende et Kys til Trøst.

— Det er pænt af dig, at du siger *vi*. . . . Men nu vil jeg hvile mig lidt. Jeg har lidt Hovedpine.

Inde i mit eget kølige Soveværelse lagde jeg mig i en Flugtstol ved det aabne Vindu og forsøgte at tænke. En lille grusom Stemme hviskede i mit Indre Ekkoet af den gamle Sang om Sangfuglen i Tornehækken, og det var mig næsten umuligt at samle mine Tanker om de andres Lykke. — Han elsker hende — det er hende — han holder af — Dick og Daisy — —

Jeg har været en Tosse, sagde jeg tilsidst til mig selv, dette burde jeg have tænkt mig —

— Nu forstaar I altsaa hinanden?

— Fuldstændig, sagde Daisy, og jeg kyssede hende.

— Du er lykkelig — —

— Jeg har aldrig følt mig saa lykkelig. . . . Gaar du?

— Ja, sagde jeg, — jeg er lidt træt.

Paa Trappen mødte jeg Dick.

— God Nat, sagde jeg og forsøgte at smile, — jeg er glad over, at du og Daisy nu forstaar hinanden bedre.

Han saa forvirret ud.

— Men hvordan kan du dog vide det?

— Jeg gættede det. Du ser altsaa, at du tog fejl, den Dag du talte til mig om Daisy.

— Ja, jeg har en helt anden Mening nu — vi kommer meget bedre ud af det.

— Ja, det tror jeg. Godnat, Dick?

— Men Alice —

Mit Mod var ved at svinde, og jeg skyndte mig at gaa.

— Misforstaa mig ikke, sagde jeg; — men jeg maa i Seng — i Morgen — —

— De to er det smukkeste Par Elskende i hele Verden, sagde jeg næste Dag til Duenna.

— Det gør een ligefrem godt at se saadanne lykkelige Mennesker.

— Hm, ja, sagde hun, — men nu Dig selv?

— Ja, jeg vil spille Rollen som deres gode Fe.

— Hvad i Alverden tænker du paa, Alice?

Jeg udkastede min Plan for hende.

— Du er jo gal, udbrød hun, — rent tosset — som altid.

Jeg lo blot.

— Tror du, at du holdt mere af mig, hvis jeg var fornuftig, spurgte jeg.

Hun var dybt oprørt og svarede mig ikke.

— Ved du, hvor de er, spurgte jeg. — Nu vil jeg fortælle dem det.

Ingen Svar.

Jeg fandt dem lidt efter paa Plænen. Dick sprang op og satte en Havestol til Rette for mig.

Daisy satte sig i Græsset ved Siden af mig og hvilede sit Hoved mod mine Knæ.

— Jeg har tænkt meget alvorligt paa jer to, sagde jeg.

Dick satte sig hos os og Daisy lo.

— Hvad er der med os?

— Jeg ved jo, at I er kommen til Forstaaelse.

Dick smilte.

— Det er vi.

— Og ulykkeligvis, fortsatte jeg, — Dick er den eneste Mand i hele Verden, som du aldrig maa ægte.

— Ja, lo hun, — han er en ren Forbrydernatur.

— Og Dick, vedblev jeg, — er for hensynsfuld til, at han vil overtale dig til at opgive din Formue for hans Skyld.

— Det falder ham ikke ind, bekræftede hun.

— Men du holder vel saa meget af ham, at du vil have ham enten du saa faar Pengene eller ikke —

Dick vilde afbryde mig.

— Lad mig tale færdig, sagde jeg.

— Ja, lad os bare høre, hvad hun nu har fundet paa, sagde Daisy.

„Du var jo Hemmeligheden", sagde han.

— Da jeg bad jer begge to om at være mine Gæster, vidste jeg godt, hvad jeg gjorde. Duenna advarede mig, men jeg brød mig ikke om hendes Formaninger — saa det hele er min Skyld.

Nu lo de begge i Kor.

— Hvis Daisy gifter sig med dig, Dick, sluttede jeg, — saa sikrer jeg hende nøjagtig den Sum, hun gaar Glip af.

Jeg saa spørgende og forventningsfuldt paa dem begge.

— Er det da ikke en meget god Ide, mumlede jeg, — den ordner jo Spørgsmaalet fuldstændig.

— Ja, sagde Daisy, — men —

— Ingen men, sagde jeg.

— Jeg finder dog en stor Fejl ved din Plan, sagde Daisy og saa mig ind i Øjnene.

— Hvilken?

— Jeg har ikke den ringeste Lyst til at gifte mig med Dick. Tvertimod.

Hun rejste sig og slog begge sine Arme om min Hals.

— Oh, Alice, raable hun, — der findes ikke din Lige i hele Verden. Du er den mest opofrende, uselviske og kæreste og —

Jeg saa ganske forvirret ind i hendes blaa Øjne. Saa rødmede hun og sagde:

— Maaske du vil tro mig, Alice, naar jeg fortæller dig, at jeg har saadan en sød Kæreste i London. Jeg vilde have fortalt dig om ham for længe siden, men min Formynder vil have, at det skal holdes hemmeligt til jeg er en og tyve.

— Men Dick! udbrød jeg. — Hvad saa med Dick?

Daisy lo endnu mere.

— Dick? sagde hun. — Ja, det er skam ikke mig der er Dicks Ideal. Langtfra — men det maa han selv snakke med dig om.

Hun skyndte sig at løbe sin Vej. Jeg fulgte hende med Blikket til hun forsvandt.

Dick rejste sig og stod og saa paa mig. Saa sagde han:

— Forstod du hende?

— Nej, sagde jeg, — nu forstaar jeg ikke nogen af jer.

— Jeg havde en Hemmelighed, sagde han, — og den gættede Daisy. Saa gættede jeg ogsaa hendes. Hun lod mig tale til sig om mit Hjærtes Hemmelighed hele Dagen lang, og hun var saa god.

Forbavset og angst betragtede jeg ham.

— Fortalte du Daisy din Hemmelighed, før du betroede den til mig, Dick? Hvor kunde du det?

— Du var jo Hemmeligheden, sagde han. — Det er Dig Alice, som jeg holder af. Jeg ved, at du ikke elsker mig, men nu har jeg sagt dig alt, før jeg tager herfra. Jeg har stadig haabet, at du en Gang skulde komme til at holde af mig, men fordi du er saa rig, har jeg ikke før talt til dig om Kærlighed

Men saa sagde du selv forleden, at Kærlighed var dog det, som det kom an paa her i Verden — ikke Penge — og saa — og saa —

Jeg havde skjult Ansigtet i mine Hænder for at skjule min Svimmelhed og mine Øjnes Flakken.

— Hvis du havde haft noget tilovers for mig, fortsatte han, — saa vilde du næppe saaledes have kastet Daisy ind i min Tilværelse. Men nu ved du det, og nu gaar jeg.

Jeg rejste mig.

— Nu handler du ikke pænt imod mig, sagde jeg. — Daisy har fortalt mig sin Hemmelighed og du har fortalt mig din. . . . . Men jeg har ogsaa en Hemmelighed, som det lader til at ingen bryder sig om at høre.

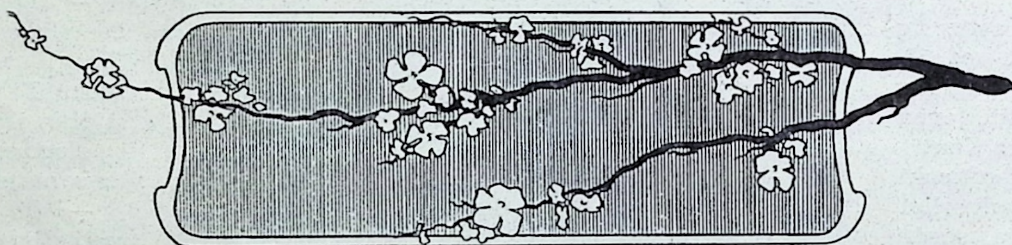
Han traadte helt hen til mig og saa ømt paa mig.

— Alice, sagde han, — vil du sige . . . mener du? — tør jeg tro — —

— Ja, sagde jeg og hviskede min Lykke frem, — det er netop, hvad jeg mener — —

— Din Hemmelighed er altsaa —

— Dig! sagde jeg.

RIDDER THOMSEN

AF BØRGE JANSSEN

ILL. AF AXEL THIESS

Jeg havde en Gang en gammel Ven, som var Proprietær. Ja, nu vilde man vel have kaldt ham Godsejer; for Gaarden var stor, og det klinger jo altid bedre!

Der var mange pudsige Historier om ham, nogle fortalte han selv, andre fortalte Naboerne.

Af de sidste var der én, som handlede om den Gang, han blev Ridder af Dannebrog. Den Gang var det ikke saa almindeligt som nu at blive Ridder, og Æren g k da ogsaa den rare Mand i den Grad til Hovedet, at han arrangerede et stort Gilde, som han indbød al Verdens Mennesker til. Da han ikke nænnede at halshugge alt sit Fjerkræ for at bespise Gæsterne, indrykkede han i det lokale Blad et Avertissement, der lød saaledes: *Ridder Thomsen til Ingersholm køber fede Ænder til Dagens højeste Pris!*

Da Ridderen havde faaet tilstrækkeligt med Ænder, og Gildet havde været, mente han, at nu maatte han lidt ud i Verden for at se sig om. En Rangsperson maa følge med Tiden.

Men saa var der jo det med Sproget! Det nemmeste for ham havde jo nok været at tage til England; for dér havde han flere Gange været paa Studehandel, og det var gaaet meget godt. Vel tilstod han ærligt, at Sproget til Tider havde lagt ham en Smule Hindringer i Vejen; men han vilde dog ikke rigtig være ved, at det

var hans egen Skyld; thi, som han udtrykte sig: Engelsk kan jeg nu meget godt; men der var jo bare det ved det, at de Bæster kunde ikke forstaa mig!

Nej, til England vilde han ikke, Frankrig faldt bedre i hans Smag, og det vilde ogsaa imponere mere, naar man kunde tale om den Gang, man var i Paris!

Men dette her Fransøsiske, se, det var det, det kneb med!

Men Ridder Thomsen var ikke den Mand, der gik til Side for en Vanskelighed; til Paris vilde han, og til Paris kom han.

Sognets Præst var en særdeles belæst og dannet ung Mand, og til ham gik Ridder Thomsen og indledede Underhandlinger.

Om saadan en ung Mand nu ikke havde Lyst til at se sig lidt om i Verden, spurgte Ridderen.

Jo, det havde han jo nok; men Kaldet var lille, og Penge havde han ingen af.

Ridder Thomsens Ansigt klarede op; *han* havde nok af Penge, og det skulde da være ham en Fornøjelse at indbyde Pastoren til den lille Sviptur!

Og Pastoren sagde ikke nej, og saa satte de da Kursen til den skønne Seinestad.

Og om Æventyrene dér vil jeg nu lade min gamle Ven fortælle, saadan som han mange Aar efter fortalte enhver, der kom i hans Nærhed.

„Ja, se, det var jo den Gang, jeg var i Paris — ja, Paris det er nu ligegodt en rar By, og man lever meget godt der; men det koster jo. Naa, naar man vil se noget, maa man jo betale! Se, nu er der jo de her Zuaver, ja, det er nogle Fandens Karle, og de har jo røde Bøvser paa, det vil sige, de har nu ikke *altid* røde Bøvser; for se en Gang, saa var jeg ude paa denne her Tjams elisés, og dér var jo stor Revue af de her Karle, og de kunde jo slaa i Geværerne, saa der var Appel i det; men saa lige med ét, saa tuder de jo nogle Signaler, og der bliver et farligt Kommers, og nogle af de her Officerer farer op og ned ad Geledderne, og jeg tænker, hvad er der paa Færde, tænker jeg. og lige med det samme, saa ser jeg de her Zuaver slaa højre Arm op over venstre Skulder og snappe noget i Tornystret, og uden at de gjorde saa meget som Holdt, saa havde de et Par hvide Bøvser i Haanden, og saa paa Tælling, forstaar De, saa marscherede de lige i Bøvserne, én: venstre Ben, to: højre Ben, tre: saa knappede de Bøvserne, og saa havde de hvide Bøvser paa, og saa kom Kejseren!"

Saadan havde min gamle Ven flere Historier, som han øjensynlig selv i Aarernes Løb havde fikset lidt op paa; men han havde ogsaa andre, der uden Tvivl var fuldt paalidelige. Bl. a. denne, som han fortalte saaledes:

„Se, jeg havde jo ham Pastoren med, og han var da ellers et rigtig flinkt ungt Menneske; men staa op om Morgenen, det var nu ikke noget, der rigtig laa for ham! Og se det var jo lidt ubehageligt; for en anden én er jo fra Barnsben vant til at komme ud af Fjerene. Og naar man nu er i Paris — for det var jo den Gang, jeg var i Paris, saa vil man jo gerne have alting med! Se, Paris ved Nat, naada, hm, hm, det fik man jo at se; men Paris ved Morgen, det var det, som det kneb med. For se, man kunde jo nok klare sig saadan; men det er dog ligegodt rart at være to; for jeg kan jo nok saadan, ja, hm: parles vos franses; men ham Pastoren var jo mere øvet i det.

„Bu?" siger jeg og peger paa Skriften; men han grinede bare.

I Førstningen saa gik jeg jo da ogsaa og ventede paa Pastoren, til han kom ud af Fjerene; men tilsidst saa kunde jeg ligegodt ikke døje den længere. Han grinte jo lidt af mig og sagde, at jeg nok biede paa ham; men jeg tænkte: grin Du bare, min Far, Peter Andreas Thomsen skal nok klare de Ærter selv! Og jeg mente jo ogsaa nok, at den unge Mand kunde have godt af at se, at han kunde undværes! Og se, hvad Sproget nu betræffer, saa vil jeg sige, at det er nu ikke saa farligt; for det meste hedder jo det samme som paa Dansk. Nu om Morgenen f. Eks. saa drak vi jo Kaffe eller Chokolade, og ved De, hvad det hedder paa Fransk? Jo, det hedder Café, Chocolat, og det er der da ingen Ben i. Og se, vil man have Kaffe med en Taar Mælk i, det hedder ogsaa ungefær som paa Dansk. vi siger *lel* Kaffe, Fransosen siger bare Cafo *lel*, det er bare at vende om, ikke, og det

hitter man jo snart ud af! Og Bøf hedder Bøf, og saadan i det hele taget, saa den skulde jeg jo nok klare, tænkte jeg, og saa en Morgenstund, saa krøb jeg jo ud af Sengen og listede mig ganske stille af Sted fra Hotellet og Pastoren. Men se, en Praktikum har Peter Andreas Thomsen jo altid været, og saa tænkte han, Paris er en stor By; for det er Paris jo, og man kunde jo fare vild og komme galt af Sted, og saa kunde man maaske ikke hitte hjem; men se, ved en Dør nede i Hotellets Port dèr stod malet Navnet, det var — ja, det var — saadan noget som *Notre Dame*; og det skrev jeg saa op i min Lommebog, for, skulde man fare vild, saa kunde man jo altid vise det frem, og saa kunde man jo faa Besked!

Og med denne her Opskrift travede jeg saa af Sted ud i Byen. Og det var ligegodt ganske rart saadan at gaa paa egen Haand og ikke have ham Pastoren i Hælene. Det gik jo op ad Gade og ned ad Gade; for dem er der jo en farlig Masse af i Paris, og jeg saa' jo paa Sagerne, og jeg var da paa dette her Torv med det puserlige Navn — bi lidt, bi lidt, nu har jeg det: Vendom Pladsen, og jeg var mange andre Steder, og jeg var da ogsaa inde paa et Gæstgiveri, hvor jeg fik mig en Bøf med Løg og en Chokolade med Vanille; for det var jo det nemmeste at kræve ind. Og saa drev jeg videre, og jeg tænkte jo flere Gange, Gud ved, hvad han Pastoren nu tænker, naar han vaagner! Men se pøs om pøs, som de siger i Paris, saa begyndte jeg ligegodt at blive lidt stødt i Haserne; for denne her Stenbro, den er man jo ikke saa vant til, og saa besluttede jeg mig da til, at jeg vilde se at komme hjem til Hotellet. Og jeg mente jo, at jeg sagtens kunde hitte den Vej; men jeg gik og gik, og saa til sidst saa saa' jeg ligegodt, at jeg var galt paa det. Nu var jeg jo ikke rigtig glad ved det; for man havde jo ligegodt hørt saa meget om de her Parisere med Lommetyve og Kæltringer og den Slags, men saa huskede jeg jo paa dette her Navn, jeg havde noteret i Lommebogen. Og jeg faar Bogen op og gaar lige løs paa den første Fransos, der kommer forbi, og stikker ham Lommebogen op i Næsen og siger ligesom Køerne siger herhjemme — bu, forstaar De, og det betyder: hvor. Og det siger jeg, Fransoserne er meget flinke Folk, det er de; men nogle sære Patroner, det er de ogsaa, det vil sige, det mente jeg den Gang; for senere saa kunde jeg jo nok forklare mig det. Ham denne her Monsør kigger da først i Bogen og saa paa mig og saa giver han sig til at grine:

„Bu?" siger jeg og peger paa Skriften; men han grinede bare videre.

Han er gal tænkte jeg, og saa gik jeg min Vej.

Saa en bitte Tid efter, saa gaar jeg løs paa en anden Fransos og viser ham Skriften, og ved De, hvad han gjorde: han spilede Øjnene op og gav sig til at glo paa mig, og saa rystede han paa Hovedet. Han maa ogsaa være gal, tænkte jeg, og gik til den næste. Men han grinte sgu ogsaa!

Nu begyndte jeg jo at blive lidt ærgerlig i Hovedet.

Saa begyndte jeg at blive gal i Hovedet, og jeg stillede mig op foran en af de her store Butiksruder, som de jo har i Paris, for jeg vilde spejle mig af, eftersom jeg tænkte, at der maatte være et eller andet, som de her Folk grinte af Men jeg kunde ikke hitte noget. Saa drev jeg da videre, og jeg fik da fat paa baade to og tre, ja, jeg kan godt sige baade fem og seks af de her Grinpominusser, baade Damer og Herrer, men ligesaa saare, de saa Hotellets Navn, saa gav de sig til at grine, det vil sige, Damerne blev sgu røde!

Nu begyndte jeg jo at blive lidt ærgerlig i Hovedet, og jeg tænkte saa smaat: hvis der nu er én til, der griner af dig, ja, saa er det ligegodt ikke saa helt sikkert, at han kommer godt fra det!

Naa, men det kom da nu Gud ske Tak ikke saa vidt; for lige med ét saa staar jeg jo paa denne her Vendomplads, og dér havde jeg jo været en Gang før; men se, det havde nu ligegodt ikke hjulpet saa farlig meget, for se, det er da allermindst en halv Snes Gader, som stikker ud fra denne her Plads, og jeg kunde da ikke forsøge dem allezusammen!

Men saa faar jeg ligesom en Slags Indsky-

delse: Vendompladsen hedder den, nu tager du og vender lige om og gaar ned ad den Gade dér, saa skal du se, det gaar!

Og det gik; for Gaden var sandt for Dyden den rigtige, og saadan ungefæhr en halv Times Tid efter saa staar jeg udenfor Hotellet, og lidt efter staar jeg oppe hos Pastoren, der kom farende lige mod mig og sagde, at han havde været saa ængstelig for mig. Aa, det havde han da ikke behøvet at være, jeg skulde nok klare mig.

„Ja, det ser jeg“, sagde han, men hvordan gik det ellers?“

„Brillant!“

„Naa, det var da rart; men er De ikke sulten?“ spurgte han.

„Sulten? Ikke det bitterste, kære Pastor —“

„Har De da faaet noget til Føden?“

„Ja, Bøf og Chokolade!“

„Og det smagte Dem?“

„Brillant!“

„Naa, og hvordan synes De saa om Fransoserne?“

„Aa jo, aa jo,“ sagde jeg, „de er flinke nok; men det er da ellers nogle sære Grinebidere!“

„Saa—aa,“ sagde Pastoren, „hvordan det?“

„Jo, de grinte af mig allesammen!“

„Hvad gjorde De?“

„Jo, ser De, kære Pastor“, sagde jeg og trak Lommebogen frem, „se her havde jeg noteret Hotellets Navn, som det staar nede i Porten, og hver Gang, jeg viste det frem, baade til Herrer og Damer, saa gloede de paa mig og grinte af mig eller ogsaa blev de røde i Hovedet.

„Aa, lad mig se“, bad Pastoren, og saa flyede jeg ham Bogen, men lige, i det han saa det opskrevne, saa begyndte han min Sjæl ogsaa at grine.

„Har De vist dem *det?*“ spurgte han, „ja saa vil jeg Skam nok tro, at de har let!“

„Men Gud, hvad staar der da?“ spurgte jeg og var helt ilde ved det.

„Der staar“, sagde Pastoren, da han kunde for Grin, „ja, der staar reverenter talt: *For Damer!*“

Det var sidste Gang, Ridder Thomsen gik paa egen Haand i Paris.

HOS SANDSIGERSKEN

OPTRIN FRA EN GODGØRENHEDS BASAR

AF D. GRANGE

Personerne:

ETHEL, Amatør Kiroman. GUY, En Tvivler.

Scenen forestiller det Indre af et Telt paa en Godgørenheds Basar. I Baggrunden ses Forhænget for Indgangen, og et lignende Forhæng ses til højre. Omtrent midt i Teltet staar et Bord og to Stole. Scenen oplyses svagt af en lille Bordlampe med rød Skærm.

Ethel staar ved Indgangen i Baggrunden og kigger ud bag Gardinet. Hun er ifort en rød Domino med Hætte til at tage over Hovedet, og i Haanden holder hun en lille sort Maske. Hun synes at more sig kosteligt over nogle Gæster, der lige har forladt hendes Telt.

ETHEL: (leende) Aah, hvor er det dog morsomt med den Kiromantik. Jeg havde dog ikke troet, at det kunde give Anledning til saa megen Spøg at spaa i Haanden. Og det er saamæn ikke nogen svær Kunst naar man i Forvejen ved alt muligt om de Folk, man faar under Behandling,

Stakkels gamle Fru Gert! Hvor saa hun lykkelig ud, da jeg fortalte hende, at hun skulde blive gift og opnaa en høj Alder. Hun er jo allerede over fyrre og har været gift to Gange før. Jeg troer, at det er det Gode ved det, at Folk ikke ved, hvem jeg er, saa vilde de vist ikke føle sig i den Grad forbavsede over min vidunderlige Evne.

(Hun kigger atter bag Gardinet) Hvem mon der nu bliver mit næste Offer? Jeg vil da ikke haabe at det bliver en Fremmed, det vilde være højst uheldigt for os begge to. Men jeg kender jo de fleste af de, der kommer her, saa det er der vist ingen Fare for. Og for Resten — hvad kan man vente for to Kroner paa en Velgørenheds Basar.

(Det giver et Sæt i hende) Tak! der kommer Guy — Hr. Ralston bør jeg vel sige. Hvad vil han dog her? Og han er ovenikøbet i Selskab med denne modbydelige Fru Golight — som sædvanlig!

Han og jeg er ganske vist Uvenner, det kunde ikke falde mig ind at tale til ham igen — men derfor behøver han da ikke stadig at gøre sig latterlig. Hun er næsten dobbelt saa gammel som han, og saa har hun været gift — det kan næsten gøre mig ondt for ham.

(Hun kigger atter ud bag Gardinet og trækker Hovedet hurtigt til sig) Tak Skæbne. Han er gaaet fra hende og kommer denne Vej. Jeg vil da ikke haabe, at han kommer herind.

Det vilde jo for Resten være en god Lejlighed til at faa at vide, om han virkelig bryder sig om hende. Det gad jeg alligevel nok vidst.

(Der høres en Klokkes Ringen. Hun skynder sig og løber over mod Forhænget til højre) Saa, der er han.

(Hun siger med forandret Stemme) Kom ind! (Derpaa gaar hun om bag Forhænget til højre, i samme Øjeblik som han kommer ind fra Baggrunden af Scenen)

GUY: (ser sig omkring) Er her ingen? Naa, det hører maaske med til Forestillingen. Damen vil maaske pludselig antage legem-

lig Form. Saa kan jeg jo imens vise mig selv den Ære, at byde mig en Stol.

(Han sætter sig ved Bordet) Det er vist en underlig Forretning denne Kiromantik, som man kalder det. Hvordan kan nu noget fornuftigt Menneske tro paa den Slags Ting. Men man gaar vel ud fra, at der er ingen, som har Lov til at være fornuftig ved en Forestilling i velgørende Øjemed.

Det er ogsaa derfor jeg kommer herind — fordi jeg er ufornuftig, og saa fordi Fru Golight var saa opsat paa at faa mig herind.

Hun er i Grunden slem, samme Frue. Hun ser jo nok godt ud, som en Kineserdukke, men hun morer mig saagu ikke længer — man kan jo faa for meget af det Gode. Naar der er Tale om Koketteri, saa er en lille tyk Enke af ubestemmelig Alder ikke mit højeste Sværmeri.

(Tankefuld) Næh — naar jeg saa sammenligner hende med Ethel — Frk. May bør jeg naturligvis nu kalde hende — nu ved jeg paa en Prik, hvordan mit Sværmeri ser ud.

Ethel opførte sig utilgiveligt den Aften i Selskabet, og jeg har ikke tilgivet hende det, men alligevel — jeg vilde maaske — —

(Han ser at Forhænget til højre drages bort, og at Ethel træder ind. Hun har trukket sin Hætte op over Hovedet, og Halvdelen af Ansigtet er tildækket af den sorte Maske. Hun gør sig Umage for at tale højtideligt og føre sig ærværdigt. Han rejser sig)

ETHEL: Bliv siddende. De vil altsaa konsultere mig for at faa Deres Skæbne og Fremtid at vide.

GUY: (smiler) Ja, det var jo rigtignok Meningen.

ETHEL: De ved jo, at jeg kun yder min Kunst ved denne Lejlighed til Fordel for den gode Sag.

GUY: Jo, mange Tak, det ved jeg; to Kroner kan vel gøre det? (Han lægger Pengene paa Bordet).

ETHEL: Mange Tak. Maa jeg saa bede Dem række mig Deres Haand. (Han strækker Haanden hen til hende. Hun griber den lidt varsomt og under søger den meget nøje.)

GUY: Er det meget slemt?

ETHEL: Det er en meget interessant Haand, og den er meget vanskelig at læse i. Der er jo meget Godt deri, men ogsaa meget — frygter jeg — som kunde være meget bedre.

GUY: Naa — naa!

ETHEL: Livets Linje er kraftigt markeret —

GUY: Det var jo herligt!

ETHEL: Men Hjærtets Linje — ja — (Sukker beklagende).

GUY: (forbavset) Hvad er der i Vejen med den?

ETHEL: De har været forelsket to Gange — har de ikke?

GUY: (beroliget) Ikke saa vidt jeg ved.

ETHEL: De er i al Fald forelsket nu.

GUY: Ja, det vil jeg ikke benægte.

ETHEL: (i forarget Tone) Naa — (Hun slipper hans Haand, men tager sig sammen og griber den igen, strækker hans Fingre ud med nogle smaa heftige Ryk og fortsætter Undersøgelsen.) Linjerne siger imidlertid tydeligt, at De har været forelsket to Gange — mindst to Gange; men maaske det første Gang kun var Indbildning fra Deres Side.

„De har været forelsket to Gange".

GUY: Ja, det kan jo være -- men saa den anden Gang, hvad kan De fortælle mig om den.

ETHEL: (ondskabsfuldt) Ja, den anden Gang er saamæn ægte nok — og den varer ved endnu.

GUY: Og det vil den blive ved med for bestandig. (Stirrer tankefuldt frem for sig.)

ETHEL: (fortsætter Undersøgelsen) Den Person, De er forelsket i, er ikke ung.

GUY: Aa — det var hun da den Gang, jeg sidst talte med hende!

ETHEL: (af-ides) Ih, hvor har hun løjet.

GUY: (begejstret) Hun var ung, smuk, og i det Hele taget bedaarende.

ETHEL: (afsides) Uf, den skrækkelige —

GUY: Jeg elskede hende og elsker hende endnu. Men —

ETHEL: (interesseret) Er De bleven Uvenner med hende?

GUY: Ja, vi blev Uvenner.

ETHEL: Ja, det kunde jeg forresten se af Haandens Linjer.

GUY: (smilende) Ja, naturligvis.

ETHEL: Ja, det stod tydeligt skrevet. (Trøstende) Men De var saamæn alligevel aldrig bleven lykkelig med hende, hun er aldeles ikke den, hun giver sig ud for.

GUY: Hvordan kan De sige det?

ETHEL: Det har jeg jo læst i Deres Haand. Og — saa har hun jo været gift en Gang før.

GUY: Nej, der tager De virkelig fejl. Det forsikrer jeg Dem for, at hun ikke har.

ETHEL: (overrasket) Men det kan De da ikke være uvidende om.

GUY: (vredt) Men hvor kan De nu sidde der og tale saadan om Ting, som De ikke ved en Smule om?

ETHEL: Men min Herre, Linjerne siger det tydelig.

GUY: Jeg bryder mig ikke en Døjt om Deres Linjer: jeg har faaet nok for denne Gang. (Han rejser sig.)

ETHEL: (springer pludselig op og siger afsides): Men, han kan da aldrig mene mig — (vender sig imod ham) Gaa dog ikke. Der er endnu noget vigtigt, vi kan tale om.

GUY: Hvad er det?

ETHEL: (med sagte Stemme) Jeg har maaske begaaet en stor Fejltagelse.

GUY: Ja, det var en anden Sag. (Han betragter hende meget nøje. Hun tager sig sammen og paatager sig atter den Stemme og de Manerer, hun havde glemt i et Øjebliks Ophidselse).

ETHEL: Det kan jo ske, at den bedste kan tage fejl. Vi har maaske slet ikke tænkt paa den samme Person.

GUY: Næh, man skulde ikke tro det. (Sætter sig igen og stirrer nysgerrigt og lidt forvildet paa hende).

ETHEL: Linjerne krydsede hinanden paa saadan en underlig Maade, og det førte mig paa Vildspor.

GUY: Hvem tænkte De paa?

ETHEL: Jeg tænkte paa en lille, tyk Dame med gult Haar, bleg med vandblaa Øjne og en Figur, som er ubeskrivelig.

GUY: Naa hende.

ETHEL: Og hvem tænkte De paa?

GUY: (sværmerisk) Jeg tænkte paa en høj slank Pige med kastanjebrunt Haar, nøddebrune Øjne og en Figur — ja, som ogsaa er ubeskrivelig.

ETHEL: (blidt) Aah, det var en anden Sag. Og hende elsker De altsaa?

GUY: Ja, ganske oprigtigt.

ETHEL: Men hvorfor gjorde De Dem saa Uvenner med hende?

GUY: (fornærmet) Undskyld, det var aldeles ikke mig, det var hende.

ETHEL: Naa —

GUY: Ja, hun saa mig paa et Bal, hvor jeg netop havde sagt til hende i Forvejen, at jeg ikke kom. Hun saa mig danse med en Enke.

ETHEL: Men hvorfor dansede De saa ikke med hende?

GUY: (ivrig) Det havde jeg saamæn hellere end gærne gjort, men hun gav mig ikke Lejlighed dertil.

ETHEL: Saa maa hun have misforstaaet Dem.

GUY: Hun troede aabenbart, at jeg havde holdt hende for Nar af en eller anden Grund.

ETHEL: Jamen havde De da ikke ogsaa det?

GUY: (indignoret) Selvfølgelig havde jeg ikke det. Jeg maatte lade mig overtale i sidste Øjeblik og tog med paa Ballet, fordi Værtinden stod og manglede Herrer.

ETHEL: (afsides) Oh, jeg som troede —

GUY: Ja, man har Glæde af at gøre noget for andre.

ETHEL: Gud ved, hvad hun har tænkt? Det kan jeg maaske sige Dem, hvis De vil give mig Deres Haand igen.

GUY: (stirrer stadig mistænksomt paa hende) De kan jo prøve.

ETHEL: Ja, jeg tror saamæn, jeg kunde sige Dem — der er ingen Grænse for, hvad man kan læse i en Haand.

GUY: Hvad kan De se?

ETHEL: (lystigt) Jeg tror, jeg kunde sige Dem, om hun bryder sig om Dem, hvis De da sætter Pris paa at faa det at vide.

GUY: Der er ikke noget, jeg hellere vil vide.

ETHEL: Lad mig saa se. (Han strækker Haanden ud mod hende, hun tager den med skælvende Fingre og lader atter som om hun studerede dens Linjer nøje.

GUY: (utaalmodig) Har De opdaget noget?

ETHEL: (peger paa en Linje i Haanden) Ja — hun troede jo, at De holdt hende for Nar.

GUY: Det er jo latterligt.

ETHEL: (afmaalt) Aah, det synes jeg var højst naturligt.

GUY: Herregud, jeg kunde jo ikke slippe fri for denne tossede Enke.

ETHEL: Naah —

GUY: (indtrængende) Hvad troede hun saa mere?

ETHEL: Ja, saa troede hun ogsaa, at De var meget forbavset over at se hende komme paa det samme Bal. Hun havde jo ogsaa sagt, at hun ikke kom.

GUY: (mere og mere indtrængende) Det var jeg jo ogsaa

ETHEL: Men hun var der saamæn kun, fordi hendes lille Kusine bad hende være hos hende den første Gang, hun var paa et Bal. Men De bar Dem da ogsaa alt andet end pænt ad.

GUY: (griber hendes Haand) Hvad gjorde jeg da?

ETHEL: De ikke saa meget som saa til den Side, hvor hun var, og bad hende ikke om en eneste Dans.

GUY: (vredt) Ja, gid det var saa vel.

ETHEL: Hvorledes mener De?

GUY: Nej, hver Gang jeg saa paa hende, koketterede hun med en dum Æsel i Uniform.

ETHEL: (ophidset) Nej, ved du nu hvad, Guy. Det ved jeg er ikke sandt. (Hun vender sig indigneret bort fra ham.)

GUY: (rejser sig og gaar hen til hende) Ethel!

ETHEL: Jeg synes, det er meget simpelt af dig, at du vil sidde og beskylde mig for saadan noget. Og ovenikøbet over for en Fremmed.

(Guy ler. Hun vender sig om og smiler til ham gennem Taarer, mens hun lidt skamfuld staar og vrider sit Lommetørklæde).

ETHEL: Er du vred paa mig?

GUY: Hvorfor skulde jeg være vred nu?

ETHEL: (De nærmer sig hinanden) Over det jeg sagde.

GUY: Nej, tværtimod. Det vilde jeg ikke have undværet for Alverden.

ETHEL: Vilde du virkelig ikke?

GUY: Nej — (efter en Pavse) Men du har jo endnu ikke fortalt mig, hvad Pigen tænkte.

ETHEL: Aah — det behøver jeg da ikke at fortælle dig.

GUY: Prøv paa det. Det er ganske vidunderligt dejligt, hvad man saadan kan faa læst i sin Haand.

ETHEL: (vender Hovedet bort fra ham) Hun tænker om dig lige netop, hvad du tænker om hende.

GUY: (varmt) Og det er dit Hjærtes oprigtige Mening?

ETHEL: (sagte) Ja, det er det.

GUY: (tager hende i sine Arme) Jeg kan virkelig ikke kysse dig med alt det Stads, du der har paa. (Tager Masken af hende og kysser hende. I det samme ringer Klokken igen udenfor.)

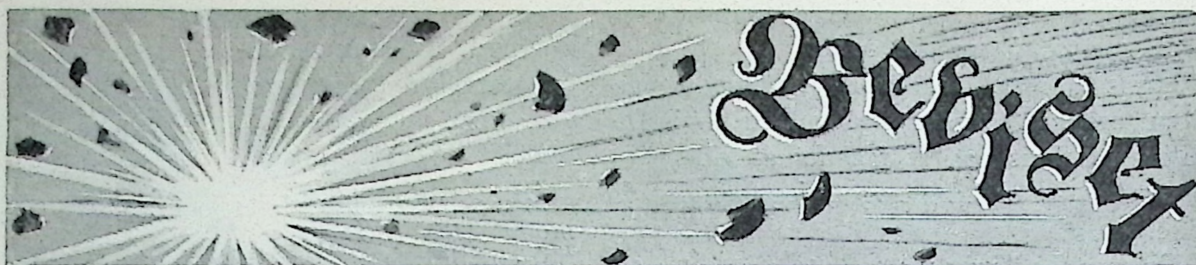
ETHEL: (river sig løs) Guy! Du maa gaa!

GUY: Det maa jeg vel. (Gaar mod Forhænget i Baggrunden) Men jeg kommer igen.

ETHEL: (skælmsk) Jamen det koster dig en Tokrone.

GUY: (ler) Jeg har aldrig givet en Tokrone bedre ud. (Han kysser paa Fingeren ad hende og gaar ud. Hun skynder sig ind bag Forhænget til højre for at tage Hætten og Masken paa igen.)

Tæppet falder.

Bebiset mod Grev d'Allart

AF ARMAND BARRY

ILL. AF *TH. IVERSEN*

Chefen for Frankrigs hemmelige Politi brændte endnu Lys i et af sine Privatkontorer i Paris, skønt det allerede var sent ud paa Natten.

Der var ingen Tid at spilde nu. Et Truselsbrev, hvis frygtelige Alvor, der ikke var Tvivl om, var samme Aften bleven fundet og afleveret til ham. Nu skulde der handles, hvis ikke de blodige Spaadomme, som Brevet indeholdt, skulde gaa i Opfyldelse.

Paris havde i den sidste Tid været Skuepladsen for en Række frygtelige Bombeattentater, der havde sat hele Befolkningen i Skræk. Gærningsmændene til disse Voldshandlinger mod Samfundet var ikke bleven fundne i et eneste Tilfælde. Man havde som altid i den Slags Tilfælde, anholdt alle de bekendte Anarkister, som det hemmelige Politi vidste opholdt sig indenfor Landets Grænser, men de kunde alle bevise deres Alibi.

Politiet stod nu raadløst.

Den Mening var begyndt at gøre sig gældende' at der fandtes en Sammensværgelse, som Politiet slet ikke havde Anelse om, og som arbejdede ganske uafhængigt af de anarkistiske Agitatorer, der jo ikke lagde Skjul paa de Ideer, de kæmpede for.

Bladene rasede mod Politiet, hvad selvfølgelig blot gjorde dette endnu mere nervøst og forvirret.

Politichefen havde, da han fik Meddelelse om det sidste Truselsbrev — der fandtes altid et maskinskrevet Truselsbrev forud for hvert af de senere Attentater — ladet en ung Opdagelsesbetjent, Martin Duval, kalde til sig.

Han vidste, at Duval var i Besiddelse af Evner, der hurtigt vilde bringe ham frem i aller forreste Række, og han vidste, at Duval med særlig Ihærdighed havde arbejdet paa Løsningen af denne Gaade, skønt han hidtil havde haft andet Arbejde at gøre og slet ikke havde faaet nogen Ordre til at beskæftige sig med denne Sag. Nu vilde Chefen dog ogsaa prøve hans Evner her, hvor alle andre hidtil havde givet tabt.

— De har maaske allerede dannet Dem en Mening om Sagen? spurgte Politichefen, — jeg har hørt af Deres Kollegaer, at De har beskæftiget Dem noget dermed.

— Ja, jeg synes, at Sagen frembyder nogle ganske mærkelige Egenskaber.

— Saa — ja det skal De have Lov til at sige, blandt andre den, at man hverken kan finde Hoved eller Hale paa den. Jeg tør nok sige, at der ikke findes den Arnarkist i hele Landet, som i Øjeblikket kan røre sig uden at vi ved det — og alligevel, jeg tror, at dette vil ske.

Han rakte Duval det Brev, der saa fuldstændig havde bragt ham ud af Fatning.

Duval læste Brevet.

— Det skal forhindres, sagde han, — det maa ikke ske. Hundreder af Menneskeliv staar paa Spil.

— Hundreder af Menneskeliv, gentog Politichefen tonløst. — Det er ingen af de kendte Kræfter, der er Mester for dette, tilføjede han.

— Det er slet ikke Anarkister, Hr. Direktør. Giv mig frie Hænder og jeg skal finde Mennesket.

— Er det ikke Anarkister? Hvad vil De da kalde disse Dynamitmænd? Lad mig høre Deres Mening.

— Hr. Direktør, vi kender alle Anarkisterne, vi kender deres Skuffers og Skabes Indhold, vi kender deres Arbejdsmetoder og Planer. Her staar vi imidlertid overfor en Bande, der aabenbart lader haant om Meninger og samfundsreformerende Ideer, og som kun tænker paa Mord og Ødelæggelse. Dette er ikke Anarkisternes Værk, men Frugten af en gal Mands sygelige Hjærnespind.

— Hvorledes — en Sindssyg?

— Ja netop. Tror De, at de fattige Arbejdere, der sidder paa et Tagkammer og fabrikerer Flyveskrifter ved Hjælp af en Haandpresse, kan betale disse Helvedesmaskiner, der hver især er en Opfindelse. Det er en dygtig, genial

og velhavende Mands Værk. Jeg tænker, at han ikke skal blive svær at finde.

Chefen saa forbavset paa den unge Mand.

— Jeg har et Spor at gaa efter, tilføjede denne. — Jeg vilde helst have arbejdet i Stilhed til Gaaden var fuldstændig løst, men nu — —

— Naar man ser sig om har De vel allerede Manden, afbrød Politichefen.

— Nej, men jeg ved hvem det er!

— Hans Navn?

— Grev *d'Allart!*

— Er De gal Mand?

— Hr. Direktør. Jeg ved, det er ham.

— Men Beviserne.

— Dem skaffer vi i Nat.

— Men hvoraf kan De da vide — hvorpaa bygger De Deres Mening — denne Mand, der bærer et af Frankrigs fineste, berømteste Navne, denne Mand, hvis Formue kan tælles i Millioner.

— Hr. Direktør, det er ham.

— Han fører an i det selskabelige Liv, han færdes overalt, hans vilde Udskejelser giver jo nok Anledning til en Del Snak. Men, min gode Duval, vel er han gal — gal efter Fornøjelser, men andet tænker han saamæn heller ikke paa.

— Greven fører en dobbelt Tilværelse. Samtidig med, at han er den ypperste Repræsentant for det moderne Samfunds Fordærvelse, Leder af en vis Bande unge Rigmænds og Eventyreres vilde Udskejelser, arbejder hans syge Hjærne kun med Tanken om, hvordan han skal bære sig ad med at ødelægge dette Samfund. Han er en vanvittig Menneskehader, der kun tænker paa at tilfredsstille sin Mordlyst. Han staar nok i Ledtog med, eller rettere har i sin Magt, et Par italienske Banditter, der hjælper ham at udføre hans Planer. — Men arresterer De ham, sætter De i samme Øjeblik en Stopper for alle disse grufulde Attentater.

— Og alt det fortæller De mig først nu, Duval!

— Først i Dag er jeg bleven sikker i min Sag. — Hvordan jeg for en Maanedstid siden i Italien fik Mistanke, skal jeg senere rapportere til Direktøren. Endnu i Nat maa vi arrestere ham.

„Vi mangler blot *Beviset!*"

— Men for hvad? Med hvad Motivering? Det bliver jo en Skandale — —

— Vi mangler blot Beviset for, at han er den *Jean*, som undertegner disse Truselsbreve. Det Bevis forsøger jeg at skaffe. Jeg ved det gælder mit eget og mange andres Liv, hvis jeg griber forkert.

Politidirektøren satte sig ved sit Skrivebord og undertegnede et Papir, der gav Duval den mest uindskrænkede Magt over det hemmelige Politis Styrke den Nat. Saa gav han den unge Mand Fuldmagten og trykkede varmt hans Haand.

— — —

Hos Grev d'Allart fejredes samme Nat et lystigt Kostumebal. Seinestadens mest udsvævende Rigmænd og letfærdigste Kvinder morede sig her saa vildt, som det kun kan gøres i Ly af Privathjemmets Ukrænkelighed.

De sidste Dages blodige Begivenheder, der saa at sige havde rystet alle Lag af Befolkningen, kom nu og da paa Tale ogsaa i dette Selskab, men Tøjlesløsheden jagede hurtigt enhver Fornemmelse af Skræk paa Flugt.

Alle de Folk, der kom til d'Allarts Gilder, kendte ikke hinanden og de kendte ikke en Gang allesammen Værten.

Man udnyttede i rigeste Maal den gale Levemands Gæstfrihed. Flere af Selskabet havde ikke anden Adkomst til at være der end den, at en Dame, der var introduceret, havde taget dem med.

Under disse Forhold havde det ikke været vanskeligt for Duval at skaffe sig Adgang. Kostumeret som en Pjerrot, holdt han sig stadig i Nærheden af Værten og ventede paa en Lejlighed til at gribe ind.

Det viste sig til hans store Forundring, at Greven i Virkeligheden ikke havde truffet en eneste Foranstaltning til sin personlige Beskyttelse. Han bar nok altid en Revolver i Lommen, men følte sig forøvrigt ganske tryg ved den Tanke, at han var hævet over enhver Mistanke, og at Foranstaltninger kun vilde tjene til at gøre hans Tjenerskab mistænksomt.

Hans Tryghed grænsede i Virkeligheden til en Ligegyldighed, som Duval kun forstod ved at tage Grevens Sindssyge i Betragtning.

Duval vidste, af det Truselsbrev hans Chef havde vist ham, at det nye Attentat, som denne vanvittige Hjærne havde udklækket, skulde finde Sted hen paa Morgenstunden, og han var fast besluttet paa at forhindre det, om det saa skulde koste ham hans Liv.

Han havde ikke kunnet udforme sin Plan i alle Enkelthederne. Det var kun faa Dage siden, at han havde faaet Vished i Hænde, og nu var han pludselig bleven kastet midt ind i en Kamp mod dette Menneskedyr, en Tvekamp, som han vidste maatte ende med Døden for en af dem.

Hans Plan var blot den, paa en eller anden Maade at hidføre en Katastrofe, der kunde berettige hans rundt om Villaen posterede Betjente til at skride ind. Det gjaldt blot om at faa et Paaskud til at sikre sig Grevens Person endnu samme Nat.

Klokken blev tre før Ballet var forbi.

Gæsterne var draget bort og Tjenerne var i Færd med at slukke rundt om i Huset.

Grev d'Allart havde trukket sig tilbage til sit Røgeværelse sammen med den ene af de to udenlandske Herrer, om hvem de øvrige Gæster i Grevens Hus kun vidste, at han havde truffet dem paa sin Rejse, og at de for Tiden var hans fortroligste Venner.

Døren fra Røgeværelset ind til Grevens Arbejdsværelse stod aaben. Bag et stort Skrivebord, der var stillet skraat hen foran et Vindu, havde Duval skjult sig.

Krogene var taget af Vinduet, der vendte ud mod Haven, hvor nogle af hans Betjente laa paa Vagt. Det vilde saaledes være et Øjebliks Sag for ham at flygte eller faa Hjælp.

Han følte at Øjeblikket var kommet, hvor det gjaldt Liv eller Død — Døden for mange Hundrede Mennesker.

Han havde ikke faaet Tid til at kaste sin Pjerrotdragt, før han maatte dukke ned bag Skrivebordet, og den Omstændighed, at han i det hvide Kostume vilde være en udmærket Skive for sine Modstanderes Kugler, gjorde ham lidt betænkelig ved Situationen.

Den Katastrofe, som Duval ønskede, skulde indtræffe før han ventede den, og ganske anderledes end han havde tænkt sig.

Pludselig lød der et Skud ude i Haven.

I samme Nu slukkede Greven og hans Ven det elektriske Lys i Røgeværelset, og i samme Øjeblik som Duval vilde liste sig til at kigge over Karmen ud i Haven, kom de begge farende ind i Arbejdsværelset for gennem Vinduet ud mod Haven at se, hvad der var i Vejen.

Duval vidste, at han ikke kunde undgaa at blive opdaget, rask sprang han op, svingede sig op i Vindueskarmen, men naaede kun at komme til at sidde overskrævs i Karmen, da Greven og hans Ven stod i Døren.

Duval trak sin Revolver op og fyrede paa Maa og faa paa dem. To, tre Skud knaldede paa en Gang, og Duval hørte Glasruderne splintre omkring sig

Ogsaa fra Haven hørte man nu et Par Skud.

Duval saa, at en af hans Modstandere maatte være bleven saaret, thi kun den ene af dem sprang paa ham.

Politimanden kastede sin Revolver fra sig, slyngede i et rasende Spring begge sine Arme om sin Modstanders Krop, omklamrede begge hans Arme og fik ham væltet om paa Gulvet.

Hans Modstander kunde ikke røre sig i hans jærnstærke Favn, og Duval vedblev at omklamre ham til Situationen forandredes.

Man kunde høre, at der samtidig fandt en voldsom Kamp Sted i Haven. Politifløjterne skingrede, og rundt omkring i Villaen tændte det forskræmte Tjenerskab Lys.

Duval laa endnu ovenpaa sin Modstander, da to af hans Betjente kom ind fra Trappen og fik tændt. Han saa da, at det var den ene Italiener, han havde fanget.

Men hvor var Greven? — den farligste af dem alle — ham som det gjaldt Liv eller Død at faa fat paa — Hovedmanden, i hvis Besiddelse Helvedesmaskinen til det næste Attentat maatte være. Hvor var han?

Nogle Blodspor viste Duval, at hans Kugle maatte have ramt Greven. Han lod to Betjente lægge Haandjærn paa Italieneren, og selv styrtede han sammen med en tredje Betjent i den Retning, hvor Blodsporene førte dem.

— Alle Dørene er besatte, bemærkede Betjenten.

Men før Duval kunde svare, lød der endnu et Skud bag en Dør, der fra Røgeværelset førte ind til et Bibliotheksværelse.

Duval sparkede Døren op, og saa at Værelset var fuldt oplyst, og at Grev d'Allart laa paa en Sofa med en Revolver i Haanden og med gennemskudt Hoved.

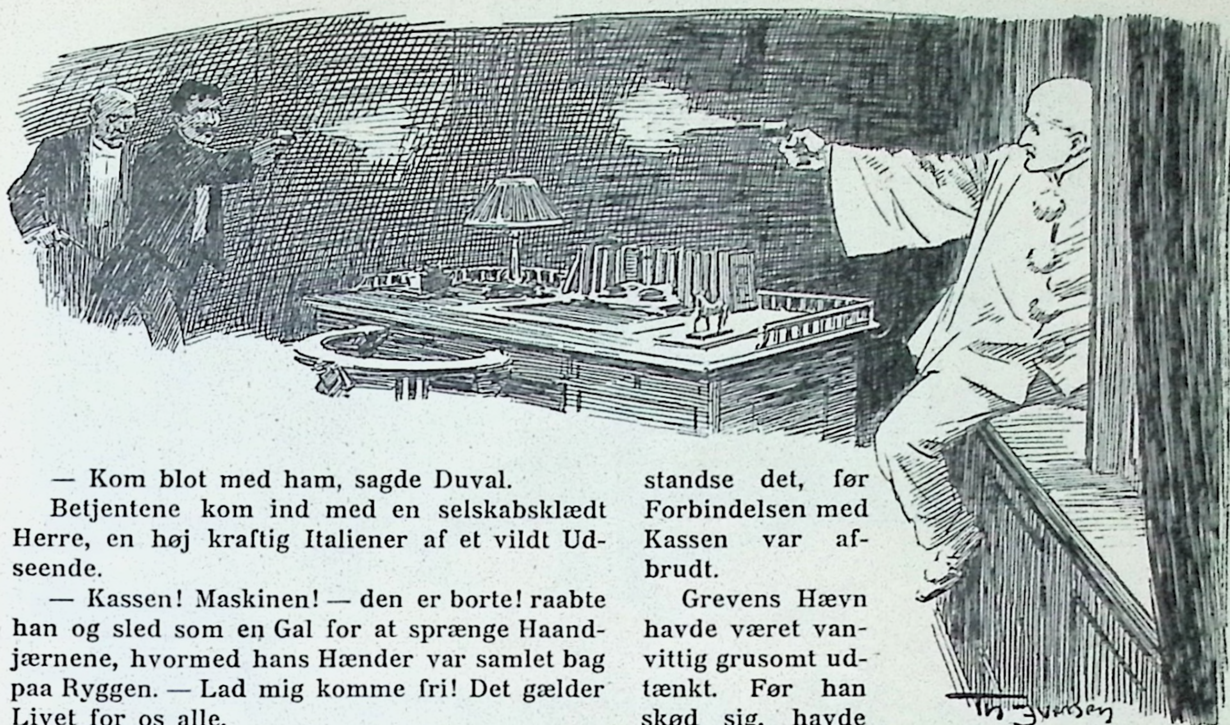
Duval undersøgte ham. Han var død. Han havde selv gjort Ende paa sit Liv, da han mærkede, at han var ukampdygtig, og at Spillet var tabt.

— Hvem var det, som skød det første Skud i Haven? spurgte Duval de civile Betjente, der kom til.

— En Mand, der opdagede nogle af os bag Buskene skød paa os, sagde en af dem. — Saa sikrede vi os ham. Og saa gik det jo løs oppe hos Dem.

— Hvor er han? Før ham op til den anden.

— Han forlanger, at tale med Dem straks. Han siger det gælder Livet, meldte en ny Betjent, der traadte ind. — Han er aldeles rasende, han vil herind.

— Kom blot med ham, sagde Duval.

Betjentene kom ind med en selskabsklædt Herre, en høj kraftig Italiener af et vildt Udseende.

— Kassen! Maskinen! — den er borte! raabte han og sled som en Gal for at sprænge Haandjærnene, hvormed hans Hænder var samlet bag paa Ryggen. — Lad mig komme fri! Det gælder Livet for os alle.

Duval blev bleg. Han forstod straks, hvad Italieneren mente.

— Helvedesmaskinen! Hvor er den?

Der blev et Øjebliks Stilhed i Stuen.

— Hysh! hyssede Italieneren. Og de hørte nu alle et Uhrværks lydelige Dikken.

Italieneren kastede sig ned paa Gulvet.

— Der — der! raabte han og viste med Hovedet ind under den Sofa, hvorpaa Grevens Lig laa.

Duval bukkede sig og tog en tung Kasse frem.

Italieneren rasede for at komme fri, men Duval turde ikke løse ham; han frygtede for at Italieneren, hvis Skæbne dog var beseglet, skulde sende dem alle over i Evigheden ved et eneste Sekunds Berøring med Helvedesmaskinens Mekanisme.

Fra Kassens Indre lød Uhrværkets taktfaste Dikken. . . . Maaske var Sekunderne talte — — maaske var det allerede for sent. . .

Duval kom et Øjeblik i den Grad ud af Ligevægt, at han tog et Tag i Kassens Laag, saa hans Negle blev revet til Blods. Saa opdagede han, at den var lukket med en ganske almindelig Laas, der hurtigt lod sig brække løs med en Kniv, og saa tvang han sig til at være rolig og gaa frem med mere Eftertanke.

I nogle Sekunder, hvis Rædsel ikke lader sig beskrive, stod han og stirrede ned i dette Værk, der hvert Øjeblik kunde brede Død og Ødelæggelse omkring sig.

— Stands ikke Værket! raabte Italieneren.

Duval vidste, at Manden talte sandt, og med et eneste veludført og velovervejet Greb lykkedes det ham at tage Uhrværket op uden at standse det, før Forbindelsen med Kassen var afbrudt.

Grevens Hævn havde været vanvittig grusomt udtænkt. Før han skød sig, havde han faaet Tid til at sætte den Helvedesmaskine i Gang, som Attentatet samme Morgen skulde have været begaaet med. Og kun et Tilfælde havde frelst dem alle fra en frygtelig Død.

Duval stod med Uhrværket i sin Haand.

Her var Beviset! Beviset som han havde lovet sin Chef at skaffe samme Nat.

Han lod sine Folk føre de to Arrestanter bort, dækkede Grevens Lig til, beordrede Rettens Segl sat paa hele Huset. Saa tog han Uhrværket under Armen og skyndte sig til sin Chef.

— — —

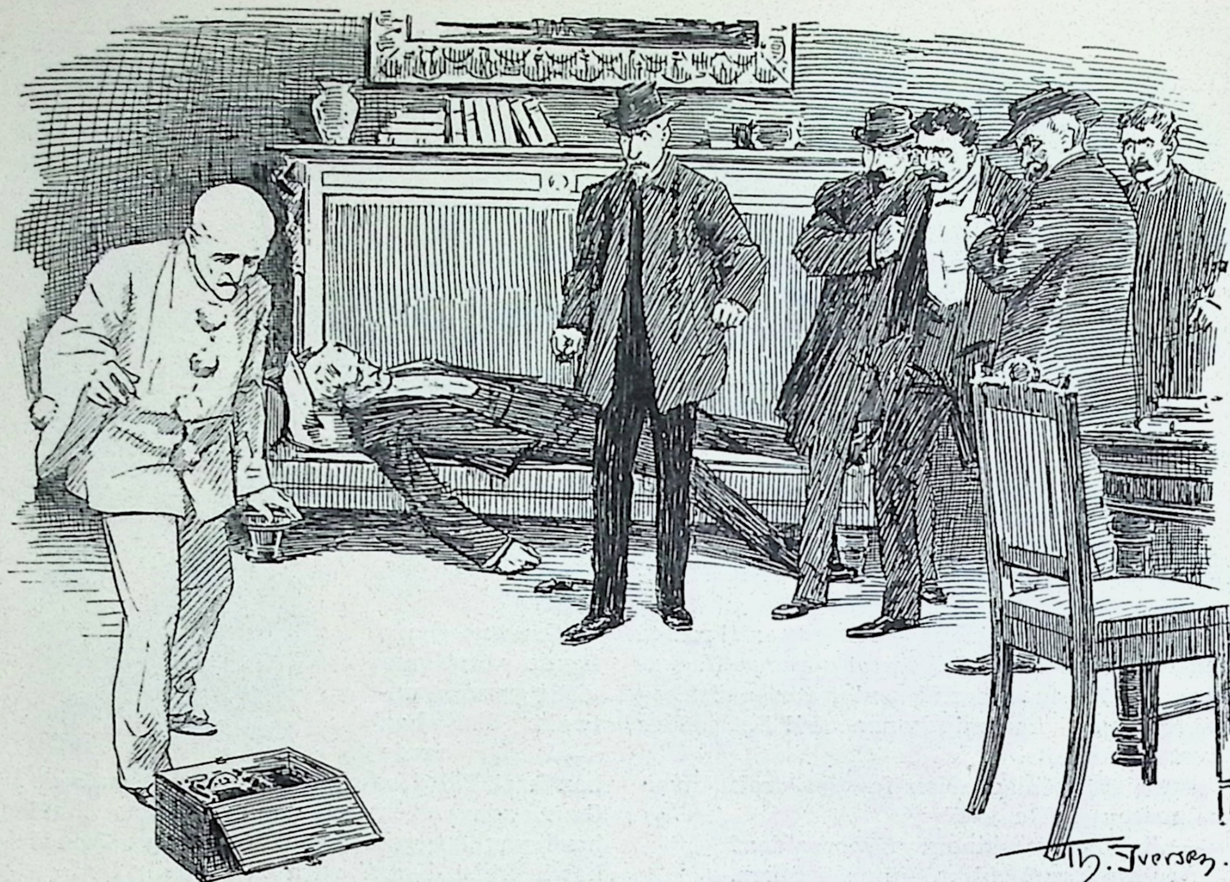
Politichefen havde allerede faaet Underretning om det meste af, hvad der var foregaaet i Grevens Hus, da Duval traadte ind.

Politichefen var en ældre Mand, der havde tilbragt mer end en Menneskealder i Kamp med Statens Fjender. Han havde staaet Ansigt til Ansigt med Døden utallige Gange, og dog var han nu saa rystet, at Taarerne stod ham i Øjnene, da han modtog den unge Opdager.

Aldrig havde Byen Paris været truet af et Uhyre, som den Mand, der nu var ryddet af Vejen, nu kunde Kæmpebyen atter aande frit.

Særl g den Maade, hvorpaa Sagen var endt, tiltalte ham. Nu havde man arresteret et Par italienske Anarkister som Gærningsmændene, de havde bragt en Helvedesmaskine med paa Kostumeballet hos Grev d'Allart; det gamle adelige Navn var frelst ved Grevens Selvmord.

Før Duval begyndte paa sin Beretning, indfandt selve Ministeren sig i Politichefens Kontor, og Duval maatte afgive Rapport over Nattens Begivenheder. Beretningen om Helvedesmaskinen, som var sat i Gang, forfærdede i særlig høj Grad begge hans Tilhørere.

„Stands ikke Værket!" raabte Italieneren.

— Men hvad gav Dem i Grunden Anledning til at mistænke Greven, Hr. Duval? spurgte Ministeren.

— En ren Tilfældighed, Deres Exellence, en Tilfældighed, som først gav Mening, naar den blev sammenholdt med de senere Begivenheder.

Vi ansaa jo alle Grev d'Allart for en halvt sindssyg, udsvævende Person, der kun tænkte paa hurtigst muligt at formøble alle sine Ejendomme. Jeg blev derfor ikke lidt overrasket, da jeg hos en Uhrfabrikant i Venedig for en Maanedstid siden tilfældig fik at vide, at Grev d'Allart havde ladet bestille et Par fine Hjul til et Uhrværk efter en speciel Tegning. Det skulde være til Istandgøring af et gammelt Uhr paa hans Landslot, forklarede hans Agent.

Jeg begreb ikke, at den gale Greve gav sig af med den Slags Snurrepiberier, og bad om at matte se Brevvekslingen for at se om der ikke var Tale om et andet Medlem af Familien. Der var kun en Gang vekslet Brev om en ret ligegyldig Ting, men af det maskinskrevne Brev fremgik det, at det var den gale Greve, der var Tale om.

Saa tænkte jeg ikke videre over det, men da Attentaterne fandt Sted, begyndte jeg som alle mine Kollegaer, at opstille Teorier angaaende Sagen.

Min Teori var den, at her ikke kunde være Tale om nogen politisk eller samfundsomstyrtende Agitation, i det hele taget ikke om Agitation. Intet Parti, mindst de fattige Anarkister kunde iværksætte disse Attentater. Her var kun Tale om vild og hensigtsløs Mordlyst, Forbrydelserne maatte være en gal Mands Værk.

Manden maatte, foruden at være gal, have Penge til sin Raadighed, han arbejdede paa egen Haand og stod aabenbart hævet over enhver Mistanke.

Helvedesmaskinernes Værk var ikke almindelige Uhrværker, de var sammensat af mange forskellige Dele samlet sammen rundt omkring fra, ofte saa genialt konstruerede som kun en mekanisk Opfinder kunde konstruere dem, mens paa den anden Side meget tydede paa, det var Amatørarbejde.

Tanken om Grev d'Allarts Uhrværk faldt mig pludselig ind, og den Ide, at han var Forbryderen, voksede og tog Form først i min Fantasi, saa i min Bevidsthed.

Han var rig nok, sindssyg var han ogsaa, han var ofte paa Rejse. han syslede med Uhrværker, Truselsbrevene var maskinskrevne. Ja, det kunde altsammen være Tilfældigheder — men hvorfor ikke undersøge, hvad han havde brugt sit Uhrværk til.

Jeg gav mig saa til at udspionere Greven og udfandt, at han næsten daglig i sit Biblioteksværelse syslede med mekaniske Arbejder. Skønt han var meget rig, havde han dog for sin For-

nøjelses Skyld anlagt en Mængde af de elektriske Ledninger i sin Villa, og de eneste Mennesker der havde faaet et lille Indblik i hans Amatørvirksomhed som Mekaniker, var to forfordægtige Italienere, der temmelig pludselig var bleven hans fortrolige Venner.

Ved at forhøre mig om den ene af dem, erfarede jeg, at han var en forhenværende Kassebedrøver, der havde siddet tre Aar i Tugthuset i Neapel.

Ved en Undersøgelse i selve Grevens Arbejdsværelse igaar, fik jeg Vished for at det var Helvedesmaskiner hans syge Hjærne tumlede med. Men Beviset manglede endnu.

Maaske kunde det have taget lang Tid endnu at skaffe det, sluttede Opdageren sin Beretning, — hvis ikke min Chef i Nat havde sagt mig, hvor nødvendigt det var, at vi fik det straks.

Her er det.

Duval pegede paa Uhrværket, som hans to Tilhørere meget omhyggeligt undersøgte.

— — —

Opdagelsesbetjent Duval af det hemmelige franske Politi blev mer end kongeligt belønnet af den Stat, han gjorde saa stor en Tjeneste.

Det vejede ikke lidt til blandt hans Fortjenester, at Sagen havde antaget en Form, saa den kunde ordnes i Stilhed. Hvad han maatte undvære af officiel Udmærkelse straks, fik han imidlertid rigelig opvejet ved andre Lejligheder.

Da Attentaterne hørte op, faldt Pariserne snart til Ro efter Forskrækkelsen.

DENNE SAMLING BERETNINGER ER REDIGERET OG UDVALGT AF

HERTUGEN AF ARGYLL

ANDEN SERIE

ET HJEMSØGT HUS.

I. DEN MYSTISKE IRSKE SANGER.

Det er sjældent at høre om et Hus, som har mere end ét Spøgelse. Her er imidlertid Beretninger om en gammel Ejendom, hvori der ikke har vist sig mindre end tre af hverandre ganske uafhængige Syner.

Ejendommen, som her er Tale om, er nu ikke længer i den oprindelige Ejers Besiddelse, og med ham har ogsaa alle Familiespøgelserne forladt den.

De tre Spøgelser er alle bleven set af den samme Mand. Er det derfor ikke muligt, spørger Tilhængerne af det Overnaturlige, at denne Mand har været saa stærkt beslægtet med Originalerne til disse Aander, at de paa Grund af den gensidige Sympati, der har været mellem dem, har evnet at vise sig for ham?

En Aften da Mr. Raynes, Familiens Overhoved, sad ved Ilden, efter at Husets øvrige Beboere var gaaet til Ro, hørte han pludselig Døren aabne sig. Han vendte sig om og saa en Pige paa ca. tyve Aar klædt i flagrende, hvid Kjole og med en irsk Harpe i Haanden.

Mr. Raynes kunde hverken røre sig eller tale, han stirrede paa Pigen, som smilende nærmede sig og satte sig paa en Stol, saa rørte hun Harpens Strænge og gav sig til at synge, men Ordene var tyste og uforstaaelige. Hun sang blot i tre eller fire Minutter, saa rejste hun sig, smilte til Mr. Raynes, bevægede sig hen mod Døren og forsvandt.

II. RYTTEREN.

Husets andet Spøgelse kaldtes „Rytteren". Mr. Raynes gjorde dets Bekendtskab, da han var sejsten Aar gammel.

Da han en Sommeraften stod i Døren, saa han pludselig en hvid Hest, der i strakt Galop blev dreven frem ad Landevejen af en mærkeligt klædt Rytter. Han havde ofte hørt Tale

om „Rytteren“, og det slog ham, at dette maatte være ham. Rytteren kom nærmere og nærmere, styrede sin Hest lige op ad de Trin, der førte til Søjlehallen, galopperede tværs over Hallens Stenfliser op ad den brede Trappe og var væk.

Men Hestens Hove havde ikke givet en Lyd.

Da Synet passerede forbi det skrækslagne unge Menneske, fik han tydeligt mærket sig dets Ansigt og genkendte Originalen til Billedet af en af hans Forfædre — kun var der den Forskel, at Ansigtet paa den Rytter, som han saa, var fordrejet af Raseri; desuden havde han lagt Mærke til, at Rytteren slog om sig med et Sværd.

Senere erfarede han, at Originalen til Portrættet, havde været en grusom og hidsig Mand, som i et Anfald af Vrede havde myrdet sin Broder i dette Hus.

III. DEN BLODIGE HAAND.

Det tredie og det sidste af Familien Raynes Spøgelser er det uhyggeligste. Det er kun bleven set en Gang, men af to Personer, Mr. Raynes og hans Hustru.

Det maa bemærkes i Forbindelse med Begivenheden, at der en Gang har været Adelskab i Familien, hvis Vaaben var en rød venstre Haand.

Hr. og Fru Raynes vilde en Aften gaa til Ro i et Værelse, hvor de ikke plejede at opholde sig. Tværs over Værelsets Loft gik der en massiv Egebjælke. Og medens Mr. Raynes stod og talte med sin Kone, saa han op og opdagede da en over halvanden Alen lang sort Linie midt i Bjælken. Linien udvidede sig indtil den saa ud som en 3 Tommer bred Spalte. Pludselig gav Fru Raynes et Rædselsskrig fra sig og faldt besvimet om i sin Mands Arme.

Og dér midt ud fra Aabningen strakte der sig en blodrød Haand, nøjagtig som det adelige Vaaben. Der var ingen Arm at se, kun Haanden og Haandleddet.

Langsomt, og uden at Fingrene bevægedes, strakte den sig frem, til den naaede hen over Sengen, dér blev den et Øjeblik, trak sig atter tilbage til Revnen i Bjælken, svandt bort og efterlod intet Mærke. Værelset blev selvfølgelig ikke benyttet den Nat. Den følgende Morgen blev Bjælken omhyggelig undersøgt, der var intet at se, kun det solide Egetræ.

— — —

Saaledes er Beretningerne om Familien Raynes mærkelige Spøgelser.

ET VARSEL.

Den mest udbredte Tro paa Aander er sikkert den, at deres Tilsynekomst er et Varsel, der betyder Ulykke for een selv eller ens Nærmeste. En Mængde Mennesker, der ikke vil være ved, at de tror paa overnaturlige Ting, tror paa Varsler.

Den Historie, der fortælles her, angaar en bekendt adelig engelsk Familie, dens virkelige Navn skal ikke blive røbet.

Da Lady Anne Stapleton, den afdøde Markis Datter, var Barn, saa hun en Aften en høj Skikkelse, klædt i Sort, nærme sig hende i Korridoren. Først troede hun, det var en af Pigerne, men da Skikkelsen kom nærmere, saa hun, at dens Ansigt var dækket af en sort Maske. I næste Øjeblik passerede den hende, og i det samme hævede den sin Arm og løftede Masken lidt. Under den saas et Dødningehoved.

Pigen styrtede bevidstløs om. Da hun næste Dag var bleven rask, fortalte hun Historien.

Hendes Fader kom i et frygteligt Sindsoprør derover og erklærede, at denne Aands Tilsynekomst altid betød, at Familiens Overhoved skulde dø.

Tolv Timer senere døde han pludselig, skønt han tilsyneladende havde været i bedste Velgaaende, da Datteren fortalte ham Hændelsen.

I dette Tilfælde maa man dog huske paa, at Markien straks erklærede, at dette Varsel altid betød, at Familiens Overhoved skulde dø. En naturlig Forbindelse mellem Begivenhederne er saaledes ikke vanskelig at finde.

MANDEN PAA DEN GLØDENDE RIST.

Den næste Historie om Varsler er en af de mærkeligste, man endnu har hørt om i den spiritistiske Verden.

En Hr. Erwell beboede en gammel Landejendom sammen med en Hr. George White og dennes Kone, samt Whites Moder. En yngre Søn Tom, der var Maskiningeniør, var paa en lang Rejse.

En Aften, da George White og hans Kone var paa Besøg hos nogle Naboer, sad Erwell og den gamle Fru White i det gammeldags Køkken og snakkede om gamle Tider. Midt i en Pavse greb Fru White pludselig Erwell i Armen, og sagde, idet hun pegede paa Ilden: — Se der!

Til sin Forundring saa han, at Kullenes rødlige Gløder langsomt mistede deres Farve, og der blev ganske mørkt paa Ildstedet.

Saa lød der en dump Hamren, der hørte op ligesaa pludselig som den begyndte. En Dør aabnede sig nede ved det høje Kamingitter og en Mand viste sig med Hammer i den ene Haand og et Lys i den anden. Det var Tom White, Skibsingeniøren.

Han stillede sig indenfor Kaminristen, saa sig omkring, satte Lyset paa Gulvet, tog derpaa noget Værktøj op af Lommen, gik hen ved Ildstedets Hjørne, hvor han tilsyneladende reparerede noget.

Da dette var gjort tog han Lyset op og gik tilbage til Døren, hvorfra han var kommen — den var lukket.

Han drejede Hovedet et Øjeblik, og Erwell saa Rædsel malet paa hans Ansigt. Hurtigt satte han Lyset ned og gav sig af al Magt til at hamre paa Døren.

Saa begyndte han at løbe frem og tilbage i Skræk og Fortvivlelse, et Øjeblik knælede han og bad, men hurtig sprang han op og hamrede rasende paa Døren.

Derefter saa det ud, som om han gispede efter Luft, og han begyndte at løfte Fødderne fra Jorden som om den brændte dem. Lyset smeltede og flød ud og pludselig styrtede Tom White til Jorden; paa hans Ansigt kunde man se, at han led frygtelige Pinsler.

Han rullede et Par Gange frem og tilbage paa Gulvet og laa saa stille. Det saa ud, som om han skrumpede ind, en Stank af brændt Kød fyldte Rummet — og pludselig var Synet forsvundet. Ilden fik atter Glød, og Erwell, der med en Kraftanstrengelse tog sig sammen, mumlede:

— Hvilken frygtelig Drøm.

Han vendte sig om mod den gamle Dame.

Hun var død.

Nu kommer det mærkeligste ved hele Historien. —

Knapt en Maaned efter fik George Withe et Brev fra Udlandet, hvori der meddeltes ham hans Broders Død under følgende frygtelige Omstændigheder.

Fru Raynes faldt besvimet om i sin Mands Arme.

Aftenen før Skibet skulde sejle fra en australsk By fik Tom White Ordre til at istandgøre en Skade, som var bleven opdaget ved Dampkedlens Sikkerhedsventil. Den unge Mand var derfor gaaet ind i et lille Jærnrum ovenover Kedlen. Lidt efter var Kaptejnen kommen forbi, og uden at ane, at der var nogen indenfor, havde han smækket Døren helt i.

Senere paa Dagen afgik Skibet og den unge White savnedes. Da man søgte efter ham, fandt man hans forkullede Lig paa Gulvet i det lille Jærnrum.

Det vidunderlige kunde maaske tænkes, at Toms frygtelige Skæbne paa denne Maade ved Tankeoverføring er bleven meddelt hans Venner saa mange Mile borte. Men hvorledes skal man da forklare sig, at den stærke gensidige Sympati, som i saa Fald maa have bestaaet mellem Tom og hans Moder, ogsaa har meddelt sig til en Mand, som dog var helt fremmed.

DEN BLAA DAME.

Den højærværdige Hr. Carter var bleven sendt som Vikar til et Sogn i England, hvor det hed sig, at der var Spøgelser i Præsteboligen. Hr. og Fru Carter lo af den Overtro og var glade ved den hyggelige Bolig.

Nogle faa Maaneder efter deres Indflytning blev Vikaren, mens han sad i sit Arbejdsværelse forstyrret ved en Raslen af Silke, og da han løftede Hovedet, saa han, at der stod en fremmed Dame i Døren. Hun var klædt i en falmet,

blaa Silkekjole, og hendes store, sorte Hat fremhævede hendes Ansigts Bleghed.

Pludselig kastede han Hovedet tilbage, og Vikaren saa en dyb blodig Flænge i hendes hvide Hals. I samme Nu forsvandt Skikkelsen.

Hr. Carter satte naturligvis denne Hændelse i Forbindelse med Husets Ry for Spøgeri, og besluttede ikke at tale derom, for at hans Kone ikke skulde blive forskrækket. Men før han forlod Værelset, mens det han havde set endnu stod friskt i hans Erindring, udførte han en Pennetegning af Synet.

Men nogle Dage efter, da hans Hustru ordnede hans Papirer, fandt hun Skitsen og vilde have at vide, hvem Damen var; hun paastod, at hun genkendte en Kvinde, som hun havde set gaa ind i Studereværelset en Dag i den forrige Uge. Hun havde talt til sin Mand derom, men han havde nægtet det. Nu var der intet andet at gøre, end at fortælle hele Sammenhængen.

I nogen Tid levede Familien uforstyrret, men en Aften kom deres to smaa Børn stormende ind i Spisestuen og raabte i vild Angst, at deres Barnepige var dræbt af en Dame i blaa Dragt.

Det var heldigvis ikke Tilfældet. Oppe paa Soveværelset fandt man Pigen besvimet af Skræk, og da hun kom til sig selv, forklarede hun, at hun havde set en Dame i Blaat med overskaaren Strube.

Det sørgeligste ved Historien er, at Pigen blev sindssyg for bestandig.

HUNDENE OG DET OVERNATURLIGE.

I en gammel større Landejendom i Skotland har man ofte set en Skikkelse, som man har god Grund til at antage er Aanden af Husets oprindelige Ejer, som døde af et Hjærteslag af Sorg over at være nødt til at forlade sit Hus. Flere Medlemmer af den Familie, som har taget Huset i Besiddelse, har mødt ham til forskellige Tider.

Den ene Gang var den voksne Datter om Aftenen gaaet ned ad Trappen med to store Collier, da hun pludselig ved Trappens Fod saa den høje Skikkelse, hun havde hørt omtale.

Den stod og saa paa hende et Øjeblik og gik saa ind i det nærmeste Værelse.

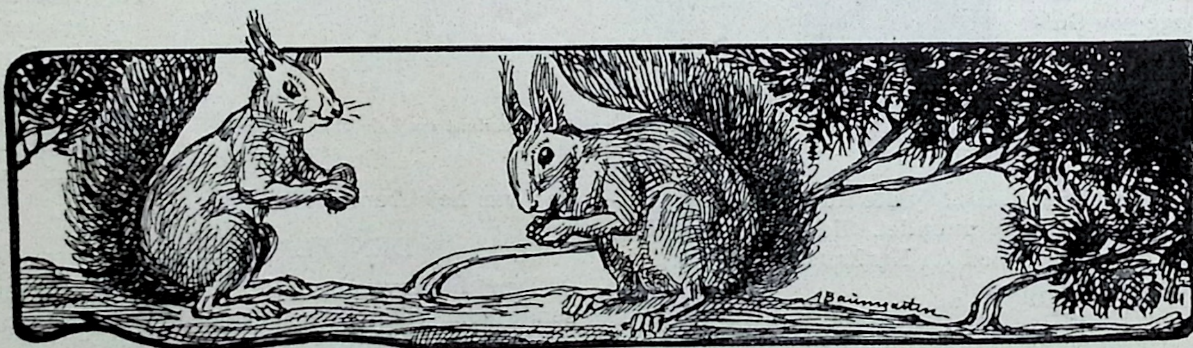
Hundene maa ogsaa have set Skikkelsen, de styrtede med alle Tegn paa Skræk op ad Trappen, det var ikke muligt ved noget Middel at faa dem til at gaa med ind i det Værelse, hvor Aanden var forsvunden.

Den unge Pige gik selv derind og undersøgte alt, men der var intet mærkeligt at se. Hun stod inde i Værelset og kaldte paa Hundene, men heller ikke det hjalp, og det varede flere Dage før Dyrene turde komme i Nærheden af Værelset.

Der er noget mærkeligt i dette. Under almindelige Forhold vilde en enkelt Mand i en Kappe ikke kunne skræmme en Hund bort, men disse to Colliers Opførsel tyder paa, at noget Overnaturligt har fundet Sted. Der kan her ikke være Tale om, at nogen for Spøg har spillet Aand.

— — —

Naar vi nu i Vinter sidder ved Kaminen i vore lune Stuer og fortæller hinanden Spøgelseshistorier, og vi maaske i vor opskræmte Fantasi ser allehaande mærkelige Ting, saa skal vi blot iagttage vore Husdyr; deres Instinkt er skarpere end vort, hvis de ikke skælver, har vi andre heller ingen Grund dertil.

HJEMMETS NOVELLER

Nr. 5. Marts 1905. 1. Aargang.

MEKANIKEN

EJGIL HOLSTS OPLEVELSER II

DETEKTIV NOVELLE

AF PALLE ROSENKRANTZ

ILL. AF *TH. IVERSEN*

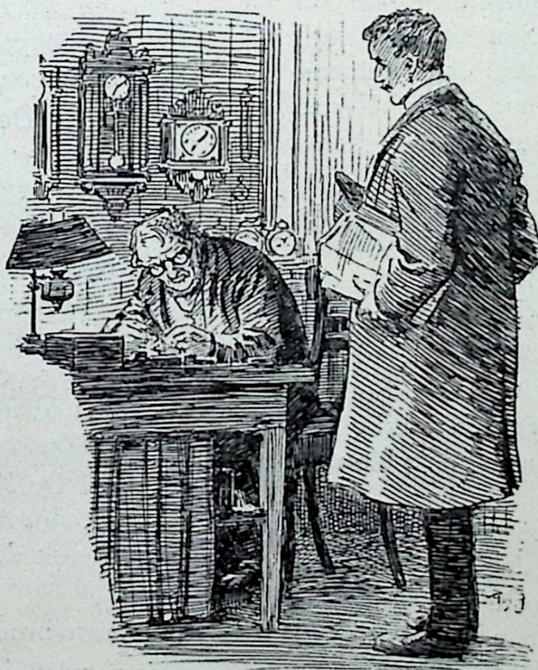
Ejgil Holst havde et Ur, og det var pænt, det var et Repeterur, som hans lille krøllede Arvid elskede over alt paa Jorden. Det kunde sige ding dang — ding dang meget kønnere end Klokkespillet paa Raadhuset.

Og saa kunde det lukkes op, saa man kunde se det indvendige.

Det gjorde lille Arvid en Gang, medens Fa'er sov, og saa sagde Uret ikke mere ding dang, for det var i Stykker.

Helt i Stykker.

Der var kun en eneste Urmager, der kunde reparere det Ur, han kendte det og holdt af det, for det var hans Bedstefader, der havde lavet det for meget længe siden. Han hed Søller og boede i Grønnegade.

„Mester har travlt, hvad?"

Der gik Holst ned med Uret. Søller og Holst var gode Venner og gamle Bekendte. Søller var barnefødt i Viborg hvor Holst var fra, som Skoledreng havde Holst tidt siddet i Søllers Butik bag Amtsgaarden og set paa Mekanismer, den Gang havde Holst egentlig tænkt paa at blive Polytekniker. Det var han jo ikke blevet. Naa, han var tilfreds med sin Stilling i Politiet, skønt hans Kone ofte snakkede for ham om at opgive den.

Det vilde han ikke, han vilde gøre Nytte, og dette her forstod han nu en Gang. Maaske det dog alligevel kunde

hænde ham, at han udførte noget rigtig stort, noget gavnligt og godt for mange Mennesker.

Det tænkte han netop paa, som han gik over Søllers Tærskel i det gamle Hus i Grønnegade, med de snurrige, smalle Vinduer og de knirkende, stejle Trapper.

— Godaften Mester, sagde Holst da han traadte ind. Mester har travlt, hvad.

Urmager Søller saa op. Det var en lille, kroget Mand henved de halvfjerds, han saa ud, som var han firs, med store Hornuglebriller og tyndt, slidt og tjavset Graahaar, uredt om et blaablegt og furet Ansigt.

— Ikke forstyrre mig, sagde han mut — ikke forstyrre mig. Kan De ikke se, Holst, at jeg har hele Værkstedet fuldt?

Holst smilede og saa sig om. Ganske vidst, der laa en Mængde Metalhjul og Kroge paa Søllers lille Drejebænk. Men ellers var der ikke meget at se. Søller holdt ikke Svende, han arbejdede alene.

— Naa, sagde Holst, De har vel nok Tid til at give Deres Bedstefaders gamle Repeterværk en Omgang. Min Søn har behandlet det meget pietetsløst, og nu vil det ikke dikke mer, som han siger — Fa'er der er ikke mere Dik i Dikkeren.

Søller var en stor Børneven — han var Enkemand, hans eneste Søn opholdt sig i New-York, desværre var han ikke helt vellykket, skønt udrustet med gode Evner. Men den ensomme Urmager var bekendt for sin Kærlighed til Børn.

Det undrede derfor Holst, at han vrissede og sagde med tydelig Misnøje. — Hvorfor skal de Unger altid rage ved det, der ikke kommer dem ved. Jeg har ikke Tid, Hr. Holst — ikke Tid før, lad mig se — i Dag er det Lørdag — Søndag, Mandag, Tirsdag, fra Tirsdag. Ikke Tid før Onsdag. Hr. Holst maa undskylde mig. Jeg har ikke Tid.

Holst betragtede Urmageren. — Det plejer De ellers aldrig, Søller. Jeg kan ikke undvære mit Ur saa længe. De maa finde Tid. Jeg er sikkert Deres ældste Kunde, Søller, Hvad. Naar jeg beder Dem.

Den lille Urmager saa op. — Ja, vil De give 800 Kr. for den Reparation, Hr. Betjent, saa skal jeg tænke paa Dem.

Det sagde Søller med et meget vigtigt Udtryk, og han hvislede Hr. Betjent noget spydigt ud mellem de smalle Læber.

Holst blev aldrig vred. Hans Ro og Selvbeherskelse var hans fornemste Egenskab.

— Ho-Ho-Ho-Hov, sagde han. De handler nok en gros, Søller. Saadan en stor Mand kan jeg ikke ulejlige. Farvel, Hr. kgl. Hof.

Søller kiggede op med et lille Grin. — Godt Ord igen, Hr. Holst, godt Ord igen, Hr. Lieutenant, godt Ord igen, Deres Velbaarenhed, men jeg kan sandfærdigen ikke. Mekaniken her skal være færdig, det gæl der 800 Kroner, foruden Honnøren — Honnøren, min Fa'er. Lige netop, Honnøren.

Holst var ikke nysgerrig.

— Godt, sagde han, laan mig saa et Sejerværk saalænge og lav saa Mekaniken færdig.

Søller gik efter et Ur, der hængte inde i den anden Stue.

Imidlertid stod Holst og saa paa Mekaniken. Det var en underlig Kombination af Fjedre og smaa Hjul. Et Slags Slagværk paa en tyk Mahogniplade, men endnu kun lige paabegyndt.

Søller kom igen.

Han lo. — De kigger paa Mekaniken. Ja, siden det er Dem. Det er ellers en Hemmelighed, et knusende fint Stykke Arbejde.

Han strøg sig med Haanden hen over Panden. — Jeg har selv opfundet det, men aldrig faaet lavet noget færdigt.

Han fremtog en lille, støvet Model, der stod henne i Vinduet, og holdt den op for Holst.

— Der ser De Modellen, Hr. Holst. Den blev færdig, det Aar Marius — De erindrer — De ved nok det Aar, at de tog Marius, fordi han —

Urmageren brød kort af.

— Det var det sidste Arbejde, Marius og jeg arbejdede sammen paa. Saa var det han

kom i Hullet, fik de tre Maaneder for sine Skriverier, og jeg mistede min Søn.

Søller gjorde sig haard.

— Skidt, Knægt var han jo, og Loven skal have sin Gænge, men haardt var det. Nu sidder han i Amerika. Fingernem var han, men denne her har han ligegodt ikke kunnet lave, ellers havde han ikke sendt ham Amerikaneren eller Tyskeren op til mig.

Holst stod med Modellen i Haanden.

— Hvad er det egentlig Søller, det ser kunkunstigt ud.

Urmageren saa op.

— Vil De love mig ikke at tale derom, eller, jo det ved jeg jo, at De ikke gør. Saa skal De høre. Vil De drikke en Øl med, Holst. Jeg er tørstig, saa sender jeg Tøsen ned i Biksen efter en.

Holst sagde aldrig nej, naar en agtværdig Mand bød ham paa en Øl. Han skyldte denne Vane mange gode Oplysninger, og det, der denne Gang skete, bevirkede at denne hans Sædvane blev uafvigelig fastslaaet for hele hans Liv.

Øllet kom, og Søller begyndte at snakke. Søller holdt af at snakke med de tre eller fire Mennesker, han fuldt ud stolede paa, og til dem hørte Holst.

— Jo, ser De, det kan vel være en otte Dages Tid siden, saa kom der en fin Herre herop med et Brev fra Marius og sagde, at Drengen havde bedt ham gaa op til hans Fader, sagde han, og saa bragte han dette Brev. Her skal De se.

Søller trak et Brev op af Lommen paa sin fedtede Vest og rakte Holst det. Holst lod Øjnene glide ned over det, Skriften var lidt sjusket men ganske god. Brevet indeholdt en hel Del almindelige Vendinger, og egentlig vidnede det ikke om dybe Følelser hos Brevskriveren. Men paa Søller havde det gjort sin Virkning, trods Alt holdt han af Marius, skønt Marius var en skidt Knægt. Holst havde kendt ham som Dreng og lejlighedsvis set ham i Byen, inden det gik ham galt. Det var Fruentimmer og daarlige Kammerater. Knægten var doven og svag. Det vigtigste i Brevet var en Anmodning til Faderen om at gøre, hvad Overbringeren bad ham om, da denne var en stor Mand, der kunde betale for sig. Om hans Ærinde stod ikke meget, blot hentydede Marius til Søllers Opfindelse, den hvorom Urmageren nylig havde talt til Holst.

Søller ventede roligt, medens Holst gennemlæste Brevet, saa sagde han med et lille Smil:

— Jeg blev varm om Hjærtet ved det kønne Brev, og Manden var en pæn Mand, en fin Mand ogsaa. Han bestilte denne her Mekanik, og han vil betale den, saa skal han ogsaa ha'e den.

Holst rakte ham Brevet.

Holst studsede, — en Helvedesmaskine.

— Hvad er det egentlig for en Mekanik, spurgte han og tog atter Modellen i sin Haand.

— Jo, ser De, fortalte Urmageren, det er et Slags Slagværk, som kan trækkes op til at gaa i en hel Maaned, om det skal være, saa gaar det ganske roligt og uforstyrret, til det naar et bestemt Point, saa udløser det en lille Hammer og den giver et kort, bestemt Slag, saa ryger det hele.

Holst studsede. — En Helvedesmaskine!

Søller smilede. — Det kan De godt kalde den, jeg antager, det er noget, de har for med disse hersens Russere og Japanere. Det kommer ikke mig ved.

Holst betænkte sig et Øjeblik.

— Hør, Søller, sagde han, ved De hvem De har at gøre med. Dette her kan være farligt.

Søller lo. — Hør nu en Gang, Højstærede. Forleden Dag læste jeg i Demokraten, at en meget fin Mand paa nogle offentlige Værker havde ladet lave et lille Hundrede Helvedesmaskiner til Export, uden at han saa meget som vidste, om de skulde til Nordpolen eller Sydpolen, til Hottentotterne eller Singhaleserne. Og det var nogle, der spyttede langt og tæt. Kunde han forsvare det, og han har ovenikøbet siden den Tid faaet noget meget fint at gaa med, saa kan en fattig og ærlig Urmager vel ogsaa nok lave en fredelig Mekanik for kontant Betaling, til at sende ud af Landet.

Holst havde rejst sig. — Det er altsaa en Helvedesmaskine, Søller.

— Det er Fanden er det, sagde Mesteren. Ja, det vil sige, lægger De Dynamit eller Skydebomuld under Hammeren, kan det jo være farlig nok, men lægger De Havregryn, gør den ikke Fortræd. Jeg skulde slet ikke have talt til Dem om det. Det var oprørende dumt, jeg havde ogsaa lovet ham, Amerikaneren, at holde tæt. Det er Dem, jeg har snakket til, jeg havde ikke snakket til nogen anden. Men vil De narre mig saa værsaaartig. Jeg havde troet Dem til noget bedre, Holst. Men det her faar man for sin Villighed.

Holst traadte hen til Mesteren og lagde sin Haand paa hans Skulder. — Hør nu, Søller, sagde han, De kender mig og ved, at jeg er Deres Ven. Drejer det sig her kun om en Maskine, som denne Amerikaner vil anvende i militære Øjemed, til Minesprængninger eller saadant, saa skal jeg ikke lægge Dem et Straa i Vejen. Krig er modbydelig, men den er der nu en Gang. Menneskene finder nok paa Ødelæggelsesredskaber uden Deres Hjælp, og kan De tjene paa dette her, saa kan De lige saa godt fortjene Pengene som nogle tyske Gehejmemillionærer. Kan De skaffe Garanti for, at dette her Stykke Mekanik, som De kalder det, virkeligt kommer ud af Landet, saa for mig gerne. Anvendelsen ved vi jo ikke noget om. Men — De maa garantere mig noget i denne Henseende, ellers kan jeg ikke forsvare at lade Sagen gaa. Et Slagværk som dette, bestilt af en ubekendt Mand her i Landet, naar den første den bedste kunde lave det i Amerika eller hvor Fyren er fra. — —

— Holdt nu lidt, afbrød Uhrmageren. Det er netop det, den første den bedste ikke kan. Snedigheden ved min Mekanik er den, at De kan banke og tumle, losse og lade med denne her ligesaa tosset, De vil. Ja, De kan saamænd staa og slaa her paa Stiften med en Forhammer, om De ellers gider, før Værket er løbet ud flytter Slaghammeren her sig ikke en Linie. Det er netop det, jeg har overvundet, det er det, de andre Kludderhase ikke har kunnet komme over. Denne her er spille mig bombesikker imod Fald, hvordan Pokker De saa end kører rundt med Apparatet.

Holst blev mere og mere eftertænksom.

— Hvad har de tænkt Dem med den Opfindelse?

— Mine- og Tunnelsprængning, sagde Søller bestemt. Særlig Minesprængning til Søs. Den kan taale Søvand, det vil sige, den skulde jo helst staa i en Kasse. Ogsaa Slingren og Bevægelse. Den er ufejlbarlig.

— Hvorfor har De ikke udnyttet den? spurgte Holst.

— Kom for sent, sagde Urmageren sørgmodig. En forbandet Franskmand har faaet Patentet, hans Opfindelse ligner min paa en Prik — forstaar sig, vi kender ikke hinanden. Jeg kom for sent. Jeg har prøvet min Mekanik i New York, men der er lukket. For sent.

Holst saa alvorligt paa Mesteren. — Altsaa kan et Apparat som dette erhverves i New York?

— Selvfølgelig for Penge, svarede Søller.

— Hvormeget tror De?

— Aa, jeg vil tro en henimod 200 Dollars.

— Og De skal have 800 Kroner, foruden Mandens Rejse hertil. Hør, kære Søller, tror De nu ikke selv, der er noget muggent ved den Historie.

Urmageren saa dum ud. Saa kigged han op med et selvopgivende Blik.

— Vil De ødelægge Historien for mig, Hr. Lieutnant Holst? sagde han.

— Nej, sagde Holst, ikke hvis De siger mig Navnet paa Manden.

— Det kan jeg ikke.

— Ved De heller ikke, hvor han bor?

— Nej.

— Kommer han herop?

— Det hænder, han kommer af og til og ser til Arbejdet, han har lige været her.

— Godt, sagde Holst. Imorgen holder jeg mig hjemme hele Dagen, og naar Manden kommer, telefonerer De efter mig, forstaar De, uden at han mærker Uraad. Ja, det kan ikke nytte, min gode Søller, at De laver et muggent Ansigt, for, som jeg siger, bliver det Fanden tage mig, ellers risikerer De mere end de otte Hundrede Kroner. Har De forstaaet mig. Altsaa, mit Ur henter jeg, naar Manden kommer igen, og De sørger for, at han bliver her de 5 Minutter, det tager, indtil jeg faar cyklet herned. Forstaar De?

Holst gik, og for første Gang i sit Liv ønskede gamle Mester Søller, at Fanden havde taget den kønne, støtte, brune Lieutnant, som han havde holdt af, fra han var en Dreng.

* * *

Holst hørte til de Politimænd, der aldrig er ledige. Havde han sat sin Fod i et Spor, fulgte han det og undte sig ikke Ro, før han stod ved Maalet. Her var noget at tænke paa. Marius var en skidt Knægt, den Mand, han havde anbefalet til Faderen, kunde være en Forbryder. Den Mekanik, den Gamle var saa stolt af, var en Helvedesmaskine, kunde i hvert Fald benyttes dertil, og Holst gennemgik i sin Erindring, hvad han i saa Henseende havde hørt omtale. Hans Tanke standsede ret naturligt ved den sørgelig berømte Historie fra Bremerhaven, hvor en Helvedesmaskine indladet af Amerikaneren Thomas den 11. December 1875 ved et Tilfælde exploderede i Utide og dræbte 100 Mennesker. Dens Bestemmelse var at virke paa Overrejsen fra England til Amerika og sende Skibet til Bunds, for at Forbryderen i god Mag kunde hæve Assurancen for et Parti Tønder med tørrede Ærter, som han havde indladet med samme Skib. Planen mislykkedes, og Manden dræbte sig selv ved et Revolverskud, men levede længe nok til at hele hans forbryderiske Virksomhed kunde lægges blot tor Øvrigheden.

Det laa nær at tænke paa denne Historie. Søller havde aabenbart ikke tænkt paa den. Det var jo en Tid, hvor store Ødelæggelsesarbejder med Krigens Ret sattes i Værk. Om Port Arthur kæmpede Russere og Japanere med djævelsk Voldsomhed, og nylig havde russiske Kanoner spillet mod fredelige Nordsøfiskere. I Rusland bredte Frihedsvennernes underjordiske Gerning sig, kort sagt, der var Brug nok for djævelske Ødelæggelsesapparater, og dekorerede Samfundsstøtter tjente Formuer paa dem. Hvem skulde saa forhindre en stakkels stræbsom Urmager i Grønnegade i at prøve paa at tjene et Par Hundrede Kroner paa sin Kunstfærdighed. Men det, der var mistænkeligt, var dette, at Maskinen kunde faaes overalt. Den blev her lavet af en Mand, om hvem Køberen vidste, at han forstod at lave den; den blev dyrere, end om han havde købt den i Amerika, og hvad vilde han med den leveret i København. Tirsdag Aften skulde den afleveres, Onsdag Aften forlod det forenede Dampskibsselskabs store nye Damper København bestemt til New-York.

Ja, det kunde være taabelige Gisninger altsammen, men det kunde ogsaa være forfærdelig Mulighed, der kunde blive Vished og bringe en Jammer og Sorg over Norden, som den, der havde ramt Danmark og Norge, da Amerikadamperen gik til Bunds ved Rockall midt paa Sommeren. Og her vilde saa være en Niddingsdaad, der isnede ved den blotte Tanke.

Holst vilde til Bunds i denne Sag. — Mekaniken skulde ikke blive afsendt. Søller skulde have sine Penge. Det var Synd andet, Manden trængte, og hans Arbejde var Løn værd; men inden Uhyret blev afskibet, eller hvad der nu skulde ske med

det, vilde Holst træde til og uskadeliggøre Forbryderen — om der overhovedet var nogen Forbryder.

Holst sendte Melding til sine Foresatte, at han maatte holde sig hjemme, og i en stærk Spænding afventede han, hvad der vilde ske. Han turde ikke henvende sig paa Dampskibskontoret for ikke at vække Opmærksomhed, først naar alt andet glippede, vilde han gribe til dette yderste Skridt.

Henimod Tre-Tiden den næste Dag ringede det paa Telefonen — det var en Urtekræmmer i Grønnegade, der meddelte Holst, at nu var det i Orden fra Hr. Søller.

Fire Minutter efter stod Holst i Urmagerens Værksted.

Søller tog venligt imod ham og gik ind for at hente Uret. Paa en Stol i Værkstedet sad en elegant klædt mørkhaaret Mand iført en Skindpels, og med Ringe paa en hvid soigneret Haand. Han var middelhøj med en kort militærisk Knebelsbart og Guldlorgnetter. Han lod, som om han slet ikke bemærkede den indtrædende Holst, der paa sin Side kun kastede et flygtigt Blik paa ham. Holst følte imidlertid godt, at den fremmedes Blik hvilede paa ham.

Søller kom med Uret, det var endnu ikke helt færdigt, og Holst lod, som om han var meget ked af det.

Urmageren var underlig urolig, han vidste ikke, hvad Holst havde for, men denne gav sig god Tid og dadlede ret højrøstet Mesteren, fordi han ikke havde holdt sit Ord. Han vendte sig om til den fremmede og sagde:

— Synes De ikke, min Herre, at det er en Skam af en Haandværker at holde en Kunde for Nar, men saadan er de alle.

„Ikke sandt, min Herre — ens over hele Verden."

Den fremmede saa ærgerlig ud og stammede et Par Ord mellem Tænderne.

Holst blev ved. — Nej, naar de skal have deres Betaling, saa ved de, hvad det vil sige at være bestemt, ikke sandt, min Herre, saadan er disse Haandværkere — ens over hele Verden.

Holst var traadt nærmere hen til den fremmede og gestikulerede heftigt, han lod, som om han var meget snakkesalig og absolut vilde trække den fremmede ind i Samtalen.

Denne nødtes til sidst til at sige et Par Ord paa Tysk om, at han ikke forstod Dansk. Dette gav Holst Anledning til at fortsætte Samtalen paa Tysk. Han udbredte sig saa vidt og bredt over Emnet, og den fremmede var nødt til at lade nogle almindelige Bemærkninger falde om det, hvorved Holst opdagede, at Manden talte med engelsk Accent.

Han lod, som om dette i høj Grad glædede ham og angreb nu den fremmede paa godt Engelsk, med synlig Glæde over at træffe en Mand, der hørte til en Nation, som han højagtede over alle Nationer i Verden.

Den fremmede gav stadig korte Svar. Det var tydeligt at se, at den meget talende Kunde generede ham betydeligt. Men han havde aabenbart noget paa Hjærte og ventede med Utaalmodighed paa, at den sidst ankomne skulde lade ham ene med Mesteren. Holst gav sig god Tid og indlod sig paa en Samtale med den fremmede om London.

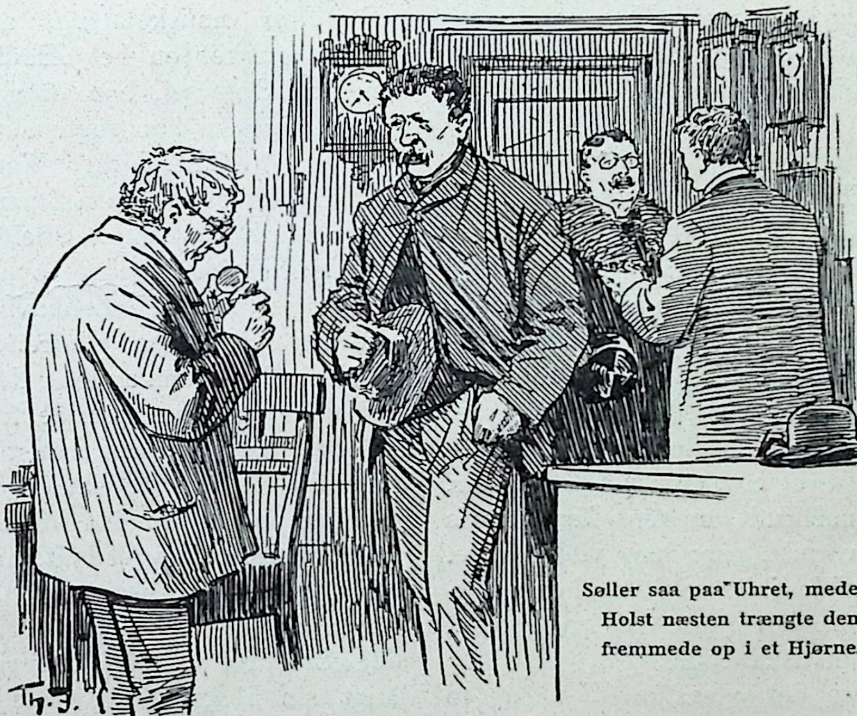
Dette tvang denne til at erklære, at han var Amerikaner, og nu foretog Holst med Packetfart Turen over Atlanten til New York, hvor han boltrede sig som en Fisk i Vandet. Af og til sendte han Søller et

Blik, der holdt den stakkels Urmager i Ave.

Saa gik Døren op, og en lurvet udseende Person traadte ind over Tærskelen med et Ur, som han falbød. Søller saa paa Uret, medens Holst næsten trængte den fremmede op i et Hjørne. Det lod til, at denne havde opgivet Ævret og vilde se at komme af Sted.

Han nærmede sig virkelig ogsaa sidelænds Døren stadig værgende sig mod Holsts Ordflom, der uvant som det var for Søller, forstyrrede ham i Forhandlingen med den fattigklædte Mand, der vilde handle om Uret.

Men netop som Amerikaneren havde nærmet sig Døren saa meget, at han med faa Skridt kunde have naaet den, gik den op og ind traadte to civilklædte Mænd, af hvilke den ene tog Opstilling ved Døren, medens den anden hurtig nærmede sig den fattigt klædte Mand og erklærede ham for anholt. Det Ur, han havde falbudt, var stjaalet, sagde den civilklædte Politimand. Hans Kollega ved Døren anmodede nu de to Herrer, Holst og Amerikaneren om deres Navn og Adresse, da de havde været Vidne til Tyvens Forsøg paa at afsætte Uret.

Søller saa paa Uhret, medens Holst næsten trængte den fremmede op i et Hjørne.

Søller blev ligbleg — han forstod nu det hele og rystede som et Espeløv. Han hørte, at Holst opgav sit eget Navn med Titel Grosserer og saa ham række Politibetjenten et Kort.

Amerikaneren vilde gaa, men Politimændene vilde ikke tillade det, de forlangte hans Navn og Adresse.

Han protesterede og blev urolig.

Holst lagde sig imellem. Paa Engelsk undskyldte han sine Landsmænd og skældte ud over de Ulemper, Politivæsenet bragte over fredelige Borgere. Han fungerede som Tolk mellem Amerikaneren og Politiet, og Enden paa det hele blev, at der udviklede sig et højrøstet Skænderi mellem Holst og den ene af de civilklædte. Et Skænderi, der var lige ved at gaa over til Haandgribeligheder.

Medens den ene Betjent drog af med den Anholdte, opfordrede den anden bestemt Holst og den fremmede til at følge med til Antoniegades Politistation, for at der kunde blive taget Rapport over Holst, hvis Optræden havde været stridende mod den Ærbødighed, der skyldtes Politiet, der ved Skilt havde legitimeret sig som saadant.

Søller var ude af sig selv, men turde intet sige. Amerikaneren fandt sig i det uundgaaelige, og de tre Herrer, Holst, Amerikaneren og den civilklædte — en ung Kollega af Holst — stod meget snart for Overbetjenten paa Station 2.

Selvfølgelig var det hele planlagt. Det gjaldt om at konstatere den fremmedes Navn og Bopæl. Han vred sig som en Orm. Holst blev efter lange Demonstrationer sluttelig fint behandlet af sin Kol-

lega, den uniformerede Overbetjent, men da Amerikaneren stadig gjorde Ophævelser, endte det med, at han maatte paavise sit Hotel for en af Stationens Betjente, medens Holst, der højlydt erklærede, at han ikke vilde lade den fremmede i Stikken, fulgte med som Tolk, fuldkommen forsonet med Politiet. Hensigten var naaet. Amerikaneren kaldte sig Mr. Jefferis opgav at komme fra Hamburg og havde i otte Dage boet paa et fint Hotel ved Kongens Nytorv.

Man lod ham vide, at han vilde blive tilsagt som Vidne, men Holst trøstede ham med, at det vilde vare otte Dage. Amerikaneren, der efter Holst uegennyttige Optræden maatte opgive noget af sin Tilbageholdenhed, lod herved til at være trøstet, og de to Herrer indtog en Forfriskning i i Hotellets Restaurant.

Det første Skridt var lykkeligt gjort. Mr. Jefferis fra New York havde stiftet Bekendtskab med en meget snakkesalig dansk Herre og desuden — han stod uden at ane det under Opsigt, ethvert af hans Skridt blev nøje bevogtet.

* * *

Grosserer Holst var en meget elskværdig Mand. Kun syntes Amerikaneren, at han var altfor paatrængende. Han vilde absolut spise til Middag sammen med sin nye Ven, deres Møde havde været tilfældigt, men Grossereren syntes saa godt om Amerikaneren, han elskede Amerikanere. Kort sagt, Mr. Jefferis kunde ikke slippe. Desuden var Grosserer Holst en uskadelig Nar, der sludrede uafbrudt, medens Mr. Jefferis tav og kun svarede, naar han vilde svare. Mr. Jefferis vilde ikke ved sin hemmelighedsfulde Optræden ægge sin nye Ven, der syntes ham uskadelig.

Derfor endte det ogsaa med, at de to Herrer spiste til Middag sammen og senere fulgtes til en Varieté for at tilbringe en behagelig Aften. Amerikaneren smeltede lidt efter lidt, han havde aabenbart været meget alene, og det hjalp paa ham, at Grossereren, efter den Høflighed at dømme, man tilsidst havde vist ham paa Stationen, aabenbart maatte være en anset Mand.

Ja selv en Frokostinvitation til om Søndagen fandt Amerikaneren sig foranlediget til at spendere paa sin nye Ven. Vel egentlig mere for et Syns Skyld end egentlig lig fordi han trængte til Selskab. Holst var elskværdig og stræbte i det hele for at være Vennen til Nytte og Adspredelse

Efter Frokosten fortalte han ham, at han agtede sig paa en Forretningsrejse til New York og vilde forsøge Turen med direkte Damper, der afgik paa Onsdag fra Frihavnen, da Skibet var godt og Turen billigere end de andre.

Hvor meget Kontrol Amerikaneren end havde over sig selv, da Holst affyrede denne Meddelelse paa ham henover Bordet ved Kaffen, gav det umiskendelig et Sæt i ham, der uvilkaarligt jog Blodet til Holsts Hoved.

Skulde det virkelig være sandt. Hver Scene i Holsts Legeme spændtes som Staal, hver Nerve dirrede.

Altsaa paa Vagt.

Det var umiskendelig, at disse Ord havde bevirket en hel Ændring i Amerikanerens Opførsel, han drog sig langsomt tilbage, ligesom han søgte at slippe.

Holst talte om „Norges“ Forlis, om Rockall, om Sikkerheden paa Damperen og om Thingvallaliniens mange Uheld, om en uheldig Stjærne, der hvilede over den direkte Forbindelse mellem København og New-York, talte let og næsten pludrende, men følte til Tider, hvor den andens Nervøsitet steg, til han pludselig erklærede, han vilde hjem og sove, han var træt. Holst foreslog med djævelsk Ro, at de skulde tage ud at se paa Damperen, som laa i Frihavnen.

Mr. Jefferis blev ved sit, han vilde hjem.

Holst lod som intet, og de skiltes.

Den næste Dag erfarede Holst gennem sine Spioner, at Mr. Jefferis havde forlangt sin Regning og vilde rejse samme Aften.

Det var Mandag. Tirsdag Middag skulde „Mekaniken“ afleveres, Onsdag skulde Skibet sejle. Opgav Mr. Jefferis sin Plan, saa fik det være. Han var noteret og Opmærksomheden vilde blive henledt paa ham, hvor han saa tog hen. Opgav han den ikke, maatte han nødvendigvis enten selv

indfinde sig i Grønnegade hos Søller eller sende Urmageren et Bud.

Grosserer Holst indfandt sig Mandag paa Hotellet, blev ikke modtaget, kom igen Mandag Aften og fik at vide, at Mr. Jefferis var rejst. Det vidste han. Han vidste ogsaa, at Mr. Jefferis havde tilbragt Natten til Mandag i Roskilde, og at han Tirsdag Morgen var ankommet til København igen. Han var nu temmelig sikker paa, at Mr. Jefferis vilde komme til at overnatte paa et billigt og net, men ikke særlig stærkt søgt Hotel paa Nytorv, Natten mellem Tirsdag og Onsdag og maaske noget længere.

Urmager Søller havde maattet afstaa et af sine Værelser til en ung Herre ved Politiet, og Holst havde haft en lang og indgaaende Samtale med den hæderlige Urmager. Som Sagen havde udviklet sig, turde Holst ikke indestaa for at Arbejdet vilde blive betalt.

Holst examinerede personlig Bybudet.

Søller var utrøstelig, men Holst havde givet ham sit Ord paa, at han vilde holde Haanden over ham, og det stolede han paa.

* * *

Tirsdag kom og Klokken blev tre. I Grønnegade, i Værelset op af Butiken befandt Holst sig tilligemed den unge Opdagelsesbetjent. Urmageren havde fuldendt sit Arbejde, Mekaniken var rede til Aflevering. Man ventede kun paa Køberen.

Han kom ikke.

Klokken blev halvfire, den blev fire. De to Politimænd ventede.

Klokken halvfem kom et Bybud med et Brev. Det indeholdt otte Hundrede-Krone-Sedler og en Anmodning om at give Overbringeren den færdige Maskine vel indpakket til Besørgelse.

Holst blev usikker. Hvorfor kom Mr. Jefferis ikke selv? Skulde han have anet Uraad? Holst examinerede personlig Bybudet, der forklarede, at han ved Hovedbanegaarden var bleven tiltalt af en Herre med Briller. Den paagældende skildrede han som middelhøj, pelsklædt med Rejsehue. Det passede godt nok, men Manden var glatraget og bar Briller. Det sidste var mistænkeligt. Alt lod imidlertid som om Jefferis ingen Medskyldige havde. Manden havde talt gebrokkent dansk; med Søller, der forstod Tysk, havde han altid talt dette Sprog, men han forstod noget dansk. Det var utvivlsomt ham.

Bybudet havde Ordre til at bringe Kassen med Maskinen, der vel vejede en henved 10 Pd. til Hovedbanegaardens Garderobe og aflevere den der paa Nr. 14. Kontrolmærket var udleveret forud til Herren, der havde sin Kuffert staaende i Garderoben.

Hvad var der herved at gøre? Pengene tilkom med Rette Urmageren, Maskinen var i og for sig uskadelig saalænge den ikke var sat i Forbindelse med Sprængstof, men den kunde vel ikke være bestemt til at tjene Køberen som Model til senere Fabrikation, en Anvendelse, som Holst fra Begyndelsen af havde overset, men som

unægtelig nu, da det afgørende Skridt skulde tages, for hans forsigtige Overvejelse fremstillede sig som mulig. Det kunde forsvares at anholde Mr. Jefferis, hvis hele Optræden havde været særdeles mistænkelig, men det vilde da være nødvendigt at undersøge Ladningen og Befragtningsforholdene ved Damperen. Assurancen kunde jo være

Holst tog en Droske og fulgte Bybudet til Hovedbanegaarden. Af Mr. Jefferis var ikke noget Spor at se. Pakken blev afleveret i Garderoben, hvor Holst legitimerede sig og holt sig skjult i et Værelse, der laa bag Udleveringslokalet.

Klokken blev 6 og halv syv. Den Politimand, der havde fulgt Mr. Jefferis, havde

Holst svarede høfligt og bestemt Ja.

tegnet i New York eller et hvilket som helst andet Steds, og det var neppe sandsynligt, at en Person som Mr. Jefferis, eller hvad han nu hed, vilde lade sig fange uden aldeles bestemte Beviser.

Paa den anden Side var Sagen nu kommen saa vidt, at den ikke kunde overlades til noget Tilfælde mere. Havde Holst Ret i sin første Formodning, saa stod Hundreder af Menneskeliv paa Spil, og nu maatte der handles.

tabt hans Spor efter hans Ankomst til København. Han havde heller ikke haft streng Ordre til at følge ham, da man vidste, at han vilde lade høre fra sig i Grønnegade Kl. 3.

Nu kom der Bud fra den paagældende at Mr. Jefferis var afsejlet med Damper til Malmø ved halvfire Tiden. Han var klædt som Dagen forud, bar sin Knebelsbart og de gyldne Lorgnetter.

Holst svor en lille Ed og bestemte sig

for at lade Maskinen holde tilbage. Idet samme traadte en lille pelsklædt Herre ind i Garderoben og forlangte Kufferten og en Pakke paa Nr. 14.

Holst traadte frem og hilste høflig paa den fremmede.

Denne studsede; men Holst nævnede sit Navn og sin Stilling og anmodede den fremmede om at opgive sit Navn.

Den lille Mand vendte et gult, intelligent Ansigt imod ham og spurgte, om det var Skik i Danmark, at man forlangte fredelige Fremmedes Navne opgivet, naar de afhentede deres Sager i en Banegarderobe.

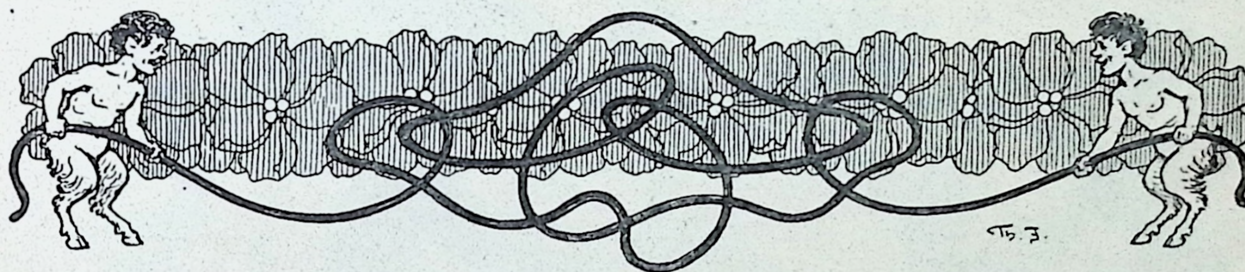
Holst svarede høfligt og bestemt Ja.

Den fremmede rakte ham et Kort, der stod trykt: Kaptajn Takikawa, Marineattaché, Berlin.

Den lille Herre føjede smilende til: Min Ven, Hr. Jefferis, antog Dem for en russisk Spion, De er altsaa dansk Politimand.

„Har De noget imod, at jeg tager *mine* Sager?" Den høflige Japaner foreviste nu en behørig paategnet Legitimation in optima forma.

Holst lod ham rejse med „Mekaniken". Det var vist klogt. Men Urmager Søller venter at høre, at den har gjort Underværker i Østasien. Det fortalte han i det mindste Holst, da denne bragte ham Repeteruret til endelig Istandsættelse. Læserne faar nu se, hvad Telegrafen melder om „Mekaniken".

DE KONSERVATIVE BÆSTER

AF CARL MUUSMANN

ILL. AF *ALFRED SCHMIDT*

Det var i Sommeren 1884.

Der var Valg til Folketinget. I den lille Købstad var Valglokalet indrettet i Borgerskolen. Tribunen var rejst ude i Gaarden, medens der blev stemt i Klasseværelserne.

Udsigterne for Valget var meget tvivlsomme. Nu hed det, at Venstremanden havde de bedste Chancer. Højre fik travlt med at sende Bud i Byen. Hvert Hus, hver Lejlighed, hver Forretning blev afsøgt, og Vælgerne slæbte afsted til Valgstedet.

Nu havde Højre Chancerne.

Men i det samme svingede en hel Char-à-bancs med Landvælgere under Hurraraab ind i Gaarden og stormede ap ad Trapperne.

Nu var Venstre igen ovenpaa, medens Højre skrabede Bunden. Dog endnu var der et Par Ligegyldige, der kunde purres ud, og der gik atter Bud i Byen.

Da de kom tilbage, fløj det som en Løbeild fra Mund til Mund: Thomsen stemmer! Thomsen stemmer!

Nede i Gaarden blev de tidligere saa højrøstede, samtalende Grupper pludselig tavse. Man stimlede sammen i Flokke ved Indgangen til Skolebygningen. Nu stod der over halvandet hundrede Mennesker.

Saa kom de trækkende med Thomsen. Det var en lille, bleg, nervøst udseende Mand med hurtige Bevægelser. Ogsaa nu saa det ud, som om han uafbrudt expederede med sine røde Hænder, der bar Frostknuder trods Sommervarmen. Der var et tvungent, næsten uhyggeligt Smil om hans sorte, ormstukne Tandstum-

per, og han kastede hastige Blikke til alle Sider, som en Delinkvent, der betragter den Mængde, der vil lynche ham.

I Trav gik det op ad Trapperne. En ung Mand med Studenterhue sprang i Forvejen. Flere Bogstaver havde allerede sluttet Stemmeafgivningen og var begyndt paa Optællingen. Den unge Mand, der svedte af Varme og Forfærdelse ved Tanken om, at det muligt skulde

Derfor stod Thomsen sig godt med alle, men vilde man tale Politik: Vips! Saa var Thomsen borte. Der var saa meget at tage Vare paa i den store Forretning, i hvilken der baade var Urtekram- og Tømmerhandel, Brænderi og Lysestøbning, Skindhandel og Gud ved hvad.

Ogsaa i Dag havde Thomsen gemt sig saa godt, han kunde, baade i Kramboden, paa Tømmerpladsen, i Brænderiet, i Lysestøberiet,

„De maa ikke slutte af. Vi er her med en Vælger!"

være forbi i Klasseværelset, paa hvilket der stod: T til Ø, raabte stakaandet ned gennem Gangen:

— De maa ikke slutte af. Vi er her med en Vælger!

Listeførerne rettede sig. Klasseværelset var nu fuldt af Byfolk og Bønder med osende Piber. Luften var saa kvalm, at man var ved at kvæles. Men det mærkede man ikke. Fra Mund til Mund gik kun et Spørgsmaal: — Hvordan vil Thomsen stemme?

Thomsen havde nemlig aldrig tidligere afgivet sin Stemme ved noget Valg. Hvordan det var gaaet eller ikke, saa havde han altid forstaaet at undgaa et Opgør med Hensyn til sin politiske Trosbekendelse. Han gav Bolscher til Byfolkenes Børn, og Chokolade og Konfekt til deres Døtre, og Sæbe til deres Tjenestepiger, og han holdt Kaffestue med varme Hveder til Konerne fra Landet, saa de gav Mændene Fred til at drikke deres Bajer og deres Snapse.

paa Skindloftet og Gud ved hvor. Men Studenten havde alligevel faaet snuset ham op, medens Thomsen i sin Vaande rent ud sagt var gaaet et lille nødvendigt Ærinde.

Og nu kom de altsaa med Thomsen! Mængden i Klasseværelset skilte sig som det røde Havs Vande. Thomsen foer afsted som gennem Spidsrod. Nu stod han ved det skæbnesvangre Bord, medens hans Øjne flakkede forvildede om.

Listeførerne rettede sig endnu rankere, og den ene af dem saa inkvisitorisk paa ham, idet han spurgte med streng Stemme:

— Købmand Ole C. Thomsen stemmer paa?

Der var dødsstille i Klasseværelset. Alle Hoveder strakte sig som paa Stilke. Øjepar borede sig fra hver Krog, fra hvert Hjørne ind i den ulykkelige Thomsen, der stod bleg og skælvende som et Æspeløv.

— Naa, hvem stemmer De paa?

Endelig kom det:

— Paa Baron Løverfeldt?

— Købmand Ole C. Thomsen stemmer paa Baron Løverfeldt! gentog Listeføreren saa højt, at det kunde høres over hele Klasseværelset, og det var, som om der var en vis Hoveren i hans Stemme.

— Hurra! raabte Studenten og svingede med Huen.

— Hold Kæft Dreng! skreg en stor Bonde, arrigt lige i Synet paa ham.

Men Thomsen var allerede borte. Han var flygtet som en Kat for en Flok kysende Drenge.

Saa sluttede Stemmeafgivningen. Mængden bølgede uroligt nede i Gaarden. Af og til leveredes der smaa regulære Slagsmaal. Stokke og Hatte røg om i Luften, og Borgmesteren stak sit skaldede Hoved ud ad et aabent Vindu og raabte:

— De ærede Vælgere bedes forholde sig rolige, da de i modsat Fald kun vil forstyrre og forsinke Stemmeoptælningen.

— Det er Løgn. din Københavner! gentog Mølleren blaa i Ansigtet af Vrede.

— Ja, nu kan De selv smage! svarede Studenten gemytligt, medens Borgmesteren i højtideligt Optog traadte op paa Tribunen.

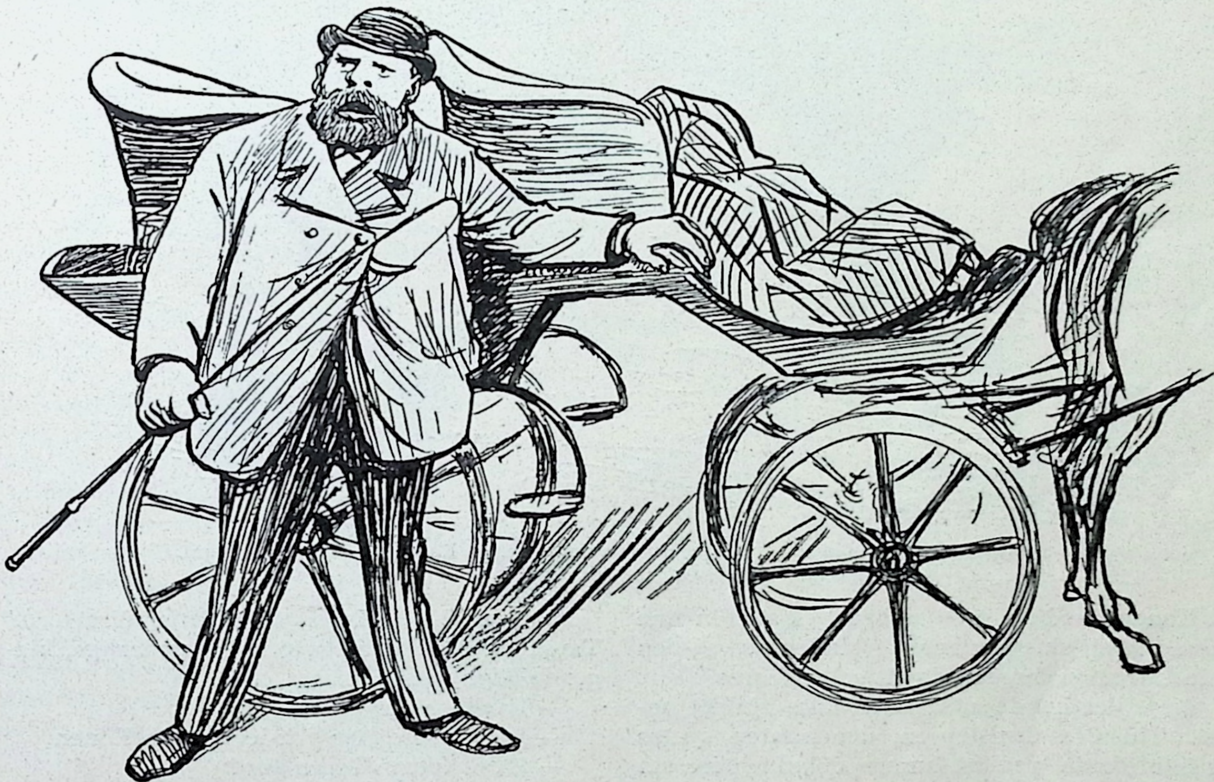
— Der er i alt afgivet 1688 Stemmer. Af dem er 845 faldne paa.......

Længere kom han ikke. Et Hurraraab, der mere lignede et Brøl end Stemmer fra menneskelige Lunger, drønede gennem Gaarden, saa det sang i Ruderne.

— Baron Løverfeldt længe leve! Hurra! Hurra! Hurra!

Man slog Kreds om Bordene, og medens Solen kastede sin sidste gyldne Glans gennem Hovedgaden, førte man Baronen i Triumf til „Hotel Kronprinsen“, medens man sang:

Og den har Venstre haanet
Og traadt den under Fod,
Nej, dertil er vor Fane
For gammel og for god!

„Jeg skal dog vise, at jeg kan tumle de konservative Bæster!“

Vinduet lukkedes. Der blev en hel forventningsfuld Tavshed.

Saa kom Studenten farende:

— Baronen er valgt! Baronen er valgt!

— Det er Løgn, din Hvalp! lød en kraftig Stemme, det var den store Møller Ole Christensen.

— Ja, nu kan De kalde mig Hvalp, saa meget de vil, Jeg er ligeglad! For Baronen er valgt med to Stemmer.

Fra de aabne Vinduer kastede Damerne Blomster paa Toget, og Værten fik travlt med at tænde Lys og sætte flere Kuverter til Fællesspisningsbordet i den store Sal.

Man hørte Sang, Klinken, Hurraraab, medens den ene Vogn efter den anden rumlede af Byen fuld af Folk, der med sur Mine pidskede paa Hestene.

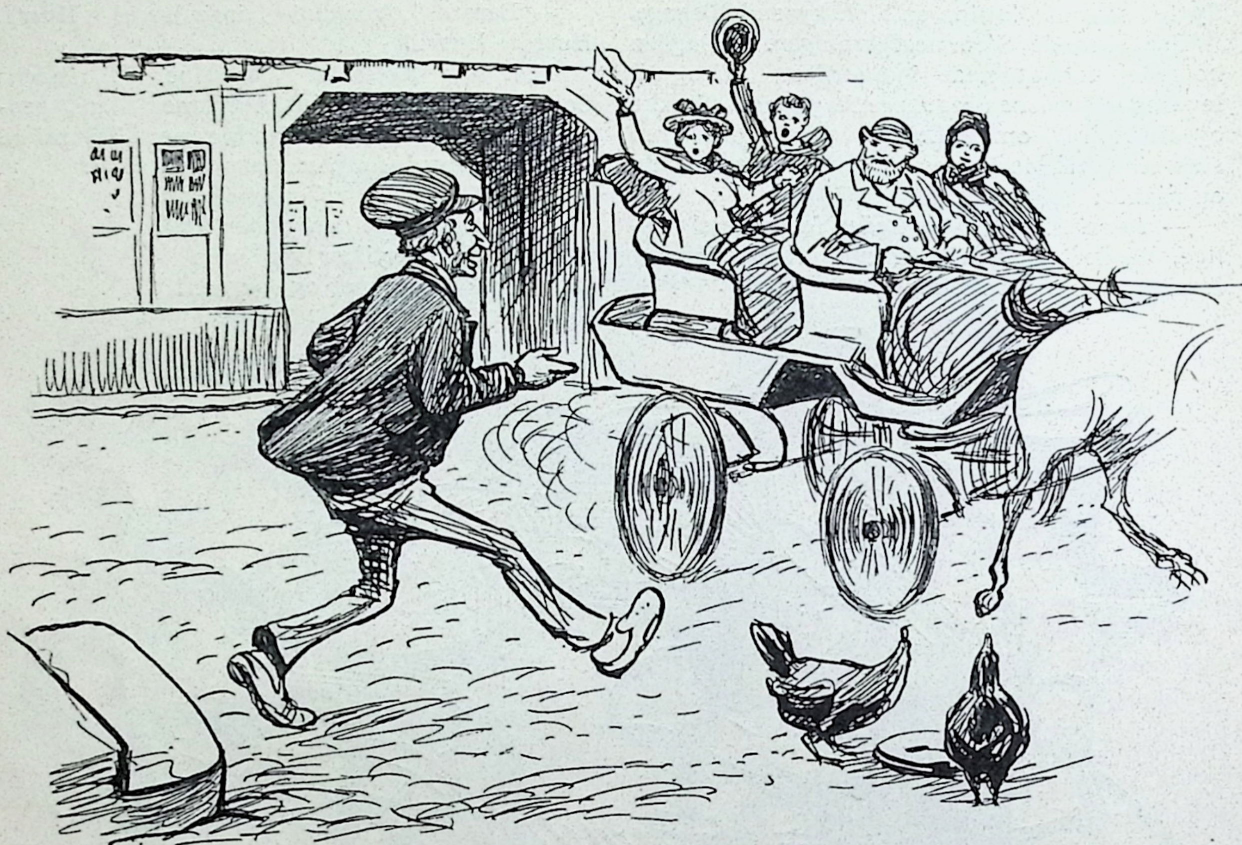
Og mellem de, der satte det allerarrigste Ansigt op, var den store Møller Ole Christensen.

Han stod med Pisken i Haanden nede i Ole C. Thomsens Gaard parat til at kravle op paa Agersædet, og han bandte stygt, medens han raabte, saa det kunde høres over hele Gaarden:

— Her sætter jeg aldrig min Fod mere. Jeg skal dog vise, at jeg kan tumle de konservative Bæster!

II.

Der havde været en voldsom Scene, inden store Møller Ole Christensens Familie var kommet afsted til Markedet.

Glæden tog helt Magten fra dem, da de svingede ind i Købmand Thomsens Gaard.

Konen havde tigget og bedt. Datteren Ane havde føjet sine Bønner til Moderens, og den lille Christian havde udgydt salte Taarer.

Men det havde altsammen ikke hjulpet noget. Thi Ole Christensen, der næsten syntes at føle Glæde ved at kunne dokumentere sin Karakterfasthed, havde kun haft et stadig gentagent Svar:

— Det bliver, som jeg har sagt. Vi tager ind hos Købmand Jørgensen.

Da store Ole Christensen for sidste Gang havde udtordnet denne sin urokkelige Villies Tilkendegivelse, kravlede hele Familien til Vogns.

Ole Christensen sad selv stor og bred som Kusk, medens han pattede paa sin halvt udgaaede Pibe. Ved Siden af ham sad Konen indpakket i alle sine Stadsklæder, der fik hende til at svede i det varme Sommervejr, saa hun stønnede.

I Agestolen bagved sad den syttenaarige Ane med den niaarige Christian i Haanden, som vilde hun hos sin lille Broder søge Beskyttelse mod en overhængende Fare.

Alle var tavse, da man kørte af Gaarden. Kun Peter og Lotte syntes at holde Humøret oppe, medens de i skarpt Trav løb hen ad den brede Køgevei, den var saa jævn som et Stuegulv.

Det var Ole Christensen selv, der først brød Tavsheden, da han hørte nogle underlige, klagende Klynk bagved sig:

— Hvad er der paa Færde?

— Det er Ane, der græder! sagde Konen.

— Hvad tviner Tøsen for?

— Hvad ved jeg, sagde Moderen stilfærdigt. Jeg tror, der er noget mellem hende og Thomsens Hans.

— Hun er jo ikke andet end et Barn endnu. Thomsens Hans! Det var sgu en nydelig Redelighed at komme i Familie med det Højrerak.

— Naa! Thomsens er da flinke Folk, baade han og hun, og de er vel Mennesker som vi andre, sagde Konen, der selv var fra By.

— De er Fan'en er de! Men du holder begribeligvis med dem, ligesom du holder med Ungerne.

— Ja, saa er der jo ogsaa det, at Christian altid er kommet saa godt ud af det med ham den mindste af Thomsens.

Christian, der følte sig stærkt betaget ved saaledes at blive draget personlig ind i Sagen som Martyr, brød ved disse Ord, som han opfattede med sine smaa Flyveøren, ud i en voldsom Graad.

Ole Christensen var lige ved at tabe hele sin Kontenance.

— Men saa hold dog Mund i Pokkers Skind og Ben, det bliver, som jeg har sagt. Vi tager ind hos Købmand Jørgensen.

— Jeg tror ikke hans Varer er saa gode som Thomsens; sagde Konen hurtigt, som om hun havde Tillid til dette Argument.

— Jeg er lige glad, om han saa ikke sælger andet end Hundeæde, brølede Ole Christensen, vi tager ind hos Købmand Jørgensen alligevel.

— Men Ole, det har jo dog ikke noget med Politik at gøre, hvor vi køber Varer.

— Har det ikke noget med Politik at gøre! Ja, I Kvindfolk snakker, som I har Forstand til. Alt har med Politik at gøre, og nu vil jeg ikke høre mere om det. Har I forstaaet mig?

Dette sidste Spørgsmaal brugte Ole Christensen altid, naar der ingenting skulde svares.

Derfor blev der ogsaa ganske stille paa Vognen, medens man kun hørte Hjulenes Rumlen og den taktfaste Lyd af Peters og Lottes Hovslag.

Nu begyndte man at nærme sig Byen. Dér dukkede allerede „Klosterhusene“ frem, nu var man inde i Allèen med de store, høje Træer, nu kørte man ind over de første, toppede Brosten. Derhenne laa Købmand Thomsens Gaard, som tidligere altid var bleven hilst med Forventningens Glæde.

Store Ole Christensen rettede sig i Agesædet, som beredte han sig til at tage den sidste Dyst. Men Fjenden havde kapituleret og nedlagt Vaabnene i Følelsen af Stridens Unytte.

Baade Konen, Ane og Christian bøjede sig forover og slog Øjnene ned, som skulde de forbi et Skafot, paa hvilket de ikke vilde se et Hoved falde.

Ole Christensen gav Hestene Tøjlerne og slog et vældigt Knald med Pisken.

Købmand Thomsen og alle hans Folk skulde dog vide, hvem det var, der kørte forbi!

Men Peter og Lotte, der syntes, at de allerede var kommet for langt, tog i det samme et vældigt Sving saa skarpt, at Vognen et Øjeblik løb paa to Hjul og truede med at vælte.

Da den atter havde faaet Ligevægt, satte Hestene i skarpt Trav ind gennem Porten, saa det dundrede efter, i Sving omkring den store Mødding og lige op for Stalden, hvor de standsede af sig selv, prustende af Anstrængelse.

Konen, Ane og Christian havde atter slaaet Øjnene op, som af en ond Drøm. De forstod, at Fa'er kun havde villet kyse dem. Nu tog Glæden helt Magten fra dem, og saadan gik det til, at store Ole Christensens Vogn kom kørende ind i Købmand Thomsens Gaard som aldrig tidligere: Konen straalende som en nyslaaet Toskilling, Ane viftende med Lommetørklædet, Christian svingende med Hatten, raabende Hurra, og store Ole Christensen to Tommer mindre end ellers.

Den lille Købmand Thomsen kom farende, medens han nervøst gned sig i Hænderne. Han rakte den ene af dem frem mod Ole Christensen og sagde;

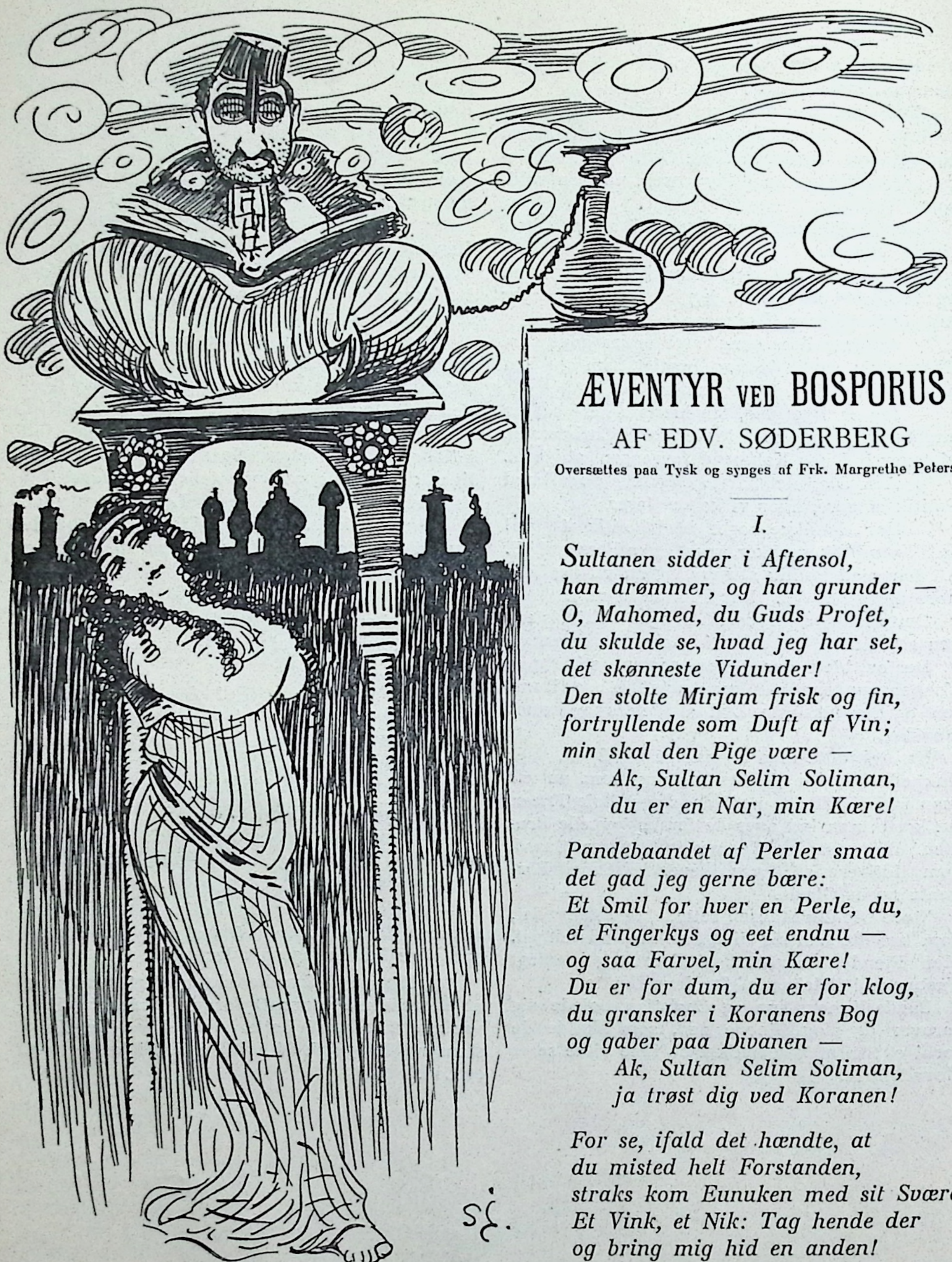
— Tak skal I ha'e Ole! Jeg vidste nok, I ikke mente det saa slemt. Skal Damerne ikke ind og ha' Kaffe. Den er lige frisklavet. Delikate Boller! Christian skal rigtignok ha'e et stort Kræmmerhus i Dag. Hvad maa jeg byde Jer, Ole Christensen?

— Ingenting! brummede Ole Christensen mut. Men der var ligesom et lunt Blink i hans Øjne, da han sagde:

— I kan gi'e Peter og Lotte et extra Fjerdingkar Havre. Det er s'gu et Par gamle konservative Bæster ligesom Jer selv.

Og Thomsen skyndte sig hurtigt personlig at efterkomme denne Opfordring, medens han var ved at dø af Latter over store Ole Christensens Vittighed, af hvilken han ikke forstod et Lod.

ÆVENTYR VED BOSPORUS

AF EDV. SØDERBERG

Oversættes paa Tysk og synges af Frk. Margrethe Petersen

I.

Sultanen sidder i Aftensol,
han drømmer, og han grunder —
O, Mahomed, du Guds Profet,
du skulde se, hvad jeg har set,
det skønneste Vidunder!
Den stolte Mirjam frisk og fin,
fortryllende som Duft af Vin;
min skal den Pige være —
Ak, Sultan Selim Soliman,
du er en Nar, min Kære!

Pandebaandet af Perler smaa
det gad jeg gerne bære:
Et Smil for hver en Perle, du,
et Fingerkys og eet endnu —
og saa Farvel, min Kære!
Du er for dum, du er for klog,
du gransker i Koranens Bog
og gaber paa Divanen —
Ak, Sultan Selim Soliman,
ja trøst dig ved Koranen!

For se, ifald det hændte, at
du misted helt Forstanden,
straks kom Eunuken med sit Sværd —
Et Vink, et Nik: Tag hende der
og bring mig hid en anden!
— Og Søen ruller frisk og stor,
og dufte gør den grønne Jord,
naar Mirjam er forsvunden!
Ak, Soliman, ak, Soliman,
det var dog Synd igrunden . . .

TEGNINGER AF SOFUS JÜRGENSEN

II.

Der klinger Sang paa Bosporus,
og alle Stjærner flamme —
Ro væk, ro fort! Jeg ved ej hvor,
og det er mig det samme.
Ved Roret sidder en Dervich,
en af de rigtig fromme;
han fører mig til Paradis,
før Natten vel er omme.

En Fløjtenist i Stævnen smukt
saa tappert muciserer,
to Morianer klædt i Rødt
charmant akkompagnerer;
fra Masten gule, grønne, blaa
Balloner herligt skinner —
Vi sejler ud paa Bosporus,
mens Nattens Timer rinder.

Abdulla er Dervichens Navn,
fra Mekka er han kommen;
et Skæghaar af Profeten selv
det bærer han i Lommen.
Han er saa from, han er saa god,
han er min Ven, den kære —
Vi sejler ud paa Bosporus,
saa langt, som det skal være.

Jeg elsker ham, min tro Dervich,
hans fromt-beskedne Væsen —
Du Sultan Selim Soliman,
han ligner dig paa Næsen.
Ro væk, ro fort! Lad Natten gaa,
lad højt Musikken summe!
— Der klinger Sang paa Bosporus
med Tamburin og Tromme . . .

III.

Det er Bajramfest i Byen —
Se i Kaffehuset Ali
mellem Venner og Veninder
ved sin Mokka henrykt salig.

Se Sulejma og Fatime
løfter Sløret halvt med Fnisen —
Tavs paa Bænken der i Krogen
sidder han, min Ven Dervichen.

O, han præker som Profeten,
og hans Røst mit Hjærte fylder,
sødt hans Øjekast bedaarer,
og hans Lærdom mig fortryller.
Men den Salighed, han loved,
ejer jeg jo alt herneden;
her paa Jorden har jeg hjemme —
Og han følger mig beskeden.

Ven Dervich, jeg gav dig Valget
mellem Mirjam og din Himmel;
straks du fulgte mig tilbage
midt i Verdens travle Vrimmel.
Bliv da hos mig for bestandig;
slæng din Kappe, kast dit Bælte —
Her paa Jorden vil vi bygge
skønt vor Elskovs Blomstertelte.

Fra hans Skuldre Kappen synker —
Allah! Sker der end Mirakler!
Rødmende forvirret Pigen
rækker Hænderne og vakler:
Soliman! Han aabner Favnen:
Se, Dervichen er forsvunden,
men til Gengæld, skønne Mirjam,
blev for ham Sultanen funden!

— Det er Bajramfest i Byen;
Blomsterduft fra Torvet strømmer;
og den dunkle Nattehimmel
over Minaretten drømmer.

Tyst paa Bosporus derude
glider Baaden med de tvende,
tyst, mens Bajramnattens Stjærner
gyldent sig i Rummet tænde. . . .

SPILLEREN

FORTÆLLING

AF SCHACK STEENBERG

ILL AF *DJALMAR CHRISTOFERSEN*

Kandidat Hein stod midt i Mylderet paa Traverbanens Sadelplads.

I Haanden holdt han en lille tyk, grøn Bog med Guldsnit, og paa dens hvide Blade indførte han nu og da nogle Tal, omhyggeligt og akkurat som Bogholderen fører Slutsummerne ind i en Hovedbog.

Som han stod dèr, høj, elegant og rolig, ligegyldig for alt, hvad der passerede omkring ham, tiltrak han sig alles Opmærksomhed. Han var kendt af mange, misundt og beundret af endnu flere. Overalt, hvor man blev opmærksom paa ham, hed det:

Der er Spilleren!

Han havde trukket sin høje Hat lidt ned i Panden for ikke at generes af Solens Straaler. Naar han ikke skrev i sin grønne Bog, holdt han begge Hænder dybt begravede i Lommerne paa den moderne lysegraa Overfrakke. Han bar en smuk, men dog beskeden Diamant i Slipset, en enkelt kostbar Ring paa Fingeren og var ikke forsynet med den drabelige Kikkert, der ellers pranger som en Etikette paa Maven af enhver Væddeløbsherre. Hans Elegance var i det Hele taget mere solid end pralende.

„Der er Spilleren!"

Saavel i Væsen som i Udseende var han den rigtige Totalisatorspiller saa ulig som vel mulig.

Han saa Numrene paa de Heste, der skulde løbe, og derefter interesserede han sig kun for Totalisator-Baasenes Tal. Hestene skænkede han ikke et Blik, ikke en Tanke.

Man kunde ikke se paa hans alvorlige, rolige Ansigt med de kloge, skarpe, staalgraa Øjne, at hans Hjærne paa faa Sekunder udførte de genialeste Beregninger, at Tal under Tal

stillede sig op i lange Rækker for hans indre Øje, at han i Tankerne lagde sammen og trak fra, multiplicerede og delte. Rolig og værdig gik han fra Baas til Baas, for saa i sidste Øjeblik pludselig at give sine fire, fem Ordrer paa Bons.

Overalt, hvor han kom hen, gjorde man uvilkaarlig Plads for ham. Ofte havde han en hel Hale af Lykke-Spillere efter sig — Folk, der spillede for ved et Slumptræf at komme i Besiddelse af en større Gevinst. Men naar de saa satte paa de samme Heste som han, gik det dem i Reglen galt.

Grunden var den, at Hein spillede ikke paa Heldet, men paa sit System, ikke paa Hestekendskab, men paa Tallene.

Blandt de, der ivrigst iagttog Kandidat Hein, mens han spillede, var en ung Dame, som selv var Midtpunkt i en Kreds af opmærksomme Beundrere.

Den beherskede Mand, som midt i Vrimlen af ophidsede gridske Mennesker satte hele Summer paa Spil uden at hans fine Ansigtstræk røbede Spor af Spænding, tilsyneladende ganske ubekymret for Gevinst og Tab og uden at ofre Hestene og Løbenes Gang Gnist af Interesse, fængslede hende med gaadefuld Magt.

Ret længe fik hun ikke Lov til uforstyrret at betragte den mærkelige Mand. En ung Referent, der var med i hendes Selskab, og som kun daarligt taalte, at man skænkede andre nogen Opmærksomhed, afbrød hende.

— Er det Spilleren, Frk. Martha er saa optaget af? spurgte han.

— Naa, De kalder ham ogsaa for Spilleren, svarede hun og benyttede Lejligheden til at faa lidt at vide. — Det kalder I ham allesammen, og saa spiller I jo selv — baade De og Paulsen og min Broder. Hvad er han for Resten — foruden Spiller?

— Han er gal! sagde Referenten kort.

— Han lever bare af Spil, fortalte en anden. — Han spiller paa Banerne i Udlandet; han er ligefrem forfalden til Spil.

Spilleren blev med ét det almindelige Samtaleemne. Den, som vidste bedst Besked om ham, var en Kandidat Paulsen, som havde været Studerekammerat med ham.

— Næh, nu maa I virkelig undskylde, sagde han. Nu gør I ham Uret. Hein og jeg har gaaet i Skole sammen og vi tog Studentereksamen samtidig — for en halv Snes Aar siden. Hein er min Sandten alt andet end et forfaldent Menneske. Man har knapt nok Lov til at bruge Ordet Spiller om ham — han er det i al Fald ikke i den Betydning, Ordet ellers bruges. Kald ham professionel Matematiker om I vil — han er en Videnskabsmand paa sit Omraade — —

— Ja, det er rigtigt! afbrød Referenten. — Han vil finde de matematiske Love for Held og Uheld! Er han saa ikke gal, maa jeg spørge? . . .

— Han har tjent Formuer, fortsatte Paulsen. — Ja, for den Forretningsmand, der regner godt, tjener altid Penge. Han kaster sine Penge ud paa Markedet som alle hans Konkurrenter, for at de skal give ham det mest mulige igen; han tjener mest, fordi han har gjort de bedste Beregninger, mens den, der stoler paa et Slumptræf og haaber paa Lykkens Gunst som Regel skuffes.

Lige fra Hein var Dreng, har han kun interesseret sig for Tal og Statistikker, „Alt kan udregnes“, sagde han altid, og der var heller ikke det Spil, for hvilket han ikke fandt Reglerne for at vinde. Alt hvad der slet og ret beror paa et Terningkast, interesserede ham ikke, men saa snart der var mindste Udsigt til at udregne Chancerne, opnaaede han fænomenale Resultater.

Saa snart vi havde taget Eksamen, rejste han til Amerika. Han har spillet „Bull“ i Kalifornien, „Poker“ ombord paa Oceanflyverne, og han har spillet „Rødt og Sort“ i Spanien, tjent og tabt Formuer i Monte Carlo og ruineret Bookmakere ved Englands Derbyløb. Han er Regnekunstner af Profession, men Amatør-Spiller, selvfølgelig indbringer denne Amatørvirksomhed ham ikke saa lidt. Men Hovedsagen for ham er at regne Chancerne ud, og se sine Beregninger slaa til.

— Han har jo ogsaa opfundet en Regnemaskine, der gjorde vældig Opsigt paa St. Louis Udstillingen, oplyste Frk. Marthas Broder. — Og det siges, at han for Tiden arbejder paa at opfinde en Spillemaskine, ved hvis Hjælp han vil sprænge Banken i Monte Carlo.

Den sidste Oplysning vakte stor Munterhed, som Selskabet uforbeholdent gav Luft, skønt Hein netop stod saa tæt ved, at han maatte kunne høre hvert Ord.

Han stod, som om han ikke anede den Opmærksomhed, han vakte.

— Nu skal jeg præsentere ham for de af Jer, der ikke kender ham, sagde Paulsen og gik hen til sin Ungdomsven.

Hein blev egenlig ikke begejstret, da Paulsen kom og fortalte ham, at nogle af hans Venner og en ung Dame absolut vilde hilse paa ham. Det kom ham lidt paa tværs, men som den Verdensmand, han var, lod han sig ikke mærke med, at det i ringeste Maade forstyrrede ham. Desuden forsonede det ham at høre, at den unge Dame var Frk. Martha Holck, som han havde set, da hun i Vintersæsonens Slutning debuterede paa Operascenen. Han havde nu og da senere tilfældigt haft Lejlighed til at beundre hendes slanke, harmoniske Skikkelse, hendes askeblonde Haar, der laa i en tyk Krands om hendes kønne, regelmæssige Ansigt, og hendes lyse, blaa Øjne . . . Som han nu saa hende, staaende nogle faa Skridt borte i det stærke, blændende Solskin, lyste de med Forglemmigejens klare Farver, syntes han.

Hein lod sig ikke forhindre i at fortsætte sit Spil. Selskabet, han var kommen i, saa interesseret til, og mest interesseret deri var Frk. Holck.

Hun holdt nogle Gange paa en enkelt Hest, som han tog som Vinder. Han raadede hende paa det bestemteste fra det, men til hans store Forbavselse kom netop de Heste, hun holdt paa, ind.

— Men hvorfor holder De da selv paa saadanne Heste, som De ikke troer paa? spurgte hun leende.

Og senere, da de nød en Forfriskning sammen i Restavrationen, maatte han nærmere forklare hende sit System.

— Ser De, sagde han, — der er kun to Maader, paa hvilke man kan spille paa en Væddeløbsbane: enten efter sit Kendskab til Hestene eller efter et System. Efter et af mine Systemer behøver man slet ikke at kende Hestene.

— Det forstaar jeg ikke. Saa maa man da have Held med sig, mente hun.

— Held! Hvad er Held? En uberegnet Chance. Men for den, der kan beregne Chancerne, bliver selv det, man kalder Uheld, til en Fordel.

Jeg skal give Dem et Eksempel, der er meget let at forstaa. Tænk Dem nu blot, at man bestemmer, at man i hvert Løb vil spille paa den Hest som Vinder, der anses for god paa tredie Plads, og lad os sige, at vi sætter 10 Kroner paa den i første Løb; den overstiger ikke Forventningerne og slaar ikke Favoritten. De 10 Kroner er tabt. I næste Løb holder vi efter samme Princip, men fordobler Indsatsen. Hesten kommer heller ikke ind som Vinder, og nu har vi et Minus paa 30 Kroner. Tredie Gang, vi holder efter samme Princip, maa vi altsaa sætte saa meget ind, at vi er sikker paa, at Hesten, hvis den kommer ind som Vinder, giver os alt, hvad vi har tabt og et lille Overskud. Jeg antager, at 50 Kroner er nok. Hvis den vinder, giver de mindst 150 Kroner igen, og man har jo kun 80 Kroner ude.

— Ja, men Hr. Hein, hvis den nu ikke vinder?

— Vel, saa fortsætter man efter samme System i fjerde, femte og sjette Løb, og sker det ikke den Dag, at en eller anden Tredie-Plads-Hest kommer ind, saa sker det nok i et eller andet Løb en anden Væddeløbsdag. Indsatsen kan vokse til en svimlende Sum, men man maa blot ikke holde op. Det er Hemmeligheden herved, at man skal kunne taale at tabe, før man kan vinde.

Man kunde ogsaa have valgt sig en Anden-Plads-Hest og spille efter samme System. Totalisatorens Tal vil altid vise os, hvilke Heste der er Favoritter eller anses for gode paa anden og tredie Plads. Og man kan, som jeg, komponere langt mere indviklede Systemer og samtidig spille baade

paa Vindere, paa Plads, paa Favoritter, Toere, Treere og Outsidere . . .

Det var en Nydelse for Hein at sidde her og forklare lidt af sin overlegne Viden for denne smukke unge Dame, som for første Gang i sit Liv havde sat sine Ben paa en Væddeløbsbane.

Han, der ellers var ganske ligegyldig for, om man forstod ham og hvordan man bedømte ham, havde straks sat sig for at ville gøre et fordelagtigt Indtryk paa hende. Og det var ham en Tilfredsstillelse at føle, at han interesserede hende, og at hun forstod hans Passion for Spil.

— Men jeg vandt dog uden System, lo hun.

— Ja, og jeg gaar hjem med Tab; foreløbig staar mit Regnskab her paa et stort Minus, men jeg tager Gevinsten hjem til Slut, saa sikkert som to og to er fire. Forstaar De forøvrigt nu, at Deres „Held“, der pludselig fik et Par „Outsidere“ til at komme ind, bragte Uorden i mit System. Nu tog jeg en lille Avance ind paa dem, havde det varet længere, inden disse Vindere var bleven gode, var min Indsats og min Fortjeneste bleven større.

— Ja, Hr. Hein, det siger jeg Dem, at saadan vil det altid gaa, hvor mit Held skal staa Maal med Deres Dygtighed, svarede hun spøgende, — mit Held, det stoler jeg urokkeligt paa. Det bliver mig, der gaar af med Sejren.

I sit Inderste gav han hende Ret . . . . hun vilde ikke have svært ved at besejre ham.

Han ønskede, hun vilde prøve derpaa, og han følte, at han ogsaa var Mand for at lokke hende til Eksperimentet.

Men saa kom han til at tænke paa sin store Opfindelse . . .

Paa den maatte han koncentrere al sin Tænken. Det vilde kræve al hans Energi at faa den færdig, og den betød for Øjeblikket Tilfredsstillelsen af al hans Ærgerrighed. Den var foreløbig hans Livsmaal, ved den vilde hans Navn — hans Navn som Aritmetiker, som „Spiller“ — med ét blive berømt over hele Verden. Unyttig — som denne maaske var — blev den dog Tænkningens Verdensrekord! . . .

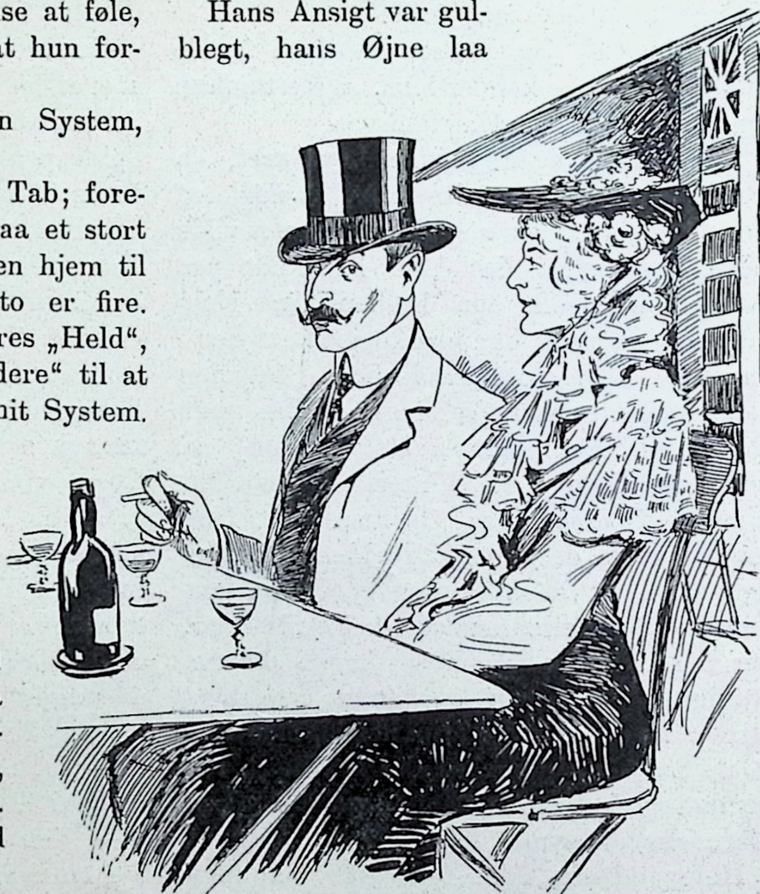
Maaske „Heldet“ — som han foreløbig slet ikke anerkendte — saa senere kunde føre ham og Frk. Holck sammen.

Saa var han Mand for at optage Kampen.

— — —

Kandidat Hein sad i Hotel „Bristol“s Kafé en Aften hen mod Sommerens Slutning.

Hans Ansigt var gulblegt, hans Øjne laa

Hun vilde ikke have vanskeligt ved at besejre ham.

dybt i Hovedet og han var bleven synlig afmagret i de sidste Par Maaneder.

Man kunde godt tro, at han lige havde rejst sig fra et langt Sygeleje; men hans Blik luede af Kraft, Mod og aandelig Sundhed, og hele hans Væsen var præget af den Ro, som man kun træffer hos maalbevidste selvsikre Mænd.

Ikke en Muskelfiber bevægede sig i hans Ansigt. Han sad og stirrede stift frem for sig i dybe Tanker og ændsede kun lidet Folk, der gik og kom.

Men pludselig naaede der til hans Bevidsthed Klangen af en Stemme, som syntes at have større Ret til at blive hørt, end nogen af de andre Stemmer, der summede om ham i det fyldte Lokale — en Stemme, der øjeblikkelig vækkede alle hans Sanser til Modtagelighed for ydre Indtryk.

Det var Frk. Holch, han hørte tale. Hun var kommen ind sammen med Paulsen, og mens de forgæves spejdede efter et ledigt Bord, havde hun faaet Øje paa Hein.

— Der sidder jo Deres Ven, Hr. Paulsen, sagde hun. — Har han været syg?

Paulsen saa ham ogsaa og gik hen til ham.

Hein bød dem Plads ved sit Bord.

— Jeg havde mindst ventet at træffe dig paa Kafé, sagde Paulsen; — men det glæder mig at se, du er bleven et Menneske igen. Frk. Holck og jeg har lige gaaet og talt om dig.

— Det er vist ikke lutter godt, han har sagt om mig, Frøken, sagde Hein.

— Nej, sagde hun smilende, men De har jo været syg — —

— Syg! Jeg syg? Nej, jeg forsikrer Dem for, at jeg har aldrig været raskere og mere arbejdsdygtig i hele mit Liv.

— Ja, men De har da overanstrengt Dem.

Der var noget saa bebrejdende og bekymret i den Maade, hvorpaa hun sagde det, at Hein et Øjeblik sad og stirrede eftertænksomt paa hende.

— Ja, men nu er det overstaaet, sagde han lidt efter. — Nu er jeg, som Paulsen, siger, Menneske igen.

-- Er du bleven færdig med dit store Arbejde? spurgte Paulsen betydningsfuldt.

— Ja.

— Det er jo ingen Hemmelighed mere, sagde Paulsen, — hele Byen har jo talt om, at du arbejdede paa en „Spillemaskine", saa jeg haaber ikke, det generer dig, at jeg taler om det her.

— Er det virkelig sandt? spurgte Frk. Holck deltagende, som man spørger et Menneske, der er bleven ramt af en stor Ulykke.

— Sandt — ja vist er det sandt — — Aah — nu forstaar jeg det! sagde Hein. — Folk siger, jeg er bleven tosset. Nej, i den Retning kan jeg berolige Dem, Frøken. Den Maskine jeg har opfundet er ikke noget Fantasifoster, den staar fiks og færdig hjemme i min Stue og dens Konstruktion er saa simpel, at jeg kan faa enhver til at forstaa den.

Der blev igen en kort Pavse i Samtalen. Saa afbrød Frk. Holch med Ordene:

— Jeg kan nu alligevel ikke forstaa, at det har været alt det Arbejde værd, og at et saa intelligent Menneske, som De, kan sætte Dem et Maal som det at sprænge Banken i Monte Carlo.

Heins Ansigt blev alvorligt og bedrøvet.

— Siger De det?

Paulsen saa ud som om han gav hende Medhold.

— Jeg er nu et ganske almindeligt Menneske, sagde Hein. — Jeg lægger mit Hoved i Blød, til jeg har udtænkt en snild Forretningsmanøvre, saa udfører jeg den. Lever vi ikke i et Samfund, hvor Penge regerer? Penge! denne kunstige Værdi, der intet er uden et tænkt Maal, hvormed Menneskene tilmaaler hverandre Lykke, Nydelse, Velvære, — en værdiløs Ting i sig selv, som det staar i Menneskenes egen Magt den Dag i Morgen at sætte ud af Betydning! Overalt i Verden kastes der Penge i Grams, og dér, hvor de kastes, gælder det om at at være med i Kampen for at hugge dem, hvis man vil nyde den civilicerede Verdens Goder. Jeg har valgt at være med i Gramsen, der, hvor Menneskene kaster Penge ud i Spil. Dèr gør jeg mine Forretninger — udrustet med Videnskabernes og det menneskelige Snilles nyeste Opfindelser gør jeg bedre Forretninger end mine Konkurrenter . . . Dèr, min Frøken og dèr min kloge Ven, har I min Moral i al Korthed!

Han havde talt med lidt mere Iver end sædvanlig, sagte, men dog med Eftertryk kom Ordene over hans Læber. Saa tav han lidt, som om han tænkte paa, om det ogsaa var Umagen værd saaledes at udvikle sine Tanker for andre. Men lidt efter fortsatte han langsommere, men med overbevisende Klang i Stemmen.

— I Virkeligheden er jeg en Hader af Spil, ligesaa vist som jeg foragter Penge som Maal for et Menneskes Stræben. Det, der interesserer mig, er at arbejde med Penge og med de Kombinationer, som Spil giver Anledning til. Men selve Spillet — *Chancen*, Tab eller Gevinst, Held eller Uheld, den foragter jeg, og al min Stræben har gaaet ud paa at overvinde den! Derfor har jeg søgt at finde Spillenes Logik!

Men jeg er gaaet endnu videre. I de senere Aar har jeg stræbt efter et Maal, der er endnu højere . . . Jeg har søgt at finde selve *Tallenes Logik,* der for Tid og Evighed vil gøre alt Spil umuligt! Sig saa, at jeg ikke hader Spil.

Paulsen og Frk. Holck tilkastede hinanden et betydningsfuldt Blik.

Hein fortsatte:

— Ja, selv med Fare for at De Frøken Holck og du, min Ven, skal tro, jeg er bleven tosset, siger jeg her, at nu er det lykkedes mig!

— Hvad mener du med det? spurgte Paulsen.

— Jeg har virkelig gjort det Regnestykke, som Verden hidtil har anset for umuligt: Jeg har udregnet Chancernes matematiske Love. Ordene Held og Uheld kan man godt stryge af Sproget. Enhver Chance kan regnes ud.

Frk. Holck og Paulsen begyndte at se bekymrede ud.

— Er det det, din Maskine skal bevise? sagde Paulsen.

— Nej, den bliver mig kun et Hjælpemiddel ved den Reklame, jeg er nødt til at gøre. Ser du, jeg er jo fuldstændig paa det Rene med, at man til en Begyndelse vil anse mig for gal, naar jeg fremsætter min Paastand.

Han sagde dette med overlegen smilende Ro og fortsatte:

— Jeg har derfor valgt at gaa den Vej, først at vise Verden de praktiske Resultater af min Opdagelse, bagefter, naar man spørger mig, hvorledes dette gaar til, vil jeg svare. Jeg rejser om kort Tid til Monte Carlo og spiller efter de nye Teorier. Derfra vil det hurtigt udspredes over hele Verden, at der findes en Mand, som er i Stand til at beregne Chancerne i Spil og tage en sikker Gevinst ind. Ved dette Eksperiment er det, jeg maa bruge den af mig konstruerede Spillemaskine.

Frk Holck lyttede nu mer og mer interesseret til hans Fortællen.

— Lad os høre lidt om dens Indretning, sagde hun.

— Den skal blot bruges ved Beregningerne. Har De nogensinde set Ruletterne, Frøken? Ja de er saaledes indrettede, at de giver Lejlighed til at spille paa en Mængde Chancer samtidig: rødt og sort, lige og ulige, hele Felter og halve og fjerdedels Felter. Jeg har nu regnet ud, at der maa spille fire og treds Spillere samtidig imod Banken og efter et bestemt System, forat Chancernes Indflydelse fuldstændig kan ophæves og Spillet paa Ruletten blive lutter Beregning. Det vil imidlertid være ganske umuligt for fire og treds Personer at konferere om, hvad hver enkelt skal gøre inden Ruletten er i Gang igen. Desuden, hvis blot én af de fire og treds Spillere, der er paa Parti sammen, gør et Fejltræk er hele Angrebet spoleret med det samme. . . .

Lige saa umuligt vilde det være for mig alene mellem hver Omgang at udregne og huske fire og treds Træk. Saa var det, jeg konstruerede denne Spillemaskine, der, naar Tallene til en Begyndelse er rigtigt stillede, blot ved et Tryk paa en Fjeder vil skifte Cifre og vise de rigtige Tal for hver Omgang.

— Det lyder jo dog af noget, sagde Paulsen.

— Hvordan ser dog det Apparat ud, fortæl os ogsaa det? bad Frk. Holck.

Hein glædede sig over den Interesse hans Venner øjensynlig begyndte at nære for hans Opfindelse og sagde:

— Jeg kan desværre ikke endnu bede Dem gaa med hjem og se den, da den er hos Mekanikeren for at faa en lille Forbedring føjet til; men, lad mig se — den ligner nærmest et forniklet Fotografiapparat. Kan De tænke Dem det? Den er henholdsvis otte og seks Tommer lang og bred, noget

fladere end et Fotografiapparat og paa dens øverste Flade ses fire og treds smaa, runde Aabninger af Størrelse som Halvtredsører, deri viser Tallene sig. Hele Beregningen gøres altsaa mekanisk. Men det er altsaa slet ikke paa denne Maskine, Resultatet beroer, men paa det System, hvortil Maskinen er indrettet. Man kan selvfølgelig konstruere en Regnemaskine til ethvert System.

— Og hvad venter du at kunne vinde? spurgte Paulsen.

— Det er en sikker en og tyve pro Cents Forretning. Naar Tilfældighederne ved Spil paa Ruletten er ophævet, vil jeg nøjagtigt tiene en og tyve Francs for hver hundred Francs, jeg sætter ind. Du ser altsaa, at jeg i Virkeligheden ikke stiller saa overdreven store Fordringer.

„Jeg har udregnet Chansernes matematiske Love."

— Ja, sagde Paulsen. — Det er nu lige meget, men hvis jeg var din Læge, vilde jeg bestemt forbyde dig at rejse til Monte Carlo, saa skulde du sendes til et uciviliseret Sted, hvor Menneskene endnu ikke er bleven hjemsøgte af Spillets Djævel — helst til et Land, hvor Befolkningen endnu ikke har lært at tælle til ti, for kan de det, saa skal du saagu nok lære dem Resten.

Hein sad sammen med Paulsen og Frk. Holck en halv Timestid endnu og passiarede ivrigt.

Hun fortalte at hun skulde rejse til Paris sammen med sin Broder for at uddanne sig videre i Sang, og Hein udtalte Haabet om, at han maatte træffe hende, naar han senere ligeledes kom til Paris.

— Saa er De jo bleven Verdens populæreste Mand, mente hun.

Han havde kun et træt Smil til Svar.

Paulsen og Frk. Holck gik længe uden at tale, da de havde sagt Farvel til ham. Saa brød hun pludselig Tavsheden:

— Hvad troer De egenlig, Paulsen? spurgte hun; og Paulsen kunde godt se paa hende, at det var et Spørgsmaal, der betød noget for hendes Hjærte og hendes Sinds Ligevægt.

— Jeg troer, sagde han eftertænksom, at vor Ven for første Gang har gjort et galt Regnestykke. Alting afhænger af, hvordan han tager det, naar han opdager sin Fejltagelse....

— Gid man kunde — hjælpe ham — naar det sker, sukkede hun.

— — —

Kandidat Hein var godt kendt i Monte Carlo. Han havde boet der et Par Maaneder af Sæsonen flere Aar i Træk for at studere alle de kendte „Systemer" for Spil ved Ruletten.

Han besøgte „Casino"s Spillesale hver eneste Dag i nogen Tid, før han selv begyndte at spille. Han var aldeles ikke ivrig efter at faa begyndt, han vidste, at hans „System" vilde staa sin Prøve.

Der var netop adskillige berømte Spillere i Monte Carlo paa den Tid, og naar han saa dem spille eller betragtede det Liv, som den berømte Bank skabte om-

kring sig, kunde det næsten gøre ham ondt at tænke paa, at hele dette Stykke moderne Overkultur paa mindre end en Maaned kunde styrtes fuldstændig i Grus. Han følte nu først, at han i den Grad havde vænnet sig til Livet paa Væddeløbsbanerne og ved Spillebankerne, at den Luft, han indaandede dèr, næsten var bleven ham en Livsbetingelse. Kampene ved det grønne Bord, Spændingen, Glæden ved en heldig Beregning, Kappestriden mellem Spillerne indbyrdes, alt det var der dog en Smule Sensation ved, det var Oaser, som han nu opdagede, at han daarligt kunde undvære i Hverdagslivets Ørken.

Kun én eneste Tanke var det i den senere Tid blevet ham ligesaa kært at beskæftige sig med som Spillenes Beregninger — Tanken om Frk. Martha Holck. — Der er jo i Grunden Sensation i det ogsaa, tænkte han. Vinder man, eller taber man — Rødt eller Sort — og som i alt Spil kan man vel nok omtrent beregne Chancerne.

Og naar Hein gav sig til at udregne sine Chancer hos Frk. Holck, fandt han, at han kun havde Udsigt til Tab. Han havde jo i Virkeligheden saa godt som ingen Indsats gjort. Tværtimod, han havde jo nærmest undgaaet hende. Skulde han vinde hende, maatte han anderledes interessere sig derfor; han maatte gøre sine Beregninger, indspinde hende i et Næt af Tanker og Følelser, saa' af sin Aand for at høste af hendes Sjæl . . . . Nu gik de hver sin Vej.

En Aften tog han sig sammen til at begynde sit Spil. Han indstillede sin Maskine og anbragte den paa sit Skød.

Han begyndte med ganske smaa Indsatser paa fem Francs og gjorde stadig fra sejsten til fire og treds Indskud. Han spillede paa den Maade i Virkeligheden fire og treds Spilleres Spil imod Banken og raadførte sig for hver Omgang med sin Maskine.

Et Par Hundrede Mennesker stimlede sammen omkring ham og saa med Undren paa hans Spil og hans Maskine.

Ofte blev han dog nødsaget til at gøre ret store Indsatser, i et enkelt Tilfælde var hans mindste Indsats Hundrede Francs, og da Zero kom ud, blev der ligefrem Røre i Salen. Man troede ham slaaet. Men rolig fortsatte han sit Spil, og efter en Times Forløb rejste han sig med en betydelig Gevinst.

Kampen havde været spændende, og ikke én af de Omkringstaaende havde fattet hans Spilleplan. Man vidste blot, at hans Hemmelighed var i den lille Maskine.

Han pakkede den omhyggeligt ind i en lille sorte Kasse og gik.

Folk trængtes omkring ham. Nysgærrige, tvivlsomme Damer, paatrængende Journalister, gamle professionelle Spillere, der følte sig rystet i deres inderste Sjæl, og hovne Millionærer, der pludselig vejrede Forretning, hele det duftende, pengeraslende, eventyrlige Krapyl, som Spillebanken samler, skyllede ind over ham som en brusende Bølge.

Hans Fred var forbi, følte han.

Han gav dem alle sin Hoteladresse og spaserede saa en Tur ud i Orange-Lunden.

Hans Maskine havde staaet sin Prøve. Dens Fortrin saavel som dens Mangler stod ham mere klart nu. Han havde til Punkt og Prikke faaet konstateret sit Systems og sine Teoriers Rigtighed, men han havde tillige set, at et eneste Fejltræk vilde blive skæbnesvangert ved denne Bevisførelse.

Spillede han rigtigt mod Banken, var han sikker paa Resultatet, men begik han en Fejl eller svigtede Maskinen, vilde hans Tab, som Følge af Systemet, blive enormt, og det vilde vokse og vokse, jo længere han fortsatte Spillet. Alt beroede saaledes paa, hvordan Maskinens Mekanisme fungerede; thi det Spil, der skulde spilles for at ophæve Tilfældighederne, var det en Umulighed for noget Menneske at spille ud af Hovedet.

Og hans Maskine var begyndt at svigte paa et enkelt Felt, derfor havde han saa brat afbrudt sit Spil.

I den Time, han spaserede i Orange-Lunden, besluttede han, at han kun vilde spille en eneste Gang til. Det skulde være

højt Spil, saa der blev talt derom, og saa vilde han ikke spille mere denne Gang; thi han indsaa, at det endnu ikke vilde være ham muligt at fuldbringe sit Livsværk: at gøre alt Spil umuligt. Med den Maskine, han nu havde, vilde han kun være i Stand til selv at tage en anselig Gevinst hjem. Maskinen skulde forbedres og fremstilles i Hundreder af Eksemplarer, som enhver, der vilde kæmpe imod Banken, kunde købe eller leje, saa først vilde han naa sin Hensigt . . . .

En vældig ophidset Skare Mennesker fyldte Spillesalen, da han om Aftenen begyndte igen. Alt Spil hørte op omkring ham, da han aflæste sin Maskine dens Tal og gjorde sine Indskud.

I Begyndelsen gik alt efter Beregning, og han føjede stadig nye Enheder til Indsatserne. Saa begyndte andre Spillere at besætte de samme Felter, som han, men ofte tog de netop de Felter, han tabte paa, og manglede de Felter, som gav ham Gevinst. Han vandt stadigvæk. Pludselig var der en Spiller overfor ham, der begyndte at tiltrække sig Opmærksomheden. Det var en ung Dame, der lige som efter en pludselig Indskydelse havde sat 10 Francs paa et helt Felt, der ikke var besat. Hun vandt og fik 360 Francs udbetalt.

I næste Omgang satte hun 100 Francs og vandt igen. Og pludselig saa man hende besætte et enkelt Felt med 1000 Francs og samtidig holde 1000 Francs paa samme Række.

Nummeret kom ud, og Spillet standsede, mens den unge Dame fik udbetalt 40,000 Francs i nye Monako-Sedler.

Hein saa op, og der mødte ham et leende Blik fra to klare blaa Øjne, der syntes at være langt mere straalende glade ved Gensynet med ham end ved alle Pengene.

Der gik som et Stik baade af Glæde og Sorg gennem hans Hjerte; Frk. Holck var her — og hun spillede. Men han fik ikke Tid til nærmere at klargøre sig denne Følelse, Spillet begyndte igen.

Lidt efter blev det Bankens Tur til at

tjene Penge. Zero kom ud tre Gange i Løbet af ganske kort Tid. Banken tog alt, og Hein tabte enormt.

Hans Maskine viste større og større Tal. Hein maatte af med umaadelige Indsatser, og mens han stadig raadførte sig med sin Maskine, kæmpede han en haabløs Kamp, der vakte enormt Røre i Salen.

Men pludselig, efter en Times stadig Uheld, rejste han sig og pakkede sin Maskine ind. Han havde tabt 80,000 Francs.

Han vidste nu, at der var sket en Fejl under hans Spil. Men om hans Maskine havde klikket eller han — forstyrret ved Mødet med Frk. Holck — havde spillet forkert, det vidste han ikke.

Han var bleg af Spænding og Skuffelse. Overalt, hvor han saa hen, mødte han kun haanende og triumferende Blikke. Hist og her lød snertende Latter og hoverende Bemærkninger.

Men den Maade, hvorpaa han bar sit Tab, aftvang alle Beundring.

I Døren ud til Terrassen mødte han Frk. Holck. I hendes store blaa Øjne perlede en Taare.

— Var det min Skyld, sagde hun og greb hans Haand.

Hein hilste først paa hendes Broder, der ledsagede hende, og saa svarede han:

— Ja, jeg er nær ved at tro, det paa en Maade var Deres Skyld — paa en Maade — —

De gik ud i Palme-Alléen og talte sammen, mens hendes Broder blev i Spillesalen.

— Vi har været her i flere Dage, fortalte hun.

— Har De, og det har De slet ikke ladet mig vide.

— Min Broder vilde have fat i Dem, men jeg holdt paa, at vi ikke maatte forstyrre Deres Spil. Vi vidste jo heller ikke, om De holdt af at træffe Bekendte . . . . Er De bleven meget skuffet?

— Sig mig, Frk. Holck. Er De glad over Deres Gevinst?

— Næh, jeg er ikke. Jeg synes ligesom, det er Deres Penge, jeg har taget. Jeg har været med til at plyndre Dem.

Han lo.

— Hvordan kunde det dog i Grunden falde Dem ind at begynde at spille.

— Ja, De tror mig vist ikke, naar jeg fortæller det.

— Skulde jeg ikke tro Dem? sagde han i en Tone, der fik hende til at slaa Øjnene ned.

— Ser De, fortalte hun saa. — Jeg sagde Dem jo, den Aften, De ved, inde i „Bristol“, at mit Held mageligt skulde kunne tage det op med Deres Dygtighed.

— Naa, og saa!

— Saa ligesom jeg staar og ser paa Deres Spil, opdager jeg, at en Flue sætter sig paa Nr. 12.

— En Flue?

— Ja, og jeg havde besluttet at friste Lykken med mine ti Francs, og saa kunde jeg jo lige saa godt sætte dem paa det Felt, hvor Fluen sad. Anden Gang holdt jeg paa Maa og faa, men da jeg saa stod med næsten fire Tusinde Francs i Haanden og igen saa Lykkefluen sætte sig paa et af Numrene, saa holdt jeg naturligvis paa det. Jeg brød mig egenlig ikke om de Penge, og derfor holdt jeg to Tusinde Francs paa én Gang — og vandt!

— Og det var Fluens Skyld — lo Hein.

— Ja, bliv nu ikke vred, men — det er da underligt med den Flue . . .

Hein stod lidt i dybe Tanker.

Det var altsaa alt, hvad hans Maskine var værd; den første den bedste Flue var i Stand til at ødelægge alt det, som det havde taget ham Aar at regne ud! Passiar! Det var dette Pigebarn med sin Snak om Lykkefluen, der fik ham til at ræsonnere saa dumt. Havde han ikke begaaet en Fejl, vilde hendes eller nogensombelst andens Gevinst jo aldrig have haft Indflydelse paa det endelige Resultat af hans Spil. Man spillede jo kun mod Banken ikke mod hinanden. Maskinen var jo beregnet paa at kunne modstaa tredive Timers stadig større Tab end Gevinst, uden at det vilde komme til at influere paa Facit.

Han var netop nu efter sit Tab mere sikker end nogensinde før paa sine Teoriers Fuldkommenhed. Den Fejl, der var bleven

begaaet, kunde findes og undgaas eller rettes, hvis den laa i Maskinens Talskiften.

De gik tavse ved Siden af hinanden, mens han satte sig selv i godt Humør ved disse Tanker. Han var rig nok til at bære Tabet og han følte, at han trods alt rykkede sin Sejr nærmere.

Luften var fyldt med Sydens Vellugt. Parkens Halvmørke svøbte sig om dem, og naar de kom ind i Lyshavet fra den straalende oplyste Bygning, saa han hendes smukke harmoniske Skikkelse og hendes udtryksfulde Ansigt med de store nu alvorlige Øjne.

Pludselig følte han hendes Haand paa sin Arm. Hun vendte Ansigtet op imod ham og sagde.

— Vil De ikke have mine fyrretyve Tusind Francs, jeg — —

— Men, hvad mener De dog?

— Jeg mener, jeg mener, sagde hun næsten grædefærdig, — at jeg tror saa udmærket godt paa Deres Maskine — og De kan jo bare begynde forfra igen — det var naturligvis bare den —

— Hvad for en?

— Den — tossede — Lykkeflue. . . .

Han stod et Øjeblik tvivlraadig. Deres Øjne mødtes — og saa tog han hendes Hoved mellem begge sine Hænder og trykkede et Kys paa hendes Mund.

— Den Lykkeflue, sagde han. — Den har for første Gang i Dag faaet mig til at tro paa Held. Ikke fordi De vandt — men af ganske andre Grunde.

— Men, stammede hun hed og forvirret, — er De da ikke ked af Deres Tab.

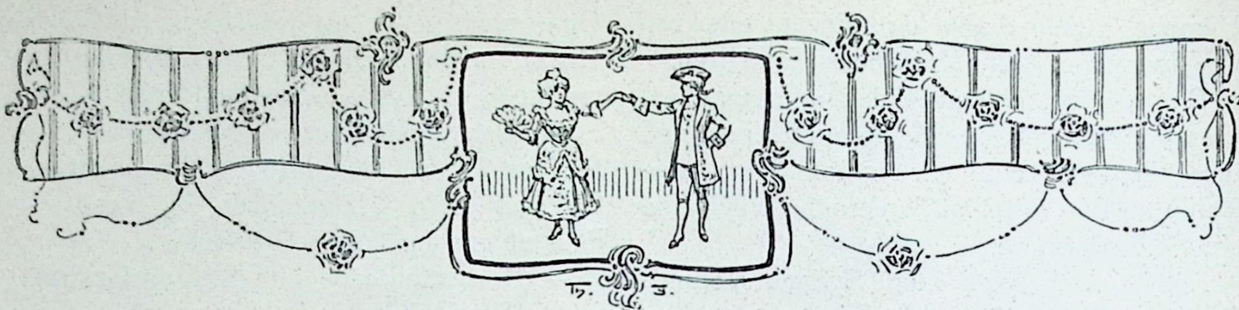
— En anden Gang, en anden Gang, Frk. Martha, skal jeg forklare Dem, hvor lidt den Lykkeflue har med deres Gevinst og med mit Tab at gøre. . . Nu — vil jeg blot vise Dem, hvormeget den har med min Skæbne — min og Deres Skæbne — at gøre.

Han kyssede hende igen, og hun smilte nu nok saa fornøjet.

— Jeg har jo altid syntes saa godt om Dem, sagde hun. — Og saa saadan som De kan bære et Tab.

— Tab! Tab! Jeg har jo sagt dig en Gang, at man skal lære at tabe før man kan vinde. Af mit Tab i Dag har jeg lært, hvordan jeg skal vinde. Og desuden — jeg vandt jo dig. . . . . Aldrig er jeg vendt hjem med smukkere Resultat fra Monte Carlo.

HVORDAN CHRISTIANSEN BLEV SVIGERFADER

MED TEGNINGER AF *AXEL THIESS*

Det er naturligvis beklageligt, men det er nu en Gang saaledes, at de søde og kønne unge Piger ikke altid har saa elskværdige Forældre, som de unge Mænd kunde ønske dem.

En har en spids og spydig Moder, en anden en vrippen Fader, en tredje har en Fader og en Moder, der er kønt enige om, at deres første Pligt her i Verden er at vaage over, at deres Datter aldrig kommer til at tale to Ord i Fortrolighed med en Mand.

Frk. Fanny havde nu kun en Fader. Han havde naturligvis overordenlig mange gode Egenskaber, bl. a. den, at han var stenrig, men elskværdig mod fremmede, det var han egenlig ikke. Han forgudede sin Datter, men han savnede ganske Forstaaelsen af, at hun kunde interessere sig for andre Mænd end sin gamle Far, og han gjorde sit bedste for at kontrollere hendes Veje.

Skulde hun nødvendige Byærinder, og han ikke kunde følge med, saa regnede han nøjagtigt ud, hvor lang Tid det vilde tage med Sporvogn, og hvis Frk. Fanny havde været længere Tid borte, end hun kunde gøre Rede for ved at sige, at hun havde maattet vente ved Omstigningsstederne, saa var han ikke blid.

Hvorfra skulde Partikulier Christiansen i Grunden have faaet et blidt Gemyt. I tredive Aar havde han Dag ud og Dag ind passet sin lille Kræmmerbutik og lagt Krone til Krone for en Gang paa sine gamle Dage at kunne have det godt. Han havde maattet bukke og skrabe og smile og sige Tak til, naar Kunderne kom med de urimeligste Forlangender, eller naar de gik igen uden at købe for to Øre efter at have faaet ham til at endevende hele sin Butik. Nu var det Slut med denne Bukken og Skraben og Smilen. Nu var han Kunde overalt, hvor han kom, nu var det hans Tur til at være urimelig, ubehagelig, fordringsfuld og stor paa det. Og han nød sin Lykke i fuldt Maal.

Partikulier Christiansen satte sig aldrig til Bords uden sin Datters Selskab. De var jo kun de to. Og var der noget Punkt, paa hvilket han var nøjeregnende, saa var det Overholdelsen af Spisetiderne. Fanny maatte hellere sætte sig til Bords halvt i Negligé end komme et Minut for sent paa Grund af en Omklædning.

Han satte særlig Pris paa sin gode tre Rets Middagsmad præcis Klokken 5, og da hans Datter forleden havde været ude paa Vesterbro og endnu ikke var naaet hjem til den fædrene Arne paa Østerbro, da Klokken manglede to Minutter i fem, var Kokkepigen og Stuepigen enige om, at det trak op til Uvejr inde i Spisestuen.

Christiansen gik op og ned ad Gulvet med korte Skridt, der blev helt elastisk-ungdommelige, af den Energi hans ophidsede Sindsstemning fødte i ham. Hans trivelige Mave skvulpede ligefrem, saa haardt traadte han i Gulvet. Hans Harme forøgedes, da han kom til at tænke paa, at han aldrig kunde taale at ærgre sig lige før Maaltiderne.

Men hvor kunde hun dog ogsaa blive af?

Han satte sig til Bords præcis Klokken 5, saa sad han lidt og trommede paa Dugen, og saa rejste han sig og gav Ordre til, at Middagen ikke maatte serveres, før hans Datter kom.

Klokken blev baade fem og ti Minutter over fem, og hun kom stadig ikke.

Der gik et Kvarter; og Christiansen rystede over hele sin Krop af Harme og Angst.

Saa lød der lette Trin, og Fanny fløj ind i Stuen med Overtøjet paa. Surmulende og dog smilende stod hun og saa paa sin Fader, der stillede sig op foran hende med begge Hænderne i Siden.

— Far maa ikke være vred, men jeg — —

— Kom og sæt dig til Bords først, sagde han strengt. — Jeg vil dog ikke have Middagsmaden helt ødelagt — —

Hun kastede Tøjet paa en Stol i Spisestuen og sagde:

— Jamen Fader, du kan slet ikke tænke dig, hvad der er hændet mig.

— Hændet dig? Det manglede jo bare, du skulde rende og lade noget hænde dig i Stedet for at passe at komme hjem i rette Tid. Det er dog for galt!

Fanny var stadig smilende og rød.

— Jamen Far, det hele er slet ingen Ting.

— Naa, det kalder du for ingenting — —

— Et lille Eventyr i Sporvognen, afbrød Fanny ham.

Partikulier Christiansen lagde Kniv og Gaffel fra sig, saa det rungede i Servicet.

— Et Eventyr! sagde han. — Min Datter, et Eventyr i en Sporvogn!

— Herregud, Far. En pæn og dannet Herre.

— Et Eventyr med en Herre! Hvad i Alverden mener du dog, Fanny.

— Det Hele er jo ingenting, Far. Jeg be-

griber ikke — saa hør dog, hvad jeg vil fortælle. Jeg havde glemt min Portemonæ; det er da noget, der kan ske for enhver.

— Saa? kan det det? Ja, vist navnlig for Folk, der ikke har nogen.

— Jeg anede det ikke, før Konduktøren kom. Jeg har aldrig været i den Situation før, og jeg blev saa flov, da han stod med udstrakt Haand og ventede paa Pengene. Hvad skulde jeg dog sige? Folk saa paa mig, og jeg følte, at jeg blev rød lige til Haarrødderne, saa er der lige med et en Herre ved Siden af mig, der ligefrem og naturligt siger: „Her Konduktør, De skal have Penge for to.“ Han havde set den Forlegenhed, jeg var kommen i, og var saa venlig at betale for mig.

— Men Pigebarn dog, busede Christiansen op, — er du gaaet fra Forstanden? Du kunde jo have sagt det til Konduktøren. Men alt det forklarer jo ikke, hvorfor du kommer for sent! Og nu disse Penge! Hvordan vil du bære dig ad med at betale dem tilbage til denne paatrængende Fyr? For du tænker da forhaabenlig ikke paa at beholde dem, du vil da vel ikke tage mod Penge af en vildfremmed Herre? Hvor kan du ogsaa gaa hen og glemme din Portemonæ? Hvor kan man gøre saadan noget? Det hænder saagu aldrig for mig!

„Far maa ikke være vred.“

— Jeg har hans Visitkort. Her er det: Carl Benzon, Assistent i Børs-Banken — —

Før Fanny fik læst mere, snappede hendes Fader Kortet ud af Haanden paa hende og raabte:

— Næ! Nu gaar det for vidt! Denne Fyr har altsaa ikke blot fornærmet dig ved at give dig ti Øre — som om du ikke var min Datter, Partikulier Christiansens Datter, men en Tiggertøs — han har endog været saa paatrængende at lade dig vide, hvem han er! Hvad er det dog for en simpel Karl!

— Men Far, hvordan skulde jeg kunne betale ham hans Penge tilbage, naar jeg ikke anede, hvem han er?

Christiansen sprang op. Nu tog Harmen helt Magten fra ham.

— Det lader til, at jeg ikke skal have Mad idag! raabte han og kimede paa Stuepigen. — Min Hat og min Frakke! Hurtigt! Og saa hent en Droske. Ikke et Minut længer end højst nødvendigt vil vi beholde den Fyrs Tiøre! Jeg vil køre hen og betale ham den straks, og saa skal han faa min Mening at vide! Forstaar du det!

Frk. Fanny græd. Hun kendte lidt mere til Bankassistent Benzon, end hun havde Lyst til at aabenbare for sin Fader. De havde ofte mødt hinanden og set hinanden, og set, at de havde lagt Mærke til hinanden. Den Dag havde de talt sammen for første Gang — takket være den lille Hændelse i Sporvognen.

— Du vil da ikke gøre Skandale, Far! jamrede hun. — Behersk dig dog en Smule. Han har virkelig opført sig pænt og gjort alt i en god Mening.

— Ja, du kan tro, jeg skal give ham „i en god Mening“.

Lidt efter kom Stuepigen ind og meldte, at Drosken holdt for Døren.

— Men han kan kun tage en enkelt Tur, sagde hun, — for han skal et andet Sted hen, saa snart han har sat Herren af.

— Ja, lad ham rejse og ryge, raabte Partikulieren. — Jeg faar nok en anden Vogn, naar jeg skal hjem.

Som en Rasende foer han ned til Vognen, bad Kusken køre til af alle Kræfter og knaldede Vogndøren i.

Frk. Fanny gik op paa sit Værelse og græd sine modige Taarer af Skam over sin Faders Hidsighed.

— — —

Benzon havde gjort sig det mageligt hjemme hos sig selv. Han sad og tænkte paa Eftermiddagens lille Hændelse. — Hvordan mon hun nu vilde bære sig ad for at komme til at betale ham hans Penge tilbage?

Han smilte ved Tanken om hendes Frygtsomhed og om den vanskelige Fader, som hun havde fortalt vilde være vred, naar hun kom for sent hjem.

Han besluttede saa vidt muligt ikke at gaa ud de første Dage, han vilde for ingen Pris gaa Glip af hendes Besøg, hvis hun nu tilfældigvis kom forbi og vilde stikke op og betale sin Gæld. Men ak! tænkte han saa, en skøn Dag kom der nok et 10 Øres Frimærke til ham — og maaske en lille Takskrivelse. Saa havde han da i al Fald opnaaet at faa et Brev fra hende — hvis ikke det blev fra den strenge Fader.

Pludselig ringede det paa hans Dør. Hans Værtinde lukkede op. Han hørte tunge, trampende Skridt i Entreen. Døren blev knaldet op, og en aandeløs, tyk Herre stormede ind i hans Stue med Hat paa Hovedet og en tyk Stok i Haanden.

Benzon blev siddende ganske roligt. Folk, der kom paa den Maner, værdigede han ikke en Mine eller et Ord.

Han behøvede saamæn heller ikke at sige noget; den ældre, tykke Herre tog øjeblikkelig fat selv.

— Min Herre! Deres Opførsel er skandaløs!

Benzon drejede sin Lænestol saaledes, at han mere demonstrativt kom til at vende Ryggen til Rolighedsforstyrreren.

— Er De en dannet Mand — er De værdig at kalde- en Dannemand? Hvor kan det falde Dem ind at benytte Dem af en ung Dames Forlegenhed og den Omstændighed, at hun et Øjeblik er overladt til sig selv uden faderlig Beskyttelse? De paatrænger Dem en uerfaren ung Dame, byder hende Penge og tvinger hende til at høre paa, at De præsenterer Dem for hende. De giver hende Deres Kort og Adresse! Kalder De den Opførsel for—for—forsvarlig?

Han gjorde en Kunstpavse midt i sit Foredrag. Og Benzon, der nu forstod, at det var Frk. Fannys vrede Fader, han havde faaet med at gøre, saa paa ham med venlig Deltagelse, der irriterede ham endnu mere. Men det kunde aldrig falde Benzon ind at smide Frk. Fannys Fader ud, eller blot sige et eneste uhøfligt Ord til en Mand med en saadan Datter.

— Jeg vil endnu blot sige Dem, unge Mand, fortsatte Partikulieren med fornærmelig Værdighed, — at min Datter saa lidt som jeg vil have noget med Dem at bestille. Det haaber jeg ikke er til at misforstaa. Nu skal De faa Deres Penge.

Han blev afbrudt ved, at det bankede paa Døren, og en Droskekusk stak Hovedet ind.

— Undskyld, sagde Kusken, — det var den Herre, jeg kørte for. Jeg fik ingen Penge for Turen, og jeg havde jo sagt til Herren i Forvejen, at jeg ikke kunde tage Turen tilbage med det samme, eller hente a' senere. Og nu kan jeg skam ikke holde længer og vente paa mine Penge. Undskyld meget.

Partikulier Christiansen blev rasende over saaledes at blive afbrudt og rykket for Penge i en fremmed Mands Nærværelse, tilmed i denne Mands Nærværelse. Og hele hans Vrede vendte sig nu mod Droskekusken.

— Jeg tror, De er tosset! Hvad vil De her? De har at blive holdende og vente til jeg kommer; har jeg maaske ikke lejet Dem og Deres Vogn? Jeg betaler, naar det passer mig!

Men Droskekusken var ikke helt tabt bag af en Vogn.

— Naa, saa det gør De. Nej, gode Mand, De betaler her lige med det vons, kan jeg fortælle Dem. De bad mig ovenikøbet om at skynde mig med Turen, og jeg kørte, saa jeg kunde have risikeret en Mulkt for det, og saa skal jeg holde her og drive, en anden en kan ogsaa have det med Travlhed og Gesvindthed. Og De render bare Deres Vej — som om De var bleven gal — og siger ikke et Ord — og ikke en Øre faar man. Pyt! Saadan en —

„Nu kan jeg ikke holde her længer og vente paa mine Penge"

Benzon gottede sig i Stilhed over denne uventede Assistance. Her var da en Mand, der kunde hamle op med den gamle Grobrian.

Partikulieren var bleven mørkerød i Ansigtet af Raseri. Han stod og stammede og spruttede paa en ganske uforstaaelig Maade, mens han søgte i sin Lomme efter Portemonæen.

Fra den ene Lomme foer Haanden over i den anden. Saa begyndte han at klappe sig rundt omkring paa Tøjet for at føle, hvor han havde puttet Portemonæen hen. Men saa gik han pludselig helt i Staa og stod med aaben Mund uden at sige et Ord, rødlilla i Ansigtet.

Droskekusken begyndte at tage kraftigere fat.

— Vil De give mig mine Penge — og helst lidt gesvindt.

— Jeg — jeg har skam — glemt — min — Portemonæ, stammede Partikulier Christiansen med et rent idiotisk venligt Smil paa Ansigtet. Hans synlige Forlegenhed overbeviste Droskekusken om, at det var en Svindler. han havde for sig.

— Ja, den kender man jo, sagde Droskekusken. — Men saa skal De den Onde . . . . ogsaa komme til at køre med hen paa Politistationen og ordne den Sag, gode Mand — saadan en — tror han, man vil lade sig snyde . . . . Herren der er sikkert lige saa klog som jeg, og hvis jeg ikke faar mine Penge, forlader jeg ikke denne Treværelsers uden at tage Dem med.

Nu fandt Benzon dog, at det var paa Tiden at skride ind.

— Hvormeget skal De have? spurgte han Kusken.

— Skal vi sige halvanden Krone med Ventepenge —

— De skal faa Deres halvanden Krone af mig, men husk saa, at her i min Stue har De at tale ordenligt. Man gaar ikke ind og laver Ballade hos fremmede Folk. Jeg kunde jo lade Dem smide ud og faa Køretilladelsen taget fra Dem.

Kusken forstod straks, hvad det var for en Mand, han nu havde med at gøre, og han stod og bukkede og bad saa mange Gange om Undskyldning.

— Tillader De, at jeg lægger ud for Dem, Hr. Christiansen, sagde Benzon smilende. — Det kan jo saa let ske for enhver at glemme sin Pung.

Partikulieren rystede over hele Kroppen.

— Det bliver saa lige en Krone og treds, jeg skylder Dem, mumlede han, og trak af lutter

Forlegenhed en Blyant og et Stykke Papir frem for at notere det.

Kusken fik sine Penge og blev sendt afsted, og imens kom Partikulieren saa meget til sig selv, at han kunde blive enig med sig selv om, at nu var det bedst at anslaa en anden Tone.

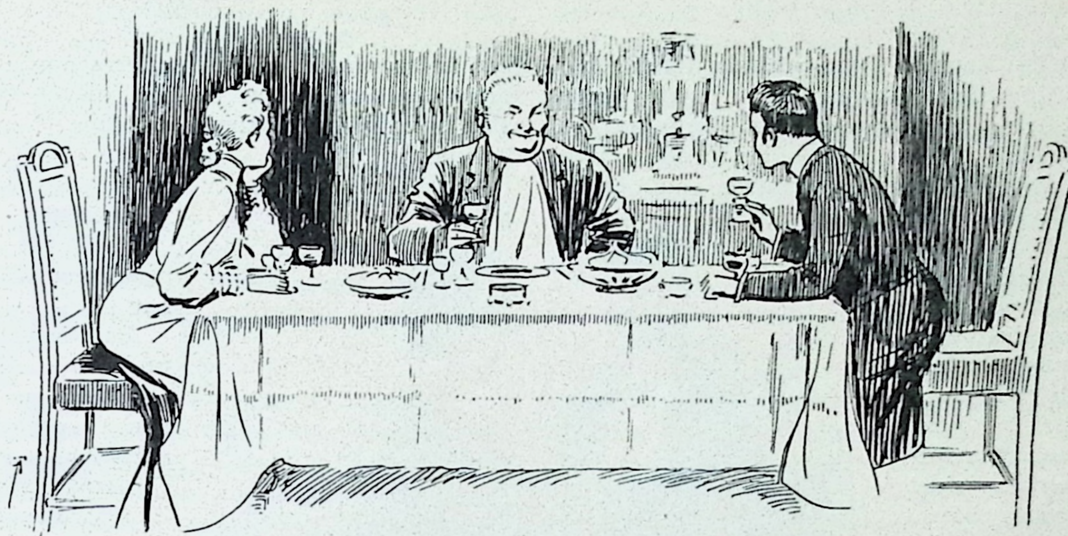
— Min Herre, Hr. Benzon, sagde han højtidelig. — Jeg tror, jeg har taget ganske fejl af Dem, og jeg vil haabe, at jeg maa faa Lejlighed til at lære Dem nærmere at kende. Tilgiv den lille Misforstaaelse, der har været imellem os.

— Bevares, bevares, sagde Benzon. — Jeg forstaar Dem saa udmærket, og bebrejder Dem jo intet. En Fader maa jo altid være forsigtig og stille sin Datters Omgangskreds paa Prøve.

— Ja, paa Prøve, sagde Christiansen ivrig, — jeg vilde jo blot prøve, om De var den Gentleman, jeg altid har anset Dem for, Hr. Benzon. Og nu beder jeg Dem — Klokken er jo kun seks — tag med mig hjem og spis til Middag, saa kan vi afgøre vort lille Mellemværende. Min Datter og jeg er ganske alene.

— — —

En halv Time senere sad tre gemytlige Mennesker og spiste og drak hjemme hos Partikulier Christiansen.

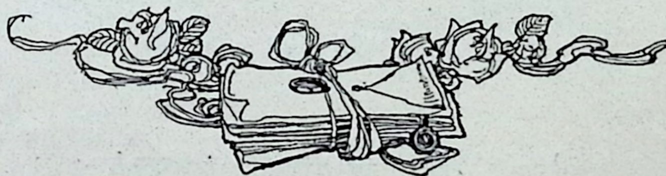

Tre gemytlige Mennesker sad og spiste og drak hjemme hos Christiansen.

Men et halvt Aar efter fejredes der en endnu gemytligere Fest, da hans eneste Datter holdt Bryllup.

Hver Gang nogen nu taler om Gæld, saa klør han sig bag Øret og siger:

— Tag Dem i Agt for det. Jeg har en eneste Gang i mit Liv laant; det var en Krone og halvtreds Øre, og den Gæld kom jeg til Slut til at afgøre med en Gave paa tyve Tusind Kroner.

MESTERRYTTEREN

AF A. M. DUVANTIER

ILLUSTRERET AF SOFUS JÜRGENSEN

Henri Laurent var rasende forelsket i Cathérine Dubois. Han havde første Gang set hende en Væddeløbsdag paa Vinterbanen i Paris, da hendes Broder, Jean Dubois, en af Parisernes Yndlinge, vandt Løbet over 100 Kilometer. Siden havde han søgt at træffe hende overalt, hvor franske Sportsfolk mødes, paa Cyclebanerne, ved Sportsfesterne og paa Klubturene til Asnières, og til sidst belønnedes hans Udholdenhed. Da han en straalende Festaften traadte ind i Salonen hos Mr. Commelin, den franske Cycle-Unions Formand, var det første hans Øje mødte, Cathérines muntre, lille Ansigt, der syntes at smile ham genkendende i Møde.

Erindrede hun ham? Var det da muligt, at det Blik, hun paa hin Væddeløbsdag havde sendt ham fra Tribunen, var mere end en Tilfældighed, en Spøg — —? Tanken derom fik hans Puls til at banke hastigere, og han opsøgte sig en Plads, hvorfra han uforstyrret kunde betragte og beundre hende. Hun forekom ham at være den mest indtagende unge Dame, han nogen Tid havde set. Han fortrylledes af hendes slanke Skikkelse og af hendes yndefulde Bevægelser; men mest af alt elskede han hendes mørke Øjne, som af de lange, sorte Vipper fik ligesom en egen dyb Glans.

Musiken spiller op til en Vals. Henri tager Mod til sig og beder Husets Herre om at blive forestillet for Frøken Dubois, og et Øjeblik efter svinger han henrykt sin Dame hen over det blanke Gulv.

„Husker De, Frøken, hvor vi saaes sidst?“ spørger han.

„Husker De, Frøken, hvor vi saas sidst?“ spørger han.

„Nej, Hr. Laurent; men set Dem har jeg.“

„Paa Vinterbanen, under 100 Kilometerløbet. Da Klokken ringede for sidste Omgang, stod De oppe paa Tribunen, rød af Spænding. Jeg glemte at se paa Rytterne for at se paa Dem —“

„Umuligt. Saa rolig kan De ikke have været i Dagens interessanteste Øjeblik. Men lad os holde op. Jeg er varm. Ja, jeg elsker Væddeløbene og den Spænding, der er over dem. Helst ser jeg dem en Søndag, naar Solen skinner paa de blanke Maskiner, og der er mange Mennesker paa Tilskuerpladsen. Jeg holder af at staa ved Banens Rækværk og høre hele Rytterflokken komme susende og fare forbi i et Nu. Og saa Opløbet, Slutningskampen! Alle mine Nerver er spændte. Det er, ligesom jeg selv var med i den rasende Fart. Jeg følger Rytternes mindste Bevægelser, deres Skiften Plads i Rækken, holder Aandedrættet tilbage, for saa, naar Vinderen flyver over Maalet, paany at aande ud i al den Larm og Hyldest, der lyder ham i Møde.“

Henri kendte det. Hvor ofte havde han ikke

selv dirret af Spænding under et Baneløb. Og hvor ofte havde han ikke paa Landevejsturene givet efter for Lysten til at flyve afsted som en Stormvind og køre uden om alle, der var foran ham. En berusende Fornemmelse den, at mærke Luften suse om sit Hoved og se Vejen svinde under Hjulene. Tit havde han følt sig fristet til at deltage i Væddeløbene. Det maatte være herligt at være Genstand for al den Hyldest, der ombruser Favoriterne. Hvilke Triumfer kunde der ikke fejres! Kostbare Præmier, et berømt Navn, Damernes Beundring — kort sagt Guld og Ære kunde vindes. Og i Tankerne føjer Henri hastig til: Cathèrines Haand og Hjerte. — —

De blev afbrudte; en Herre bød Frøken Dubois op til Mazurkaen. Men nogle Dage efter hin lykkelige Balaften købte Henri Laurent en Væddeløbsmaskine og paabegyndte sin Træning.

* * *

Paa Buffalobanen, den største Cementbane i Paris, smeldede Tricoloren fra alle Stænger. Fra Inderkredsen, hvor Dommere, Referenter og spraglet klædte Ryttere færdedes i broget Blanding, lød et Hornorkesters Toner ud til en talrig Mængde Mennesker, der flokkedes paa alle Pladser for at overvære Sommerens Indledningsløb, blandt hvilke det aarlige internationale Løb om Seinepokalen imødesaas med største Forventning. Vilde Dubois atter i Aar vise sig at være alle sine Konkurrenter overlegen, eller kunde Linton hans engelske Rival mulig tilbageerobre Pokalen, eller skulde den maaske gaa over paa helt nye Hænder?

De første Løb køres under ringe Deltagelse fra Publikums Side; men i samme Øjeblik, som der ringes ud til Start i Pokalløbets første Heat, fanges Interessen. Nogle og tyve Ryttere er anmeldte, og Løbet, der gaar over fem Kilometer, køres i fem Heats. Linton bliver Nummer Et i det første. Det andet vindes af en ung, ukendt Rytter, Henri Laurent, fra hvis Skulder der flagrer et gult Silkebaand. Kun En kender dets Betydning — Gult er Cathèrines Yndlingsfarve. Tredje Heat vindes af Dubois, Mellemheatet af Huret. Disse fire skal altsaa udkæmpe den afgørende Kamp.

Efter at et mile-Handicap for Begyndere er kørt til Ende, ringes der til Start i Slutningsløbet om Seinepokalen. Rytterne kommer ud paa Banen indhyllede i deres lange Kapper, Maskinerne gøres klare, Kapperne kastes, og Rytterne sidder op. Saa lyder Startskuddet, der sættes af, og Spændingen er begyndt.

Henri er i Spidsen. Hans erfarne Kammerater har beredvilligt overladt ham det trættende Førerskab. Men han vil ikke forspilde sine Chancer. Efter et Par Omgange sagtner han Farten, og nu gaar Linton frem i en pludselig overraskende Spurt. Men Anslaget mislykkes. Dubois er paa sin Post og følger lynsnart efter, og en Snes Sekunder efter er Flokken samlet igen. Rytterne skiftes nu til at føre, og først henimod Slutningen sætter Linton Farten op paany, denne Gang for Alvor. Da Dommerklokken ringer for sidste Omgang, er Spændingen paa sit Højeste, Farten kolossal, Stemningen næsten højtidelig. Man hører kun den raslende, klirrende Lyd af Maskinernes Flugt henover det haarde Banelegeme, og Rytternes halvhøje, indbyrdes Tilraab. I det første Sving er Linton og Huret forrest. Dubois er klemt inde i bageste Række af Laurent; men i samme Øjeblik Linton begynder sin Slutspurt, ser Dubois sit Snit til at smutte igennem. I sidste Sving er Linton indhentet, og nu kommer det egenlige Opløb paa Banens Langside. Side om Side flyver de to Favoriter frem mod Maalet. Da hænder det Uhørte, Overvældende, at Laurent, hvem Ingen kender, og Ingen regner med, fra sidste Sving med uimodstaaelig Kraft arbejder sig frem i Række med Dubois. Tomme for Tomme vinder hans Forhjul frem foran dennes. Nu naar han Lintons — nu passerer han det — dér er Maalstregen — han har vundet. — —

„Hvem vandt?“ spørger Tilskuerne aandeløse. „Laurent,“ siger En. „Umulig,“ raaber en Anden, „det var Linton.“ „Nej, Dubois,“ paastaar en Tredje. Men Tvivlen faar ikke Lov at herske ret længe. Laurents Nummer hejses som Vinder. Med faa Tommer har han besejret Englands Mesterrytter og med en halv Hjullængde Parisernes erklærede Yndling, Dubois. Dagen er hans. Paa hans Æresrunde bruser Leveraabene om ham fra alle Kanter. Hvilken Begivenhed! Hvilken Triumf! Men langt borte fra faar han Øje paa en Dame i gul Silke, der oppe fra Tribunen tilvinker ham sin Hyldest. Den Hilsen er for ham mere værd end Mængdens Bifald, end Pokalens Værdi. Den var Løbets Indsats, og han har vundet Prisen.

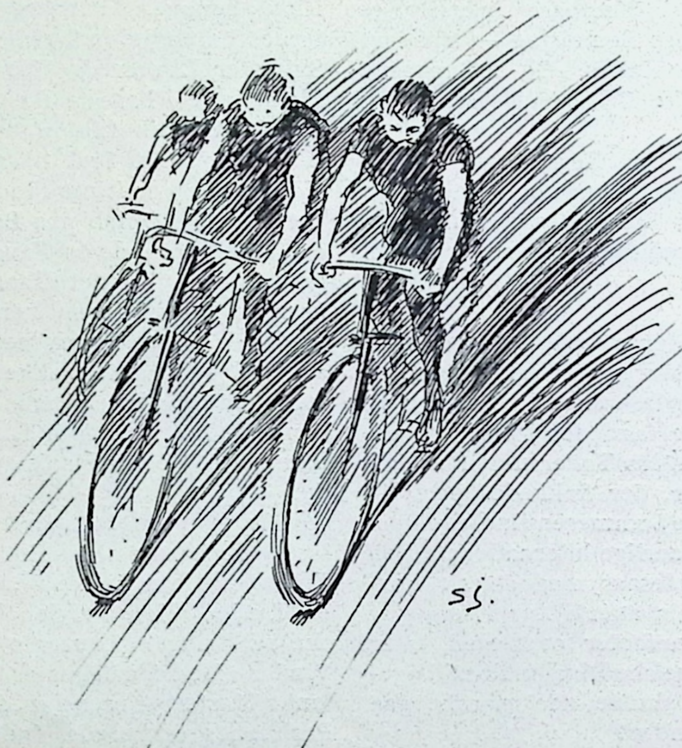
* * *

I den nærmeste Tid derefter fløj Henri Laurent fra Sejr til Sejr. I Bordeaux slog han Lesna, i Marseille den hidtil uovervundne Michael, „det lille Vidunder“, som han kaldtes. I Juni besejrede han Tomaselli, Italiens Mesterrytter, i Turin, og i Juli vandt han i Paris det franske Mesterskab over en Kilometer. Hans Popularitet var overordenlig. Med ét Slag var hans Navn kommet paa Alles Læber og hans Billede i alle Blade. Cigarer og Parfumer fik Navn efter ham, Cyclefabrikanterne tryglede ham om at køre deres Maskiner, og i tre Maaneder kørte han over ti Tusinde Francs ind.

I Paris' sportselskende Kredse var han den beundrede og fejrede Helt, som man kappedes

om at indbyde. Og han nød sin Lykke i fulde Drag, skønt han ofte derved maatte overtræde Træneringsreglerne. Sin Stilling i Handelsverdenen havde han forlængst opgivet for udelukkende at hellige sig Sportslivet, i hvilket Hyldest og Beundring blev ham en daglig Fornødenhed. Han ænsede ikke, at de øvrige Baneryttere med Skinsyge fulgte hans æventyrlige Færd, og ved alle Lejligheder søgte at lægge ham Hindringer i Vejen. Han følte sig undertiden som en Fremmed iblandt dem. Men hvad brød han sig derom. Han stolede paa sit Held, sin Styrke og sin Kærlighed.

Foruden at træffe Cathèrine ved Festerne og hos Mr. Commelin, saa han hende regelmæssig en Gang om Ugen. De mødtes om Formiddagen ude i Tuillerihaven, eller paa Cycle i Meudon, eller et andet Sted i Omegnen, hvor de uforstyrret kunde tales ved. Han havde forlængst erklæret hende sin Kærlighed, og siden var Tiden gaaet for ham som i en Rus. Han talte Dagene mellem deres Møder og fortæredes af Utaalmodighed, naar det hændte, at hun udeblev. Han sagde hende ofte, at hun var ham mere værd end al den Hyldest, han nød, og han udmalede for hende, hvor henrivende det skulde være en Gang at forsvinde fra Væddeløbsbanerne, lige saa pludselig som han var dukket op, og sammen med hende trække sig tilbage til en roligere og endnu lykkeligere Tilværelse. Kun fordi Cathèrines Broder forholdt sig kølig overfor Henri, var dennes Forhold til Søsteren endnu ikke blevet almindelig kendt.

„Kør til, Linton, kør til!" raabes der.

Saaledes stod Tingene, da Tom Linton paany viste sig i Paris. Den unge Englænder var nu i fortrinlig Form, og første Gang han kørte, vandt han alle de Løb, hvori han deltog. Henri derimod startede ikke. En Forudfølelse af, at Sejren mulig kunde svigte ham, holdt ham tilbage. Ikke for alt i Verden vilde han besejres af Linton, for hvem Cathèrine trods sine Følelser for Henri nærede en besynderlig Forkærlighed. Henri lagde med Ubehag Mærke til, at hun begejstret klappede i sine smukke Hænder, da Linton kom ind som den Første i sit Heat, og det forekom ham, at hun ved Festen efter Løbene ofrede hans Konkurrent en usædvanlig Opmærksomhed. Ganske vist var Linton hendes Broders gode Ven og Omgangsfælle trods Kappestriden imellem dem; men Henris skinsyge og mistænksomme Hjerte lod sig ikke stille tilfreds med denne Forklaring, og da han under en Dans et Øjeblik var alene med Cathèrine, kunde han ikke tilbageholde en Bebrejdelse. Han angrede det øjeblikkelig. Han forstod, at han havde aabnet Cathèrine et Indblik i sit svage, forelskede Sind og overgivet sig paa Naade og Unaade. For sent mindedes han det gamle Ord om at Kvinden *vil* beherskes, og Resten af Aftenen blev ham en Pine, i hvilken alle de Smigerord, der ødsledes paa ham af ligegyldige Personer, ingen Lindring bragte.

Det gamle Forhold imellem Henri og Cathèrine var vel ikke ødelagt af den lille Scene paa Festaftenen. De sluttede Fred paany. Men saa ofte de traf Linton, der altid viste Cathèrine udsøgt Opmærksomhed, blussede Henris Skinsyge op paany. Englænderen syntes ikke at mærke dette. Med fuldkommen Flegma bar han Henris uforbeholdne Mishag, og med den bedste Samvittighed af Verden, som kendte han intet som helst til Cathèrines og Henris Forhold, fortsatte han sit Kurmageri. Henri harmedes over denne Ro. Ofte knyttede han ubemærket sine Hænder og følte en ubændig Lyst til at slaa denne Angelsachser til Jorden, duellere med ham, dræbe ham; men Linton undgik altid de aabne Sammenstød. Kun var der i hans Stemme som en skjult Spot, en dulgt Ringeagt, som glødende Jern.

Og Cathèrine! Som et Barn, der leger med Ild, spillede hun Bold med Begges Hjerter. Snart droges hun til den stærke, selvsikre og uanfægtede Linton, snart lyttede hun til Henris

lidenskabelige Kærlighedsforsikringer. Hendes Sind blev ustadigt og lunefuldt, en Foraarshimmel, under hvilken Uvejr skifter med Solskin, og Dag for Dag blev hun mere og mere uvis om, hvem af de to Mænd hun burde vælge.

Henri havde omhyggelig undgaaet at starte sammen med Linton. Men Tidspunktet for Verdensmesterskabsløbene, der hvert Aar skulde afholdes paa Herne-Hill Banen i London, nærmede sig, og de var begge klar over, at den afgørende Kamp her maatte udkæmpes imellem dem. Begge trænede de ivrigt for at være i saa god Form som mulig, og i hele den franske og engelske Sportsverden imødesaas disse Løb, i hvilke samtlige Favoriter paa begge Sider skulde deltage, med den største Spænding.

Nogle Dage før Rytterne skulde afrejse til Verdensmesterskabsløbene, afholdtes en stor Sportsfest i Boulogneskoven. Henri tog derud for at træffe Cathèrine, men ledte længe forgæves. Endelig fandt han hende i et muntert Selskab i en af Restauranterne. Hendes Broder, Linton og nogle andre Ryttere med Damer var til Stede, og Stemningen var animeret. Henri skuffedes ved at træffe Cathèrine i disse Omgivelser; men han anslog samme muntre Tone som de andre og tog Plads ved deres Bord.

„Hr. Laurent“, begyndte Linton, der sad ved Cathèrines Side, „ved De, at Frøken Dubois har tilladt mig at bære hendes Farve under Løbet paa Søndag?“

Henri blegnede, men bevarede sin Ro.

„Det hjælper Dem ikke, Mr. Linton, De taber alligevel.“

„Vi faar at se, Hr. Laurent“, smilte Linton tillidsfuldt.

* * *

Ad alle Gader, som fra Londons nordlige Del fører til Herne-Hill Banen, myldrer det med Folk, som agter sig til Verdensmesterskabsløbene. Inde paa Sadelpladsen staar Tilskuerne pakkede som Sild i en Tønde, utaalmodige efter at Løbene skal begynde. Hver Gang en af Rytterne viser sig paa Banen for at køre en Runde, diskuteres hans Navn og hans Chancer, og the bookmakers gør glimrende Forretninger. „En shilling paa Laurent“, raabes der, „To paa Dubois“. „Ti paa Linton“. En Programsælger raaber med Favoriternes Portræter, en anden med deres Levnedsløb. Larmen, Tummelen og Trængslen er umaadelig.

Paa Inderkredsen slentrer Henri om i sine egne Tanker. Hans Venner siger om ham, at han er bleven menneskesky i den sidste Tid. Han grubler Dagen lang; men naar Sol gaar ned, er han ikke klogere, end da Sol stod op. Han føler, at denne Væddeløbsdag vil være afgørende for hans Forhold til Cathèrine. Vinder han, er der Haab endnu. Taber han — —. Han vover ikke at tænke Tanken til Ende. Det er ham kærere at dvæle ved den første Mulighed, Han ser sig i Tankerne fare over Maalet som Nummer Et; han hører Bifaldet, føler Stoltheden. Resultatet telegraferes til Paris, derfra ud over hele Verden. Cathèrine erfarer det. De mødes. Hun er mere straalende end nogensinde — —

Et tusindstemmigt Skrig, en frygtelig Larm — — —

Men hvad — hvad i Himlens Navn er det? Oppe paa Tribunen, paa første Række, en Dame i en gul Dragt med hvide Kniplinger. Cathèrine! Umuligt. Hun har ikke mælet et Ord derom. Eller har hun villet berede ham en Overraskelse? Hans Hjerte sitrer af Haab; men han maa have Vished. Han opsøger Jean og overvinder sig til at spørge ham saa rolig, han formaar:

„Er Cathèrine med herovre?“

„Ja“, svarer Jean smilende. „Vi tager ud og besøger Lintons, naar Løbene er overstaaede“.

Det sortner for Henris Øjne. Et Øjeblik sanser han intet omkring sig. Saa falder en besynderlig døsende Ro over ham, og først da hans Træner kommer og melder, at Hovedløbet skal begynde, vaagner han op til klar Bevidsthed. Et Øjeblik tænker han paa at opgive det Hele, rejse bort, bryde med dem alle. Men saa

vaagner Hadets Styrke i ham. Han *vil* tiltvinge sig Sejren, *vil* overvinde sin Fjende — —

Der startes. Løbet gaar over tre Baneomgange. Henri gaar straks frem og fører i rasende Fart. Hans Ansigt er fortrukket, Blikket stirrende, alle Sanser spændte til det Yderste. „Han kører som en Djævel“, raaber Folk. „Som en Engel“, raaber andre. Spændingen er uhyre. Kan han køre fra dem? „Kør til, Linton, kør til!“, raabes der, naar Flokken rasler forbi.

Sidste Omgang. Henri hører dem bag sig. Han hører Tilraabene, Støjen, al den nervøse Uro paa Tilskuerpladsen. Den opildner ham. Nu kun en kraftig Slutspurt, og han vinder. Men der — der er de! Linton farer frem ved Siden af ham, Dubois, Huret, Michael. Nu er de foran ham. De spærrer ham inde. Vinder Linton? Henri har hans Baghjul lige foran sig. Sacre dieu! Der er ingen Udvej. Hans Blod gløder i hans Aarer. Det sortner for hans Øjne. „Kør ham ned, denne Britte“, raaber det i hans Hjerne, „kør ham ned!“ Han lukker Øjnene og træder med al sin Kraft i Pedalerne — — — et tusindstemmigt Skrig, en frygtelig Larm, Lyd af Metal, der knækker som Glas, af Menneskelegemer, der slynges tungt mod Banens haarde Cement — — — Linton vinder.

* * *

Mandagsbladene var fyldte af Beretninger om den frygtelige Begivenhed, der var indtruffen under Verdensmesterskabsløbet om Søndagen. Paa en uopklaret Maade var Rytterne tørnede sammen i Opløbet. Protin, Barden og Laurent var styrtede, og den sidste havde slaaet sig ihjel paa Stedet. En Pedalspids var gennem Tindingen trængt ind i Hjernen og havde dræbt ham øjeblikkelig. Barden og Protin derimod var slupne med lettere Beskadigelser.

Alle beklagede den unge Mesterrytter, hvis Navn kun saa kort havde lyst paa Sportens Himmel for pludselig at slukkes lige saa brat, som det var tonet frem.

GIFT MOD GIFT

FORTÆLLING AF DR. DIXON

ILL. AF *DJ. CHRISTOFERSEN*

Min Hustru havde bebrejdet mig, at jeg overanstrængte mig med Arbejde.

Jeg var ung, stærk, fuld af Energi og Haab og svarede hende:

Det nytter slet ikke, hvad du siger. En Læge har ikke Lov til at sætte sig med Hænderne i Skødet og hæve Honorar hos de Klienter, han har skaffet sig, for saa at tylle lidt Medicin i dem, naar de en Gang imellem kommer og fortæller ham, at de fejler noget. En Læge maa arbejde.

— Ja, men du har ogsaa den Pligt at tage lidt Hensyn til dit eget Helbred.

— En Læge maa bestandig arbejde paa at berige sine Kundskaber og udvide Videnskabens Rammer, for at Resultaterne kan komme hans Patienter til Gode.

— Men du arbejder altid. Lad de Videnskabsmænd, som ikke har Patienter at passe, sørge for Fremskridtene, saa kan I andre jo benytte Resultaterne. Paa den Maade fordeles Arbejdet da, mente min Hustru.

Det var mit ømme Punkt, hun der rørte ved.

Jeg havde netop paa det Tidspunkt gjort en medicinsk Opfindelse, som jeg ventede mig store Resultater af.

Ja, jeg vil ikke skjule det, jeg var en af disse virkelig farlige Læger, som altid er parate til at eksperimentete med deres Patienter. Den Svaghed er der ikke faa unge Læger, der har. Hidtil havde jeg endnu aldrig voldet nogel Menneske Skade; men ikke sjældent gik jeg i Spænding, fordi jeg havde forsøgt nye Midler og frygtede deres Virkning.

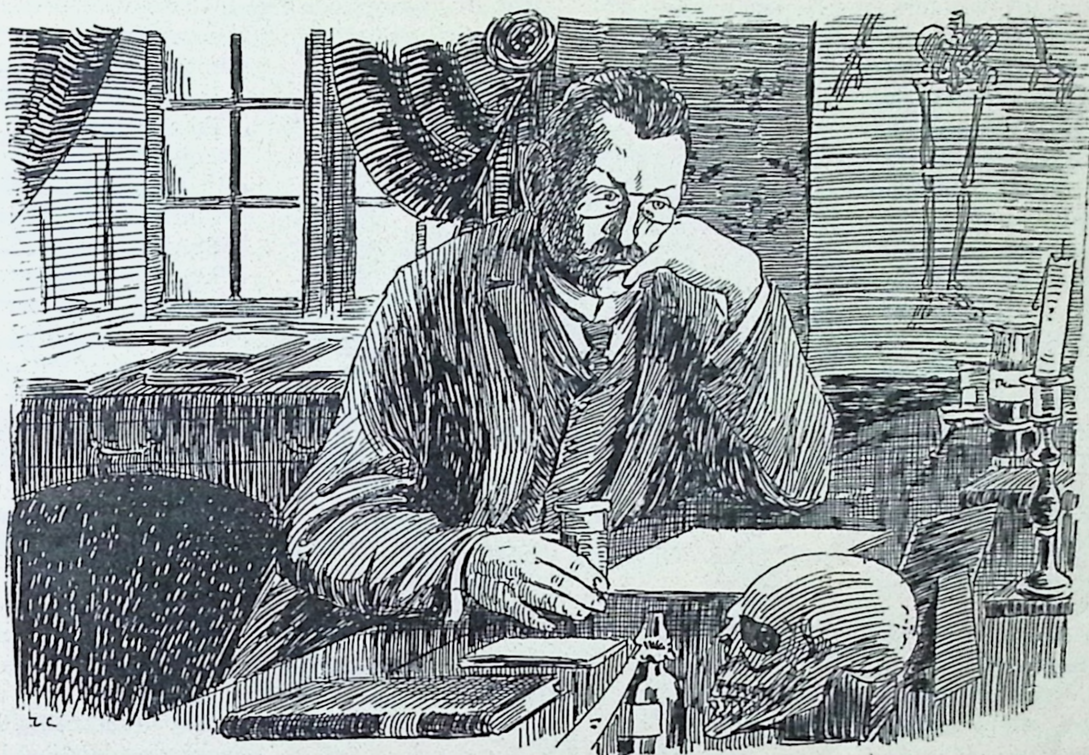
Den ny Medicin, jeg havde fremstillet, og som jeg satte saa megen Lid til, var et Middel, som skulde have gavnlig Indflydelse paa Folk med ødelagte Nerver; ja, jeg ventede mig endog

store Resultater af dette Middel paa Folk, der var begyndt at føle de nervøse Symptomer, der følger med Alderdommens Fremrykning.

Midlet var egenlig en meget stærk Gift; men anvendt i smaa Portioner og paa en bestemt Maade skulde det have stor helbredende Virkning. Det var den Opdagelse, det havde kostet mig Maaneder at gøre.

Sæt det gik galt! Sæt jeg blev kaldet til en Patient og maatte afbryde mine Iagttagelser uden en Gang at have faaet forklaret mit Tilfælde til en Kollega. Jeg vilde være Dødens sikre Bytte. Man vilde sige, at jeg havde begaaet Selvmord. og min Hustru vilde tage sin Død af Sorg derover.

Den Dag, jeg vil fortælle om, var det imidlertid lykkedes mig at overvinde alle Indvendinger.

Jeg vilde ikke være feig længer.

Jeg tvivlede ikke om, at mit Middel var ufejlbarligt. Alt, hvad jeg manglede, var Resultater. Den Række Forsøg, hvis Udfald skulde fastslaa Opdagelsens Værdi, var endnu ikke bleven gjort. Hvordan skulde jeg faa Mod til at gøre dem? Paa hvem skulde jeg forsøge den stærke Gifts Virkninger?

Jeg kunde forsøge med en af mine Patienter ... altsaa paa et Menneske, der i fuld Tillid til min Dygtighed gav sig i min Vold. Nej og atter Nej -- det kunde jeg ikke gøre Sæt, jeg nu begik en Fejl ved Behandlingen.

Jeg kunde ogsaa bede min Hustru, om jeg maatte eksperimentere med hende. Jeg vidste, at hun vilde give mig Lov. Men saa maatte jeg jo hellere forsøge paa mig selv.

Gang efter Gang havde jeg tænkt disse Tanker, og aldrig kom jeg videre. Jeg endte med at bestemme mig til at forsøge Midlet paa mig selv. Og ved denne Beslutning blev jeg staaende. Saa kom der de hundrede Ting i Vejen.

Jeg vidste, at jeg aldrig vilde naa til et tilfredsstillende Resultat, hvis jeg ikke forsøgte med mig selv. Først naar jeg selv havde forsøgt, turde jeg prøve paa andre. Jeg vilde ikke være fejg længer.

Jeg lukkede mit Medicinskab op og fremtog en lille Flaske, hvori der var et hvidt Pulver.

Jeg holdt den klare Flaske op mod Lyset og stod længe og betragtede den.

Saa tog jeg i et andet Skab en Flaske, paa hvis Etikette der stod Spiritus vini.

Deri vilde jeg opløse Pulveret for at fremstille Medicinen saaledes, at den kunde tages draabevis; men til min Skuffelse opdagede jeg, at Spritten var brugt op.

Da det var mig selv, der skulde have Medicinen, kunde jeg hjælpe mig paa anden Maade.

Jeg vilde alligevel have talt Draaberne op i et Glas Cognac, og da jeg vidste, at Pulveret ligesaa godt opløstes i Cognac som i ren Sprit,

tog jeg en Cognacskaraffe og et stort Vinglas frem, skænkede Glasset fuldt og kom en Del af Pulveret deri.

Jeg beregnede, at den Blanding, jeg saaledes fremstillede, delt til seks Gange, skulde være den stærkeste Dosis, jeg kunde taale.

Mine Hænder rystede lidt, men min Beslutning stod fast. Jeg vilde ikke være fejg længer. For min egen og for den lidende Menneskeheds Skyld maatte jeg forsøge Eksperimentet.

Saa optaget havde jeg været af disse Tanker, at jeg rent havde glemt at give min Hustru Besked om, at jeg lige til næste Formiddag ikke var til at faa i Tale af nogen og ikke gik ud, og at selv mine faste Patienter, om det saa gjaldt Liv eller Død, maatte henvende sig til en anden Læge.

I sidste Øjeblik kom jeg dog i Tanker herom og rejste mig for at sige Besked.

— Det var den første Afbrydelse, tænkte jeg ærgerlig.

Og i det samme kimede det paa min Dørklokke.

Lidt efter traadte vor Pige ind og meddelte, at der var en Herre, som absolut vilde tale med mig.

— Ja, lad ham saa komme, sagde jeg og slog den Protokol i, som jeg netop havde lagt til Rette paa mit Bord for at føre Journal over Eksperimentets Forløb.

Min Patient var en lille, mager Mand, der til Trods for sin elegante Klædedragt saa noget havareret ud.

Hans Ansigt blussede, det hvide i hans Øjne var rødsprængt, hans Næse var rødlig og ikke fri for at være begyndt at blive lidt svampet, og jeg lagde Mærke til, at hans Hænder rystede, da han trak sine Handsker af.

Jeg saa straks, hvad der var hans Svaghed.

— Jeg er meget elendig, sagde han, da jeg havde faaet ham anbragt i en Stol. — Nu vil jeg se, om De kan kurere mig, jeg er villig til at underkaste mig enhver Behandling. Jeg har ingen Appetit, Fordøjelsen er daarlig, jeg sover aldrig mere ... mine Nerver er aldeles ødelagte. — — Undertiden, Hr. Doktor, saa har jeg de frygteligste Anfald af Rædsel.

Han blev mere og mere ophidset, mens han talte

Jeg saa straks, hvad der var hans Svaghed.

— Livet er bleven mig en Byrde, og jeg er kun en Plage for de Mennesker, jeg omgaas. Jeg kan ikke længer kæmpe alene. Hvis De ikke kan hjælpe mig, Doktor, saa gør jeg en Ende paa mit Liv.

Der sad jeg og talte med et Menneske, som lod mig vide, at han var villig til at lade mig forsøge med ethvert Middel, om jeg kunde kurere ham — et Menneske, for hvem Livet ikke længer havde Værdi — netop et Menneske, som jeg havde Brug for — hvis blot ikke Ja, hvis blot Manden ikke havde været Alkoholist.

Netop en Alkoholist kunde jeg ikke bruge. Selv i de smaa Doser, hvori Giften skulde tilføres Legemet, vilde den være farlig for en Alkoholist, og desuden vilde den ingen Indvirkning have paa hans sygelige Tilstand, mente jeg. Og ikke en Gang overfor en jordisk Domstol vilde jeg kunne forsvare min Handlemaade, hvis det blev opdaget, at jeg havde givet en Alkoholist den Gift, der var Hovedbestanddelen i min ny Medicin.

— Vær nu blot rolig, sagde jeg.

— Rolig! raabte han. -- Hvem tror De kan være rolig, naar han lider som jeg. De frygteligste Tanker forfølger mig baade Dag og Nat. Jeg pines af de forfærdeligste Forestillinger.

— Ja, som saa mange andre, der er hengivne til Drik. Det er jo deri, Deres Sygdom stikker, sagde jeg.

Han blev lidt skamfuld ved mine Ord, og sagde saa lidt efter:

— Tro endelig ikke, Hr. Doktor, at jeg ser Snoge eller Rotter og andre uhyggelige Fantasifostre. Mine Rædselsforestillinger er af en hel anden Art. Ja vist drikker jeg, men hvorfor drikker jeg, Doktor, for at faa Ro i Sindet, for at bedøve mine Nerver. Jeg tror, jeg er vanvittig -- jeg formaar ikke at regulere mine Tanker en eneste Smule, de rædsomste Indbildninger vælter ind paa mig, og jeg lider de frygteligste Kvaler, til jeg bedøver mig med Spiritus.

— Ja, afbrød jeg, — og saa bliver det kun meget værre bagefter. Det bedste Raad, jeg kan give dem, er at holde op med Brugen af Alkohol.

Jeg var lidt ærgerlig over den Afbrydelse, som denne sølle Dranker havde foraarsaget mig og ønskede blot at blive ham kvit.

Desuden — hvad skulde jeg stille op med ham. Mod Drikkesyge fandtes jo dog kun et eneste Middel, et Middel, som kun den lidende selv besad: ved Hjælp af en kraftig Vilje lidt efter lidt at vænne sig af med Brugen af stærke Drikke.

Paa den Maade har mange Alkoholister kureret sig selv, inden det er bleven for sent. Men paa dette Menneske kunde jeg se, at alt Haab om Redning var ude. I Løbet af et halvt Aar vilde han have drukket sig ihjel, Alkoholen havde her fuldendt sit Ødelæggelsesværk, og kun ved Hjælp af Alkohol kunde han endnu nogen Tid holde Liv i sig selv.

Pludselig sprang han op og raabte:

— Ja vist drikker jeg. Men giv mig noget, der kan berolige mine Nerver, saa at jeg ikke lider baade Nat og Dag. Skaf mig Ro, giv mig noget, der skaffer mig blot en eneste Nats Hvile — — eller skaf mig den evige Fred, Doktor! Jeg begriber ikke, at jeg ikke selv for længe siden har sat mig en Revolver for Panden . . . jeg mangler Kraft dertil.

Pludselig lød der en stærk Støj nede fra Gaden. En Vogn rumlede over Stenbroen, der lød Galoperen af Heste, et Brag og et højt Skrig. Jeg foer hen til Vinduet for at se, om der var sket en Ulykke og saa, at man bar en saaret Kusk ind ad min Gadedør.

I et Nu var jeg ude for at se, om han var kommen slemt til Skade, han fejlede heldigvis ikke noget videre. Han blev børstet og vasket lidt, og jeg overlod til min Hustru at vaske hans Hudafskrabninger med Karbolvand og vendte selv lidt efter tilbage til min Patient.

— Jeg troede, der var sket en større Ulykke, sagde jeg, — men heldigvis, det var der ikke. Naa, skal vi saa tale videre om Sagen.

Jeg lagde med Forbavselse Mærke til, at der var kommet et helt andet Udtryk i min Patients Ansigt, det forpinte, fortvivlede Udtryk var bleven afløst af mere Ro.

— Jeg har det lidt bedre nu i Øjeblikket, Doktor, sagde han, — nu kan jeg tale lidt mere fornuftigt end før.

Min Forbavselse steg.

— Ja, sagde jeg, — jeg kan vist desværre ikke give Dem stort Haab om, at jeg kan kurere Dem.

— Sig ikke det, sig ikke det! Alt, hvad jeg beder Dem om, er dette: Giv mig en Medicin, som jeg kan tage, naar jeg vil sove, saa at jeg ikke altid behøver at bruge Alkohol — der maa vel findes noget, der kan erstatte denne Gift, som jeg føler undergraver min Sundhed.

Der maatte være en Aarsag til denne Forandring med min Patient. Mit Blik faldt paa Bordet, og jeg saa da, at der var langt mindre Cognac i Karaffen nu, end der havde været, da jeg forlod ham.

Han fulgte Retningen af mit Blik og blev forlegen.

— Ja, undskyld, sagde han, — men Ulykkestilfældet dernede forskrækkede mig i den Grad — jeg er jo saa nervøs — jeg vilde have haft lidt Vand — jeg var nødt til det — saa drak jeg et lille Glas Cognac.

Mit Blik fløj fra Karaffen hen til Glasset. Nu saa jeg, at det var tomt.

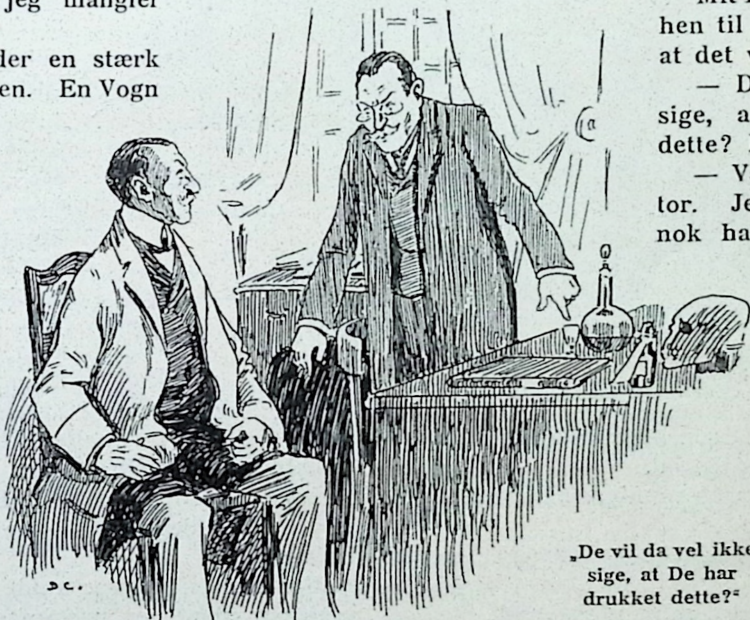
— De vil da vel ikke sige, at De har drukket dette? De har da vel ikke . .

— Vær ikke vred, Doktor. Jeg skulde saamæn nok have taget mig i Agt for at røre andre af Deres Sager. Men der stod jo paa Karaffen, at det var Cognac, og saa drak jeg et Glas —

— Drak De det, der var i Glasset? afbrød jeg.

— Ja, og lidt til bagefter — —

Jeg hørte slet ikke, hvad han sagde mere. Jeg sank tilbage i min Stol, Blodet susede i mine Øren, og jeg hørte ligesom Klokker kime. Jeg var en Afmagt nær.

„De vil da vel ikke sige, at De har drukket dette?“

Han har taget det — han har taget det, tænkte jeg, og de Ord mumlede jeg vistnok halvhøjt, for pludselig kom jeg til mig selv ved at min Patient sagde:

— Jeg sværger Dem til, Doktor, at det skal være den sidste Draabe, jeg nyder.

Jeg sad og stirrede paa ham i Tavshed, mens

jeg overvejede, hvad jeg skulde gøre, og hvad Følgerne kunde blive.

Jeg var overbevist om, at min Patient vilde være Dødens sikre Bytte, inden der var gaaet otte Timer. Han havde faaet en Portion, der var seks Gange saa stor, som den højeste Dosis jeg turde give nogen. Spørgsmaalet var nu, om jeg skulde sige ham noget eller i Stilhed studere Sygdommens Forløb.

— Jeg er ude og vil absolut ikke forstyrres, før jeg selv ringer, meddelte jeg min Hustru.

„Kør mig hjem, Doktor, jeg er saa træt!"

Saa laasede jeg Døren, satte mig hen til min Patient og tog hans Haand.

— Hvad vil De gøre ved mig, Doktor? spurgte han lidt urolig.

— Studere Deres mærkelige Tilfælde, sagde jeg.

— Nu er jeg ellers ualmindelig rask.

— Men det vil ikke vare længe, sagde jeg alvorligt. — Det, som De selv ikke har haft Kraft til at gøre, er sket.

— Hvad mener De?

— Den Medicin, De har taget, vil bringe Dem Fred.

— Var det Medicin? Jeg troede saa trygt —

— Det var Medicin. Den vil bringe Dem den Fred, De bad om. Den vil bringe Dem Ro og stille alle Deres Lidelser.

— Hvad mener De, Doktor? Hvad mener De dog?

— Vær blot rolig, De vil ingen Smerter komme til at føle. Stol blot paa mig. Om lidt lægger De Dem til at sove — saa roligt og drømmeløst som aldrig før, og saa . . .

— Og saa?

— Saa faar De Fred, den evige Hvile, De bad om før.

Hans Hoved sank ned i hans Hænder, og han gav sig til at græde, saa hele hans Legeme rystede.

— Skal jeg dø nu, Doktor? stammede han.

— Jeg tror det. Vær ikke bange?

— Ja men Doktor, saa uforberedt. Før syntes jeg godt, jeg kunde dø — jeg ønskede endog Døden — men nu, jeg føler mig ganske anderledes tilpas, og jeg har svoret, at blot De vil give mig noget Medicin, saa vil jeg aldrig smage en Draabe Spiritus mere. Jeg føler netop nu en stærkere Vilje end nogensinde før, min Beslutning har aldrig været fastere, jeg tror, jeg kunde sejre over min Lidenskab nu.

— Det er kun nu, De synes det, sagde jeg og førte ham hen til en Sofa, — nu, da De lige har faaet tilfredsstillet Deres Trang til Alkohol, og saa paa Grund af Giftens beroligende Virkning, at De føler Livet behageligere, men Deres Lidelser vil vende tilbage. Vær derfor hellere tilfreds med, at et Tilfælde har hjulpet Dem med at gøre det Skridt, som De ikke havde Kraft til at foretage selv, og som jeg ikke havde Lov til at hjælpe Dem med.

Før han endnu var holdt op med at græde, sank han slapt hen paa Sofaen og lukkede sine Øjne.

Jeg satte mig hen til mit Bord, tog atter min Protokol op og noterede Klokkeslettet ned. Saa tog jeg hans Puls og noterede ogsaa Pulsslaget.

Jeg formaar ikke at skildre de Følelser, der bemægtigede sig mig i dette Øjeblik.

Jeg vidste, at min Patient vilde dø for mine Øjne, og jeg troede allerede, at alt var forbi, da han efter en Times rolig Søvn, hvorunder hans Pulsslag stadig var bleven svagere og svagere, pludselig slog Øjnene halvt op og sagde:

— Er det Dem? Aa, giv mig noget at drikke, jeg tror, jeg dør af Tørst.

Jeg skænkede ham et Glas Cognac og Vand. Men til min største Forbavselse stødte han min Arm væk, saa snart han mærkede Lugten deraf.

Jeg forstod ikke, at han var saa meget ved sin Bevidsthed, at hans faste Beslutning, om ikke at røre en Draabe Spiritus mere, endnu kunde være virksom, eller om han virkelig i sin sygelige Tilstand følte Modbydelighed ved Cognac'en. Sagen var, at jeg stod aldeles fremmed for den Tilstand, hvori han befandt sig.

Jeg skænkede ham et Glas rent Vand. Han drak det og faldt straks efter atter i en rolig Søvn.

Time efter Time sad jeg og vaagede over ham. Den mindste Forandring i hans Tilstand noterede jeg omhyggelig ned.

Jeg tog hans Puls, hans Temperatur, prøvede hans Følenervers Tilstand, og paa et Tidspunkt, hvor Søvnen var saa lethargisk, at hans Muskler end ikke trak sig sammen, da jeg stak i dem med en Naal, troede jeg, at min Patient var ved Indgangen til Dødens Rige.

Jeg vidste, at denne dødlignende Tilstand var en Virkning af Giften, og Sovekuren var i Virkeligheden ogsaa en Del af den Behandling, jeg havde tiltænkt mine Patienter. Men her saa jeg denne Mand langsomt glide ind gennem Dødens mørke Port.

Jeg vidste, at saaledes vilde det gaa enhver, der fik for stor en Dosis af min Medicin, men jeg frygtede for, at denne Alkoholist i selve Dødsstunden vilde gøre en Undtagelse, og i et Anfald at Delirium tremens komme til at kæmpe en voldsom Dødskamp.

Det var begyndt at blive mørkt i mit Værelse, og jeg rejste mig for at tænde Lampen, da jeg pludselig igen hørte min Patient tale med svag, snøvlende Stemme:

— Kør mig hjem, Doktor. Jeg er saa træt.

Før jeg kunde svare, var han atter faldet hen i en Døs.

Det blev Midnat, og hans Tilstand forandredes ikke. Den Tid, det vilde tage for Giften at virke, var forløbet, og jeg var begyndt at haabe, at jeg kunde redde hans Liv.

Jeg lod min Hustru hjælpe mig med at bringe ham i Seng, og saa skiftedes vi til at vaage over ham til Klokken tolv den næste Formiddag.

Saa vaagnede han.

Jeg havde frygtet denne Opvaagnen mere end noget andet, men den forløb ganske anderledes, end jeg havde tænkt mig.

Saasnart han slog Øjnene op, var jeg parat med en Snaps Cognac.

Men med et Udtryk af dyb Afsky stødte han det væk og sagde roligt, som om han selv huskede hvert Ord, vi havde talt den foregaaende Dag.

— De, Hr. Doktór, har jo noget ganske andet at kurere mig med. Giv mig noget, saa jeg kan komme til at sove igen. Aah, Doktor, jeg er saa mat.

Jeg lod ham sove endnu seks Timer, saa fik han Lov til at prøve at staa op. Han var styrtet om, hvis jeg ikke havde holdt paa ham, saa mat var han. Jeg bød ham igen et Glas Cognac, men han bad om at blive fri for at drikke det.

— Siger De, jeg skal, saa gør jeg det, Hr. Doktor. Jeg er jo Deres Patient og maa adlyde Dem; men jeg har aldrig følt mig saa vel tilpas som nu. Jeg kan slet ikke taale at tænke paa at drikke Spiritus i dette Øjeblik.

Jeg beholdt min Patient hos mig hele den Dag med. Saa kørte jeg ham til hans Hjem, gav ham en lille Dosis af den vidundergørende Medicin og forlod ham, idet jeg lovede at se til ham en Gang i Løbet af Natten.

Da jeg kom, sov han endnu trygt og næste Morgen, da han vaagnede, følte han sig helt vel.

I Løbet af en Maaned fik jeg, ved at holde ham paa passende Diæt og skaffe ham Søvn ved Hjælp af min nye Medicin, et helt andet Menneske ud af ham.

Hans Drikkesyge blev fuldstændig kureret, og hans Sind vandt lidt efter lidt den Ligevægt tilbage, som han havde sat til allerede i sin Ungdom under en haard Kamp for Tilværelsen.

Fra den Dag begyndte jeg at eksperimentere med at helbrede Drankere. Det viste sig, at jeg rent tilfældig havde fundet et ufejlbarligt Middel mod Drikkesyge.

Den Gift, som jeg frygtede for selv i meget smaa Portioner skulde være skadelig for en Alkoholist, viste sig i større Doser at være et glimrende Helbredelsesmiddel for nervøse Lidelser fremkaldte ved Misbrug af Alkohol. Ja ydermere viste det sig, at Brugen af denne Medicin gjorde Underværker i Retning af at indgyde Patienten Afsky for Alkohol.

— — —

Det var mit sidste Eksperiment.

For det første havde jeg nu fundet en Specialitet, der paa faa Aar gjorde mig til en rig Mand. For det andet var jeg ved denne Lejlighed selv bleven kureret for min Mani for at eksperimentere med medicinske Opfindelser.

Jeg følte, at nu vilde min Mission her i Verden være den at gøre min Opdagelse gavnlig for den lidende Menneskehed. Jeg vidste, at om jeg saa eksperimenterede i hundrede Aar, saa vilde jeg aldrig naa et Resultat, der var større end dette.

Vi Mennesker er slet ikke saa kloge, som vi bilder os ind, mens vi er unge. Det har jeg senere set mange Beviser for.

MIN FØRSTE MILLIONÆR

Ill. af S. JÜRGENSEN.

Den første Millionær, som jeg havde Fornøjelsen at stifte Bekendtskab med, traf jeg i et Tog til Paris. Han var selvfølgelig Amerikaner og elegant udhalet.

Han tiltalte først mig med nogle Bemærkninger om Landskabet, og snart var vi i livlig Konversation om Paris, hvor ingen af os havde været før.

Han var mig noget stor paa det, samme Amerikaner, og saa fortalte jeg ham, at jeg havde 40,000 Francs liggende paa Bunden af min Rejsetaske — man skal jo ikke stikke op for den første den bedste.

Han svarede ved at fortælle mig en meget fantastisk Historie om, hvordan han havde erhvervet kolossale Rigdomme, som han nu vilde nyde Resten af sine Dage.

Efter den Præsentation kan man vel ikke forundre sig over, at vi en Times Tid senere sad og spiste til Middag sammen i en af de eleganteste Restaurationer.

Efter Maaltidet tog Amerikaneren sit Sølvcigarfuteral frem for at byde mig en Cigar og opdagede saa, at han ikke havde flere.

— Taler De Fransk? spurgte han mig.

Jeg nikkede.

— Jeg kan saa daarlig gøre mig forstaaelig. Vil De ikke gøre mig den Tjeneste at stikke ind her ved Siden af og faa fyldt mit Futeral med friske Cigarer, jeg kan ikke lide Restaurationscigarer.

Jeg tog Futeralet og kastede for et Syns Skyld et Blik hen til min Rejsetaske for at se, om den stod sikkert.

— De er da ikke bange for den, sagde Amerikaneren alvorlig. — Tror De, jeg vilde flygte fra Paris med fyrretyve Tusind Francs? Nej, ved De nu hvad, min Herre, jeg er ikke saa mistænksom, som De er. Tag denne som Sikkerhed, her er ti Gange saa meget.

Han havde taget sin Lommebog op og lagt den i min Haand. Jeg stak den smilende i Lommen og gik efter Cigarerne.

Syv Minutter efter kom jeg tilbage. Amerikaneren var væk og min Rejsetaske var væk, han havde sandsynligvis taget den med sig.

Jeg satte mig rolig ned og ventede, jeg vilde ikke være saa fedtet lige straks at aabne hans Tegnebog og risikere, at han stod i en Krog og lo af mig. Men da der var gaaet en halv Time, saa jeg dens Indhold efter. Der var nøjagtig 250 Francs i Smaasedler, der fyldte godt.

Jeg lagde Sedlerne paa Bordet foran mig, mit Hoved sank ned paa mine Arme, og — jeg lo, saa Taarerne løb mig ned ad Kinderne. Ti Gange saa meget som i min Taske, havde han sagt, det vilde jeg ikke benægte. To danske Aviser, to franske og et engelsk Blad samt nogle Lommetørklæder og en Shagpibe var jo ikke ret meget værd. Og det var alt, hvad min Rejsetaske indeholdt. Mine Kontanter laa sikkert nok i min indvendige Brystlomme.

Jeg kom til at betale Middagen for min amerikanske Ven og mig selv, og Resten af de 250 Francs puttede jeg uden Samvittighedsnag ind til mine øvrige Kontanter.

Senere har jeg mødt mange af den Slags „Millionærer“.

Jack.

HJEMMETS NOVELLER

April 1905.

Nr. 6. 1. Aargang.

Retten til at benytte de i dette Hefte indeholdte kunstneriske og literære Bidrag — faas kun ved Henvendelse til Hjemmets Novellers Forlag.

FORTÆLLING

AF

KNUT HAMSUN.

TEGNINGER

AF

LOUIS MOE

Op, Folk! skriger Formanden over Sektionen Orange Flat. Vi ser ham ikke, det er endnu kulmørkt, Klokken er tre om Morgenen, men vi springer straks ud af Sengene og trækker Bukse og Bluse paa.

Det er i Høstens Tid, vi slider som Hunde, vi faar ikke Søvn nok, og hver Mand gaar i en unaturlig ophidset Tilstand. Vi trætter med hinanden om Smaating, ved den mindste Modstand som Arbejdet gør i Dagens Løb bruger vi Magt og bryder Redskaberne i Stykker.

Formanden er selv bleven mager og haard som en Stang. Han fortæller os, at Nabosektionen nu har faaet et betydeligt Forsprang og vil blive færdig med Afhøstningen nogle Dage før os. Det skal aldrig ske! svarer vi med sammenbidte Tænder. Det er vor Ide at indhente Nabosektionen, ja at overgaa den med Glans; ingen skal kunne stanse os heri. Derfor har Formanden kaldt os ud allerede Klokken tre om Morgenen i de sidste to Uger, og Op Folk! vil han ogsaa skrige i Morgen og i Overmorgen Klokken tre om Natten. Vi saa ingen Ende paa dette Jag.

Vi haster ind til Madbordet og tvinger os til at sluge det allernødvendigste af Brød og Smør, Kød og Kaffe. Det er god Mad, men vi ejer ingen Appetit mere. Om ti Minutter sidder vi allerede paa Vognene og kører ud paa Arbejdsfeltet.

Og vi arbejder som aldeles gale Skabninger. Vi ved meget godt, at der venter os stor Ros og Anerkendelse hvis vi kan komme blot en Dag foran Nabosektionen, som ogsaa gør sin alleryderste Anstrængelse.

Hver har sin Ærgerrighed i denne Verden, og vi havde vor.

Det lysner, Solen staar op og begynder at gløde, vi kaster vore Bluser. Og Hundreder af Mand er spredt ud over den endeløse Hvedeprærie. Og der vil vi yre frem og tilbage, til det er mørkt i Kvæld.

Jeg ved ikke om jeg kan udholde dette længer, Nut, siger Huntley, Irlænderen.

Og Nut det var mig.

Senere paa Dagen hører jeg at Huntley har sagt det samme til Trampen Jess, at han ikke holdt det ud længer.

Jeg tog ham da fat for hans altfor aabne Mund og bebrejded ham, hvad han havde sagt til en Tramp.

Huntley forstaar vel at han har faaet nogen Magt over mig derved, og at han har vakt min Skinsyge. Han taler endda mere ud, forklarer sig aabent:

Jeg aarker det ikke længer, jeg gaar min Vej i Nat. Vil du være med saa er jeg ved det nordre Hjørne af Staldene Klokken tolv.

Jeg vil ikke være med, sagde jeg.

Jeg arbejded hele Dagen og tænkte paa det, og da Aftenen kom var jeg bestemt paa ikke at følge Huntley. Jeg saa nok at han vilde have mig i Tale baade under Aftensmaden og senere da vi gik tilsengs, men jeg undgik ham og var tilfreds med, at jeg kunde modstaa ham.

Vi klædte os af om Aftenen og fandt vore Senge. Alt laa i Mørke. Nogle Minutter senere snorked hele Stuen.

Jeg sad paaklædt paa min Seng og tænkte. Om nogle Timer vilde Formanden atter skrige: Op, Folk! og Dagen vilde blive som igaar. Derimod var der vel et Par Dagsvandringer herfra en Farm eller en By, hvor jeg kunde faa andet Arbejde og tjene Penge. Og jeg vilde kanske faa noget mere Søvn der.

Jeg listede mig ud af Stuen og gik over til det nordre Hjørne af Staldene.

Huntley var der allerede, han stod sammenkrøben med Ryggen opad Væggen og Hænderne i Lommen. Han frøs. Lidt senere kom ogsaa Trampen Jess.

Jeg spurgte:

Skal ogsaa Jess være med?

Akkurat, svarede Huntley. Det er netop han som skal være med. Du vilde jo ikke.

Jo, det vil jeg, sagde jeg, og vilde det med en Gang.

Ja nu er det forsent, erklærede Huntley. Jeg har ikke Proviant for flere end os to.

Jeg sagde rasende:

Saa mælder jeg det til Formanden.

Gør du det? spurgte Huntley mildt, aldeles mildt. Det gør du vist ikke, sagde han, det gør du aldeles ikke.

Han kom mig saa nær at jeg kendte hans Aande.

Hold an! hvisked Trampen. Vil Nut være med saa skal jeg finde noget mere Mad. Jeg ved, hvor Kokken har Kød staaende.

Mens Trampen Jess var borte stod Huntley og jeg ved Staldene og mundhuggedes om dette, at jeg vilde have angivet ham, og da Jess kom tilbage med Kødet var Huntley endnu saa ophidset, at han sagde:

Kunde du ikke finde mere Kød, din Skarv! Hvad er dette for en voksen Mand? Godt, her er dit Kød, Nut, sagde han og kasted Kødet til mig.

Saa sneg vi os bort fra Orange Flat.

II.

Vi gik i nordlig Retning for at finde det første Jernbanespor, og vi gik et Par Timer. Da erklærte Trampen Jess at han maatte sove lidt. Men vi andre kunde have gaaet noget længer endnu.

Det var midt paa Prærien og endnu ikke Tegn til Morgen. Da det var godt med Nattefrost kom vi gennem Hvedefeltene og de uhyre Prærieenge uden at blive vaade. Vi gik nu rundt om os selv et Par Gange og følte os for med Fødderne forat finde et godt Sted at ligge; jeg lagde mig bagover paa Albuen og blunded med Hovedet i Haanden.

Pludselig vækker Jess os. Han har vel faat forlidet Søvn i de sidste Uger og kan ikke nu sovne. Op, Folk! raabte han.

Søvndrukne og forvildede springer vi op; der er ingen Fare, men bare Fred og Mørke rundt omkring os. Huntley bander og paastaar at det ikke havde været nødvendigt at kalde paa os endnu.

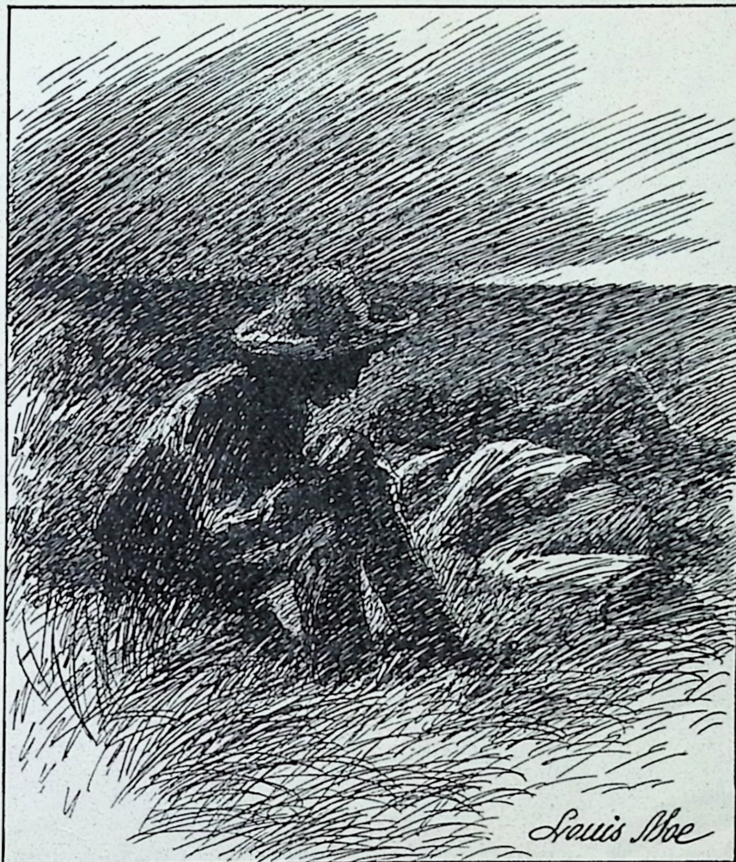
Jess svarte:

Lad os se at komme videre. Her er saa hvidt Rim allevegne, Formanden kan følge vore Spor lige fra Staldene, og han som rider paa en Ponny kan godt indhente os.

Ja hvad saa? spurgte Huntley. Vi skal slaa ham ihjæl.

Han kan skyde os forinden, svarte Jess.

Da tog vi atter til at gaa mod Nord. Tilhøjre for os var det som om Himlen begyndte at lysne, den lille Blund havde ogsaa gjort os godt, saa vort Mod steg noget; selv Jess som ikke havde sovet syntes at have faat flere Kræfter, han gik kvikkere end før og snubled sjældnere paa den ujævne Græsprærie.

Nu vaagner de paa Sektionen, sagde Jess. Han saa det paa Himlen. Lidt efter sagde han:

Nu spiser de Frokost. Nu spørger han efter os.

Vi gik uvilkaarligt hastigere alle tre.

Nu er han ude og ser efter os, sagde Jess igen.

Jeg hørte mit Hjærte slaa.

Hold din Mund! raabte Huntley. Kan du ikke tale sparsommeligt og helst tie stille?

Han faar ride godt, hvis han skal naa os nu, sagde jeg for at være ved Mod.

Ja det har du Ret i, svarte Huntley ogsaa. Han skal aldrig naa os.

Huntleys Sikkerhed blev ret stor, vi hørte om lidt at han i Smug begyndte at spise af Nisten, som han bar.

Det lysned mere og mere, Solen stod op. Jess stansed og saa sig tilbage, intet var at se, ingen Rytter, intet Levende. Og der var heller intet Hus eller Træ paa det uendelige Præriehav.

Jess sagde:

Nu lægger vi Kursen et Par Streger Øst. Snart vil Solen smelte ud vore Spor; men holder vi samme Retning, som nu, kan Formanden endnu indhente os.

Det har du Ret i, sagde Huntley atter. Lad ham saa bare ride videre imod Nord og ikke finde os.

Vi gik en god Time endnu, og vi var alle nær ved at segne. Efter som Solen steg blev den varmere og varmere og havde tilslut tørret alt Rim ud af Græsset. Klokken kunde da være syv eller otte om Morgenen, og vi lagde os alle til Hvile.

Jeg var bleven overtræt og kunde ikke sovne, jeg sad opret og saa paa mine to Kamerater. Trampen Jess var sortsmusket og mager, med smaa og smidige Hænder og Skuldre. Gud ved, han havde kanske havt alle mulige Stillinger og ofret dem igen for at flakke, flakke idelig og leve Trampens tilfældige Liv. Fra sin Matrostid paa Floderne havde han Kendskab til Kompassets Streger; han forstod sig paa Gods og Varer og havde kanske været i Butik i en By. Han var en hjælpsom Kamerat: da han i Nat foregav Træthed var det forat faa os til at sove en liden Stund; men selv vaaged han.

Huntley var en meget større og førere

Mand og syntes at have havt en Skæbne. I et Ordskifte i en Regnvejrsdag paa Farmen, da vi alle var ledige, havde han levende beklaget den Mand „som havde en utro Hustru". Hvis du ikke elsker hende saa skyd hende! sagde han; men hvis du elsker hende saa sørg over hende hele dit Liv og bliv et Vrag og et Udskud! Huntley syntes at have set bedre Dage, men han var utvivlsomt en Dranker og var bleven en sledsk Ræv i sin Tankegang. Han havde blide, græsselige Øjne, som det var modbydeligt at se paa. Under sin Vams brugte han altid en gammel Silkeskjorte, som var bleven brun som hans Hud og gik i ét med den. Han saa ud ved første Øjekast som om han var nøgen til Bæltet. Da han var os alle overlegen i Kræfter, havde han megen Anseelse iblandt os . . . .

Solen gør tilslut sin Gærning med mig og faar mig søvnig. Og Brisen suser i det høje Græs.

III.

Det var en meget urolig Søvn, jeg sprang op et Par Gange og skreg, men lagde mig roligere ned igen, da jeg saa hvor jeg var. Jess sagde hver Gang: Sov videre, Nut.

Da jeg vaagned henad Dagen sad mine to Kamerater og spiste. De talte om at vi havde rømt bort fra vor Lønning, at vi havde slidt i fire Uger paa Farmen uden at faa vor Betaling.

Naar jeg tænker paa det, kunde jeg gaa tilbage og svide Farmen af, sagde Huntley.

Han aad uden Maade af sin Niste og spared ikke paa den til senere. Jeg, som havde mit Kød for mig selv, trængte blot noget Brød, som jeg ogsaa fik af Jess. Fra nu af havde vi hver vort Forraad.

Da vi havde spist, begav vi os atter paa Vandring. Solen sank stærkt, vi anslog Klokken til fire eller halv fem da vi begyndte at gaa. Og igen stævned vi i nordlig Retning forat finde Jernbanelinjen.

Vi fortsatte til den mørke Nat og gik tilsengs paa Prærien igen; forinden spiste Huntley op hele sin Mad og var god og mæt, da han sovned. Om Natten vaagned vi med Mellemrum alle tre af den isende Kulde, saa gjorde vi nogle Sprang frem og tilbage i Mørket indtil vi faldt og fik det rimede Græs i Ansigtet. Og vi krøb ind til hinanden igen og halvsov og hakked Tænder. Huntley frøs noget mindre end vi, fordi han var mæt.

Tilslut sagde Jess og rejste sig:

Vi kan lige saa gærne gaa til Solen staar op, saa lægger vi os da.

Men da vi skulde gaa, vilde Huntley en Vej og Jess en anden. Der var intet Lys og ingen Stjærner at rette sig efter.

Jeg gaar med Jess, sagde jeg.

Og Huntley kom bagefter os og svor og skældte især mig ud for en Stakkar og en meningsløs Ting.

Da det lysned begyndte vi at spise Frokost mens vi gik. Huntley, som ingen Mad havde mere, kom taus bagefter. Ud paa Dagen begyndte vi at føle Tørst, Jess sagde da: Vi vil kanske ikke finde Vand i hele Dag, spar paa Tobakken, Gutter, og tag lidt ad Gangen.

Men Huntley havde ogsaa brugt op sin Tobak, saa vi maatte dele ligt med ham.

Om Aftenen i Skumringen, da vi ikke længer kunde se, hørte vi Bruset af et Jærnbanetog langt fremme. Det lød som en kærlig Musik i vore Øren, og vi gik paa med nye Kræfter. Endelig stødte vore Fødder mod Skinnerne. Men hverken i Øst eller Vest var der andet at se end Skinner, og vi maatte lægge os her hvor vi stod og vente paa Morgenen. Mine Kamerater lagde sig paa selve Banen med Hovedet paa Skinnen, men jeg turde ikke, jeg havde intet Mod mere og lagde mig derfor atter i Græsset. Og ogsaa denne Nat gik tilende, skønt jeg for min Part sprang det meste af Tiden op og ned langs Jernbanen forat holde mig varm.

I Lysningen rejste Jess sig pludselig og sagde: Pas paa, Gutter, her kommer et Tog.

Da han laa med Hovedet paa Skinnen havde han følt den svage Rysten i det Fjærne. Vi stod parate alle tre og gav Signaler til Lokomotivføreren skønt vi ingen Penge havde; Huntley lagde sig paa Knæ og rakte sine foldede Hænder tilvejrs. Men Toget brused forbi. Det var et Hvedetog, det kunde godt have taget os op. To sodede Mænd stod og lo af os oppe paa Maskinen.

Huntley rejste sig igen og var rasende. Han sagde:

Jeg havde engang en Revolver, det er en Skam at jeg ikke har den mere.

Vi begyndte at gaa mod Vest langs Jærnbanen, en anstrængende Gang mellem Tusinder af Sviller, det var som at gaa paa en liggende Stige. Jess og jeg spiste nogle Mundfulde Mad; Huntley var uden Skam, han bad os om en Bid, men vi gav ham intet. Og forat ikke Resten af min Mad skulde falde i Huntleys Hænder, naar jeg sov, spiste jeg det hele op for hans Øjne.

Henad Dagen hørte vi et nyt Hvedetog komme. Jess bestemte at vi skulde stille os op med et Par Hundrede Meters Mellemrum langs Banen og forsøge at entre Toget en efter en. Røgen staar tilvejrs langt ude, hele Toget synes saa lidet, det ser ud som en eneste liden Kasse. Vi er i den højeste Spænding.

Huntley skulde forsøge først. Han fik fat i den ene Vogn, men var for tung til at følge efter med Benene, han vrængtes rundt efter Armen og maatte slippe, han stødtes langt hen i Græsset. Jeg selv gjorde intet Forsøg paa at komme med, jeg havde ingen Rest af Dristighed tilbage. Jess havde sikkert entret et Tog før, han løb nogle hastige Spring med Toget, slog Haanden op i Haandtaget og stod i samme Øjeblik med Benene paa Vognbrættet.

Han stod i samme Øjeblik med Benene paa Vognbrættet.

Den Hund, han rejser ifra os, sagde Huntley og spytted Græs ud af Munden.

Pludselig stanser Toget et Stykke fremme, vi ser to Jernbanefolk overmande Jess og sætte ham af. Da Huntley og jeg løb frem til ham forat være til Hjælp, var det forsent, Toget gik allerede, og vi tre Vagabonder stod atter paa Prærien.

Tørsten plaged os mere og mere, Huntley har for anden Gang fortæret sin Tobak og har intet at bjærge sig med, han spytter lidt hvidt Spyt i sin Haand og viser os, at han tørster mere end et Menneske. Saa deler Jess og jeg Tobakken med ham for sidste Gang.

Og atter gaar og gaar vi mod Vest. Dagen hælder.

En Mand kommer imod os paa Banelinjen, han gaar mod Øst. Det er en Vagabond som vi, han har et lidet Silketørklæde om Halsen og er varmere klædt end vi, men hans Sko er daarlige.

Har du Mad eller Tobak? spurgte Huntley.

Nej, min Herre, svarte Trampen roligt.

Vi ransaged ham da og saa efter i hans Lommer og paa hans Bryst, men han havde ingenting.

Vi satte os alle fire lidt og talte sammen.

I har ingenting mod Vest at gøre, sagde den nye Tramp. Jeg har gaaet her i to Dage og Nætter uden at finde Folk.

Og hvad skal vi gøre mod Øst? spurgte Huntley. Vi kommer derfra, vi har gaaet siden i Morges.

Men den nye Tramp fik os til at vende om med sig og gaa mod Øst. Hele vor

møjsommelige Vandring fra om Morgenen var spildt; nu mere end før haabe vi at der vilde komme en Konduktør, som lod os faa stige op paa et Hvedetog.

Vor nye Kamerat gik i Begyndelsen livligere end vi, fordi hans Krop var let og han havde mange Kræfter endnu; men henad Natten, da vi vel var kommet tilbage did hvor vi laa sidste Nat, begyndte han at gaa langsommere og holde sig bagud for os.

Jess spurgte ham, hvorlænge det var siden han fik Mad, og han svarte at det var paa tredje Døgn.

Vi gik endnu en Times Tid med den trætte Kamerat. Da det var kulmørkt omkring os, maatte vi løfte Benene højt og gaa som Haner for ikke at støde mod Svillerne med vore Støvler. Vi forsøgte at gaa Haand i Haand, men det viste sig da, at Huntley blev lad og overlod formeget til os andre at holde ham oppe, hvorfor vi slap hinanden igen. Tilslut gik vi til Hvile.

IV.

Da Morgenen gryed var vi atter paa Benene. Det gik idag som igaar, et østgaaende Hvedetog kom forbi, men brød sig ikke om vore Signaler. Huntley knytted tænderskærende begge Hænder efter det. Han sagde til den nye Tramp:

Havde du ialfald havt lidt Tobak med dig, vilde vi ikke have tørstet saa slemt. Hvad hedder du?

Fred, svarte Manden.

Saa er du vel en forbandet Tysker?

Ja af Fødsel.

Jeg skønte det. Jeg saa det paa dig, sagde Huntley fjendtligt.

Fred var kviknet til og gik som en Helt. Han syntes at være sikker paa, at der laa en Farm eller en liden By i Øst; ellers talte han blot nu og da og blanded sig ikke i, hvad vi andre havde at sige. Om et Par Timer blev han træt og holdt sig bagud for os igen. Tilslut havde han sat sig ret ned, og da vi saa os tilbage, sad han der.

Trampen Jess sagde:

Vi maa give ham vor Mad, Nut.

Dette var det skære Blæreri af Jess, han vidste at jeg ingen Mad havde mere; men han sagde det, for at vi nu tydeligt skulde se hvad han vilde gøre. Han gik tilbage til Fred og gav ham sin Mad.

Du gør det bare forat anskues af Menneskene, skreg jeg ophidset til ham, idet jeg gennemskued ham.

Det gav et Ryk i Jess.

Og du gør ingenting, uden at du bare vil opnaa Anseelse hos os, skreg jeg videre. Da du vaaged den første Nat mens vi blunded, sørged du for at vi skulde forstaa det hele. Du er en Svindler. Jeg holder Hundrede Gange mere af Huntley, som er en daarlig Person.

Hold din skidne Mund! sagde Huntley og forstod ikke et Ord af, hvad jeg sagde. Du er misundelig paa Jess, fordi han er et bedre Menneske end du er.

Det blev godt og vel et halvt Maaltid for Fred og var ham til stor Hjælp. Og vi begyndte atter at gaa.

Men Maden blev Fred baade til ondt og godt, han kom lidt efter lidt i et Slags Vildelse og vidste ikke rigtig af sig selv. Han tog paa at tale mere, ja at blive overlegen, og han havde store Planer med en liden Station paa Prærien. Der stod et Hvedetog paa Skinnerne, sagde han, der stod ogsaa en ladet Motor som vi kunde tænde.

Hvorfor skulde vi tænde den? spurgte Huntley ærgerlig.

Der udspandt sig en løjerlig Samtale om denne Motor.

Naar vi tænder den saa vil der ske en Eksplosion, sagde Fred. Saa vil der komme mange Folk til, som vi kan dræbe.

Det bliver der megen Mad af, svarte Huntley haanligt. Og til mig sagde han: Denne gale Mand burde straks gaa sin Vej. Han forstyrrer os. Vi havde det godt før ham.

Da Fred havde vrøvlet en Stund, sank han tilbage i sin forrige Ordknaphed. Vi taug alle og gik flittigt fremad, kun Huntley holdt sig snaksom.

Hvad skal dette blive til? sagde han til os ved Middagstider.

Jeg ved ikke, svarte jeg.

Du ved det ikke nej. Men gaar du kanske og længes tilbage til Orange Flat? Og hvad skulde du der?

Vi skal bare gaa ret frem, sagde Jess.

Ud paa Eftermiddagen satte vi os og hvilte en Times Tid. Huntley sagde:

Du taler ikke noget. Fred.

Du er en Abekat, svarte Fred med rasende Øjne.

Dette irritered Huntley.

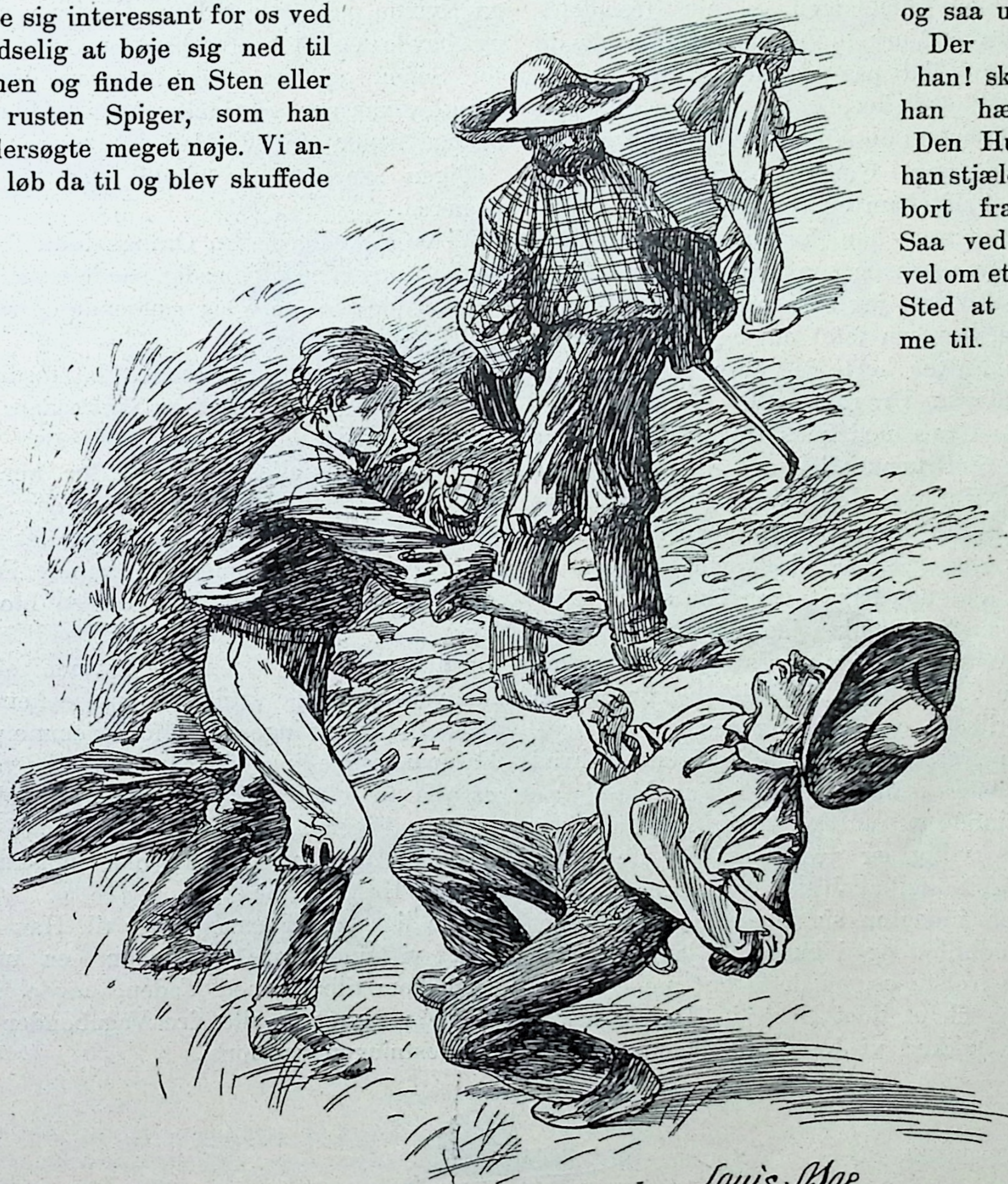
Du er vel saa fornem, at du bruger Skohorn til de Truger dèr? sagde han og pegte paa Freds Sko.

Fred taug og sukked. Han forstod vel at ingen af os holdt med ham. Senere da vi begyndte at gaa igen, forsøgte Fred at gøre sig interessant for os ved pludselig at bøje sig ned til Banen og finde en Sten eller en rusten Spiger, som han undersøgte meget nøje. Vi andre løb da til og blev skuffede naar vi saa hvad det var. Men Fred gjorde det nok for at bjærge sig en Stund hos os.

Vi kom til et forfaldent Skur midt paa Prærien. Det stod vel her fra den Tid Banen blev bygget. Der gik vi ind og saa os om; men Trampen Fred kom ikke med.

Jess og Huntley begyndte nu paa Omstrejferes Vis at skære sine Bogstaver ind paa Væggene; under dette stod Fred udenfor, og Huntley var nu og da henne i Dørhullet forat se efter ham. Da han var færdig med Bogstaverne gik han atter hen til Dørhullet og saa ud.

Der løber han! skreg han hæftigt. Den Hund, han stjæler sig bort fra os. Saa ved han vel om et godt Sted at komme til.

Tilsidst traf jeg Jess med et Slag under Hagen.

Og vi sprang alle tre efter den flygtende Fred og hujed efter ham, som om vi vilde tage hans Liv. Da han saa sig forfulgt slog han ud i en stor Bue paa Prærien; men da vi var tre Mand til at hjælpes ad, kunde han ingen Vej komme. Huntley rysted ham som et Barn, da han fik fat i ham og forlangte at faa vide om han havde et godt Sted i Sigte.

Jeg har ikke noget godt Sted, svarte Fred, men jeg kan ikke bestaa iblandt Jer. I er nogle onskabsfulde Narre. Ja værsaagod, tag mit Liv. Jeg kærer ikke om det.

Vi blev enige igen og gik fremdeles sammen til Mørkets Frembrud, da vi lagde os i god Tid paa Grund af Udmattelse. Førend dette skete havde jeg en Ordstrid med Trampen Jess, som endte med at han slog mig nogle Gange i Ansigtet, fordi jeg havde kaldt ham en Svindler.

Det er ret. han fortjener Prygl, sagde Huntley ogsaa og saa nysgærrigt paa.

Tilsidst traf jeg Jess med et Slag under Hagen, saa han faldt om og lod mig være.

Om Natten hørte jeg Jess rejse sig og gaa ud paa Prærien. Det skrabed i det rimede Græs mod hans Bukser. Han har noget for! tænkte jeg og gik stille efter ham i Mørket. Jeg var kommet et halvt Snes Skridt frem, da jeg hørte at Jess laa i Græsset og spiste, jeg syntes ogsaa at lugte Kød hos ham. Han har altsaa Madvarer endnu! tænkte jeg. Jeg vendte stille tilbage til min Liggeplads og lod som om jeg sov. En halv Time efter kom ogsaa Jess tilbage og lagde sig ned.

Om Morgenen fortalte jeg Huntley hvad jeg vidste og forlangte, at han skulde hjælpe mig med at ransage Jess. Huntley var straks villig og greb Jess i sine Arme. Det viste sig, at Jess havde Brød paa tre Steder indenfor sin Bluse, og at Brødet var udhulet og i Hullerne laa der Kød. Dette frelste os, vi delte ligt mellem alle fire og fik et lidet Maaltid. Da vi havde spist, takked vi Jess for Maden og velsigned ham, skønt han havde villet bedrage os.

Saa gik vi videre.

Allerede efter en Times Forløb saa vi nogle smaa hvide Firkanter foran os mod Luften.

Det tog os en god Stund at naa derhen, det var en Farm med Hvedeagre og kunstig Brøndhejs og alt. Forinden vi kom helt frem, stødte vi paa en Kvinde, en ung Pige, som sad paa sin Skæremaskine og majed Hvede. Det var et dejligt Syn for os som kom fra Vesten og ikke havde set en Kvinde paa Aar og Dag. Hun var ung og havde en stor Straahat paa Hovedet for Solen, og hun nikked, da vi hilste. Huntley var den som talte først til hende og bad hende om lidt Mad og Drikke.

Pigen svarte, at vi skulde faa alt vi begæred.

Vi er afskedigede fra Orange Flat, fordi Indhøstningen nu var færdig, sagde Huntley.

Da vilde Jess gøre sig gældende og være ærlig, han sagde:

Nej vi er rømt fra Orange Flat fordi vi ikke fik Søvn nok. Det er Sandheden.

Godt! sagde Pigen.

Vi gjorde os allesammen til for hende, og jeg holdt min Hat i Haanden og stod saaledes og talte til hende. Men det var alligevel vor nye Kamerat Trampen Fred som bar Prisen fordi han var en blond, Tysker og saa bedst ud. Hun bad ham om at følge med hjem til Farmen efter Madvarer; imens skulde vi passe hendes Heste. Der var ingen Mandfolk hjemme paa Farmen, sagde hun, og hun turde ikke tage os alle med for ikke at forskrække sin Mor.

Mens Pigen og Fred var borte, satte vi tre os efter Tur op paa Skæremaskinen og lod Hestene gaa.

Om lidt kom Farmens Ejer til. Han saa hvad vi kunde gøre, og inden den unge Pige kom tilbage med Maden, havde hendes Far fæstet os alle fire Vagabonder til Indhøstningen var forbi.

CHARLOTTE OG LILJENKVIST

FORTÆLLING

AF MARIE BÖCKMANN

ILLUSTRERET AF *EIGIL PETERSEN*

Har vi ikke allesammen et Par Snese Gange læst Historien om den vidunderdejlige Komtesse Gisela, der for sin Fader, den ruinerede Greves Skyld, ægtede Børsbaron Dit eller Dat?

Og skulde jeg saa ikke for en Gangs Skyld have Lov til at fortælle om, hvorledes det gik til, at Charlotte Petersen hos Grosserer Christensen forlovede sig med Skomager Liljenkvist i Sølvgade?

Jo, jeg vover Forsøget! — og her er saa Historien.

1.

Naar Handelsmand Lars Petersen var bleven ked af at trække omkring i Gaderne med sine halvdøde Rødspætter og mer eller mindre fordærvede Torsk, stillede han Vognen fra sig inde i Gaarden i Dronningens Tværgade 33 og vandrede Køkkenvejen op til anden Sal, hvor hans Datter tjente som Enepige hos Grosserer Christensen.

Han havde sin gode og billige Stamkafé her i Grossererens Køkken, thi Fruen kom der aldrig, og Charlotte var ikke den Pige, der slog Haanden af sine gamle Forældre.

„Hvad staar'en paa i Dag, min Tøs?"

„Ja, det sku' du bare vide!"

„Da vel aldrig Fisk? Fy for den Lede!"

Handelsmand Petersen afskyede Fisk, ligesom Konditorjomfruer aldrig rører Napoleonskager, og Urtekræmmerkommiser kun med Afsky ser paa Rosinskuffen.

„Risengrød og Flæskesteg, Gamle" ...

Men Charlotte beroligede ham.

„Risengrød og Flæskesteg, Gamle." ...

Der var lunt og behageligt inde i Grossererens Køkken, hvor det store blanke Komfur med Messinggelænderet varmede som den bedste Kakkelovn. Der var rigtignok anderledes end ude paa den sølede Gade midt i al Snesjappet. Og saa lugtede der saa dejligt af Flæskesteg og Kaffe. De blanke Kobberfade og Buddingeforme paa Væggene skinnede — det hele gjorde et rigtigt herskabeligt Indtryk. Og midt i hele Herligheden færdedes Charlotte omkring som en ferm og fix lille Tjenestepige — hendes brune Øjne lo, og Kinderne skinnede røde under den lille hvide Kappe.

„Skønheden har hun efter mig," tænkte Lars Petersen, „hendes Moder var altid noget i Strygebrædtfacon, men mig derimod —"

Charlotte satte en vældig Tallerken Risengrød frem paa Bordet. „Værs'go Fa'er! — Sløjt med Forretningen?"

Ja selvfølgelig var det sløjt med Forretningen. Petersen havde aldrig „Tjans". Tiderne var sløje. Kapitalisterne havde alle Pengene, og de holdt paa dem, de var ikke til at slide fra dem. Det var ikke som dengang, Overretssagførerens „Staty" blev flyttet.

Dette var den store Begivenhed i Handelsmand Petersens Liv. Den forefaldt, dengang han var Gaardskarl hos Overretssagfører Holst. To Mand havde kunnet flytte Statuen, men han havde faaet Overretssagføreren indbildt, at det var et meget — et grusomt besværligt Stykke Arbejde. Der maatte mindst syv Mand til. „Og øvede Folk — ikke enhver Bondefrederik kan flytte en Staty. „Vel! — Overretssagføreren var ikke den Mand, der gjorde Vrøvl." Og Statuen blev flyttet. „Christen Rasmussen, Mortensen og saa mig flyttede den, og bagefter stak jeg dem hver en Tokroner og en Romtoddy og sagde, at Overretssagføreren var en gærrig Rad. — Den tjente jeg 23 Kroner paa! Men det var i de Tider." —

Lars Pedersen sukkede og sagde beklagende: „Nu skær den ikke længere."

Det saa kun daarlig ud for Familien hjemme i Adelgade. Igaar havde Viceværten været der og truet med Udsmidning, og Bageren havde nægtet at give yderligere Kredit, og Stueuhret var bleven bragt til Pantelaaneren, men det Bæst havde kun villet give to Kroner og halvtreds derpaa.

Og nu skulde jo oven i Købet Bolette konfirmeres!

— — —

Det ringede inde fra Stuen, og Lars Pedersen forsvandt i en Fart ned af Køkkentrappen med et Stykke af Flæskestegen, et Pund Sukker, lidt Kaffe i et Kræmmerhus, et halvt Rugbrød og fire lidt tørre Stykker Wienerbrød i Baglommen. Herregud! Charlotte var jo ikke den Pige, der stjal, men hvad brød de rige Folk sig om saadan et Par Smuler?

Forresten vilde Fruen ingen Ting. Hun spurgte blot: Mon Charlotte har husket at børste Fruens røde Aftenkaabe?

Fru Christensen talte altid om sig selv i tredje Person. Hun var en Slagterdatter fra Landet og fandt det nødvendigt at hævde sin Værdighed.

Charlotte kunde ikke lade være at le indvendig. Den gamle Reje! hi, hi, hi! hun skulde bare vide....

Der var Stiftelsesfest i de forenede Handskemageres selskabelige Forening i Aften!

Kaaben blev hentet og befandtes at være i fortrinlig Stand. Den var rød, med Svaneduns Besætning og Silkefoer.

„Ja, ja!" sagde Fru Christensen. „De er en Perle, Charlotte."

Og Charlotte forsvandt, højrød og bristefærdig af Latter, igen ud i Køkkenet.

Den ottende og foreløbig sidste Kæreste var en Handskemagersvend, Frederik Mathiesen, af meget god Familie, Faderen Gæstgiver paa Kristianshavn. Det kunde være rimeligt nok, at det til syvende og sidst blev til en Ringforlovelse med ham. Forud for ham havde der forøvrig, som sagt, været mange. To Ringforlovelser, en Malersvend og en Underkorporal ved Artilleriet, der var et bedre Mands Barn fra Landet, og desuden en hel Mængde løse Forbindelser med Urtekræmmerkommiser, Politibetjente og Mælkekuske. Charlotte havde saadan et godt Hjærte, og det var hende umuligt at sige nej...

For Øjeblikket var det imidlertid Mathiesen, der var den udkaarede. Han havde krøllet Haar og gik med stive Flipper og brune Handsker til Hverdag.

Klokken var henimod fem den næste Morgen, da Charlotte i rød Aftenkaabe med Svanedunsbesætning og Silkefoer forsigtig listede op af Køkkentrappen. Hun var træt og søvnig. Mathiesen havde skuffet hendes Forventninger. Det Fjols! han var bleven klippet og barberet og havde set ud som et skoldet Kalvehoved.

Og medens hun puttede sig ned i sin Seng for at nyde en lille Stunds Hvile, inden Fruen ringede, tænkte hun et Øjeblik alvorligt paa, om hun ikke til syvende og sidst skulde bønhøre Skomager Liljenkvist henne i Sølvgade, der nu i halvandet Aar havde sukket for hende og syet hendes Støvler gratis.

En bosiddende Borger, med to Svende paa Værkstedet! — hvis det bare ikke havde været Liljenkvist.

2.

Den store Begivenhed var for Øjeblikket Bolettes Konfirmation. Henne i Adelgade hos Forældrene tænkte man ikke paa andet. Bolette følte sig som Verdens Midtpunkt og var bleven dygtig kæphøj og næsvis. Der var nu allerførst Klæderne. Dameskræderinden paa anden Sal i Forhuset havde mod en Godtgørelse af fem Kroner og forresten udelukkende af Venskab for Familien paataget sig at lave Charlottes gode sorte om til en elegant Konfirmationskjole. Skomager Liljenkvist i Sølvgade havde leveret Støvlerne paa Kredit, — Familien Petersen fraadsede i denne Tid i nyt Fodtøj, der altsammen blev skreven — og en Moster, Madam Karoline Kristensen, havde givet Løfte om at ville forære Hatten. Saa var der kun Overtøjet tilbage. Et hvidt Overstykke med Skind.

Men ogsaa her vidste Charlotte Raad. Overstykket blev funden blandt Fru Christensens

kasserede Klæder paa Loftskammeret, moderniseret af Dameskræderinden og — for Charlottes Penge — forsynet med hvidt Kaninskind, der nok i Afstand kunde se ud som Svanedun.

Bolette blev storartet. Salmebogen var nær bleven forglemt, men i sidste Øjeblik kom Madam Petersen i Tanker om det manglende, og Murerfamilien paa tredje Sal udlaante deres med stor Beredvillighed.

Efter Højtideligheden fulgte et Festmaaltid. Man havde Uger igennem med Iver debatteret hvem og hvormange, der skulde bedes med hertil. Petersen havde stemt for, at Handelsmand Christen Rasmussen og Røgmand Mortensen skulde inviteres, men Madam Petersen havde med Indignation vist Tanken fra sig: ingen af dem kunde anses for noget passende Selskab for Familien. Desuden kunde Charlottes Løn ved Gud ikke præstere det umulige. Resultatet af megen Diskussion blev da, at man indskrænkede sig til den allernærmeste Familie, Madam Karoline Kristensen og hendes Mand, samt Skomager Liljenkvist. Charlotte havde ganske vist protesteret, da den sidste kom paa Tale, „det kunde se saa forhippet ud," men Madam Petersen havde med Iver hævdet, at Liljenkvist maatte have noget for Støvlerne.

Og saa var han da bleven bedt.

Maden var upaaklagelig: Kalvesteg med brunede Kartofler og bagefter Lagkage. Servicet ligefrem storborgeragtigt — det var nemlig laant hos Grossererens, — men alligevel blev Gildet desværre ikke den Succes, man havde ventet.

Bolette blev storartet.

For det første var Mosteren i daarligt Humør, fordi Kristensen havde sat Sengklæderne paa Laanekontoret, og hun benyttede enhver Lejlighed til at trække Husets Frue afsides for at forklage Manden. Det gjorde et pinligt Indtryk, da man engang i en Pause tydelig hørte hende sige ude fra Køkkenet: „Og saa har det Fjols sat to gode Pudevaar, som jeg mageligkunde have faaet halvanden Krone paa — for en! En Krone!" Madammens Stemme knækkede over af Arrigskab.

Desuden forekom det hende, at Svogeren ikke havde vist sig tilstrækkelig taknemmelig for den Hat, som hun havde foræret Bolette, og hun demonstrerede sin Utilfredshed ved forskellige Spydigheder.

„Rødspætterne smider nok Penge af sig i denne Tid."

Eller:

„Skal du snart leje dig en Butik i Vimmelskaftet?"

Værre var det imidlertid med Liljenkvist!

Familien havde ventet sig grumme meget af dette Besøg. Gamle Fader Petersen havde allerede vejret Udveje til ny Kredit og Madammen havde i Aanden set sig sidde oppe i en Treværelseslejlighed, midt i en Sofa med Mekkaplyds og med Kaffe og Wienerbrød foran sig paa et af de moderne firkantede Salonborde. Svigersønnen in spe blev derfor modtagen med den største Hjærtelighed, da han indfandt sig. Liljenkvist var Svensker, tre Alen høj, stiv som en Gærdestave og alvorlig som en Bedemand. Han bukkede til alle Sider.

Tackar allra mjukast för inbjudningen!

For saa vidt var alting godt. Det viste sig imidlertid snart, at han kun havde en lille bitte Sølvbrosche i Form af et Egeblad med til Konfirmandinden, og herover følte Charlotte sig krænket. Saadan er nu engang de unge Piger! Han skulde mindst have ofret en Mosaikbrosche eller et Armbaand paa hendes Søster. Hun gav sin Harme Luft ude i Køkkenet til Moderen, mens Kartoflerne blev brunede. „Den Fedtsyl," sagde hun. Madam Petersen søgte at mægle. „Liljenkvist har alligevel et nydeligt Væsen. Og saa den høje Hat! — en meget dyr Hat er jeg vis paa! — Et nydelig dannet Menneske!" Men Charlotte rystede paa Hovedet: „Fedtsyl!"

Endnu kedeligere var det, at Liljenkvist i Aftenens Løb tog lidt for rigeligt til sig af de vaade Varer. Han blev rent ud sagt temmelig øllet og sad og docerede ud i Luften.

Skomageren var noget af en Tænker, havde bestemte Meninger om alt muligt og yndede at tale belærende.

For Øjeblikket tilintetgjorde han Goodtemplarne.

„Det ä ju vansinne och emot Guds bud och uppenbarade vilja. Æ de'inte somom ni svaga och syndiga människor skulle säga att icke allt, hvad Gud skapad, vora godt? Hvad står i katjesen? Allt hvad Gud skapad är godt och intet att bortkasta som med tacksägelse taget varde. — Æ inte brännvin skapad?"

Jo! sagde Petersen med Overbevisning.

Men Liljenkvist blev ikke staaende herved, — der kom noget om Profeten Elias og hans Oliekrukke — og om de første Mennesker —

og om Brylluppet i Kana — og om Noæ Ark.

Og til syvende og sidst, — det var en evig Skam! Kristensen, der selv var mere end halvfuld, Kristensen, maatte følge ham hjem til Sølvgade!

3.

Livet bestaar af lutter smaa Begivenheder. Den ene trækker naturnødvendig den anden efter sig. Skomager Liljenkvist traf et Par Dage efter Charlotte paa Gaden og sagde:

„Morgens Frøken Lotta!"

Hvorpaa Charlotte maalte ham med en knusende Foragt og svarede:

„Jeg er ikke Lotte for Dem, Hr. Liljenkvist."

Hvorefter hun svingende med Kurven, — hun var nede at hente Hveder — susede forbi ham og ind ad Gadedøren.

Men Liljenkvist, der ikke hørte til de godmodige Mennesker, gik lige hjem til Hummeret bagved Butiken, hvor han under en gammel Avis gemte Forretningens Hovedbog, et Fjerdingspund Smør, lidt Rugbrød og et Stykke Servelatpølse. Først tog han sig en Bid Frokost og en Snaps, derefter skrev han i Løbet af den følgende Time en Nota til Handelsmand Petersen:

„Jeg er ikke Lotte for Dem, Hr. Liljenkvist."

Otte og halvtredsindstyve Kroner for leveret Fodtøj!

Madam Petersen gik smaagrædende op ad Køkkentrappen, Dronningens Tvergade 33. Hun havde, for rigtig at vise hvor sort fortvivlet hun var, bestemt sig for, at hun ingen Ting vilde nyde hos Charlotte. Ikke saa meget som en Draabe Kaffe!

Men saa havde jo Charlotte lige bagt Klejner, og de saa saa fristende ud....

Madammen sagde alligevel ikke nej til en Kaffetaar.

„Men bare en halv Kop, Lotte, for jeg kan ved Gud ikke nyde noget! Madam Petersen græd.

Saa fortvivlet som nu havde det dog aldrig før set ud! Hvor skulde Pengene komme fra til Huslejen og Bageren og de tre Kroner, som Petersen havde laant af Karoline, og som hun nu krævede igen? Julius gik uden Støvler, og der var ikke et Menneske, der købte Fisk. Og saa denne frygtelige Regning! hvem skulde have troet, at det Par Smaating kunde løbe saadan op? Charlotte Du maa hjælpe, Du maa ved Gud hjælpe!

„Aa Skidt, Moder, det klarer sig nok".

„Nej", og Madammen rystede selvopgivende paa Hovedet „den er ikke længere".

Enden paa det hele blev da ogsaa, at Charlotte fik Overtøjet paa og Lov af sin Frue til at gaa „et Rend i Byen".

Ovre i Sølvgade havde Skomager Liljenkvist netop faaet en stor Bestilling: et Par lange Ridestøvler til otte og tyve Kroner, og hans Hjærte var underlig delt, den ene Halvdel glædede sig over den gode Fortjeneste, medens den anden sørgede over Tabet af Charlotte.

„Förbaskad! sagde han „förbaskad! — Petter! hemta hem en flaska brännvin! —

Læredrengen var endnu ikke kommen hjem, før Butiksklokken ringede. — Det var Charlotte Petersen i mørkeblaa Vinterkaabe, Skindhue og Fjerboa. Lotte med de muntre brune Øjne og de røde Kinder.

„Liljenkvist, vi sku' vel tale om det Par nye Gedeskindsstøvler". — —

Men denne Eftermiddag blev Charlotte forlovet for niende og sidste Gang. Brylluppet stod 2 Maaneder senere i Sct. Pauls Kirke. Lejligheden var paa tre Værelser, og der var Mekkaplyds paa Møblerne.

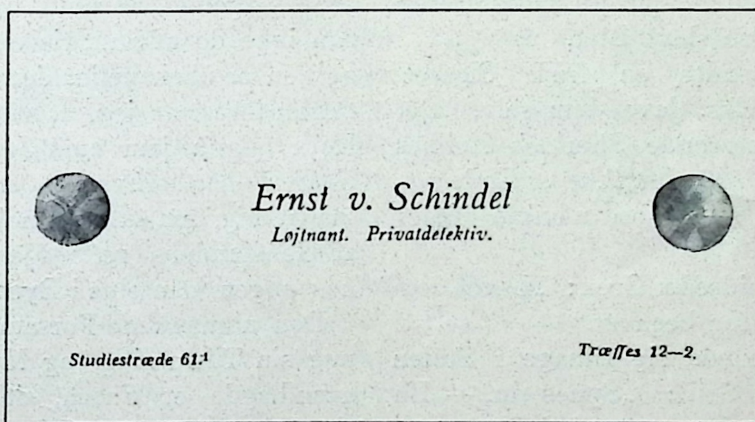

EN KRIMINALNOVELLE

AF PALLE ROSENKRANTZ

ILL. AF *TH. IVERSEN*

Dette Kort var med to Tegnestifter befæstet paa Døren til en net første Sals Lejlighed i Studiestræde. Naar Døren gik op, stod den Indtrædende i et velmøbleret to Fags Kontor med et Pengeskab, et Chartequeskab og et stort Skrivebord med to Siddepladser.

Kontoret lignede et Sagførerkontor, diskret, men stilfuldt møbleret i lyst Egetræ. En Dør førte ind til et større Værelse, møbleret som et Herreværelse med brede Lænestole og Mahognimøbler, over den brede Sofa prangede en Ophængning af Tropevaaben og Trofæer, Bur, Pile og et Par udstoppede Krokodiller.

Det hele var elegant og saa velhavende ud. Kontoret indgød Tillid, og Chefen for Forretningen indgød endnu mere Tillid.

Det var Hr. Løjtnant Ernst v. Schindel af den kongoske Hærstyrke, nu Privatdetektiv i sin Fødeby. Hr. v. Schindel sad i sin Skrivebordstol let tilbagelænet, vippende en Cigaret mellem to hvide Fingre.

En køn, lysskægget Mand med et Par troskyldige blaa Øjne, høj, elegant klædt, med et let blaseret Udtryk, men yderst korrekt.

Ligeoverfor ham paa den anden Side af det brede Skrivebord sad en lille lavstammet mørk Mand med Lorgnetter og et lidt uroligt, flakkende Blik. Beskedent klædt, men ikke uden Smag. Det var den unge Grosserer P. F. Fredriksen, der gjorde i Importartikler, naar der var noget at gøre.

For Tiden var der ikke noget at gøre, det fremgik af Grossererens slappe Moustache og den nedbøjede Holdning.

Han var kommen for at „slaa" nogle højstnødvendige Lapper hos sin Ven, Hr. v. Schindel.

Hr. v. Schindel var desværre ikke pr. Kasse, men ikke utilbøjelig til at overveje: *Hvorledes.*

„Ser du, F.", sagde han, „det kan være meget rart med alle disse tilsyneladende velhavende Sager, men jeg har det

ligesom du, Forretningen gaar sløjt. Dette her er et snollet Land at leve i. Folk foræder sig paa Sherlock Holmes, men her findes ikke en anstændig Forbryder i denne lurvede By og følgelig ikke en eneste anstændig Forbrydelse at opdage. De forsultne Detailforbrydere, der lister rundt i Smaagaderne og paa Kvisterne, kan Politiet besørge. Og tilmed er det en snavs Forretning, som er de lovlig ansatte Opdagere vel undt. Jeg gider ikke røre mig til det Arbejde. Et Par fjollede Koner, der vil udspejde deres Mænd, en enkelt hysterisk Sypige, der er paa vild Jagt efter en Barnefader, samt en Grosserer, der betaler et Par Kroner for at holde Øje med en Skuffebedrøver. Det er det Hele. Rigtig snavs Geschæft. Nej, for at en Opdager kan bestaa, maa der være Forbrydelser, du. Det er hele Sagen."

Grossereren rystede paa Hovedet: „Ja, du har Ret, Schindel. Men hvad Fanden skal man gøre, naar der ingen er. Det er der ikke noget at gøre ved."

v. Schindel lo: „Maaske."

„Hvad mener du?" spurgte Grossereren med et lidt mindre sløvt Blik.

v. Schindel tændte en frisk Cigaret. „Man kunde f. Eks. lave dem selv. Det har for en debuterende Sherlock Holmes den uhyre Fordel, at der ikke er Ende paa den Snedighed, man kan udvikle under Opdagelsen.

Grossereren spidsede Øren: „Lave dem selv. Nu er du for begavet."

v. Schindel lænede sig tilbage i Stolen og sagde med et Smil: „Synes du. — Du er arbejdsløs, det kan være uheldigt for en, der arbejder en detail, men for en der gør en gros, er det væmmeligt. Skal vi lave et Aktieselskab med begrændset Hæftelse, der starter Idéen?"

„Du maa forklare dig tydeligere," sagde Grossereren.

v. Schindel rejste sig og hentede fra en Reol ved Væggen en Bog, som han bladede i: „Du forstaar Engelsk, ikke sandt?"

„Jo," sagde den anden.

„Vil du saa høre et af de mest begavede Foredrag, jeg har gjort mig bekendt med. Det blev holdt i det Herrens Aar 1710 af en engelsk Gentleman, der hed Mr. Jonathan Wild. En Mand, hvis Liv var ophøjet, og hvis Død var om muligt end mere ophøjet. Han blev hængt. Men begavet var han. Den kloge Lov om Hæleri havde gjort Tyvehaandværket usikkert i London, og Mr. Jonathan samlede derfor sine fremragende Venner blandt Tyvepakket til en lille five o'clock tea, hvor han begærede Ordet og holdt følgende speach. Den er ægte:

„Kære Venner," sagde han, „I ved alle, hvor sløjt det nu gaar med Forretningen, Handel og Vandel staar stille. Vore Udsigter er rent ud jammerlige. Naar vi har gjort en lille Erhvervelse, og bringer Varerne til vore Marskandisere eller Pantelaanere, saa lader disse samvittighedsløse Sjakkere os kun faa en Femtedel af, hvad Sagerne er værd. Gaar vi til Fremmede med det, saa er der en Spørgen og Regeren, inden vi bliver af med det. De Karle er saa nysgerrige, at det halve kunde være nok. Men hvordan skal et Menneske under disse sørgelige Forhold bjerge Livet. Vil han ikke dø af Sult, risikerer han Strikken, og den er ubehagelig, der maa gøres noget. Derfor foreslaar jeg, at vi slaar os sammen. Hold mig à jour med Jeres Forretninger. Naar I har erhvervet en Genstand, kom saa til mig, saa skal jeg nok skaffe Jer mere af Genstandens *rette Ejer,* end I kan faa hos nogen Pantelus i Byen. Er det svart?"

Den udmærkede Forsamling gav enstemmig sin Tilslutning, og Mr. Jonathan Wild grundlagde et Firma, der i femten Aar skaffede ham en smuk Stilling og alles Agtelse for til Slutning at berede ham den Ophøjelse, hvorom jeg har fortalt. Ikke sandt, saadan en udmærket Idé bør bevares for Erhvervslivet?"

Grossereren rystede paa Hovedet.

„Galgen."

„Javist — men for det første hænger man jo ikke Folk mere, dette for at trøste os. For det andet vilde Mr. Jonathan jo ihvertfald have været død i halvandet Hundrede Aar alligevel. Dette for at trøste ham. Det eneste, vi risikerer, er et lille

Ophold paa Vridsløse, hvad der med de gavnlige Foranstaltninger vore Kriminalister kan udtænke, kun kan blive lærerigt og behageligt for os, og for en kort Tid anbringe os i et Milieu, hvor vi vil gøre os fordelagtigt. Bagefter er Verden stor."

Grossereren tyggede paa Mundskægget. „Hvad vil du egentlig?"

„Det skal jeg sige dig, gamle Ven. Jeg vil forsøge Mr. Jonathans fortræffelige Geschæft og gøre noget for Udviklingen af Kriminaliteten i Hovedstaden, der kvalitativt skal være paa Retur. Jeg har Bekendtskab i de professionelle Kredse baade i Politiet, hvor jeg har virket med Hæder i to og et halvt Aar og kun trak mig tilbage paa Grund af Gagens Lidenhed og slette Avancementsforhold, og i den hæderlige Tyveverden, hvor jeg ved mine smaa Fortrin har skaffet mig enkelte Forbindelser, der paa Grund af ikke bedres Havelse vil kunne dyrkes med Fordel. Jeg trænger til Forbindelse i den merkantile Verden, og hvis jeg tør gøre Regning paa dit Borgerskab, lille Peter."

v. Schindel lagde sit kønne lyse Hoved paa Siden.

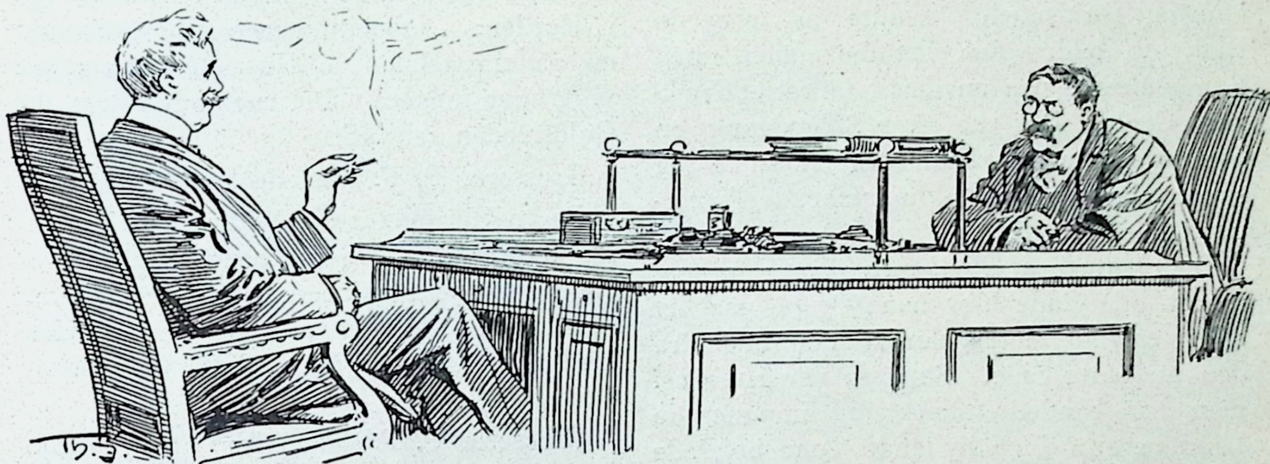
„Grossereren svarede: „Jeg vil ikke være Forbryder —"

v. Schindel lo. „Gode F., der er to Slags Forbrydere: de opdagede, dem hører du endnu ikke til, de uopdagede og dem har du tilhørt saa længe, du har drevet din Geschæft, som du viselig byggede paa to ualmindelig uægte Veksler, der hvilede tungt paa din Samvittighed saalænge, indtil du konverterede dem i et simpelt Bedrageri, der beroligede din Finfølelse. Lille F. jeg maatte være en daarlig Privatdetektiv, hvis jeg ikke for længe siden havde opdaget dig."

Grossereren rejste sig.

v. Schindel lo. „Det er min Spøg F., min behagelige Spøg. *Jeg* kan undvære dig, men *du* kan ikke undvære Syle. Der ligger en Forretning for, og jeg tilbyder dig Part i den. Den er lidt mere indviklet end dine sædvanlige Kæltringestreger, men ikke en Smule mere strafbar. Og naar jeg er med, har du Chance for, at den ikke bliver opdaget.

Vil du? —"

„Lave dem selv. Nu er du for begavet."

Firmaet v. Schindel & Co. blev ikke indregistreret til Firmaregistret, men det blev stiftet, og det virkede efter sit Formaal at højne Kvaliteten af Kriminaliteten i Rigets Hovedstad, ved en gennemført Organisation af de ansete Kriminalister kaldet de *„Asociale."*

* * *

Grosserer P. F. Frederiksen gjorde undertiden Forretninger med en af Stadens fornemste Guldsmede og havde forstaaet at vinde hans Tillid, takket være den Soliditet, der i Løbet af det Aar Firmaet v. Schindel & Co. i det stille havde virket, var bleven Grosserer P. F. Frederiksens

skattede Egenskab. Det var ved Midvinter omkring Aarhundredskiftet et Par Aar efter dette, at Grosserer P. F. Frederiksen en Aften ved Lukketid tilfældig traadte ind til Guldsmeden og traf ham i det stærkeste Oprør. Der var sket følgende: En meget højtstaaende Person havde beæret Guldsmeden med en Bestilling, der løb op i Tusinder. Et pragtfuldt Bordservice med Opsatser og Kandelabre i Sølv med Forgyldning i kunstfærdigt Arbejde.

Dette var færdigt og skulde afleveres, hvorfor Guldsmeden sendte sit prøvede Bud, en ældre fhv. Landbo afsted med Kandelabrene paa en dertil indrettet Trækvogn-Cycle. Det var efter Solnedgang en Vinterdag, men Arbejdet var forsinket og skulde afleveres hos det højtstaaende Tjenerpersonale.

Budet kørte af Sted, men paa en fornem meget øde Gade blev hans Cycle paakørt af en elegant Herre, der kom kørende fra den modsatte Side. Skylden var Herrens, men han bandede stærkt og imponerede Landboeren. I en bydende Tone befalede han ham at staa af og ile hen til en Cyclereparatør, der boede i en Kælder for Enden af Gaden, da han, som han sagde, ikke gad slæbe den ødelagte Maskine.

Landboen protesterede, men den fine Herre blev nu høflig og rakte ham en Femkroneseddel med et venligt Smil, idet han gentog sin Opfordring denne Gang som en høflig Henstilling.

Budet gik, og da han kom tilbage, var baade hans Cykle og den fremmede Herre forsvundne. Ja ikke en Gang den beskadigede Cykle var at opdage.

Der stod Budet. — Reparatøren havde lukket, han havde ingen Vidner og de kostbare Sager var borte. Først tænkte den ulykkelige Landbo paa at undersøge Bundforholdene ved Kvæsthusbroen, men da han havde Kone og Børn, opgav han denne Idé som mindre hensigtsmæssig. Men gaa hjem og fortælle Sandheden vilde være et endnu mere raffineret Selvmordsforsøg. Chefen vilde ombringe ham. Han benyttede da Kains Udveje den skadesløse Løgn, og opfandt en Historie om, hvorledes han i Havnekvarteret var bleven overfaldet og dunket af nogle Røvere. Han rullede sig til denne Ende i en Pøl ved Sct. Anna Plads og tilføjede sig med en Lommekniv nogle ret ufarlige Kontusioner. Hvad skulde Manden gøre?

Guldsmeden var i heftigt Oprør. Grosserer P. F. forstod dette særdeles vel, og tilbød at give gode Raad gratis. Guldsmeden vilde telefonere til Politiet. Grossereren fandt dette praktisk og rigtigt, men Ulykken vilde, at Guldsmedens Telefon var i Uorden. Nabobutikkerne var lukkede, en Automattelefon to Huse fra Butikken vilde ikke fungere. Det var nødvendigt, at Guldsmeden selv gik.

Grosserer P. F. trøstede ham venligt.

De to Herrer var alene i Lokalet, Karlen saa frygtelig ud, og var gaaet hen for at vadske sig. Expeditricerne var sendt hjem. Guldsmeden stod og børstede sin høje Hat med alle Tegn paa Forfærdelse og Nervøsitet i sit Ansigt.

Grosserer P. F. fik en Idé. Hør, sagde han, det kan være meget rart med at gaa til Politiet, men for det første er det jo meget usikkert, om der kommer noget ud af det. Det er jo sikkert Folk, der har vidst Besked, der har været paa Spil. De er ikke saa dumme at melde sig selv. Efter al Sandsynlighed gaar Kunstværket i Smeltediglen, da de næppe prøver paa at sælge det, eller pantsætte det. Deres Karl ved ingenting, han siger jo, at det var mørkt, og at han ikke saa Røvernes Ansigter. Der var to, siger han. Alt hvad De faar ud af en Henvendelse til Politiet er, at det hele staar at læse i Bladene i Morgen til Oplysning for Gavtyvene og Glæde for Deres Konkurrenter.

Guldsmeden børstede Hatten den forkerte Vej, og sagde ynkeligt: „Hvad skal jeg da gøre?"

Grosserer P. F. saa tænksom ud. „Ja, jeg ved, hvad jeg vilde gøre i Deres Sted. De ved, at jeg har forestillet for Dem en Ven af mig, Hr. Løjntnant v. Schindel, en ung talentfuld Privatdetektiv, der bor i Studiestræde. Han har hjulpet mig en

Gang til nogle Sager, jeg havde opgivet at se igen. Jeg vilde prøve ham.“

Guldsmeden rystede paa Hovedet. „Kan han skaffe mig Sagerne igen.“

Grosseren smilede. „Tror De selv, Politiet kan? Ærlig talt, naar ikke Gavtyvene er saa venlige at indpakke Kosterne i et Exemplar af Klods Hans og lægge dem paa Amagertorv, er Chancerne ikke store for et Gensyn. De opnaar at blive biograferet i Aviserne og at møde et Dusin Gange paa Kamret og i Kriminalretten. Og dermed hører Deres sikre Lod op. Men naar De endelig vil, saa for min Skyld ingen Alarm. Det er kun et Raad.“

Guldsmeden fulgte Raadet.

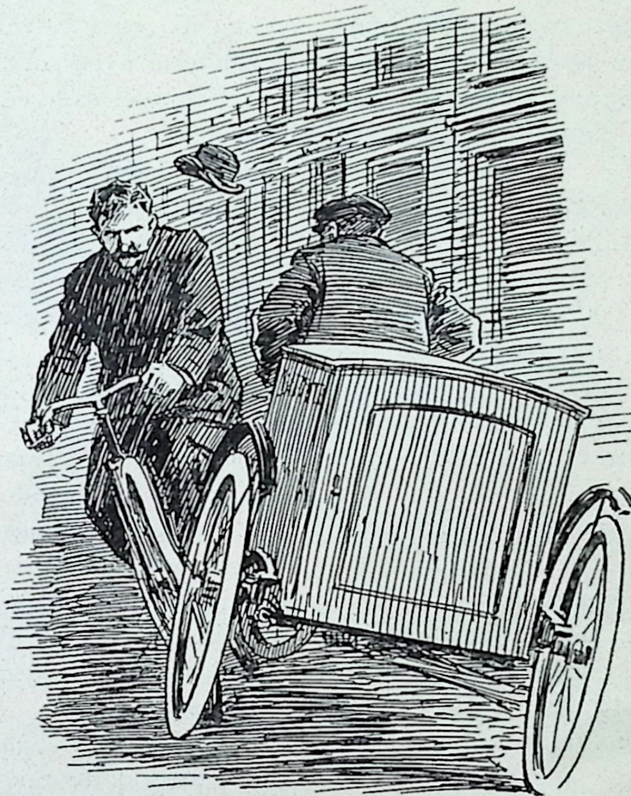
* * *

Hr. v. Schindel var undtagelsesvis hjemme den Aften. Han havde et meget vigtigt Arbejde at afslutte, og de to Herrer traf ham i hans Kontor begravet i Akter til op over Ørene. Han modtog den kendte og ansete Guldsmed med dyb Ærbødighed og Grosserer P. F. med kammeratlig Venlighed.

Herrerne sad tilbagelænet i de magelige Stole, og Hr. v. Schindel hørte opmærksom paa Guldsmedens Beretning. Budet var renvasket og ventede i Forkontoret.

Da Guldsmeden havde endt sin Beretning, saa v. Schindel op med et meget alvorligt Udtryk i sit rolige Ansigt og sagde bestemt. „Den Historie vilde jeg melde til Politiet“.

Guldsmeden blev ærgerlig: „Det var min Hensigt, men Grosserer Frederiksen raadede mig til at gaa til Dem“.

Paa en fornem, meget øde Gade blev hans Cycle paakørt af en elegant Herre.

v. Schindel saa smilende paa sin Ven: „Du troer kære Frederiksen, at jeg er almægtig. En Affære af den Art egner sig ikke til privat Behandling. Jeg paatager mig nødig Sager, jeg ikke kan gennemføre, og dette vil sikkert overstige mine Kræfter. Vi har her rimeligvis med en international Røverbande at gøre. Det vil blive meget vanskeligt at finde disse Folk, og for en enkelt Mand er det jo næsten en Umulighed. Jeg kan ikke se, hvorledes det skulde kunne gøres. Deres Bud kan De jo stole paa. Jeg mener, han kan ikke være i Forstaaelse med Røverne.“

„Nej,“ sagde Guldsmeden bestemt, „Jensen er tro som Guld.“

„Og De er sikker paa, at det hele er gaaet til, som han siger?“ spurgte v. Schindel.

„Jensen lyver ikke.“

„Ja,“ sagde v. Schindel — „hvis saa er, maa jeg skam paa Forhaand opgive det. Jeg kunde tænke mig — nej, nej, det jeg tænkte paa er umuligt, naar Sagen forholder sig saaledes; og det er det bedste, at De straks ringer Politikamret op og gør Anmeldelse. Jeg tør ikke paatage mig den Sag.“

Herrerne havde rejst sig.

Grossereren var øjensynlig ærgerlig over den forgæves Gang. Og Guldsmeden gjorde ikke Forsøg paa at skjule sin Skuffelse.

Hr. v. Schindel gjorde en Bevægelse, som fik han en pludselig Idé.

„Hør,“ sagde han til Guldsmeden. „Maa jeg en Gang forhøre Deres Bud. Jeg har faaet en Idé, som mulig kan være helt forrykt, men noget kan der være om den.

Vil d'Hrr. være saa venlige at træde ind i den anden Stue. Der er Forhæng for Døren, De kan høre alt, hvad jeg siger. Og De skal ikke bryde Dem om, at det lyder underligt. Det er en Idé, jeg har faaet, jeg skal senere forklare den."

Herrerne gjorde som foreslaaet.

v. Schindel bad i en venlig Tone Budet om at træde nærmere og tog Plads ved Skrivebordet, medens han opfordrede Jensen til at sætte sig lige overfor ham. Han bad ham gentage Fortællingen, og Jensen gjorde det lidt urolig, men nogenlunde sammenhængende. Han havde jo nu memoreret Fremstillingen og holdt fast ved den som en svømmende, skibbruden Matros ved en Vragstump.

v. Schindel lod ham fortælle, afbrød ham af og til med en kort Bemærkning, og da han havde faaet Fremstillingen lige til det Punkt, hvor den overfaldne laa i Pølen og rullede sig i sit Blod, spurgte han i samme rolige Tone.

„Fik De saa de ti Kroner, medens De laa paa Jorden, eller efter at De havde rejst Dem?"

Jensen blev karmoisinrød og stammede: „Ti Kroner."

„Ja," sagde v. Schindel rolig, „de ti Kroner, eller var det maaske fem, De fik."

Jensen gik i Staa. Stuen dansede rundt for ham, og Taarerne traadte ham i Øjnene, han var ved at synke i Gulvet, den ærlige Sjæl.

v. Schindel saa strengt paa ham. „Nu skal jeg fortælle Dem, hvorledes det hele gik til. Paa Deres Vej blev De standset af en høj, velklædt Herre, der spurgte Dem, om De var Karl hos Guldsmed ...."

Jensen vilde afbryde ...

„Lad mig," sagde v. Schindel strængt. „Han bad Dem staa af og gaa op paa første Sal i et Hus i Amaliegade og gav Dem en Pengeseddel for at berolige Dem. Saa opgav han Dem et meget fint Navn og gav Dem Ordre til at forlange en Sølvkande udleveret ..."

Jensen hikkede af Fortvivlelse. „Nej, saadan var det ikke."

„Ikke," sagde v. Schindel. „Nu skal jeg sige Dem en Ting, min gode Mand, enten fortæller De rentud, hvorledes denne Sag hænger sammen, eller ogsaa skal jeg love Dem for, at De kommer til at tilbringe Natten paa Nytorv indenfor Lukke og Laas. Forstaar De det, min gode Mand. Deres Løgne kan De spare Dem, jeg er ikke født i Gaar, og mig narrer De ikke."

Jensen hulkede og aflagde en sandfærdig Beretning, kun afbrudt af Guldsmedens Eder, idet den forargede Haandværker, der ikke kunde dy sig længere, havde forladt sit Skjul, og i velvalgte Ord udtalte sin Velsignelse over sin tro Tjener.

v. Schindel sad ved sit Skrivebord i dybe Tanker.

Guldsmeden larmede og vilde straks bryde op for at gaa til Politikammeret.

v. Schindel rejste sig og bad ham vente. Budet blev atter sendt ud i Forværelset, havde Kvæsthusbroen været i Nærheden, havde han denne Gang rimeligvis gjort Alvor af sine Dykkelyster. Nu sad han stille og græd, idet han tænkte paa sin Kone og sin lille Hasan med de skæve Ben.

v. Schindel lignede en lyshaaret Udgave af den store, engelske Kokaïnist.

„Hr. Guldsmed," sagde han. „Jeg raadede Dem før til at gaa til Politiet, nu raader jeg Dem afgjort derfra."

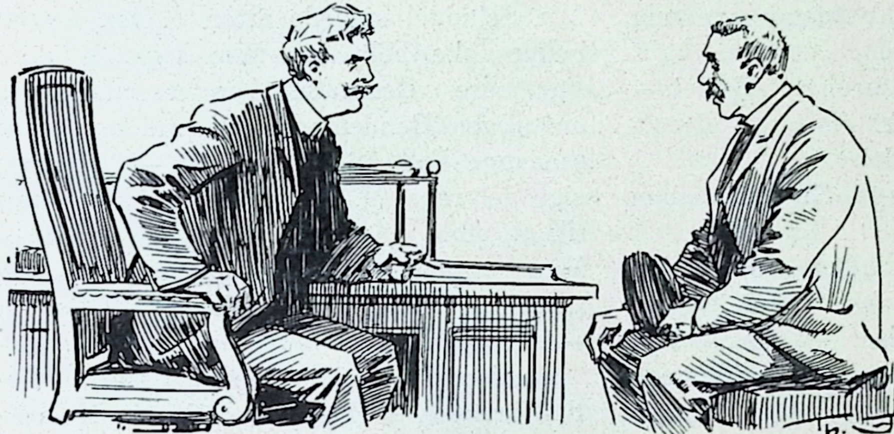
Guldsmeden bevægede sig uroligt i Sædet — Hvorfor?

„Jo," sagde v. Schindel. „Nu har *jeg* et Spor, men dette Spor er et saadant, at jeg ikke tør lægge Sagen i Politiets Hænder. Forbrydelsen er ikke begaaet, som jeg troede, og dog er der noget om det. Det er et meget fint Stykke Bondefangerarbejde fra et Værksted, som jeg kender."

„Men saa er Sagen jo simpel," sagde Guldsmeden utaalmodig. „Jo før vi melder Slynglen, des større Udsigt er der til, at jeg faar mine Sager igen."

„Hvis det var saa let," sagde v. Schindel med en Hovedrysten, „kunde enhver Diskenspringer være Detektiv. Nej, ser De, jeg kender Værkstedet, men ikke Firmaet. Jeg er i den seneste Tid stødt paa et Par Stykker Arbejde med det Mærke, og det kunde hænde, at jeg denne Gang kunde

slaa Klemmen i om Fyren. Det kunde hænde. Jeg kan ikke forklare Dem hvorledes.“ v. Schindel smilede. „De er Forretningsmand, det er jeg ogsaa. De udleverer ikke Deres Forretningshemmeligheder til Fremmede, vel? Det gør jeg heller ikke. Men vil De give mig Deres Ord paa, at De ikke foretager Dem noget Skridt i denne Sag før Kl. 2 imorgen, skal jeg love Dem, at jeg skal benytte denne Nat til et Stykke

Jensen hikkede af Fortvivlelse.

Arbejde, som skal komme op i Nærheden af det, De kan læse Dem til hos Conan Doyle.“

Der straalede en saadan Selvsikkerhed fra v. Schindels høje, kraftige Skikkelse, at Guldsmeden, der ikke var overvættes selvsikker, følte sig helt betaget af den unge Mand, der jo tilmed ved sit Krydsforhør over den stakkels Jensen havde hævet sine Aktiver paa Højde med de bedst noterede ved Dagens Børs.

Aftalen blev, at Guldsmeden skulde hemmeligholde det skete endogsaa for sin Viv og Livsledsagerinde — for hvem han iøvrigt havde adskillige kostbare, smaa Hemmeligheder. Og dermed forlod han Privatdetektiven, der først benyttede Lejligheden til at lægge et godt Ord ind for Jensen paa Betingelse af dennes ubrødelige Tavshed. Stakkels Jensen, der ingen Hemmeligheder havde for *sin* haandfaste Ægteviv, følte ikke Spor af Trang til at meddele sig til hende.

Dagpressen blev snydt for en stor Sensationsnyhed.

Men da Klokken slog et, indfandt Grosserer P. F. synlig oplivet af et Dusin Trøstens Østers, som Guldsmeden havde ydet som Afdrag paa formentlig Taknemligheds-gæld, sig paa Firmaet v. Schindel & Co.s Hovedkontor, hvor han tilligemed Firmaets administrerende Direktør og en aktiv Interessent, populært kaldet „Greven“, med stor Nysgerrighed undersøgte et fra det ansete ædle Metalhaandværk-Etablissement udgaaet Kunstværk, der foreløbig beroede i Firmaets Brand- og dirkefri Pengeskab.

De tre udmærkede Herrer enedes om, at den ommeldte Haandværker vilde være at debitere for 500 blanke Kroner i Firmaets Bøger, i Betragtning af, at det Metal, hvoraf Kunstværket var forarbejdet, ikke helt svarede til de Forventninger, man paa højerestaaende Steder med Rette kunde have næret dertil efter Stedet, hvorfra det var udgaaet.

v. Schindel erklærede smilende, at havde Metallet været bedre, skulde Guldsmeden have faaet Forretningen 50 pCt. billigere.

„Greven“ brummede, det var ham, der havde risikeret Liv og Lemmer samt Friheden for at standse Jensen og hugge Kunstværket. Hr. Grosserer P. F. afbrød ham med en kort Bemærkning om, at det jo dog, naar alt kom til alt, var *ham*, der havde skaffet Forretningen, da han vidste, hvornaar Arbejdet skulde afleveres og kendte den Herre, der forhandlede det.

Med ophøjet Ro erklærede v. Schindel, at alle Deltagerne i Bedriften havde lige stor Ære deraf, og Tilfredsheden indenfor Firmaet blev genoprettet.

Der manglede jo endnu nogle smaa Formaliteter, som Chefen skulde besørge.

* * *

Guldsmeden tilbragte en urolig Nat. Formiddagen var ikke helt vellykket heller, og

ti Minutter før to stod han i Kontoret i Studiestræde, lidt urolig og nervøs. De ti Minutter maatte han vente, v. Schindel tog imod ham præcis to med et straalende Smil. Han bad ham tage Plads ved Skrivebordet i det indre Kontor og betragtede ham med sit aabne, venlige Blik, der ikke bar mindste Spor af Nattevaagen.

„Ja," sagde han. „Heldet har været med mig. Men der er en lille Omstændighed ved denne Sag, der gør det nødvendigt for mig at bede Dem paa Forhaand love mig, at De ikke vil blive vred."

Guldsmeden rykkede uroligt i Sædet. — „Har De fundet Tyven?"

„Ja," sagde v. Schindel.

„Hvem er det?" spurgte Guldsmeden og sprang op.

v. Schindel smilede. „Det kan jeg ikke sige, for jeg ved det ikke. Men jeg har ganske sikre Forbindelser. Jeg kan ikke forklare Dem det. Jeg er ung, ugift, nogle siger, at jeg ser ret godt ud. De kan gætte Resten. Jeg lever af at være Opdager, jeg benytter alle de Fortrin, Naturen har skænket mig. Tilfældet har bragt mig paa Spor efter en meget farlig Forbryder, hvis Taktik jeg har lært at forstaa. At det er ham, der her har været paa Spil, er sikkert. Han arbejder uden Hjælpere, og det er nok at antyde, at han er bleven forraadt til mig af et Menneske, der synes bedre om mig end om ham. Som sagt, det skal jeg ikke komme ind paa."

De begavede og hjælpsomme Folk i Studiestræde lo alle.

„Men kan De da ikke lade ham arrestere?" spurgte Guldsmeden hæst.

„Jo" — sagde v. Schindel — „maaske — hvis det er værdt, eller hvis De forlanger det. Her i Danmark kan jo enhver gaa til Politiet og straks faa en Undersøgelse iscenesat. Min Hjemmelsmand kan blive arresteret, hvis De tvinger mig til at opgive hen... ham, mener jeg. Godvilligt gør jeg det ikke. Og dette kan saa maaske føre til, at Gerningsmanden anholdes. Jeg ved ikke, hvad han hedder, eller hvor han holder til, jeg ved kun, at det er ham. Men det er jo altid noget. Jeg har foreløbig gjort ham forskrækket."

„Det forstaar jeg ikke et Ord af," sagde Guldsmeden og saa meget lidt begavet ud.

v. Schindel smilede atter. „Nej, det er heller ikke helt let. Men jeg kan ikke sige mere. Deres Bud har været Offer for en dreven Bondefanger. Denne har efter saadanne Folks Skik haft en — lad mig sige det rent ud, Veninde, der ikke er helt til at stole paa. Han har modtaget et Vink, og han har taget sig Vinket ad Notam. Jeg skal vise Dem denne lille Seddel — vil De læse."

Guldsmeden tog Sedlen og læste en Notits krasset ned med en sjusket Kvindehaand.

„Det er rigtigt med Sølvtøjet, men han siger, det er Snyderi fra Guldsmeden, og der er ikke megen Fordel ved at smelte det. Jeg kan vist skaffe dig det.

Manda."

v. Schindel betragtede Guldsmeden nøje.

„Det simpleste vilde jo nu være at lade Manda anholde — for mig gerne, siden vi taler om det. Hun er kun en af mine næstbedste Veninder. Politiet og Pressen vil saa nok besørge Resten, og De vil faa Oprejsning for Frk. Mandas meget uartige Insinuation, der har krænket mig paa Deres Vegne."

Guldsmedens Holdning blev ikke mere fattet.

v. Schindel derimod var ret overlegen.

„Vi kan jo naturligvis ogsaa handle med Mandas Hjerteven. Det saa jeg helst, fordi jeg nødig klipper mine Forbindelser over, og Manda er virkelig en Pige, der har sine gode Sider for den, der forstaar at vurdere dem. Jeg vilde nødig se hendes Billede i Smaabladene, selv om det kun kunde være en Reklame for mig; saavel som for Deres Arbejde, der jo derigennem vandt den offenlige Paaskønnelse, der kun kan glæde en Fagmand.

Guldsmeden kunde ikke lide v. Schindel.

„Hr. Løjtnant," sagde han med en lidt usikker Stemme, „tror De, at dette Fruentimmer har Ret i det, hun siger om — om Arbejdet."

v. Schindel rystede paa Hovedet. „Jeg har Grund til at tro, at hendes Ven er Fagmand. Hun selv holder af Guldsmedearbejde, men om hun forstaar sig derpaa, ved jeg ikke. Naa, det vil jo altsammen komme frem, naar Sagen bliver offentlig."

„Kan der ikke findes en Form, hvorunder dette kan klares underhaanden?" spurgte Guldsmeden forsigtigt.

„Hvorledes mener De," sagde v. Schindel uforstaaende.

„Jeg mener, kan man ikke faa disse Mennesker til at udlevere Sagerne?"

„Vil De købe Tyvekosterne tilbage," spurgte v. Schindel med ærlig Forbavselse i sit aabne Ansigt.

Det var netop det, Guldsmeden vilde.

Og det fik han Lov til.

Men det kostede 500 Kr. og varede tre Dage. I denne Tid maatte de højtstaaende Kunder vente, men desto større blev deres Glæde, da Arbejdet endelig blev afleveret.

De begavede og hjælpsomme Folk i Studiestræde lo alle undtagen Manda; hun var lovlig undskyldt det Skind, for hun eksisterede slet ikke.

Men denne Affære foranledigede v. Schindel til en alvorlig og dybsindig Bemærkning, rettet til „Greven" — en Protegé af Huset — og Medindehaveren Grosserer P. F.

„Ved I hvad, gode Venner, hvis Menneskene var saa gode, som de burde være, og alting her i Livet var Prøvesølv, saa var det ligegodt svært for en ærlig Kjæltring at bjerge Føden."

Som sædvanlig blev Chefen ikke modsagt, men Guldsmeden spekulerede længe og indgaaende over Affæren. Han forstod den ikke. Den var ogsaa indviklet, dog syntes han ikke, den egnede sig for Offenligheden.

FREDERIKS TOSSESTREGER

HUMORESKE

ILLUSTRERET AF *AXEL THIESS*

Frederik var lige konfirmeret. Han havde fortjent at blive det forlænge siden, den store Tamp, men hans Moder havde haabet, at et helt Aar hos Præsten skulde have en gavnlig Indflydelse paa ham.

Nu gik han med Rundpullet, Paraply, lang Cigar og hele den øvrige Mundering ud paa sin egen Boldgade.

Frederik kunde finde paa de utroligste Tossestreger; havde han været en ældre, rig Mand af fornem Familje, var han for længst bleven gjort umyndig af sin kære Familje. Han havde imidlertid et knusende Held med sig; det var ligegyldigt, hvad gale Streger han fandt paa, han kom altid godt fra dem.

Da han nu kom gaaende som nysudsprungen

Foraarsbebuder, fik han pludselig det Indfald at gaa ind paa Badeanstalten og tage sig et Bad, bare for at have den Fornøjelse at trække de nye Konfirmationsklude paa en Gang til.

Inde paa Badeanstalten vakte han hurtigt Bademesterens højeste Mishag ved at gaa rundt, spitternøgen med Mavebælte om Cigaren, og dreje paa alle de Haner og trykke paa alle de Knapper, han kunde finde. Men da Konfirmander undertiden giver gode Drikkepenge, sagde Bademesteren ikke et Ord, men holdt kun et ondt Øje med Fyren.

Pludselig ser Frederik, at der kommer en elegant Herre med en ligesaa elegant Haandkuffert og stiller sig til at tænde sin Cigar lige under et af Styrtebadsapparaterne. Haandkufferten stillede han fra sig, han gav sig god Tid og lagde slet ikke Mærke til, at der nu og da faldt en lille Dryp i hans Hat.

— Mon han vil have den kolde Straale, tænkte Frederik og haler til med et djævelsk Grin paa sit runde Ansigt. Herren vræler, sprutter og spræller, og i det samme føler Frederik sig greben i Nakken af Bademesterens stærke Arm.

— Hvem var det, der gjorde det, raaber Herren.

— Jeg har ham, Herre, siger Bademesteren triumferende og kniber den stakkels Frederiks Arm sort og blaa, — De kan tro jeg skal konfirmere ham.

Og Herren stormer drivende vaad og rasende løs paa Frederik med knyttede Næver.

Nu skulde man tro, at den arme Frederik var leveret. Men pludselig forandrer hele Scenen sig.

En Herre kommer sveddryppende ud fra en af Svedekasserne og opdager, at der har været nogen og pillet ved Døren ind til hans Afklædningsrum, og han styrter ind og ser, at hans Diamantnaal, Uhr og Haandkuffert er stjaalet.

— Hjælp! Hjælp! Politi! raaber han. Jeg er bleven bestjaalet! Der har været Tyve i mit Badeværelse.

Og afsted stormer han for at hente Politi; han glemmer rent, at han ikke har andet end Svømmebukser paa.

Men saa faar han Øje paa Haandkufferten, som staar lige ved Siden af Styrtebadsapparatet.

— Her er den, raaber han. — Stop Tyven!

Og den drivvaade Herre; som skulde til at flaa den arme Frederik, faar pludselig travlt med at kigge efter Udgangen.

— Stop Tyven! raaber ogsaa Frederik. — Jeg har givet ham den kolde Straale! Han vilde stikke af med Herrens Kostbarheder.

— Er det ham! brøler Bademesteren, og i det samme slaar han sine vældige Frotter-Labber i Skulderen paa Flygtningen, saa Vandet ligefrem vrides af ham. — Han skal ikke komme til at stjæle her i det første Par Aar,

Med en ubeskrivelig Mine af Selvfølelse modtog Frederik lidt efter fem Kroner i Belønning.

— Diamantnaalen var alene Pengene værd min Søn, sagde den Bestjaalne.

— Ikke mere, svarede Frederik spydig.

Og Herren, der troede, han var utilfreds med Betalingen, lagde 1 Krone til.

Saa gik Frederik paa Frederiksberg for alle Pengene.

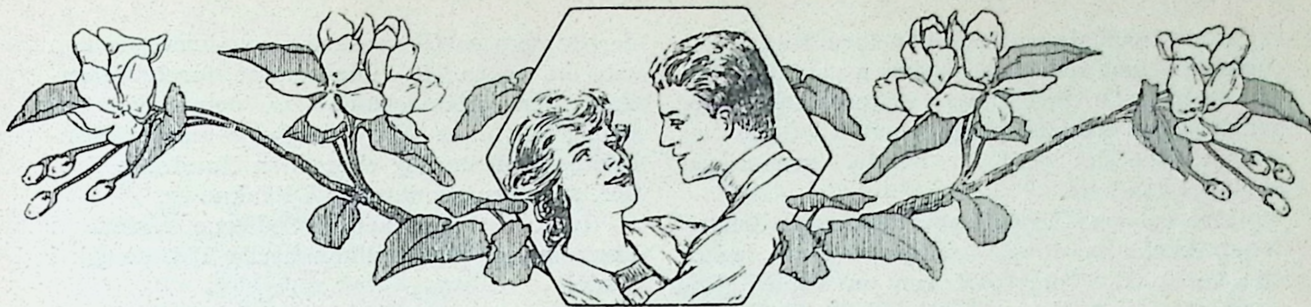
Derude var han saa heldig at afsløre en ægte Menneskeæder fra Avstraliens Urskove.

Frederik vilde se, hvad den indiske Fakir og Vandbærer havde i den Svineblære, han rendte rundt med paa Ryggen, og stak sin Lommekniv igennem ligetil Skaftet. Vandet strømmede ud og lige ned i Hovedet paa Menneskeæderen, der blev saa hvid i Huden som en Fynbo.

For den Bedrift gav Foreviseren af det lyssky Menneske fra Madagaskar Frederik 2 Kr. Menneskeæderen og Fakiren havde været hans værste Konkurrenter.

Ja saadan er det altid med Frederik. Det unge Menneske driver det nok til noget, han har det paa samme Maade som Columbus, der ved et rent Tilfælde opdagede Amerika.

I SIDSTE MINUT

AF B. FREEMANN

Han var frygtelig fortvivlet — og træt af Livet, mørkt og truende, som det nu laa for ham. Nu var alt anderledes end for kun en Time siden, da han let og sorgløst saa Fremtiden i Møde.

Han skyndte sig hjem, hastede afsted gennem Regn og Blæst, døv for alle ydre Indtryk, som det saarede Dyr, der instinktmæssig søger til sin Hule.

Og dog — hjemme ventede ham det allerværste. Maaske vilde det være lettere for ham at trave udmattet og træt omkring paa de sølede Gader, end at komme hjem med den Nyhed, han havde at fortælle.

Han vidste, at naar han traadte ind i sit lille Hjem, vilde han høre de sædvanlige Glædesraab, der plejede at modtage ham. Han vidste, at hun vilde komme ham i Møde og byde ham Velkommen — og saa skulde han have den Sorg, at jage Smilet bort fra hendes Øjne, standse hendes Tales muntre Strøm· bringe det første Pust af Modgang ind i deres Hjem ....

Man gav ham hans Afsked.

Det var Tanken om hende, der gjorde ham saa frygtelig angst.

Han var meget ung. Det er kun Ungdommen, som lader sig knuge saa frygtelig af Modgang — Ungdommen, der ikke er hærdet af Sorger og Skuffelser.

Nu havde Solen gemt sig bag en Sky, og han var bleven stillet overfor de dunkle Skygger, der sætter den første Fure i den Unges Ansigt.

Om Morgenen havde han forladt sit Hjem saa let om Hjertet som nogen; han havde fløjtet og viftet Farvel med Haanden til sin unge Hustru, som stod ved Vinduet. Ingen kunde være lykkeligere end han.

Nu saa alt anderledes ud.

Nu vendte han hjem med Fremtidsudsigter som en Tigger, han var bleven arbejdsløs.

Hans Chefs Ord klang endnu dunkelt i hans Øren: hans Arbejde havde ikke været helt tilfredsstillende gjort i den senere Tid; i al Fald havde man fundet det nødvendigt at formindske Arbejdskraften, kort sagt, man gav ham hans Afsked.

Nu var han ruineret. Denne Plads var alt, hvad han havde haft at gifte sig paa. Det var ikke lykkedes dem at spare noget sammen, de var endog kommen i Gæld.

Han strammede sig op til at tænke over Situationen. Hvilke Udsigter havde han? Han var stærk, men var ikke begavet med særlig stort Forretningstalent, der kunde aabne alle Døre for ham. Han havde nok af Venner, men ingen af dem var særlig indflydelsesrige. Og med sin Hustrus Familie stod han endog paa en meget daarlig Fod.

Deres hurtige Giftermaal og Afrejse til Hovedstaden havde mishaget de jævne Landboere, og hverken han eller hans Hustru havde gjort noget for at hidføre en Forsoning. De havde fundet, at de havde mere end nok i dem selv og i deres Kærlighed.

Hans Svigerforældre havde forudsagt, at det nok vilde gaa dem galt, og han var sikker paa, at de vilde afslaa at hjælpe deres Datter, for at det ikke skulde komme ham til Gode. . . . Bedst vilde det være for hende, om hun var helt fri for ham.

Der var en Udsigt, som de mange Gange i Øjeblikke, hvor de var særlig overgivne, leende havde snakket om; det var en Onkel, hun havde i Australien; han havde tilkendegivet de to varmhjertede Unge, at deres Handlemaade ikke mishagede ham og havde sendt dem en Lykønskning. Den unge Kone havde mange Gange spøgende talt om, at de skulde sejle tværs over Havet, opsøge Onklen og dele hans gyldne Tilværelse med ham. Men senere havde denne Onkel ikke ladet høre fra sig. — —

Han gik og legede med de faa Kroner, han havde i sin Lomme, og tænkte paa, at den første Skuffelse vilde møde hende i samme Øjeblik, han traadte over Dørtærskelen. Hun vilde spøgende bebrejde ham, at han havde glemt hendes Blomster — den Buket, som han hver Dag siden de var bleven gift, havde bragt med hjem til hende. Hun vilde sikkert surmule lidt, over at han begyndte at forsømme hende; og hun vilde maaske endog gaa og kæmpe for at skjule sine Taarer. . . .

— Men det vilde da være tosset at købe Blomster for de Penge, der nu vare saa haardt nødvendige for at holde Sulten borte, tænkte han. Alligevel vendte han lidt efter om, og gik tilbage til Blomsterhandleren.

— — —

Hun havde aldrig før maattet vente saa længe paa ham, og hun havde aldrig længtes med større Utaalmodighed efter ham end netop denne Aften.

Hun foer fra det ene Vindu til det andet og saa efter alle de Paraplyer og Drosker, der nærmede sig. Regnen strømmede ned, og han havde ingen Paraply taget med sig om Morgenen; men hun kendte hans Mening om falsk Økonomi, enten havde han købt sig en Paraply eller taget en Droske, han ansaa det for dumt at gaa og faa sine Klæder ødelagte.

Et nydeligt lille Thebord stod dækket under en kunstnerisk anbragt Palme. Hun kunde ikke drikke The uden hans Selskab, de havde stiltiende Overenskomst om den Slags Smaating; men mens hun sad og knasede smaa Makroner i sig, forberedte hun sig paa en alvorlig Gardinprædiken, som han skulde modtages med. . . . Det var dog for galt, at han netop den Dag, da hun havde saa stor en Overraskelse til ham, skulde komme saa sent hjem.

Det kriblede i hende efter at faa fortalt ham den store Begivenhed, der var sket for en halv Time siden. Et Postbud var kommen med et Brev fra hendes Onkel i Australien; han vilde berede dem en Overraskelse og skrev, at han selv om nogen Tid vilde komme, foreløbig ønskede han, at de skulde gøre dem Livet lidt behageligt for en lille Sum Penge paa et Hundrede Pund Sterling eller atten Hundrede Kroner, som han sendte dem i Banknoter.

Hvilken Overraskelse! Sedlerne raslede i Konvolutten. Oh! hvilken herlig Tid. de gik i Møde!

Og mens hun sad med denne Rigdom i sin Haand, modnedes i hendes lille Hoved en Plan om at straffe ham lidt for hans Driveri. Han skulde da mindst have Lov at gætte hundrede Gange, før han fik Overraskelsen at vide.

Saa hørte hun en Nøgle blive sat i Døren. Et ganske svagt Lysskær trængte ind i den lille Stue, da Døren gik op, og han, der traadte ind,

Nu vilde hun ikke drille ham længer — — —

var glad over, at der ikke faldt stærkere Lys paa hans Ansigt.

— Rør ikke ved mig. Jeg er drivende vaad; du faar din pæne Kjole ødelagt.

Han holdt sin dryppende Hat ud i den ene Haand og søgte i en af sine indvendige Lommer med den anden.

— Du har gaaet hjem?

— Ja. Her er dine Blomster. Du ser jeg har dækket dem for Regnen. En Kop The vil gøre mig godt, naar jeg har faaet en tør Frakke paa.

Hun tog sine Violer og sørgede for ikke at komme ham for nær.

— Nu har du hentet dig en Forkølelse sagde hun bekymret; — jeg kan høre din Stemme lyder saa hæs.

Han satte sig til Bords, og hun lavede hans The til. Violerne fyldte Værelset med Duft.

De sidste to Timer havde ikke undladt at sætte deres Spor i hans Ansigt, men paa Grund af det svage Lysskær lagde hun ikke Mærke dertil. Han sad og grundede paa, hvordan han

dog skulde bære sig ad med at faa fortalt det frygtelige, der var sket.

Hun lagde Mærke til hans Tavshed og sneg sig hen ved Siden af ham.

— For meget Arbejde og for faa Fornøjelser gør dig til en trist Fyr; men jeg skal nok opmuntre dig, min Ven.

Hun raslede muntert med det Bundt Banknoter, hun holdt bag paa Ryggen.

— Vi er begge blevne for kedsommelige. Vi bør lade Alvor, Arbejde og den Slags hvile en lille Tid og kaste os ud i en Hvirvel af Adspredelser. Du skal huske, at du ikke har giftet dig med en tarvelig lille Tjenestepige, men med en ung Pige, der er noget af en Verdensdame.

Han tvang sig til at le, men en dødelig Skræk bemægtigede sig ham.

Nu skal du bare høre mit Program for i Aften, fortsatte hun og nød hans Forvirring uden at ane, hvor hendes Ord smertede ham. — Middag paa en fin Restauration og Champagne om Aftenen . . . . I Morgen Formiddag gaar vi ud og gør Indkøb, vi skal rigtig — som Amerikaneren siger — lade Dollaren springe.

— Der er dog efter mine Begreber et kønnere Fremtidsbillede, et der passer sig bedre for vor Fattigdom end det gyldne Rigmandsliv, du taler om, sagde han med hæs Stemme, det kneb ligefrem for ham at faa Ordene over sine Læber: — En lille Hytte et eller andet Sted paa Landet, blaa Himmel, grønne Enge, Friluftsliv for mig, Masser af legemligt Arbejde for at hærde disse Jærnmuskler, der er til saa liden Nytte her i Storbyen; og du kunde bage vort Brød selv og holde et helt Hønseri. . . Jeg kan ligefrem se dig for mig med stort Forklæde paa og bare Arme, en rigtig sød lille Bondekone.

Hun rystede ivrigt paa Hovedet:

— Pyt. Nej, maa jeg bede om Rigdom, Penge i Massevis. Vi burde lægge vort Liv helt om; mere Frihed, flere Fornøjelser. Efter mit Program skulde vi ikke faa Tid til at blive kede af hinanden. . .

Alt kunde blive lyst og let for hende, tænkte han igen, hvis blot han var af Vejen! Han kunde nu slet ikke blive den Tanke kvit. Hun kunde tage tilbage til sine Forældre, vende hjem til den hyggelige, sikre Tilværelse, som han havde ført hende bort fra. Han havde stolet for meget paa sig selv; han havde taget fejl, men hun burde ikke lide derfor.

Han rejste sig, trak hende hen til sig, pressede sine kolde Læber mod hendes Haar, saa vaklede han ud af Stuen.

Hun gav sig god Tid til at blive færdig med sin The, og spekulerede lidt endnu over, hvordan hun paa en morsom Maade kunde fortælle ham om den glædelige Overraskelse.

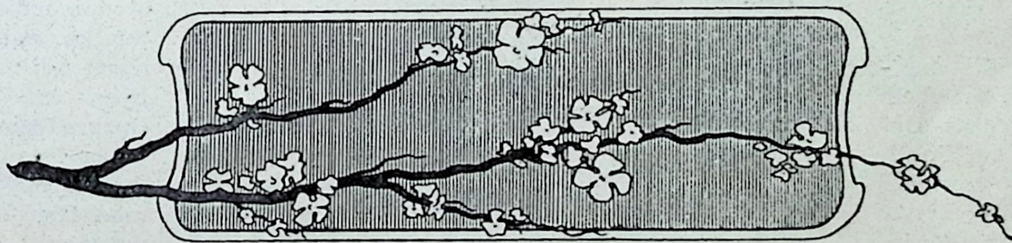
Nu vilde hun ikke drille ham længer, tænkte hun og gik hen til hans Røgeværelse . . . Han skulde saamæn ikke have nødig at gætte én eneste Gang, der var i Grunden slet ingen Fornøjelse ved at beholde en glædelig Overraskelse for sig selv.

Mens hun endnu stod smilende udenfor hans Dør og belavede sig paa at træde ind, syntes hun, at hun hørte ham nævne hendes Navn. —

Hun lukkede Døren op og traadte ind. Han stod med Ryggen til hende. Hun listede sig hen til ham og gav sig til at vifte med hele Seddelbunken foran Øjnene af ham.

— — —

Lidt senere lykkedes det ham at faa den Revolver, han havde staaet med, da hun kom ind, puttet ned i en Skuffe, uden at hun lagde Mærke dertil.

ET SKUD DER TRAF

EPISODE FRA RUSLAND

AF ARMAND BARRY

ILL. AF *DJALMAR CHRISTOFERSEN.*

Jeg opholdt mig i Wien, da Folkeopstanden for Alvor brød løs i Rusland. Dagen før den store Jernbanestrejke blev iværksat, fik jeg Telegram fra mit Blad i Washington om at se at naa til Kiew og Moskov, hvor man ventede, at de blodigste Begivenheder skulde finde Sted.

Jeg havde mit Pas parat, da jeg længe havde ventet det Budskab, at mit Blad havde Brug for mig paa den anden Side af den russiske Grænse; og samme Aften, som jeg havde modtaget Telegrammet om Eftermiddagen, sad jeg i Eksprestoget til Rusland.

Jeg havde rejst i Rusland adskillige Gange før og kendte alle de Genvordigheder, der møder en Turist i Czarens Rige. Skønt Forholdene var langt værre nu end de plejede at være, skal jeg ikke opholde mig ved Myndighedernes Sendrægtighed, Gendarmernes Optrækkeri og Politifunktionærernes Chikanerier; det er dog altsammen intet imod det, der senere hændte mig paa denne Rejse.

Vi havde naaet Stationen .... ca. tolv Mil fra Kiew, da det pludselig rygtedes mellem de Rejsende, at vi ikke kom længere.

Hvad kunde Grunden være? Var det Soldatertransporterne eller blot et Lune af en nervøs Politimester, som var bleven skræmmet ved Rygterne fra Moskov?

Han fortalte, at de Strejkende havde brudt Skinnerne af.

Vi havde paa Rejsen Gang efter Gang maattet finde os i Forsinkelser paa Grund af Ekstratog, der transporterede Soldater, og nu var disse Tog stoppet op her og havde losset hele Regimenter af. Nu stillede de til Afmarsch paa en aaben Mark udenfor Byen, hvor der var rejst et Cirkustelt.

Jeg var saa heldig at faa fat paa en ualmindelig forekommende og snakkesalig Jærnbanefunktionær, som oplyste mig om, at de Strejkende havde brudt Skinnerne op ved næste Station, og at Soldaterne nu skulde marschere til Kiew.

En Time efter var Byen allerede forladt af Tropperne, og jeg begyndte at se mig om efter et Køretøj, men der var ikke et at opdrive i hele Byen.

Jeg gjorde derimod den Erfaring, at den almindelige Strejke ogsaa var naaet hertil, og at Byen var halvt i Oprørstilstand.

Saa drev jeg ned mod Byens Udkant, mod Marken, hvor det store Cirkustelt var rejst op ad de yderste Huses Gavle og sat i Forbindelse med nogle murede Staldbygninger.

Man sagde mig, at Cirkusselskabet lige nylig var kommen fra Kiew, og jeg haabede derfor gennem Artisterne at faa saa meget at vide om Tilstandene i denne By, at jeg kunde afsende et Telegram allerede næste Dag, inden jeg selv tog videre.

Cirkus *Barlow* var ikke en almindelig om-

strejfende Cirkustrup, det var et af de største og mest ansete Selskaber i Rusland og gav ellers Forestillinger i de største Byer, kun den Omstændighed, at det over Hals og Hoved havde maattet forlade Kiew bevirkede, at jeg traf det her.

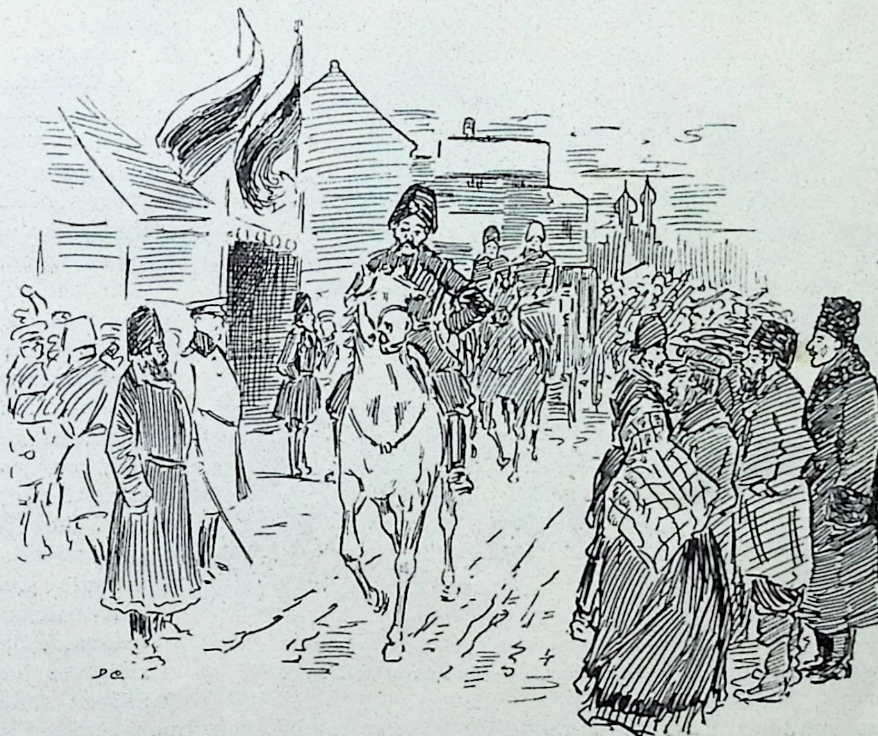
Direktøren og hans Frue samt de fornemste Kræfter i Selskabet var taget ind paa Byens fineste Hotel. Og Direktøren havde til hele sit Personales største Forbavselse givet Ordre til at rejse et Telt paa Marken. Der skulde gives en Forestilling om Aftenen Klokken otte.

Alle var enige om, at det ikke kunde være for at tjene det Par Skilling, som en saadan Forestilling indbragte. Der maatte være en ganske anden Grund, og denne Grund, hviskede man, var den, at *Fyrsten* havde ønsket det.

Hvem var Fyrsten?

Fyrsten, Fyrst *Matajeff*, var Guvernementets mægtigste Mand, nær beslægtet med Kejserhuset og benaadet med de højeste Poster, herskede han som en uindskrænket Monark i sin Landsdel. Hans Hof blev regnet for det pragtfuldeste og mest overdaadige i Landet. Hans Vellevned havde været glimrende Agitationsstof for de Revolutionære, og det var derfor først og fremmest paa ham, Oprørsbevægelsen tog Sigte paa denne Egn. Fyrst Matajeffs sidste Kaprise var Parforcerytterskeren hos Cirkus Bartow. Det var bekendt langt udenfor Ruslands Grænser, hvorledes han ødslede med Diamanter og Smykker paa hende, og navnlig i Wien, hvor jeg kom fra, og hvor hun havde optraadt den foregaaende Sæson, talte man om det.

Jeg kunde nok regne ud, at Fyrst Matajeff ikke længer var Herre i Kiew, siden Cirkus Bartow havde maattet flygte. Og jeg kunde jo ogsaa nok forklare mig Grunden til, at Selskabet stoppede op saa nær ved Fyrstens Residensstad.

Fyrsten! lød det fra Mund til Mund.

Jeg købte mig en Billet til Forestillingen efter at have overtydet mig om, at Parforcerytterskeren Mlle. *Lerange* stod paa Programmet.

Sandsynligvis var det ogsaa hendes Navn, der trak Byens Folk til Forestillingen.

Cirkusteltet var ligesom bleven Centrum for Uroen i Byen. Folk myldrede i de tilstødende Gader, og de strejkende Arbejdere drog hvert Øjeblik i sluttede Geledder ned mod den aabne Plads, hvor en vældig Politistyrke havde slaaet Kreds om Teltet og meget nøje vragede og valgte blandt de Folk, der ønskede at købe Billet.

Blandt de, der fik Lov til at købe Billet, var jeg; men jeg gik ikke straks ind, det Skuespil, der foregik udenfor Teltet, interesserede mig langt mere end Forestillingen.

Hvert Øjeblik, naar Menneskemasserne var ved at lukke sig omkring Teltet, gjorde Politiet et raskt Fremstød og drev Mængden ud paa Marken.

Pludselig kom en Kosak i fuldt Firspring jagende gennem Gaden og overbragte Politiofficeren en Ordre, der fik ham til at gøre et nyt energisk Forsøg paa at splitte Opløbet; og lidt efter kom en hel Afdeling Kosakker sprængende gennem Mængden med dragne Sabler og tykke flettede Piske. Efter dem kom en elegant Ekvipage.

– Fyrsten! lød det fra Mund til Mund, saavel blandt Mængden som i Politiets Rækker.

To uniformerede Herrer steg ud og skyndte sig ind i Cirkusteltet.

Menneskemængden skyllede brusende frem mod Teltet. Men Politiets og Kosakkernes Række stod fast og holdt Mængden Stangen.

Nu fandt jeg det bedst at gaa ind. Foruden Kontrolløren stod en af Byens Betjente ved Indgangen. Mig kendte han ikke, og jeg maatte foruden min Billet vise mit Pas og endda stikke

Betjenten en Rubel for at undgaa at følge med hen og faa Passet visiteret af Politiofficeren, hvad jeg vidste vilde blive dyrere endnu.

Inde i Cirkus blev jeg Vidne til en mærkelig Forestilling, den mærkeligste jeg nogensinde har overværet. Artisternes Kunster ofrede jeg ikke en Tanke, saaledes blev jeg optaget af det stumme Spil, jeg blev Vidne til mellem Fyrsten og hans Undersaatter.

Jeg lagde Mærke til, at ikke en af de Tilstedeværende — det var Mænd allesammen — værdigede Forestillingen et Blik. Alles Øjne var rettede mod den med guldfryndset violet Fløjl udstyrede Loge, hvori Fyrsten sad, stiv og strunk som en Støtte, med et ubevægeligt blegt Ansigt indrammet af et stridt sort Skæg og med Øjne, der lynede af Trods.

Det var som om han, da han ikke kunde møde og knuse hvert eneste af disse Blikke, der vovede at se paa ham med Had, Foragt, Trods og Vrede, søgte at se lige forbi dem allesammen. Han stirrede stift og fast lige frem for sig, ubevægelig og rolig.

Den smukke Mlle. Lerange begyndte at slaa efter de nærmeste Mænd.

Der var en aandeløs Tavshed blandt Tilskuerne i det store tætbesatte Rum, og Musikkens Toner formaaede ikke at overdøve Larmen ude fra Marken.

Nu og da kunde man høre, at der ligefrem fandt en Kamp Sted udenfor.

Tilskuerne begyndte at stikke Hovederne sammen, og ofte lød et Raab fra en Række til en anden. Fyrsten ænsede det ikke.

Saa kom Mlle. Lerange ind i Manegen. Hun sad paa en hvid Hest indhyllet i en hvid Kaabe, og da hun kastede Kaaben, saa man hendes nøgne, stærke Arme og blottede Hals og Bryst. I et Spring stod hun op i Sadlen, prægtig, spænstig og smuk, hver Muskel i hendes Lemmer saavel som hvert Træk i hendes Ansigt var som mejslet af en Kunstnerhaand.

Om hendes Hals glimrede et prægtigt Diamanthalsbaand. Fyrstens sidste Gave.

Der gik som et Brus gennem Forsamlingen, da hun viste sig.

Man rejste sig, sprang op paa Sæderne, raabte til hinanden, til hende, til Fyrsten, til Personalet, ud i Luften. For første Gang saa man nu hende — hende der var mægtigere end Folket og end Folkets Hersker — hende man dog ikke regnede for mer end Gadens Tøse!

Udenfor lød Larm og Skrig og Skraal; og det var som om Demonstrationens Bølge skyllede ind blandt Tilskuerne i Teltet, Raabene steg, og de Tilstedeværende begyndte at trampe som rasende i Trægulvene.

Først lød denne Trampen uregelmæssigt og vildt, men saa gik den over i en taktfast, demonstrativ Marscheren paa Stedet, hvori alle deltog.

Larmen overdøvede fuldstændig Musikken, Hestens Galop hørte op, enkelte tyssede, andre rakte truende de knyttede Næver op mod Logen, hvor Fyrsten sad ubevægelig som en Voksfigur og stirrede ned paa Ryttersken, nogle skreg hæse Ordrer ud til de Assisterende og Staldpersonalet.

Marschen paa Stedet blev ved, og dog var det som om den Mur af Mensker, der stode om Manegen blev snævrere og snævrere. De bageste trængte paa, de forreste maatte frem, ustandseligt trampede de alle, og pludselig var det, som om hele Skaren satte sig i Bevægelse mod Logen, hvori Fyrsten sad.

I Baggrunden begyndte nogle at løse Stænger og Snore som for at vælte Teltet.

— Vi brænder inde! raabte andre og kastede sig rasende over dem.

Den smukke Mlle. Lerange begyndte at slaa efter de nærmeste Mænd med sin Pisk, saa greb de fat i hendes Klæder, hun piskede paa Dyret og foer i Galop ud mod Stalden, hvor jeg saa, at hun blev revet af Hesten.

Fyrsten havde rejst sig. Med knyttede Næver og flammende Blik saa han ned paa den

truende Mængde. En Sten susede forbi hans Hoved. Hans Ansigt fortrak ikke en Mine.

Saa opstod der en frygtelig Larm ved Indgangen.

— Kosakkerne! Politiet! raabte nogle Stemmer i vild Skræk, og Raabet forplantede sig fra Mund til Mund, som Udtryk for en almindelig Panik.

Jeg saa, hvorledes Politiet og Kosakkerne tog hele Manegen og Tilskuerpladsen i Besiddelse, og vilde just til at smutte ud samme Vej som den flygtende Mængde, da Folk paany begyndte at vælte ind gennem Teltaabninger. Udenfor stod der en rasende Kamp, de Flygtende var bleven mødt af en anden Afdeling Soldater, der drev dem tilbage.

I det samme lød en voldsom Eksplosion.

Jeg blev med Strømmen, den trampende Strøm, der stadig bevægede sig i taktfast Marsch uden at komme mange Skridt, ført hen mod Staldudgangen og saa derfra, hvorledes Kosakker og Politi med dragne Sabler huggede sig Vej frem for at naa Fyrstens Loge.

Der lød Raaben og Skrigen og Jamren. Saa flængedes Teltforhænget lige ved Indgangen til Staldbygningen, og hele Menneskemassen væltede ud ad Aabningen.

Jeg blev skubbet til Side og maatte klemme mig op ad Staldbygningens Mur i en Krog midt mellem Staldudgangen og den ny Vej, Mængden havde aabnet sig.

Kosakkerne teede sig som rasende, de svingede deres Sabler og Piske over de ulykkelige Mennesker, og helmede ikke før de igen havde faaet drevet Mængden ud af Teltet.

Midt i Manegen laa Dynger af Saarede, og midt for Indgangen omgivet af Kosak- og Politiofficerer, stod Fyrsten og hans Adjutant.

Udenfor lød nu Geværsalver, og de bestyrtede Cirkusfolk kom farende ind og raabte paa Tysk i Munden paa hinanden.

En halv Snes Mennesker trykkede sig forskræmte sammen i samme Krog som jeg. Hvert Øjeblik kunde vi vente, at de rasende Kosakker vilde vende sig imod os Jeg fandt derfor

Øjeblikket belejligt til at træde frem og vise mit Pas. Jeg vilde just til at nærme mig den Gruppe, hvori Fyrsten stod, da jeg i det samme opdagede en Soldat, der ikke ti Skridt fra mig, havde lagt an paa mig med sit Gevær.

Jeg fik akkurat Tid til at dukke mig og smutte tilbage i den Gruppe Mennesker, jeg havde staaet iblandt, da Skuddet knaldede.

Jeg husker nu, at jeg havde faaet min Revolver frem, og at jeg fyrede den af paa Maa og Faa i samme Sekund, som Soldatens Skud faldt.

I det samme lød en voldsom Eksplosion i mine Øren. Kalk og Sten raslede ned omkring os i Krogen, og vi væltede om mellem hverandre. En hel Geværsalve var bleven fyret af imod os, og vi styrtede til Jorden som en eneste blødende Masse, vi ti Ulykkelige i Krogen, døende, saarede og jamrende. . . .

Men før jeg faldt, saa jeg Fyrsten segne om i Adjutantens Arme — ramt af et Skud — det eneste Skud, der var bleven affyret herinde før Geværsalven faldt — — mit Skud!

Jeg var ikke saaret; men fandt det raadeligst at blive liggende i Dyngen af Lig; jeg vidste, at en halv Snes Kugler var parate til den, der rørte sig. Jeg saa, at Fyrsten blev baaret bort, og at Kosakkerne udenfor, der ikke vidste, hvad der var sket inde i Teltet, drev en Snes Arrestanter hen imod Krogen, hvor vi laa.

Saa krøb jeg paa ny frem og strakte mit Pas hen mod en af Officererne, som med dragen Sabel rasede mod Arrestanterne.

Han greb det bestyrtet — øjensynlig troede han, at jeg, en Fremmed, hele Tiden havde været mellem den Flok Arbejdere, han havde forfulgt. Jeg kunde se, at han vilde til at tilintetgøre det, for at jeg skulde blive lige saa retsløs som de andre; men Politichefen havde faaet Øje paa os og tog Passet fra ham.

— Hvor De ser ud! sagde han halvt bebrejdende, halvt undskyldende, da han saa mig staa oversprøjtet med Blod og med sønderrevne Klæder, foran sig. — Hvad vilde De dog også her.

— Jeg anede jo ikke — — stammede jeg.

Han vendte sig mod nogle af sine Folk og gav dem Ordre til at fjærne mig og bringe mig i Sikkerhed paa Politikasernen.

Den vagthavende Politi-Officer paa Stationen var meget forekommende, det var tilsyneladende første Gang, en Repræsentant for Verdenspressen var Gæst hos ham, og for Pressen havde han øjensynlig Respekt.

— De er kommen først til en stor Nyhed, sagde han noget efter min Ankomst til Stationen.

— Hvorledes?

— Fyrst Matajeff er død. Han er bleven dræbt under Optøjerne i Cirkus.

— Hvad er han — ?

Jeg rystede over hele Kroppen, da jeg ved hans Ord foer op fra Stolen, hvorpaa jeg sad.

— Er han død — — hvorledes?

— Ja, min Herre, jeg forstaar nok Deres Iver, men foreløbig maa jeg desværre holde Dem tilbage. De bliver alligevel først med Nyheden, for saa snart Telegrammet er afsendt til Hoffet, faar De nok Tilladelse til at telegrafere. Telegrafstationen er taget i Besiddelse af Politiet, saa der er ingen, der kan komme før Dem.

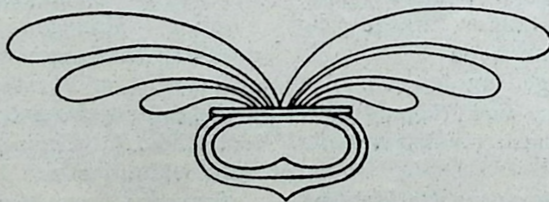
Jeg havde nu dobbelt Grund til at protestere mod at blive holdt tilbage. — Sæt man fandt min Revolver paa Gærningsstedet.

— Jeg er en fri Mand! raabte jeg — Amerikansk Borger! og mit Pas er i Orden. Ingen har Lov til at holde mig tilbage her.

Det lykkedes mig at bevæge den Vagthavende til at sende Bud til den Øverstbefalende, og kort efter kom der Ordre til at løslade mig.

Saaledes gik det til, at mit Blad i Washington kunde bringe Meddelelse om Fyrst Matajeffs Død, samtidig med at Begivenheden blev bekendt i St. Petersborg, og saaledes gik det til, at mit Blad Dagen efter kunde bringe detaljeret Meddelelse om, hvorledes Drabet fandt Sted, og hvorledes et Skud fra en fortvivlet Hob af jagede og piskede Arbejdere havde strakt ham til Jorden midt i Cirkus Bartows Manege.

Men jeg fandt det raadeligst ikke at rejse videre i Retning af Kiew. Jeg vendte om og kom lykkelig og vel over Grænsen.

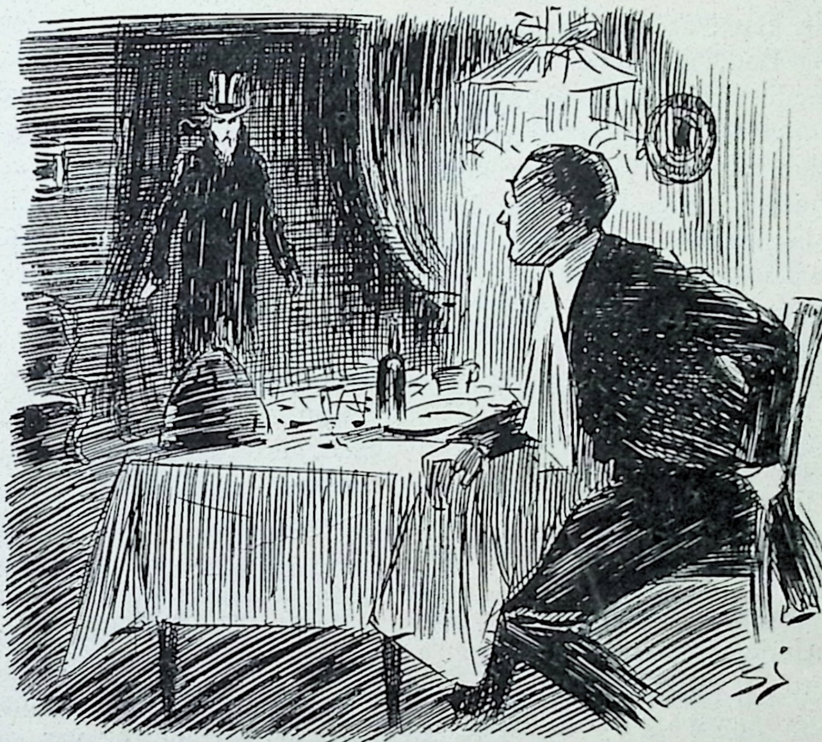
ET GODT HONORAR

FORTÆLLING AF ROLL ARNESEN

ILL. AF SOFUS JÜRGENSEN

Det mærkeligste, der nogensinde hændte mig, mens jeg praktiserede i London, fortalte min Ven, var dog, at jeg en Gang fik 100 Pund Sterling for at konstatere, at en Mand var død.

Det var mens jeg boede i Kennington. En Aften, just som jeg var kommen hjem og havde faaet min Aftensmad bragt ind, ringede det voldsomt paa min Dør. Jeg havde, som du ved, det Princip aldrig at nægte mig hjemme og aldrig at nægte nogen min Hjælp, naar det var mig muligt at yde den, og derfor lod jeg min Fredsforstyrrer komme ind.

Det var en høj, elegant klædt Herre.

Det var en høj elegant klædt Herre med blond Fuldskæg. Det var Snetaage udenfor, og det undrede mig derfor slet ikke, at han blev staaende ude i min Entre med sin Pelskrave smøget op om Kinderne og Hat paa Hovedet.

— Jeg er lidt vaad, sagde han, — jeg maatte løbe saa længe efter en Droske. Men nu holder jeg hernede med en lukket Vogn med to Heste for og beder Dem endelig følge med. Det gælder Liv og Død, Doktor! Kom med; jeg skal forklare Dem alt paa Vejen.

Manden befandt sig øjensynlig i stor Ophidselse.

— Er det et Sygdomstilfælde eller en Ulykke; det maa jeg skam vide, sagde jeg.

— Et Saar, sagde han, — et Stiksaar gennem Brystet, Doktor! Det gælder Mandens Liv.

— Godt, sagde jeg, jeg skal komme. Lad mig blot faa samlet mine Ting.

— Saa gaar jeg ned i Vognen og venter paa Dem, sagde han, og skyndte sig ud af Døren.

Jeg samlede mine Forbindsager og nogle andre nødvendige Sager sammen, proppede de sidste Par Mundfulde Mad i Munden, tog Tøjet paa og kom ned.

Min Fredsforstyrrer sad tilbagelænet i det ene Hjørne af Vognen og rørte sig ikke, da jeg sprang op til ham og smækkede Døren i.

Kusken var øjensynlig bleven instrueret

i Forvejen om, hvad Vej han skulde køre, han satte straks Køretøjet i Gang, og jeg vendte mig om mod Manden og spurgte:

— Hvor langt skal vi.

Han svarede ikke.

Jeg tog i hans Arm. Den faldt slapt ned. Jeg saa paa hans Ansigt — hans Øjne og hans Mund stod vidt aabne. Ved første Øjekast saa jeg, at det var et Lig, der sad ved min Side.

Saa lagde jeg Mærke til, at Pelsfrakken var slaaet løst om hans Skuldre for at skjule Ansigtet, og at Skægget var forlorent, det var gledet helt ned under Hagen.

Det stod mig klart, at Manden ikke var død en naturlig Død, dertil var den Rædsel, der stod malet i hans Blik for tydelig. Jeg var ligeledes klar over, at Liget ved min Side slet ikke var den Mand, der havde været oppe i min Stue og bedt mig følge med. Manden her havde udaandet for mer end tyve Minutter siden.

Jeg var sikker paa, at her var bleven begaaet en Forbrydelse.

Inden jeg bragte mere Uorden i Ligets Stilling, skyndte jeg mig at faa Vognen standset, og Kusken sendt efter en Betjent. Saa kørte vi lige til Politistationen, hvor vi foretog et nøjere Eftersyn af Liget og Vognen.

Liget blev fotograferet i Vognen, og saa begyndte vi Undersøgelsen. Han var i i Selskabstoilette, og Blodet havde farvet hans hvide Skjortebryst og var trængt gennem hans Klæder og ned paa Vognens Sæde. Vi aabnede hans Tøj og saa, at han var dræbt ved et Knivstik i Brystet. Saaret var ganske lille at se til, men Vaabnet havde været langt nok til at naa lige ind til hans Hjærte.

Mordvaabnet blev fundet under et af Vognens Sæder, det var en lang skarp Stilet, antik og absolut ikke et af den Slags Vaaben, man nu til Dags gaar med i Lommen; det maatte være medbragt i en bestemt Hensigt.

Jeg maatte afgive Forklaring om, hvordan jeg var bleven hentet af en Mand i samme Forklædning som Liget, en Mand, som jeg var sikker paa, ikke var den samme som den Døde i Vognen.

Derpaa maatte Kusken afgive sin Forklaring, der var nok saa interessant som min.

To elegant klædte Herrer var kommet hen til ham tæt ved Victoria Jærnbanestationen. Den ene, en Herre med blond Fuldskæg havde givet ham Ordre til at køre til Brixton saa hurtigt hans to Heste kunde trække Drosken gennem den høje Sne.

Herren havde samtidigt givet ham et halvt Pund og sagt, at han skulde faa mere, naar de naaede deres Bestemmelsessted, hvis han kørte til deres Tilfredshed.

Undervejs havde han ikke mærket noget usædvanligt. Vognen havde ikke holdt stille en eneste Gang, og han saa eller hørte ikke noget til sine Passagerer, før de kom i Nærheden af Kennington Jernbanestation, saa havde en af Herrerne stukket Hovedet ud af Vognvinduet og beordret ham til at køre til min Bopæl. Kusken anede saamænd ikke, at der boede en Læge.

Kun en af Herrerne var staaet ud og gaaet ind hos mig, og et Øjeblik efter var han kommet tilbage igen og havde givet Kusken Ordre til at vente ti Minutter endnu, saa vilde der komme en anden Herre og køre med hans Ven til Brixton.

Derefter havde Herren med Fuldskæget lukket Vogndøren op, talt lidt med sin Ven inde i Vognen, tilsyneladende lagt noget til Rette derinde og var derefter gaaet i modsat Retning af den, Vognen vendte.

Kusken havde dels ikke tænkt paa at se efter ham og dels ikke kunnet se mer end 5—6 Skridt bort fra Vognen paa Grund af Sneen og Mørket.

Paa Forespørgsel erklærede han, at den Herre, der havde lejet Vognen af ham, var den samme som den Døde, der blev fundet i Vognen.

Jeg paastod imidlertid bestemt, at det ikke var den samme Person, som havde været oppe hos mig, og Kusken erklærede, at begge de to Herrer, der havde lejet Vognen, ikke havde haft Fuldskæg. Han turde ikke fastholde, at den, der gennem

Vognvinduet havde givet ham Ordre til at køre hen til mig, var den Afdøde, derimod fastholdt han, at den, der havde givet ham Besked om at holde og vente paa mig, var Herren med det store Skæg, men samtidig maatte han indrømme, at han kun kendte de to Herrer fra hinanden paa Skægget, da de begge havde været omtrent ens klædte.

Dagen efter blev Liget indentificeret. Det viste sig, at det var en tysk Syngelærer, Arnold Meyer, som netop paa den Tid var meget paa Mode i den fornemme Verden, der var omkommen paa denne mystiske Maade.

Morderen havde været maskeret med forlorent Skæg, under et eller andet Paaskud lokket Meyer med ind i Drosken, myrdet ham der, og kørt ud med Liget til min Bopæl, for paa en nem Maade at slippe bort, mens Vognen holdt og ventede paa mig. Mens jeg gjorde mig i Stand, havde han saa givet Kusken Ordre til at køre, naar jeg kom, og derpaa forsynet Liget med sit falske Skæg for at forhale Opdagelsen og lede Politiet paa Vildspor.

Og da man tilsidst maatte opgive at finde Løsningen paa Gaaden, slog man sig til Ro med denne ganske uholdbare for ikke at sige rent sindssvage Forklaring.

Om Grunden til Mordet blev der sat utallige Rygter i Omløb. Meyer havde haft nok af Uvenner og Fjender. Han havde været en ubehagelig, pirrelig og uforskammet indbildsk Fyr, som ved sit kønne Ydre og sin Stemme havde gjort talrige Erobringer i Londens fornemme Dameverden. Der var baade Fædre, man kunde tænke sig havde hævnet deres Datters Ære, og Ægtemænd, der kunde have Grund til at tage Hævn for deres Hustru.

Man boltrede sig ligefrem i Skandalen i den første Maanedstid efter Meyers Død. Der blev gættet paa en halv Snes fine Navne, men man fandt ikke Bevis mod en eneste af de Mistænkte.

For et Syns Skyld blev en ung Levemand af god Familie taget i Forhør, da han netop Dagen efter det mystiske Ligfund i Drosken havde forsøgt at forlade Landet og alle sine Kreditorer, men han kunde bevise sit Alibi, og man var lige vidt.

Meyer havde ingen Slægt, der interesserede sig for hans Sag, og det gik snart op for mig, at Politiet kun udfoldede en meget ringe Virksomhed for at bringe Lys i denne Sag, hvori jeg var kommen til at spille en af Hovedrollerne.

Saa en Dag bragte et af de mest ansete Blade en Beretning, som det kaldte for Gaadens Løsning. Denne gik ud paa, at en Ven af Meyer, en tvivlsom Tysker, ligesom han selv, havde modtaget et Brev fra Amerika, skrevet af en tysk Kollega til Meyer, der en kort Tid havde opholdt sig i London, just som Mordet fandt Sted.

Meyers Kollega tilstod i Brevet, at det var ham, der havde dræbt Meyer. De havde været i Teatret sammen og var bleven Uvenner paa Vejen hjem. I Hidsighed havde han jaget et Vaaben, som han altid gik med, i Brystet paa Meyer. Han havde derpaa kørt Meyer ud til min Bolig for hurtigt at bringe ham under Lægebehandling og samtidig unddrage sig Følgerne af sin Gerning.

Baade Brev og Konvolut fra Amerika blev gengivet i Facimile i Bladet, og der syntes ikke at herske Tvivl om dets Ægthed.

Forklaringen stemte jo udmærket overens med den Opfattelse, Politiet hele Tiden havde haft, og saavel Bladene som den fornemme Verden og Politiet slog sig nu til Ro med den Forklaring. Jeg havde Indtryk af, at der endog ved denne Tilstaaelse faldt en Sten fra Politiets og mange fornemme Familjers Hjerte.

Kun jeg troede ikke paa dette Brev. Jeg henvendte mig til Politiets Ledelse og sagde min Mening; men man afviste mig ganske køligt med den Besked, at efter alt at dømme var Brevet fra Amerika ægte, og at der var ingen, der forlangte Drabsmanden forfulgt paa den anden Side af Atlanterhavet.

Jeg forstod, at Politiet ikke vilde til Bunds i Sagen og at stærkere Kræfter end mine holdt igen.

At tænke sig, at man slog sig til Ro med dette naive Fif: et Brev fra Amerika! Mig

overbeviste det blot yderligere om, at den Mand, der hin Aften var kommen til mig og havde faaet mig lokket ned i Drosken til Liget, stadig færdedes i London.

Hvorledes vilde man forklare, at Meyer lod sig køre ud til Kennington og Brixton skønt han selv boede ad en hel anden Kant? Hvorledes vilde man forklare Affæren med det falske Skæg, og hvorfor, hvorfor i Alverden skulde Drabsmanden, som ingen havde spurgt efter, ganske af sig selv komme med en Tilstaaelse? . . . For at ikke en uskyldig skulde blive straffet? Nej, og atter Nej! Selvfølgelig kun fordi Politiet havde Brug for en Slutning paa Sagen. Jeg har lagt Mærke til, at alle uopklarede større Forbrydelser ender med — et Brev fra Amerika.

Jeg satte mig for at finde denne Mand, som havde misbrugt mig og min Tid saa skammeligt. Overalt kiggede jeg efter ham, overalt bragte jeg ham paa Tale; jeg var sikker paa, at jeg en skøn Dag skulde møde ham, og jeg haabede ved stadig at bringe den mystiske Affære paa Bane, hvor jeg kom, at faa Fyren til at røbe sig.

Det Signalement, jeg havde af ham, var meget mangelfuldt, og dog var jeg sikker paa, at jeg havde Ret.

Jeg modtog en Dag fra Paris et Brev, der indeholdt 100 Pund Sterling og en Skrivelse, hvori der kort og godt stod, at Beløbet var Lægehonorar for at have konstateret Syngelærer Meyers Dødsaarsag. Det havde rimeligvis voldet mig en hel Del Ulejlighed, skrev Afsenderen; men forøvrigt skulde jeg ikke spekulere mere paa, hvem det var, der havde anmodet mig om at tilse Meyer den Aften, jeg vilde alligevel aldrig opdage det. Jeg skulde kun slaa mig til Ro i Bevidstheden om, at Tyskeren havde fortjent den Død, han ved et Ulykkestilfælde havde mødt.

Jeg opfattede disse Penge som en Bestikkelse, en Sum, man vilde belemre mig med, for at jeg skulde indstille mine Undersøgelser.

I Stedet for at gaa til Politiet gik jeg til et Blad og offentliggjorte Begivenheden. Hele Skandalen blev paany Dagens Sensation, man kom ikke et Skridt nærmere mod Gaadens Løsning.

Den ny Politiundersøgelse førte ikke til noget, og for anden Gang gav man Meyers forsvundne tyske Ven, hvis Eksistens jeg stærkt tvivlede om, Skyld for at have

Jeg stod paa Hotellets Terrasse, da en Herre og Dame spadserede forbi.

været paa Spil. Det var da saa rimeligt, mente man, at han sendte Lægen et Honorar, naar han havde Raad til det, og Uoverensstemmelsen i de to Breves Fremstilling forklarede man slet ikke.

Selvfølgelig indstillede jeg ikke mine Undersøgelser. Men lidt efter lidt glemte alle andre Historien, og jeg holdt ogsaa op at tænke derpaa. Jeg fik saa meget at bestille, som aldrig nogensinde før.

I Løbet af halvandet Aar overanstrængte jeg mig saaledes, at jeg blev nødt til at tage mig en længere Sommerferie, for at styrke mine Nerver ved et Ophold i Syden. Og paa denne Rejse skete det, at jeg per-

sonlig gjorde Bekendtskab med Meyers Banemand. Han er nu en af mine aller bedste Venner.

Jeg stod en Dag paa Hotellets Terrasse og saa' ud over Parken og Havet, da der passerede en Herre og Dame forbi mig og vakte min Opmærksomhed ved den Maade, hvorpaa de saa' paa mig, det var utvivlsomt, at den ene af dem havde gjort den anden opmærksom paa mig.

Det gav et helt Sæt i mig, for jeg var i det Øjeblik, jeg saa' hans Øjne, sikker paa, at jeg endelig havde mødt den Mand, der havde hentet mig ned til Drosken med Meyers Lig.

De tog begge deres Øjne til sig. Men inden jeg ret havde bestemt, hvad jeg vilde gøre, vendte Herren om og kom alene hen til mig.

— God Dag, Hr. Doktor.

Han blev staaende, som for at lade mig betragte sig rigtig. Jeg svarede slet ikke.

— Jeg giver Dem ikke Haanden, sagde han med en Stemme saa blød og køn, som jeg kun en eneste Gang før havde hørt den, — for jeg tror ikke, De vil give mig Deres Haand, før vi har talt sammen en halv Times Tid. Det er mig, som sendte Dem Honorar, fordi De tilsaa Arnold Meyer nede i Drosken.

— Ja, jeg har genkendt Dem, sagde jeg kort.

— Det var mig, der besøgte Dem den Aften, og paa en Maade er jeg Skyld i Meyers Død. Jeg forstaar saa godt, at De maa tro mig skyldig, men derfor skal De ogsaa høre min Forklaring. Det har altid været min Hensigt før eller senere at fortælle Dem — det eneste Menneske, der foruden min Hustru kender Tildragelsen — hele Begivenheden fra først til sidst. Straks vi saa' Deres Navn i Fremmedbogen, blev vi enige om at opsøge Dem og fortælle Dem alt.

Vi gik ind i et af Hotellets Modtagelsesværelser, hvor vi kunde tale uforstyrret sammen. Jeg var allerede halvt om halvt overbevist om, at den unge Mand talte Sandhed. Den gode Samvittighed talte ud af hans Blik og af hans Stemme, og desuden — hvorfor skulde han netop opsøge mig og give sig selv til Kende for mig, den eneste, der kunde bringe ham i Forlegenhed.

— Mit Navn er George O'Conner, min Hustru, som jeg haaber senere at præsentere Dem for, var den Gang Meyer-Affæren fandt Sted, Komtesse Alice af Anney, fortalte han.

De vèd maaske, at Greven af Anneys Hjem er et af de Steder, hvor hele Londons Musikverden søger. Musikmennesker er, som De ogsaa nok véd, i mange Maader aparte, og min Svigerfader er sikkert ikke den mindst aparte Musikynder i England. Ganske kritikløst indlader han sig med enhver, der besnærer ham ved at smigre hans Pianospil og bedaarer ham ved sin Sang; og blandt de tvivlsomme Eksistenser, han nu og da knyttede nøjere til sig, var den tyske Sanger Meyer, der har givet nogle Salonkoncerter, og for Resten ernærede sig som Sanglærer.

Naa — Meyers Renomé kender De sikkert lige saa godt som jeg. Hvad jeg vilde fortælle er, at fra den første Dag, han satte sine Ben i min Svigerfaders Hus, lagde han an paa min Forlovede; ja, han ikke blot lagde an paa hende, han forfulgte hende med en Tilbedelse, som tilsidst blev hende saa generende, at hun kraftigt maatte vise ham til Rette og truede ham med at lade mig straffe ham.

Jeg selv var et tavst Vidne til alt, hvad der foregik mellem dem. Jeg nærede blind Tillid til min Forlovede og vidste, at hun nok selv skulde vide at holde Fyren indenfor de passende Grænser, men jeg holdt mig parat til at skride ind paa hendes mindste Vink.

Saa kom der en Dag, da min Forlovede betroede mig, at hun var begyndt at blive angst for Meyer. Han var bleven hende fjendtlig efter den sidste Tilbagevisning, og hans Blik luede af Had, ofte forskrækkede han hende ved at komme listende, naar hun stod alene i en Stue, hun var sikker paa, at han lurede paa en Hævn, der skulde ramme mig eller hende.

Saa skete det en Aften, da jeg gik til

Victoria Stationen for at tage hjem med det sædvanlige Tog, at en Herre med blondt Fuldskæg kom hen til mig og tiltalte mig paa fransk, præsenterede sig som en Impressario Méline og kort og godt bad mig i Komtesse Alices Navn om at følge med til Concert-Hall i Kennington, da Komtessen og hendes Veninde ellers vilde blive nødt til at tage alene hjem. Han viste mig

Nej, lo han. der er andre der har haft en daarligere Samvittighed end jeg.

et af min Forlovedes Visitkort, og jeg tænkte at hun uventet var kommen til denne Koncert og derfor havde sendt Bud ned til Toget for at bede mig følge sig hjem.

Det hele forekom mig nok noget mystisk; men netop derfor besluttede jeg at efterkomme Anmodningen. Hvis der laa et Falskneri bag ved Anmodningen, saa blev der spundet Rænker, som jeg kun kunde komme til Bunds i ved at følge med og være paa min Post.

Jeg hørte ikke den Ordre, den ubekendte gav Droskekusken og spurgte ham derfor straks, hvad Vej vi skulde køre. Han lod som om, han var optaget af at sætte sig til Rette.

Saa snart Vognen var naaet ud midt paa den øde, mørke Vauxhall Bro, kastede min Ledsager sig over mig, greb mig med den venstre Haand i Struben og forsøgte med højre Haand at give mig et Stød i Brystet med en lang, spids Dolk.

Jeg greb i rette Øjeblik hans Haand og søgte at gøre mig fri for det Tag, han havde i min Strube. Med knyttet Haand naaede jeg at slaa ham i Ansigtet. Hans Skæg gled af, og jeg genkendte Meyers Træk; han var i højeste Grad af Ophidselse og mumlede Eder paa Tysk og Engelsk.

Under den korte Kamp, der fulgte, mærkede jeg hurtigt, at jeg var ham langt overlegen. Jeg forsøgte at vriste Kniven fra ham, men han kastede sig over mig i ubændigt Raseri og satte sine Tænder i min Overarm. Jeg drejede hans Haand, saa at Knivspidsen vendte ud mod ham selv, og pludselig mærkede jeg, at han sank sammen. Kniven var trængt dybt ind i hans Bryst. Havde jeg tænkt over Følgerne, havde jeg rimeligvis ikke vendt Kniven ind mod ham, men jeg tænkte blot paa at hytte mig selv og kunde jo ikke ane, at han var saa lidt behændig.

Jeg trak Kniven ud, satte ham tilbage paa Vognsædet, hvor han straks sank sammen. Saa begyndte jeg at overtænke Situationen.

Ja, det Resultat jeg kom til, kender De, Hr. Doktor, sluttede O'Connor. — Jeg kunde hverken for min egen eller min Forlovedes Skyld lade mig finde i Vognen sammen med den dræbte Sanglærer.

Min Forlovedes Rygte vilde for bestandig være ødelagt. Ingen vilde tro min Forklaring, man vilde tro, at jeg havde dræbt

Meyer af Skinsyge, og saa var det tværtimod ham, der vilde have dræbt mig. Man vilde tænke, at min Forlovede havde været mig utro, og saa hadede og foragtede hun denne lumpne Karl, hvis Besnærelseskunster ingen intelligent Kvinde kunde lade sig overliste af. Han var nok en god Skuespiller, det havde jeg faaet at føle, men overfor virkelig dybe Følelser hjalp hans Kunster ham intet.

Jeg handlede saa, som De véd. Hvis der endnu var Mulighed for at redde hans Liv, skulde det reddes. Jeg saa', at vi var kommen i Nærheden af Kennington, hvor jeg kendte Deres Adresse. Jeg laante hans falske Skæg for at gøre mig ukendelig, mens jeg gik op til Dem, og det lykkedes mig at slippe bort. Jeg kunde have sparet mig Ulejligheden og havde slet ikke behøvet at udsætte mig for at blive genkendt af Dem; thi Meyer var nok død.

Faa Maaneder efter holdt min Forlovede og jeg Bryllup, og siden har vi opholdt os i Udlandet. Min Hustru har hele Tiden vidst Besked, og det var som sagt vor fulde og faste Beslutning en Dag at give Dem en Forklaring. Vil De nu tro os? — Og række mig Deres Haand.

Det faldt mig selvfølgelig ikke et Minut ind at misbruge den Tillid, O'Connor viste mig. Sagen var og blev død for bestandig. De to Unge var lykkelige, deres Samvittighed bebrejdede dem intet, og intet Menneske havde lidt nogen Uret, ved at de ikke ønskede at oplyse Avtoriteterne om deres Andel i Meyers Skæbne.

Senere da jeg spiste til Middag med O'Connor og hans Hustru, var der et Punkt endnu, jeg bad ham oplyse mig om: Var det ham, der havde foranlediget Brevet med en Bekendelse i sendt fra Amerika, og var det hans Indflydelse, der havde paavirket Politiet til at gaa frem med lukkede Øjne?

— Nej, lo han, — der er andre, der har haft en daarligere Samvittighed end jeg. En meget indflydelsesrig Familie, der mistænkte et af sine Medlemmer for at have taget Hævn for sin Hustrus Skyld, sørgede for alt fornødent i Retning af at neddysse Sagen. Jeg behøvede slet intet at foretage mig — andet end ganske rolig at holde Bryllup og blive den lykkeligste Mand i Verden.

KNOCKED-OUT

SPORTSFORTÆLLING

AF SCHACK STEENBERG

Eksprestoget til København Klokken 4,39 blev noget forsinket, fordi det maatte vente paa Færgen fra Helsingborg, der bragte Rejsende fra Kristiania og Stockholm.

Dr. *Lasson*, der var kommen i god Tid, slog Ventetiden ihjel ved at læse i det engelske Atletblad „Sundhed og Styrke“.

Man sagde om Dr. Lasson, at han ejede alt

hvad der skal til for at gøre et Menneske lykkeligt, Sundhed, Styrke, Sindsro, Velstand — alt undtagen en Kone. Andre kaldte ham netop af den Grund en lykkelig Mand.

Dr. Lasson var en af Forkæmperne for fysisk Kultur.

Han havde studeret Medicin og var som ung kommen til Amerika, hvor han havde gjort Studiet af Sporten i Sundhedens Tjeneste til sin Specialitet. Han havde indset, at i et Samfund, hvor der blev stillet saa enorme Krav til Menneskenes aandelige Udvikling, vilde Slægten hurtigt degenerere, hvis ikke man gav den en Modvægt i Sporten, der tvang sine Udøvere til at beskæftige sig med deres Legemer. Han havde opstillet helt nye Teorier for fysisk Udvikling og dannet Skole, hans System var i Sportsverdenen ved at sejre over alle andre Systemer for Træning.

Oppe ved Marienlyst havde han bygget sig en Villa, der paa en Gang var Sportsmuseum, Trænings- og Helbredelses Anstalt og et privat Sportslokale, hvori Landets fineste og bedste Dyrkere af fysisk Kultur mødtes til smaa private Matcher og prøvede Kræfter med Verdens bekendteste Professionals.

Saa godt som alle bekendte Atleter, der kom over Skandinavien, besøgte Dr. Lasson, viste deres Recorder i hans Sportssal, tog en lille Match med Doktoren eller en af hans Venner og fik sit Billede indlemmet i Samlingen paa „Solhøj", Dr. Lassons Villa.

Som sagt Dr. Lasson var ikke gift, skønt han nu var tredive Aar gammel og en ret smuk Mand.

Hans Venner sagde for Spøg, at man sikkert kun vanskeligt vilde kunne finde en Kone, der passede for ham og vilde dele det Liv, han førte; hun skulde vel staa op Klokken 6 om Morgenen midt om Vinteren, tage koldt Styrtebad, bokse eller brydes med ham en Timestid, spise Valnødder og Æbler til Frokost, spille Fodbold før Middag, florettere og spille Kricket om Eftermiddagen, gøre Vægtøvelser og Kuglestød og gaa fire Mil hver Aften, før kun kom i Seng.

Dr. Lasson havde saamæn truffet Kvinder nok, der vilde være hans Hustru, men kun én éneste Gang havde han truffet en Kvinde, som han havde Lyst til at leve Livet sammen med, og hun vilde ikke have ham.

Det var hende, som han fik Øje paa nu, da han stak Hovedet ud af Kupevinduet for at se Passagererne Nord fra, der kom stormende hen ad Perronen for at naa at komme med.

Han nikkede til hende, og hun hilste smilende paa ham. Saa slog han Kupedøren op.

— Vil De her ind, Frøken *Wagn*? Her er god Plads, jeg er ganske alene.

— Tak, hvor dejligt, sagde hun paa sit kønne syngende Norske, — her kan vi have det nok saa hyggeligt, ja det er Fordelen ved at køre paa første Klasse.

Han hjalp hende op, og Konduktøren smækkede Sikkerhedslaasen for, Toget gik, og der sad hun saa ved hans Side, mørk, bleg, lidt fyldig, parfumeduftende og silkeraslende, ultramoderne i sin Paaklædning.

Dr. Lasson var middelhøj og ikke svær af Bygning, hans Ansigt var smalt og magert, hans Krop smidig, slank og senestærk, hver Muskelfiber kun saa fyldig, som det var nødvendigt for at give den den højeste Grad af Styrke og Elasticitet.

Hans Tragten gik mod en Tilbagevenden til Naturen, en Tilpasning af Naturfolkenes sunde Liv under moderne Samfundsformer, mens hun kun levede og aandede for Kunst. Hun sad inde med en alsidig Viden og havde kastet sig over det brødløse Studium af Kunsthistorie. Hun var mere bevandret deri end de fleste Mænd og havde haft Raad til paa Rejser at studere saavel den antikke Kunst i dens Hjemland, som den moderne Kunst i Verdens Kulturcentre. Den lille Grossererdatter fra Kristiania, der altid havde næret „højere Interesser" var vendt tilbage fra Verdensstæderne som et rendyrket Produkt af den moderne Overkultur.

Hun og Dr. Lasson havde truffet hinanden i Kristiania den foregaaende Vinter, den feterede Sportsmand havde ofret hende megen Opmærksomhed, indtil han en Dag pludselig havde trukket sig tilbage. Det havde han haft god Grund til, nogle gode Venner havde nemlig fortalt ham, at hun ikke lagde Skjul paa, at hun regnede ham for en af de Sportsidioter, der var en Svøbe for alle intelligente Mennesker.

— Hvor det var morsomt at træffe Bekendte, saadan ligesom man sætter Foden paa dansk Grund, sagde hun nu.

— Ja, De kunde jo have faaet morsommere Selskab, bemærkede han.

— Hvor De sagde det spydigt — men jeg forstyrrede Dem maaske i Læsningen af en god Bog. Hvad er det for Resten De læser?

— Det var den Artikel der, svarede han og rakte hende Heftet, — om Atletik i Japan.

— Jeg begriber ikke, at det kan interessere et intelligent Menneske som Dem al denne Sportsdyrkelse.

— Kald det Sundhedsdyrkelse, Frøken Wagn, eller Dyrkelse af den Kraft, der tillader Dem og mig at rejse til København, at fatte og nyde de Ting, vi møder paa vor Vej, ikke med et sygt Sind og med forgiftede Tanker, men med god sund Sands, der kan veje, hvad baade Kunst og Natur er værd. Men hvor kan det være, at De pludselig kalder mig et intelligent Menneske? Det forbavser mig virkelig.

— Saah? Ja, der er naturligvis nogle kære

Sjæle, der har fortalt Dem noget — siden De saa pludselig forsvandt fra min Sfære; men det gjorde mig virkelig ondt at tænke paa, at De var bleven vred; og senere har jeg faaet saa meget at vide om Dem og Deres Teorier, ja — jeg forstaar rigtignok ikke meget af det — men — —

— Men De anser mig ikke længer for saa stor en Sportsidiot —

— Men Hr. Doktor dog —? Jeg synes virkelig, De er en meget dygtig Mand — fordi jeg nu ikke interessere mig for Deres Legemsdyrkelse, kan jeg da godt interessere mig for —

Hun vilde have sagt for Dem, men netop ved ikke at sige det, viste hun Dr. Lasson, at han i al Fald interesserede hende saa meget, at hun fandt det bedst at skjule det. Han følte sig behageligt overrasket ved denne Opdagelse. Og mens hun med sit kunstforvænte Øje sad og saa paa denne smukt byggede Mand, som trods sin Slankhed udfyldte de elegante moderne Klæder med sine markerede Muskler, søgte han at overbevise hende om Betydningen af sin Livsopgave.

— Min Paastand, sagde han, — er den, at det er Hjærnen, der udvikler Musklerne. Skærveslageren, der fra Morgen til Aften mekanisk bøjer og strækker sin Arm ved sit Arbejde, bliver ikke stærk deraf; men den, der med hele sin Opmærksomhed henvendt derpaa gør den samme Bevægelse nogle ganske faa Gange men med al sin Kraft og i den Hensigt at udvikle Overarmens Muskel, opnaar et ganske andet Resultat. Jeg skal sige Dem, der findes her i Verden kun én eneste Slags Energi, det er akkurat den samme Energi, De bruger, hvad enten De beskæftiger Dem med aandeligt eller legemligt Arbejde. Men lige saa lidt som De tankeløst maa jappe igennem noget De vil lære, ligesaalidt kan De arbejde paa at udvikle Deres Legemskraft, Deres Sundhed uden at arbejde derpaa med fuld Bevidsthed.

— Ja, jeg forstaar Dem langt bedre nu, Hr. Doktor. Jeg forstaar saa godt, at De vil lære Folk, at bruge noget mere af deres Energi paa deres Legeme og lidt mindre paa deres Aands Udvikling. Men det maa nu alligevel være drøjt saadan at gaa og være Soltilbeder og holde Diæt altid og aldrig turde nyde nogle af Kulturens Goder af Skræk for at ødelægge sin gode sportslige Kondition.

— Som Forkæmper maa man naturligvis ofre noget, lo han, — men jeg forsikrer Dem for, det er den Slags Ofre, man føler det som en Glæde at gøre. Men i al Fald maa det vel nu være gaaet op for Dem, at jeg aldeles ikke er saadan en Menneskefordærver, som de hidtil har troet, Frøken, jeg ødelægger ikke nogen med Sport.

„De anser mig ikke længer for saa stor en Sportsidiot —“

— Nu har De hele Tiden siddet og talt saa pænt til mig, og nu bliver De spydig igen, blot fordi jeg en Gang har fældet en Dom over Dem uden at kende Dem rigtigt. . . . Det var naturligvis ogsaa forkert. Men hvad mon De saa tænker om mig. De dømmer vist den Dag i Dag ikke mig bedre, end jeg før har dømt Dem.

— Ja, Frøken, det vil jeg slet ikke udtale mig om — endnu. De skal forstaa mig endnu bedre, før jeg siger Dem det. Hvad vil De for Eksempel sige, naar jeg nu fortæller Dem, at jeg ene og alene gør denne Rejse til København for at optræde offenlig ved en Boksekamp i Morgen Aften?

— Næ! De er virkelig ubegribelig!

— Der kan De se. Det forbavser Dem. Jo, Sagen er den, at der er arrangeret en stor Sportsfest til Indtægt for en bekendt Sportsmand, der er kommen til en Ulykke, og for at der nu skal komme en ordenlig Skilling i Kassen, har jeg tilbudt for en Gangs Skyld igen at vise mig offenligt, som i gamle Dage. Jeg staar ikke i nogen Klub, men saa er der jo denne professionelle engelske Bokser Mr. Fox, som har gjort det af med enhver af vore Professionals, som har mødt ham offenligt og desuden har besejret enhver, der har taget et Par Omgange med ham indenfor Amatørklubbens fire Vægge og i private Cirkler — han er absolut den fineste

Bokser, der nogensinde har været her, sidste Søndag vandt han over Læreren ved Hærens Gymnastikskole i 10 Omgange — ham vil jeg tage en Kamp med i Morgen Aften offenligt. Det skal nok trække og skaffe Penge i Kassen.

Frøken Wagn saa halvt med Forbavselse og halvt med Beundring paa den overlegne, fornuftige og lærde Mand, der sad her og talte med saadan en Alvor om en Nævekamp med en Englænder. Hun forstod, hvorledes han halvvejs maatte have gjort sit Legeme til en Gud, køn var han, frisk, mandig og stærk.

— Hvem vinder? spurgte hun. Hun kunde ikke nægte, at hun helst vilde have, at han skulde blive Sejerherre.

— Det ved jeg ikke. Der bliver nemlig talt Points, saa beror jo meget paa Dommerens Opmærksomhed, Men jeg ved da, at han ikke skal komme til at give mig noget Knock-out i de ti Omgange.

— Knock-out? Vil det sige et Stød, hvori man gør sin Modstander ukampdygtig.

— Ja, det er ganske ufarlige Stød, der gør Modstanderen ukampdygtig i ganske faa Sekunder, enten ved at tage Vejret fra ham eller ved at give hans Hoved en lille Rystelse, der gør ham sanseløs et Øjeblik, der er ikke Spor af Fare ved det.

— Jeg kan nu ikke indse, at det ikke er raat, sagde hun, mens der samtidig hos hende opstod en brændende Lyst til at se dette godt byggede Legeme i Arbejde — han maatte jo være skabt som de græske Helte, hvis Muskulatur hun beundrede paa Kunstværkerne. Maaske var der alligevel mere Skønhedsdyrkelse i den moderne Sport, end hun nogensinde havde tænkt sig

— Raat, sagde han — Af al Sport sætter jeg Boksning højest. Det er den ædleste, mandigste Sport, jeg ved. Man har en personlig Modstander for sig, det kommer i lige Grad an paa Kraft, Hurtighed og Aandsnærværelse i en Boksekamp, og der er saa godt som ingen Lejlighed til at bruge ufine Tricks —

Toget fløjtede imidlertid ved København; den Time, det havde været om at tilbagelægge Vejen, var som fløjet for dem begge.

Han hjalp hende til en Vogn.

— Hvad skal De i Grunden i København? spurgte han, da hun allerede sad i Vogen.

— Det er Foraarsudstillingen, der aabner!

— Ja naturligvis, Foraarsudstillingen! sagde han.

— Paa Gensyn! raable de til hinanden.

— — — — —

Byens eleganteste Lokale var fyldt til sidste Plads af et Publikum, der havde betalt fra 3 til 10 Kr. for at komme med til Boksekampen mellem Englænderen Fox og Dr. Lasson.

Klubmedlemmerne flokkedes om de to Modstandere bag Scenens nedrullede Tæppe. Dr. Lasson vidste, at han stod foran den vanskeligste Sportsmatch, han nogensinde havde haft i sit Liv, og han vidste, at han ved at vinde den ikke blot skaffede en smuk Sum Penge i den syge Sportsmands Kasse, men tillige gjorde sig selv populær blandt sine Landsmænd, som saa meget desto ivrigere vilde lytte til hans Agitation for fysisk Kultur.

Han frygtede ikke sin Modstander. Denne var som skabt specielt for Boksning, høj, mager, senestærk og med en Armlængde, der var ham en vældig Fordel i enhver Kamp. Lasson selv var mere muskelstærk, gennemtrænet som allround Sportsmand, han haabede, at hans Koldblodighed skulde gøre ham til en værdig Modstander til Englænderen.

Klubmedlemmerne løb om i største Ophidselse. Nogle holdt paa, at en Amatør som Dr. Lasson umuligt kunde tage det op med en saa erfaren Professional som Fox; men der var dog ikke faa, der var villige til at holde paa ham.

Dr. Lassons fine fysiske Udvikling aftvang Fox sand Beundring, han forsikrede, at det i Sportsverdenen vilde blive regnet ham som en enorm Fordel, hvis han besejrede selve Stifteren af Dr. Lassons Skole for fysisk Træning.

Dommeren kastede et sidste Blik paa Arrangementet, saa efter om Vandfade, Haandklæder, Svamp, Lugteflaske var ved Haanden, prøvede Omhegningens Styrke, undersøgte de tykke Boksehandsker og fik saa Scenen ryddet.

Tæppet gik op og de to Atleter hilstes med Begejstring.

Kæmperne mødtes midt i „Ringen“ og trykkede hinandens Hænder, og Dommeren kommanderede: Begynd.

Selv Tilskuere, der aldrig før havde set en Boksekamp, begejstredes ved det Skuespil, de nu blev Vidne til — en Kamp Mand mod Mand, saa fin som nogen Floret-Duel mellem de dygtigste Mestre, en Kamp, hvori hver Bevægelse var beregnet, hvori saavel Muskler som Aandsevner var spændte til det Yderste.

Der blev ikke leveret mange Stød, kun fintet det mindst mulige, og hvert Udfald blev mødt med en Parade eller en Klinchning, der gjorde det umuligt for nogen af Kæmperne at faa Ram paa sin Modstander. Bokserne havde utvivlsomt straks set, at de var hinanden saa lige, at de maatte anspænde sig til det Yderste for at gaa af med Sejren, ingen af dem turde blotte sig den mindste Smule eller bruge blot en Brøkdel af sin Kraft, hvor der ikke var Chance for at faa et Resultat hjem.

Da de to Minutter var gaaet og første Om gang forbi, hilstes Kæmperne med stormende Bifald.

I de følgende tre Omgange viste det sig endnu tydeligere, at begge Kæmperne i Virkeligheden ikke gjorde sig ringeste Haab om at udmatte hinanden, men kun lurede paa en Lejlighed til at ende Kampen ved et Knock-out-Stød.

Det gjorde Kampen saa meget desto smukkere, den mistede rent den Slagsmaalets Karakter, Sportens Modstandere paastaar, der findes selv i den eleganteste Floret-Kontra, og Spændingen blandt Tilskuerne forøgedes.

Blandt Tilskuerne var Frk. Anna Wagn. Hun sad i en Loge tæt ved Scenen, og just da Dr. Lasson havde endt fjerde Omgang med en kraftig Træffer mod sin Modstanders Hjærte, løste hun i Begejstring sin store Violbuket og kastede Blomsterne op til de Kæmpende.

Det var, mens hun sad her og saa disse to smukke, tricotklædte Mænd, med en Legemsudvikling saa fuldendt som nogen græsk Helts, pludselig gaaet op for hende, at den Form, den Kraft og den Linjeskønhed, som hun havde studeret i Kunstfremstillingerne af Fortidens Gladiatorer, den genfandt man jo fuldt saa smuk og lyslevende hos Nutidens Sportsmænd.

Man saa hvorledes Kappestriden gød Ild i de kæmpendes Blod, og følte Kampens Spænding lige ud i Fingerspidserne.

Resultatet skulde komme før nogen havde ventet det.

I Slutningen af femte Omgang gjorde Englænderens større Erfaring i at bevæge sig i Ringen sig gældende, ved en glimrende Taktik fik han sin Modstander drevet i et Hjørne, og bibragte ham et Kæbestød, der øjensynlig gav Dr. Lassons Hoved en saadan Rystelse, at det for enhver anden havde været en Knock-out. Heldigvis var Omgangen straks efter forbi, men da sjette Omgang begyndte kæmpede Doktoren med betydelig mindre Sikkerhed, og midt i Omgangen blev han strakt til Jorden ved to kraftige Stød paa Hjørnet af Kæben, og var, da de ti Sekunder var gaaet, ude af Stand til at fortsætte Kampen.

— Han var — knocked-out!

Han rakte sin Modstander begge sine behandskede Hænder. Englænderen modtog først Publikums Hyldets, der steg da Dr. Lasson derpaa langsomt og behersket traadte frem. Man beundrede ikke mindst, at den velhavende Doktor havde haft Mod til at udsætte sig for et offenligt Nederlag for at gøre en syg Sportsmand en Tjeneste.

Men Dr. Lasson bar sit Nederlag, som en Sportsmand bør tage det. Han beundrede den Mands Dygtighed, der havde besejret ham og var glad ved at have truffet saa dygtig en Modstander.

Alligevel ærgrede han sig lidt af rent personlige Grunde. Han havde blandt Tilskuerne bemærket Frk. Wagn, og saa overlegen, han end følte sig, vilde han dog have givet meget til at hun, netop hun, ikke havde set ham blive knocked-out — —

Men før han endnu havde forladt Paaklædningsværelset, bragte en Tjener ham en stor dejlig Buket Roser og gemt mellem de duftende Blomster laa et Brev skrevet med Frøken Wagns sirlige Skrift.

Han brød det febrilsk og læste:

„Modtag denne Hilsen fra Deres nye Elev."

Kære Dr. Lasson.

Mig har De besejret. Imorgen vil jeg begynde at studere Læren om Sundhed og Skønhed efter Deres Teorier.

Modtag denne Hilsen fra Deres nye Elev
Anna Wagn.

— — —

Der var mange, der forundrede sig, da det et Par Dage efter blev gjort bekendt, at Dr. Lasson og Frk. Wagn var bleven forlovede.

Man havde lige saa lidt ventet, at han vilde vælge en saadan lærd og forfinet Dame, som man havde tænkt sig, at hun vilde gifte sig med en Atlet.

ADOPTERET

SKITSE

AF GOTFRED HOLMER

Portnerens havde en lille Pige paa tre Aar, sund og frisk som en Rose, der netop er ifærd med at udfolde sig, og ren og hvid som en Lilie, ja, hun var næsten for fin og zart for slige jævne Folk som Portnerens, og naar hun trippede omkring i sin hvide Søndagskjole og stivede Forklæde med Blonder paa, saa skulde man tro, hun hørte hjemme paa Salen hos Etatsraaden og ikke i den lille mørke Kælderhals.

„Det er en forskrækkelig mørk Kælder, denne her," sukkede Portnerkonen, idet hun syslede med Blomsterne i „den botaniske Have", som Portneren skæmtende kaldte den lille Vindueskarm, — „nu mister jeg min Gyldenlak og Christi Bloddraabe, de kan ikke trives her, og her er nu den Aflægger, som Sophie bragte forleden, den er aldeles vissen; ak, ja, hvor kan Vorherres Blomster leve uden Vorherres Sol, og siden vi er komne herned, ser man da aldrig en Solstraale." Og saa sukkede hun igen ved Erindringen om den Tid, da hun oppe paa Kvisten under Taget af den faldefærdige Rønne, hvor hun tilbragte Hvedebrødsdagene og den lille Anna blev født, havde haft rigeligt af Vorherres Sol, den hun og hendes Blomster holdt saa meget af, og undertiden lidt for rigeligt af Vorherres Regn, som hun slet ikke syntes om, naar den sivede gennem den løsnede Loftskalk og faldt som smudsige Draaber paa den hvide Dug eller det skurede Gulv.

„Har vi ingen Solstraaler, Mutter," sagde Portneren, „hvad mener Du om den der." Og han pegede hen til Portvinduet, hvor lille Anna, just viste sit lyslokkede Hoved og tittede ned til Far og Mor.

Og saa smilte Moderen saa inderlig glad igen, medens hun indvendig bad Vorherre om Tilgivelse for sin Utaknemlighed; thi slig en Solstraale som lille Anna skulde man da lede længe efter.

Dette fandt ogsaa Etatsraadinden, naar hun saa Anna staa paa Taaspidserne og prøve paa at aabne den store Portdør, det hun dog ikke kunde, da Haandtaget sad for højt, men den fornemme Dames Ansigt fik et blidere Skær, naar hun betragtede den lille vævre Tingest, og saa talte hun venlige Ord til Barnet, saa længe, at hendes Hjærte til Slut kaldte Anna Husets milde Fe, og omfattede hende med en barnløs Kvindes pathetiske Ømhed.

Fra den Tid var det, at Portnerens Datter delte Dagen mellem Etatsraadindens elegante Omgivelser og den lille mørke Kælderlejlighed.

Var Anna ikke altfor smuk og fin for en Portners Hjem. Det syntes lunefuldt og uretfærdigt af Skæbnen, thi hun passede netop til Etatsraadindens Boudoir. Netop

det eneste, som den fornemme Dame manglede og ønskede sig, men som blev nægtet.

„Etatsraaden vilde tale med Portneren — nu straks," meldte en af Tjenerne.

Saa kom Portneren da op, — han var lidt uvant — lidt uforberedt paa en saadan Ære — den tydede ikke paa noget godt, tænkte han ved sig selv.

„Ja, Sagen drejer sig om den Lille — hende Anna — var det ikke saadan, hun hed? Der var jo to Børn nu — nede i Kælderen — ventede nok den tredje, eh? Men man skulde jo hjælpe hinanden; det var en stor Familie, og kort og godt — de havde bedre af at sende Anna op til Etatsraaden — for bestandig — naturligvis! Klæderne kunde de jo beholde til et andet Barn.

Anna skulde blive lovformeligt adopteret, faa det godt, en god Opdragelse, som hun jo ellers ikke kunde faa. Ja, han var vel glad over Tilbudet? Selvfølgelig maatte Anna ikke have noget Samkvem med Portnerens Familie — hun skulde være en fremmed for dem, for hendes egen Skyld, forstod han vel nok. Ja, nu kunde han jo tænke over det, — han var vel ikke rig, havde vel haardt nok ved at slaa sig igennem, maaske et Par Hundrede Kroner vilde gøre Savnet mindre. Dem skulde han faa. Etatsraadinden ønskede Barnet — holdt af det — maatte have det — ellers var det vel bedst, han søgte sig en anden Plads, for at Etatsraadinden kunde glemme den lille. Ja, han forstod vel nok?

Og saa gik Portneren. Han stod et Øjeblik ude paa Trappen; der lød som en gurglende Lyd i Halsen paa ham, saa gik han ned — langsomt og med tunge Skridt.

Han var vel ikke rig! Gud bedre det! Af Lønnen skulde han ikke blive det.

Portnerkonen græd. Etatsraadens Betingelser vare tydelige nok. Det var et „enten — eller." Enten opgive Anna, deres eget Kød og Blod, deres lille Kæledægge, deres lille velsignede Gudsengel — eller „smides paa Gaden med Ungerne," hulkede hun.

Og hvor var der Arbejde at faa? Tiderne var saa daarlige, og Familien stor, naar der intet var at tære paa, til der kunde vise sig noget. Det var haarde Betingelser, haarde Vilkaar. Anna var saa sød og god.

Men vilde de ikke staa hendes Lykke i Vejen. Vilde hun takke dem, naar hun voksede op til Skæls Aar og Alder, og fik Forstand paa, hvad hun var: en fattig Portners Datter; og hvad hun kunde være bleven: en Etatsraads Arving. Det svimlede for dem, de var ikke vante til at udgrunde slige vanskelige Problemer, i hvilke et Menneskelivs Lykke spillede Hovedrollen, og dette Menneske tilmed deres eget Barn; de kunde jo ikke se ind i Fremtiden, de vidste kun, at nu var hun deres Stolthed og Glæde.

De havde aldrig tænkt paa Eventualiteter, havde kun været saa inderlig fornøjede, naar Etatsraadinden „gjorde Væsen af den Lille," og saa var det kun for at tage hende fra dem. Men burde de ikke være glade. Det var jo pænt af „dem deroppe", de mente det vist godt, og kunde ikke vide, at Fattigfolk elskede deres Barn saa højt, at de kunde staa dets Lykke i Vejen.

Hun vilde jo faa det godt, bedre end de selv kunde skaffe hende det. Men hun var deres Barn, og de holdt saa uendelig meget af hende, hun var saa sød og god og smuk. Ja, det var netop det. Hun var for køn for slige jævne Folk som dem, det var Ulykken.

Men Etatsraaden havde jo sagt: enten — eller! det var haardt af ham. Jage dem paa Porten fordi de elskede deres Barn. Det var grusomt gjort; men de var saa fattige, og han var saa rig!

Anna var bleven adopteret af Etatsraaden.

Nu fik hun aldrig Lov til at komme ned i Gaarden og trippe omkring der. Portneren og hans Kone saa hende kun sjældent, og hun maatte ikke gerne se dem — foreløbigt, mente hendes nye Forældre. Men naar Etatsraadinden kørte ud med hende, kunde man altid se to blege Ansigter bag Gardinet i Portvinduet.

Anna syntes ikke at trives deroppe i sine nye og fornemme Omgivelser. Hun begyndte at skrante trods al den Ømhed, som Etatsraadinden, der virkelig elskede Barnet med en Moders altopofrende, men ofte forblindede Kærlighed, viste hende — en Kærlighed, der næredes af Annas englelige Væsen og barnlig hengivne Trang til at gengælde, hvad hendes Barnehjerte følte, blev hende ydet, selv om hun ikke forstod det.

Men det mærkedes dog, hun var som en lille Fugl i et gyldent Bur.

Adoptivmoderens Forgudelse og Etatsraadens umiskendelige fremspirende Kærlighed var som en overvældende Strøm, trykkende ved dens Fylde og pludselige Fremtræden.

Hun havde længe været hjemme i de fine Gemakker og i de rige Folks Hjærter; men dog var Overgangen fra den fattige Kælder og Forældrenes jævne men inderlige Kærlighed altfor brat; medens den endelige Afskærelse fra et Hjem, som hun var født til, blev gennemført saa hensynsløst, at en Følelse af noget, hun pludselig var kommet til at savne, lagde sig som en knugende Vægt paa hendes bløde Barnesind.

Hun var ikke længere fri. Dernede havde Kælderen, Porten og Gaarden været som en vid Verden; heroppe virkede den overvættes Omsorg fra Adoptivforældrenes og Tjenerskabets Side som en Tvang, hvor kærligt den end udøvedes, og man begyndte at se et ængsteligt Skær lægge sig over det hidtil sorgløse Barneøje.

Anna var ikke rask, og saa kom Doktoren — først en Gang, saa to Gange, og endelig maatte Portneren lukke ham ind flere Gange om Dagen.

„De vidste ikke, hvad der var i Vejen med hende,“ fortalte Kammerjomfruen, „hun laa saa stille hen.“ —

Saa gik der nogle Dage. Portneren og hans Kone blev kaldt op, — Anna havde ikke langt igen,“ havde Doktoren sagt.

Moderen satte sig ved Sengen, Portneren stod i en Krog og græd, men Etatsraadinden, bleg og haard i Smerten, laa paa Knæ ved det lille Leje og stirrede ufravendt paa Barnet, der syntes at blunde.

— Et Øjeblik! — saa aabnede hun Øjnene. Hun betragtede sin Moder en Stund, og hendes Blik var stort og langt, der var noget deri, som ingen havde set før. Moderen saa det, Etatsraadinden saa det, det brændte, og de græd; men Anna lagde sine smaa, magre Arme om Halsen paa Moderen og smilte.

Armene løsnede sig og faldt ned paa Puden.

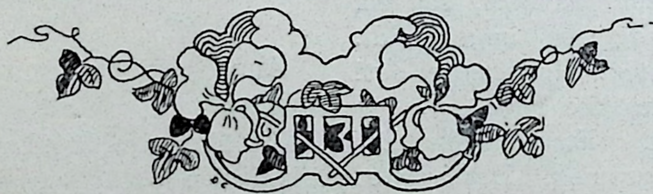
Da var det, lille Anna blev en Gudsengel!

Der blev en flot Begravelse. — Portneren og hans Kone kørte med Etatsraaden og Etatsraadinden — i samme Vogn.

— „Hun var en Blomst, der blev omplantet i en anden Jordbund og visnede,“ sagde Præsten.

Etatsraadinden klædte sig i Sort — og Portneren fik Lønnen forhøjet.

Det var de fornemme Folks tavse Bøn om Tilgivelse hos Portneren og hans Kone.

HJEMMETS NOVELLER

Nr. 7. Maj 1905. 1. Aargang.

Barnet og Sommerfuglen

DIGT

AF JOHN PAULSEN

Tegninger af Louis Moe

BARNET

Jeg vil dig så gerne eie,
du fugl så let
og gyldenklædt,
der flagrer på blomsterveie.
— Å, kom! På min hånd dig sæt!

SOMMERFUGLEN

Ak, ikke tør jeg mig nærme,
du gut så sød,
med kinden rød.
Du vingens guld vil ei skærme.
Det bare volder min død.

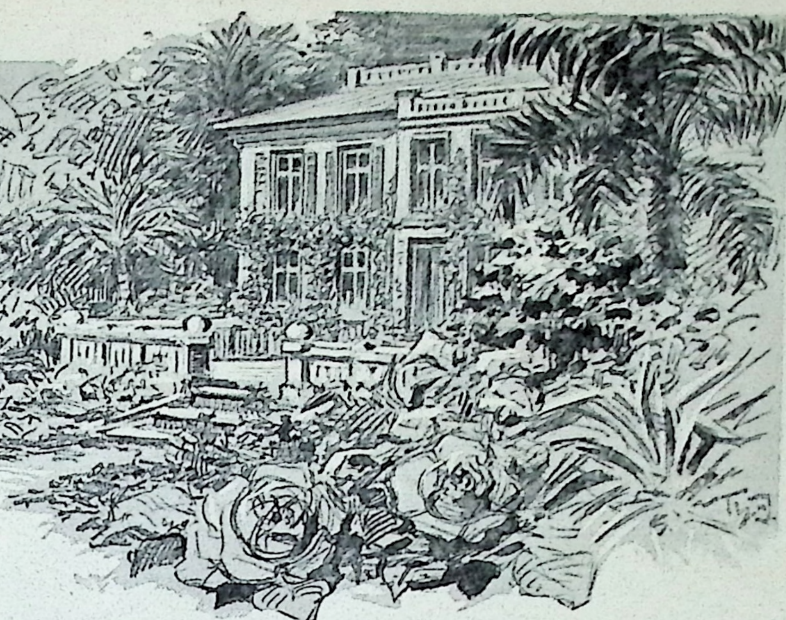
BARNET

Jeg skal dig på nål ei spidde,
min sommerfugl,
så fin og gul.
Du skal på min hånd blot sidde
og leke med mig i skjul.

SOMMERFUGLEN

Jeg tror ei de ord så fagre . . .
Din barnemund
mig narrer kun.
Farvel! — Så fri vil jeg flagre
i sol, over blomstergrund.

Hvad Villaen gemte

FORTÆLLING

AF TH. RANDAL

TEGNINGER AF TH. IVERSEN

Det var temmelig sent, da jeg kom ned til Frokosten. Ved det lange Bord sad kun den lille tyske Forfatterinde Frøken Gimmelmann og min daglige vis à vis Monsieur Goulot.

Jeg opsøgte min Plads efter at have udvekslet en tavs Hilsen med Monsieur Goulot.

— Ah, er det Dem, kære Ven, begyndte Frøken Gimmelmann, — har De hørt den sidste Nyhed?

Frøken Gimmelmann havde altid Nyheder paa Lager.

— Nej, ikke saa vidt jeg véd! svarede jeg med Munden fuld af Omelet.

Frøken Gimmelmann kastede med et Smæld sin Serviet i Bordet og rykkede nærmere hen til mig.

— Villa Como — De ved nok — den romantiske Villa — den har faaet Beboere!

Uvilkaarlig saa jeg op fra min Tallerken og betragtede den lille Dame skarpt.

— Er De sikker paa det?

— Aldeles sikker! Da jeg gik min sædvanlige Morgenpromenade, tog jeg Vejen op omkring Villaen, og da saa jeg en ung, fortryllende skøn Dame staa i den aabne Verandadør. Naa, hvad siger De til det?

— Intet! svarede jeg kort. — Intet andet end at det er kedeligt.

— Hvorfor kedeligt Mademoiselle? blandede Monsieur Goulot sig i Samtalen.

— Jeg udtrykte mig maaske mindre korrekt, Monsieur — men den gamle, tyste Park med sin slumrende, lille Villa er nu en Gang bleven mig saa kær — at jeg ligesom stødes ved Tanken om, at der nu bor levende Væsener derinde, som har Ret til fremtidig at forbyde mig Adgang til Parken.

— Er De da sikker paa, at denne vil blive Dem forbudt?

— Hvad er naturligere, Monsieur?

Der gled et Smil henover Franskmandens smukke Ansigt, og med sin smalle, solbrændte Haand trak han et Par Roser op af Bordvasen og lugtede til dem for straks derefter at lade dem falde ned paa Dugen.

— Jeg er nu af en anden Mening, Mademoiselle! sagde han med et langt Blik over paa mig.

— Det er dumt af Dem! faldt Frøken Gimmelmann stridslysten ind — hun kunde nemlig ikke fordrage Monsieur Goulot.

Denne rejste sig imidlertid fra Bordet og forlod med en kort Hilsen Værelset.

— Uforskammede Menneske! mumlede Frøken Gimmelmann vredt.

Det begyndte allerede at blive varmt. Hede Vindpust trak ind under de nedrullede Gardiner og gjorde Luften tung og trykkende inde.

Jeg skød Stolen tilbage og rejste mig op.

— Gaar De — allerede? spurgte den lille Frøken med et surmulende Ansigt.

— Jeg har nogle Breve at skrive inden Middagen? undskyldte jeg mig; thi jeg havde en sand Rædsel for den lille, fyldige Dames Konversation.

-- Naturligvis — det er den gamle Vise — Breve, som aldrig bliver skrevne! sagde hun hvast.

Jeg lod, som jeg intet havde hørt, og forlod Værelset med en hastig Hilsen.

Udenfor laa Parken med sine kridhvide, grusbelagte Gange badede i Sol, og borte mellem Træerne glitrede Comosøens mørkeblaa Vande.

Jeg stod og tænkte paa Franskmandens mystiske Ord: „Jeg er nu af en anden Mening, Mademoiselle!"

— Naa — det var maaske Slægtninge, som ejede Villaen — og nu vilde han muligvis overtale dem til at lade mig spadsere omkring i Parken. Men jeg betakkede mig — den havde nu tabt al sin Charme for mig og lokkede mig ikke mere!

Jeg gik op paa mit Værelse, kastede mig paa Sofaen og forsøgte at sove — men baade Heden og en forfærdelig gennemhakket Vals hindrede mig deri.

Det var Signora Palotti, som hver Dag mellem 11 og 1 mishandlede Pianoet i Musiksalen.

Jeg rejste mig op, tændte en Cigaret og gjorde Toilet.

Den velsignede Villa spillede mig stadigvæk i Tankerne — og nu havde jeg foresat mig, at jeg med egne Øjne vilde forvisse mig om, at det smukke lille Sted i Parken virkelig var bleven befolket.

Klædt i en tynd Raasilkedragt og udrustet med en vældig Solskærm begav jeg mig afsted.

Solen brændte og sved i Huden og gjorde mine Fødder tunge som Bly. Gang paa Gang følte jeg mig fristet til at vende om — men jeg bed Tænderne sammen, tog fastere om min Parasol og gik til.

Nede i en liden Forsænkning, omgiven af en stor Park, laa den lille smukke Bygning, som af Pensionærerne i Madame Valettos kosmopolitiske Pensionat var bleven døbt „Torneroses Slot".

Det var en lille toetages Villa af graa Sandsten med en stor ballustradeomgiven Terrasse ud mod Parken. Overgroede Gange førte op til Bygningen, og Græsrabatterne henlaa vanrøgtede og fulde af Ukrudt under de gamle, hundredaarige Træer.

Men opad Husets Mure klyngede sig tunge, duftende, blodrøde Roser, der lyste som Blodpletter mod den graa Mur.

Luften var kølig og fugtig — Solen formaaede ikke at brænde igennem det tætte Løvværk, som dannedes af Træernes Kroner.

Jeg bøjede et Par Grene til Side, og traadte ind i en af de ydre Alleer, der omgav Villaen.

Den Stemning. som altid greb mig, hver Gang jeg traadte ind under disse gamle, høje Træer, bemægtigede sig mig ogsaa nu, og jeg drømte atter, at jeg vandrede i Parken udenom det fortryllede Slot, i hvilket den fortryllede Prinsesse sov — ventende paa Prinsen, som skulde vække hende med et Kys.

Men pludselig vækkedes jeg af mine Drømme ved Lyden af Stemmer, af hvilke den ene syntes mig bekendt.

— Jeg forstaar Dig ikke Pière — Du, som altid har været et Mønster paa en lydig Tjener — hvor tør Du vove at komme hid uden min specielle Tilladelse?

Det var Monsieur Goulot, som talte.

Jeg holdt Aandedrættet tilbage og lyttede efter Tjenerens Svar.

— Tilgiv mig, Monsieur — men Madame længtes saa stærkt efter sit gamle Barndomshjem — —

— Nonsens, Pière — Madame er utilregnelig — det ved Du — og Du har kun mine Ordrer at gaa efter!

Straks efter lød der Trin tæt ved mig, og Monsieur Goulot efterfulgt af en gammel Mand i sort Livrè med Knæbukser gik forbi paa Gangen, der løb parallel med den Allè, i hvilken jeg befandt mig.

Jeg gemte mig bag et tæt Buskads, indtil de var komne forbi.

Tankerne udførte en vild Heksedans i min stakkels Hjærne. Monsieur Goulot var altsaa gift med en Kvinde, som — ifølge hans egne Ord — ikke var fuldt tilregnelig -- og dette gamle Sted var hendes Barndomshjem.

Stakkels unge Kvinde!

Jeg fattede straks fra første Øjeblik en varm Sympati for hende — og det var, som om en indre Stemme sagde mig, at jeg skulde komme til at spille en Rolle i hendes Liv.

Uvilkaarlig fortsatte jeg min Vej op imod Huset og kom tidsnok til at se en lysklædt Kvindeskikkelse ligesom forfulgt løbe over Terrassen.

— Se saa, vent lidt Adèle! raablc Monsieur Goulot efter hende, og med et Spring var han ved hendes Side og greb hende haardt omkring det ene Haandled.

Hun vendte sig imod ham — og nu saa jeg fra mit Skjulested et ungt, billedskønt Kvindeansigt med et Par angstfulde, brune Øjne, der med Rædsel betragtede Monsieur Goulot.

— Aah, ikke saa haardt! bad hun og forsøgte at befri sin Haand.

Men han lo kun haardt og beholdt sit Tag.

— Ser man det! sagde han haanligt. — Du tillader Dig en Del Ekstravagancer — ma petite — — —

— Jeg vidste jo ikke, Du var her! undskyldte hun sig ængstelig.

— Rasende ligegyldigt — min Due — naar jeg har befalet Dig at forblive i Paris, saa har Du at adlyde — forstaar Du?

Taarerne trængte frem i de brune Øjne, og hun bøjede Hovedet mod Brystet.

— Du ved, hvad Du i modsat Fald kan vente Dig — fortsatte han ubarmhjærtig — Dine mange eksentriske Paafund kan nok snart gøre en Indespærring nødvendig.

Et halvkvalt Skrig undslap den unge Kvinde deroppe — og jeg brændte af Begærlighed efter at komme til at tugte den uforskammede Franskmand med min Parasol. Men jeg indsaa det ukloge i en saadan Handlemaade og beherskede mig, idet jeg samtidig lovede mig selv at jeg nok skulde holde Øje med min elegante Bordkavaller — og træde hjælpende til, saa snart Situationen krævede det.

Monsieur havde sluppet sin Hustrus Arm, og hun var ilet ind i Huset. Han snoede sin Moustache og fulgte langsomt efter hende.

I det samme gik den gamle Tjener forbi.

Jeg fik en Idè.

Jeg hostede et Par Gange, og han saa sig om til alle Sider. Saa stak jeg min Parasol gennem Løvværket og vinkede ad ham.

Tøvende gik han imod mig — træt og ludende — med et Spørgsmaal i sine vemodige Øjne.

— Stille! hviskede jeg og tog hans Haand. — Hils Deres Frue og sig hende, at hun har Venner her, som skal vaage over hende og beskytte hende mod hendes Mand!

— Aah Tak — Tak, hviskede den gamle rørt og pressede sine indskrumpede Læber mod min Haand.

Jeg klappede ham paa Skulderen og skyndte mig saa tilbage gennem Alleen.

* * *

Ved 5 Tiden samledes atter alle Pensionærerne omkring det lange Bord i Spisesalen for at indtage den lange — af mange forskellige Retter sammensatte Dinér.

Det var en broget Samling, og alle mulige Tungemaal surrede om hverandre i den varme Luft. Monsieur Goulot mødte — som altid korrekt og soigneret helt ud til Fingerspidserne — med en lille Rosenknop i Knaphullet.

Paa min Tallerken opdagede jeg en Buket blodrøde Roser. Jeg vidste nok, hvorfra de skrev sig, og min første Indskydelse var at rive dem ned paa Gulvet og trampe paa dem, men jeg indsaa, at jeg kom længere ved at handle en Smule mere diplomatisk.

Altsaa indtog jeg min Plads og lagde Buketten ved Siden af min Tallerken.

— Ah — hvilken fin Farvenuance! læspede den lange Miss Erlington over til mig.

— Hvem er Giveren?

— Det ved jeg ikke! svarede jeg kort.

— Men jeg ved det! udraabte Frøken Gimmelmann, og hendes smaa Øjne gnistrede af Arrigskab.

— Jasaa! ytrede jeg ligegyldig og modtog min fyldte Suppetallerken af Antonias Haand.

Fra mit Skjulested saa jeg Monsieur Goulot gribe hende haardt omkring det ene Haandled.

Monsieur Goulot havde begyndt en ivrig politisk Disput med sin Sidemand — en storbygget norsk Maler.

Skeerne kom i Gang langs hele Bordet, og Lyden af de mange Røster ophørte for en kort Stund.

Min vis à vis kastede af og til et hastigt Blik over paa mig — og jeg gyste uvilkaarlig over den Ild, der laa i det.

— Skurk! mumlede jeg for mig selv.

— Sagde De noget Mademoiselle? spurgte han med sin bløde melodiske Røst.

— Nej, Monsieur — jeg tænkte blot!

— I saa Fald tænkte De højt, Mademoiselle!

— Det kan ogsaa gøres nødig en Gang imellem! hvæste Frøken Gimmelmann.

Endelig naaede vi Desserten — og Monsieur Goulot bøjede sig frem og fyldte mit Madeiraglas.

— Jeg har noget at sige Dem, Mademoiselle — efter Middagen, hviskede han.

Jeg følte, at jeg blegnede; men med behersket Stemme svarede jeg:

— Jeg staar til Deres Tjeneste, Monsieur!

Saa klinkede vi — lo — og lod den vanilleduftende Iscréme smage os — alt imens jeg følte den største Lyst til at spytte den frække Hykler midt i Ansigtet.

Kaffen serveredes ude paa den aabne Veranda med Udsigt over Comosøen.

Monsieur Goulot bød mig en Cigaret og førte mig ind i et lille Kabinet indenfor Verandaen.

— De udtalte i Formiddags Deres Beklagelse over ikke oftere at kunne betræde Villa Comos skønne Park, Mademosielle! — begyndte han — men nu kan jeg blot meddele Dem, at De er hjærtelig velkommen saavel i Parken, som i Villaen!

— Jeg takker — — men paa hvilken Maade — —

— Jo, det skal jeg sige Dem — en fjærn, kvindelig Slægtning til mig ejer Stedet — hun er lidt aandssvag — men forøvrigt omgængelig og føjelig -- hun vil med Glæde modtoge Dem i sit ellers saa triste Hjem! Maaske De allerede i Eftermiddag vil gøre mig den Glæde at følge med mig til Madame de Girot?

— Jeg har noget at sige Dem, Mademoiselle!

— Ja — hvorfor ikke Monsieur Goulot — det gamle Hus har altid interesseret mig meget — og det skal være mig en Glæde at hilse paa dets Ejerinde!

— Saa er det altsaa en Aftale?

— Oui — monsieur!

* * *

En Timestid senere stod vi nedenfor Villa Comos Terrasse, paa hvilken Piére var syssel-sat med at arrangere et Bord med Forfriskninger.

— Meld Din Frue, at Mademoiselle Rodin er her og ønsker at hilse paa hende! sagde Goulot.

Den gamle Tjener saa paa mig med store Øjne — og jeg nikkede venligt til ham.

— Ja, sig det! tilføjede jeg.

Han bukkede dybt og forsvandt ind i Huset.

— En rar, gammel Mand! bemærkede jeg.

— Ja — han er et rigtigt Familieinventar!

I det samme blev Kniplingsgardinerne for Døren trukne tilside, og et Par brune forskræmte Øjne mødte mine.

— Kom bare ud — mon enfant! sagde Goulot elskværdig.

Ligesom snigende kom den slanke, unge Kvinde over Terrassen hen til os — og først nu saa jeg, hvor mange smaa, fine Rynker der havde gravet sig ind i det smukke Ansigt.

Monsieur Goulot tog hendes Haand. og jeg saa, hvorledes hans spidse Negle borede sig ind i hendes fine Hud.

— Tillad mig at præsentere Dem for min Kusine, Madame Adéle de Girot — Mademoiselle Rodin! Jeg gik hen til hende og befriede hende med et rask Greb fra Mandens umenneskelige Tag — ved at tage begge hendes Hænder i mine.

— Det glæder mig særdeles at hilse paa Dem, Madame! sagde jeg varmt og saa hende beroligende ind i de forskræmte Øjne.

— Tak! hviskede hun næsten uhørligt.

— Naa, lad os saa faa en Kop Te, Adéle — det virker saa forfriskende i denne Varme! sagde Goulot.

Stiltiende fyldte hun vore Kopper med den duftende Drik og bød mig Kageskaalen.

— Er Madame ene her? — begyndte jeg — Madames Mand er — — —

— Er død! faldt Monsieur Goulot ind.

Jeg saa det angstfulde Blik, hun sendte sin Mand — men lod som intet.

— Død! fortsatte jeg. — Saa ung og allerede Enke! — Det er sørgeligt!

-- Aah. min Kusine er sikkert ikke saa ung som De, Mademoiselle! sagde Goulot galant.

— Jeg takker for Komplimenten — Monsieur — men jeg har forlængst lagt de tredive Aar bag mig og kan ikke længere gøre Fordring paa at kaldes ung! løj jeg.

Han betragtede mig studsende — men jeg vendte mig atter mod Madame Adéle.

— Madames Mand var Embedsmand — ikke sandt? spurgte jeg.

Hun saa atter tvivlraadig paa Manden.

— Nej — Mademoiselle — han var Adelsmand og Godsejer! svarede denne rask.

— Herre Gud, Monsieur Goulot — kan De da

ikke lade deres Kusine svare for sig selv en Gang! Det er dog ikke for at konversere med Dem, at jeg er indbudt!

— Tilgiv, Mademoiselle — men — —

— Hvad for men? sagde jeg skarpt.

— Min Kusine er ikke rigtig rask! sagde han blødt, men samtidig med en saa uforskammet Tydelighed, at alt Blodet for den stakkels Madame Adèle til Hovedet.

— Dér tager De vist grundig fejl, Monsieur! sagde jeg med en kort Latter — Madame ser jo ud som en nys udsprungen Rose!

Efter en lille Pavse fortsatte jeg:

— Hvoraf kommer det, at De ikke i saa mange Aar har besøgt Deres gamle Barndomshjem, Madame?

Goulot saa hastig op.

— Dette er ikke Madames Barndomshjem — Mademoiselle!

— Jasaa — ikke — jeg troede det! sagde jeg med et langt Blik ind i Adèles Øjne.

En Stund efter rejste jeg mig op og forklarede, at jeg havde et Maleri, jeg skulde gøre færdig inden Aften.

— Jeg følger med Dem — Mademoiselle — saafremt De tillader det? sagde Monsieur Goulot.

— Ja, vær saa god! svarede jeg skødesløst. — Saa piner han Dem da ikke saa længe! hviskede jeg til Madame Adèle

Goulot havde bukket sig ned for at tage mine Handsker, som jeg behændig havde ladet falde ned paa Terrassen, og havde derfor ikke lagt Mærke til min Hvisken.

Efter at have omfavnet den lille Madame Adèle og opfordret hende til at komme og hilse paa mig i Pensionatet — tog jeg Afsked.

Efter en halv Snes Minuter, i hvilke vi i dybeste Tavshed havde vandret ved hinandens Side, saa Monsieur op med et spørgende:

— Naa!

— Hun var henrivende! sagde jeg uden at se paa ham.

— Synes De? — Hm! — Synd kun — at hun skal være — Hm — mindre begavet!

Et skarpt Svar laa paa mine Læber — men jeg betvang mig og tav.

Da vi havde naaet Pensionatets Port, rakte jeg ham min Haand.

— Tak for i Dag, Monsieur — den har været indholdsrig! De er maaske saa god at undskylde mig hos Madame ved Soupeen — jeg bliver nødt til at arbejde hele Aftenen paa mit Værelse!

Han saa paa mig med sit glødende Blik og trykkede et Kys paa min Haand.

— Jeg kommer til at savne Dem, Mademoiselle!

Med en Følelse af Afsky trak jeg min Haand til mig og løb op ad Trapperne.

Næppe indkommen paa Værelset dyppede jeg Haanden i Vandfadet med det iskolde Vand og gned af alle Kræfter, idet jeg for mig selv mumlede:

— Skurk, Skurk!

Saa sank jeg ned paa en Stol og forsøgte at samle mine Tanker.

Jeg havde min Plan færdig. Saa snart jeg hørte Gongongen, som kaldte Pensionærerne sammen til Soupeen, skulde jeg snige mig ned ad Trapperne og begive mig ud til Villaen. Jeg maatte, for at kunne hjælpe den stakkels Adèle, høre hendes Historie — koste hvad det vilde.

Efter at have ombyttet min hvide Kjole med en sort og forsynet mig med en lille Revolver — som altid fulgte mig paa mine Rejser — satte jeg mig ned og ventede paa, at Gongongen skulde lyde.

Længe behøvede jeg ikke at vente.

Bim -- bam — bim — bam! lød det dernede fra, og Dørene sloges op i de lange Korridorer.

Jeg ventede, indtil alt atter var bleven stille — saa sneg jeg mig ned ad Trapperne og kom uset ud paa den lange, stille Landevej.

Varmen laa endnu som en svævende, hvid Taage over Landskabet, og nu og da kom et let Vindpust fra Søen og for sagte klagende gennem Trækronerne.

Jeg paaskyndede mine Skridt — thi jeg vilde gærne naa Villaen inden Mørkets Frembrud.

Efter en tyve Minuters Hurtigmarch naaede jeg Udkanten af Parken.

Jeg standsede et Sekund for at faa Vejret — og aldrig før havde det smukke Landsted forekommet mig saa uhyggeligt som nu — som det laa der i det frembrydende Maaneskin, omgivet af de store, gamle Træer.

Jeg gennemrystedes uvilkaarlig af en Gysen og bankede paa den store Glasdør.

En gammel, rynket Kvinde lukkede op.

— Hvem er De? spurgte hun mistroisk.

— Sig, at Mademoiselle Rodin er her og ønsker at tale med Madame, hviskede jeg dæmpet.

Hun gik ind og trak Døren til efter sig.

Med et hurtigt Greb aabnede jeg den og traadte ind.

Et Skrig lød borte fra Baggrunden af Værelset, og samtidig greb et Par Hænder haardt om mine Arme.

Det var Madame Adèle, som havde udstødt Skriget, og hendes gamle Amme, der søgte at fastholde mig.

— Slip mig, min gode Kone! sagde jeg rolig — jeg skal ikke tilføje Din Frue noget ondt — og De, Madame Adèle — kender De mig ikke igen?

— Jo — jo! Slip Mademoiselle, Suson!

Den gamle Kone slap mig modvillig — og jeg gik hen til den lille, blege Adèle og tog begge hendes Hænder.

— Forsøg nu at være rolig — sagde jeg opmuntrende, thi hun rystede over hele sin Krop

— og betro Dem dernæst helt og holdent til mig!

Hun nikkede stiltiende.

— Sig mig — fortsatte jeg — er her ikke et Værelse i Huset, hvor vi to kan sidde i Ro og Fred og tale sammen, medens Pière holder Vagt udenfor og varskoe, saafremt en vis Herre skulde komme?

— Jo — ovenpaa — i mit Soveværelse!

— Godt, saa gaar vi derop!

Jeg tog Adèles Arm, og Suson tændte et Lys og gik foran os op ad Trappen. Efter at have lukket Vinduerne og tændt en Lampe, forlod hun atter Værelset.

— Sesaa, lille Madam Goulot — thi saaledes hedder De vel, sagde jeg muntert — fortæl mig nu Deres Livshistorie!

Hun nikkede og strøg sig med Haanden over Panden.

— Ja, det er desværre mit Navn! sagde hun dumpt — og min Historie, ja den er meget sørgelig!

— Jeg er eneste Barn af en meget rig Pantelaaner i Paris. Foruden at drive sin Pantelaanerforretning laante min Fader Penge ud til høje Renter. Maurice Goulot var en af hans Kunder og kom ofte ind paa Faders Privatkontor. Dér saa jeg ham for første Gang efter min Hjemkomst fra Italien, hvor min Moder og jeg havde boet under hele hendes lange, tiaarige Sygdom indtil hendes Død.

— Den kønne, unge Mand tiltalte mig, men han lagde knapt Mærke til mig. Han kom meget ofte, og jeg sørgede altid for at være tilstede.

— En Dag spurgte min Fader mig, om jeg fandt Behag i den unge Markis Goulot. Jeg bejaede det, og en Uge senere meddelte min Fader mig, at Goulot havde anholdt om min Haand.

— Jeg blev saa forbavset, at jeg ikke kunde faa et Ord frem til alt, hvad jeg havde hørt, samtidig med at en Følelse af Angst bemægtigede sig mig.

— En Maaned efter var vi gifte. Saa længe min Fader levede, var min Mand i det mindste høflig mod mig — men da han døde — aah Gud, aah Gud!

Den stakkels unge Kvinde gemte Ansigtet i Hænderne og stønnede tungt. Jeg klappede hende paa det smukke, svære Haar og tog hendes Hænder i mine.

— Tak! hviskede hun med et varmt Blik. Derpaa fortsatte hun sin Beretning:

— For første Gang under vort Ægteskab opsøgte Maurice mig i min private Bolig og meddelte mig, at jeg var bleven ham paatvungen, og at han vilde gøre alt, hvad der stod i hans Magt, for at befri sig igen. Han vilde pine og plage mig til det yderste, haane og foragte mig, som den Aageryngel jeg var.

— Det stod mig da straks klart, at min Mand hadede mig, og at det kun var for min store Formues Skyld, at han var gaaet ind paa at ægte mig.

— Jeg forklarede ham da, at jeg straks vilde søge en Skilsmisse bragt i Stand.

— Det kan Du jo forsøge — sagde han koldt — men i samme Øjeblik skal jeg sørge for at faa Dig erklæret sindssyg.

— Fra den Dag flyede jeg min Mand. Jeg rejste fra Sted til Sted, fulgt af min trofaste Pière og min gamle Amme, Suson.

— Hvorledes lyder Deres Faders Testamente?

— Jeg er hans eneste Arving. Saafremt vi skulde faa Børn, skal disse arve mig; men i Fald jeg dør barnløs, tilfalder Halvdelen af min Formue min Mand, den anden Halvdel Paris's Fattige.

— Aha — nu forstaar jeg — sagde jeg — Skilsmisse kan altsaa ikke gavne Deres Mand — kun Deres Død!

Den stakkels unge Kvinde gemte Ansigtet i sine Hænder.

— Ja — og den bedste Maade at faa Livet af mig paa er jo at faa mig indespærret paa en Daareanstalt. Berøvet Friheden og omgivet af en Hob Sindssyge, vilde jeg snart være ekspederet ud af Verden.

— Aah, vær De kun ganske rolig, det skal aldrig ske — — —

I det samme bankede det paa Døren, og Pière stak Hovedet ind:

— Aah Madame. Monsieur er kommen og beder Dem komme ned straks!

Adèle blev dødsbleg.

— Nu myrder han mig nok! stønnede hun.

— Han er klogere end som saa, Madame — sagde jeg rolig — gaa De blot ned — jeg følger efter og bliver udenfor Døren. I samme Øjeblik han rører Dem, er jeg ved Deres Side — og er jeg end en Kvinde — saa er det dog ikke første Gang, at jeg i mit Kunstnerliv har haft med Banditer at gøre. Gaa nu!

Støttet af Pières Arm gik hun ned ad Trapperne. Jeg sneg mig lydløst efter og blev staaende udenfor Døren til Havesalen med den ladte Revolver i Haanden.

— Ah, der har man jo Madame! hørte jeg Goulot ytre. — Af hvilken Grund har Du saa tidlig opsøgt dit Soveværelse?

— Jeg var træt!

— Ja — naturligvis — Dit stakkels Hoved —

— Maurice, jeg beder Dig — — —

— Behøves ikke, Madame, jeg gør jo dog kun, hvad jeg vil. Sæt Dig ned! Naa — hvad synes Du saa om Mademoiselle Rodin — hvad? Prægtig Kvinde — klart Hoved — den tilkommende Madame Goulot (Jeg greb haardere om Revolveren) — — —

— Maurice! Jeg bønfalder Dig — — —

— Tjener til intet — min Due — den Sag er afgjort — i Morgen kommer man og henter Dig — Du bliver indlagt paa min gode Ven Professor Sorbonnes Klinik til Observation — og om en Maanedstid sidder Du indespærret for Livstid i en af disse komfortable — elegante — prægtige — — —

— Saa ti dog, Maurice!

— Som Du vil! Du ved, hvad jeg mener!

— Ja, jeg kender dine djævelske Planer — men jeg vil ikke godvillig lade mig indespærre! skreg den ulykkelige Kvinde.

Gennem Nøglehullet saa jeg, hvorledes Goulot nærmede sig hende og greb om begge hendes Haandled.

— Berolige Dig, Adele! sagde han iskoldt. — Som Du selv ser, er det paa høje Tid, at Du kommer under Behandling — Dine Anfald bliver værre og værre!

Kuglen strejfede hans Kind.

— Slip mig, Maurice — Du gør mig Fortræd! stønnede hun.

— Gør Dig Fortræd! hvæste han. — Jeg kunde have Lyst til at kvæle Dig — din Aagerunge!

Hans Øjne lynede, og med al sin Kraft stødte han hende fra sig.

Hun vaklede, og med et dumpt Skrig faldt hun omkuld og stødte Hovedet mod Kanten af et Bord.

I samme Øjeblik stødte jeg Døren op og traadte ind.

— Nu kan det være nok, Monsieur Goulot! sagde jeg med dirrende Stemme og saa ham fast ind i Øjnene. — Deres Galanterier lige overfor Deres stakkels Hustru bliver vel kraftige!

Suson havde sneget sig ind og løftet sin Frue op fra Gulvet.

— Bær hende op paa hendes Værelse! befalede jeg kort.

Monsieur Goulot var bleven dødsbleg, og hans store, sorte Øjne lyste fjendtligt i det hvide Ansigt

— Hvad bestiller De her, Mademoiselle? stammede han.

— Beskytter Deres Hustru mod Deres Overgreb — Skurk!

Blodet for atter op i Kinderne paa Franskmanden ved mit sidste Ord, og Aarerne svulmede paa hans Pande. Smidig som en Tiger forsøgte han at kaste sig over mig — men mit vagtsomme Blik opdagede i rette Tid hans Forsæt, og lynsnart veg jeg tilside og affyrede min Revolver mod hans Pande.

Kuglen strejfede hans Kind, og et Par Bloddraaber piplede frem.

Et Par Sekunder blev han staaende med et af Smerte forvredet Ansigt. Saa udstødte han en forfærdelig Ed, truede ad mig med sin knyttede Haand og løb saa ud gennem den aabne Verandadør og forsvandt ude i den mørke Park.

Uden at tabe et Sekund raabte jeg paa Piére og bad ham lukke alle Vinduer og Døre og holde Vagt i Havesalen hele Natten.

Derefter opsøgte jeg Madame Adele, der bleg og skælvende laa udstrakt paa sin Seng, og fortalte hende, hvorledes jeg havde saaret hendes Mand, og at han saa var flygtet.

Hun drog et Suk af Lettelse.

— Gudskelov! sagde hun mat — jeg troede, det var ham, som havde skudt paa Dem!

Den følgende Morgen ledsagede vi Madame Adele til Pensionatet og erfarede der, at Monsieur Goulot Aftenen iforvejen over Hals og Hoved havde hentet sit Tøj, bestilt en Vogn og var kørt til Banegaarden i Como.

Den lille Madame Goulot blev hele Pensionatets Yndling — og alle kappedes om at vise hende Venlighed. Jeg fejredes naturligvis som Dagens Heltinde, og min djærve Handlemaade blev prist i høje Toner.

Tilbage staar kun at tilføje, at jeg ledsagede Madame Goulot til Paris og indberettede Hændelsen til Konsulatet — endvidere, at hun straks søgte og erholdt Skilsmisse fra sin Mand, og at denne et Aar senere skød sig udenfor Spillebanken i Monto Carlo

SKYGGEN

EN SKITSE AF MARIA BEHRENS NETTERSTRØM

ILLUSTRERET AF *SOFUS JÜRGENSEN*

De var bleven lyst ned, havde faaet sagt „Godnat" og „Tak for i Aften", og alt det, man plejer at sige til dem, man har været i Selskab med næsten en hel Nat. Nu gik de hurtigt ned ad den morgengraa Gade. Hun pakket tæt ind i Aftenkaaben. Han med Frakkekraven op om Ørene.

Hun gjorde sig Umage for at stampe Fødderne varme, men frøs endda, saa hun rystede ved det, og da hun talte kom det helt tænderklaprende.

„Det er koldt, Skygge, væmmelig koldt, men vi *gaar* hjem."

„Hvorfor det? Der er vel sagtens en Droske at faa nede paa Vesterbrogade," sagde han, men det lød som om han tænkte paa noget helt andet.

„Ja Tak, men jeg *vil* ikke køre, hørte De jo jeg sagde; jeg *vil ikke!*"

Hun formelig huggede Ordene ud imod ham i hidsig Barnetrods.

„Ja, ja. Men det gaar ud over Deres Stemme; de er usunde disse Efteraarsnætter."

Det peb oppe over de tavse, mørke Husrækker, en langtrukken ensformig Piben. Saa foer der et Vindstød frem over dem; hendes Aftenkaabe fik det til at flagre og fra hans Cigarild føg Gnisterne som Fyrværkeri.

„Stemmen, Stemmen," snerrede hun, imens hun svøbte Kaaben fastere om sig. „Altid skal jeg passe paa den Stemme. Helst saa De vist, at jeg puttede mig selv i Bomuld og satte mig ind i et Glasskab bare for Stemmens Skyld."

„Aa—h nej, mig kan det jo være ligegyldigt. Men jeg syntes bare, at De burde ha' taget noget tidligere hjem. Det er nu engang ikke sundt at solde en hel Nat væk. Og i Morgen skal De jo til Prøve."

„Jeg blæser Prøven et Stykke," fnøs hun, „bli'r jeg syg saa —"

„Saa faar De ikke synge det Parti, De har glædet Dem til saa længe, men det gør maaske heller ikke noget."

Hans Stemme var bitter, bedrøvet; men det lød stadig, som om Bitterheden ikke havde hjemme i det han sagde, men i det han tænkte.

„Skygge, De er et Murmeldyr!"

Hun lo højt af Usikkerhed.

Han tav.

Paa Hjørnet stod en Politibetjent og langgabede.

Idet De gik forbi, rettede han sig og saa inkvisitorisk paa dem, saa gabede han igen.

De gik længe uden at tale. Saa pludselig gik hun tæt ind til ham, stak sin Arm ind under hans og sin Haand ned i hans Lomme. Dernede listede hendes Fingre sig ind i hans knyt-

tede Haand, flettede sig om den i et blødt Tryk, der føltes varmt gennem Handskerne.

„De er en kedelig Ven, Skygge," sagde hun. Og da hun havde ventet lidt paa det Svar, som ikke kom, fortsatte hun: „Jo, for De skænder altid."

„Saa—h? Det gør mig ondt." Han sagde det højt og med en vis forceret Kølighed. „Dengang De gav mig Lov til at være Deres Ven, opfattede jeg dette som en Tilladelse til at kritisere de af Deres Handlinger, som syntes mig mindre vel betænkte, men det var altsaa ikke Meningen?"

„Jo vist var det saa," svarede hun, „men derfor behøver De da ikke være saadan en Træmand." Hun lo lidt drillende. „De er meget værre end en gammel Professor." Saa trykkede hun sig ind til hans Arm og spurgte dæmpet:

„Skygge, kan De huske dengang, De fik Deres Navn?"

Han foer sammen, men svarede ikke.

„Dengang var De skam meget morsommere. De fulgte efter mig, hvor jeg gik, allevegne. Ja — Og De var aldrig gnaven. „Min Skygge", ja det var dengang; nu er De en rigtig Gnavenpind."

Der dukkede nogle Skikkelser frem af Halvmørket. Træsko klaprede over Asfalten. Og ovre fra den anden Side af Gaden lød en lang hivende Hoste. Nu skulde Folk allerede paa Arbejde. De saa saa lidt morgenoplagte ud alle disse tunge ludende Kroppe i det tynde Pjus Tøj. Og tavse gik de alle.

Han havde set paa dem for at komme bort fra sine egne Tanker. Nu sagde han:

„Ja, siden De er saa utilfreds med mig, Kathe, saa er det vel bedst, at vi skilles helt?"

„Nu er De dum," hun lo en lille underlig Latter. „Eller ogsaa vil De ikke forstaa." Pludselig blev hun helt alvorlig. „Men alligevel, De skal faa at se, at jeg er ikke mere barnagtig end, at jeg kan vove at være ærlig, jeg ogsaa. Kan De huske, at De — ja nu er det et halvt Aar siden — sagde, at De elskede mig — og — ja det vidste jeg for Resten godt, dengang, men jeg ved ikke — jeg syntes De var saa — saa lidt af en rigtig voksen Mand. Dengang havde De nemlig aldrig skændt. Men saa var det, at De blev min Ven — og saa —"

Var det saa ikke modigt af mig at sige det?

Hun tav, hed i Kinderne af Bevægelse.

„Og saa —?" spurgte han i en Tone, der lød saa irriterende rolig, at hun var lige ved at græde.

„Saa — saa, ja saa blev De lige med eet saa voksen," sagde hun ynkende, „og — ja, saa kom jeg til at savne Dem."

De stod stille udenfor hendes Port.

Han knugede hendes Haand, stærkt, saa det gjorde ondt.

„Hvad mener De med alt dette, Kathe?" spurgte han dirrende.

Hun lo og lagde sin ene Haand paa hans Skulder.

„Nu er Du dum igen," sagde hun.

„Kathe, er det sandt? — Lille Kathe."

Han knugede hende ind til sig, leende, jublende.

Hun lo op imod hans Ansigt.

„Var det saa ikke modigt af mig at sige det?" spurgte hun. „Jo, for ser Du, jeg kunde jo nok regne ud, at Du kom ikke mere end èn Gang. Vel?"

„Nej," sagde han stille, „for jeg var dum."

„Ja, og voksen."

De lo lykkeligt.

Saa lød der Trin nede i Gaden. Hun foer ind til Porten.

„Godnat," sagde hun og kyssede ham. „Kom i Morgen, saa skal jeg fortælle Dig, hvor meget jeg har gaaet og anstrængt mig for at faa Dig til at sige det. — — Og Du skændte jo bare."

PAA KANT MED TILVÆRELSEN

AF

SCHACK STEENBERG

ILL. AF EIGIL PETERSEN.

Det var den Gang jeg gik og var arbejdsløs i London.

Jeg sad med Haanden i Lommen og klirrede med to og et halvt Pennystykke og en falsk Souvereign med Præsident Krügers Billede paa, mens jeg forsøgte at filosofere mig bort fra det kedelige Faktum, at hvis jeg ikke tjente noget den Dag, saa vilde jeg komme til at gaa sulten i Seng.

— Ved du hvad, Carlo, sagde jeg til den rumænske Linedanser, jeg delte Værelse med, — hvis nogen bød mig et godt Maaltid Mad gratis, saa vilde jeg sige nej Tak.

— Hvad er det for noget Vrøvl, svarede han henne fra Sengen.

Carlo var styrtet ned og laa nu paa anden Maaned med et brækket Ben. Jeg vilde ikke have plaget ham med at tale om Mad, hvis det ikke havde været, fordi jeg vidste, at han havde en hel Kødpej til Frokost og at et Par Piger, som boede i et andet Værelse i Huset, hver Aften gav ham en stor Skive Franskbrød med tykke, stegte Løgskiver paa. Han saa godt ud, og hans Ulykke maatte kunne røre en Sten.

— Det er ikke Vrøvl, sagde jeg nu; — men jeg holder ikke af at blive skuffet. Hvis jeg gaar hele Dagen og sætter Næsen op efter Bøfsteg, saa faar jeg rimeligvis blot Lamperøg; men naar jeg fuldt og fast beslutter mig til slet ikke at ville nyde andet end min Morgenkaffe hele Dagen igennem, saa er det jo knusende ligegyldigt, om der ikke byder sig noget — jeg vil jo ikke have noget alligevel. Og desuden har et Menneske godt af at nægte sig noget, det har Lyst til.

— Du er jo gal, Jack.

— Det er saamænd ikke mig, der er gal. Men jeg er kommen i en forkert Situation, jeg er kommen paa Kant med Tilværelsen, og en mærkelig Situation kræver naturligvis et mærkeligt Menneske til at klare den, og hvordan tror du, jeg skal træffe mærkelige Mennesker, hvis jeg ikke selv er mærkelig.

Carlo saa medlidende paa mig og snoede sin tykke blaasorte Knebelsbart.

Jeg vedblev:

— Jeg har soldet en hel lille Formue op paa et halvt Aar, det er der saa mange, der kan gøre mig efter. Jeg har ikke kongelig Sølvmønt i Eje, det er der saa mange, der heller ikke har. Der er i det Hele taget ikke meget mærkeligt at opdage

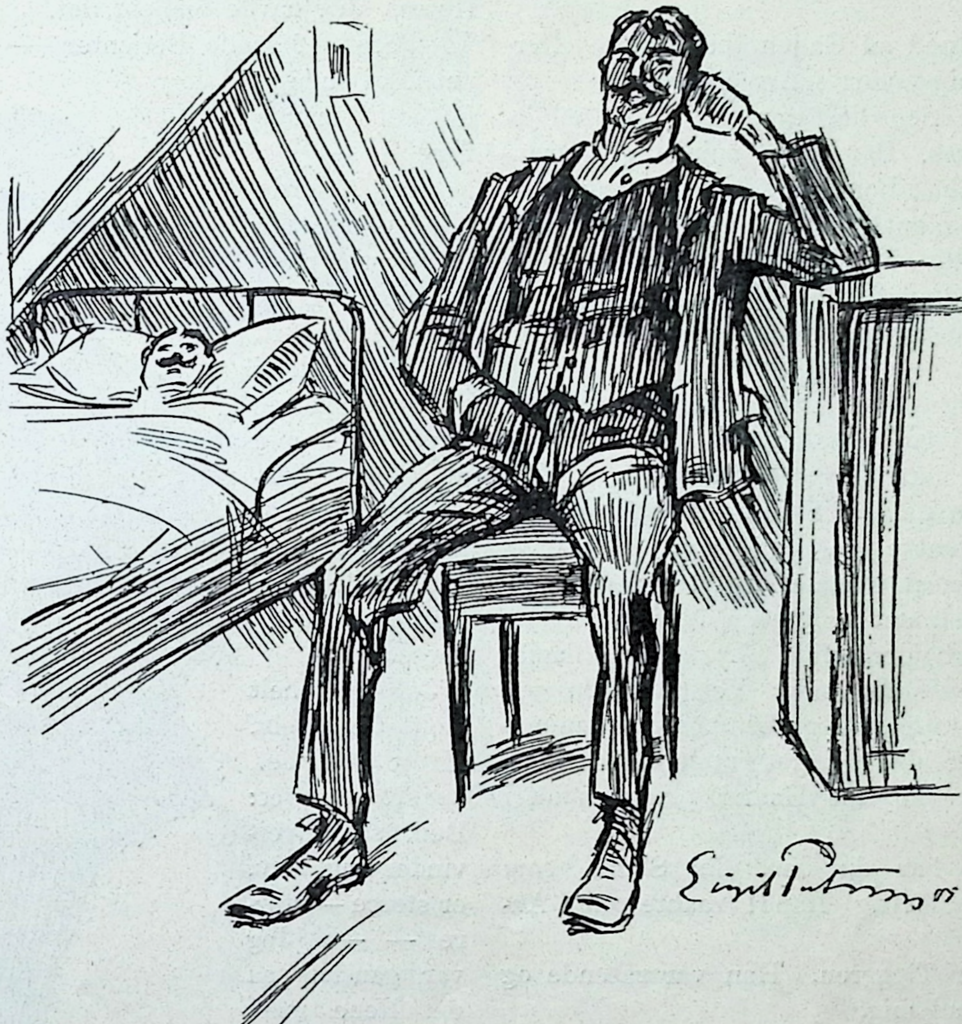
ved mig ... og dog, Carlo, saa er jeg alligevel ikke som andre. Nu vil jeg være mig selv og altsaa gøre, hvad andre Mennesker ikke vilde gøre. Kan du forstaa det?

Denne Maverummels-Filosofi blev dog min stakkels, mindre opvakte Ven for triviel.

— Tag mig min Harmonika, sagde han.

trede jeg hen ad Gaden og saa paa Livet og Menneskene som en sorgløs Turist.

Man kan sagtens være glad og se frejdig ud, tænkte jeg, naar man har Lommen fuld af Penge eller noget at bestille. Pyt! Men Gud ved, hvad Ansigt en af disse lovpriste, flegmatiske Englændere vilde sætte op, hvis han var i mit Sted? — Nej, dette

— Hvis nogen bød mig et godt Maaltid Mad gratis, saa vilde jeg sige nej Tak.

Jeg tog ham Kassen, som han plejede at give et Nummer paa, naar han stod paa et Ben paa Linen, og selv tog jeg mit røde Silketørklæde — noget af det sidste af en elegant Ekvipering — svøbte det om Halsen og gik; for nu vidste jeg, at der ikke blev til at holde ud at være i Stuen.

Jeg drak Kaffe for mine to Pence ude i Østlondon, og for den halve Penny købte jeg en. Avis for at se, om der var noget for mig at bestille. Ikke Spor. Saa slen-

her; det var en Nerve-Prøvelse — og jeg skulde være Mand for at bestaa den.

Pludselig var der nogen, som kom paa Siden af mig. En daarligt klædt Person, som for Resten stank af Enebærbrændevin, lettede paa Hatten og bad mig om en Skærv.

Det var næsten for komisk; han bad mig om en Almisse! Han lod sig vildlede af min bløde storskyggede Filthat og det røde Silketørklæde, saadan gik ingen Englænder

klædt, og han saa ikke, at mine smukt polerede Sko var næsten uden Saaler og mine Bukser frynsede forneden.

Uvilkaarligt var min Haand faret ned i Lommen, hvor jeg plejede at have Penge; men jeg trak den hurtigt op igen, da jeg kun følte den falske Souvereign, og sagde saa, at jeg havde intet. Men han hang paa.

Jeg gik ned ad Gaden, han fulgte efter og greb mig endog i Armen.

Saa tag den da, tænkte jeg, du vil jo ikke skaanes. Det er let nok at give væk, naar man har Lommen fuld af Penge; men jeg giver, skønt jeg ikke ejer en rød Øre.

Jeg smilte ved Tanken og gav ham den falske Guldmønt, som jeg hidtil kun havde brugt til at imponere mine Medmennesker med.

Han bukkede og svajede og svingede og forsvandt i en Hast, som om han var bange for, at jeg havde taget fejl.

Han kan da i al Fald prøve paa at give den ud, tænkte jeg. Jeg begyndte allerede i Fantasien at udmale mig, hvorledes min falske Guldmønt bragte en fattig men hæderlig Arbejderfamilie Lykke og lagde Grunden til fremtidig Velstand, da jeg pludselig følte mig grebet bagfra i den ene Arm. Jeg blev svinget rundt og fik i det samme en knyttet Haand plantet midt i Ansigtet.

— Der har du den, din Skurk, som snyder en fattig Mand! raabte min Angriber.

Det var Tiggeren. Han var rasende og spyttede ad mig.

— Forbandede Fremmede! Føj!

Saa opdagede han, at der stod en Politibetjent lige overfor os.

Min første Tanke var at slaa igen, gribe ham og lade ham anholde. Men saa kom jeg til at tænke paa, at det vilde være lige stik imod min egen Filosofi om ikke at handle som et ganske almindeligt Menneske. Jeg maatte ikke lade Hidsigheden løbe af med mig og glemme mine gode Forsætter fra om Morgenen.

Slaa igen — navnlig naar der var Hjælp i Nærheden — det kunde jo enhver Dumrian gøre; men lade være, lade Manden løbe, det var da noget, som kun et ualmindeligt Menneske som jeg kunde finde paa.

Og saa lod jeg ham løbe. Betjenten vilde efter ham. Men jeg overvandt ganske mig selv og sagde:

— Den Mand var i sin gode Ret, min Herre. Jeg havde fortjent det.

— Saa —? sagde Betjenten. — Du har maaske endog fortjent mange flere — —

Han gjorde Mine til at tage fat, hvor den anden slap, og jeg skyndte mig bort.

Han kunde i al Fald gærne have kylet mig min Mønt i Hovedet igen, tænkte jeg, mens jeg gik og tørte min blødende Næse.

Jeg var helt stolt af mig selv. Hvordan var det, der stod skrevet: Den, som overvinder sig selv, er større — større — — Jeg var ganske paa det Rene med, at saadan en ualmindelig Handlemaade absolut maatte bære Frugt, og jeg blev derfor heller ikke Spor af forbavset, da to elegante Herrer, virkelige Gentlemen at se til, kom hen til mig og tiltalte mig.

— Ha' en Drik ovenpaa den dèr? sagde den ene og pegede paa min Næse.

Jeg havde ikke sat mig for at sige Nej til Drikkevarer og nikkede bejaende.

— Fremmed? Tysker? spurgte den anden.

— Nej, Fransk, sagde hans Ven. — Er De ikke Fransk?

— Jeg er Russer, sagde jeg; — Gud bevare Czaren!

— Ja, Gud bevare Dronningen. Hør De er vist en stor Skurk, svarede han.

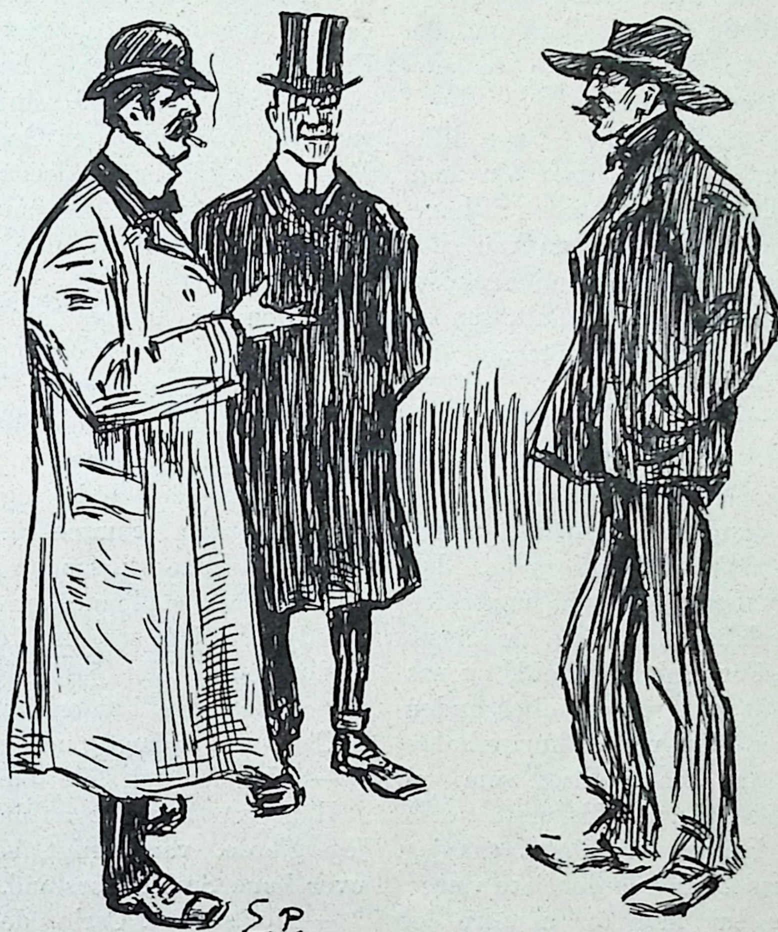
— Sagen er den, gav den anden sig nu ivrigt og undskyldende til at forklare.

— Det var egenlig et Væddemaal mellem min Ven og mig. Han holdt bestemt paa, at De var Fransk og Anarkist. Kan du ikke se det røde Tørklæde, han har om Halsen, sagde han til mig, det er saadan et Tegn, Anarkisterne har indbyrdes, de betyder Blod —

— Og saa var der det, afbrød hans Ven, — at De ikke vilde have noget med Politiet at gøre; det bestyrkede mig i min Formodning. Naa, jeg holder med Dem, Politiet skal man helst undgaa — navnlig hvis man har mange daarligt lavede Guldmønter i Lommen... Hvad opholder De Dem for Resten for i London?

— Jeg søger Arbejde.

— Har De ingen Arbejde. Hvad er ellers Deres Fag?

— Vi synes særdeles godt om — om den mærkelige Ro, De udviser.

— Jeg er saa uheldig at kunne tage fat paa hvad som helst. Arbejde er Arbejde! sagde jeg.

Jeg begyndte at forstaa, at der var noget i Gære. De to Gentlemen havde aabenbart Brug for saadan en Fyr som jeg. De stak Hovederne sammen, saa det var tydeligt, at de talte om mig. Saa sagde den ene, ham der mente, jeg var Anarkist:

— Har De spist Frokost?

Det var en haard Prøvelse, jeg her blev stillet paa, men jeg bestod den og sagde: Tak, jeg har lige spist — idet jeg samtidig tænkte: Gud, hvor Carlo vilde grine af dig.

— Vi kan godt give Dem Arbejde, en pæn Kontorplads. Vi synes særdeles godt om — om den mærkelige Ro, De udviser. De kan jo gaa paa Prøve en Maaned hos os, den Herre og jeg vi er Direktører for et stort Kompagni, som opkøber Landbrugsprodukter og sælger dem en gros her i London.

Nu vilde enhver vel nok i mit Sted have slaaet til straks; men netop derfor lo jeg blot ad dem og sagde, at det vist ikke var noget for mig. Og saa bad jeg dem tage sig hver et Glas til, hvad der ogsaa nok var lidt udenfor det almindelige, da jeg vidste, de selv kom til at betale det.

— Saa giver vi Dem et Pund om Ugen i den Tid, De er paa Prøve, tilføjede Kompagnonen.

Jeg indsaa nu, at de absolut vilde have mig og forlangte saa fem Pund for den første Maaned og tre Pund om Ugen, hvis jeg blev i Forretningen.

Jeg kom med hen og saa Kontoret i Liverpool Street og fik fem Shilling i Forskud, hvorefter jeg skyndte mig hjem til Carlo for at fortælle ham, hvad for Frugter min Filosofi havde baaret.

Jeg traf begge de omtalte Pigebørn inde hos ham. De pillede Løg, og han spillede paa Harmonika, mens Taarerne trillede dem alle tre ned ad Kinderne.

— Du er inde paa et forkert Spor, lille Carlo, sagde jeg. — Først naar du kan være flot af dit ganske Hjerte uden at have en Penny i Lommen, og naar du kan sige Tak til en Lussing og Nej til en Frokost, mens dine Tarme skriger af Sult, saa er du værdig at tjene fem Pund Sterling om Ugen. Saadan en Karl er jeg!

* * *

Der var ikke gaaet mer end en Uge, før jeg vidste, hvorfor mine Principaler, Smith & Henry, netop havde Brug for mig. Jeg var ung, sandsynligvis ukendt med den engelske Aktieselskabs-Lov og de fleste andre engelske Forretningsforhold, og saa formodede de, at jeg af en eller anden Grund vilde være glad ved at kunne holde mig selv saa fjærnt fra Politiet som vel muligt. Det sidste gjorde Udslaget.

De to noble Herrer svindlede, saa jeg vred mig af Harme. Havde det ikke været, fordi jeg havde sat mig for at gøre det stik modsatte at, hvad jeg havde Lyst til, saa havde jeg skældt dem ud og taget mit gode Tøj og gaaet. Nu blev jeg en meget habil Arbejder i deres Forretning.

Hele Forretningen var baseret paa nogle flotte trykte Brevpapirer med svimlende Aktiekapital og Garantikapital, Opremsning af Bankforbindelser og Gengivelser af Medaljer. Mr. Henry rejste rundt til Bønderne og fik dem til at sende deres Varer ind til „Kompagniet“, der nu til Juletid lovede høje Priser. En lille Landbruger sendte en Kurv Æg, en anden et Par Kalkuner, en tredje en Bøtte Smør. De fik Kvitteringer paa „Kompagniets“ elegante Brevpapir, og nye kraftige Opfordringer til bare at indsende mer endnu, „Kompagniet“ skulde nok blive af med det.

— Man maa jo gøre noget for det lille Landbrug, sagde Smith. Han og en Karl gik paa Torvet og solgte ud hver Dag alt, hvad der kom.

Pengene gik lige lukt i Smiths og Henrys Lommer. Jeg, som passede Kontoret, var fri for baade Lagerbog, Hovedbog og Kassebog. Mit Arbejde bestod blot i at skrive Kvitteringer ud samt sige, at Chefen var ikke hjemme, hver Gang der kom en Mand og vilde have Afregning.

— Hvad synes De om Gangen i en større engelsk Forretning? spurgte Smith mig.

— Den er simpel og let forstaaelig, svarede jeg.

Men til Carlo, som nu var kommen op og gik omkring ved en Stok, sagde jeg, da fjorten Dage var gaaet:

— Dette er Svindel og Humbug. Et Menneske maa skamme sig for sig selv ved at række Haand til saadan noget. Nu føler jeg, hvor gode Mennesker vi to er, Carlo. Jo dybere jeg ser de Mennesker synke, desto bedre føler jeg mig selv; jeg tror, jeg vil forlange Lønforhøjelse.

Carlo saa andægtig ud og spurgte venligt:

— Hvorfor det, lille Jack?

Han var begyndt at finde, at alt, hvad jeg gjorde, var rigtigt, selv naar det gik over hans Smule Forstand.

— Jo, ser du, Carlo, de to fule Skurke vil jo ogsaa nok snyde mig for min Løn, og saa maa de da hellere snyde mig for ti Pund Sterling end for to Pund.

— Hvorfor det?

— Det vil styrke min Selvfølelse. Jeg sagde dig jo, at jo dybere jeg ser Slynglerne synke, desto renere føler jeg mig selv af Hjærte.

Saa en Dag sagde jeg til mine Principaler:

— Dette her er de rene Kæltringestreger, og nu gaar jeg til Politiet og melder jer.

— Hvad gør han? sagde Henry. — Han

holder sig vist nok fra Politiet, saadan en — en — Han er jo slet ikke Russer — saadan en Anarkist!

— Vi lader Dem arrestere! raabte Smith.

Jeg trak min Frakke paa og sagde:

— Det er netop, fordi jeg er Franskmand —

— Svensker! afbrød Smith.

— Franskmand og — Anarkist, fortsatte jeg, — at jeg ikke vil se paa, hvordan de Fattige og Smaa plyndres. I grumme Banditter og Mordere! I udsuger de Smaas og Fortryktes Kalkuner, Æg og Hjærteblod! Men giv mig mit Tilgodehavende og ekstra tre Pund om Ugen, saa vil jeg give jer Anledning til at angre og gøre det godt, som I har forbrudt, saa skal jeg lade være at melde jer til Politiet — før efter Jul.

De blev herover saa angerfulde og glade begge to, at de lovede mig alt, hvad jeg vilde have og gav mig en Kalkun med hjem til Carlo.

* * *

Otte Dage før Jul var der vældigt Skub i Forretningen. Een Mand kunde knapt overkomme at sælge Smith & Henrys Kalkuner paa Torvet saa hurtigt, som Folk vilde købe dem.

Ogsaa paa Kontoret blev der mere og mere travlt og ubehageligt at være. Alle de smaa Landbrugere vilde have Afregning før Jul; jeg var helt ked af, at jeg havde lovet mine Principaler at lade være at angive dem til efter Jul, for de havde endnu ikke gjort ringeste Mine til at forbedre sig.

Paa Kontoret satte de aldrig mer deres Ben, og jeg havde allerede 6 Pund til Gode for 3 Uger.

— Det er tungt at være arbejdsløs, sagde jeg til Carlo.

— Gaa til Politiet! var hans Svar.

— Det vilde du og lignende Artister som du gøre — —

— Undskyld meget, afbrød han; — der er ingen Artister lignende som mig med Harmonika paa slap Line, De var aldeles tossede efter mig i Tivoli i København —

— Jeg havde ogsaa nok mest Lyst til det, fortsatte jeg. — Men netop derfor —

— Tak, tak! den kender jeg. Netop derfor vil du ikke!

— Jeg vil hellere nedværdige de Hunde endnu mere ved at bede om Lønforhøjelse en Gang til.

— Det faar vi saagu hverken Julegaas eller Kalkun af, mente Carlo.

— Saa gør jeg noget andet. Jeg antager en Assistent. Det er ikke godt, at Mennesket er ene, et Vidne er altid godt at have hos sig. Du maa skam ansættes hos Smith & Henry, lille Carlo.

Han strittede imod, men jeg lovede ham en vældig høj Løn og fik ham tilsidst overtalt til at gaa med mig hen i Forretningen.

Men da vi kom til Kontoret, opdagede vi, at der var lukket, og at der var sat Skodder for Døren. Gennem Nøglehullet kunde vi se, at hele Møblementet og det øvrige Ragelse var borte. Paa Døren var klistret en stor, hvid Plakat med det ene lidet oplysende Ord: „Flyttet“.

Nede i Lagerkælderen fandt vi Smith og Henry i Færd med at pakke de sidste Kalkuner i Kasser, og vi havde lige mødt en stor Vognladning fuld, som var bleven kørt til Torvet. Det var tydeligt, at man var ved at lave hurtig Handelsophævelse.

Smith viftede mig væk med Haanden.

— De er afskediget! raabte han.

— Det var da godt, sagde jeg, — for jeg har lige tilladt mig at antage en Assistent. Maa vi bede om vor tilgodehavende Løn.

— Kontoret er lukket, svarede han.

— Vi kan ikke mere! istemte Henry, — Smith og jeg, vi er gaaet i Stykker!

— Skal jeg kvæle ham, hvæsede Carlo i Øret paa mig, — saadan en lumpen Karl er gaaet i Stykker!

— Du maa fremfor alt lære at beherske dig, lille Carlo! Se paa mig.

— Er den Fyr dèr en anden Anarkist? Sikket Fjæs han har! raabte Henry.

— Han sagde: Artist, beroligede jeg Carlo. — Han kan se paa dig, at du er Artist.

— Ja, saa tillader vi os at se indenfor i Morgen, Assistenten og jeg, sagde jeg høfligt.

— Gør det, Anarkist! raabte Henry efter os.

— Falskmøntnere! tilføjede Smith.

Men jeg trak bukkende Carlo med mig ud af Døren.

— Vi maa virkelig vise, at man godt kan være Gentlemen, fordi man ingen Penge har, forklarede jeg Carlo. — Du gaar jo dog med Laksko, saa maa du virkelig ikke bære dig ad som en almindelig Landstryger. En rumænsk Landstryger vilde gøre det, du nu havde Lyst til: svide hele Skuret af, saa Smith og Henry blev stegte sammen med alle deres dejlige Kalkuner; men vi to behersker os. Ser du nu, lille Carlo, de smaa Landbrugere, de faar ikke en Øre, det er da klart, og det maa vi desværre finde os i; men det er næsten — næsten — lige saa galt, at du og jeg skal snydes for vor tilgodehavende Gage. Og dog siger jeg dig, Carlo, intet skal forhindre mig i at gøre min Pligt til det sidste! Skulde virkelig den Omstændighed, at begge mine Principaler er Ærkekæltringer, have Lov til at indvirke moralsk fordærvende paa en Mand som jeg? Min Sjæl bliver ved med at vokse sig køn trods al Modgang og Smuds. Carlo! Jeg ved, hvor min Plads er! Og din Plads er ved min Side.

— Jeg har ingen Løn til Gode, indvendte han; — det er de to Storforbrydere, der har et Par — tju — tilgode hos mig.

Men Carlo var som sagt lidt efter lidt bleven vant til at underordne sig min store Menneskeforstand og mit ædle Sindelag, dog kunde jeg se, at han gik og knyttede Haanden om en stor Kniv, han altid gik med i Lommen.

Nede paa Torvet fandt vi hurtigt Smith & Henrys Udsalgssted. Det var let kendeligt paa den store Tilstrømning af Kunder og det vældige Oplag af Kasser.

Forretningens Karl sad og solgte lige saa hurtigt som tre Drenge kunde faa Kalkunerne og Æggene ud af Kasserne. Jeg sagde til ham:

— Her sidder du og lader Mr. Smith være alene om at slaa Kasser til og læsse paa Vognen.

— Mr. Henry sagde, at jeg bare skulde blive her og sælge, til han kom tilbage, forklarede Karlen.

— Og nu har han sendt mig herhen for at afløse dig, for han og Mr. Smith kan virkelig ikke klare sig alene. Skynd dig hen og faa Frokost og gaa saa hen og hjælp dem hjemme.

Saadan fik vi ham af Sted.

— Nu raaber du, som om du havde faaet dit eget Cirkustelt, lille Carlo. Det er i og for sig ligegyldigt, hvad du siger, kun maa du naturligvis ikke føre grim Tale og bande, men omgaas sparsomt med Sandheden. Vi to vil gøre vor Pligt — mod os selv — naar alle andre svigter!

Nu kom der for Alvor Gang i Forretningen, da Carlo kom til. Han priste Kalkunerne baade paa Tysk, Engelsk, Rumænsk, Tyrkisk og Dansk, og jeg solgte

væk for, hvad Folk bød mig. Nogle gav mig et Pund for Parret, andre fem eller seks Shilling for en enkelt. Handelen gik saa strygende, at der slet ikke var Tid til at snakke om Prisen hver Gang. Pengene gled utalte ned i mine indvendige Frakkelommer.

Alle de andre Handlende stimlede sammen om os for at se os sælge.

— Det er Tyvekoster! raabte de og kom løbende med Betjente. Men hvad brød Politiet sig om, at vi solgte billigt — et stort og anset Firma. Og lidt efter begyndte ogsaa de andre Handlende at høre med til vor Kundekreds.

Da vi efter tre Kvarters anstrængende Arbejde næsten ikke havde flere Kalkuner tilbage, satte vi den ældste af Drengene til at sælge videre og sagde, at vi vilde se efter et nyt Læs.

— Skal vi saa gaa ind paa en bedre Restauration, for at jeg kan udbetale dig din velfortjente Gage, Carlo, foreslog jeg. — Jeg synes, vi har haft en haard Dags Arbejde.

— Jamen, Jack dog, den gaar min Sandten ikke — alle disse Penge — hvad skal vi dog gøre med alle de Penge?

— Carlo! Nu maa jeg virkelig skamme mig over dig. Troede du, at din bedste Ven vilde vandre i sine uværdige Principalers Fodspor? Vær du ganske rolig, i Morgen, naar vi har faaet Regnskabet gjort nøjagtigt op, gaar vi naturligvis hen paa Forretningens Kontor og leverer de to Syndere deres usle Mammon tilbage, for at de dermed kan gøre godt til Julen, saadan som de lovede den Dag, jeg sagde, jeg vilde skaane dem og vente med at melde dem.

Det er i al Fald vor Pligt at gøre vort til, at Pengene kommer fattige og arbejdsløse Mennesker til Gode. Husk vi hører selv til disse beklagelsesværdige.

Næste Morgen fulgtes Carlo og jeg igen til Kontoret, Der var stadig lukket. Saa søgte vi efter Smith og Henry nede i Lagerkælderen, for vi vilde dog vise hinanden, at det var vor Hensigt at faa gjort ordenlig Afregning med vore uvederhæftige Principaler.

Men der var heller ingen paa Lageret. Vi kunde se gennem en Tremmedør, at den sidste Kasse var væk, og selve Døren var spigret til med nogle vældige Træklodser og Søm.

— Du skal se, Carlo, sagde jeg. — De er gaaet i dem selv og har angret. Saa synes de naturligvis, at det, som vi har i Behold af deres Penge, ikke er for meget for vort Arbejde, og fordi vi har oplukket deres Øjne for hvad der var Ret og hæderligt og ført dem paa bedre Tanker og og paa den rette Vej.

— Tror du? Mon de ikke snarere er bange for Politiet og er stukket af?

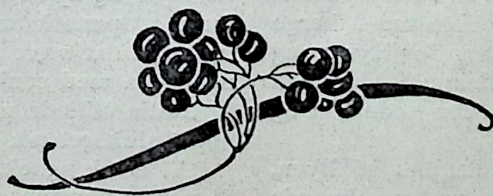
— Snak! Carlo, nu har de blot gemt sig for Verden, for i Ro og Stilhed og uden Myndighedernes Indblanding at gøre det godt, som de har forbrudt! Der ser Du, Carlo, hvordan et godt Eksempel paa en Mand, der overvinder sig selv, indvirker forædlende paa Folk. Kom! Lad os ikke blande os i dette.

Saa gik vi eftertænksomme bort.

— Altsaa, sagde Carlo og saa beundrende paa mig. — Blot man kan staa for en ordenlig Lussing, saa kommer Kalkuner og al den Slags ganske af sig selv — —

Inden vi forlod Stedet, ruskede vi endnu en Gang i Kontordøren med den store, hvide Plakat, hvorpaa der ikke stod andet end:

„Flyttet“.

ÆSELDRIVERNE FRA ROCCA DI PAPA

EN FORTÆLLING OM MAFFIAEN

AF FRITZ MAGNUSSEN

ILL. AF FORFATTEREN

„Guilio, er det Rocca di Papa, vi kan se derovre?“ Jeg pegede frem mod den lille By, hvis Huse og Taarne skød frem paa Bjærgskraaningen som en Koloni af Paddehatte.

„Ja, Signore, det er Rocca di Papa.“

„Gudskelov!“ Jeg sprang af Æslet og vendte mig om for endnu engang at kaste et Blik udover den Egn, jeg forlod. Vi befandt os paa Monte Cavos Skrænt, paa den Terrasse som kaldes Galleria sopra. Foran mig laa den romerske Campagne i hele sin Udstrækning, dybt nede i Forgrunden Albanersøen. Solen var ved at gaa ned, alt var indhyllet i rosa Taager; langt borte i Horisonten lyste Rom som en gylden Stribe, dens hvide Mure glødede i Solnedgangen.

Jeg strakte mig dovent hen i Græsset for at nyde Solnedgangen og rette mine Ben, for Guilios Æsel var just ingen behagelig Lænestol. Det var et af disse gamle garvede italienske Æsler, hvis Haarbeklædning kun findes hist og her i sparsomme Oaser.

„Hej, Guilio, er det ikke smukt?“

Jeg pegede ud over Landskabet. Guilio stod og rodede med Pepinas Hovedtøj og brummede noget om, at det var bedre at se at komme til Rocca de Papa, inden det blev mørkt. Italienske Æseldrivere har ikke Sans for Naturen, naar de længes mod Macaroni og Vin.

„Naa, lad os saa komme afsted din gamle Tværdriver.“

Jeg besteg atter Pepina og vi satte os langsomt i Bevægelse.

Rocca di Papa — ja, den Gang anede jeg ikke, hvilken sørgelig Klang det Navn skulde faa for mig, og hvilket frygteligt Minde jeg skulde bringe med fra den Tur. Jeg havde forhørt mig hos Guilio om, hvor man kunde tage ind i Rocca di Papa. Han havde naturligvis til at begynde med foreslaaet de to Turisthoteller, men tilsidst var vi blevne enige om Albergo Garibaldi. Albergo Garibaldi var for Hyrder og Æseldrivere, men det er saadanne Steder man skal hen, naar man vil finde den gode Vin og lære Folk at kende.

Albergo Garibaldi laa i Udkanten af Byen, højt oppe, og vi maatte passere en Mængde stejle Gader for at naa derop. Guilio gik bagved og skyndede paa Pepina med smaa kærlige Tilraab, som, da de ikke frugtede, gik over til venskabelige Dask og endte i en Cascade af de værste Skældsord. Guilio besad en utrolig Opfindsomhed i at finde smigrende Adjektiver til Madonna og Æslet.

Endelig naaede vi derop, det var en høj, graahvid toetages Bygning med en stor vinbevokset Loggia. Lysene skinnede fra dens Vinduer og over Porten vinkede de italienske Osteriers Skilt, Laurbærgrenen, indbydende og fortalte, at her kunde man faa Vin og Macaroni efter sit Hjærtes Begær.

Hallen i Osteriet var omtrent fuld af Mennesker. I det store aabne Ildsted laa Favnestykkerne og blussede, og Værten, Guiseppe, stod bag Disken bred, rød og smilende i sit store Garibaldiskæg og skænkede Vin, gylden Frascativin.

Jeg saa mig om. Det var saadan en rigtig stor landlig Osterihal. Der hang Pølser og Skinker under Loftet garnerede med lange Hvidløgsknipper. De fleste af Gæsterne var Campagnehyrder i store Lammeskindspelse og Æseldrivere i jordfarvede Slængkapper. De drak og larmede og spillede „Skopa“, en Slags italiensk „66“. I det hele, alt saa saare godt ud, og efter at jeg havde sendt Guilio afsted for at bestille Mad og Vin, fik jeg mig skubbet ind bag et mægtigt firkantet Bord i et Hjørne.

Mens jeg ventede, blev jeg opmærksom paa, at der lige overfor mig sad en ung Mand og spiste, aabenbart en Fremmed, der var her under lignende Omstændigheder som jeg selv. Han var høj, slank og elegant bygget, klædt i en tarvelig Rejsedragt. Hans fine, blege, skægløse Ansigt, der var indrammet af kulsort Haar, var præget af stærk Nervøsitet, hans Bevægelser var febrilske. Hele hans Fremtoning var noget særegen og aparte og gjorde ham til Genstand for min Opmærksomhed. Nysgerrigheden syntes imidlertid at være gensidig, han betragtede mig nu og da med synlig Interesse.

Guilio stillede med Maden og Vinen, han saa noget slukøret ud.

„Vi er rigtignok kommet i en god Tid hertil, Signore Guiseppe siger, at hans eneste orden-

lige Værelse er optaget i Nat af den fremmede derovre.

„Saa for Pokker, og nu er jeg netop begyndt at finde mig saa godt til Rette her.“

„Ja der findes en Udvej, Signore, Guiseppe siger, at han vil tale med den fremmede og spørge ham, om De ogsaa kan være der, hvis De da vil tillade det.“

„Nej, det er der ikke Tale om.“

„Ja Signore, Guiseppe er allerede i Lag med ham.“

Ganske rigtig, Værten stod ivrigt gestikulerende foran den sorthaarede.

„Naa ja, lad os saa se, hvad der kan blive ud af det!“

Jeg var meget sulten og gik løs paa det store dampende Fad Macaroni. Vinen var fortræffelig — den skønneste Frascati. Intet Sted i Italien er Vinen saa herlig som i Frascati og dens Omegn. Blot faa Mil fra denne Bachus Yndlingsplet og Vinen er anderledes, den bliver rød og tynd og forfalsket med Sukker.

Den gyldne Liter, der stod foran mig havde sikkert hypnotiseret mig til mange stemningsfulde Betragtninger, hvis jeg ikke pludselig var blevet rykket ud af dens Tryllekreds af en Stemme bag mig.

„Undskyld Signore!“

Jeg saa op, den mørke fremmede stod for mig.

„Undskyld, Signore, Værten siger mig, at De har tænkt paa at blive her i Nat. Jeg har tilladt mig at komme over til Dem, for at sige Dem, at det vil være mig en stor Ære at gøre Deres Bekendtskab. Jeg tilføjer, at Værelset deroppe med største Fornøjelse staar til Deres Disposition. Det vil endog være mig til største Glæde, om De vil gøre mig Selskab. Ja, De kan maaske ikke forstaa det,“ tilføjede han nervøst, „men senere vil det maaske blive Dem klart hvorfor.“

Jeg havde rejst mig op. Hele hans Udtryk blev saa aabent og venligt, mens han talte, og hans Tone var saa hjærtelig, at den øjeblikkelig brød den Stivhed, der er ved en saadan pludselig Præsentation.

Et Øjeblik efter kendte jeg hans Navn, han hed Valerio Morasca og var Advokat i Messina.

„Ja, siden vi nu tilfældigvis er blevet Kontubernaler her i Nat, skal vi saa ikke styrke vort Bekendtskab i en Fiasco af Landets gyldne Vin?“

I den næste halve Time fordybede vi os i Samtale om italienske Forhold. Han viste sig at være en højt dannet Mand og talte ildfuldt og malerisk om Folk og Egne, som han havde besøgt, uden at dog den Nervøsitet, jeg fra først af havde iagttaget hos ham, helt forsvandt. Men lidt efter lidt begyndte Vinen at løsne hans Tunge.

„Ja, De forstaar maaske ikke, Signore, hvorfor jeg før sagde, at det vilde være mig den aller største Glæde, om De vilde gøre mig Selskab. Naa det er maaske endogsaa min Pligt at fortælle Dem det, inden De gaar ind paa at tilbringe Natten sammen med mig. Ja, Signore, jeg er en Mand i en meget vanskelig, og som det har vist sig, i en meget farlig Stilling.“ Han strøg sig nervøst over Panden.

„Ja,“ fortsatte han, „jeg tror godt, jeg kan fortælle Dem det, jeg er endogsaa overbevist om, at jeg til trods for vort korte Bekendtskab kan være fuldt fortrolig overfor Dem.“ Han flyttede sig nærmere hen til mig og bøjede sig frem og sagde halvsagte: „Kender De Maffiaen?“

Jeg fôr sammen og saa forbavset og ængstelig paa ham.

„Ja, jeg kan se paa Dem, at De kender Betydningen af dette Ord, som man skal være forsigtig med at nævne højt paa noget offenligt Sted, Maffiaen, dette Kræftsaar paa Italiens Hæl.“

Han tav et Øjeblik.

„Ja, saa har De vel ogsaa hørt Tale om Pallizuoloprocessen?“ Jeg nikkede. „Saa ved De, at man en Vintermorgen for snart fire Aar siden fandt Advokat Notarbartolo myrdet i en Kupé i Iltoget mellem Florenz og Bologna, skændigt myrdet, og at Indicierne tydede stærkt paa, at det var Pallizuolo, der var Gerningsmanden.“

Jeg nikkede bekræftende.

„Og at samme Pallizuolo senere blev frikendt i Messina, fordi ingen Dommer turde dømme ham af Frygt for Maffiaens Hævn.“

„Ja, jeg har hørt det altsammen.“

„Nu har Kongen befalet, at Processen skal revideres i Bologna, for at Dommere og Vidner kan være saa langt som muligt fra Maffiaens Arnested. Men Pallizuolo er et meget indflydelsesrigt Medlem af den blodige Sammensværgelse, og dens Arme naar viden om. Men til Sagen, Signore! Jeg er en Nevø af den ulykkelige Notarbartolo, og jeg er paa Vejen til Bologna og hvad mere er, jeg bærer hos mig et Bevis — et Brev — som beviser Pallizuolos Skyld.“

Nu var det min Tur til at se mig nervøst omkring,

„Ja, Signore, og nu kommer Kærnen i Sagen — *Maffiaen ved det.* Mellem min Familie og Pallizuolos er der gammelt Fjendskab, vi har altid staaet udenfor Maffiaen. At dette Fjendskab er virksomt, ja, det kunde jeg fortælle mange Eksempler paa, men det er maaske nok at sige, at for ikke 14 Dage siden blev en af mine Brødre stukket ned i en Duel af en af deres fordømte Fægtemestre.“

Han standsede et Øjeblik og knugede Hænderne fast om sine blege Tindinger.

„Fyren væltede sig ind paa ham paa et offenligt Sted med Skældsord, min Broder var nødt til at slaas og fik et Stik gennem Hjærtet.

Aa, Signore, min Broder han var saa smuk og god. Og nu jeg selv — ja, her kan De se, hvad jeg modtog den Dag, jeg rejste fra Messina.“

Han trak en lille smal Pakke og et Brev op af Lommen.

„Pakken her,“ fortsatte han, „indeholder en lille tveægget Dolk, en af den Slags som Maffiaen kalder en „Misericordia“ Brevet kan De selv læse.“

vejs, det vil rimeligvis forskaane Dig for større Smerter.“

Det løb mig koldt ned ad Ryggen, da jeg havde læst Brevet. Morasca saa med et bedrøvet Smil paa mig.

„Naa, hvad siger De saa til det?“

„Det Dokument er jo klart nok i al sin nederdrægtige Tvetydighed, men foreløbig er De da naaet saa langt som her til.“

Jeg saa fire Æseldrivere i gule Slængkapper spille „Scopa“.

Jeg tog Brevet og læste:

„Valerio Morasca!

Folk der interesserer sig for Din Skæbne, har bragt i Erfaring, at Du agter at foretage en Rejse til Bologna. De sender Dig disse Linier for at meddele Dig, at Klimaet i Bologna paa denne Aarstid er temmeligt raat, og at uforudsete Hindringer ofte kan opholde den Rejsende paa Vejen. De giver Dig derfor det velmente Raad — bliv hjemme!

Skulde Du imidlertid ikke lytte til dette Raad, saa sender de Dig hermed et Sovemiddel og raader Dig indstændigt til at bruge det, hvis Dit Helbred skulde blive udsat for Farer under-

„Ja vent nu lidt, saa skal De høre videre. Jeg svor ved min Broders Lig, at jeg vilde bringe Klarhed i Mysteriet og optræde som Vidne i Bologna, og jeg rejste fra Messina tiltrods for Brevet. Fra Messina til Ruvo havde jeg to Karabinière med, som Sindacoen havde stillet til min Disposition. Men fra Ruvo maatte jeg rejse alene. I Neapel blev jeg samme Aften overfaldet udenfor Albergoet og undgik kun min Skæbne ved Portieren og Tjenernes øjeblikkelige Mellemkomst.“

Han gjorde en Pavse.

„De forstaar nu nok, hvorfor jeg før sagde, at De vilde gøre mig en stor Glæde ved at gøre mig Selskab, for De kan nok forstaa, at

mine Nerver ikke befinder sig i den bedste Forfatning efter den Tur. Mine Forfølgere har jeg ikke set noget til, men at jeg har Dem, anser jeg for givet. Jeg har imidlertid nu prøvet paa at narre dem ved at staa af Neapeltoget i Tivoli og ad denne Vej tage udenom Rom, om det er lykkedes mig, vil Tiden vise."

Han tav. Jeg forsøgte at opmuntre ham saa godt som muligt, men mine Argumenter kunde jo ikke være synderlig overbevisende, jeg var ikke blevet særlig hyggelig tilmode ved hans Fortælling. Imidlertid havde vi været saa optaget af Samtalen, at vi slet ikke havde lagt Mærke til Omgivelserne. Larmen i Vinstuen var taget til, Atmosfæren var fuldstændig tilsløret af Tobaksrøg, der var kommen mange Mennesker til.

Pludselig greb Morasca mig i Armen, jeg saa paa ham — han var bleven askegraa i Ansigtet.

„Se, se derovre i Hjørnet, hvor jeg før sad."

Jeg fulgte hans Blik og saa fire Æseldrivere i gule Slængkapper, der spillede „Scopa" uden tilsyneladende at lade sig paavirke det ringeste af Omgivelserne.

„Jeg tror, De er meget nervøs, Signor Morasca, jeg kan ikke se noget særligt ved de fire Mennesker."

„Ja," fortsatte han, „jeg synes nu ikke rigtig om dem. Det er ikke Campagnebønder, dertil er de for mørke, og allerede det, at de er fremmede imellem de andre, er nok til at jeg maa være paa min Post; sig mig engang, kan De se ham den høje der tilvenstre, kan De et eneste Øjeblik for Alvor tro, at han til daglig er Æseldriver, se paa hans Hænder, se paa den Maade, hvorpaa han kaster Kortet henad Bordet. Jeg vil indrømme, at han er godt maskeret, og at han har gjort sig megen Umage for at blive saa snavset som muligt."

Jeg maatte give Manden Ret, disse Bevægelser og Hænder tilhørte sikkert ikke nogen Æseldriver. Jeg begyndte at føle Situationen noget trykkende, de fire gule faldt nu heller ikke i min Smag.

Jeg saa mig om efter Guilio. Han sad og poculerede med to skæggede Campagnehyrder og syntes ikke ganske upaavirket af Giuseppes ædle Drue. Jeg vendte mig til Morasca, hele den unge Mands Fremtoning havde indgydt mig en saadan Sympati, at jeg besluttede at staa ham bi af al Magt.

„Signor Morasca," sagde jeg. „Deres Fortælling har ikke afskrækket mig fra at gøre Dem Selskab. Jeg tror nok, at vi kan stole paa min Æseldriver derhenne, saa er vi dog tre og kan maaske vanskeliggøre de fire Herrer derovre deres nederdrægtige Hverv betydeligt, hvis der virkelig skulde stikke noget under de gule Kapper."

Morasca løftede sit blege Ansigt imod mig og trykkede tavs min Haand.

„Imorgen," fortsatte jeg, „tager De med mig op til Tusculum og derfra ned til Frascati, der kan vi saa træffe Iltoget. — Sig mig, De har vel et Vaaben hos Dem?"

Morasca nikkede.

„Jeg har en amerikansk Magasinrevolver."

„Naa, det er forresten et rent Tilfælde, at jeg har en Revolver hos mig, jeg har lige faaet min Jagttilladelse og uden den, ved De nok, er det forbudt at bære Vaaben. Men jeg vil dog prøve, om jeg ikke kan faa lidt at vide af Guilio om de fire Fyre."

Jeg kaldte paa ham.

Guilio kunde ikke give andre Oplysninger end at det var „Abruzzomænd"*) og at de var kommet hertil for et Øjeblik siden. „Men," tilføjede han sagte, „jeg har opdaget, at en af dem er en Signore."

„Men hvad tror Du, at en fremmed Signore vil her i den Paaklædning?"

„Chi lo sa," svarede Guilio med et Skuldertræk og forsvandt over til sine Hyrder igen.

Jeg vendte mig til Morasca. „Lad os to jage Grillerne paa Porten og drikke et alvorligt Bæger paa, at vi maa have Held med os. Saalænge de fire Herrer endnu ikke er færdige med deres „Scopa", har vi da Fred."

Jeg bestilte mer Vin hos Guiseppe og gav ham samtidig Ordre til at sætte et stort Fyrfad med Gløder og en Flaske Frascati op paa Værelset.

Vi sad endnu en halv Timestid.

„Nu tror jeg, det er bedst, vi saa smaat begynder at trække os tilbage til vor Fæstning, men vi gør maaske vel i at stille en Forpost ud, selv om vi ikke faar meget Søvn i Øjnene i Nat."

Guilio skulde sove i Æselstalden, han forlod aldrig sin elskede Pepina om Natten, for, sagde han, én af de andre kunde jo gerne tage Pepina med i Morgen istedetfor sit eget skallede Æsel.

„Guilio, jeg kan jo stole paa Dig?"

„Hvor kan De tvivle paa det, Signore? De, som altid har været saa god mod mig og foretrækker mig for de andre, naar De tager paa Bjærgtur."

„Ja, nu vil jeg stille Dig paa en Prøve. Ser Du, denne Signore er min Ven, han har et Udestaaende med nogle Abruzzomænd, og de fire Karle derovre falder ikke rigtig i hans og min Smag, det er alt. Du maa sove meget let inat, Guilio, og skulde Du høre mig give det Signal, Du nok ved, saa slaar Du Alarm, vækker Guiseppe og kommer øjeblikkelig op paa mit Værelse."

*) Folk fra Abruzzurne, Syditalienere.

Guilio saa meget forskrækket ud, men jeg tvivlede ikke et Øjeblik paa. at han vilde lystre Parolen.

„Du er vel ingen Kujon, Guilio?“

Guilio rødmede og saa bebrejdende paa mig „Du ved, hvor Værelset er?“

Vi rejste os. Idet vi gik saa jeg flygtigt over mod Gruppen og saa, at den høje Mand kastede et lynsnart Blik først paa Morasca og saa paa mig, og at han bøjede sig ned mod sin Sidemand og hviskede ham noget i Øret. Blikket og Bevægelsen betog mig min sidste Tvivl.

Det var et temmelig stort og firkantet Værelse, bart og sparsomt møbleret som italienske Gæsteværelser i Almindelighed. To Senge, et Bord, et Madonnabillede paa Væggen, to tarvelige Træstole, det var hele Møblementet. Et mægtigt Kobberfyrfad var stillet op midt paa Gulvet, paa Bordet stod en Fiasco og to Olielamper. Jeg gav mig til at undersøge Lokaliteterne, Døren kunde laases og spærres med en Jærnbolt.

Altsaa for saa vidt var vi meget godt indelukkede, men nu Vinduet. Jeg gik hen og slog det op. Ja, det var det værste, lige under det laa Loggiaens Tag, der bestod af Tremmeværk tæt overgroet med Vin og Efeu, midt i Tremmeværket krøb en stor Akazie frem, den strakte sine Grene over mod Vinduet.

Jeg viste Morasca min Opdagelse. Der var altsaa ikke andet at gøre, end at vaage og passe paa om Slynglerne vilde besøge os. Jeg undersøgte Loggiataget nærmere, det var meget stort og grænsede til den ene Side op til to andre Akazier, hvis nederste Grene, der var fuldstændig overbevoksede med Efeu, rakte sig ind over det. Jeg saa efter, om der var Olie i Lamperne. Jo, alt var i Orden.

„Det gør mig ondt, Signore, hvis jeg skulde være Aarsag til, at Deres Liv blev udsat for Fare.“ Morasca var blevet roligere.

„Aa Passiar, det er jo altsammen kun Antagelser. Naa, men Fyrene sidder jo nok dernede endnu, saalænge Stuen er fuld af Mennesker, kan de jo intet foretage sig. Lad os derfor benytte Lejligheden og undersøge Instrumenterne.“

Vi undersøgte Revolverne, ladede dem og stak dem i Jakkelommerne.

„Nu er vi altsaa vel forberedte og gør bedst i at tage det hele med Ro.“

Morasca smilte.

„Ja, naar man har været saa heldig at faa en saa resolut Kammerat som De, kan man jo sagtens. Jeg kan ikke nægte, at mine Begreber var begyndt at blive noget taagede, men det er ogsaa den femte Nat, jeg ikke faar Søvn i mine Øjne, og Gud ved, naar jeg igen faar det.“

Imidlertid havde jeg faaet den Ide ved at undersøge Taget derude, at det kunde være behageligere, om vi belurede de Fyre dernede, end at lade os belure af dem.

„Taget kan nok bære os,“ sagde jeg, og henne under Akaziegrenene er der et udmærket Skjulested. Den eneste Vej, de kan komme til os, er over Loggiaen, og der vil være brillant Lejlighed for os til at iagttage dem. Som det lader, begynder der nu at komme Ro i Gemytterne dernede, naar alt bliver stille, kravler vi ud paa Taget og skjuler os.“

Han nikkede samtykkende.

Efter en halv Times Forløb var enhver Lyd døet bort i Osteriet. Jeg gav Morasca et Tegn, og vi slukkede begge Olielamperne.

„Lad os saa komme afsted, men saa stille som Mus.“

Vi kravlede ud gennem Vinduet, det knagede lidt i Tremmerne, da vi krøb hen over Taget, men vi naaede lykkeligt ind under Akaziegrenene, der, som jeg havde ventet, frembød et ypperligt Skjulested. Det var temmeligt mørkt, men man kunde dog skimte Omgivelserne, den hvide Husflade lyste med sit mørke Vindue.

Der gik en Timestid uden at vi mærkede noget, saa tog Morasca mig pludselig i Armen.

„Hør,“ hviskede han.

Der lød en ganske sagte Raslen fra Loggiaen neden under os, den kunde kun hidrøre fra et Menneske, der i Forbigaaende strejfede Rankerne.

Vi holdt aandeløse af Spænding Vejret. Der forløb nogle Minutter. En af dem var begyndt at klatre op ad Loggiaens Støttepille, Rankerne knasede under ham.

De er frække som Djævle, tænkte jeg.

Et Øjeblik — og et mørkt Hoved kom frem over Kanten fem, seks Skridt fra mig. Jeg stødte let til Morasca, han trykkede min Arm. Jeg tænkte et Øjeblik paa at skyde, men skiftede øjeblikkelig Sind, det vilde jo kun gøre os til en udmærket Skive for de andre Banditter dernede. Jeg førte min Mund tæt hen til Morascas Øre og hviskede: „Skyd ikke før jeg giver Tegn.“ — Han nikkede let. Den Signalpibe, hvormed jeg plejede at give Tegn til Guilio, stak jeg i Munden for at være klar.

Fyren var imidlertid kommet op paa Taget og saa sig prøvende om. Saa begyndte han ganske langsomt og forsigtigt at kravle over mod Vinduet. Jeg kæmpede en haard Kamp for ikke at skyde paa ham, han frembød en glimrende Skive. Han naaede Vinduet og forsvandt ind gennem det. „Skurke,“ hvæsede Morasca mellem Tænderne, Sicilianerblodet kogte over i ham. Der gik et Par Minutter. Jeg knugede Revolveren i Haanden.

Pludselig kom han til Syne igen. Hurtig som en Kat, foer han hen over Taget. Jeg laa parat til et Spring. Pludselig snublede han, han maatte have faaet Fødderne indviklet i

nogle Ranker. Det knagede i Tremmerne, de gav efter ved Faldet, og Fyren brasede igennem Loggiataget under nogle frygtelige Eder. Jeg foer op og gav et skingrende Signal i Fløjten til Guilio.

„Nu, hurtig ind i Værelset inden de kommer sig af deres Overraskelse dernede.“

Vi løb hurtig henad Taget og slap ind gennem Vinduet. Guilio dundrede allerede som en Rasende paa Døren, vi hørte Støj af løbende og saa Lys ovre ved Stalden.

Jeg skød Slaaen fra Døren, Guilio styrtede ind bevæbnet med en stor krum Segl, han havde aabenbart ventet at finde os i Haandgemæng og saa meget blegnæbet, men beslutsom ud. Giuseppe kom nu til med en Lygte. Jeg satte dem med faa Ord ind i Situationen. Giuseppe korsede sig og vilde ikke tro Muligheden af, at noget saadant kunde hænde i hans Hus, det fredeligste i hele Albanien. Han gav sig først, da Guilio havde fortalt, at han havde set de tre Fyre springe over Muren ned paa Vejen, og da jeg viste ham det gabende Hul i Loggiataget. Han vilde sende Bud til Sindacoen, hvad jeg forbød ham paa det strengeste, det vilde kun føre til, at vi blev opholdt til ingen Verdens Nytte. Kun befalede jeg ham, at han skulde blive paa Værelset Resten af Natten sammen med Guilio og holde os med Selskab.

Morasca havde udmattet af Sindsbevægelse kastet sig paa Sengen, og jeg bad ham om at sove lidt for at berolige sine overanstrengte Nerver. Han sov ogsaa lidt, men meget uroligt, hvert Øjeblik foer han stønnende op.

Da den første graa Morgendæmring trængte ind i Værelset, traf den kun mig og Giuseppe vaagende med den tømte Fiasco, Guilio snorkede henne i en Krog og Morasca var faldet til Ro.

Foran Madonnabilledet stod den høje, gule Æseldriver og saa roligt paa os.

„De vil da vel ikke afsted til Frascati idag?“ sagde Giuseppe, vi stod og pakkede Bagagen paa Pepina. „Ja, enten vi tager til Frascati idag eller imorgen, det kommer dog ud paa et, vi skal jo dog derover, ikke sandt?“ Jeg vendte mig mod Morasca, han havde fuldstændig genvundet sit Humør efter at have sovet. Han vilde gærne afsted jo før jo heller for at se at træffe Iltoget i Frascati Guilio var ikke saa glad, han havde faaet sig en ordenlig Forskrækkelse i Livet, men afsted kom vi da fulgte af alle Giuseppes gode Ønsker.

Vi drog langsomt over mod Tusculum. Morasca og jeg gik til Fods i Forvejen, Guilio fulgte efter med Pepina og Bagagen. Vi havde læsset alt overflødigt paa Æslet for at have Hænderne saa frie som mulig. Det var straa-

lende Vejr. Ude i Horizonten paa de blaanende Bjærskraaninger lyste Byerne paa den anden Side af Rom, Tivoli og Siciliano. Rocca di Papa laa snart langt neden under os. Morasca var munter og begyndte endog at synge en siciliansk Sang.

Ved Middagstid naaede vi Tusculum. Vi sad snart bænkede paa Osteriets Verranda ved Vin og Capretto, et lille stegt Gedekid. Mindet om Nattens Hændelser var næsten udvisket hos mig, jeg synes, det var noget, der laa langt tilbage. Guilio vartede os op og Morasca drak paa Italienernes begejstrede. malende Vis vort Venskabs Æra ind.

Nella vita è morte, han svang sit Glas mod mig.

„Se“ sagde jeg og pegede ned mod Frascati som laa skinnende hvid og lyste dybt under os paa Bjærgskraaningen, „Maalet er naaet.“

„Ja, den femtende Marts er kommet, men ikke forbi“, svarede Morasca med Spaamandens berømte Ord til Cæsar. —

Fra Tusculum gaar Vejen stejlt ned til Frascati gennem Klippepasser bevoksede med Pinjer og Eukalyptus. Et Sted drejer Vejen brat af og gør en Stigning for at slippe uden om en Bjergknold. Oppe i Drejningen ligger et lille muret Skur med et Madonnabillede. Naar man er der, er man vel omtrent midtvejs mellem de to Byer. Klokken var vel henad 2, da vi nærmede os til dette Sted.

Jeg kendte det godt fra andre Ture. Sallo del Diavolo kalder Italienerne det — Djævlespringet. Naar vi naaede det, vilde vi have god Vej til Frascati. Da vi begyndte at stige op, hvor Vejen drejer sig, gav Guilio et kort Raab fra sig.

„Se derop, Signore“.

Jeg blev som forstenet, da jeg fulgte hans Blik, jo der var ingen Tvivl mulig — der foran Madonnabilledet stod den høje gule Æseldriver og saa roligt ned paa os.

Jeg vendte mig mod Morasca — hver Draabe Blod var veget fra hans Ansigt.

„Jeg anede det“, kom det næsten hviskende fra ham.

Guilio næsten græd af Angst. Jeg kommanderede ham til at komme tæt hen til os med Æslet. Forbi deroppe maatte og skulde vi.

Jeg stak Haanden i Lommen og spændte Hanen paa min Revolver. Morasca fulgte Exemplet. Saa begyndte vi ganske langsomt at stige op af den stejle Klippevej. Jeg gik med Haanden knyttet fast om Revolverskaftet i Jakkelommen og havde ikke mine Øjne fra den høje gule et Øjeblik. Da vi satte os i Bevægelse, begyndte han roligt at gaa ned imod os.

Djævlespringet var en meget ufordelagtig Kampplads det var umuligt at komme bort til nogen af Siderne. Vejen var indesluttet mellem to stejle, ikke videre høje Klippeskrænter, først ved Madonnabilledet blev der Plads. At de andre Karle var skjulte paa Skrænten, sandsynligvis bag ved os, var jeg øjeblikkelig klar over. De kunde ikke have valgt noget bedre Sted.

Den gule nærmede sig mere og mere, idet han stadig stirrede paa os, som vogtede han paa den mindste Bevægelse fra vor Side. Jeg lagde Mærke til, at han lod sin Kappe glide mere og mere over paa venstre Skulder for at faa sin højre Haand fri.

Morasca gik tæt op til mig, ligbleg med sammenbidte Tænder.

„Sempre avanti“, sagde jeg lavmælt.

Jeg holdt hver Nerve anspændt for at passe paa Karlen foran os, jeg saa mig dog nu og da tilbage forat overbevise mig om, at vi ikke blev overlistede bagfra.

Pludselig stansede han.

I samme Øjeblik raslede det paa Skrænten over vore Hoveder. Jeg fik et frygtelig Slag i Hovedet af en Sten, førend jeg fik affyret Revolveren.

Jeg fik lige Tid til at se Morasca skyde og tumle til Jorden, da jeg selv blev grebet bagfra og fuldstændig indhyllet i en Kappe. Kæmpende med mine sidste Kræfter forat slippe fri hørte jeg Guilio stønne og Sicilianeren kæmpe.

„Bind den forbandede „Inglese“ paa Arme og Ben, saa han ikke kan røre sig,“ hvæsede en raa Stemme ved Siden af mig. Saa mistede jeg Bevidstheden.

— — —

Da jeg atter slog Øjnene op, stod der to Karabiniere bøjede over mig, det var bleven halvmørkt.

„Signore! Kom til Dem selv, Signore! Hvad er dog det for noget forfærdeligt, her er foregaaet?“

Jeg følte mig, som hvert Ben i min Krop var knust. De hjalp mig op, jeg kunde daarlig støtte paa Benene.

„Hvor er han?“ stammede jeg og saa mig forvildet om.

De to store kraftige Mennesker var ligblege. De pegede uden et Ord op mod Madonnabilledet. Jeg vaklede derop, understøttet af dem.

Der foran Madonnas Alter laa Valerio Morasca død. Hans Klæder var næsten revne af ham, han maatte have kæmpet en forfærdelig Kamp for Livet. Hans Ansigt var fordrejet, omkring Halsen havde han en blaasort Strime. Han var blevet kvalt. Men paa hans Bryst laa som et Krucifix den lille tveæggede Misericordia.

Jeg sank fuldstændig sammen i Armene paa Karabinererne ved Synet, jeg kom til at græde som et Barn.

Guilio laa bevidstløs lidt længere nede paa Vejen.

Den skrækkelige Sindsbevægelse, hele Begivenhedens Forløb og Virkningen af Saaret i Hovedet, hensatte mig i en voldsom Febertilstand, i hvilken jeg græd og rasede og tilsidst faldt hen i en Døs, hvoraf jeg først vaagnede paa Hospitalet i Frascati.

Da jeg var bleven rask, gik jeg til Sindacoen i Frascati, Signor Ulisse Rocchi. Det var en lille vindtør Herre, der var overondenlig høflig imod mig paa alle mulige Maader men, sagde han, han havde gjort, hvad han kunde, hans Karabiniercre havde gennemstrejfet Egnen paa Kryds og Tværs uden at træffe noget Spor af de fire gule Æselsdrivere. Men da jeg kom hjem paa mit Hotel, laa der blandt andre Breve følgende Skrivelse.

„Fremmede, som opholder sig som Gæster i et Land, skal ikke blande sig i Ting, som ikke angaar dem og som de ikke forstaar“ siger Machiavelli. Du, Fremmede, burde lægge Dig disse Ord stærkt paa Sinde baade nu og fremtidigt. Hvis ikke, skal Du vide, at Du vil ikke være den første Fremmede, som Maffiaen har gjort kold.“

MANDEN, DER IKKE KUNDE LE

AF

CARL MUUSMANN

ILL. AF AXEL THIESS

Nervelægen, den verdensberømte Professor Otto, stod henne ved Vinduet i sit Konsulationsværelse. Han havde stukket Haanden ind paa Brystet, og hans Øjne, der var graa og gennemtrængende, var fast fæstede mod Døren til Venteværelset.

Paa den Maade modtog den store Læge, der vidste, hvor betydningsfuldt det første Indtryk er for nervøse Patienter, altid de Mænd og Kvinder, mest Kvinder, der søgte hans Raad og Bistand.

Nu gik Døren op. Denne Gang var det en Mand, der traadte ind.

Han havde et ejendommeligt, stærkt udformet Hoved, der var noget i Familie med Napoleonstypen. Hans Teint var tør og mathvid, som hos Folk, der bruger megen Sminke. Hans store sorte Øjne var døde og udbrændte, som om der var sprunget noget i ham. Hans tomme Blik stirrede lige mod Professorens skarpe Staaløjne, der søgte at opfange det. Men det var, som om Mandens Blik slet ikke reagerede men kun stirrede sanseløst hen for sig.

Professoren kendte den Art Øjne. Han behøvede ikke at spørge om, hvorfor Patienten søgte hans Bistand.

— De lider af Melankoli?

Manden nikkede.

— Har De nogen Forestilling om, hvorfra den stammer?

Manden rystede paa Hovedet med en sørgmodig Mine.

— Nej! Jeg er ugift, men jeg lider ikke af nogen ulykkelig Kærlighed og har aldrig brudt mig om Kvinder. Jeg nyder ikke Spiritus. Jeg holder streng Diæt. Jeg lever regelmæssigt og staar tidligt op. Jeg faar Motion i saa rigeligt Maal som noget Menneske. Jeg tjener gode Penge og har lagt flere op, end jeg nogensinde vil kunne bruge.

— Og interesserer Deres Virksomhed Dem?

— Ja, jeg kunde i hvert Fald ikke tænke mig at have nogen anden.

— Har De nogensinde lidt af en svær Sygdom?

— Jeg har aldrig været legemlig syg i mit Liv, svarede Manden. Samtidig strakte han Armen frem og bankede under det nærmest staaende Bord.

Professoren smilede, men Manden betragtede ham med et Stenansigt, i hvilket ikke en Mine fortrak sig, saa sagde han:

— Ja, jeg er overtroisk.

— Se se! saa kan vi maaske alligevel faa Dem helbredet.

— Ved Tro? Ja, den kan flytte Bjærge og kurere alle indbildte Sygdomme. Men jeg vèd, at Troen ikke kan faa et Menneske til at le, naar han mangler Latterens Gave.

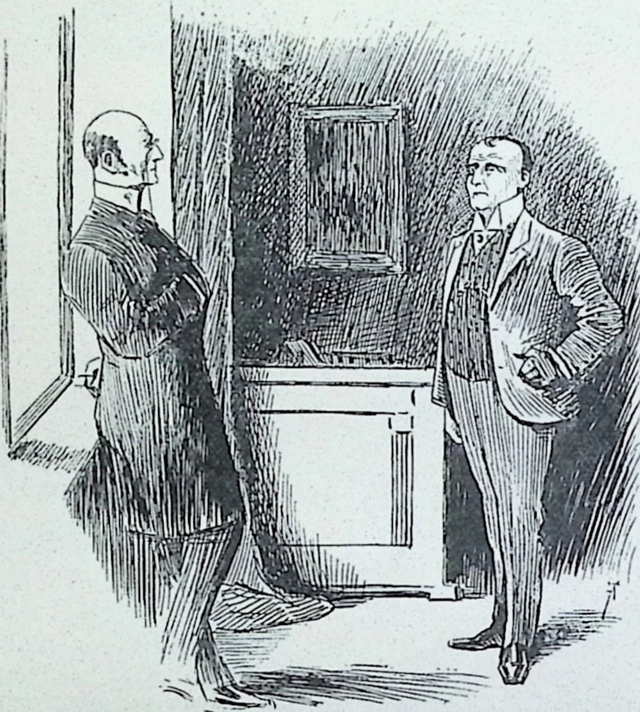
— Død og Pine, er det saa slemt. Har De aldrig let i Deres Liv?

— Nej, aldrig! End ikke som Barn. Hvis jeg kunde komme til at le blot en eneste Gang, saa tror jeg, at Latteren vilde springe fra mig som fra et Kildevæld, og at jeg vilde været kureret for bestandig; thi jeg har Længsel i mig efter at le.

Professoren nikkede.

— De har gjort gode Iagttagelser over Dem selv. Det er ikke umuligt, at De faar Ret.

— Jeg har studeret Latterens Theori hele mit Liv.

— De lider af Melankoli?

— Det kommer man ikke til at le af, den maa fødes umiddelbart. Gaar De nogensinde i Theatret?

— Nej, jeg bryder mig ikke om at se Komedie. Naar jeg hører andre Folk le, bliver jeg grædefærdig.

— Men i Cirkus?

— I Cirkus! Kan man der se noget, der er til at le af.

— Jeg har i hvert Fald en Patient, som kun kan oplives ved at gaa derhen. Der optræder for Tiden en Gøgler, som skal være saa ustyrlig morsom, at man maa vride sig af Latter.

— Har De set ham?

— Nej, jeg har selv forlængst opgivet at le. Jeg raader kun Andre, saa godt jeg kan, for mig selv findes der intet Middel.

— Hvor meget koster det Raad?

— En Konsulation er 100 Kroner.

— Og hvad hedder Gøgleren?

— Han kalder sig nok: Den gale Klovn.

Det er, som brister Mandens Stenansigt og i et Nu forvandles fra Tragediens til Komediens Maske. Der tændes Lys i hans slukte Øjne, saa at de sprudler Ild. Hans Mundvige gaar op til Ørene og viser et Svælg med kridhvide Tænder, og fra Brystet vælder en Kaskade af Latterkluk, medens han vrider sin Mave, saa at man skulde tro, han havde slugt et Jordskælv.

Professoren staar et Øjeblik som lynslagen over Virkningen. Saa begynder det ogsaa at trække i hans Mundvige. Derefter stiger Latteren boblende op gennem hans Hals, Vandet driver ham ud af Øjnene, og med en næsten klagende Lyd, som gjorde det ondt inden i ham, siger han i Ord, der kommer stødvis som i Vaande:

— Hold op! Hold op! Jeg kan ikke mere! Jeg faar Krampe af Latter.

I samme Nu er den Fremmedes Ansigt atter saa stift som en Statues, han lægger fem Guldstykker paa Bordet, og idet han gaar, siger han med dyb Gravrøst:

— Jeg er den gale Klown!

RIVALINDER

JUVELTYVERIET PAA SANATORIET

AF ROLL ARNESEN

ILL. AF SOFUS JÜRGENSEN

Jeg boede netop paa „Sanatoriet“ det Aar, da den Begivenhed indtraf, som aldrig vil blive glemt, saalænge Kuranstalten eksisterer — den Begivenhed, som enhver, der besøger „Sanatoriet“ første Gang, har faaet fortalt af en velvillig Sjæl inden to Timer efter Ankomsten.

Vi ventede en mangeaarig Gæst paa Kuranstalten, Fru Gray, som skulde komme sammen med en ung Ledsagerske, en Frk. Owen, der aldrig før havde været med hende, og denne Frk. Owens Ankomst blev der talt om i Forvejen, som om det var en Begivenhed af Rang, skønt ikke et Menneske kendte noget til hende.

Der blev talt om Frk. Owens Ankomst, som om det var en Begivenhed af Rang.

Men Sagen var, at nogle Herrer havde set hende om Morgenen paa Jernbanestationen og var kommen hjem og havde erklæret, at hun var en fuldendt Skønhed. En erklærede, at han end ikke paa noget Maleri havde set nogen saa dejlig, en anden, at hun var ubeskrivelig, og de, der forsøgte at skildre hendes Udseende, kom hurtigt i Skænderi om hendes Øjnes og om hendes Haars Farve.

Paa mig gjorde det ikke stort Indtryk, at denne mystiske Skønhed vilde slaa sig ned iblandt os; men paa Frk. Franck, der i Forvejen var Kuranstaltens anerkendte Skønhed, kunde jeg se, at hun aldeles ikke var glad over Udsigten til at faa en Konkurrent.

Hun var næsten tredive Aar gammel og kendte vel Mændenes flygtige Sind, og derfor følte hun sig maaske lidt nervøs, da hun saa, at Dr. Fox, en af Kuranstaltens yngre ugifte Læger meget interesseret lyttede til alt, hvad der blev sagt om den ventede Skønhed, som han jo havde Udsigt til at faa under Behandling.

Dr. Fox var en ualmindelig smuk Mand paa 35 Aar, hans blide, beroligende Optræden gjorde ham til alle Patienternes Ven, og de fleste af Damerne sværmede som Regel en lille Tid for hans blonde Fuldskæg og kærligt smilende Øjne. Doktoren var desuden i Besiddelse af store selskabelige Gaver, der gjorde ham til Sjælen i alle „Sanatoriets“ Adspredelser, han planlagde og ledede alle Aftenunderholdninger, Sportsfester og Udflugter, og sikkert er det, at det hovedsagelig var Doktor Fox's Skyld, naar de samme Gæster, baade unge og gamle af begge Køn, Aar efter Aar kom igen.

Ved alle saadanne festlige Lejligheder var „Skønheden“ Frk. Franck stadig Doktorens Dame. Vi fandt allesammen, at det var saa rimeligt, et nydeligt Par var de, og nu havde hun en Gang — uden at man igrunden havde lagt Mærke til hvordan — helt erobret eller snarere beslaglagt Doktoren.

Frk. Franck var foruden sin Skønhed i Besiddelse af en anselig Formue. Naar

hun ikke allerede var gift, var det saamæn nok kun, fordi hun gik og ventede paa Dr. Fox; og at han ikke allerede for flere Sæsoner siden havde friet til hende, det var os alle ubegribeligt.

Jeg, der saa lidt dybere i mine Medmenneskers Karakter end Folk i Almindelighed holdt af, havde imidlertid observeret, at Dr. Fox trods sine 35 Aar endnu langtfra var faldet saaledes til Ro, at han havde Lyst til eller turde indlade sig paa at styre ind i Ægteskabets rolige Havn. Han var nok paa en vis Maade betaget af Frk. Francks Skønhed, men han var alligevel ikke rigtig sikker paa sig selv. Ja, havde hun været den eneste Skønhed her i Verden, havde Doktoren sikkert ikke betænkt sig, men Verden var jo rig paa Skønheder, og Doktoren fandt nu, at ti skønne Kvinder kunde udfolde mere Skønhed end én.

Jeg smilte, da jeg nu saa Doktoren blandt de aller ivrigste Spørgere, mens man talte om Frk. Owen. Hvordan var hendes Hat, hendes Figur? Prægtig! Hvor gammel? Højst en og tyve! Men jeg kunde se paa Frk. Francks Mine, at hun, den modne, fuldendte Kvinde, ikke havde i Sinde uden Kamp at opgive den Førsteplads, som hun nu gennem adskillige Sæsoner havde indtaget paa „Sanatoriet“. Hun havde nok ikke Nyhedens Interesse, men hun var sikkert i Stand til at vise sine Omgivelser mange smaa Overraskelser, som de ikke havde drømt om, hun havde sikkert endnu Sider, der absolut ikke var kedelige.

Aldrig skal jeg glemme den Eftermiddag, da Frk. Owen gjorde sin Entré iblandt os.

Ved Thebordet kom hun til at sidde lige overfor mig, saa jeg havde rig Lejlighed til at iagttage hende. Egenlig smuk var hun ikke, men der var over hende dette ubeskrivelige, fængslende, der øjeblikkelig gjorde hende til Midtpunktet for al Opmærksomhed, for al Samtale, for alle Hensyn. Skønt hun øjensynlig ikke gjorde sig nogen Umage, men snarere var noget tilbageholdende, kom alt til at dreje sig om hende fra det Øjeblik, hun traadte ind i Stuen.

Hun var lille, øjensynlig velskabt og dog mager, hendes Haar havde den sjældne rødbrune Farve, der ikke kan fremstilles ved kemiske Midler, hendes Ansigt var noget for gulblegt, hendes Læber fyldige, Øjnene graa-grønne og dog med en varm Tone, der gjorde, at de mindede om Stedmoderblomsternes Lød, Brynene saa meget mørkere ud end Haaret, saa jeg fik Mistanke om, at de havde faaet lidt Farve.

Om Aftenen blev hun øjeblikkelig Centrum i den selskabelige Kreds, og jeg lagde Mærke til, at Dr. Fox gjorde sig mere Umage med at vise, hvad Rolle han spillede paa „Sanatoriet“, end han ellers plejede, naar der var nye Gæster. Uvilkaarligt blev det ham og hende, der kom til at spille Hovedrollerne sammen, mens alle de andre i Stuen i Virkeligheden kun var Tilskuere og Tilhørere. Paa Fru Grays Opfordring lod Frk. Owen os høre sin Sangstemme i en lille rørende amerikansk Vise, hvortil Doktoren accompagnerede.

Fra den Dag af var intet rigtigt, uden at Frk. Owen var med. Hun spillede Tennis, hun deltog i Rideture, lange Fodture og Have-Danse, som Doktoren arrangerede. I Begyndelsen søgte Frk. Franck at glimre ved disse Lejligheder for at fordunkle sin Rivalinde. Hun havde en dejlig fyldig Stemme, og et prægtigt Smil, hun var en Mester i Tennis og sad paa en Hesteryg som en Amazone. Men Frk. Owen sad ganske stille og saa frem for sig med sine store, alvorlige Øjne, hendes blege Ansigt viste kun et mat Smil. Hun var lige overlegen og ligegyldig, om hun gjorde forkert eller rigtigt i Tennis, lige gaadefuld, om hun sad ved Thebordet og brækkede en Kage itu med de fine Fingre, eller hun langsomt spadserede ad Skovens Stier. Og blot hun sendte en af Herrerne et af sine varme, uudgrundelige, tavse Blikke, glemte Vedkommende straks, at der overhovedet eksisterede andre Kvinder i Verden.

Saa lagde jeg Mærke til, at Frk. Franck en Dag opgav den Taktik, hun fra Begyndelsen havde gennemført, og tog fat paa en helt ny Metode.

Da hun en Dag overfor mig ledede Samtalen hen paa den lille Frk. Owen, som

havde fortryllet os allesammen, kunde jeg mærke, at nu var Kampen mellem de to først for Alvor begyndt, nu var hun bleven en farlig Kvinde for den, der krydsede hendes Vej.

— Hvad ved vi i Grunden om Frk. Owen? sagde hun. — Og hvad ved Fru Gray, som har introduceret hende her?

— Ja, jeg ved intet — — men behøver man da altid at vide noget om hinanden? spurgte jeg.

— Her tror jeg, det er nødvendigt, svarede hun, — hun har jo ligefrem den rige Fru Gray i sin Magt, hun er aldeles betaget af denne lille mystiske Person. Og ved De saa, hvormeget hun kender til hende?

— Nej.

— Hun ved, at Frk. Owen har været flere Aar i Amerika. Nu spørger jeg: Synes De, det er en Anbefaling? Fru Gray har endnu ikke kendt hende et Aar. Straks da hun traf hende, blev hun saa indtaget i dette Væsen, at hun bad hende komme og bo sammen med sig. Jeg antager, at Frk. Owen ikke ejer en Øre selv, men spekulerer i Fru Grays Penge. Men man maa vel kunne faa at vide, hvor hun kommer fra.

Jeg blev staaende mellem Træerne.

Jeg var en lille Smule overrasket over Frk. Francks Iver, hun betragtede det aabenbart som absolut nødvendigt for os alle sammen, at hun skaffede noget oplyst om Frk. Owen. Og tildels maatte jeg give hende Ret. Vi var her tredive velhavende, velansete Gæster paa „Sanatoriet“ og dets Villaer, vi var anset for at høre til Landets bedste Familier, og vi havde alle Dage vaaget meget strengt over Husets Renommé.

I de Aar, jeg havde boet der, havde jeg set mer end en Person flytte, fordi de øvrige Beboere, som ikke fandt ham fin nok, havde gjort alt, for at han skulde føle sig utilpas, men Frk. Owen havde vi straks akcepteret som fuldt ud værdig til vor Kreds. Vor Undskyldning var den, at hun kom sammen med Fru Gray, men denne gamle Dames Lettroenhed og Mangel paa Menneskekundskab, havde vi jo ofte haft Lejlighed til at more os over.

Efter denne Samtale blev jeg Frk. Francks Fortrolige og eneste Raadgiver, og til Trods for, at hendes Handlemaade fra Begyndelsen ikke tiltalte mig, maatte jeg dog indrømme, at hun lagde megen Kløgt og Snedighed for Dagen i sin Kamp med Frk. Owen, en Kamp, hvis dybere Bevæggrund jeg jo tydeligt saa.

Hun skrev baade til den ene og den anden af sine Bekendte for at faa Oplysninger om den mystiske Dame, men inden hun fik Svar, hændte der Begivenheder, der gav hende mere Materiale at arbejde med, end hun noget Øjeblik havde ventet.

Just som Sindene var mest optaget af om det blev til Forlovelse mellem Fox og Frk. Owen, eller om Doktoren ogsaa denne Gang undgik sin Skæbne, viste en ny Herre sig paa Skuepladsen, en ung, køn, svensk Amerikaner, som kaldte sig Mr. John.

Allerede ved Eftermiddagskaffen lagde han saa fuldstændig Beslag paa Frk. Owen, at hele det øvrige Selskab øjensynlig fandt, at han ligefrem var paatrængende.

Forøvrigt fandt jeg det meget naturligt, at de to havde en Del at tale om, alene det, at de begge kom fra Amerika var jo et ypperligt Grundlag for Konversationen, og naar man er Nyankommen paa en Kuranstalt, griber man til ethvert Halmstraa for at finde et Udgangspunkt for en Konversation. Frøken Owens Holdning var korrekt og tilbageholden som altid, og havde Amerikaneren ikke været saa køn og vindende, vilde ingen have taget ham det ilde op, at han netop slog sig ned hos hende.

Men om Aftenen sagde Frk. Franck til mig: Der er noget mellem de to. Jeg er sikker paa, de kendte hinanden i Forvejen; men de skjuler det.

— Hvorfor tror De dog det?

— Jeg hørte dem en Gang tale sammen, mens de troede, de var alene. Jeg forstod desværre ikke, hvad de sagde til hinanden, men det var ikke noget, der havde med den øvrige Diskussion at gøre, og da de opdagede mig, fortsatte de deres officielle Samtale.

Og allerede næste Dag kom hun til mig igen og sagde:

— Nu har jeg Bevis nok for, at der er noget imellem de to. Hør nu blot. Jeg saa før Dr. Fox komme gennem Hovedgangen i Haven, mens jeg gik nede paa Stien, og plukkede Blomster, saa vilde jeg skynde mig ud til det gamle Lysthus, De ved, som han nødvendigvis maatte komme forbi — jeg syntes jeg havde Lyst til at tale lidt alene med ham — og idet jeg kommer bag ved Lysthuset, hører jeg en Stemme, Frk. Owens Stemme, sige: „Der kommer Doktor Fox.“ Og en Stemme som tydeligt var Amerikanerens, svarede hastigt: „Ja, ja, saa taler vi ikke mere om det.“

Saa blev jeg staaende mellem Træerne for at se, hvad Modtagelse de gav Doktoren. De vekslede alle tre nogle ligegyldige Bemærkninger om Vejr og Vind, og saa saa hun Lejlighed til at spadsere videre med Doktoren, mens Amerikaneren blev siddende lidt i Lysthuset.

— Det var da meget naturligt, bemærkede jeg, — naar man tager i Betragtning, paa hvad Fod hun og Doktoren staar, de er jo nok hemmeligt forlovede.

Frk. Francks Ansigt blev blussende rødt af Sindsbevægelse.

— Ja, ja, sagde hun, — det er naturligvis forklarligt, men hvad var det, som hun og og Amerikaneren talte om, som hendes — hendes Forlovede — ikke maatte høre? Jeg er sikker paa, at der er noget alvorligt i Gære.

Hun havde fundet Frk. Owen bevidstløs og blodig.

— Vær nu ikke barnagtig, irettesatte jeg min Veninde, — jeg forstaar saa godt Deres Mishag til denne Kvinde; men —

— Der er en Ting til, sagde hun, — det er ganske vist intet Bevis, men det siger mig dog mere end alt andet.

— Hvad er det?

— Hun er ikke den samme, naar hun er sammen med Amerikaneren som ellers Jeg har to Gange hørt hendes Stemme, naar de tror sig alene, og jeg siger Dem, hun er helt anderledes. Hele hendes Væsen, som vi kender det, er altsaa blot en Maske.

Et Par Dage efter havde alle Kurgæsterne i den Pavillon, hvor alle vi, som jeg her har omtalt boede, planlagt en længere Udflugt med Køretøjer. Doktoren var naturligvis Hovedmanden for det hele, og der

var ikke en af os, der tvivlede om, at Frk. Owen vilde blive hans Dame baade til Vogns og til Bords paa Turen; men til min store Forbavselse erklærede hun i sidste Øjeblik, at hun var forhindret i at tage Del i Turen paa Grund af en frygtelig Hovedpine, der vilde tvinge hende til at ligge hele Dagen.

— Jeg er sikker paa, at Amerikaneren finder paa ogsaa at blive hjemme i Dag, sagde Frk. Franck til mig. — Han har i al Fald ikke lovet at tage med.

Men til vor store Forbavselse tog han bort endnu tidligere end vi, han skulde paa en anden Udflugt med et Selskab, som boede i Nærheden og som han kom meget sammen med. Vi saa ham køre bort.

— Jeg tror ikke paa hendes Hovedpine, sagde min Veninde, der, skønt hun havde faaet Pladsen ved Siden af Doktoren, dog saa noget spekulativ ud. — Hvis Amerikaneren var bleven hjemme, saa havde jeg heller ikke taget med.

Jeg smilte over hendes Mistænksomhed, men da vi temmelig sent kom hjem fra Udflugten, var der adskillige af os, som ønskede, at vi var blevet hjemme.

— Frue! raabte en af Pigerne, — der er hændet noget frygteligt, mens De har været borte. Her har været Indbrudstyve, og Frk. Owen er næsten bleven slaaet ihjel. Der er stjaalet en Mængde Sager.

Røveriet var sket midt om Eftermiddagen. Frk. Owen og et Par af Pigerne havde været de eneste, der var hjemme i hele Huset. En af Pigerne havde om henad Aften lagt Mærke til, at Døren ind til Fru Grays og Frøken Owens Lejlighed stod paa Klem, og af Nysgerrighed havde hun kigget ind. Hun havde saa fundet Frk. Owen liggende midt paa Gulvet, bevidstløs og blodig. Pigen havde raabt om Hjælp, og Køkkenpersonalet fra en af de andre Villaer var kommen til, hvorefter Frk. Owen var bleven lagt til Sengs og havde faaet koldt Vand paa Hovedet.

Da hun var kommen til Bevidsthed, havde hun spurgt om Tyven var bleven grebet, og man lagde da først Mærke til, at der havde været Røvere i Lejligheden. Alle Skuffer var trukket ud og deres Indhold flød ud over Gulvet. Frk. Owens Gemmer var allesammen gennemrodede, og Fru Grays kostbare Smykker var væk. Ogsaa i andre Værelser paa samme Gang havde Tyvene aflagt Besøg og stjaalet alle Sager af større Værdi; men paa de andre Gange og i de andre Etager var der ikke rørt noget.

Betjenten fra den nærliggende Landsby var bleven tilkaldt, og han havde — det sagde han i al Fald — omhyggeligt udarbejdet en Rapport, som han om Aftenen nok skulde give til sin Foresatte, som han ikke kunde faa fat paa før.

En af Lægerne havde behandlet Frk. Owen; det viste sig, at Blodet kun stammede fra, at et Armbaand brutalt var bleven flaaet af hendes smukke Arm, saa der var kommen en dyb Flænge i Kødet, ellers var hun uskadt, men hun fik det ene voldsomme Besvimelsesanfald efter det andet.

Næste Formiddag maatte hun afgive Forklaring til en Opdager, som kom fra den nærmeste By. Hun gjorde det med taarefyldte Øjne, mens vi alle var tilstede, og jeg kunde se paa Dr. Fox, at han var aldeles betaget af den Ynde, hun lagde for Dagen, mens hun skildrede sin Ulykke. Kun min Veninde, Frk. Frank, sad med et næsten fornærmeligt, skeptisk Smil under hele den højtidelige Retshandling.

Frk. Owen forklarede, at hun lige var vaagnet efter en tung Søvn, som hun havde fremkaldt ved at tage et Bedøvelsesmiddel for Hovedpinen. Saa havde hun set et Ansigt ved Vinduet, som stod halvt aabent og vender ud mod Taget over Verandaen i Baghaven. Hun vilde skrige, men hun troede ikke, der kom en Lyd over hendes Læber, Tungen klæbede fast i hendes Hals. En Mand sprang ind i hendes Stue, greb hende i Struben, viste hende en Revolver, og sagde, at hvis hun gav en Lyd fra sig, var hun dødsens.

Mens han gennemrodede hendes Gemmer, gav Fortvivlelsen hende pludselig Mod, og hun sprang op for at flygte gennem Fru Grays Værelse. Han greb hende midt i Stuen, kastede hende om paa Jorden, og uden at give en Lyd fra sig, var hun besvimet.

Hun vidste ikke engang, at hendes Rubinarmbaand var bleven flaaet af hende, før hun kom til sig selv under Lægens Behandling.

Frk. Owen var selvfølgelig efter dette i endnu højere Grad Dagens Heltinde, og jeg kunde se paa Dr. Fox, at han kun ventede paa det Øjeblik, da han skulde blive alene med hende, for at bede hende blive hans Hustru.

For Frk. Franck var det øjensynlig en Lidelse at se paa dette, hendes smukke Ansigt havde et mørkt og eftertænksomt Udtryk; men hvem tænkte paa hende. Om Aftenen sagde hun til mig:

— Nu skal der en Ende paa dette. Det er dog for galt med denne Kvinde. Synes De i Grunden ikke, det er underligt, at Tyven netop vælger at trænge ind i Huset gennem det eneste Værelse, hvor der i Gaar var nogen hjemme?

— Hun har faaet et Brev fra Amerikaneren.

Hendes Bemærkning var slaaende. Men jeg fandt dog, at hendes Had begyndte at føre hende for vidt.

— Det var jo det eneste Vindu, der vendte ud mod Taget, sagde jeg.

— Men hvorfor — — naa, ligemeget! Lagde De Mærke til, at Mærkerne paa hendes Hals er næsten borte. Han har taget meget nænsomt paa hende, den Tyveknægt. Jeg sagde det ogsaa til hende dernede, og hun blev blussende rød. Hun hader mig, som jeg hader hende. Hun følte godt, at jeg ikke troede et Ord af alt, hvad hun dikterede til Rapporten.

— Det er ogsaa et sløjt Politi her, bemærkede jeg. — Om fire, fem Dage, vil hele Evropa tale om det store Juveltyveri paa „Sanatoriet“, og saa er Tyvene over alle Bjærge.

— Tror De? sagde Frk. Frank. — Jeg har endnu et lille Stykke Arbejde, jeg skal have udført i Aften, sagde hun, og jeg kunde godt lide at have et Vidne med mig. Vil De gaa med mig.

— Gaa med — hvorhen?

— Blot gaa med for at passe paa, at jeg ikke begaar noget ulovligt, sagde hun med sit smukke Smil. — Jeg vil søge efter Juvelerne.

Jeg gik med. Frk. Franck førte miglige direkte til Frk. Owens Sovekammer og bankede paa. Det var en overflødig Sikkerhedsforanstaltning, vi vidste, at Frk. Owen sad i Dagligstuen, og var belejret baade af Doktoren og Amerikaneren.

Frk. Franck gav sig straks til at undersøge Laasene i Frk. Owens Gemmer, med en Omtanke og Snedighed, som kunde have gjort en Opdagelsesbetjent Ære, konstaterede hun først, at Laasene i Smykkeskrinene var ubeskadigede, og at kun den ene Kufferts Laas var brudt op, den andens var ubeskadiget. Hun maalte med et lille Lommemaal hver Side af Kufferterne og Skabene baade udvendig og indvendig, og gjorde mig opmærksom paa, at der i den ubeskadigede Kuffert, som forøvrigt stod opslaaet paa to Stole, maatte findes et hemmeligt Rum.

Jeg saa med største Forbavselse paa hendes Arbejde, og var som lamslaaet over hvad hun sagde.

— Læg Mærke til, at de to Kufferter er lavet nøjagtig ens, men i den, som Laasen er beskadiget paa, findes der jo intet hemmeligt Rum; men det er ogsaa den, som Politiet foreløbig har bedt om ikke maa blive fjærnet.

— Man har da Lov, at have hemmelige Gemmer, bemærkede jeg. — Men hvad i Alverden gør De nu?

Jeg saa, at hun var ivrigt beskæftiget med at gennemrode en Papirskurv, hvori der mellem smaa Stykker Indpakningspapir og sammenkrammede Notaer, laa nogle ganske smaa Stumper af en Konvolut.

— Se der, sagde hun. — Her har hun faaet et Brev fra Amerikaneren. Naa, hvor den er revet i Stykker, og Brevet er væk; men se her: Ow — staar der paa denne Stump, og det er Amerikanerens Skrift og Kuranstaltens Konvolutter. Lad os nu se, om hun har svaret.

Som om hun hele sit Liv igennem havde været Politispion, gav min Veninde sig nu til at undersøge Klatpapiret i Frk. Owens Skriveunderlag. Hun tog et lille Haandspejl og holdt det bagved Mærkerne af de aftrykkede Breve og blev derved i Stand til at se Skriften ganske som den stod paa Brevene. Hendes Kinder blussede af Arbejdsiver og Spænding. Det er utroligt saa skarpsindig en skinsyg Kvinde kan blive.

— Jo rigtigt, sagde hun, — „i Orden" har været Brevets sidste Ord. Naa, det er altsaa i Orden. Jeg tør vædde paa, at vor gode Amerikaner snart rejser fra os.

Der lød Skridt i Nærheden. Vi huskede pludselig, hvor vi var, og vilde skynde os ud, da vi løb lige i Armene paa Frk. Owens Pige.

Jeg blev frygtelig angst, men Frk. Franck var straks paa Højde med Situationen og sagde:

— Vi havde faaet Lov til at laane en Bog hos Frk. Owen og vilde bede Dem give os den. Nu vilde vi gaa igen, da De ikke var der.

Saa maatte vi med ind og faa en Bog.

— Nu bliver det hele opdaget, naar hun nu faar dette at vide, sagde jeg.

— Hvad saa? udbrød Frk. Frank. — Hun skal alligevel ikke undslippe mig.

Jeg rystede fortvivlet paa Hovedet.

Næste Morgen meddelte Amerikaneren, at han maatte rejse. Min Veninde tilkastede mig et talende Blik, og lidt efter mødtes vi ude i Haven.

— Frk. Owen har ikke vist sig i Dag. Hendes Pige siger, at hun har Ordre til at lade hende sove hele Formiddagen, fordi hun har Hovedpine. Vi maa blive her, hvor vi kan holde Øje med hendes Vinduer, for saa vidt jeg kan regne ud, saa skal Amerikaneren have Smykkerne udleveret og rejse bort med dem. Herfra kan vi se hendes Vinduer.

— Men hvad i Alverden mener De dog?

— Det er da let at forstaa. Hele Overfaldet har været fingeret, og hun har Smykkerne endnu i sin Kuffert i det hemmelige Rum. Hun har stjaalet dem og skal til Morgen udlevere dem til ham. Men vi skal passe paa dem.

Jeg forestillede hende, hvor vanvittig hendes Ide var, men hun blev ved sit. Først da Amerikaneren roligt og smilende — for Resten med et ondskabsfuldt Blink i Øjet — sagde Farvel, begyndte min gode Veninde at vakle.

— Vil De overbringe min underdanigste Hilsen til Frk. Owen og Fru Gray, sagde han til hende. — Fru Gray staar jo aldrig op før ved Middagstid, og jeg hører til min store Sorg, at Frk. Owen endnu er saa rystet af Begivenheden, at hun maa holde Sengen i Formiddag.

Min Veninde saa ud, som om hun var faldet ned fra Maanen. Nu stod hun og vidste hverken ud eller ind.

— Hun maa ikke slippe herfra, sagde hun, — jeg er vis paa, at Smykkerne er i hendes Kuffert. Jeg har faaet at vide af Pigen, at Kufferterne er bleven flyttede fra Frk. Owens Soveværelse ind i hendes anden Stue, hvorfra der ogsaa er Udgang til Korridoren; men Dørene bliver bevogtede, ingen kan komme ind og hente noget hos hende uden at blive stoppet. Hun kan ikke en Gang selv gaa fra sit Soveværelse ind og tage noget i sine Kufferter uden at

blive set af en af de Piger, jeg har engageret til at passe paa Kufferterne. De bliver altsaa her i Haven og holder Øje med Vinduerne.

Jeg blev, skønt jeg var overbevist om, at det hele var en latterlig Komedie.

Lidt efter kom Dr. Fox ned til mig, og vi begyndte naturligvis at tale om Juveltyveriet.

— Hvordan gaar det? spurgte jeg. — Har Opdagerne fundet noget Spor?

— Nej, sagde han, men her kommer en meget dygtig Mand herud idag. Han har lige sendt Telegram om, at vi ikke maa lade nogen forlade Anstalten uden øjeblikkelig at telegrafere ind til Byen, men nu er jo Amerikaneren rejst.

— Frk. Franck har haft stærk Mistanke til ham, sagde jeg.

— Ja, jeg begriber ikke, hvad der gaar af hende. Om det saa er den stakkels Frk. Owen, saa har Frk. Franck behandlet hende paa en Maade, der ligefrem er fornærmelig. Jeg er overbevist om, at det er af Ærgrelse over Frk. Francks Optræden, at hun er syg idag.

Jeg tænkte paa, at Frk. Owen allerede i Aftes maatte have faaet at vide, at Frk. Franck havde været inde paa hendes Værelse og vilde lige til at betro Doktoren, hvordan min Veninde arbejdede paa den mærkelige Ide at afsløre Frk. Owen som Tyven, da vi blev kaldt op i Huset ved at nogen rasende dundrede paa Gongongen.

Fra alle Sider kom Beboerne løbende til, og vi saa, at det var Frk. Franck, der gjorde Alarm.

— Hun er væk! raabte hun. — Hun er flygtet, hun har slet ikke været her i Nat!

Og til mig forklarede hun.

— Da det varede saa længe, inden Frk. Owen kaldte, aftalte jeg med hendes Pige, at jeg skulde gaa ind med hendes Chokolade. Jeg kom derind og fandt Sengen tom. Og hvor er nu Smykkerne.

— Kom! raabte hun. — Kufferterne maa brækkes op, maaske har hun maattet opgive at tage Smykkerne med.

De to Kufferter blev aabnede. Vi fandt alle Frk. Owens Sager deri, men det hemmelige Rum stod nu aabent og var tomt.

Kufferterne var øjensynlig blot bleven stillet frem for at aflede al Mistanke om Flugt.

— Hun var Tyven! raabte Frk. Franck triumferende. — Jeg havde Ret.

Det var hende øjensynlig Tilfredsstillelse nok at afsløre sin Rivalinde. Smykkernes videre Skæbne interesserede hende ikke.

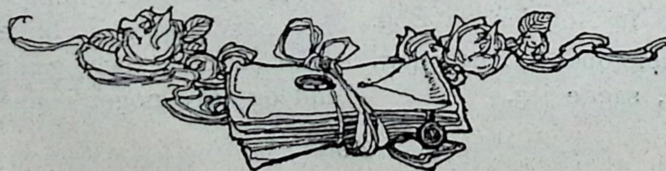
Det var Doktoren, som først kom i Tanker om, at man øjeblikkelig maatte telegrafere til Politiet.

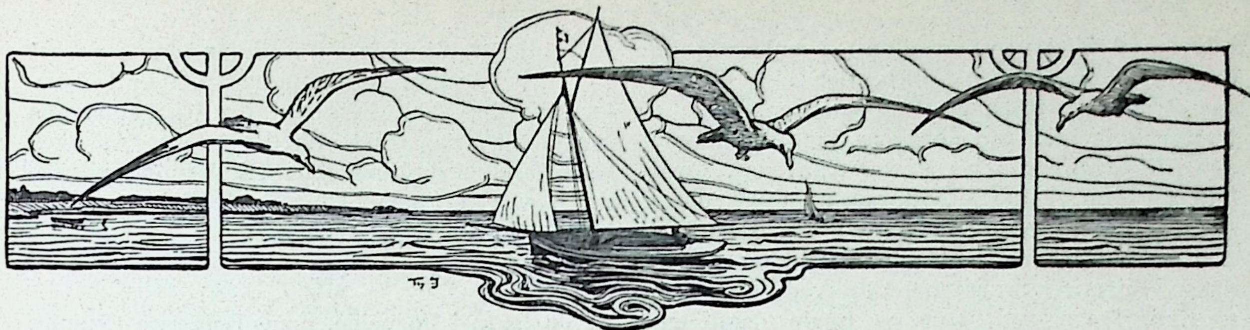
Nu var det Frk. Franck, der var Dagens Heltinde. Hun havde gjort et smukt Stykke Opdagelsesarbejde, og havde hun haft Myndighed, var Juveltyven aldrig sluppen ud af Huset, saa havde hun allerede den foregaaende Aften ladet Frk. Owens Kufferter bryde op.

Om Aftenen havde Frk. Owen mærket, at hun var bleven opdaget af Frk. Franck, og hun havde derfor ikke turdet blive og lade Amerikaneren rejse med Smykkerne næste Dag. Hun var flygtet med Juvelerne midt om Natten og havde ladet Amerikaneren og Kufferterne blive for at aflede al Mistanke.

Der er endnu kun det at fortælle, at Frk. Owen og den Svindlerbande, hun hørte til, fik Tid til at lave mange gode Kup inden de et Par Aar senere blev grebne i Amerika. De stjaalne Smykker fra „Sanatoriet“ saa man aldrig noget til.

For Dr. Fox var Begivenheden øjensynlig en streng Lære. Han havde været alvorligt forelsket i den mystiske og tiltrækkende unge Dame. Men næste Sæson fandt han nu alligevel Trøst i et Giftermaal med Frøken Franck, der efter min Smag var ti Gange kønnere end Juveltyven. Men Mændene har jo saadan en uberegnelig Smag.

I BRÆNDINGEN

AF G. DE BENVENUTI

(OVERSAT FRA ITALIENSK)

— Hvad kan der dog være i Vejen med Mester Andreas? Han har jo ikke tændt Lyset.

— Han ligger maaske og dør derude ganske alene!

— Lad os haabe, at der ikke er noget alvorligt paa Færde. Man skal ikke altid straks tro det værste.

— Ganske vist, men der er stadig mørkt derude. Vi maa vist ud at undersøge, hvad der er i Vejen.

— Det er umuligt at naa derud nu.

— Vi kommer til at vente til i Morgen. Men nogle af os kommer til at tage derud.

Saaledes snakkede en Gruppe Fiskere ved Roccamarinas Kyst, hvor Havet brølte, saa de knapt kunde høre hverandres Stemme.

Det var Vinter og bælgmørk Nat. Alles Øjne stirrede ud mod Isolottos mægtige Fyrtaarn, hvor der endnu i denne sene Time ikke havde været et Glimt at opdage.

Isolottos Fyrtaarn var ikke blot de Søfarendes Advarer mod de farlige Klippeskær under Vandet, men en Ven, en Haabets Stjærne for Roccamarinas Beboere. Derfor var alles Tanker denne Nat vendte mod Mester Andreas, som passede Fyret.

Skønt Søen var roligere næste Morgen, var der dog ikke et Sejl at se langs Kysten, og ingen af Fiskerne vovede sig ud paa Fangst. Men to staalsatte, vejrbidte Sømænd løsnede i Tavshed deres Baad i Roccamarinas Havn, stødte den fra Land og roede drabeligt stik imod Søen ud mod Isolottos Klippe.

Derude fik de en underlig og helt uventet Modtagelse.

— Hvem er I? Hvad vil I? Hvor kommer I fra?

Saaledes lød den ublide Hilsen, som Fyrets Vogter raabte ud til de brave Sømænd.

— Vi kommer for at høre, hvordan det staar til hos dig? svarede de. — Men Gud være lovet, at du ikke fejler noget.

— Hvordan det staar til hos mig? raabte Mester Andreas med Tordenstemme. — Er I bleven gale at tage her ud i saadan et Vejr bare for at spørge til mit Befindende.

— Ja, du maa virkelig undskylde, men du tændte ikke Lanternen i Aftes, og Folk i Roccamarina begyndte at tro, at der var noget galt paa Færde.

— Naa, saa jeg tændte ikke Lygten, mumlede han. — Det er vist ikke sandt. Men selv om det ogsaa var, saa kan enhver vel glemme en Gang? Sæt jeg nu havde været syg? For Resten saa maa I for mig tro, hvad I vil. Jeg vil ikke have jeres Vrøvl.

De to brave Sømænd sprang over paa Klippen, gjorde Baaden fast og gik ind i det lille Rum, som tjente Mester Andreas til Køkken.

Han gav sig langsomt til at gøre Ild paa, trak en Flaske Vin op og satte den og to Glas paa Bordet uden at sige et Ord.

Flasken blev tømt i Stilhed, Sømændene varmede sig saa godt de kunde mens Ilden brændte, saa hviskede de et Par Ord til hinanden, rejste sig og gik til deres Baad.

Søen var bleven roligere, og mens de tog afsted og snakkede om, at Mester Andreas var det værste Murmeldyr i Verden, og at man ikke skulde gaa et Skridt for ham, stod Fyrtaarnets Vogter paa Klippens fjærneste Pynt og kiggede efter deres Baad.

Da Baaden var ude af Sigte, gik han op ad Trappen, aabnede hastigt men forsigtigt Døren ind til sit Soveværelse og standsede for at lytte.

II

Fyrmester Andreas var et af de ulykkelige Væsner, hvis Liv aldrig har kendt til Solskin. Han var bleven opdraget i Lediggang, men uden

Kærlighed. Han var Søn af en egenkærlig og lunefuld Moder og en Fader, der kun tænkte paa at skrabe sig en Formue sammen.

Roccamarinas Smaaborgere kaldte allerede den lille Andreas for „Mester Andreas“, fordi han var Søn af Mester Antonio, som var eneste Arving til den travle Smedje nede ved Stranden, den gav en god Indtægt og var ikke svær at passe. Foruden Smedjen vilde Andreas ogsaa en Gang faa et godt Hus og nogle Landejendomme, som Faderen havde købt.

En skøn Dag, mens den unge Mester Andreas boede i Hovedstaden, hvor han studerede ligesom de fornemme Folks Børn, blev han over Hals og Hoved kaldt hjem til Roccamarina. Han havde ikke været i sit Hjem i to Aar, og han erfarede nu, at hans Moder var død uden at efterlade en Linje til ham, og hans Fader var netop omkommen paa Søen.

Det viste sig, at Faderens Velstand var svunden ind paa en mystisk Maade, og at han intet havde efterladt sig til Dækning af sin Gæld. Smedjen blev solgt, det smukke Beboelseshus gik samme Vej, og Landejendommene gik en efter en over paa andre Hænder.

To Aar efter Kracket var en ganske lille Vingaard alt, hvad Mester Andreas kunde kalde sit.

Han havde ikke Lyst til at gaa og søge Arbejde hos Fremmede, og saa regnede han ud, at han af den lille Jordlod netop kunde faa saa meget, at han havde Kosten til sig selv. Godt! tænkte han, jeg er jo alene og behøver kun det tørre Brød, saa vil jeg arbejde for mig selv og vedblive at være uafhængig.

Mester Andreas var af en indesluttet og melankolsk Karakter, og han blev en ensom Mand.

Farveløst, tomt og trist gled Aarene bort, og han fyldte sit fyrretyvende Aar. Han passede sin Vingaard, læste sine Aviser og Bøger, som en gammel Studerekammerat forsynede ham med. Men Udbyttet af Vingaarden svarede ikke længe til Anstrængelserne, og Bøgerne og Aviserne tilfredsstillede ikke længe hans Aands Trang. Han fandt deri kun Uro, Begær og Had, mens hans Sjæl tørstede efter Fred og Kærlighed.

Han følte sig snart led ved sig selv, træt af sin Vingaard og ked af den Verden, han havde søgt at sky.

En Dag rygtedes det, at den gamle Fyrtaarns-Vogter paa Isolotto var død, og at man søgte en Mand i hans Sted. Mester Andreas fandt, at det maatte være som at komme i Himmerige at tage ud og bo der midt i Brændingen og kun have sin Pibe og sine Bøger til Underholdning. Han søgte og fik Pladsen.

I flere Aar levede han nu afskaaren fra Verden. Kun en Gang om Ugen talte han med andre Mennesker, det var naar et Par Søfolk Søndag Morgen bragte ham hans Proviant.

I alle de Aar Mester Andreas havde passet Fyret, havde han aldrig undladt at tænde Lanternen. Den Nat, Fiskerne fra Roccamarinas Strand saa angstfuldt havde spejdet ud over Søen, og spurgte hinanden: „Er Mester Andreas død“, var det hændet for første Gang, at Fyrtaarnet havde været mørkt.

III.

To Døgn i Forvejen, mens Bølgerne rasende slog mod Fyrtaarnets Fundament, som om de vilde slaa det i Stumper og Stykker, var Mester Andreas bleven vækket midt om Natten ved den usædvanlige Lyd af en menneskelig Stemme, et svagt Skrig, der lød ganske tæt ved ham.

Han sprang op og lyttede. Han steg helt op paa Platformen, men han kunde ikke observere noget. Han troede først han havde drømt, men han besluttede dog at se efter, om der ikke var nogen, der havde raabt om Hjælp, maaske nogen der forsøgte at redde sig op paa Fyrtaarnets Klippe, draget derhen af den lysende Lanterne.

— Hvem der! raabte Mester Andreas.

Han syntes, han hørte et Suk og lyttede igen.

Saa besluttede han at undersøge Klippen. Han tog en Haandlygte og skyndte sig at gaa rundt om Taarnet.

I en Fordybning mellem to Klippeblokke fandt han et Barn, det laa som om alt Liv var udslukt i det. Det var bleven kastet op paa Klippen af Bølgerne.

Hvorledes kunde det være kommet der?

Nogen maatte vel have lagt det der. Dets Fader eller dets Moder — hvem det saa end var, saa var det da sikkert, at Vedkommende var omkommen i Uvejret.

En Timestid efter laa Barnet, en lille Dreng, i Mester Andreas Seng, godt svøbt ind i tykke Tæpper og kom lidt efter lidt tilbage til Bevidstheden. Han drejede sig med et Suk paa Lejet, aabnede Øjnene og saa paa Mester Andreas og sagde med svag Stemme: Fa'r!

En Haand strøg blidt henover hans Pande og Haar, saa han troede, at hans Fader var hos ham.

Mester Andreas veg ikke fra Barnet hele den næste Dag.

Helt nye Følelser strømmede ind paa ham. Den Dag glemte han hele Verden omkring sig, han glemte rent sig selv, og om Natten var det, han glemte at tænde Fyrets Lanterne.

Om Morgenen kaldte den usædvanlige Lyd af Aareslag ham tilbage til Omverdenen. Baaden nærmede sig med de to Fiskere, og det faldt ham ind, at de maaske kom for at tage Barnet fra ham. Maaske burde han lade dem tage Barnet med, men tusinde Stemmer hviskede i hans Øren: Lad dem ikke faa det — Barnet er dit — skænket dig af Havet.

Saa var det, at han modtog sine Gæster saa fjendtligt. Og næppe var Fiskerne ude af Syne, før han skyndte sig ind til sin lille Skat, let om Hjærtet som om de begge havde undgaaet en stor Fare.

Barnet sov en sund og styrkende Søvn. Ved at se det lille lokkede Barnehoved paa sin Pude, følte Mester Andreas en hidtil ukendt Fryd, og han lo af Glæde — for første Gang i sit Liv.

Nogle Dage efter havde den lille Carletto, som Mester Andreas fandt ud, at Barnet kaldte sig, helt forvundet Følgerne af Opholdet i Havets vaade Favn. Han var en opvakt lille Fyr paa tre Aar, og klyngede sig til den store, sortskæggede Mand og kaldte ham Fa'r.

Der begyndte et nyt Liv for Mester Andreas. Han løb op og ned ad den stejle Stige for at vise Drengen Lanternen, og hvordan man rensede den og satte den op. Han tog Carletto paa sit Skød og fortalte ham Historier. Han fik næsten intet at spise selv, bare fordi der først og fremmest skulde være til hans lille Dreng. Det var altsammen ubetalelige Nydelser.

I flere Maaneder holdt han det gaaende paa den Maade. Han fastede lidt uden i Grunden at lide derunder, og hans Sind forandredes saaledes, at han fra at være egoistisk og tvær blev munter og snaksom. Kun hver Søndag Morgen var han streng mod lille Carletto. Naar Baaden fra Roccamarina kom, lukkede han Carletto inde i Fyrtaarnets øverste Rum og lod ham ikke slippe ud, før Baaden var naaet tilbage til Roccamarina igen. Alle Ugens andre Dage var det Carletto, der tyranniserede ham.

Og da Mester Andreas først havde vænnet sig til at have Carletto hos sig, glemte han rent at tænke paa, om han havde Ret dertil.

Men en Søndag Morgen var der nogle af hans Gæster, som syntes, at de saa et lille rødmusset Ansigt bag Taarnets øverste Rude.

Sømændene gik saa lige løs paa Mester Andreas med deres Spørgsmaal. Han blev dødbleg rystede fra Hoved til Fod og vilde knibe uden om. Men tilsidst maatte han fortælle hele Sandheden.

Han havde haft mest Lyst til at kvæle dem begge to, og han forstod, at nu var hans Lykke forbi, da de to Mænd satte højtidelige Ansigter op og fortalte ham, at der inde paa Roccamarinas Strand gik en Kvinde og græd baade Dag og Nat. Hun spejdede ud over Havet og forstod ikke, at hendes Mand og hendes lille Barn ikke vendte tilbage til hende. Manden og Barnet var taget ud paa en Tur langs Kysten for at besøge nogle Slægtninge i Nærheden, og de var aldrig vendt hjem.

Carletto var utvivlsomt denne fortvivlede Moders Barn.

Hvorfor havde Mester Andreas holdt hemmeligt, at han havde frelst Barnet? Han kunde da nok forstaa, at et Barn ikke faldt ned til ham fra Skyerne? Kunde han ikke nok tænke, at Barnet havde en Moder?

Mester Andreas modtog alle Bebrejdelser med dyb Bedrøvelse. Han forstod, at de var berettigede, og stirrede stift ned mod Jorden.

Tilsidst sagde han:

— Tag ham. Jeg tænkte ikke paa, at han havde en Moder. Jeg vil naturligvis ikke beholde hendes Barn. Skynd jer hjem og sig hende, at hendes Barn er i Sikkerhed. Nej! Stop! Tag ham hellere med jer straks.

Langsomt og dybt nedbøjet af Sorg gik han op til Carletto. Han tog Barnet i sine Arme, klappede dets lille Hoved, trykkede det til sit Bryst og kyssede det. Saa klippede han en Lok af Carlettos Haar og førte ham ned til Baaden.

Ogsaa Carletto græd, da han sagde Farvel til sin anden Fader.

Da Baaden var ude af Sigte gik Mester Andreas ind og besluttede at glemme hele det dejlige Eventyr. Han samlede sine Bøger og Aviser sammen og gav sig til at studere. Han læste om Samfundets Uret, om Fremtiden, om den sociale Revolution, og han sprang op og raabte. Hvad skal der dog blive Carletto?

Ude af Stand til at lede sine Tanker i anden Retning end den, hvor de kunde beskæftige sig med lille Carletto, stod han nu Timevis hver Dag og stirrede ind mod Kysten ved Roccamarina. Paa alle Sider brusede Havet omkring ham.

Han begyndte at mærke, at han ikke længer kunde holde ud at leve ude i Brændingen.

IV

Ti Maaneder er gaaet. Mester Andreas er ikke længer Vogter paa Isolottos Fyrtaarn.

Han opdagede, at han ikke kunde trives midt ude paa Havet. Han forklarede, at hans Helbred led derunder, men Fiskerne i Roccamarina paastod, at kan kunde bare ikke undvære at blive trukket i sit store, sorte Skæg af lille Carlettos smaa buttede Hænder.

Mester Andreas boer nu igen i sit fædrende Hus og passer sin Vingaard. Men han er ikke alene. Han har taget en af Sorg nedbrudt Enke og hendes lille Søn i Huset, og han slider næsten Dag og Nat for at skaffe dem Føden.

Han er fuldt ud tilfreds med Tilværelsen, naar han hører sig selv blive kaldet Fa'r af den prægtige lille Fyr, som midt ude paa Havet lærte ham, hvor dejligt det er at lade Kærlighed lede sine Skridt.

MODEREN

FORTÆLLING AF CLARA VIEBIG (I AUT. OVERSÆTTELSE VED VIBEKE SALICATH)

ILL. AF DJ. CHRISTOFERSEN

Hun var bleven optaget som Landstrygerske og puttet i Hullet. Da Gendarmen havde mødt hende paa en ensom Sti over de øde Agre, havde hun lige taget et Par Roer, som var glemt paa en Mark ved Optagningen, og gnavede paa dem.

Regnen dryppede ned og imellem faldt der en Snebyge; over de uoverskuelige træløse Flader foer Blæsten og piskede i Klæderne.

Ingen Skorsten, ingen Røg og intet beskyttende Tag. Hun travede ganske fortabt afsted. Den lille Hue, som de polske Piger plejer at bære, klæbede vaad til hendes Hoved, og Blæsten havde trukket Haartjavserne frem, der hang glatte og ravnsorte ned i Ansigtet paa hende.

Ingen Kaabe, intet Tørklæde, intet varmt Klædningsstykke. Hun gik i den dæmrende Novemberdags kolde Graa, som om hun lige kom fra Arbejde, i det korte, røde Skørt, der var laset og snavset, Livstykket med de halvlange Ærmer og de blaa Glasperler om Halsen.

„Hvorhen?“ spurgte den preussiske Gendarm, der flittigt støvede omkring her; den russisk-polske Grænse var ikke ret stor.

Hun saa paa ham med vidtopspilede, glansløse Øjne. Han tog hende ved den nøgne, blaafrosne Arm. „Hvor vil Du hen, hvor kommer Du fra?

Hun rystede langsomt paa Hovedet, pegede med Fingeren paa sine Læber, Øren og Pande, og rystede atter paa Hovedet.

Saa gik det op for ham, at hun ikke forstod tysk, og derfor gjentog han Spørgsmaalet paa polsk.

Der kom et lyst Glimt i hendes Øjne, da hun hørte sit Modersmaal, men hun svarede dog ikke. Hun pegede udover den store Flade bag sig, hvor Markernes Trøstesløshed gled ud i det begyndende Mørke, og hvor der hist og her dukkede ubestemte Omrids af Gaarde frem, der syntes at være de eneste synlige Rester af Verden og Menneskene.

„Du kommer altsaa derfra?“

Hun nikkede.

„Og hvor skal Du hen?“

Hun løftede atter Armen og pegede paa de uoverskuelige Marker foran sig, som Vinden slikkede hen over, ligesom en sulten Hund slikker den tømte Tallerken.

„Dine Papirer?“

Hun viste paa sine tomme Hænder.

„Saa maa Du gaa med mig!“ Med en Bevægelse, der ikke var til at misforstaa, slog han paa sit Sidevaaben og greb fastere om hendes Arm.

„Afsted!“

Hun udstødte et Skrig, der trods Blæsten lød skingrende højt som et Trompetstød, rev sig med Magt løs, og stormede væk.

Han satte efter hende, Landstrygersken vilde flygte, saa havde hun bestemt stjaalet eller maaske hun var Spion for Smuglerne! Snart fik han fat i hendes flagrende Haar.

„Naade Hr. Soldat, Naade!“ Det var det første Ord, hun sagde, og hun kastede sig klynkende ned i Snavset paa den opblødte Mark og omklamrede hans Fødder.

„Lad mig gaa! Jeg maa gaa langt bort — me-

get langt bort!" Hun saa paa ham i navnløs Forfærdelse, vred Hænderne og greb atter krampagtigt om hans Ben. Da han vilde rive sig løs, slog hun Klo i hans Frakke.

„Rejs Dig!"

Hun rejste sig ikke. Som en Pakke laa hun ved hans Fødder, tilintetgjort som en ussel Bunke Klude. Han maatte rejse hende op med Magt, hun bed, rev, kradsede og værgede sig. Derefter syntes hun at blive fuldstændig udmattet og kunde ikke røre en Fod. Han slæbte hende mere end hun gik; hvis han havde sluppet hende, vilde hun være faldet om.

Og hele den lange Vej, hylede hun vildt ubændigt og uden Ophør Time efter Time. Og atter og atter kastede hun sig ned og vilde ikke rejse sig, og Gendarmen maatte puffe og støde til hende.

„Gaa nu, — afsted afsted! Gaa nu, gaa!"

Hun fyldte Natten med sine Klageraab! Luften bævede af hendes Jammer, Vinden der var bleven til en rygende Storm bar den langt langt bort.

Soldaten var forfærdet, og blev glad da han endelig sent paa Natten og badet i Sved naaede Grænsen og kunde aflevere det gale Fruentimmer.

Saa sad Kazia Giemzianka i Arresten. Hun havde sagt sit Navn og hvorfra hun stammede: Szczurora var hendes Hjem! Derhen vilde hun gaa, det havde man da faaet ud af hende.

Morgenen efter rasede hun som et vildt Dyr i Cellen, løb Panden imod Døren og dunkede i de nøgne Vægge: „Szczurora — jeg maa gaa! Szczurora!"

Hun nægtede at spise, og stod som tryllet fast paa én Plet og stirrede paa Suppen og Brødet; hendes Næsebor udspiledes og indsugede begærligt den varme Damp, der steg op fra Skaalen. Hun krummede allerede Fingrene for at tage den, men sprang dog atter til Døren og slog igen jamrende i Væggen: „Szczurora! Szczurora!"

Det var umuligt at faa ud af den vilde Skabning, hvorfra hun kom. Til alle Spørgsmaal rystede hun kun paa Hovedet: „Szczurora!"

Tilsidst sagde de til hende: „Du skal nok komme til Szczurora, ja saamænd skal Du saa!" Da styrtede hun sig over Maden og slugte den begærligt. Hendes Jamren hørte op, og hun satte sig paa Gulvet i et Hjørne af Cellen og ventede og grundede.

Udenfor rasede Snestormen og dækkede alt til med sit Tæppe. Hvor er Marken, hvor ligger Dammen, hvor gaber Grøfterne og hvor gaar Vejen — hvem kan skelne det — alt er hvidt. Dagene er borte, Aften og Morgen ligner hinanden — alt er mørkt. —

— Hvor vil Du hen, og hvor kommer Du fra?

Hvad skulde man stille op med hende? Hun var kun anholdt for Landstrygeri, saa man maatte snart atter give hende fri. Men var det dog ikke næsten en Grusomhed?

Men hun vedblev haardnakket og indtrængende at bede: „Szczurora," og omklamrede hvert Menneskes Knæ, der traadte ind i Cellen.

Da kom en Dag Inspektøren paa Przysionowo — nu kaldet „Wilhelmshöhe" — og forlangte en bortløben Pige tilbage; Tøsen, der var løbet bort for en Ugestid siden, maatte efter Beskrivelsen være den samme Person som Landstrygersken.

Kazia foer rystende ud af sin Krog, da der blev kaldt paa hende. Hoppende løb hun igennem Gangene; med et ukultiveret Glædesudbrud hilste hun fra Døren den friske Luft og rakte længselsfuldt Armene ud mod det snedækte Fjærne: „Szczurora!"

Da følte hun sig grebet.

Den naadige Herres Forvalter ruskede raat i hende: „Psia krew, forbandede Hundeblod, hvem har sagt, at Du skulde stikke af? Nu skal Du faa —" og han løftede Pisken.

„Bruger de endnu den nihalede paa Przysionowo, Hr. Overinspektør?" spurgte en af de omkringstaaende ængsteligt. „Er vi Russere eller Polakker?! Vi er Tyskere!"

Men saa blinkede Inspektøren med det ene Øje og talte sagtere:

„Kun den syvhalede, kun den syvhalede — Psia krew — Hundeblod vil Du rejse Dig op!"

Og hun blev smidt bag i Vognen. Gendarmen satte sig ved Siden af hende paa et Knippe Halm, og foran sad Inspektøren og lod Pisken suse om Ørene paa de skummende Heste.

De fløj afsted i en rasende Fart, uden Ophold. Der var ingen Vej og ingen Sti i den trøstesløse Ensformighed. Alt er ens. Hvide — med Dødens Stivhed, laa de uoverskuelige Landstrækninger.

* * *

Henimod Roehøsten havde en Agent bragt Kvinder over Grænsen og drevet dem til Godserne ligesom en Folk Kvæg. Hver bar sin Pakke Tøj og gik med bare Fødder; naar det kom højt bar de deres Habengut i en brogetmalet Trækasse.

Kazia fra Szczurora havde ikke engang haft en Pakke, alt hvad hun ejede bar hun paa sig. Agenten havde skaffet hende til Przysionowo — hun var en sværtbygget Kvinde, Hr. Baronen vilde ikke blive narret med hende. Saa skrev man Kontrakten for et Aar, trykkede Kazia Pennen i Haanden, og hun satte sine tre Kryds under.

Saa rejste Agenten; hun fulgte ham lige til Gaardens Port, og han lovede at hilse fra hende i Szczurora, og sige hvor hun var. Saa saa hun efter ham, saa længe hun kunde øjne ham.

Hun havde været dygtig til sit Arbejde i Roerne — hun kunde slide som en Hest — og hun havde ligesom de andre glædet sig naar Fogeden uddelte Snaps til Vesperkost Men hun blev mere og mere stille for hver Dag der gik. Hun listede rundt i Gaarden som en Hund, der havde faaet Prygl, og hendes Blik blev mere og mere alvorligt; om Søndagen stod hun indenfor Porten og stirrede ud i det novembergraa Fjærne. En skønne Dag var hun forsvunden. — — —

Nu var hun bragt tilbage; som en Sæk lod de hende plumpe ned fra Vognen. Lidt efter gik hun i Stalden som om der ingen Ting var sket og bar Aaget, hvori de tunge Spande med Mælk til Kalvene hang, paa sine mørbankede Skuldre.

Nu vilde hun ikke atter løbe bort, det var Inspektøren da sikker paa. -

Det var jo Vinter, stadig Vinter — en uendelig Vinter. —

I Dag var det den første milde Dag i det tidlige Foraar. Det begyndte at tø og Februarsolen skinnede mat, Gaard og Have stod omtrent i Vand, men paa Vejen foran Porten ragede en lille tør Stribe op af Snavset, og der kunde Godsets unge Frue spadsere frem og tilbage. Hun var nylig kommen op af Barselseng. Da hun langsomt med Galoscher paa spadserede frem og tilbage, saa hun en af Gaardens Piger sidde paa Grøftekanten. Hvorfor var hun ikke inde med de andre for at spise til Middag?

Sværlemmet og mager sad hun der som en mørk Skygge med sit ravnsorte Haar; hun vendte Ryggen mod Vejen og lod Benene hænge ned i Grøften. Hun mumlede hen for sig, derpaa hulkede hun højt, trykkede et Par Papirslapper til sine Læber og kyssede dem lidenskabeligt, mens hun rystede over hele Kroppen.

„Hvad er der i Vejen med Dig?" spurgte Fruen og blev staaende.

Forfærdet vendte Pigen sig om og stirrede paa den spørgende; men med et Sæt var hun oppe og stod skælvende foran Fruen for straks at kaste sig ned og kysse Sømmen af hendes Kjole. Hun gjorde det med en Vildskab og Lidenskab, saa Fruen veg tilbage.

Fra den Skikkelse der krummede sig for hendes Fod, steg der en tung bedøvende Duft af en Elendighed, som den unge Frue uklart fornam. Hun trak sin Haand ud af Muffen og berørte ængsteligt med sine Fingerspidser den unge Piges Skulder. „Hvad er der i Vejen med Dig," gentog hun endnu engang paa daarligt Polsk.

„Szczurora, Szczurora!" Den ulykkelige Pige stønnede og rakte en Seddel i Vejret og svingede den som et Flag.

„Du har vel faaet daarlige Efterretninger hjemmefra?"

Fru von Dalchow saa sig om; hendes Mand holdt ikke meget af, at hun talte med Folkene, men der kom ingen.

„Er nogen af din Familie død?"

„Læs — læs," klynkede Kazia og svang Papirerne, saa de knitrede og flagrede i Blæsten. „Naar jeg faar Brev hjemmefra, kan jeg jo ikke læse det! Jeg har bedt — men ingen kan læse, og ingen kan skrive — hverken Mænd eller Kvinder, ingen! Pani, pani! pani — Szczurora, Szczurora!"

I navnløs Fortvivlelse holdt hun Sedlerne mellem de foldede Hænder, som hun bedende rakte op mod sin Frue. Denne overvandt sin Modbydelighed og tog de fedtede Papirer. Et Skær af Glæde fløj hen over Pigens skarpe Ansigt, hendes Læber aabnede sig, og en hel Strøm af Ord flød fra dem: længe tilbageholdte, korte, grove, stammende Lyde, Bønner, Klager, Bevægelser, Velsignelser. Talen strømmede og brusede. Fru von Dalchow forstod ikke en Stavelse.

„Jeg forstaar Dig ikke," sagde hun medlidende og trak paa Skulderen, og saa saae hun paa Papirerne: Polsk — det kunde hun ikke læse.

„Gaa dog til Inspektøren, han vil læse det for Dig, stakkels Pige!"

„Nie, nie, niechce —, nie, nie, det vil jeg ikke!"

Og idet hun sprang op, rystede hun heftigt paa Hovedet, hendes Øjne funklede forskræmt, og hendes tæt sammenvoksede Øjenbryn trak sig helt sammen; hendes Ansigt fik atter det forrige mørke Udtryk. Hun snappede sine Papirer, trykkede dem til sine Læber og skjulte dem hastigt i sit Livstykke, som om det var en Skat, der var betroet hende. Med bøjet Hoved vilde hun gaa bort; langsomt trak hun Fødderne efter sig, som slæbte hun paa en usynlig Byrde.

Men den naadige Frue kaldte hende tilbage: „Giv mig Dit Brev, saa skal jeg vise den naadige Herre det, han kan læse det."

Tøvende og tvivlraadig stod Pigen med Haanden trykket imod Kjolelivet.

„Giv hid!" Tonen var bydende.

Pigen bøjede sig dybt, hendes Pande berørte Fruens Kjolesøm.

„Kan — ingen — læse," stammede hun i en Tone, som snørede ens Hjærte sammen. „Læse pani, læse!"

Da Fru von Dalchow gav sin Mand de snavsede Papirer, blev han meget ærgerlig:

„Jeg har bedt Dig om ikke at indlade Dig med Folkene, Constance, Du vil saamænd snart gøre Dine Erfaringer!"

Sedlerne laa i flere Dage upaaagtede paa hans Skrivebord, men saa sendte han Bud efter Kazia Giemzianka.

Hun kom paa bare Fødder og udbredte en gennemtrængende Lugt af Valle og Kogødning om sig. Hun blev staaende ved Døren og gloede lige ud med sløve, undseelige Øjne. Den naadige Herre sad ved Skrivebordet. Den naadige Frue sad henne ved Kaminen og vuggede sit lille Barn.

„Kazia Giemzianka her er to Breve til Dig," sagde den naadige Herre. „Det ene er fra den femtende November — otte Dage efter løb Du bort. Det andet er fra den femtende Januar — det er længe siden, de er kommet hertil. Hør nu hvad der staar." Og han læste:

Kære Kazia, vi hilser Dig med Christi egne Ord: Lovet være Jesus Christus og Moder Maria! Vi takker Dig kære Kazia fordi „pan" Bremmler har fortalt os, hvor Du er, og vi glæder os over, at Du er rask, og at det gaar Dig godt. At Din lille Søn er saa sød, véd Du selv. Nu beder jeg — Gregor Din Søn — at Du ikke glemmer mig, og sender mig nogle Penge, saasnart Du selv har nogen, saa at jeg kan købe mig noget Tøj, for Du ved jo, at her gaar det knebent til.

Jeg Din Broder Kasimir Giemzianki tilskriver Dig, at vi alle er raske, ogsaa Gregor Din Søn. Alt er ved det gamle, der sker intet Nyt hos os. Vi haver ikke sparet Papiret. Nu hilser vi Dig tusind Millioner Gange — jeg Kasimir Giemzianki Din Broder, min Kone og Walck og Goschka, og saa Din kære Søn Gregor hilser sin Moder

Og Marischka, Herskabets Kokkepige, hilser Dig; naar Du sender Penge, saa skal Du adressere dem til hende, saa faar vi dem før.

Nu tilspørger vi Dig Kazia, hvorledes Du har det? Vær ved god Helsen! Paa Gensyn, Gud bevare Dig! Amen.

Din Broder
Kasimir
Giemzianki.

— Szczurora, Szczurora!

Den naadige Herre kastede Seddelen paa Bordet. „Færdig! Naa? Det har Din Broder vel faaet Skolelæreren til at skrive?"

Kazia nikkede.

„Har Du et Barn hjemme?"

Hun nikkede igen og et ømt Smil forskønnede hendes Ansigt. Den naadige Frue saa ufravendt paa hende — var det de samme stive,

tørre Træk, der nu rundede sig saa moderlig og ømt.

Taarerne dryppede ud af Kazias Øjne og løb ned paa begge Sider af den smilende Mund; hun holdt sine Arme, som om hun vuggede et Barn og trykkede det fast til sit Bryst. Hele hendes Væsen syntes at tø op ligesom Isen om Foraaret og smelte hen i Taarer.

„Hør nu det andet Brev,“ sagde den naadige Herre.

„Jeg Kasimir Giemzianki og min Hustru tilskriver Dig og hilser Dig med Guds Ord: Lovet være Jesus Christus og Moder Maria!

Og nu skriver vi og spørger om Du er rask? Vi har det alle godt, ogsaa Gregor Din Søn. Men vi forundrer os over, at Du endnu ikke har spurgt til ham, mens de andre Piger, der først er rejst i November, allerede har sendt 10 Gylden hjem til deres Børn.

Og Du har sendt os Din Unge paa Halsen, ganske nøgen, og saa spørger Du ikke engang om ham.

Jeg ejer ikke noget. Jeg maa rejse herfra, og hvor skal jeg saa gøre af Din nøgne Unge? Og selv om jeg i fire Maaneder har tjent tyve Kopek om Dagen, saa rækker det dog ikke til Ungens Klæder. Og nu sender Du straks Penge til Drengen, eller ogsaa kan Du selv tage ham. Jeg beholder ham ikke, uden at Du sender tre Gylden om Maaneden, thi bortset fra, at man skal klæde ham, saa maa man ogsaa salte, smøre og vaske ham, at ikke Ormene skal æde ham. Og han er jo endnu ikke to Aar, saa Du kan vel forstaa, hvad saadant et Barn koster.

Det kunde aldrig falde mig ind at fodre andres Børn for sletingenting; andre Piger maa saagar betale ti Gylden for deres Børn og synes endda, at de slipper billigt. Du er nok ikke rigtig klog.

Hvis Du ikke i Løbet af otte Dage sender Penge for Drengen, saa kan han gaa ud at tigge. Jeg vil ikke vente længere.

Jeg sværger Dig til, at jeg smider ham ud! Saa kan Rævene æde ham!

Husk nu hvad jeg har skrevet til Dig.

Kasimir Giemzianki.“

— Kasimir Giemzianki har svoret, saa er det forsilde!

„For Guds Skyld, hvor det er frygteligt!“ raabte den naadige Frue og saa forfærdet paa sin Mand. „Hvis det slette Menneske imens har kastet det stakkels Barn ud!“ Hun bøjede sig rask over den kniplingsbesatte Vugge og lagde beskyttende Armene hen over Barnet.

Den naadige Herre trak paa Skuldrene. „Aa det er vel ikke straks saa slemt! Har Du hørt, hvad jeg læste Kazia Giemzianka?“ raabte han til Pigen.

„Jeg har hørt det!“

„Du har nu rigtignok intet at fordre, men jeg vil betale Dig saa meget, som Du til Dato har fortjent. Det kan Du saa sende hjem!“

Pigens sløve, forvirrede Øjne stirrede bestandigt lige ud; Taarerne var holdt op at flyde, ikke en Muskel bevægede sig i hendes Ansigt, det var neppe nok, at de blege Læber aabnede sig til en ensformig Mumlen: „Kasimir Giemzianki har svoret. Saa er det forsilde!“

Hun vendte sig langsomt for at gaa.

„Stop!“ raabte Herren efter hende. „Tak først den naadige Frue!“

„Padam do nog!“ Hun bøjede sig stivt og kyssede Fruens Kjole, derpaa kyssede hun ogsaa den naadige Herres Frakke. Og saa gik hun.

Samme Nat rasede der en Hvirvelstorm om Przysienowo, der endnu engang førte Vinter med sig; næste Morgen var alt hvidt.

Hvor er Markerne, hvor ligger Dammen, hvor gaber Grøfterne, og hvor gaar Vejen — — — hvem ved det — —?!

Den Morgen var Kazia Giemzianka igen forsvunden, men Gendarmen tog hende ikke op. Heller ikke er hun kommen til Szczurora.

HJEMMETS NOVELLER

Nr. 8. Juni 1905. 1. Aargang.

Retten til at benytte de i dette Hefte indeholdte kunstneriske og literære Bidrag faas kun ved Henvendelse til Hjemmets Novellers Forlag.

TJUNIDEYON

FORTÆLLING FRA TRINIDAD

AF

SCHACK STEENBERG

ILL. AF *TH. IVERSEN*

Han var den Første, der tiltrak sig min Opmærksomhed, da jeg i New Orleans gik ombord i den gamle Kolos af en Damper, der skulde gaa med Fragt og Passagerer paa Øerne.

Alle de andre Passagerer var mig knusende ligegyldige fra det Øjeblik, jeg havde set ham. Jeg vidste straks, at her var en Mand i en lignende Situation som jeg — en Mand, der bredte to aabne Arme ud mod Livets Tilfældigheder. Man kan læse det i Øjnene; de lyser af Viljestyrke uden at man dog i dem kan skimte de Bagtanker, der altid lurer i den Maalbevidstes Blik.

De andre Passagerer var Folk som Folk er flest paa de Egne, nogle amerikanske, engelske og franske Købmænd, et Par latterlige Neger-Parvenue Familjer, der skulde i Land i den berømte Negerrepubliks Hovedstad Port au Prince og saa et Par fornemme Kreolerinder, der havde glimret et Par Sæsoner i Storbyerne og derfor saa noget forsjaskede ud.

Kreolerinderne medførte stort Tjenerskab i spraglede Dragter, de blev Midtpunktet for det selskabelige Liv ombord; og naar hele det gode Selskab var samlet paa Dækket, kom man til at tænke, at det var en Hønsegaard med mange brogede Paafugle, man havde for sig.

Det var jo ret malerisk; men disse Godtfolk interesserede ikke min nye Ven, Armand Defrey, og mig ud over det, at de blev Genstand for vor ungdommelige Kritik, vort højeste Mishag og vor Misundelse. Det var jo allesammen Folk, der havde noget, eller i al Fald befandt sig saare vel ved at hoppe fra Pind til

Pind i det Bur, hvor Skæbnen havde sat dem.

Med os var det helt anderledes.

Den Gang vidste jeg ikke, at i hvilken Krog af Verden, man end slaar sig ned, saa er Menneskene dog af samme Stof; de ledes af de samme Drifter, de samme Attraaer er Motivet til deres Handlinger, om de end lever i Syd eller Nord. Jeg rejste for at rejse og studere Mennesker.

Defrey havde dog en lidt mere bestemt Hensigt. Han vilde være rig. Hvordan han skulde blive det, det anede han ikke selv. Men der var det rette Eventyrerblod i hans Aarer.

Han sagde til mig en Dag, jeg stod fordybet i Beskuelse af Jamaicas herlige Kyst, der laa i Eftermiddagens Belysning som et Paradis af lutter dejlige Farver.

— Hvad er det saa andet end Trælleliv, de fører paa disse lovpriste Øer. Fruentimmerne er nogle grimme, sorte Arbejdsdyr, Mændene dorske og dovne, uden derfor at have Forstand paa Nydelse.

Defrey var af gammel Yankee-Slægt og nærede Amerikanernes Foragt for farvede Folk. Han var paa Kant med sin Familje og spekulerede nu kun paa en Lejlighed til at gøre et Kup.

— Kun de Sorte kan holde den Tilværelse ud, fortsatte han, — og de Hvide, som kræver mere af Livet, maa slide i tredive—fyrretyve Aar, før de samler sig en lille Formue. Jeg kunde ikke være med til det! Det eneste Sted paa disse Kanter, hvor der ligger Rigdomme gemt, det er paa Trinidad — det er et af de faa Steder her paa Jorden, hvor der endnu findes nedgravede Skatte.

Jeg lo, fordi han talte om nedgravede Skatte her, hvor selve Naturen er en uudtømmelig Rigdomskilde, hvor Millioner af Mennesker fødes af Jorden og Jordens Produkter uden at saa eller sanke i Lade, hvor alt er saa lige til, saa naturligt — Fødsel, Liv og Død, hvor ingen behøver at tænke paa den Dag i Morgen.

Men lidt senere mærkede jeg, at det var ganske alvorligt ment fra hans Side. Hans Plan var i Virkeligheden den at slaa sig ned paa Trinidad for om muligt ved Tilfældets Hjælp at faa Oplysninger om en af Øens skjulte Skatte og grave den frem.

— Der bliver Arbejde for os begge, sagde han, og udviklede nærmere for mig, hvad en gammel Neger i New Orleans havde betroet ham om Skattene paa Trinidad.

De stammede fra den Gang, da Spanierne blev jaget bort fra Øen af Englænderne for Hundrede Aar siden. Da gravede de fornemme spanske Familjer alle deres Kostbarheder — baade Smykker, Guld og Sølvtøj — ned, for at de ikke skulde falde i Englændernes Hænder. Og mens Herskaberne rejste hjem til Spanien, lod de deres mest trofaste gamle Slavinder blive tilbage og vogte paa Skattene til bedre Tider kom. Men de bedre Tider kom aldrig. Hemmeligheden, om hvor Formuerne laa gemt, gik i Arv fra Slægtled til Slægtled blandt de Sorte, og da Slaveriet blev ophævet, blev en Del af Værdisagerne gravet op. Men da Negerne mærkede, at Englænderne konfiskerede alt, hvad der blev gravet op af Jorden, holdt Skattegraveriet snart op, og Skjulestederne gik i Glemmebogen.

Mens han fortalte det, lyste hans Øjne af Beslutsomhed. Jeg kunde se, at Ideen allerede for længst var modnet til en Plan hos ham, og jeg var sikker paa, t han ogsaa havde noget at gaa frem efter.

— Vi skal selvfølgelig ikke arbejde paa Lykke og Fromme, indrømmede han, da jeg spurgte ham ud. — Jeg ved naturligvis, hvor vi skal hen paa Øen, og saa skal vi ogsaa have oplyst, hvor Skjulestedet er — men overlad du blot det til mig.

Det var nu alligevel ikke saa meget Udsigten til at grave en Formue op af Jorden, der bestemte mig til at gøre hele Turen med til Trinidad; selve den herlige Ø og dens interessante Befolkning lokkede mig. Jeg vidste, at der intet Steds i Vestindien kan gøres bedre Racestudier end netop dér, hvor de rødhudede Karaibere saavel som Spaniere, Franskmænd, Englændere, kulsorte Negere og gule Indiere findes baade af reneste Blod og i de skønneste Krydsninger. Jeg vidste ogsaa, at

paa Trinidad findes Vestindiens prægtigste Kvinder, „Mulatinder“ af ubestemmelig Blanding med blaasort, storkrøllet Haar, regelmæssige Træk, Hindupigens paa en Gang flade og krumme Næse og mandelformede Øjne, Negerindens fyldige Læber og med en Hudfarve som det mørkeste gule Rav, hvorigennem Rødhudernes kobberbrune Lød lyser som det rødeste Guld.

Men mere end alt andet var det mit Venskab for Defrey, der bestemte mig. Naar Mennesker i en Stilling som vor og under de Zoner slutter Kammeratskab, saa løber man ikke fra hinanden, fordi den ene har fattet en Plan, som der ikke er Mening skabt i, saa maa den anden saagu følge med, især naar han da ikke selv kan foreslaa noget bedre. Hans og min Skæbne var knyttet sammen ved stærke usynlige Baand, det følte vi begge.

I Begyndelsen blev jeg dog ikke min Ven til stor Nytte. Halvandet Døgn før vi naaede Trinidad, blev jeg syg af Feberen, og jeg vendte først tilbage til Bevidstheden om Liv fjorten Dage senere.

— — —

Jeg vaagnede pludselig en Nat og vidste, at nu kunde jeg leve. Hvorlænge jeg havde ligget, hvor jeg var, det anede jeg ikke.

Saa opdagede jeg foran mig et Par grønt lysende Øjne. De kom nærmere og fjærnede sig, kom atter nærmere og blev helt borte — saa kom de igen, de fjærnede sig fra hinanden, blev til to enkelte Øjne, der stirrede paa mig fra forskellige Sider. Saa opdagede jeg flere af disse fosforlysende Øjne rundt om i Værelset.

Jeg slog om mig i Rædsel, saa svirrede alle de smaa grønne Lys rundt i Kredse, og jeg vidste Besked; det var jo bare Lysbillerne, der dansede. Saa mærkede jeg ogsaa Moskitoernes Stik, og saa huskede jeg alt — jeg var jo paa Trinidad for at grave Skatte op sammen med Defrey.

Jeg var meget udmattet. Defrey havde bragt mig til en lille Landsby midt mellem Plantagerne inde i Landet. Han havde lejet mig ind i en gammel Negerkvindes Hytte, og hun havde behandlet mig med Markens Urter og drevet Feberen ud af min Krop. Hun var det gyseligste gamle Fugleskræmsel, jeg har set, mager, graa i Huden som en Elefant, krumbøjet, og saa

Hun stod for mig som en Aabenbaring af Trinidads dejlige blomstrende Foraar.

sang hun altid i uforstaaelige Ord den samme Strofe om og om igen. — Defrey sagde, naar han kom og besøgte mig, at det var Bønner, hun bad, og at det var dem, der kurerede mig. Hendes Øjne lyste i Mørke ligesom Ildbillerne, og hun jagede mig mangen frygtelig Skræk i Livet, mens jeg laa i min Svaghedstilstand.

Gennem alt hvad jeg saa og hørte med mine kun halvt vaagne Sanser, var der et Ord, hvis mystiske Klang straks trængte lige ind til min Hjærnes Bevidsthed:

Tjunideyon —

Jeg hørte min Ven nævne det Ord, jeg hørte min gamle Sygeplejerske spytte derved, mens hun udenfor Huset skændtes med en Nabo; og jeg husker, at en Aften efter at Feberen var vendt tilbage, blev det Ord nævnet i min Stue, og da jeg slog Øjnene op, stod Defrey og en Kvinde — en henrivende Kontrast til min Værtinde — foran mig.

Tjunideyon blev ligesom Omkvædet paa alle mine Feberfantasier — paa de ondeste Drømme. Det er jo ligesom om selve Sjælen sanser i den Tilstand, hvor Aandens Evner slumrer. Tjunideyon forekom mig at klinge med Forbandelsens Spot, at være selve den truende Ulykke.

En Dag spurgte jeg saa Defrey, hvad Tjunideyon betød.

Han lo:

— Hvad det betyder? Tjunideyon! Det er Navnet paa Verdens prægtigste Pige, raabte han. — Du er altsaa ikke en Gang saa rask, at du har kunnet lægge Mærke til hende endnu. Stakkel! Tjunideyon er ikke blot Egnens, men Øens, hele Vestindiens Skønhed.

Med sagtere Stemme og sværmerisk Blik fortsatte han:

— Hun har det dejligste Haar, sort og blankt som Silke, hendes Hud er gulbrun og mat som den dunede Fersken, hendes Øjne som Ild. Og — det tilføjede han ganske sagte — Tjunideyon er min Kæreste . . . .

Han bøjede sig ned over mig og hviskede i samme Aandedrag:

— Tjunideyon ved, hvor Skatten ligger gemt. Skynd dig at komme til Kræfter. Resten sørger jeg for.

Der var ikke gaaet mer end fem Uger siden vor Ankomst. Defrey maatte virkelig have været ualmindelig heldig. Det ærgrede mig, at jeg kun havde været ham til saa liden Nytte; men han trøstede mig og sagde:

— Det værste bliver dog at slippe bort, naar vi har Sagerne. Hele Egnens Befolkning vogter paa os. De vil slaa os ihjæl og tage Guldet fra os, hvis de opdager, hvad vi har for.

Senere fik jeg selv Lejlighed til at beundre Tjunideyon. Hun stod for mig som en Aabenbaring af Trinidads dejlige, blomstrende Foraar — moden, spænstig, gyldenfarvet, dejlig som selve Naturen, selv en Del af den herlige, kraftige, tropiske Natur, fuld af Solens Straaler, af Blomsternes Duft og Jordens Frugtbarhed.

Hendes Silkelokker var skilt i Midten og med et rødgult Baand samlet som en Hestehale i Nakken. Paa Hovedet bar hun en rød Baret, lig en fladtrykt Fez, hendes Bryst skjultes knapt af en dybt udringet hvid Chemise, og over den ene Skulder bar hun et rødt og gult vævet Klæde, der fra Livet var samlet til et Skørt.

Om hendes Hals bemærkede jeg en Snor med gamle, spanske Guldmønter.

Hun var Datter af en af Øens mindre Jordbrugere. Hendes Farfar havde været en af de sydindiske Kulier, som Englænderne indførte, da Slaveriet blev ophævet, i hendes Aarer flød fire Racers Blod. Hun boede paa sin Faders Ejendom, hvor Defrey havde lejet sit Hus, og hvor ogsaa min gamle Negerindes Hytte laa lige ved den herligste Kakaoplantage, der nu i Foraaret lignede et vidtstrakt Hav af Blomster.

Det vilde være forkert at paastaa, at jeg ligesom alle andre Mænd blev forelsket i Tjunideyon; jeg gjorde det ikke, fordi jeg vidste, at hun og min Ven elskede hinanden. Men jeg beundrede hendes Skønhed, hendes Stil, hendes yndefulde halve Kultur, og jeg interesserede mig saa meget for dette vidunderlige Pigebarn, at jeg kunde have kastet mig ind i hvilken som helst

Dyst for at sikre hendes Lykke. Og det var derfor med oprigtig Sorg, at jeg lidt efter lidt opdagede, at hun for Defrey langtfra betød det, som han for hende. Jeg vilde have givet Aar af mit Liv for at hindre det, som senere skete.

Defrey talte nødigt til mig om sit Forhold til hende. Men jeg vidste jo nok, at han egenlig ikke var draget ud i den vide Verden for at slaa sig ned paa en fredelig Landejendom og glemme alle den moderne Civilisations Goder i Samlivet med et af disse Sydens Naturbørn. Tværtimod — hans Maal var at vinde Rigdom, i al Fald Kapital til at begynde med, for ad Aare at kunne vende hjem til New York og byde en bestemt ung Dame af det fineste Selskab sin Haand.

Jeg blev derfor ikke saa lidt forbavset, da han en Dag meddelte mig, at nu havde han bestemt sig til at tage Tjunideyon med sig, naar vi drog bort fra Øen.

— Det bliver meget vanskeligere at slippe bort paa den Maade, indvendte jeg. — Tjunideyons Flugt vil sætte hele Øen paa den anden Ende.

— Det hjælper ikke, svarede han; — det er Betingelsen. Hun viser os ikke Skjulestedet, hvis jeg ikke tager hende med, naar jeg rejser. I Morgen begynder vi at hente Skattene hjem. Vi gemmer dem dels hos mig og dels her hos dig, saa lader vi nogen Tid gaa og rejser saa bort alle tre. Pengene tilhører ingen, de er gravet ned ude i Skoven, hvor Jorden er alles, men hvor ingen vil dyrke den. Alligevel vil Myndighederne vel nok lave et Nummer ud deraf, hvis de opdager os. Du har jo set de Dukater, Tjunideyon bærer paa sin Hals — hun siger, at der er fuldt op af dem og af Smykker med ædle Stene. Se denne Ring, den har hun givet mig.

— Men Pigebarnet — hvad har du tænkt dig med det stakkels Pigebarn? Var det da ikke bedre, du lod hende blive her?

— Det vil hun jo ikke, sagde han trøstesløs.

Jeg vidste nu, at Guldet var Hovedsagen — var alt — for ham; og jeg anede straks en Katastrofe.

Defrey havde taget Arbejde langt ude i den fjærneste Del af en Kakaoplantage, hvor ingen kunde kontrollere ham, og han kunde derfor træffe Tjunideyon og følges med hende langs Vandløbet dybt ind i den tætte Urskov uden at nogen vidste noget derom.

Skatten havde hendes afdøde Moder vist hende og skænket hende en Tiendepart deraf, som det var Skik og Brug fra Slægtled til Slægtled. I Hundrede Aar havde den hvilet i Trinidads Jord, og ingen anede mere Navnet paa den Familje, der havde gravet den ned. Nu var det Kvindernes Ejendom i Tjunideyons Slægt; det var deres Hemmelighed, som de skjulte for deres Brudgom, deres Mænd, deres Brødre. Men Tjunideyons Elskede, der var fra et Land langt borte vilde have Guld, vurderede alt efter Guldets Værdi. Hun blev ikke noget for ham ved det Arbejde, hun kunde yde, ved de Byrder, hun kunde bære; han var fra de Egne, hvor Kvinderne ikke arbejder, og hun mente, at kun ved at skaffe ham Guld, kunde hun holde ham fast.

Derfor viste hun ham Kvindernes Arv og bad ham tage, hvad han vilde — og saa vilde hun aldrig skilles fra ham.

I de følgende Dage fik Kostbarhederne Ben at gaa paa. Defrey og jeg transporterede dem hjem i ganske smaa Portioner, uden at noget Menneske lagde Mærke dertil. Der var Kasser fulde af Dukater og et Par mindre Skrin med Smykker. En Del Sølvtøj lod vi blive liggende, fordi det fyldte for meget.

Nogen Tid efter mærkede jeg, at Tjunideyon, som før havde været mild og god imod mig, blev fordringsfuld og næsten umedgørlig. Hun tillod knapt sin Elskede at besøge mig. Hun vilde vist have hadet mig, hvis det ikke var fordi, hun rent instinktmæssig forstod, at jeg kun vilde hendes Vel.

Hendes Pirrelighed stammede kun fra en ny Frygt for at miste Defrey. Hun anede, at hun havde baaret sig uklogt ad.

I mange Aar havde hun vogtet paa sin Slægts Hemmelighed, og nu, da hun havde udleveret den til den Mand, hun elskede,

opdagede hun, at det alene var dette Guld, han havde stræbt efter at faa fat paa, han foretrak det for hende.

Jeg var i hendes Øjne kun en fremmed, med hvem hun var bleven tvungen til at dele; men hun forstod, at jeg vilde kæmpe for hendes Ret.

En Aften kort før Afrejsen skulde finde Sted, listede Tjunideyon sig ind til mig. Den dejlige Pige omklamrede mine Knæ og græd. Hun vilde vide noget. Jeg maatte jo kende hendes Elskedes Planer.

Hvad vidste jeg? Overfor mig var Defrey stadig tavs med Hensyn til sine Planer med hende. Han talte om Fremtiden, som om hun slet ikke eksisterede.

Hun var ganske ude af sig selv. Han var ukærlig imod hende, paastod hun. Han elskede hende ikke mere; det var Guldet, Pengene, han brød sig om. Og mens hun i Raseri forbandede hans Navn, trak hun frem en gammel spansk Stilet, der aabenbart stammede fra vort Skatkammer, og trykkede den paa en talende Maade mod sine Ribben.

Jeg søgte at trøste hende:

— Det bliver nok altsammen godt, naar først vi kommer afsted, sagde jeg.

Saa hørte vi Defrey komme, og ganske lydløst smuttede hun bort, før han traadte ind.

Den dejlige Pige omklamrede mine Knæ og græd.

Jeg fortalte ham om hendes Besøg. Han rystede ærgerlig paa Hovedet og sagde:

— Jeg har delt ærligt med hende, som Aftalen var. Vi faar hver sit at passe paa; men hun ødelægger os det Hele — det gaar galt for hendes Skyld.

— Det er jo ikke Guldet, hun vil have, sagde jeg. — Har du da ingen Medlidenhed?

Han saa længe paa mig, og da han talte, sagde hans Svar mig tydeligt alt, hvad jeg vilde vide.

— Vil du have hende? Synes du om hende, maa du for mig saa inderlig gærne faa hende. Jeg opfører mig jo som en rigtig Skurk imod hende, saa mig vil hun snart høre op med at elske.

Jeg blev for første Gang vred paa ham for Alvor.

— Hun er anderledes — ganske anderledes — —

— Vrøvl, sagde han, — jeg kender disse sorte Kvinder, men jeg passer slet ikke ind i deres Tilværelse, saa lidt som hun passer i det Samfund, hvor jeg hører hjemme. At være Kvinde her; det er at være Trældyr, Slider for Manden og saa ofte som muligt sætte det størst mulige Antal Børn i Verden — saadan er Kvinderne lykkelige i dette Land! De dybe Følelser, som du digter ind i Tjunideyons Hjærte, de gror slet ikke her paa denne Ø! Hun trøster sig snart.

— Du vil altsaa forlade hende?

— Det har jeg ikke sagt! Det ved jeg ikke, det beror paa et Tilfælde. Men i Morgen Nat maa du være parat til at tage afsted.

Han gik ud og fulgtes hjemad med Tjunideyon, som skjult havde ventet paa ham.

— — —

Vi brød op ved Midnatstid den næste Nat, og dog vilde vi ikke kunne naa Port of Spain før langt hen paa Formiddagen den næste Dag. Derfra, hvor vi kom, var Vejene nemlig daarlige og gik i store Bugter. Vore Muldyr gjorde deres bedste, men med Heste vilde man have kunnet naa os.

Vi frygtede imidlertid ikke for at blive forfulgte, vor Rejse var paa en Maade forberedt. Alle i Nabolaget vidste godt, at Defreys syge Ven vilde rejse bort, og

at han selv vilde følge med til Puerto d'Espana, vi havde i nogen Tid haft vore Muldyr parate; men ingen vidste, naar Afrejsen skulde gaa for sig.

Vi flygtede kun for Tjunideyon, og derfor var Defrey og jeg i høj Grad Uvenner.

Han var urolig. Man kunde jo aldrig vide, hvad Pigebarnet fandt paa. Det var vist Defreys eneste Trøst, at alle, naar hun begyndte at skabe sig over vor Flugt, vilde le hende ud, fordi hun tog saadan paa Vej af Frygt for at miste en hvid Kæreste.

Men jeg, der saa dybere i hendes Karakter, forestillede mig, at hun længe havde haft beredent Mandskab parat og vilde forfølge os, indhente os og slaa os ihjæl, før vi naaede Byen.

Mine Tanker tumlede sig i uhyggelige Anelser, mens vi tilbagelagde de sidste Mile gennem øde Strækninger af opgivet Sukkerplantage. Solen sved gennem vore Klæder, og Varmen straalede fra Jorden som fra en glødende Ovn. Intet Læ, ingen Skygge — kun milestrakte Sletter af tørt, knivskarpt Græs og lavt sortsvedent Krat.

Vi talte ikke et Ord sammen paa hele Turen; men opmuntrede saa meget desto mere vore Muldyr med Tilraab. Først da vi naaede Hovedstadens første Huse, saa Defrey triumferende og smilende paa mig, som om han vilde bede, om vi skulde være gode Venner, nu da det hele var gaaet godt.

— Vi maa se at faa vor Bagage i Hus paa et Herberg saa snart som muligt, sagde han opmuntrende. — Man skal helst slet ikke kunne se, at vi er tilrejsende.

— Hvad har du sagt til Tjunideyon? spurgte jeg blot.

Han blev alvorlig igen.

— Vi bliver her jo hele Dagen i Dag og en hel Nat, forklarede han. Jeg har sagt hende alt, forklaret hende hele min Stilling . . . Kommer hun — godt, saa tager jeg hende med, som jeg har lovet. Men det gik da ikke an, at vi alle tre rejste om Natten. Hun ved, hvor hun skal finde os.

— For Resten, tilføjede han smilende, har jeg fortalt hende en Mængde Godt om dig — du vil sikkert kunne faa det hedt paa denne Ø, hvis du vil blive.

— Jeg rejser selvfølgelig, som det hele Tiden har været min Bestemmelse, svarede jeg kort.

Vi tog ind paa et tredie Rangs Logishus nede ved Havnen. Jeg var dødtræt efter Rejsen og fik Febermindelser allerede tidligt paa Eftermiddagen. Morgenens Anstrengelser i den stegende Solvarme havde været for meget for mig, og jeg gik derfor tidligt til Ro i den underlige Mellemting af en Seng og en Hængekøje, hvori man sover den Slags Steder.

Defreys og mit Værelse laa ved Siden af hinanden i anden Etage, og de havde Døre saavel ud til Trappegangen som til en Balkon, der løb helt rundt om Huset og havde Trapper og Stiger helt ned til Jorden.

Jeg følte Feberen slide i min Krop og faldt saa lidt efter lidt hen i en Døs. Jeg vidste, at Defrey nu og da var inde hos mig, men hvornaar det var, om det var Dag eller Nat, anede jeg ikke.

Jeg gennemlevede atter en af de frygtelige Nætter, jeg huskede fra den Periode, da jeg var begyndt at komme mig af Feberen.

En Gang, jeg slog Øjnene op, saa jeg atter Stuen fuld af de fosforlysende Ildbiller, som en Gang havde gjort mig saa angst, at jeg aldrig glemmer det. Og saa syntes jeg samtidig, at jeg ved Insekternes Lys saa, at Stuen var fuld af Mennesker — de forunderligste Skikkelser. . . .

Dér var min gamle Værtinde med sine evindelige Bønner, dér stod Defrey og nogle af mine fjærne Slægtninge; en Skare truende, grinende, sorte Landarbejdere myldrede ind, og der saa jeg en hel Flok Piger i Hvidt, de havde brusende Haar og dejlige Smykker — og dér stod den dejlige Tjunideyon. . . .

En af Ildbillerne voksede og blev til en Lampe, hun holdt i sin Haand. Og der! Hvad var det? Det som glimtede i hendes anden Haand — Stiletten! Den gamle spanske Dolk! Jeg tror jeg skreg. . . .

Ildbillerne sværmede og surrede i Kredse for mine Øjne.

Saa var jeg helt vaagen, og jeg saa nu

tydeligt — lige saa tydeligt og vist som at alt det andet havde været Feberfantasier — at en mørk Skikkelse lydløst gled gennem min Stue.

Den kom ude fra Balkonen og forsvandt i Defreys Værelse. Og udenfor min aabne Dør saa jeg andre Skikkelser bevæge sig. . . .

Hvem var det? Ham selv — eller hende — — Jeg vilde springe op, raabe, løbe ind i hans Værelse, kaste mig ind i en Kamp. Jeg svingede mig rundt for at faa Benene op over Sengekanten og besvimede saa. Den Spænding var for stærk for mine endnu syge Nerver — —

Det første jeg huskede, da jeg atter slog Øjnene op og saa, at der var næsten lyst i Stuen, var Skikkelsen, som havde været i vore Værelser om Natten. Jeg vidste saa bestemt, at den ikke var skabt af min Fantasi.

Jeg laa endnu halvt ude af Sengen og var som radbrækket i hele min Krop. Og i Dag skulde vi ombord og afsted. . . .

Jeg stod ud paa Gulvet og strakte Lemmerne, da jeg pludselig saa, at min Vadsæk, med nogle Klæder i, og hvori der var skjult en hel Kasse med Smykker og Dukater, var borte.

Med ét Skrig sprang jeg ind i Defreys Værelse og hen til hans Seng.

Jeg ruskede i ham. Hans Arm gled ud over Sengekanten og laa og svingede saa underlig dødt i Luften. Jeg saa paa hans Ansigt; det var gult som Voks, og Øjnene stod aabne. Jeg saa, at han var død. . . .

I en Taarestrøm gav jeg alle mine frygtelige Sindslidelser Luft.

Længe laa jeg og hulkede over hans Lig, rent mekanisk undersøgte jeg hans Saar, mens jeg græd. Jeg fandt et smalt Stik af en Stilet lige gennem Hjærtet. Var det mon Tjunideyons Hævn?

Pludselig styrtede jeg ud paa Balkonen og raabte og skreg som en Vanvittig til Folk kom til.

— — —

Det Hele syntes at være en dagligdags Affære. Paa tre Kvarter havde Myndighederne ordnet alt — et Lig maa jo ikke gærne ligge for længe i den Varme. Og der var ikke et Menneske, der forhindrede mig i at gaa ombord og rejse bort, saa snart jeg havde afgivet en sandsynlig Forklaring.

Den Fremmede havde haft mange Penge hos sig, jeg ogsaa; det maatte vel være et Rovmord, mente man.

Hvem, der havde gjort det, var ikke let at sige. Over 30 Gæster havde tidligt om

Jeg raabte og skreg, indtil der kom Hjælp.

Morgenen forladt Herberget, hvem de var, anede man ikke. Man fører ikke Bøger over Menneskene paa disse Egne, hvor der daglig fødes og dør saa mange, hvor et Menneske kun er et Menneske og blot tæller een mindre, naar han er død. Men Loven skulde saa vidt mulig ske Fyldest — sagde man. Begravelsespapirerne blev udstedte, den Dødes Papirer afleveret til Konsulatet, og saa skænkede Øvrigheden vist ikke det Dødsfald en Tanke mere.

Om den gamle spanske Skat og om Tjunideyon talte jeg ikke et Ord.

ÆBLET

FORTÆLLING AF DR. DIXON

ILL. AF *EIGIL PETERSEN*

Det kan falde i enhver Læges Lod at blive hentet af Politiet til et Sted, hvor en Forbrydelse er bleven begaaet.

Lægen kommer saa til at spille en ikke ringe Rolle i Sagen. Han er en af de første paa Gærnigsstedet; han hører maaske Offerets sidste Ord, eller den første Hvisken, som kommer over dets Læber i det Tilfælde, at Lægens Kunst overvinder den truende Død; han ser Blikket i Offerets Øjne, Ansigtets Minespil, naar Bevidstheden vender tilbage, eller han beskriver Giftens eller Saarets Art og hjælper Retfærdigheden et mægtigt Skridt frem til Forstaaelse af, hvorledes Forbrydelsen er bleven begaaet.

— Hvad er der sket, spurgte jeg Betjenten.

Ogsaa jeg har flere Gange, mens jeg praktiserede, været Politiet behjælpelig i vanskelige Sager, og i en enkelt af disse kom jeg endog til at spille en langt større Rolle, end Politiet nogensinde fik at vide.

Dødtræt var jeg kommen lige fra en anstrengende Vagt hos en Difteritispatient og vilde netop til at klæde mig af, da det ringede paa min Klokke. Der blev sagt, at det var Politiet, som havde Brug for mig i et Hus lige i Nærheden, og jeg maatte af Sted igen.

— Hvad er der sket? spurgte jeg Betjenten under Vejs.

— Der er en som har skudt sig. Han er for Resten stendød, saa der bliver ikke meget at gøre.

— Kunde De saa ikke lige saa gerne straks køre ham til Hospitalet og faa Døden konstateret?

— Jo, det plejer vi jo, svarede Betjenten. — Men der er alligevel noget særligt paa Færde her. Det er vist ikke et almindeligt Selvmord. Overbetjenten, som blev hentet fra Stationen, fandt det rigtigst at hente Inspektøren i egen høje Person, og Inspektøren vil have en Lægeundersøgelse paa Stedet. Og saa mente vi, at da De boer lige herved — —

— Ja, tak, tak, det er godt — hvem er det saa, der er Helten i Tragedien.

— Det er en gammel Mand i Nr. 8 oppe paa

fjerde Sal, jeg kan saamænd ikke en Gang huske, hvad det er, han hedder.

— Fuchs! raabte jeg, — er det ham den gamle — naa, nu er han jo død, saa jeg vil ikke sige mere. Er det virkelig ham?

— Naa, De kender ham i Forvejen. Det kan maaske være meget heldigt, jeg tror nok Inspektøren har lugtet, at det er en god Sag denne — ikke et af disse almindelige, kedelige Arbejdsmands-Selvmord.

Jo vist kendte jeg Fuchs. Han paa en Maade ejede mig med Hud og Haar, denne gamle Aagerkarl. Det var i hans Hus jeg boede, det var hos ham, jeg havde laant Penge til at nedsætte mig for, og det var til ham, alle mine Ejendele var pantsatte. Jeg var lige begyndt at praktisere den Gang, og det kneb saamænd haardt nok for mig at skaffe den gamle Gnier Renterne. Og Medlidenhed var det Synd at sige, at han led af.

— Saa er det vel et Rovmord, sagde jeg. Han havde vist Penge nok.

Imidlertid var vi naaet til Huset, hvor Fuchs boede, en 4-Etagers Ejendom, der udelukkende var lejet ud til Beboelse.

Et Skud i det Hus havde selvfølgelig øjeblikkelig faaet alle Beboerne fra Kælder til Kvist paa Benene. Vi kunde næsten ikke bane os Vej op ad Trapperne.

Jeg var desværre godt kendt med Lokaliteterne. Indenfor en Dør uden Navneplade laa den gamle Aagerkarls forholdsvis elegant udstyrede tre Værelsers Lejlighed. Fuchs havde ingen Venner og boede ganske alene i større Luksus end gamle Pebersvende ellers plejer at omgive sig med, og han var en ivrig Samler af Antikviteter, gamle Værdisager og Malerier.

Han var personlig nærmest en uhyggelig Fremtoning, høj, sværtbygget, fedladen, rundrygget, hans Ansigtstræk var kluntede, Munden halvaaben, Øjnene vandblaa posede og intetsigende. Hans Metode var at spille dum, og han var derfor saa meget desto farligere for sine Ofre. Han lod sine Klienter tro, at de kunde rende rundt med ham indtil de en Dag opdagede, at de sad saa nydeligt i Saksen, og han havde dem i sin Lomme, som man siger.

Denne Mand var altsaa funden død. Jeg turde sværge paa, at han var ikke den Mand, der tog sig selv af Dage.

Hele Huset var bleven opskræmmet ved et Skud fra gamle Fuchs Lejlighed. Alle stormede derop og mødte Fru Smith, hans Husholderske, som havde et lille Kvistværelse ovenover. Hun raabte, at der maatte være sket en Ulykke. Hun dundrede paa Entrédøren, og da der ikke blev lukket op, løb hun op igen efter sine Nøgler, som hun i Hastværket havde glemt.

Men der sad en Nøgle i Døren indvendig, og saa havde man maattet sprænge Døren.

I Fuchs' Dagligstue havde man fundet ham siddende i en Lænestol. Han var sunket forover mod Bordet, og Blodet strømmede ud af et Hul i højre Side af hans Hoved. Paa Bordet laa en svær Revolver.

Jeg erklærede straks Manden for død. Saarets Retning var saaledes, at han godt selv kunde have tilføjet sig det. Alt tydede paa, at der var sket en Ulykke, navnlig det, at Døren var aflaaset fra den indvendige Side, og at Fuchs lige havde siddet ved sit Bord og røget en Cigar; der fandtes ganske vist Aske af to Cigarer, men hvad beviste det, derfor kunde Fuchs jo godt have været alene i Værelset i sin sidste Stund. At den gamle Egoist skulde have taget Livet af sig med fuldt Overlæg, var der ingen af de Tilstedeværende, der troede paa. Husholdersken erklærede, at Vaabnet var den Afdødes eget.

Men Politiinspektør K., der var en ualmindelig smart Mand, havde opdaget nogle ganske mærkelige Omstændigheder, der foranledigede ham til at bede mig lægge særlig nøje Mærke til alt — Ligets Stilling, Fingrenes Krumninger, Saarets Rande og meget mere.

Det, som havde vakt Politiassistentens Opmærksomhed, var, at et Vindu stod aabent. Fuchs sad rigtignok ofte for aabent Vindu, naar Vejret var godt, men skønt Lejligheden laa paa fjerde Sal, fandt Inspektøren, at den Omstændighed, at en Tagrende løb ned lige bag Vinduet, og at en rask Gymnastikker ved dens Hjælp vilde være i Stand til at svinge sig op paa Taget, var nok til at et aarvaagent Politiøje turde gætte paa, at der var bleven begaaet en Forbrydelse. Nogle Mærker paa Muren udenfor syntes at bestyrke hans Mistanke.

Forhørene bekræftede imidlertid ikke hans Formodninger, og Retten sluttede Sagen med Kendelsen: en ulykkelig Hændelse.

Og glad var jeg; thi sandt at sige, saa delte jeg Politiinspektørens Mistanke; men medens han brændte efter at komme til Bunds i Sagen, saa ønskede jeg intet hellere end at den, der havde bragt det gamle Skadedyr ud af Verden, aldrig maatte blive funden. Alt beviste, at han ikke havde tilstræbt pekuniær Fordel deraf, sandsynligvis var det en Mand, hvis Ære eller nærmeste Familie truedes af denne Vampyr.

Havde Politiassistenten vidst, hvad jeg ved et Tilfælde havde opdaget, havde han været sikker i sin Sag. Jeg gjorde imidlertid kun min Pligt som Læge; mine egne smaa Eksperimenter vedkom ikke Politiet.

Da alt i Værelset var bleven maalt, undersøgt og fotograferet og Liget var bleven fjærnet, havde Fru Smith faaet Lov til at rydde op i Værelset. Blandt de Ting, hun bar ud, var en Frugtskaal og en Tallerken med nogle Ækleskræller og et lille Æble, hvoraf der kun var bidt en eneste Gang; det var imidlertid et af

disse smaa Æbler, som man tager i to Mundfulde, saa Stumpen var vel undgaaet Politiets Opmærksomhed, maaske fandt man det ogsaa ganske uden Betydning.

Jeg studerede imidlertid netop i den Tid meget ivrigt forskellige Slags Gifte og agtede at udgive en historisk Afhandling om hvilke Giftsorter, der i ældre Tider sandsynligvis var bleven anvendte ved de berømteste historiske Giftmord. I den Anledning havde jeg eksperimenteret en Del med visse Giftstoffers Indførelse i Æbler, og rent mekanisk, næsten tankeløst stak jeg Æblestumpen i Lommen.

Da jeg kom hjem, tog jeg den frem, smilte over min egen Tankeløshed og vilde just til at smide Æblestumpen væk, da jeg blev opmærksom paa nogle mærkeligt uregelmæssige Furer lige i Biddet. Jeg tog et andet Æble, bed deraf og saa, hvor tydeligt man kunde bedømme et Menneskes Tandsæt af Mærkerne i et Æble, han havde bidt af.

Den Mand, der havde bidt af gamle Fuchs Æble, manglede ganske sikkert en Fortand i Udermunden. Men hvordan hang det nu sammen, gamle Fuchs havde jo et helt elegant regelmæssigt Sæt af forlorne Tænder.

Og naar jeg saa rigtigt til, saa havde ogsaa Tænderne i Overmunden paa den Mand, der havde bidt af Fuchs Æble, været ualmindelig uregelmæssige.

Alle Beboerne fra Kælder til Kvist var paa Benene.

Inden Æblet endnu var bleven brunt og indskrumpet, tog jeg et Aftryk af Mærkerne deri, jeg konstaterede, at Æblet ikke var forgiftet, og kastede det saa bort. Jeg var nu sikker paa, at der havde været en Fremmed i Stuen, da Revolverskuddet gjorde Ende paa Fuchs' Liv, men jeg besluttede at beholde min Opdagelse for mig selv. Jeg havde ingen Forpligtelse til at assistere Politiet med at fange Forbrydere.

Desuden, alt var jo bedst, som det var. Den gamle Aagerkarl efterlod sig ikke en eneste hverken nær eller fjærn Slægtning, ingen savnede ham — ja, maaske nogle enkelte Klub-Venner — men de var yderst faa i Sammenligning med alle de Mennesker, der drog et Befrielsens Suk, da den haardhudede Aagerkarl, som havde forledet mangt et hæderligt Menneske til at begaa en skæbnesvanger Letsindighed i et fortvivlet Øjeblik, døde, og hans Sager kom under en mere hæderlig Administration.

Alligevel kunde jeg ikke lade være med at tænke dybt over min Opdagelse.

Hvad vidste jeg nu om denne Fremmede, der sandsynligvis havde skudt Fuchs med hans egen Revolver? Det maatte være en høj, kraftig Mand, i al Fald en fortrinlig Gymnastikker, ellers havde han ikke kunnet naa fra Vinduet ud til Nedløbsrenden og støttet til den og Gesimsen svinge sig op paa Tagrenden og klatre langs Tagene til en anden Ejendom for at finde Vej ned. Desuden vidste jeg, at han manglede den ene Fortand i Undermunden, og at et Hjørne var bleven brækket af en anden Tand i Undermunden.

Mere end disse Fakta, tænkte jeg, behøver en dygtig Opdager næppe for at finde den Mand, han søger.

Af disse Omstændigheder kunde jeg atter drage andre Slutninger. Hans andre Tænder var som omtalt ret uregelmæssige nærmest knudrede, saadanne Tænder er altid stærke og sunde, hvorfor jeg maatte antage, at den brækkede Tand stammede fra et Uheld, et Slag eller et Stød, sandsynligvis det samme Slag, som havde skilt ham helt af med Fortanden. Den Fremmede var maaske Sportsmand, tænkte jeg.

Herpaa tydede ogsaa den Omstændighed, at der kun fandtes én Cigarstump, ingen Drikkevarer, men en Skaal med Frugt. En Sportsmand i Træning hverken ryger eller drikker; men et Æble siger han sjældent Nej til.

Det morede mig ligefrem at sidde saaledes og prøve min egen Skarpsindighed. Alligevel kunde det aldrig falde mig ind at forsøge mine Evner som Opdager. Jeg var nærmest ligeglad, om Morderen blev funden eller ej; det var Tilfældet — som man paastaar er den bedste af alle Opdagere — der en Dag lod mig krydse hans Vej.

En af mine Venner og jeg besøgte ret ofte Franzettis italienske Restauration, hvor man for en billig Penge faar en ualmindelig udsøgt og velsmagende Middag. Den ligger midt i Byens Hjærte og besøges derfor af alle Slags Folk, blandt andre kommer der en Mængde unge studerende Mennesker. Mange Klublokaler og Kursus ligger jo i samme Kvarter af Byen.

Vi tog Plads ved et af de lange opdækkede Borde, hvor man føler sig som hensat til et elegant Hotels Table d'hote, mens man dog samtidig kan have det saa ugenert, som man selv ønsker. To Venner kan ikke finde et bedre Sted at slaa Eftermiddagstimerne ihjel; vil man sidde ganske for sig, er der aldrig nogen, der blander sig i ens Samtale, og er man alene og ønsker lidt Selskabelighed, træffer man paa det Sted næsten altid en dannet Mand i samme Situation.

Overfor os sad en ung, høj, smukt bygget Mand, en af de fineste Sportsmandstyper, jeg nogensinde har set.

Man kunde ikke andet end lægge Mærke til hans velformede Skikkelse og hans kønne, friske Ansigt, der udtrykte Mod og Bestemthed, og dog var der i hans Øje et vredladent Glimt, der gjorde, at man ikke just følte sig indbudt til at indlade sig med ham

Fra det Øjeblik, jeg havde set ham, hang mine Øjne uvilkaarligt ved hans Ansigt. Jeg ved ikke hvorfor, men jeg var straks kommen til at tænke paa Fuchs' Mord. Saaledes tænkte jeg, kunde jeg forestille mig den Mand, der begik Forbrydelsen.

Rimeligvis var det den Omstændighed, at Manden utvivlsomt var en vel træneret Sportsmand, og at der stod en Frugtskaal foran ham, der fik mig til at anstille disse Betragtninger.

Uvilkaarligt saa jeg paa hans Tænder, mens han spiste. De var knudrede, og — jeg troede næppe mine egne Øjne — i hans Undermund manglede den ene Fortand og en anden Tand var i Stykker.

Jeg blev i den Grad bragt ud af Fatning, at min Ven flere Gange talte til mig, uden at faa Svar. Han blev lidt utaalmodig, og jeg maatte bede ham have mig undskyldt, frem for alt lade som ingen Ting og vente med at faa en Forklaring til senere.

Paa den unge Athlets Tallerken laa nogle Nøddeskaller, nogle Æbleskræller og et Æble, han var begyndt at bide af. Jeg vilde have givet meget til, at jeg kunde have undersøgt det nærmere. Sporhunden var vaagnet i mig. Uden at have den bestemte Hensigt, at bringe den unge Mand i Politiets Garn, havde jeg dog besluttet, at skaffe mig Vished for, at det var den Mand, jeg var kommen paa Spor efter.

Tilfældet stod mig yderligere bi. Da der kun var en lille Bid Æble tilbage, vendte den unge Mand sig bort fra Bordet, for at kalde paa Kellneren, og jeg snappede i samme Sekund den lille Bid Æble fra hans Tallerken.

Min Ven saa forundret paa mig, og jeg hviskede:

— Vent bare.

Den unge Mand vendte sig atter om mod Bordet, saa paa sin Tallerken, saa omkring paa os andre, derefter paa Gulvet, og tilsidst fæstede hans Øjne sig med et haardt, vredt Udtryk paa mig.

Jeg mærkede, at jeg blev forlegen under hans Blik, min Samvittighed var jo ikke helt ren; og jeg anede ikke, hvad jeg skulde sige, hvis han talte til mig.

Men han skyndte sig blot at betale og komme afsted.

— Bliv siddende lidt og betal saa, sagde jeg til min Ven. Jeg maa vide, hvor den Herre boer. Kom hjem til mig i Morgen, saa skal du faa hele Forklaringen.

Hvorfor jeg vilde vide, hvor den Mand boede, vidste jeg knapt. Selv om jeg var sikker paa, at han var Fuchs' Morder, saa vedkom det jo strængt taget ikke mig, jeg vilde jo alligevel ikke give Politiet hans Adresse. Grunden til, at jeg forfulgte ham, var snarere den, at jeg ønskede en Samtale med ham for at faa min egen Skarpsindighed bekræftet. Der er noget i det gamle Ordsprog, at har man sagt A, maa man ogsaa sige B.

Men var jeg skarpsindig, saa var han det ogsaa. Han havde opdaget, at jeg fulgte efter ham, og har sandsynligvis antaget mig for Politimand. Han kunde have gaaet lige hen til mig og sagt: Hvorfor forfølger De mig, saa vilde jeg have fortalt ham det, og vi vilde rimeligvis have gaaet ind paa en Kafé sammen og være skiltes som gode Venner. Men han foretrak at tage Flugten.

Han tog først en Droske og kørte Gade op og Gade ned. Jeg fulgte efter i en anden. Han tog en Omnibus og jeg en anden Droske. Tilsidst gik han ind i et Hus, hvor jeg er sikker paa, han ikke boede. Jeg noterede alligevel Adressen og gik hjem.

Hjemme forsøgte jeg at tage et Aftryk af den Stump Æble, jeg havde taget fra ham; men Eksperimentet lykkedes ikke helt. Æblet havde ligget for længe i min Lomme; alligevel kunde det nok have været fremlagt i Retten som Bevis.

Min Ven kom den næste Formiddag for at høre den interessante Historie, som han formodede maatte ligge bagved min mærkelige Opførsel den foregaaende Dag, og han fik ogsaa alt at vide.

Vi havde næppe sat os, før der kom et Brev til mig, som forbavsede mig meget. Det lød saaledes:

Hr. Dr. Dixon!

Jeg ved ikke, hvad Deres Hensigt var med at forfølge mig i Gaar. Efter Deres Opførsel at dømme maatte jeg tro, at De var en Politimand. Jeg vilde vide, hvem min Fjende var, og da De havde opgivet at forfølge mig, fulgte jeg efter Dem. Til min Forbavselse saa jeg, at De er Doktor Dixon.

Jeg ved jo nok, at De havde noget med Fuchs-Sagen at gøre, men ventede mig oprigtig talt ikke, at der truede mig nogen Fare fra den

Tilsidst fæstede hans Øjne sig med et haardt, vredt Udtryk paa mig.

Kant. Ja, jeg troede egenlig slet ikke, at der truede mig nogen Fare.

Inden jeg nu forlader Landet, vil jeg dog gøre en Bekendelse, som jeg saa vil overlade til Dem at benytte, som De finder for godt. Man vil aldrig finde mig, men jeg vil have, at hvis Offenligheden nogensinde bliver bekendt med den Gærning, jeg har gjort, at den da skal bedømme mig rigtigt, og jeg vil have at De — hvis De er den eneste, der har opdaget min Hemmelighed — skal vide, hvorfor jeg handlede, som jeg gjorde.

Jeg havde jo nok lagt Mærke til, at De stirrede paa mig, som om De vilde se lige igennem mig, og da De tog mit Æble, var jeg ikke et Øjeblik i Tvivl om, at man var paa Spor efter mig.

Hr. Doktor, som Barn var jeg ualmindelig hidsig og voldsom, men ved at bringe mit Legeme under fuldstændig Kontrol ved Hjælp af Sport og ved at sætte alt ind paa at beherske min Vrede, lykkedes det mig at blive anset for en rolig Mand. Kun en eneste Gang har jeg, efter at jeg er bleven voksen, ladet min Hidsighed løbe af med mig. Det var da jeg dræbte Fuchs, og det fortryder jeg ikke — for det var ingen Forbrydelse.

Denne Mand har bragt min Fader i Tugthuset og saa at sige myrdet min Moder, for hun døde af Sorg. Ja, jeg har et andet Navn nu, et Navn, som er anset og uplettet, ingen ved, hvorfra jeg stammer; men hvis De har kendt lidt til Fuchs' Affærer, gætter De nok, hvem min Fader var.

Min Fader var Legetøj i denne Mands Hænder. Fuchs kunde ingen Forretninger gøre i sit eget Navn, saa lod han min Fader besørge dem; det vil sige, det var Fuchs, der spillede Kortene, og min Fader, der lagde Navn til. I min Faders Navn lavede Fuchs Aktieselskaber og spekulerede paa Grænsen af det kriminelle. Min Fader havde ikke Begreb om Forretninger, men gjorde alt, hvad Fuchs forlangte. Spekulationerne gik galt, og Fuchs lod min Fader begaa rene Falsknerier. Aktieselskaberne gik i Stykker, og min Fader stod med hele Ansvaret. Fuchs trak sig tilbage fra hele Historien, men min Fader blev straffet for Falsk og Bedrageri. Meget tjener til hans Undskyldning, og det i alt Fald tjener til hans Ros, at han sørgede mere over alle de fattige Mennesker, han havde ruineret, end over sin egen Ulykke.

Jeg anede ikke noget om alt dette, før jeg blev sytten Aar gammel. Nu er jeg fire og tyve, og først for et halvt Aar siden lykkedes det mig at opdage, hvor den Skurk var bleven af, som gjorde min Fader til en Forbryder.

Han havde skiftet Navn og drev nu Aagerforretning i det smaa. Ved et rent Tilfælde traf jeg ham paa en Sagførers Kontor. Han blev grøn i Ansigtet af Skræk, da han saa mig, og han maa altsaa have holdt Øje med sit tidligere Offers Søn, siden han kendte mig. Det undrede mig, at jeg havde en saa frygtindgydende Virkning paa denne Mand, og ved at spørge Sagføreren ud fik jeg at vide, at Fuchs tidligere havde drevet Forretninger under et andet Navn — det Navn, som var bleven min Faders Ulykke.

Jeg opsøgte den gamle Skurk i hans Lejlighed for af hans egen Mund at høre bekræftet, at min Fader ikke var nogen uhæderlig Person. Jeg vilde have ham til at give mig en skriftlig Redegørelse for sit Forhold til min Fader, og dermed vilde jeg i Offenlighedens Øjne rense min Faders Minde.

Men det gik ikke saa godt, som jeg havde ventet, hos den gamle Forbryder.

Han mødte mig først paa Trappen og bød

mig venligt op med sig. Saa sagde jeg, hvad jeg forlangte, og han lovede at tænke over det til den næste Aften.

Da jeg kom var han ualmindelig elskværdig. Han bød mig Cigarer og Vin, hvad jeg dog afslog, da jeg er Afholdsmand i begge Retninger. Saa satte han Frugt paa Bordet, og vi begyndte at tale om Forretningerne.

Han havde fundet en anden Maade at ordne Sagen paa, sagde han, og kort at fortælle — han bød mig først 10,000 Kr., saa 15,000 og tilsidst 20,000 Kr., hvis jeg vilde forlade Landet. Han forsikrede mig, at lige siden det var gaaet min Fader — hans ulykkelige Ven kaldte han ham — galt, havde han sat denne Sum ud til Fordel for hans Søn.

Det slog mig straks, at denne hæslige Forbryder var endnu mere skyldig, end jeg fra først af troede, og jeg blev endnu mere overbevist derom, da jeg saa den gamle Skurk ryste som Espeløv, hver Gang jeg tog lidt ivrig paa Vej.

En Gang kørte han endog sin Lænestol tilbage fra Bordet og snappede en Revolver, der laa i Bordskuffen.

— Jeg har længe været forberedt paa det værste, raabte han. — Men det skal ikke lykkes Dem, at pine en Øre mere ud af mig! Ikke en Øre! Tyve Tusinde, det er alt.

Jeg var nu bleven drevet til den yderste Grad af Vrede og var fast beslutlet paa at vriste den fulde Sandhed fra ham, om jeg saa med mine Negle skulde flaa den ud af hans Hjærte; men desværre for ham gjorde den Revolver, han havde liggende ved sin Side, ham fræk.

Rent i Tanker — maaske for at berolige mig, maaske blot for at have noget i Hænderne, havde jeg taget et Æble, som jeg sad og skrældede og bed af, mens Blodet sydede i mine Aarer.

Saa pludselig begyndte Slynglen at haane min Fader og kalde ham en Tyveknægt, der havde fortjent sin Skæbne.

Det var for meget for mig.

Hr. Doktor, De kender vist den Fornemmelse, man har, naar man skal til at besvime, denne underlige kildrende Fornemmelse fra Hovedet og ud i alle Lemmer, som man føler samtidig med at det bliver sort for ens Øjne. Saaledes følte jeg mig.

Jeg lagde Æblet fra mig, tog Revolveren, pressede den mod Udyrets Tinding, før han kunde rejse sig, og trykkede til.

Saasnart jeg havde hørt Knaldet, var jeg rolig igen og kunde med klart Hoved beregne Chancerne for at slippe bort.

Jeg tog min Hat og løb hen mod Døren; men da hele Huset var i Oprør, maatte jeg se mig om efter en anden Udgang. Der var kun Vinduerne. Jeg maalte Afstanden op til Tagrenden og saa, at det var min eneste Redning. Man var allerede begyndt at banke paa Døren. Jeg er stærk og smidig, og det lykkedes mig at slippe bort over Husenes Tage.

Jeg ved, at jeg ikke handlede rigtigt. Men jeg føler ingen Samvittighedsnag, og jeg er fuldt og fast overbevist om, at det vilde være for haard en Straf, ja ganske meningsløst. om jeg for denne Forbryders Skyld skulde komme til at tilbringe hele mit Liv i Tugthuset. Jeg kæmper til sidste Blodsdraabe for min Frihed, og jeg haaber, at jeg har et langt og lykkeligt Liv for mig — trods alt.

Brevet manglede Underskrift.

Da jeg havde læst det, gav jeg det til min Ven.

— Her har du Forklaringen, sagde jeg.

Da han ogsaa havde læst det, spurgte han mig, hvad jeg agtede at gøre.

— Intet, sagde jeg. Mine Evner som Opdager har staaet deres Prøve. Dette Brev vil jeg gemme som Bevis derfor. Det er rart at have en Hemmelighed for Politiet. De Folk tager desværre ofte ikke tilbørligt Hensyn til Lægernes Erklæringer, hvorfor skal vi Læger saa hjælpe dem med at gøre deres Arbejde? Der er jo ikke den Overbetjent, som ikke er af den Mening, at han ser klarere i en Forbryders Hjærne end ti Læger. Hvis Politiet er tilfreds med det Punktum, som Retten har sat efter Fuchs-Sagen, hvorfor skal saa jeg komme med en Efterskrift.

EN ØGLEREDE

Sverrer Knudsen

EN HISTORIE FRA SYDFRANKRIG

AF THOMAS P. KRAG

TEGNINGER AF SVERRER KNUDSEN

Thomas P. Krag

Jeg forlod Ville franche s. m. og drog op i det franske Bondeland. Befolkningen var anderledes her, syntes jeg, end i andre franske Bondebygder. Maaske Rivieraens Luftning var naaet hid. Maaske Historier om Monte Carlos Guld havde forvirret Sindene. Jeg har aldrig set griskere Øine hos nogen end hos de Bønder, og samtidig var der noget slapt i deres Mine, som gad de ikke selv tjene Pengene.

Men der var en Mængde Roser i Egnen. De vælted udover i Masse. De groed frem fra alle Sprækker, tidt stod en tung, overdaadig Rose i den hvide Sand eller paa en Klippe, hvor der ikke fandtes mere end tre Korn Muld.

Der var tillige mange gamle Ruiner i Egnen. Minder fra en forlængst forgangen Tid. Hist stod nogle Murrester af en hensmuldret Kirke, her en Fontæne, som var i Færd med at overgroes af Græs- og Slyngplanter . . . her kom vi til Haver, som mangled Gjærde. Appelsiner og Mandariner blinked frem fra Løvet. . . . hist oppe paa Bjerget et Slot i Ruin, Resterne af et gammelt Taarn vakte hos os Mindet om middelalderske Sagn. Derinde kunde en Faustus have boet: der kunde han have siddet som gammel Mand og ruget over sin Visdom og ønsket sig ung igen, ønsket Elskov og Ungdommens Brus i Blodet, om saa hele hans Liv i Evighed skulde undgjælde derfor.

Gamle Mure, gamle Tider . . . ingen kjender dem her. Naa, det fik endda være. Men hvorfor kjendes ikke det jevne daglige Arbejde ligesaa vel her som andetsteds i Frankrig, hvor Bonden saar og Konen stopper Strømper og paaser, at helst den Strømpe er hel, hvori Spareskillingerne skal gjemmes?

Se det gjorde blandt andre ikke Pierre Gratte og hans Kone. De var meget dovne. Hele Dagen sad de og pustede. De havde tykke Kinder og dobbelte Hager. De talte ikke mere end højst nødvendigt... Men æde kunde de og drikke, og de havde ogsaa Forstand paa gode Klæder og andet af Penges Værd.

Det gik dem galt tilsidst; men en lang Stund gik det godt. Det var, da de levede højt paa den ulykkelige Skomagersvend og paa den stakkars Skræddersvend og Konditorsvenden. . . .

Men lad mig fortælle Historien, som jeg hørte den. Den er et af mange Exempler paa den rolige Haardhed, de besidder der Syd. Hør bare:

Pierre Gratte og hans Kone havde arvet Gaarden i god Stand efter Pierres Far, der var en driftig og en flink Mand. Men Pierre selv var ikke driftig og flink, og hans Kone ligned ham i saa Henseende. Ja, de var begge dovne og vilde heller sælge, snart det Stykke Eng og snart det Stykke Skog, end at drive Gaarden op ved sine Hænders Arbejde. Følgen var, at denne efterhaanden forfaldt og svandt ind til næppe det halve af, hvad den havde været, før de fik den.

Foruden at være lade og ædelystne var Far og Mor Gratte Folk, der var kjendt som meget hjerteløse. En mørk Nat var en Mand faldet i en Dam, som laa lige ved Gaarden. Han kunde ikke klare sig op. Bunden gav sig under ham. Han skreg gudsjammerlig, og han skreg længe. I sidste Øjeblik blev han trukken op af to Mand, der heldigvis kom til. Men havde det beroet paa Far Gratte og hans Kone, saa havde Manden blevet, hvor han var . . .

Det gik som sagt tilbage for dem; men saa var det, at den lille Claire Jeanette kom i Huset hos dem. Hun var i Familieskab med dem, og hun havde nok samme Blod i Kroppen som de. Doven var hun ogsaa, og hun holdt af god Mad og god Drikke og vakre Klæder — helst naar slige Ting kunde komme uden for stor Anstrængelse. Forresten tog hun manges Opmærksomhed fangen; thi hun saa ud som en liden Bydame. Hendes Ansigt og hendes Figur var noget for sig selv. Øinene slog muntre Gnister, og hun gik slig, at det sprat for hvert Skridt, hun tog. Om det saa var hendes Hænder: de var meget hvidere, end en Bondepiges plejer at være, og de var af en fornem Facon, saa de fine Hansker, hun skaffed sig, gled saa let paa dem, som en Vante glider paa en almindelig Bondenæve. Mange sagde til Far og Mor Gratte: „Hun vil nok faa Friere!“ Da kan det hænde, de to gamle spiled de dumme, listige Øine op og begyndte at begribe, at her var kanske noget, der var ligesaa godt som Gaard og Grund.

Og kanske forstod Claire Jeanette det samme. Hun var ikke mere end sexten Aar, før den første Mand, en ung, rig Kjøbmand, saa venlig til hende. Hun fik ham ogsaa ud til sine Plejeforældre; men da disse tog Sagen alvorligt med Forlovelse og Bryllup, saa tænkte vel Kjøbmanden baade det ene og det andet. En slig liden Pige som Claire Jeanette var nok lystelig at skue, men en anden Sag var det jo at tage hende til Kone. Imidlertid kunde Kjøbmanden vanskelig rive sig løs. Han gik mangen Gang ud til de gamle, og han enedes igrunden godt med dem. De gav ham altid godt Haab og vakre Løfter om, at vel nok Claire Jeanette tilslut vilde give sig og blive hans Søndagskjæreste. Og Kjøbmanden paa sin Side var ingen smaalig Fyr. Han lod mangen Mynt blive igjen derude, og han lod heller ikke Claire Jeanette gaa tomhændet omkring. Hun fik Ringe og Broscher og kulørte Silketørklæder, og hun smilte meget nydelig for hver ny Foræring, som kom. Men knibsk var hun, det lille Asen. Den unge Kjøbmand bandte mangen Gang hen for sig. . . .

Men endelig blev han kjed af det hele. Han begreb fuldt og helt, at han var latterlig, der han gik — at de to gamle og den unge Tøs bare vilde ribbe ham for Penge og for Ting af Penges Værd. Og da han var en fornuftig Mand, hørte han op med at komme.

Efter den unge Kjøbmand fulgte to Gamlinger med guldknappede Stokke og meget Guld i Pungen. De blev ogsaa plukket inderlig af Far og Mor Gratte. Men da ogsaa de begreb, hvor det hele bar hen, bed de sig af Ærgrelse i det lange, graahvide Skjæg og lod være med at komme.

Men Kjøbmanden og de to gamle Kavallerer var nu igrunden ikke bedre værd end at bli' snydt; men Skræddersvenden, som saa den falske Claire Jeanette og blev forelsket, forelsket ærlig og redelig og opover begge Ørene, — ja, ham kan man gjerne ynkes lidt over. For han vilde Claire vel i alle Maader. Han vilde forlove sig

med hende og gifte sig med hende, naar bare hun vilde. Men Claire Jeanette vilde ikke. Hun sagde ham det lige ud.

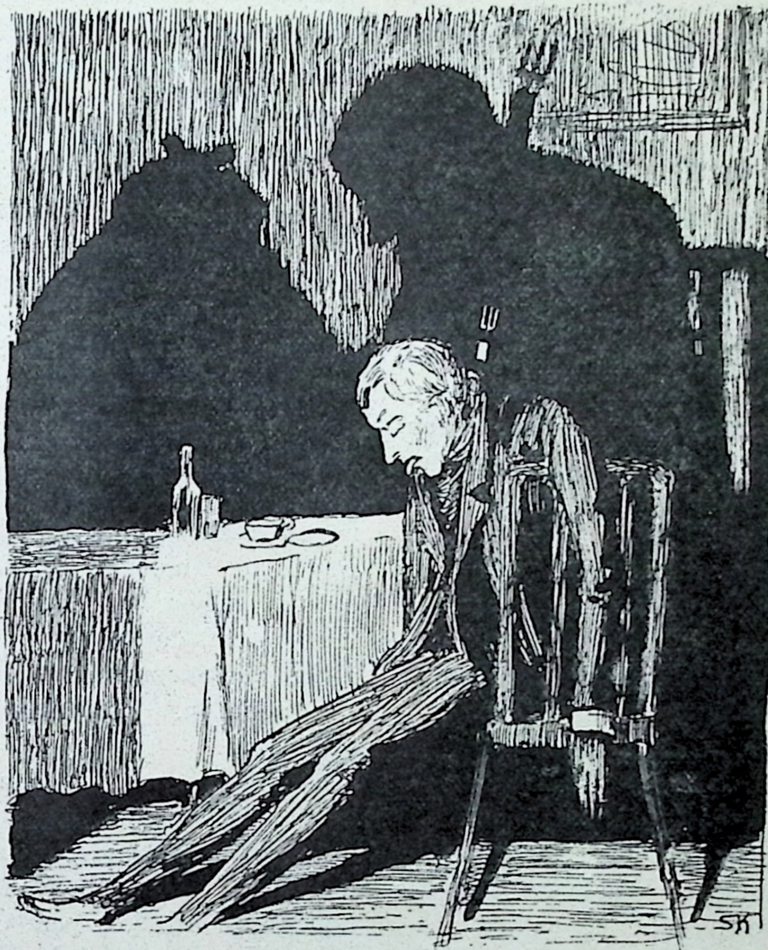
Men Skræddersvenden var fremdeles forelsket. Han sansed ikke andet, han bønfaldt hende om at give ham sit Ja, engang for alle. Han vilde leve for hende, ja, han vilde dø for hende! ... det raabte han med stor Stemme: „Jeg vilde dø for dig, Claire Jeanette!“

Men en Kveld, medens Skræddersvenden sad hos Far og Mor Gratte og Claire Jeanette, og han raabte det samme, at han vilde dø for hende — da smiled Claire Jeanette, og Far og Mor Gratte smiled saa vidtogsaa. Skræddersvenden vilde jo endelig dø forhende. Han sagde det saa tidt. Naa, det var igrunden godt nok. Det trængtes saamæn snart, at han døde, ... det trængtes endog meget snart. Han sad i Huset og hængte hver evige Kveld, og han var jaloux som en Mohr. En Dag, Claire Jeanette spadserede med en ung Herre, hun havde truffet paa et Søndagsbal, mødte Skræddersvenden hende og hendes Kavaller, og han gjorde Skandale, rent ud sagt. Snakked strængt til hende og truede den unge Herre med Prygl.

Nej, han var sandelig besværlig.

En Aften sad Skræddersvenden hos Grattes, og Claire var venligere mod ham end ellers, og Mor Gratte kogte The og bød ham en Kop. Han modtog den med: mange Tak! og han drak. Men det var dumt gjort af Skræddersvenden, for i Theen havde Mor Gratte blandet en Sovedrik, og det saa meget, at Skrædderen sov ind, før han havde faaet drukket helt ud.

Men for at ikke den brave og elskovsfulde Skræddersvend skulde lide mere for sin Kjærligheds Skyld, tog Mor Gratte et Tørklæde af Skrædderens Hals. Det var endog et Silketørklæde, som Skrædderen møjsommeligt havde kjøbt og taget paa, for at være bedaarende for Claire. Og se, det tog Mor Gratte og bandt en Knude paa det og gav ham det igjen om Halsen. Men hun gjorde mere: hun stak en Gaffel ind mellem Tørklædet og Halsen og drejede nu Gaffelen rundt saa længe, til Skrædderen kvaltes.

Hun drejede nu Gaffelen rundt saa længe, til Skrædderen kvaltes.

Nu blev der sendt Bud efter Doktor; men denne var gammel og halvblind, og Far og Mor Gratte sad hver i sin Stol og saa ud som Folk, der ikke kunde gjøre en Kat Fortræd, og Claire sørgede over sin „Forlovede“ — nok er det, Dødsaarsagen blev Apopleksi ...

— Noget efter at Skræddersvenden var borte, blev en Skomagersvend gal efter

Claire. Og hun tog ham med hjem og lod ham blive kjendt med Far og Mor Gratte. Og den næste Dag kom han med Støvler til de to Gamle og med fine Gjedeskinds Sko til Claire. Ja, det kan nok være, at der kom Skotøj til Huse. Skomagersvenden var af en blid og føjelig Natur, og de tre pressed ham, saa Taarerne styrted fra hans Øine og Skotøjet fra hans Mesters Hylder. Men hvad skulde han gjøre? Han vilde gjøre sig indtagende for Claire, og han havde ingen anden Maade at gjøre sig uimodstaaelig paa.

Men det varede ikke længe, før den Skomagersvend blev Claire højst besværlig. Hun kom tidt hjem og var rasende, saa rasende og edderspændt, at man ikke skulde have troet, at en ung, smuk Pige kunde bære sig slig. Hun forklarede de to Gamle, at om Skræddersvenden havde været fæl, saa var Skomagersvenden ti Gange værre. Han var jo rent ud sagt fra Forstanden. Han rendte efter hende, saa meget han bare kunde, og naar han ikke kunde være der, saa havde han Spioner ude: to smaa begede Skomagergutter skiftedes til at vogte paa hende. Og vilde hun saa gaa ind og tage sig en Svingom, eller talte hun med en Herre — naa, saa varede det ikke længe, før Skomagersvenden var der ... og stod i Afstand og slugte hende med Øinene. Ja, engang hun gav ham en god Dag og gik videre med den anden Herre, saa fulgte Skomagersvenden efter hende, og pludselig gav han sig til at tudskraale og flæbe og snufse og raabe paa hende ynkelig, saa Folk lo af dem begge, og den anden Herre skyndte sig bort ... nej, den Skomagersvend spolered hendes Liv!

Atter sad det vakre gamle Ægtepar og gloede frem for sig og pusted, saa deres Næser svedte. De saa paa hinanden, og da Skomagersvenden en Stund efter kom og satte sig og begyndte at græde, fordi Claire ikke vilde forlove sig med ham, saa sagde Mor Gratte til ham, at nu skulde han ikke være saa sorgfuld, nu skulde han drikke en Kop varm The med dem. Og Mor Gratte laved en rigtig stor Kop The med meget Sukker i. Men denne Skomager havde finere Tunge end Skrædderen, som havde drukket uden at sige et Muk. For Skomageren sagde: „Theen smager bitter ... er det Salvie?“ Men da baade Far og Mor Gratte sagde: „Salvie? ... He, det er just fin Kinathe. Drik den bare.“ Saa drak han den og sov lige efter ind som en Sten.

Men for at heller ikke den forelskede Skomagersvend skulde behøve at lide flere Elskovskvaler og græde flere Taarer, saa tog Mor Gratte et Tørklæde af Skomagerens Hals. Det var ikke fint som Skrædderens, det var endog malpropert og slidt. Men det gjorde god Nytte alligevel. Thi dette Tørklæde bandt Mor Gratte Knude paa, lagde det om Skomagerens Hals, fandt atter en Gaffel frem, stak den mellem Tørklædet og Halsen og vred Gaffelen omkring og omkring saa længe, til Skomageren var aldeles død. Men denne Gang bar de to Ægtefolk Skomageren ud, slæbte ham over tre Jorder og lagde ham i en dyb Grøft. Næste Dag blev han funden. Der blev nogen Snak om Sagen, Far og Mor Grattes Navne blev nævnte. Men der sad de begge og saa meget taabelige ud og rysted paa Hovedet ad det hele.

Saa var Skomageren ogsaa død — maaske af Apopleksi. Han blev ialfald begravet og glemt.

Claire blev, medens hun spadsered om i de Gjedeskindssko, den døde Skomager havde foræret hende, kjendt med en Konditorsvend. Og denne Konditorsvend kunde hun godt fordrage, paa Grund af alle de lækre Kager og den fine Konfekt, han forærede hende. Og de to Gamle, Claires Plejeforældre, blev heller ikke glemte. Ud til dem kom Kager, bløde og haarde. Ja engang kom en hel Taarnkage.

Og de to gamle aad, og de vilde altid have mere. Det var ganske utroligt, hvilke Mængder de kunde sætte til Livs. Og om nogen tror, det sluttede af med Taarnkagen, tar han fejl. Nej, sligt kunde gaa an som Dessert; men ikke som Formad. Og Formad vilde de ogsaa have. Smaa spækkede Trost, Postejer med Hummer, Vildt og Asparges; i det hele den Slags Ting, som Kondito-

rerne har i sin Delikatesseafdeling, var de svært hidsige efter. Og Vinen! helst den søde Malaga og den hede og søde Malvoisier. Og Konditorsvenden, som var forelsket i Claire til opover begge Ørene, stjal som en Ravn og saa med Velbehag de gamle æde hans medbragte Ting, fordi de, medens de aad, forsikred Konditorsvenden, at nu gav Claire sig snart, nu skulde hun snart give sig, ja! ... hun var jo saa uskyldig, ja bare Barnet endnu.... Men nu skulde hun som sagt nok give efter, og saa kunde de jo holde Bryllup med det samme.

Men medens nu alt gik meget herligt, skede det Uheld, at selve Konditoren opdagede Svendens Rapserier. Og da denne Mester var en gløg Fyr, tog han Svenden for sig og spurgte ham ud. Og under grædende Taarer fortalte Svenden saa, hvordan det hele hang sammen: fortalte om sin Kjærlighed til Claire og om Far og Mor Grattes utrolige Slugvornhed.... Naa, Konditoren var af godmodigt Gemyt og vilde nødig have Vrøvl. Han meldte derfor ikke Tyveriet for Politiet, men han gav Svenden Afsked selvsamme Dag. Saa gik den arme Fyr ud til Ægteparret Gratte, og han traf endog Claire hjemme, og han fortalte, hvordan det hele var løbet af. Far og Mor Gratte sad dvaske og trak skuffede Øinene op; men Claire raabte: „Dit Fæ, sagde Du, at Du havde stjaalet til os?“ Konditorsvenden blev ganske forskrækket. „Nej,“ løj han, „han ved ikke noget om det.“ „Naa,“ sagde de to og faldt til Ro. Men de sagde ikke et Ord til Trøst, de snakked i det hele ikke mere med den afskedigede Konditorsvend. Han henvendte sig da til Claire Jeanette, han bad hende vente paa sig, han skulde rejse bort og faa en ny Plads og anstrænge sig for at blive hende værdig. Og saa komme tilbage og gjøre hende til sin Kone. Hun bare lo ham ud og gik fra ham.

Han blev da siddende en lang Stund og snakke for de to Gamle om, hvor højt han elsked deres Datter og andet mere af samme Art. Men pludselig aabned Døren sig og Claire kom tilbage. Da hun saa, at Konditorsvenden endnu sad der, rynked hun sin smukke Pande, og hun gik hen og hvisked noget til Mor Gratte og noget til Far Gratte, og disse sagde til Konditorsvenden: „Nu maa Du gaa. Vi kan ikke have dig længer her.“ Den arme Fyr spurgte: „Siger Du ogsaa det, Claire?“ ... „Ja, det siger jeg,“ svarede den unge Pige kort. „Og hvorfor vil Du jeg skal gaa, Claire?“ Hun tramped utaalmodig i Gulvet: „Hvorfor jeg vil du skal gaa? Jo ... du kan vide det: min Forlovede er her, min virkelige Forlovede ... saa, vil Du nu se at komme dig afsted.“ Men nu blev den sorgfulde Kon-

Mor Gratte bandt Knude paa Tørklædet og lagde det om Skomagerens Hals

ditorsvend pludselig modig og rasende: „Hvad siger du?" skreg han i, „hvad er jeg da? Er ikke jeg din Forlovede?" „Du!" Claire tramped endnu mere, „du er en Idiot. Nu ved du det!" „Er jeg Idiot? Det sagde du ikke, da jeg gik omkring og fyldte Vommen paa jer herinde." Men Claire stod i Døren og raabte utaalmodig ud: „Kjære Michael! Kom ind et Øjeblik og kast denne Idiot ud." Og nu kom en stor bredskuldret Mand ind. Han ligned en flot Skibskaptejn eller noget sligt. Han saa forresten ganske venlig ud: „Naa," sagde han til Konditorsvenden, „hvis ellers vi to skal være gode Venner, saa skynd dig at komme afsted." Og dermed tog han kort og godt Konditorsvenden i Kraven og kasted ham ud.

Men nu gik rent ud sagt Fanden i Konditorsvenden. Han haded baade Ægteparet Gratte og Claire Jeanette, og han havde en eneste Tanke: at bringe dem i Fordærv. Noget som særlig fik denne Tanke frem hos ham, var den Omstændighed, at det gik ham selv meget daarligt. Han fik ingen Plads, og han drak og holdt Styr og blev tilsidst den rene Lazaron.

Saa sidder han paa et Vertshus en Kveld og hører nogen snakke om Ægteparet Gratte. „Ja, mon det alligevel ikke var dem, som kværked Skomagersvend Paul," sagde en. „Jeg var hans gode Ven, og jeg har kjendt ham i al hans Tid, og den Mand havde s'gu ikke Anlæg for Apopleksi. Og han vanked jo hos Grattes hver Dag, for han var jo forlibt i den lille Claire, og jeg skal vædde paa, han var hos Grattes den Kvæld, han døde. Men da de fandt ham, var der jo Mærker om Halsen paa ham. Naa, ha, han var jo bare Fattigmand, saa de tog det ikke saa grundigt de, som undersøgte Sagen." En anden svarede: „Og der var jo en Skræddersvend, som havde faaet Apopleksi li'e i Forvejen. Han havde ogsaa været forlovet med Claire," Og den første gjentog: „Ja, er det ikke farligt, saa hun skaffer sine Kjærester Apopleksi."

Konditorsvenden blev siddende og lytte. Han glemte Glasset som stod foran ham. Han tænkte og tænkte atter over, hvad han havde hørt. Og han kom pludselig til at mindes en Kvæld oppe hos Grattes. Far og Mor Gratte kom til at nævne Skrædderen og Skomageren, og saa smilede Claire saa besynderligt og sagde: „Ja stakkars de to! de døde jo af Apopleksi. Ja, den kan være kjedelig. Tag dig lidt i Vare, saa du ikke ogsaa faar den." Og saa smilede Claire Jeanette paa ny. Og de to Gamle smilede paa samme Vis som hende . . . He, dengang havde han ikke tænkt stort over det; men nu . . . he, skulde der ikke være noget underligt der, mon?"

Naar et Menneske er forgræmmet og forkommen, blir tidt hans Gjætteevne skjærpet. Den sølle Konditorsvend nikked nu og da med Hovedet . . . „Ho, ho! Kan gjærne være der gjemmer sig noget . . . Kan gjærne være der gjemmer sig noget," mumled han Gang paa Gang.

Han rejste sig og gik udenfor og styrede Kursen til Ægteparet Grattes Hus. Spadsereturen i den friske Luft kjølede ham lidt, gjorde hans Mistanke mindre skarp. „Men jeg vil ialfald skræmme dem," mumled han, „jeg vil ialfald skræmme dem, og er der noget i det hele, saa kommer de da snarere ud med det . . ."

„Jeg vil ha' Vidner," mumled han videre, „for om det er saa'n, gjælder det at klemme dem øjeblikkelig, for ellers kunde slige Orme og Øgler smyge væk . . . „Hør," henvendte han sig til to Mænd, „vil I komme her og være Vidner; det gjælder noget vigtigt. I skal bare være med til Grattes Hus derborte . . . høre, hvad de svarer . . . om de da svarer noget . . . det er Skomagersvend Pauls Død, det gjælder . . . Kanske Skræddersvendens ogsaa — hvem ved . . ."

De to blev nysgjærrige og fulgte villig med. Og Konditorsvenden førte an. Alt det sølle fra før var som strøget af ham. Han ligned en hel Kommandant . . . „Bare følg mig . . . vi gaar lige ind . . . jeg har været der før. Jeg kjender dem . . . desværre gjør jeg det . . ."

Det traf sig netop slig, at hele Familien Gratte var hjemme. De to Gamle sad og pustede i stort Velvære og gloede paa Claire

„I tre, Far og Mor Gratte samt I, Frøken Claire Gratte er anklagede for Dobbeltmord!"

der vistnok var i Færd med at melde dem gode Nyheder.

Da banked det saa sært paa Døren. Tre regelmæssige Slag. De saa paa hverandre. „Kom ind!" raabte Claire Jeanette. Og ind traadte tre Mænd . . .

Det var halvmørkt i Stuen. Lampen lyste ikke godt. Grattes kjendte derfor ikke Konditorsvenden strax. Det uryddige Skjæg, han nu havde, gjorde ham desuden halvt ukjendelig.

Han gik ikke nærmere, han blev staaende, hvor han stod og sagde med dyb Stemme:

„I tre, Far og Mor Gratte samt I Frøken Claire Jeanette Gratte er anklagede for Dobbeltmord!"

At se Virkningen! Det velnærede, rødmussede Ægtepar skrumpede pludselig sammen og sad ligblege med stirrende Øine og aaben Mund. Det var, som havde de faaet et Kølleslag midt i Panden. De ravede ligesom. Og Claire! Hun rejste sig og krummed sine Fingre sammen, Hun var ogsaa bleven bleg; men de sorte Øine flammed som til Forsvar. Hun skreg: „Er jeg ogsaa anklaget? . . . er jeg ogsaa? Jeg har ikke noget med den Sag at gjøre, ikke Spor. Undersøg Sagen nøjere, før I beskylder mig og anklager mig."

„I har haft med Sagen at gjøre alle!"

„Det er Løgn!" skreg Claire Jeanette, „det var dem! De gjorde det."

Ægteparet Gratte sad og pustede, fede og blege. De pønsede sikkert nok paa Udvej. De ledte efter en Sprække, hvorigjennem de kunde smyge sig. De fandt vistnok ingen. Jo, Far Gratte prøvede én: Han rejste sig i Stolen og hæsede frem: „Jeg gjorde det ikke. Det var hende der!" Og han pegte ræd og anklagende paa sin Kone. Men hun bare rysted paa Hodet og lo idiotisk: „Hæ, hæ, de lyver alle, de lyver alle," mumled hun uafladelig.

* * *

Historien kom i Enkeltheder frem ved et indviklet Forhør. Saavidt jeg ved, slap Ægtefolkene fra Sagen med Livet. Deres Advokat gjorde gjældende, at de ikke var rigtig kloge, ja mærkelig nok toges den Forklaring for god. De fik livsvarigt Fængsel, tror jeg at erindre.

Og den lille Claire blev ialfald dømt til saa mange Aars Fængsel, at hun vilde være en temmelig afblomstret Pige, naar hun engang kom ud. Men da hun hørte om de tyve Aars Indespærren, der vented hende, blev hun saa rasende, at hun for hen og holdt paa at kvæle en af Dommerne, sidenfik hun Krampe og sparked og slog omkring sig. . . .

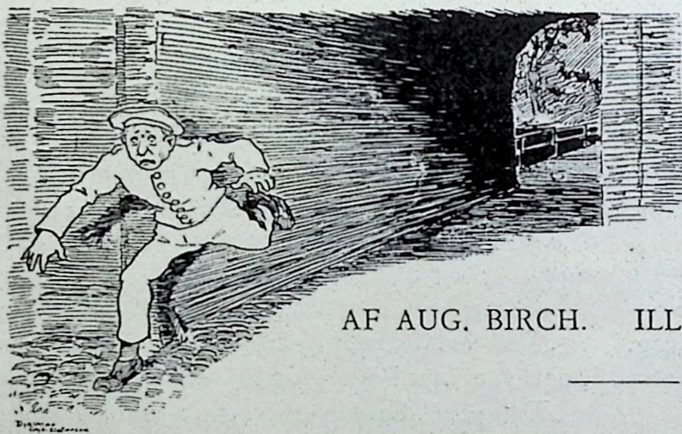
Det maatte nu ogsaa være haardt for hende at faa vide, at nu skulde hun i mange Aar sidde bag graa Mure. Hun var jo glad i denne Verdens Lækkerier, og hun havde jo gode Evner til at skaffe sig dem. Men da at spærres inde!

— — —

Jeg har hørt Historien om Grattes og læst den i det stedlige Blad. Hvor den paa en Maade passed her blandt disse lidet sentimentale Mennesker. Og hvor de agerende i den passed. Disse gamle glubske Individer, som kværked, fordi det passed dem bedst. Og saa den smukke Pige med sin unge, haarde Kynisme.

„De er Verdens Børn her," tænkte jeg. „Ikke hengivne til Drømme, ikke mørkrædde. Vi kan nok dræbe der Nord; men saa kommer Samvittigheden. Morderen blir næsten altid en sky Mand.

Her er ingen større Samvittighed. Her er Fornuft, Frugtbarhed, Forstand paa denne Verdens gode Ting . . . ikke langt borte Rivieraen, Monaco, Monte Carlo, hvor der findes den fineste Champagne, de smukkeste Kvinder, de største Diamanter . . ."

GENFÆRDET I ØSTRE GLACIS

AF AUG. BIRCH. ILL. AF DJALMAR CHRISTOFERSEN.

Hvis en Københavner efter fyrretyve Aars Fraværelse nu vendte tilbage, vilde han sikkert næppe kunne kende sin Fødeby igen, saa forandret er den bleven i Mellemtiden, kun enkelte fattige Kvarterer i den indre By staar endnu saa nogenledes i den gamle Skikkelse, medens Hovedgaderne, Torvene og især Forstæderne fuldstændigt har skiftet Udseende. København er jo i den sidste Menneskealder vokset op til at være en Storstad, der tæller sin halve Million.

Om nu alt dette ny og moderne er godt, bliver jo et andet Spørgsmaal; for den ældre Slægt i det mindste staar det vel saaledes, at meget af det gamle i al sin naive Hyggelighed slet ikke var saa ilde endda, man tænker tilbage derpaa med et Smil og med et Suk, der ofte kommer fra Hjærtet.

Hvor nu Kystbanestationens store Terræn strækker sig helt ud mod Frihavnen, laa tidligere det saakaldte østre Glacis, en Øvelsesplads for Ingeniører og Garnisonens smaa Trommeslagere og Piberdrenge. Om Dagen var her stundom en ikke saa ringe Færdsel; men om Aftenen laa det vidtløftige Vænge hen i et skummelt og øde Uhygge, begrænset af Kastellet, Strandpromenaden og Garnisons Kirkegaard. Man gik da ikke gerne denne Vej alene, und-

tagen man var tvungen dertil, thi dels var Overtroen større paa de Tider, dels havde mange løse Eksistenser deres natlige Tilhold der, og dem vilde man nødig forstyrre. Imidlertid var Gangstien over Glaciset en betydelig Genvej for de Rekrutter i Kastellet, der havde hjemme paa Østerbro og skulde være i Kasernen til bestemt Klokkeslet.

I min tidligste Barndom hændte der da følgende Begivenhed:

En Sommeraften i August Maaned, just som Retræten blæstes i Kastellet, kom en Soldat styrtende aandeløs ind gennem Norgesporten, hvor han faldt besvimet om lige uden for Vagtstuen. Tililende Kammerater bar ham ind og stænkede koldt Vand paa ham for at faa ham bragt til Bevidsthed. Han saa virkelig ogsaa ud til at være Døden nær, Øjnene stod stive i Hovedet paa ham, og Kinderne var ligblege. Kort derpaa kom Korpslægen til og efter forskellige Anstrengelser fik man endelig saa meget Liv i Fyren, at han kunde udstøde nogle uartikulerede Skrig, det var alt, hvad der kunde bringes ud af ham. Efter nærmere Undersøgelse konstaterede Doktoren et Slags heftigt Krampetilfælde og beordrede Patienten indlagt paa Garnisons Hospital.

I alt dette var der jo nu for saa vidt intet mærkeligt; ethvert Menneske, selv om det er ti Gange Krigsmand, kan jo blive syg, og at Sygdommen Dagen efter viste sig at være gaaet over til en lettere Hjernerystelse kunde heller ikke vække nogen Opsigt, men forunderligt nok drejede alle den Febersyges Fantasier sig om dette ene, at han havde mødt et Spøgelse i Østre Glacis. Herved fæstede dog hverken Lægerne eller Sygeplejerne deres Opmærksomhed, de var vante til den Slags Hjernespind af Patienter; først da Soldaten begyndte at komme legemligt og aandeligt til Kræfter, tog man mere Notits af hans haardnakkede Paastand om, at han havde set et Spøgelse, en Genganger.

Denne fikse Idé forlod ham intet Øjeblik, og til Præsten, der besøgte ham, berettede han klart og fornuftigt, hvordan han var kommen gaaende i rask Trit over Glaciset netop i sidste Moment, før Retræten blæste tredje Gang. Da var en Skikkelse strøget ham tæt forbi iklædt en lang sort Havelock af et sært tyndt raslende Tøj; først havde han ikke givet synderlig Agt paa den, men da han lige passerede, havde han til sin usigelige Rædsel faaet Øje paa et grinende Dødningeansigt under den bredskyggede side Hat. Alt Blodet var faret ham til Hjertet, han var sprunget i vildt Løb, men ved at vende sig om under Flugten havde han set Gengangeren forsvinde om Hjørnet til Garnisons Kirkegaard.

Præsten søgte naturligvis efter bedste Evne at tale den Overtroiske til Fornuft, men det lykkedes ikke, og den gamle erfarne Overlæge havde ikke bedre Held med sig, naar han stræbte at gøre Patienten begribeligt, hvilke Hallucinationer stærk Fantasi og hidset Indbildningskraft kan foregøgle modtagelige Naturer. Soldaten blev haardnakket ved sit.

„Hvad jeg selv har set med disse mine to Øjne, det er Sandhed, for de lyver ikke!" gentog han Gang efter Gang, og Enden paa Historien var vel bleven, at man havde anbragt ham paa en Sindssygeanstalt; men da passerede noget nyt, der stillede Sagen i et ganske andet Lys selv for de mest Vantro.

En bomstærk Sergent ved første Regiment, der havde gjort Krigen 1848 med og af alle var kendt for sin Uforfærdethed, var tilfældigvis faldet i Kærlighedsgudens Snare og havde Stævnemøde med sin Udkaarede paa Strandpromenaden, Strækningen mellem Langelinie og Badehusene. Som bekendt frygter Amors Lærlinge ikke Ensomheden, og under de søde Drømmes Udveksling havde det elskende Par forvildet sig helt ned i Glaciset netop paa den ominøse Genvej, der havde været saa skæbnesvanger for den ulykkelige Rekrut.

Da, midt i et Kys og en Omfavnelse, kom en Skikkelse raslende forbi de to kurrende Turtelduer: en høj, slankt bygget Person iført sort Havelock og med sid Hat paa Hovedet. Idet den var dem lige paa Siden, belyst af Fuldmaanen, drejede den Ansigtet om mod dem og viste et grinende Dødningefjæs med tomme Øjenhuler og to hvide skinnende Tandrækker.

At Pigebarnet udstødte et Hvin og daanede i sin Elskers Arme, siger sig selv, men den uforfærdede Sergent selv følte ogsaa Modet svigte, og inden han fik saavel dette som sin Kæreste samlet saa nogenlunde sammen, var den uhyggelige Nattevandrer entret over paa Garnisons Kirkegaard til de andre Døde, og *den* Vej fandt Krigsmanden sig ikke beføjet til at følge ham.

Denne uhyggelige Afbrydelse paa Stævnemødet kunde saa meget mindre holdes skjult, som den kvindelige Part omtrent maatte bæres ind til Brandvagten i Kastellet af den mandlige, og nu begyndte man for Alvor at tage Genganger-Spørgsmaalet op til almindelig Diskussion: her var jo to samtidige Vidner, hvis fælles Udsagn og Beskrivelse af *corpus delicti* ganske stemmede overens med Soldatens.

Kastellet var paa den Tid, og er da for saa vidt endnu, en lille Ravnekrog for sig, hvor Sladderen gaar lystigt fra Dør til Dør og fra Stok til Stok indenfor de ærværdige Volde. Her var jo ganske vist ogsaa passeret noget, der kunde sætte alle Fantasiens usunde Bølger i Bevægelse, men da det Uhyggelige, det Overnaturlige altid har en vis Tiltrækningskraft, var det ikke saa forunderligt, at et Par kurasige Korporaler en Aften besluttede at ramme en

forsvarlig Pæl gennem Spøgeriet og samtidig bevise, at de dog var nogle Allerhelvedes Karle.

De begav sig da to i Følge ud paa en Patrouille-Vandring i Glaciset fast bestemt paa at bringe Spøgelset med tilbage til Kasernen som Arrestant, hvis de da kunde være saa heldige at støde paa det, hvilket sidste de dog overlegent tvivlede om. Men deres Storpraleri blev hurtigt gjort til Skamme. Genfærdet var der, de saa det komme dem roligt i Møde paa Vejen over ad Kirkegaarden til; kun blev Resultatet ikke, at de tog det til Fange, tvært imod, de løb deres Vej alt hvad Benene kunde bære — det formodede Triumftog gennem Norgesporten blev denne Gang et skammeligt *væ victis**) for de danske Soldater. Dog skal det til Korporalernes Ære anføres, at de selv aabent tilstod Nederlaget under den dyre edelige Forsikring, at dette Eksperiment ikke skulde gentages, i hvert Fald ikke af dem!

Nu opstod en fuldstændig Panik i Kastellet, og tilsidst naaede Rygtet til den kommanderende Generals Øre. Han var af Frederik den Sjettes Skole, en stram gammel Officer, der nok troede paa Gud og Djævelen, men ikke paa Spøgelser, i det mindste ikke officielt, og fremfor alt vilde han intet som helst Spøgeri taale paa det ham underlagte militære Omraade. Efter privat at have forhørt de fem Vidner, befalede han, at der hver Aften ved Solnedgang i Glaciset skulde udstilles en Vagtpost, som havde at vaage over, at ingen Abekattestreger fandt Sted paa Fæstningens Terræn, og dermed betragtede han den Sag som ude af Verden.

En Skikkelse kom raslende forbi de to kurrende Turtelduer.

Men der var kun den Hage ved hans Dagsbefaling, at samtlige Skildvagter de tre følgende Nætter deserterede fra deres Post efterladende Gevær og Kappe henslængt ved Skilderhuset, og alle tre erklærede enstemmigt i Kor, at de hellere vilde tage Krumslutning for Livstid end stilles paa saadan en Post mere.

Selv Kommandanten syntes nu, at Genfærdet begyndte at blive *for* nærgaaende. Desertørerne skulde selvfølgelig straffes efter Krigsrettens Love, men for Skandalens Skyld blev dog Vagtposten i Glaciset foreløbigt trukket ind. Imidlertid var det nu ogsaa paa højeste Tid at slaa Spøgeriet til Jorden, at afsløre dette mystiske Uvæsen, der dog maatte have *noget* paa sig.

Det var dog næppe lykkedes Hans Eksellence saa let at komme til Bunds i Sagen, hvis ikke en usædvanlig kløgtig Raadgiver selv havde meldt sig til Tjeneste. Det var Avditøren, der i Embeds Medfør maatte dømme de stakkels usalige Kumpaner, som havde ladet Arméens Ære i Stikken og forladt deres Post. Straffen var blodig streng, og Avditøren var en human Mand, som fandt, at der i dette Tilfælde intet rimeligt Forhold var mellem Straf og Brøde; altsaa følte han det som en Samvittigheds-Sag at intervenere og lægge et godt Ord ind for Synderne. I den Anledning søgte han deres og sin egen højeste Foresatte.

Generalen, der martialsk marscherede op og ned ad Gulvet, var netop i Færd med at lægge sin Krigsplan. Han havde paa Bordet liggende et Rids over hele Fæstningsterrænet og markerede i Tankerne de stratégiske Punkter, hvor de forskellige Armé-afdelinger skulde posteres; Reserven holdt han helt tilbage paa Langelinie og i Østerbros Alléer. Men Hovedsagen var, at Fjenden skulde omringes fra alle Sider, saa enhver Flugt var umulig, og da med et Chok overvældes og tvinges til Kapitulation paa Naade og Unaade.

I denne detaillerede Udarbejdelse af Felttogsplanen blev han afbrudt ved Avditørens Komme, og efter de første gensidige formelle Hilsener, begyndte Juristen kort og klart at forebringe sit Ærinde.

„Naa, det er ogsaa den Sag, der staar Dem i Hovedet," udbrød Eksellencen fornøjet, „ja, her maa man virkelig tage fat med Alvor for at faa en Ende paa Legen!"

Og nu udviklede han Enkelthederne af sin Slagplan for den konsternerede Avditør, der kun forstod en ringe Brøkdel af alle de militære Betegnelser. Endelig tog Juristen Ordet.

„Deres Eksellence har da ikke i Sinde at foretage denne Undersøgelse eller denne Razzia,

* Ve de overvundne.

om jeg saa maa sige, med saa stort et Apparat og med saadan en Offenlighed?" indvendte han spøgende.

„Hvorfor ikke?" dundrede Generalen, „hvad har vi Mandskab til i Fredstid andet end for at øve det? Og desuden, et eneste Hovedslag er mere afgørende end hundrede smaa Forpostfægtninger!"

„Jeg frygter for," svarede Avditøren stadig med sit lune Smil, „at der under disse Omstændigheder slet ingen Fjende bliver at overrumple!"

„Hvad behager?" vedblev Eksellencen, „dette Gespenst viser sig dog hver eneste Nat.

„Ganske vist," indrømmede Avditøren, „overfor en enkelt eller to Personer, men det maatte efter min Mening være ualmindelig frækt selv af et Spøgelse at løbe Spidsrod gennem hele Københavns Garnison. Naar har iøvrigt Generalen tænkt paa at iværksætte denne Plan?"

„I Morgen," var Svaret, „uddeler jeg Ordre til Mobiliseringen, og i Overmorgen Aften skal Slaget staa!"

Med disse Ord stak Kommandanten Haanden ind mellem Vesten og Kravebrystet, satte den højre Fod frem og stod som Napoleon efter Slaget ved Austerlitz.

Den kloge Jurist lod sig dog ikke dupere af denne Stilling *en garde*.

„Hvis Deres Eksellence endnu i Aften vil overlade mig otte paalidelige Mand, som jeg selv udvælger," sagde han, „og undlader foreløbig at omtale Sagen videre, vil jeg paatage mig at skaffe Lys i denne mystiske Affære, men det bliver paa den Betingelse, at mine tre stakkels Klienter da indstilles til fuld Benaadning og slipper for Straf."

Juristens Stemme lød behersket i den fuldkomneste Subordinationens Tone, men dog var der i dens Klang noget selvsikkert, der bragte Generalen til at studse; han rømmede sig og maalte Gulvet nogle Gange i tankefuld Overvejelse. Denne Historie var dog til syvende og sidst slet ikke saa let at finde ud af.... bedst var det dog maaske at gøre det foreslaaede Forsøg, det kunde jo i hvert Fald ikke skade.

Naa ja, Enden blev, at hans Eksellence gav sit Samtykke,

* * *

For at faa en Orden paa Begivenhederne er det nu nødvendigt at røbe noget, som hverken den kommanderende General eller Avditøren ved første sjællandske Regiment havde mindste Anelse om. Vi maa da gaa et Par Uger tilbage i Tiden og befinder os paa Frederiks Hospital i Reservelægens Værelse. Fire Personer sad der en Aften og spillede Whist samt drak den uundgaaelige Toddy dertil; alle var de Medicinere, men de to kan desuagtet være os ligegyldige Statister, og selve Reservelægen skal kun i hastig Forbigaaende præsenteres som et af disse trediveaarige, solide, pligtopfyldende Mennesker, der intet som helst ondt har gjort, men muligvis heller ikke formaar at gøre noget godt. Derimod var fjerde Mand i Robberen desto mere Opmærksomheden værd.

Aabenbart stammede han ikke fra de danske Øer og havde ikke til Moder nogen af de besungne blonde Møer, sorthaaret og næsten kaffebrun som han var i Hudfarven. Han var ogsaa adopteret Barn af en rig blank Vestindianer og havde det tilfælles med Middelalderens Hunner, at

„Die Gräber seiner Väter waren ihn unbekant,
und unbekannt das Land seiner Jugend!"

Men overordenlig smuk var han unægtelig, og intelligent saa han ud. Rygtet fra Vestindien hviskede om, at han var den lønlige Frugt af den omtalte danske Plantageejers Kærlighed til en ung Indianerinde, altsaa en Mestits; men hvordan dette nu virkelig forholdt sig, vidste ingen og fik heller ingen Rede paa. Selv sagde han intet, og der var et Blink i hans sorte Øjne, som skræmmede fra at spørge videre, naar man havde begyndt at fritte. Hertil kom ikke blot, at han var højt begavet og elskværdig, men ogsaa overdaadigt forsynet med Lommepenge, som han ingenlunde beholdt for sig selv alene, men strøede ud til alle Sider blandt Kammeraterne. Men med alle sine Fuldkommenheder havde han dog en i Datidens Øjne meget stor Skavank: han var ikke blot Fritænker af klareste Vand, men tilstod ogsaa aabenlyst, hvor kemisk ren han følte sig for alle religiøse Begreber.

Der blev et lille Ophold i Spillet; man havde lige haft en Storeslem og debatterede nu som sædvanlig Muligheden af, at denne Katastrofe kunde være undgaaet. Vestindianeren, som bar det noget engelsk klingende Navn *Fredy Harder*, lo af Kammeraternes Ivrighed og skød endelig alle Kortene sammen i en Bunke, idet han muntert tog Ordet:

„Det er ørkesløst at spekulere over, hvordan Evropas Kort vilde have set ud, hvis Napoleon havde vundet Slaget ved Waterloo. Faktum er, at han tabte det, og det var jo kedeligt for ham! Men for at tale om noget andet mere aktuelt — skal vi ikke snart tænke paa at faa lidt at spise, jeg er skrubsulten!"

Reservelægen rejste sig og gik hen til et Skab i Baggrunden, hvorfra han hentede forskellige Madvarer, som han stillede paa Bordet tilligemed Snaps og Hvidtøl, der den Gang traadte i Stedet for Nutidens evindelige Bajere.

„Se, se," udbrød han pludselig, „nu har den gamle Heks til Madam Olsen igen været paa Spil! Jeg havde ladet fire delikate Kalvekote-

letter bringe, og ser I, nu mangler den ene! Hun *kan* ikke holde sine Fingre fra Fadet; hver Gang, man har noget godt i Madskabet, saa tager hun af det!"

„Ja, det er en styg Vane," svarede Fredy Harder, den maa hun vænnes af med!"

„Du kunde lige saa godt prøve paa at vænne Fandens Oldemoder af med at sminke sin Hale spinatgrøn," snerrede Reservelægen ærgerlig. „Ja, saa maa vi dele, som vi er Venner til, min er Skylden ikke."

„Vent lidt", vedblev Vestindianeren, „jeg tror ikke, du har forstaaet at stille Madam Olsens Diagnose rigtigt! Tillader du, jeg prøver paa at kurere hende for denne *morbus cleptomaniæ**)! Men saa maa jeg først bede om, at alle Spise- og Drikkevarer med Undtagelse af disse Koteletter tages bort, og dernæst . . . har du et Par Pincetter og Louper?"

„Hvad skal det nytte til?" indvendte Reservelægen uforstaaende.

„Gør blot som jeg siger", vedblev Fredy Harder, „kald saa paa Madam Olsen og spørg hende, om hun ikke ved, hvor den manglende Kotelet er bleven af — alt det andet overlader I til mig, og jeg svarer for, hun skal blive kureret for Livstid."

Kammeraterne var saa vant til at føje sig efter deres eksotiske Vens Luner, at der ikke blev gjort flere Indsigelser; et Par Minuter senere sad alle Medicinerne med de overskaarne Koteletter foran sig, nippende i dem med Pincetterne og studerede dem omhyggeligt gennem Louperne.

— Bliver De syg, bedste Madam Olsen.

Nu traadte Madam Olsen ind, behersket og værdig.

„Undskyld, Madam Olsen", begyndte Reservelægen alvorligt. „De skulde da ikke tilfældigvis kunne sige os, hvor den ene af mine Koteletter er bleven af; jeg ved bestemt, at der skulde være fire, og nu er der kun tre!"

Han havde næppe udtalt, før den trivelige Dame begyndte et overmaade veltalende Foredrag, hvori hun tog den søde Gud i Himlen og alle Englene til Vidne paa, at hun ikke havde Spor af Anelse om det der lignede Koteletter, samt udtalte som sit højeste Ønske, at hun maatte synke i Jorden med det samme, hvis hun nogensinde saa meget som havde lukket Døren op til det Skab, hvori Kandidaterne gemte deres Spisevarer; hun havde i sin Uskyldighed ikke en Gang lagt Mærke til at der overhovedet stod noget Skab!

„Naa, naa, bedste Madam Olsen", tog nu Fredy Harder Ordet, „der er jo ikke en Sjæl, som tvivler paa Deres mangeaarige Ærlighed, men Sagen er, at vi er urolige over, hvor det manglende Stykke er bleven af, det er nemlig ikke nogen almindelig Kotelet, som De nu skal faa at høre! Vi gør i denne Tid videnskabelige Studier over Brandskader paa det menneskelige Legeme, og for praktisk at studere, hvordan Muskler, Nerver og Aarer trækker sig sammen og i det hele taget skaber sig i brændt *Menneskekød*, skar vi nogle Stykker ud af den unge Snedkersvend, De ved, der i Gaar døde under Operationen, og stegte det ved en hurtig Lueild . . . . Men Gud bevares, hvad er der i Vejen, bliver De syg, bedste Madam Olsen?"

Fredy havde nok Grund til at spørge saa ængstelig, thi Madam Olsens kuglerunde og ellers saa kærnesunde Ansigt var fra den dybeste Rødme gaaet over i en Bleghed, der atter nuanceredes til Dødens blaagrønne Farveskær. Hun vaklede som i Afmagt og Reservelægen sprang hurtig til, for at gribe hende i sine Arme.

„Vand, Vand! Jeg faar ondt!" gispede hun.

Næppe var hun bragt til Sæde, før en vældig Syndflod banede sig Vej over hendes Læber, og plaskede ned paa Gulvet.

Fredy Harder gik med stoisk Ro hen og følte paa hendes Puls.

„Efter alle Symptomer at dømme," sagde han, er det den Sygdom, der kaldes *conscientia mala**); den kan give sig Udslag paa mange forskellige Maader, f. Eks. som her ved pludselige Opkastninger, men den er ikke livsfarlig! Efterveerne skal for mange Patienters Vedkommende være det værste!"

Da Madam Olsen endelig ved Hjælp af en tilkaldt Portør var bugseret bort, og Sporene af hendes Nærværelse udslettet, kom Aftensmaden atter paa Bordet og fortæredes, de ominøse Koteletter inklusive, under Spøg og Latter.

*) Sjæle-Syge.

*) En slet Samvittighed.

„Du er unægtelig noget radikal i dine Kure,“ udbrød Reservelægen.

„Maaske,“ svarede Fredy, „men jeg er overbevist om, at denne i det mindste vil virke probat. Indbildningskraften spiller i det hele taget en meget større Rolle, end man tror, og vor Videnskab har langtfra haft tilstrækkeligt Øje for, af hvor uhyre stor Betydning den er; det er noget, som Fremtidens Læger sikkert vil vide at tage mere i Betragtning“.

„Saa du mener maaske, vi skulde vende tilbage til Amuletter, Alruner og Middelalderens øvrige Humbug?“ blev der indvendt.

„Hvorfor ikke under visse givne Omstændigheder,“ vedblev Vestindianeren; „Eksperimentet her gjaldt ganske vist kun en gammel Kælling, men hvor mange Mænd tror I vel f. Eks., der kan holde Modet oppe, naar det gælder Spøgelser?“

Reservelægen brast i en klingende Latter.

„Nu midt i det nittende Aarhundrede“, sagde han, „i et gammelt protestantisk Land, efter at Rationalisterne soleklart har bevist, at der ingen Spøgelser eksisterer? Nej, min kære Ven, de Paastande maa du virkelig gaa længere ud paa Landet med!“

Der gled et usigelig foragteligt Udtryk over Fredy Harders aandfulde Ansigt, da han svarede:

„Du hævder det taabelige, i at tro paa Spøgelser, og i den Henseende er jeg naturligvis fuldstændig enig med dig; men et er Teori, og et andet er Praksis! Det nedarvede har alt for fast et Greb i os, til at vi saadan ryster Overtroen af. Der snakkes og skrives nu om Stunder saa ivrigt om, at Folk tror for *lidt* — aa, Gud hjælpe os! Nej, Ulykken er netop den, at Folk gennemgaaende tror for *meget.* Jeg tvivler f. Eks. ikke om, at de danske Soldater er tapre, uforfærdede Gutter, det har de jo vist saa glimrende Prøver paa i den sidste Krig, men jeg paastaar, at de samme Mænd, der ikke er bange for at gaa Døden under Øjnene, naar den viser sig i Skikkelse af Kanonmundinger og Bøssepiber, vilde flygte som rædde Børn, hvis de traf noget paa deres Vej, som de troede var et Spøgelse. Læg vel Mærke til mine Ord, hvad jeg siger, kunde jeg bevise!“

„Og hvordan vilde du bevise det?“ indvendte Reservelægen.

„Beviset bliver min Sag,“ sluttede Vestindianeren, „jeg er jo den, der kommer med Paastanden! Men lad os nu fortsætte Spillet og give eller tage Revance for Storeslemmen!“

* * *

Vi gør nu atter et Spring i Tiden, denne Gang fremad, og opsøger Auditøren, der, som vi ved, heller ikke troede paa Spøgelser.

Han havde efter Ønske faaet udleveret de otte paalidelige Soldater, der foreløbig ikke selv havde nogen Anelse om, hvad de skulde bruges til under denne Ekstraøvelse; kun vidste de, at der var stillet dem hele tre Fridage i Udsigt som Belønning for Nattetjenesten. Efter Ordre havde de givet Møde ved Begyndelsen af de smaa Alléer tæt udenfor daværende Østerport, og her indfandt Auditøren sig ogsaa præcist, ledsaget af sin Oppasser, der bar en lille Kurv paa Armen.

Efter at have mønstret Troppen og have overbevist sig om, at det var de samme Personer, han havde udpeget, bød han Oppasseren fremtage et Par Flasker Rom samt Glas, hvorpaa han lod hver enkelt faa et velfyldt Bæger, ganske som man siger, Soldaterne trakteres umiddelbart før en farefuld Storm.

Saa tog han endelig Ordet:

„Jeg haaber og tror, at I alle er behjærtede Karle, der nok vil være med til at hjælpe et Par stakkels Kammerater ud af en uforskyldt Knibe, som dum Overtro har bragt dem i — jeg mener de tre Kumpaner, der er deserteret fra deres Vagtpost ude i Glaciset af latterlig Frygt for et Spøgelse; jeg ved naturligvis, at denne Genganger simpelt hen enten er et Fantasibedrag eller ogsaa et levende Menneske ligesom vi andre — det sidste er selvfølgelig mest sandsynligt. Vi er nu tilstrækkelig mange til ikke at lade os kyse, tværtimod, det vigtigste er, at vi ikke kyser Spøgelset paa Flugt!“

Auditøren standsede, og mønstrede atter skarpt sine Folk, hvorpaa han synlig tilfreds fortsatte:

„Jeg ser til min Glæde, at ingen af jer hænger med Næbet! Hør nu, hvad I simpelt hen har at gøre. Alle de, som har mødt det omtalte Gespenst, har ogsaa lagt Mærke til, at det er forsvundet over det høje Stakit til Garnisons Kirkegaard; jeg har i Formiddags nøje undersøgt det betegnede Sted, hvor der ganske rigtigt paa begge Sider af Tremmerne er opstablet nogle store Sten, der saa at sige danner en Slags naturlig Trappe, saadan at Gavtyven aldeles ikke behøver at flyve i Luften. som disse Kujoner paastaar, han gør, men ganske sindigt kan entre over. Vi vil nu saa stille som muligt begive os ind paa Kirkegaarden; efter Aftale med Graveren er Laagen i Nat uaflaaset. Der posterer vi os i Baghold, mens en af jer agerer Lokkedue og trasker alene over Glaciset. Hvem har Mod til det?“

En lille undersætsig Sællænder gjorde stram Honnør og svarede med et svedent Grin:

„Vil ingen andre, saa vil jeg; jeg skal betro Hr. Auditøren, jeg er saa at sige født paa en Kirkegaard; min Fader var Graverkarl i Asminderød, og da han blev aflægs, har jeg kastet mangen en Grav ganske alene om Natten for ikke at forsømme Arbejdet i Smedien om Dagen — jeg er nemlig Smedesvend af Profession, forstaar sig!“

Denne Borgen for Hr. Urias' Mod fandt Avditøren fuldstændig tilfredsstillende, og faa Minutter efter laa alle de andre paa Lur inde bag Kirkegaardens Stakit, mens den uforfærdede Smed roligt slentrede hen over Glacisets ensomme Øde.

Avditøren stod med udbredte Arme for at modtage Spøgelset.

Ventetiden blev lang; Spøgelset syntes enten at have Ærinde andet Steds denne Nat eller ogsaa med sin Næse at kunne vejre Snigpatroljens Tilstedeværelse. I hvert Fald forløb over en halv Time under en forklarlig nervøs Spænding, men endelig hørte man Smeden udstøde det aftalte Brøl, der skulde lyde som et Udraab af Forfærdelse, og tillige varsko de andre. Straks efter viste sig ogsaa en Skikkelse i raslende Havelok, den styrede lige hen mod det skæbnesvangre Sted.

Ganske rigtigt: det var Spøgelset, som nu, uden at ane noget, fløj mod Avditøren, der stod med udbredte Arme for at modtage det. Den uhyggelige Fremtoning var imidlertid ikke saa luftig endda, og svær nok at holde fast, men saa snart Jenserne saa', at deres Fører behøvede Hjælp, var de straks parat. og inden et Minuts Forløb laa Fredsforstyrreren forsvarligt bagbunden, stønnende af Brydekampens Anstrængelse, men endnu stadig med den hæslige Dødningemaske for Ansigtet.

Avditøren bøjede sig smaat leende hen over Fangen, idet han løsnede Masken, der var fastbundet om Nakken.

Endelig kom denne af, og Fuldmaanen belyste Fredy Harders smukke Ansigt, hvis Træk paa samme Tid var saa vindende og dog saa udfordrende, særlig Blikket, de sorte Øjne.

„Hvad skal den Komedie betyde, som De spiller her?" spurgte Avditøren skarpt, „ved De ikke, at det er strengt strafbart særlig paa det militære Omraade?"

Fredy rejste sig halvt op i siddende Stilling og svarede:

„Her giver jeg ingen Forklaring, men paa rette Sted og rette Tid skal jeg sige Sandheden!"

Mere var det ikke muligt at faa ud af ham og under sikker Eskorte transporteredes han til Hovedvagten, der som bekendt den Gang laa paa Kongens Nytorv, hvor han afleveredes som Arrestant.

Hele tre Dage fik han Ro til al overveje Følgerne af sine Karnevalsløjer, men da hans Børs som sædvanlig var vel spækket, led han intet materiel Savn — tværtimod duperede han i højeste Grad Arrestforvareren, en fattig yngre Sergent fra Holsten, der sad paa Sultefødc med en stor Børneflok.

Nu kom endelig den store Dag med Forhøret, under hvilket Fredy sandfærdigt fortalte alt fra først til sidst uden at stikke noget under Stolen.

Sagen — forklarede han — drejede sig om et psykologisk Eksperiment; det havde været hans Hensigt i Praksis at føre Bevis for, hvordan ellers uforfærdede Mænd, der hverken veg for Kugler eller Bajonetter, krøb i et Musehul, naar blot et eneste Spøgelse viste sig i Horisonten. Hvorvidt han havde opnaaet dette, kunde der jo være delte Meninger om, men han for sit Vedkommende var overmaade tilfreds med Resultatet.

Og Slutningstableauet i Forhøret syntes at skulde give ham fuldstændig Ret.

For Konfrontationens Skyld blev samtlige de Soldater, der havde set Genfærdet, samt Sergentens Kæreste opstillede i en Række i et tilstødende Rum uden at ane, hvad der skulde ske, og nu marcherede Fredy iført hele Spøgelse-Munderingen langsomt forbi dem i Aftenskumringen og udstødte en hul Latter.

Virkningen var rent ud sagt overvældende, Den forelskede Dame og to af Rekrutterne faldt i Daanelse, og selve den tapre Sergent fra Bov, Frederits og Isted krampede Fingrene saa voldsomt mod Haandfladerne, at Neglene skar Kødet til Blods.

Efter Datidens Love vilde Fredy sikkert være bleven grumme strengt straffet, men det mærkelige ved Sagen var, at der slet ikke faldt nogen Dom af den simple Grund, at der slet ingen blev at dømme. Dagen efter første Forhør var nemlig Fredy Harder sporløst forsvunden og ingen kunde sige, hvor han var bleven af.

KOMMANDØRENS TVILLINGER

EN FREMTIDS-FORTÆLLING

AF JAMES BARR

ILLUSTRERET AF *FLEMING WILLIAMS*

I hele vor Sømagts lange Historie findes der ikke saa ydmygende en Begivenhed, som denne. Og dog brast hele Riget ud i en skraldende Latter, da alle de nærmere Omstændigheder kom for Dagens Lys. Ganske vist morede man sig paa vor stolte, britiske Flaades Bekostning og det tilmed paa et Tidspunkt, hvor hver Nerve i hele Riget var spændt til det yderste.

Dog synes jeg, at Begivenheden liver lidt op blandt Beretningerne om det store nationale Sørgespil, hvorunder den hændte, og der er dog intet saa velgørende som en sund Latter, naar Hjærne og Muskler arbejder for Højtryk.

Det, der skete, var, at den mægtigste Flaade, som nogensinde har vugget sig paa Kanalens Bølger, laa hjælpeløs og selvopgivende stille, mens en eneste lille Franskmand langsomt og udfordrende sejlede forbi med en kapret Atlanterhavs-Passagerdamper, der havde Prinsen og Prinsessen af Wales ombord.

Hvorledes den franske Løjtnant, som udførte dette dristige Eventyr, har kunnet faa sine Overordnedes Sanktion, er mig ubegribeligt; men det behøver jeg imidlertid ikke at komme ind paa under Beskrivelsen af, hvad der foregik.

Hvad der gav Anledning til hele Miséren var, at Prinsen og Prinsessen af Wales befandt sig paa den anden Side af Atlanterhavet, da Konflikten med Frankrig pludselig tog en saa alvorlig Vending. Kanada, som ved en ny Folketælling havde vist sig at være Hjem for fem og tyve Millioner Mennesker, havde sat alt ind paa Højtideligholdelsen af denne store Begivenhed. Prinsen af Wales ledsaget af sin Gemalinde var taget der over til Festlighederne, og det skete først en af de sidste Dage, mens de opholdt sig i det fjærne Nord, at der pludselig viste sig Krigsskyer i Horisonten.

Medens Cunard-Linjens Damper „Emilia“, ledsaget af de to første Klasses Krydsere „Thor“ og „Vindictive“ sejlede langs St. Lawrences grønne Bredder, var Freden hurtigt bleven forvandlet til Krig. Ombord paa „Emilia“, som var lejet af Staten til denne Rejse, opholdt det kongelige Par sig, og just da Skibet og dets Eskorte var ved Østkysten af Anticosti, meddelte et traadløst Telegram, at Krigen mellem England og Frankrig var erklæret! Kommandør Samson svarede tilbage, at han vilde tage Ruten direkte til Blacksod Bugten, Mayo, som den nærmeste Havn, hvor der var mindst Udsigt til at træffe franske Krydsere.

Admiralitetet bifaldt dette, thi Regeringen var meget ivrig for hurtigst muligt at faa de kongelige Personer sat i Land.

En stor Del af Verdenshistoriens Rekorder er satte under Forsøg paa at sikre kongelige Personer i Krigstider. Skønt det maaske var en daarlig Anvendelse ved denne Lejlighed, blev seks Krydsere sendte ud fra Portland for at finde „Emilia“ og støde til dens Eskorte.

Franskmændene havde den Fordel for os, at de længe havde villet føre Krig, mens vi Englændere var stemte for Fred paa et Tidspunkt, hvor Fred var umulig.

Denne Omstændighed gav Løjtnant Odette hans Chance.

Han laa med sin Torpedoødelægger ved Brest, og fire og tyve Timer før Krigserklæringen var naaet til London, stak han i Søen i Nattens Mulm og Mørke. Om

Natten klarede han de sædvanlige Skibsruter for fuld Fart, men om Dagen løb han kun femten Knob, skønt han kunde gaa fyrretyve. Saa blev der holdt skarpt Udkig efter Skibe, for Løjtnanten ønskede aldeles ikke at faa bekendtgjort, hvor han befandt sig.

Aldrig har nogen Ødelægger været i den Grad ladet med Kul. Hver Kubikfod Plads var taget til Kul. Hvis en Storm blæste op, maatte Skibet synke eller kaste Kul overbord. Desuden var Skibets Besætning fordoblet. Føreren Løjtnant Odette havde en Løjtnant af sin egen Klasse ombord, desuden en ekstra Underløjtnant, to ekstra Maskinister og et halvt Dusin Mænd mere end nødvendigt. I det Hele taget var „Serpent“ overlastet med Materiale og Mandskab.

Løjtnant Odette gik langt uden om den engelske Kyst og holdt derpaa mod Nord. Det var hans Hensigt at finde „Emilia“, som han var sikker paa vilde tage den nordligste Rute fra Kanada, men hvilken engelsk Havn den vilde styre efter, anede han ikke.

Som Sagerne kom til at staa, maa han have gjort sit Bestik godt, skønt Franskmændene selv bagefter maatte indrømme, at der har været en hel Del Held med i Spillet. Han besluttede at krydse Handels-Ruten paa bestemte Steder visse Tider paa bestemte Dage, da han mente, at „Emilia“ netop maatte befinde sig der.

En af de første Dage Løjtnant Odette søgte efter Skibet, viste der sig to Gange Røg i Horisonten, men begge Gange viste Damperne sig at være Kreaturdampere, som for fuld Damp styrede mod Englands Kyst med Kød. Begge Skibe havde været prægtige Priser, men Løjtnant Odette var ude efter ædlere Vildt. Om Natten styrede Odette Øst paa, og om Dagen skiftede han Kurs og stod mod Nord.

Hele næste Dag mødte han ikke et Skib, men om Aftenen lidt før Klokken 11, mens han atter styrede østlig Kurs, standsede han pludselig sin rastløse Gang paa Kommandobroen og stirrede mod Syd i største Spænding.

— Bed Løjtnant Longlois gøre mig den Tjeneste at komme herop, sagde han til Vagten.

Et Par Sekunder efter stod de to ved hinandens Side paa Broen og stirrede ud i Mørket. Og pludselig gled, som et vandrende Nordlys, en skarp, smal Lysstribe hen over Himlen og forsvandt.

De to Løjtnanter vendte sig mod hinanden, slog Armene om hinandens Hals og kyssede hinanden.

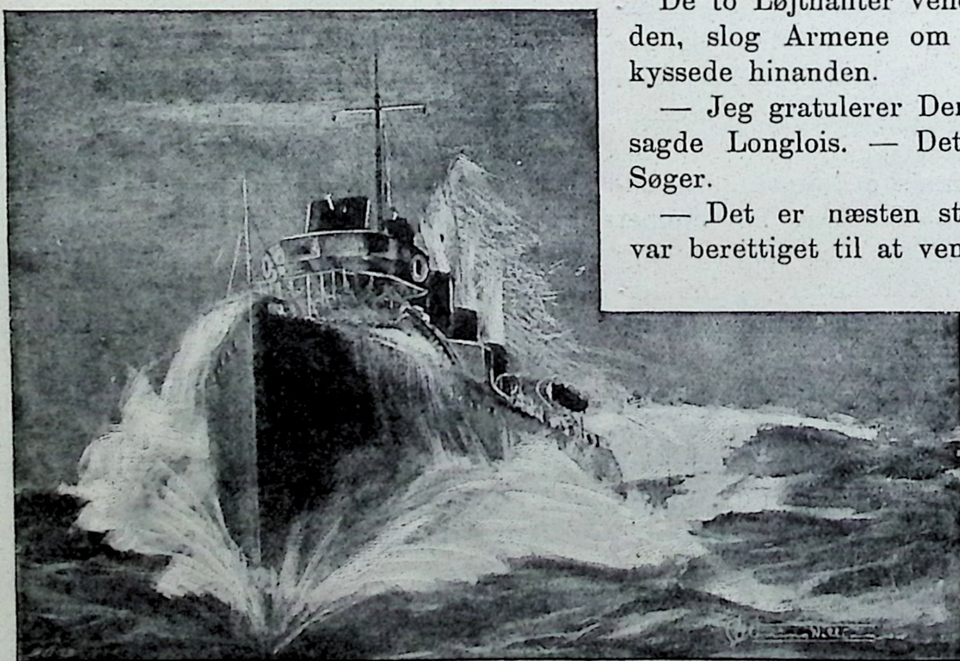
— Jeg gratulerer Dem, Løjtnant Odette, sagde Longlois. — Det var en elektrisk Søger.

— Det er næsten større Held, end jeg var berettiget til at vente, svarede Odette.

— De fortjener Deres Held. Med Deres Tilladelse vil jeg nu gaa ned og paase, at Fyringen bliver forstærket.

— De gør mit Skib Ære.

— Jeg troede, de vilde løbe med slukkede Lanterner, sagde Løjt-

Vandet hvirvlede skummende højt i Vejret agter for Torpedoødelæggeren.

nant Odette til sig selv. Men disse Englændere — de har Søger, og saa synes de ogsaa, de skal bruge den. Men disse Søgere, de røber blot ens Stilling til en eventuel skjult Fjende og yder en ikke Spor af Beskyttelse.

Havets graa Ulv sneg sig glubende ind paa sit Bytte. For hvert Minut der gik, antog Søgerens Stribe skarpere Form, men Horizontens Hvælving lod stadig Lysstraalen glide højt over den lille Torpedoødelæggers Skrog. Løjtnant Odette smilte, naar han saa paa sine Skorstene, som der hverken kom Ild eller Røg fra.

Løjtnant Odette ventede at se sit Snit. Han havde endnu nogle faa Timers Mørke at handle i, og muligvis vilde endnu en Forandring i Vejret hjælpe ham til at nærme sig sin Prise. Og det viste sig, at han kunde stole paa sin Lykke som paa sit Skib.

Klokken to om Morgenen laa „Serpent“ endnu under Horisontlinjen og holdt Kurs parallelt med „Emilia“ og hendes Krydsere.

Løjtnant Odettes Nerver var spændte til det Yderste. Han opdagede først til den ene Side og saa til den anden smaa spredte Taagepletter; og snart blev de større og større og bestandig talrigere, nogle flød sammen, og de begyndte at lejre sig i nogen Afstand og antage fantastiske Former. Samtidig blev de elektriske Søgeres Lysstriber mindre og mindre skarpe, og enkelte Glimt blev endog helt slugte af Taagen.

Odette sendte atter Bud efter Longlois.

— Guderne staar os bi, nu er det snart Tid.

— Luften bliver bestandig tættere, svarede Longlois.

— Nu sætter vi alt ind paa et Tærningkast. Vær saa god at sige til Maskinmesteren, at Øjeblikket er kommet. Han har vel sørget for, at alle Maskiner er i Orden.

Vandet hvirvlede skummende højt i Vejret agter for Torpedoødelæggeren, og Stævnen løftedes mer og mer op over Bølgerne. Løjtnant Odette knugede sin Haand omkring Rælingen, som om han vilde knuse den. Han følte Skibets Fart gribe sig som en Stormvind, og hans Kasket fløj af Hovedet paa ham.

Hans Skib foer fremad lige mod det Sted, hvor de tre mægtige Skibsskrog ængsteligt gled hen over Bølgerne.

Fra „Emilia“ saa det ud, som om der ud af Taagen dukkede tre ildspruttende Rør, det var „Serpents“ Skorstene, der nu ligefrem slyngede Flammer op i Luften. Og Sømanden, der havde Vagt agter ude, var ikke mange Sekunder om at raabe:

— Ødelægger agter!

Men endnu før Kommandør Samson kunde fatte Betydningen af Meldingen, skød den mørke Skikkelse hen paa Siden af hans Skib, saa tæt, at han kunde have kastet sin Handske ombord paa dens rystende Dæk.

I samme Øjeblik vilde Kommandøren give et advarende Signal, men før Sirenens Hyl skar gennem Nattens Stilhed, lød der et dumpt Brag ud af Taagen forude, et Brag, der ligefrem rystede „Emilia“. Hæse Skrig skar gennem Luften. I næste Øjeblik naaede „Emilia“ Torpedoødelæggeren.

Odette satte en Raaber til Munden.

— Haardt bagbord! raabte han over til „Emilias“ Kommandobro. — Haardt bagbord eller De løber paa.

Ordren blev adlydt, som om den var kommen fra selve Kommandøren, og Skibet, som svajede om bagbord, passerede „Thor“, som var ramt af en Torpedo og synkefærdig.

Kommandøren opdagede nu, at en anden stor Torpedo skød agter ud fra Torpedoødelæggeren for at ramme „Vindictive“. Der gik nogle faa Sekunder, men der lød ingen Eksplosion, Torpedoen havde ikke ramt.

Odette brugte igen sin Raaber.

— Sørg for at den Krydser holder sig borte, eller jeg sender Dem en Torpedo!

— Hvem Pokker er De? brølte Kommandøren; thi Løjtnant Odette talte saa udmærket Engelsk, at Samson et Øjeblik troede, at der forelaa en frygtelig Misforstaaelse.

— En Borger af den franske Republik! svarede Odette.

— Vil De skyde mig i Sænk? Jeg har Damer ombord og er ubevæbnet!

Sørg for at den Krydser holder sig borte, eller jeg sender Dem en Torpedo.

Det skar den hæderlige Kommandør i Hjærtet at stikke den Usandhed ud, men de Passagerer, der var i hans Varetægt, var jo saa vigtige Personer, at det var hans Pligt at bringe dette lille Offer.

— Skyde Dem i Sænk? Det har jeg aldeles ikke tænkt paa at gøre, hvis De da ikke tvinger mig dertil.

— Det skal jeg ikke!

— Saa kommander den Krydser bort, hvor den saa end er. To af mine Torpedoer har fejlet sit Maal i Taagen! Men dersom Krydseren angriber mig, borer jeg Dem i Sænk! Det beroer paa Dem selv!

Øjeblikkelig skar Tonerne af „Emilias" Sirene gennem Luften for at advare „Vindivtive", mens samtidig den traadløse Telegraf sendte et Budskab til England, at en Tragedie blev udspillet langt ude paa Atlanterhavet, og at Døden i en sort Torpedoødelæggers Skikkelse lurede paa det store Skib.

Odette sejlede flere Gange rundt om sin Prise og beordrede Kommandøren til at sætte en Baad i Vandet, da han ønskede at sende to Officerer og nogle faa Mand ombord.

Dette blev gjort og Løjtnant Longlois og en Underløjtnant Malocke med tolv Mand blev sendt ombord paa „Emilia", hvor Underløjtnanten straks overtog den traadløse Telegraf.

Løjtnant Longlois steg op paa Kommandobroen, hvor han mødte Kommandør Samson.

— Jeg har ikke min Sabel paa og kan derfor ikke overrække Dem den, min Herre, sagde Kommandøren og saa den unge Løjtnant fast ind i Øjnene. — Ja, havde det ikke været, fordi jeg netop har de Passagere ombord, som jeg har, saa — —

Han kunde ikke faa flere Ord frem.

— Jeg forstaar saa udmærket godt, hvad den eneste Grund er til, at jeg kan staa her ved Deres Side, min Herre, svarede Longlois, — og hvad Deres Sabel angaar, saa haaber jeg, at jeg aldrig skal komme til at se den andre Steder end ved Deres Side.

— Jeg takker Dem, sagde Kommandøren med Varme. — Nu er der jo intet andet for mig at gøre end at adlyde.

— De havde Uheldet at kæmpe med, men har gjort, hvad enhver tapper Sømand maatte gøre.

— Intet!

— Det var ikke Deres Fejl, det var det eneste, der reddede Dem. En anden vilde maaske have begaaet en skæbnesvanger Fejltagelse og saa —

— Være gaaet til Bunds.

— Ja, vi havde jo været nødt til at bruge vore Torpedoer, sluttede Løjtnanten med et Skuldertræk.

— Hvad befaler De? spurgte Kommandøren for at gøre Ende paa den pinlige Samtale.

— Anmod Krydseren, som maa være et eller andet Sted derude i Taagen, om at bruge sin Dampfløjte for at vi kan høre, hvor den ligger. Maaske forstaar dens Kommandør ikke Situationen saa godt som De og vil prøve paa et eller andet.

Som Svar paa Kommandørens Signal lød „Vindictives“ Sirene mer end en Kvartmil agter ude. Dette beroligede Løjtnant Longlois, og han sagde:

— Maaske De saa vil gaa ned og lade Deres Passagerer vide, at der ikke er Spor af Grund til Frygt. Jeg har sat en Officer til Telegrafen, men enhver Passager, som ønsker at afsende Telegrammer af privat Natur, vil kunne faa dem ekspederet. Jeg maa blot forbyde Brugen af Koder og Ciffersprog.

— Det forstaar sig, sagde Kommandøren og forlod Kommandobroen for at sætte Passagererne ind i, hvorledes Sagerne stod.

Det viste sig, at hverken Skibets Standsning eller dets Fløjten havde vækket det kongelige Par af deres Søvn, og man lod dem sove trygt til om Morgenen.

Endnu før Solen stod op, indløb der til „Emilia“ et Telegram om, at „Thor“ endnu flød paa Vandet, og at „Vindictive“ var ved dets Side og assisterede sin saarede Kammerat.

Løjtnant Odette besluttede ikke at spilde sin Tid ude paa det aabne Atlanterhav. Han havde aldeles ikke i Sinde at tage den direkte Rute til Brest, hans Ønske var at vække saa megen Opsigt som muligt. Han vilde ydmyge det stolte, mægtige Øfolk saa dybt, at de og deres Efterkommere skulde mindes det for bestandigt. Han vilde vise Englænderne, at de, skønt mægtige paa Søen, her — i al Fald i dette Øjeblik — var den mest hjælpeløse Nation i hele Verden.

Saa længe som Torpedoødelæggeren med en Torpedo parat i sit Udskydningsrør laa ved Damperens Side, turde intet Forsøg paa at forandre Situationen blive gjort af Englands mægtige Flaade. Intet Krigsskib eller Fort turde skyde paa den, da Chancen for at ramme „Emilia“ var større end Chancen for at ramme „Serpent“. Desuden havde den Traadløse underrettet Admiralitetet om, at det første Forsøg, der blev gjort paa at angribe „Serpent“, vilde have til Følge, at Løjtnant Odette vilde sende „Emilia“ en Torpedo og selv forsøge at slippe bort.

Først tænkte Odette paa at gaa Nord om Irland og ned gennem den irske Sø for at vise sin Prise ud for den mægtige Havn Liverpool, men Frygten for haardt Vejr fik ham til at bestemme sig for Ruten langs Englands Sydkyst.

Sent om Aftenen efter Kuppet mødte Løjtnant Odette Eskadren paa seks Skibe, som var bleven sendt ud for at møde „Emilia“. Odette passerede dem i en Kvartmils Afstand fra deres vældige Kanoner, men Panserkrydserne saa haabløse til.

Saa fulgte den lange, for Britterne saa tunge Periode, hvorunder hele den øvrige Verden vred sig af Latter. Odette sejlede ganske langsomt med sin Fangst tæt forbi Landsend, som for at give alle de i Cornwall forsamlede Mennesker en god Lejlighed til at se paa Forestillingen.

Saaledes passeredes ogsaa Falmouth og Plymouth, og ved Lizard stødte en hel lille Flaade af de af Aviserne udrustede Skibe til den traurige Procession, og hver Mil den skred frem, blev rapporteret til Bladkontorerne i Fleet Street i London.

Bladene opfordrede Admiralitetet til endelig at gøre noget; men hvad i Alverden skulde man gribe til? De Kongeliges Liv stod paa Spil, og Franskmandens Torpedorør var ladet.

Det var Aften, da „Serpent“ naaede Portland, hvor Verdens mægtigste Krigsflaade laa for Anker.

En Time forinden beordrede Løjtnant Longlois alle Englænderne ned fra Kommandobroen og satte en fransk Sømand ved Rattet, og da „Emilia“ kom i Sigte af den engelske Flaade, blev det brittiske Flag strøget, og det franske hejst.

Tusinder var Tilskuere til dette, thi det var som om hele Englands Befolkning var strømmet sammen ved Sydkysten for at se dette verdenshistoriske Skuespil.

Saa styrede Løjtnant Odette lige mod Brest.

Efter Middag bankede Løjtnant Longlois paa Kommandør Samsons Dør og sagde smilende, idet han traadte ind:

— Her er et Telegram til Dem — jeg var jo nødt til at læse det — og da jeg

nu kender dets Indhold, saa kan jeg forsikre Dem, at jeg skal være til Tjeneste med at afsende et hvilket som helst Svar, De ønsker, til Madame Samson og de to smaa Tvillinger.

Han gav Kommandør Samson Telegrammet og denne læste:

„Har Du rent glemt Tvillingernes Fødselsdag? De sender dig deres kærligste Tanker. Om saa de skulde blive nødt til at omfavne dine franske Rejsekammerater sammen med dig, ønsker de dog blot, at du var hos dem.

Fra din Hustru Constance.“

Han saa Løjtnart Farringdon kaste sig over Løjtnant Longlois saa de begge tumlede ned ad Kommandobroens Trappe.

Kommandør Samsons vejrbidte Ansigt blussede, og han kløede sig betænkelig bag Øret.

— Det havde De glemt, lo Longlois.

— Ja. Død og Plage, det havde jeg skam. Jeg vilde have husket det, men — —

— Aah, men Deres Frue, hun glemmer Dem det aldrig.

— Lad mig nu se, hvad skal jeg dog svare for at undskylde mig.

Løjtnanten gik, og Kommandøren satte sig og stirrede paa Telegrammet.

Hvad Pokker kan Meningen være? tænkte han, og saa sendte han i al Hemmelighed Bud efter Kaptejn Frazer.

Frazer bredte Telegrammet ud paa Bordet foran sig og sagde eftertænksom:

— De har jo hverken Kone eller Børn?

Kommandøren rystede paa Hovedet.

— Det maa være fra Admiralitetet, mente Frazer, — kan det mon have noget med „Tvillingerne“ at gøre?

— Ved Gud! De har Ret! raabte Kommandøren med funklende Øjne. Han greb en Pen og skrev:

„Min Elskede. Jeg vil tænke paa dig og Tvillingerne hele Natten“.

Han overbragte personlig dette Svartelegram til Løjtnant Longlois og bemærkede, at nu tænkte han nok, han fik Tilgivelse.

Senere sendte han Bud efter Løjtnant Tarry og lod Kaptejn Frazer instruere ham.

— Løjtnant Tarry, De kender „Tvillingerne“ ved d'Oussent?

Jeg har klaret dem Masser af Gange, Hr. Kaptejn, paa Turen mellem Southhampton og Bordeaux.

— De ved bestemt, hvor de ligger?

— Jeg kunde undgaa dem en mørk Nat med lukkede Øjne.

— Denne Gang skal De ikke undgaa dem. De skal sætte os lige paa dem.

— Skal Skibet forlise?

— Nej, ikke hvis vi kan udføre vor Plan uden det. Hvad vi haaber er, at De kan sætte Franskmanden paa Grund; men hvis Skibet her gaar tabt under Forsøget paa at ødelægge Franskmanden, saa vil ingen sige et bebrejdende Ord til Dem derfor — det skal De vide i Forvejen.

Franskmanden har jo hele Tiden over-

ladt Navigeringen til os og holder sig i to Kabellængders Afstand fra os. Med den Fart, vi skyder nu, vil vi naa Klipperne mellem Klokken tre og fire i Morgen tidlig. Floden vil skjule Klipperne, og Søen er jo rolig. Sæt „Serpent“ fast mellem „Tvillingerne“, laan en Menigs Uniform og vær parat til at tage Rattet, naar jeg kalder.

Løjtnant Tarry traadte af.

Kaptejnen fortsatte med sagte Stemme:

— Med Deres Tilladelse, Hr. Kommandør, saa vil jeg stille mig med et halvt Dusin sikre Skud et Sted, hvorfra jeg uset kan rense Torpedoødelæggerens Kommandobro, hvis de der ovre i sidste Øjeblik opdager, at Løjtnant Tarry fører dem til Undergang.

— Skyd ikke, hvis det kan undgaas, svarede Kommandøren.

Klokken tre næste Morgen, mens Løjtnant Tarry stod til Rors, skød Skibet tyve Knob. Kommandør Samson var paa Kommandobroen, og den franske Underløjtnant stod i et Hjørne og lyttede til den engelske Løjtnant Farringdons for Lejligheden særlig udvalgte Historier.

Paa Styrbordssiden sejlede „Serpent“ med den aarvaagne Løjtnant Odette paa Kommandobroen.

Klokken blev halv fire.

Da Kommandøren passerede Løjtnant Tarry, vekslede de et talende Blik. Derpaa saa han paa Vandets Overflade og hans Hjærte holdt næsten op at slaa, da han opdagede, hvor tydeligt man forude kunde se Krusninger paa Havets Overflade, som om et Havuhyre bugtede sig under Vandet, der hvor Skærene laa. Det var jo umuligt, at man ikke skulde lægge Mærke dertil ombord paa „Serpent“.

Han troede allerede, at hans sidste Haab var glippet, da han fik en Idé.

Han satte en Raaber for Munden og begyndte at tale over til Løjtnant Odette for at tiltrække sig hele hans Opmærksomhed.

— Jeg tror ikke, raabte han, — at De har Ret til at føre mig til Brest med fransk Flag, min Herre!

Odette gik hen til Siden af Kommandobroen, og det frydede Kommandøren at se, at Styrmanden paa „Serpent“ ogsaa var optaget af at lytte.

— Hvorfor? Lad mig høre Deres Grunde, saa skal jeg tænke over det, svarede Odette.

— Skal jeg ikke nedskrive dem? Husk, jeg er ikke en almindelig Prise; De kan desuden ikke engang forsyne Skibet her med fransk Mandskab, som er i Stand til at føre det i Havn. De forstaar altsaa, at De ikke er berettiget til — —

Bag Kommandøren lød der et hæst Brøl.

Han saa Løjtnant Farringdon kaste sig over Løjtnant Longlois, saa de begge tumlede ned ad Kommandobroens Trappe.

Longlois var pludselig kommen op paa Kommandobroen og havde faaet Øje paa de frygtelige „Tvillinger“.

Underløjtnant Malocke fyrede sin Revolver af i Luften.

— Hvad er der sket! raabte Odette.

— Det er forsent for dem derovre, sagde Løjtnant Tarry ind i Øret paa Kommandøren.

— Hvad er der i Vejen? Jeg bærer intet Ansvar! Svar eller jeg skyder! kommanderede Løjtnant Odette.

— Alt i Orden her, raabte Kommandøren, — men hvis De vil se — —

Før han fik talt ud, tiltrak et Udraab fra Manden ved Rattet sig Løjtnant Odettes Opmærksomhed.

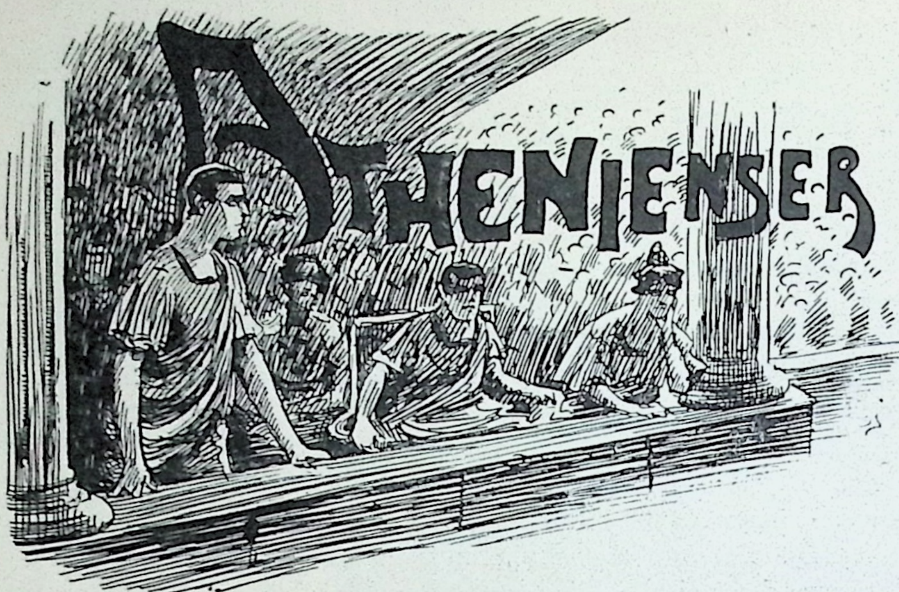
Odette kastede sig over Rattet, men før „Serpent“ kunde lystre den nye Kurs, var det fortabt, det skrællede sine Jernplader af og sprættede sig selv op paa „Tvillingerne“, mens „Emilia“ gled forbi.

Kommandør Samson og Løjtnant Tarry stod i aandeløs Spænding og ventede for at se, om en Torpedo skulde naa dem; men de mærkede intet, og Kommandøren trykkede sin Løjtnants Hænder.

— De har reddet den brittiske Flaades Ære! sagde han med Taarer i Øjnene.

Ti Minutter efter modtog det engelske Admiralitet følgende Meddelelse.

„Tvillingerne“ har taget Franskmanden. Gud velsigne „Tvillingerne“.

ANTIK NOVELLE

AF

WILH. A. BERGSTRØM

TEGNINGER AF

SOFUS JÜRGENSEN

Luften var trykkende hed, og Solen brændte. Alt var gennemtørret af Hede, Jordfladen som Sand, og ikke en Sky var der paa den lyse blændende Himmel.

Paa Tilskuerpladsen sad Folk og døsede, mens de ventede paa næste Løb.

Støvskyerne fra den foregaaende Kapkørsel hang endnu i Luften og gjorde Aandedrættet end mere besværligt.

Oppe paa den murede Forhøjning ligeoverfor Maalet sad under et udspændt Solsejl Ptolemaïs fornemme Verden.

Forrest paa en pragtfuldt udskaaren Stol af Elfenben tronede Tyrannen Mylomos. Han var høj og skulderbred med skarptskaarne Ansigtstræk, en græsk Bastard med ægyptisk Fysiognomi.

Paa femte Aar var han nu ved græske Troppers Hjælp Enehersker i Ptolemaïs, og han benyttede sin Magt klogt og hjalp den lille By til Velstand og fremmede græsk Kultur.

Ptolemaïs Beliggenhed i Pentapolis paa Afrikas Nordkyst var ganske udmærket egnet til Mellemhandelsplads for de indre Oasebyer og de græske Købmænd, særlig da den var i Besíddelse af en god Havn.

Byen kunde som sagt for en god Del takke Mylomos for dens hurtige Fremblomstring. Han ofrede sig helt for dens Vel, ja selv i dette Festens Øjeblik sad han og rugede over nye Planer.

Lidt til højre for Mylomos befandt sig tre fra Omgivelserne afstikkende Mennesker. De gjorde sig bemærket hver paa sin Vis. Den ene ved sin smukke, græske, mandige Skikkelse, den anden ved sin fantastiske Vildhed i Miner og Klædedragt, den tredje, en Kvinde, ved sin betagende Skønhed.

Grækeren, som hørte til Athens gyldne Ungdom, stod lænet mod Brystværnet og overskuede Pladsen, mens han af og til kiggede hen paa den bedaarende Kvinde.

Den døde Ro blev pludselig afbrudt af livlig Travlhed. Man forberedte sig til Løbet. Henne i den ene Ende af det ovaltformede Cirkus kørte de to Vogne frem, som skulde afslutte Dagen. Det var Sejerherrerne fra de foregaaende Løb, som nu indbyrdes skulde kæmpe om Laurbærkransen.

— Barias taber, sagde Mylomos udfordrende, idet han langsomt vendte sig til den fantastiskklædte Mand, som hed Skytes og var Søn af en inde i Landet boende Konge af Barca.

— Umuligt, svarede Skytes energisk, Barias er Barcas dygtigste Vognstyrer.

Skytes var sammen med sin Hustru, den skønne Thelepta, rejst til Ptolemaïs for at overvære Kapkørslen. Han var bekendt for sin Krigerdygtighed og for sin utæmmelige Lidenskab baade i Venskab og Had.

— *Saa*! lød det som et anstrængt Pust fra Forsamlingen. De var begyndt at køre dernede.

Som Lyn fo'r de lette Firspands-Vogne frem. Det blanke Kobber paa Vognsiderne blinkede i et straalende Genskin. Den løse, lette Jord hvirvledes op i en tæt Støvsky, og det saa ud, som Vognene fløj afsted uden at berøre Jorden.

Med spændt Opmærksomhed fulgte Publikum med Øjnene de skummende Heste, der var vilde af Varme, Piskeslag og Kappelyst. Hver Gang en af dem snublede lidt, hørtes der Udbrud af Glæde og Forbandelser, alt som Sympatien var fordelt.

Omgang paa Omgang gik det, op og ned af Banen med stedse voksende Hastighed. Styrerne stod som Støtter paa de smalle Vogngulve, og de udfoldede bestandig mere og mere Dristighed i Svingene for at opnaa en Fordel i næste Opløb.

Sidste Omgang var kommen. Tilskuerne vovede næsten ikke at aande.

Vognstyrerne bøjede sig forover og vogtede paa Tømmerne for ikke i mindste Maade at hindre Dyrene i deres Bevægelse.

Den sidste Omdrejning var naaet. Med fortvivlet Forvovenhed foretog Styrerne det brattest mulige Sving. Begge Vognene kørte et Øjeblik paa det ene af Hjulene for saa uforstyrret at fortsætte.

Genlyden af Hestehovenes Trampen lød hult, og Piskeslagene svirrede ustandseligt ned over de arme Dyr, der var ganske fra Sans og Samling. Deres Øjne stod stive og opspilede i Hovedet, og det hvide, der var synligt, var ganske blodsprængt.

Vognene kørte hinanden betænkeligt nær, og Styrerne vidste, at det var Døden, hvis de tørnede sammen. Men at ændre Kursen var umuligt.

Barias, der var mindre modig end den ptolemaïske Vognstyrer, begyndte at blive urolig. Han saa efter Faren og glemte at piske paa Hestene, der ganske naturligt sagtnede Farten i den Tro, at Maalet var naaet, nu da der ikke vankede flere blodige Strimer.

Et Sekundt efter kørte hans Modstander ind over Maalet, en Vognlængde foran ham.

Nederlaget var forsmædeligt. Det var beviseligt hans Mangel paa Mod, som havde fremkaldt det. Folk hyssede.

Den stakkels Barias, der i fem Minutter — længere varede Kørslen ikke — havde koncentreret al sin Vilje og spændt hver en Nerve, brast i en convulsivisk Hulken, der gennembævede ham, saa det sitrede i hver en Fiber.

— Har I ikke bedre Vognstyrere i Barca? spurgte Mylomos i en spottende Tone Skytes. Han kører slet. — Og saa græder han, tilføjede han med uendelig Ironi.

— Barias har sit Liv forbrudt, svarede Skytes. Han har øst Skændsel over mit Folk. Tillad mig at rense det ved at køre mod Sejerherren.

Mylomos betænkte sig et Øjeblik, saa smilte han og svarede:

— Ja.

Athenienseren, der var Tyrannens Gæst, ofrede ikke den Kamp, som fulgte, noget Blik. Han stod ligefrem og slugte Thelepta med Øjnene.

Hver Gang hun saa hen paa ham med sine store, brune, mandelformede Øjne, der var omgivet af lange sorte Vipper, smilte hun synligt smigret af den Beundring, der saa utvetydigt gav sig til kende i hans Blik.

Ogsaa han smilte, men kun blegt. Han var saa optaget.

Hun var iført et kort søgrønt Silkeskørt, der forneden var kantet med Guldfrynser. Et hvidt Tyl slyngede sig i yndefulde Bøjninger omkring det ungdommelige Legeme. Haaret bølgede som en natsort Flod ned over Skuldrene. Kun bag i Nakken holdtes det sammen af en Guldkam, hvis øverste Del forestillede en Klynge Slanger, som laa tæt sammenslyngede, og som strakte Hovederne i Vejret i forskellig Retning, mens de grønne Ædelstens-Øjne lyste med et eget levende, lurende Spil. En enkelt Lok bugtede sig om den nøgne Arm og fremhævede endmere dens Hvidhed.

Med Opmærksomhed lod hun til at følge Kørslen nede paa Banen, men hendes Øjne var uden Ild, og de udtrykte kun Mathed.

— Det havde jeg ikke troet, udbrød Mylomos harmfuldt, Babaren har vundet.

Athenienseren Argilides vendte sig halvt om og saa ned. Der stod Skytes triumferende som Sejerherre med en halv Hestelængdes Forspring.

En Tanke greb ham, og han henvendte sig til Mylomos:

— Du tillod før en Fremmed, som ikke var anmeldt, at forsøge sig mod Sejerherren. Jeg beder om samme Tilladelse.

Mylomos saa fast paa ham.

— Men du forpligter dig til at sejre. Ellers ikke, sagde han.

— Ja.

Thelepta saa beundrende paa Argilides. Han stod saa sikkert, og ikke en Mine rørte sig og forraadte Angst og Bevægelse.

— Du kan laane min Vogn, sagde Mylomos, og Guderne være med dig.

Han saa tankefuldt efter Athenienseren, der med langsomme, spænstige Skridt gik ned af Marmortrappen til Rendebanen. Argilides kastede et langt Blik op til Thelepta, da han naaede den Afsats, der laa tre Trin over Sandet.

Der var noget i det Blik, som fortalte hende, at hvad han nu gjorde var for hendes Skyld. Det varmede i Kinderne og glimtede i Øjnene, og hun rejste sig, endnu før Signalet var givet.

Stolt og mandig stod Athenienseren paa Vognen. Han havde kastet sin lange hvide Kappe og stod nu halvnøgen. Solen brændte paa hans Arm og Krop, saa det prikkede i de spændte svulmende Muskler. Han skyggede med Haanden for Øjnene og saa op mod den murede Forhøjning, der saa saa stejl og svimlende ud nede fra.

Skytes stod og betragtede ham med indædt Raseri.

Signalet blev givet, og frem bruste Vognene.

Banen var, som før berørt, indrettet med to bratte Sving i hver Ende, hvad der hindrede den inderstkørende i at have nogen som helst Fordel for den yderstkørende, der dog skulde tilbagelægge et længere Stykke Vej.

Argilides kørte yderst. Med aarvaagen Forsigtighed vogtede han paa Hestene, og han forstod med fin Kunst at hjælpe de snublende paa

Fode igen — uden dog at hindre de andre — alene ved et Træk i en af de otte Tømmer. Han benyttede ingen Piskeslag, ingen Tilraab.

Thelepta eksisterede ikke mere for ham. Han øjnede kun eet Maal, og hver en Evne skulde ofres paa at naa det. Det var Laurbærkransen, der vinkede.

Hele Ptolemaïs „beau monde" var ganske opildnet. De viftede ned til de kæmpende og opmuntrede dem med Tilraab. Pøblen var komplet vild af Spænding.

— Det er da endelig en Kamp, sagde Mylomos, det er Mesterskab — fra begge Sider.

— Ja, det er sandt, sagde en gammel Købmand. Jeg har rejst meget og set meget, men aldrig noget lignende. Jo en Gang! Det var i Chalcis paa Euboea for nogle Aar siden. Der saa jeg selve Kapkørslens Konge Kamon, som lignede denne Athenienser paafaldende, kæmpe med en Makadonier. Kampen var haard, men Kamon vandt.

— Se, hvor de gerne vil pudse hinanden, vedblev han nærmest henvendt til sig selv. Men de er snedige begge to. Nej se hvilken fin Manøvre .... Au, der blev den stoppet. Det bliver nok Hestene, som maa afgøre det. Sidste Omgang. Saa nu bruger han Pisken, Athenienseren .... Hvem vandt?

Et Øjeblik efter raabte Mylomos med høj Stemme:

— Argilides vandt med et Hestehoved. Hermed afslutter jeg Dagen.

Spændingen fik Luft i en vældig Jubelbølge, der uafladelig steg og sank og steg igen.

Paa kraftige Hænder blev Argilides baaret op til Mylomos. Folket sprang over Skranken og myldrede efter som Æresfølge.

Mylomos satte Laurbærkransen paa Sejerherrens Hoved, og Jubelbølgen steg til et Hav af bedøvende, uartikulerede Begejstringslyde. Alle vilde røre ved ham og om muligt trykke hans Hænder. Han mærkede midt i Trængslen en blød Haand berøre hans, men da han saa efter Ejerinden, var det ham umuligt at finde en, som kunde mistænkes.

Da Pladsen noget efter var lidt mere rydelig, saa han efter den smukke Thelepta, men hun var forsvundet. Paa hendes Plads sad Skytes og fulgte med et haanligt Smil hans søgende Blikke. Skytes var fuldkommen rolig, men hans Øjne sad dybt, og der var mørke Rande om dem.

— Athenienser, sagde han overlegent, er du lige saa dygtig til Vaabenbrug.

— Vil Du prøve, spurgte denne.

Mylomos lagde sig imellem og sagde, at det var ikke rigtigt at blive Uvenner med sin Modstander, fordi man var overvunden.

— Det er heller ikke derfor, at jeg spørger svarede Skytes og saa prøvende paa Argilides. Men i det samme rejste han sig og sagde med dirrende Stemme:

— Laurbær sidder ikke fast.

— Men jeg skal nok vide at holde paa dem, svarede Argilides roligt. —

— Det var en haard Kamp, sagde Mylomos, da Skytes gik.

— Ja, jeg har kun haft en, der kunde maale sig med den, svarede Argilides.

— Hvor da?

Athenienseren saa aandsfraværende efter Barbaren, og hans Tanker var aabenbart andet Steds henne, da han svarede:

— I Chalcis.

* * *

Vinrankerne slyngede sig op ad det kunstfærdigt formede Gitter over Brønden, og Løvet dannede et tæt hvælvet Tag. Ned derfra hang langagtige, askefarvede Druer i yppig Mængde, og uden om den hvide Brøndkant stod blomstrende Jasminbuske og lod deres krydrede Vellugt bølge langt bort med den sagte Aftenvind.

Her paa denne Plet, hvor der ellers var saa stille, lød der munter Kvindelatter og hemmelighedsfuld Hvisken, der blandede sig med Palmetræernes søvnige Susen.

Langsomt kom Kvinderne gaaende med Hænderne foldede om Nakken og Vandkrukken paa Hovedet.

Det var høje kraftige Skikkelser med mørke stolte Øjne, ædel formet Næse, og stærkt tegnede Bryn. Huden var svagt brunlig, og de bar vide fodlange Kapper.

Ivrigt diskuterede de Dagens Begivenheder, og alle var vidende om, at den smukke Athenienser Argilides ingen anden var end den berømte, ofte laurbærkransede Kamon.

— Jeg ved, sagde en Kvinde til en stærkt interesseret og lyttende Kreds, at han kommer fra Berenice, hvor han ligeledes har deltaget i Kapkørslen og selvfølgelig har vundet. Han har sin Vogn staaende der endnu og sine berømte Heste, som jeg tror, at han har faaet af en Perikles i Athen. Han lod det hele blive tilbage, fordi Vognen trængte til at repareres, og Hestene trængte til Hvile.

— Har I lagt Mærke til, at Athenienseren er forelsket i Æthioperens Kone, spurgte en anden.

— Fy, var der straks en, der svarede, Skytes er da virkelig ingen Æthioper. Han er smuk. Du skulde blot ønske, at din Mand var halvt saa køn.

Ved disse Ord stak de andre i at fnise.

En Stund gik det kun smaat med Samtalen, fordi enhver var optaget af at fylde sin Krukke med det iskolde Vand.

Henne ved en Palmegruppe stod Athenienseren og betragtede dem. Han havde hørt hvert Ord.

En af Kvinderne fik Øje paa ham og udstødte et lille koket Skrig, der henledte de andres Opmærksomhed paa ham. Han hilste, og smilende nikkede de igen, men al Samtale var forstummet.

Uden at føle den mindste Forlegenhed nærmede Argilides sig. Han spurgte en af dem, hvem der havde opført denne ualmindelig smukke Brønd og fik til Svar, at det var et af Mylomos første Arbejder for Byens Udsmykkelse. Før den Tid laa Brønden hen uden Rækværk, og der skete derfor jævnligt Ulykker. Omgivelserne havde næsten været en Ørken, mens de nu nærmest lignede en Have.

Lidt efter lidt gled de alle over i en munter Passiar, der ofte kulminerede i klingende Latterudbrud.

stod at pointere det ophøjede som det latterlige, hans Finhed i Tanken, hans Væsens Sikkerhed og Adel, hans Legemes Skønhed og Kraft maatte naturligvis overalt gøre Virkning og skabe Sympati. Han var en fuldendt Athenienser, men han var ogsaa Perikles Ven.

— Nej se, hviskede en, der kommer Thelepta.

Alle vendte sig om. Langsomt, let vuggende i Hofterne kom hun gaaende henimod Brønden efterfulgt af en Tjener, der havde Hudfarve som en Broncestatue, og hvis sorte Øjne hvilede paa hende med en Hunds Agtpaagivenhed.

Da hun blev Athenienseren var, skød en svag Rødme sig op i hendes Kinder, og hun slog uvilkaarlig ud med Haanden, som om hun vilde gøre en hastig Vending til Flugt. Men i samme Nu var hun behersket og gik roligt hen og satte sig paa Brøndkanten.

Ja, — og jeg elsker ham ogsaa, stammede hun.

Tilsyneladende ligegyldig sad hun og stirrede ned i det mørke Vand, der viste hendes smukke Ansigt omgivet af det fint randskaarne Vinløv med Druerne imellem.

En efter en forlod Kvinderne Brønden med de fyldte Vandkrukker. De havde jo ikke noget at gøre der mere, nu da Argilides var bleven tavs. Snart var der ikke andre tilbage end Thelepta, Argilides og Slaven, der havde sat sig paa Hug ved Herskerindens Fødder.

— Maatte jeg bede dig om en Tjeneste, begyndte Argilides med lidt usikker Stemme.

Hun løftede langsomt Hovedet og svarede:

— Maaske.

Han begyndte med at udvikle sin Mening om, hvorledes to Vædde-Modstanderes Forhold til hinanden burde være og beklagede sig over, at Skytes var ham fjendsk, men tilføjede tillige, at det maaske var *hans* Skyld, da han efter Kapkørslen muligt havde set for smilende ud, saa hans Modstander havde troet at læse Overmod i hans Mine. Dette var han imidlertid langt fra at føle, dertil agtede han Skytes for

Argilides havde et ejendommeligt Underholdningstalent. Han forstod at bringe de mest forskellige Karaktertoner til at smelte sammen i endrægtig Harmoni, og hans smidige Tunge vilde ved enhver Lejlighed kunne frelse et Selskabs gode Humør. Hans store Berejsthed og Menneskekundskab, hans enestaaende Foredragsmaade, ved hvilken han med fin Takt for-

højt, forøvrigt var det ikke Styrernes Dygtighed men Hestenes Kræfter, der havde afgjort Sejren, og han bad hende derfor under alle Omstændigheder prøve paa at forsone dem.

Det lovede hun, og han takkede og fortsatte: Jeg har ikke set mange Mænd som Skytes, saa kraftfuldt bygget og med saa megen legemlig Skønhed. Han maa vist være i Besiddelse af umaadelige Kræfter. Han er en smuk Mand, værdig at elske.

— Ja .. og — hun saa forvirret ned paa Slaven — og ... jeg elsker ham ogsaa, stammede hun.

Argilides lagde ikke Mærke til hendes Bevægelse. Han stod og betragtede hendes lille hvide Fod. Tæerne krummede sig nervøst imod Sandalen.

Et Øjeblik efter sagde han Farvel og gik, og hun sad tilbage paa Brøndkanten og stirrede efter ham, til han forsvandt mellem de mandshøje Bregner.

Der var Taarer i hendes Øjne.

Hun rejste sig, og med et lynende Blik sparkede hun til Slaven.

Langsomt, som de var kommen, gik de ind imod Byen, men mange Gange vendte hun sig om for at se efter Bregnehækken uden at bryde sig om, at Slavens Blik gik samme Vej. — —

Nede paa Havnedæmningen sad Argilides. Hans Øjne hvilede paa et stort treradaaret Krigsskib, en Triremer, der laa død og tavs forude.

Vandet pladskede stille og betagende mod Kajens nederste Planker, og Maanestraalerne fik Stødboret paa Triremerens Stævn til at blinke.

* * *

— Skytes er frygtelig lidenskabelig, sagde Mylomos til Argilides, han er rasende paa mig og Væddeløbet, paa hele Ptolemaïs, og han tror sig haanet allevegne, hvor han gaar. I alt, hvad man siger, tror han, der er en skjult Braad, der stikler til hans Nederlag. Han har efterhaanden arbejdet sig op til et frygteligt Raseri, og du har ikke virket til det bedre.

— Hvor er det dog sørgeligt, svarede Athenienseren tankefuldt, at en saa hæslig Ubeherskethed skal skæmme en saa herlig Skikkelse.

— Lad os holde os til Sagen, sagde Mylomos utaalmodigt. Den er virkelig ret alvorlig. Man maa tænke sig om, før man handler.

— Handler! Hvorledes?

— Man kan se, at du ikke kender Skytes. Alting er ikke sluttet med en Dags daarligt Humør. I Morgen tidlig rejser han, og i Overmorgen er han her maaske med en Hær. Jeg tror ikke, at der er nogen Grund til at frygte Barcanerne, hvis ikke at de netop havde Skytes til Feltherre. Han er en Aand, der ikke alene virker for Hæren, men besjæler den. Derfor *maa* jeg finde et Middel til at modvirke denne Ulykke, og det *er* fundet.

— Ja saa, sagde Athenienseren og betragtede ham forstaaende.

— Ja netop. Det er god Statskunst at forebygge Faren, mens den er i sin Vorden. Jeg ved, at du elsker Thelepta, og at hun er forelsket i dig. . . .

— Naa, afbrød Argilides, det sidste er usandt. Derfor har jeg hendes egne Ord.

— Ja saa. Det tror jeg ikke alligevel. Men det er jo ogsaa lige meget, naar hun blot kommer til at tilhøre dig.

— Du tager fejl, sagde Athenienseren alvorligt. Aldrig skal hun tilhøre mig uden af fri Vilje.

— Som du vil, svarede Mylomos koldt. Vil du ikke vinde hende, saa er der nok andre, der vil.

— Og saa skulde jeg, sagde Athenienseren tøvende, myrde ham lige for hendes Øjne.

— Naa ja, svarede Mylomos med en kort Latter. Jeg troede ellers, at man satte sig ud over den Slags Smaating, naar man var forelsket, men jeg har altsaa taget fejl.

— Er det nødvendigt at Skytes myrdes?

— Ja, svarede Mylomos bestemt, og det sker lige saa sikkert, som Pigen vil blive Belønningen derfor.

Argilides gik langsomt op og ned af den flisebelagte Gaard, der var omgivet af en firkantet Søjlegang med solide, joniske Søjler og kunstnerisk udsmykkede Kapitæler.

I Midten af Gaarden fandtes en Fontæne, hvorfra der hævede sig en glitrende, forfriskende Vandsøjle, der faldt pladskende ned i det fyldte Bassin, paa hvis Bund den græske Havgud Poseidon var udhugget i sovende Stilling.

Henne i den ene Ende af Gaarden sad Mylomos under et blændende hvidt Solsejl og ventede en Afgørelse.

— — —

Endelig svarede Argilides Ja, og dermed var Sagen afgjort.

Det var Midnat. Langsomt steg Maanen op.

Der var nogen, som listede henne i den nordlige Søjlegang, hvor Skyggen var saa dyb og uigennemtrængelig.

En Skikkelse, en Mand, sneg sig afsted, ledende blandt alle de Døre, som stødte ud til Gangen, efter en bestemt. Endelig syntes den rette at være bleven funden, og lydløst aabnede han den.

En svag Snorken var den eneste Lyd, der hørtes.

Frem fra sin Kappe tog Manden en Genstand, og et Øjeblik efter hørtes en klirrende Lyd, som naar en Lerkrukke slaas itu, og en Fakkels blaffende Flamme oplyste Værelset.

I fuld Belysning stod Athenienseren i Rejsedragt.

Paa en Briks med bløde Tæpper laa Skytes og Thelepta. De var helt paaklædte, og Skytes Vaaben laa paa Gulvet. Alt var beredt til Opbrud, thi de skulde jo rejse aarle den næste Morgen.

Ved den klirrende Lyd slog Skytes Øjnene op, og da han bemærkede Athenienseren, rejste han sig som et Lyn, tog sit Sværd op og anbragte det paa en faretruende Maade paa Argilides Bryst.

— Nu dræber jeg dig, hvæsede Skytes.

— Ikke før du har hørt min Forklaring, svarede Argilides uden en Trækning i det rolige Ansigt.

Skytes sænkede Vaabnet.

— Sagen er, begyndte Argilides, at jeg er kommen for at myrde dig. Ja, vent nu lidt. Jeg har kun paataget mig det for at forebygge det. Mylomos mener, at du vil paaføre Ptolemaïs Krig for nogle formentlige Krænkelser.

— Det har han ikke Uret i, brummede Skytes.

— Og derfor vil han gøre dig uskadelig, vedblev Argilides. Jeg elsker Thelepta. — Vær nu bare et Øjeblik en Mand, og ikke et Dyr, og hør rolig efter. — Desværre for mig og heldigvis for dig bryder hun sig kun om sin Skytes. Nu mener Mylomos at kunne spekulere i min Forelskelse, og han tilbød mig derfor Thelepta som Belønning for at myrde Dig. Jeg vilde ikke. Saa truede han med, at andre kunde gøre det, og andre vilde faa hende, og saa indvilligede jeg.

— Hvorfor udretter du saa ikke dit Ærinde, spurgte Skytes haanlig.

— Fordi jeg har besluttet at lade eder flygte. Alt er forberedt. En Firspands-Vogn staar og venter ude ved Brønden. — Du skal nu ikke være mig saa forfærdelig taknemlig, for i det Tilfælde, at Thelepta havde elsket mig, saa havde jeg dræbt dig. I ærlig Tvekamp forstaar sig.

— Hvis du kunde?

Athenienseren listede sig hen og lagde sin Haand paa Theleptas bløde, nøgne Arm. Hun vaagnede, og med et henrivende Smil saa hun paa ham. Pludselig fik hun Øje paa Skytes mørke Skikkelse. En Gysen fo'r igennem hende, og hun udbrød:

— Hvad skal dog det betyde?

Skytes befalede hende Tavshed.

Argilides havde allerede slukket Faklen, og var listet hen imod Døren. Barbaren og hans Hustru fulgte efter.

Thelepta rakte ham sin Haand, som han ærbødig kyssede.

Argilides var langt forud, saa de to kunde ikke se ham, men de vidste, hvor Porten befandt sig, og da de kom derhen, stod den aaben.

Da de havde gaaet lidt hen ad Gaden, dukkede Athenienseren frem, og han sluttede sig til dem.

Hastigt og tavst gik de afsted, og snart naaede de Brønden uden for den ubefæstede By.

Henne ved Palmegruppen stod to Vogne, hvis Heste skrabede utaalmodigt i Jorden.

Skytes bragte Thelepta til Sæde i sit Køretøj, og idet han greb Tømmerne, vendte han sig om og rakte Argilides Haanden, som denne trykkede fast. Ogsaa Thelepta rakte ham sin Haand, som han ærbødigt kyssede. Han mærhede, hvor hun skælvede, men han troede, at

det var Nattekulden, som gjorde sin Indvirkning.

Underlig ubestemt stod Skytes. Endelig busede det ud af ham:

— Jeg troede ikke, at Hellenerne var saa ædelmodige.

— Jeg er Athenienser, lød det stolte Svar, og det forekom de andre, at Argilides mandige Skikkelse voksede i det blege Maanelys.

Skytes slog med kongelig Bevægelse ud med Haanden og satte Hestene i Bevægelse.

— Vi ses Kamon!

— Aldrig.

Med et trøstesløst Udtryk lænede Thelepta Hovedet mod Vognsiden. Pludselig rejste hun sig energisk op, og drog en svær Guldring af den venstre Arm og kastede den mod Argilides.

Den faldt ned faa Alen foran ham, og han bukkede sig hastigt og tog den op. Han rakte Ringen i Vejret, saa den glimrede, og da Thelepta saa, at han havde fundet den, fo'r der et triumferende Smil over hendes Læber.

Længe stod Argilides eller rettere Kamon og stirrede efter Vognen, der i rasende Fart fo'r ud over de øde Stepper. Længe kunde han øjne Theleptas flagrende Tyl, men da den sidste Snip var forsvunden, og end ikke den mindste Prik af Vognen var at se, saa følte han sig saa ene og saa forladt, og han syntes, at der var noget inden i ham, som bebrejdede ham, at han havde baaret sig saaledes ad.

Han besaa Ringen og opdagede, at der stod skrevet noget inden i. Han betragtede Indskriften opmærksom. Der stod 3 Ord i et fremmed Sprog, som han ikke kendte. De stod kun svagt, og det saa ud, som om de var indridset med en Naal af en uøvet Haand. Han opgav videre Grandsken og satte den paa det venstre Haandled.

Han havde tilladt sig at laane Tyrannens Firspand, og han sparede det ikke, da han for afsted paa Vej til Berenice.

Ankommen hertil søgte han de smukke Hetærers Selskab for i muntre Bacchanalier at glemme sin Skuffelse.

Han skulde blot have vidst, at der inden i Ringen stod skrevet:

Thelepta — elsker — Athenienser.

EFTER SKOLEBALLET

SKITSE AF ANDERS W. HOLM MED TEGNING AF EIGIL PETERSEN

Anders W. Holm,
hvis Digtsamling lige er udkommen.

Klokken er omtrent to Nat.

Andreas og Gustav gaar hjem sammen fra Skoleballet. De har Frakkekraverne smøgede op over Ørene, og hver har en lille Pakke med Danseskoene under Armen.

Gustavs Overfrakke staar lidt aaben, saa at man ser de tolv—fjorten Kotillonsordner, der pryder hans brede Bryst, mens Andreas Frakke er tæt tilknappet for at skjule hans Armod paa disse Kvindegunstens Udmærkelser.

De gaar begge i anden studerende Klasse. Men det er iøvrigt det eneste, de har tilfælles.

Gustav er lige saa kærnesund, som Andreas er mager og forlæst, og hans Ansigt er kækt og smukt, mens Andreas naturligvis er grim og vissen og gaar med tykke, lærde Briller. Gustav fører sig rankt og sikkert, Andreas gaar derimod og snubler over sine egne Ben i et Væk og virrer nervøst med Hovedet, akkurat som et Føl, der bliver kildet i Mulen med et Halmstraa.

Men Dres er lærd, og Gosse er doven. Kort sagt, det er Klassens Duks og Klassens Fuks, der for en Gangs Skyld har fundet hinanden og samdrægtigt vandrer ned ad Bredgade i Nattens klamme Mørke.

„Ved Du hvad, Gosse“? — siger saa endelig Dres med et sky Sideblik, der strejfer Gosses dekorerede Bringe, — „Synes Du ikke osse, at Professor Petersens Ebba er henrivende?“

„Jo, det kan Du, Saft suse mig, bande paa, at jeg gør“; — svarer Gosse forsorent. — „Saa Du ikke osse, at jeg dansede næsten tre Danse med hende, og jeg har faaet hele syv Sløjfer af hende“.

Saa gør Gustav en lille Kunstpavse, for at hans Spørgsmaal skal falde med større Vægt.

„Sig mig, hvor mange fik Du egentlig, Dresse?“

Dres overhører det lidt pinlige Spørgsmaal og virrer med Hovedet, saa Brillerne hopper paa Næsen.

„Ja, men jeg dansede osse en hel Dans med hende“, — faar han sig dog endelig strammet op til at sige.

„Ja, det gjorde Du nok“, — bemærker Gosse overlegent.

„Du kan tro, jeg anstrængte mig osse vældig med at konversere hende“, fortsætter Dres helt oplivet og ranker sig i videnskabelig Selvfølelse. „Saadan en Professordatter kan man jo ikke godt konversere bare om Vind og Vejr.“

„Professordatter, Professordatter", — snærrer Gosse. „Det bryder Ebba sig, ved den søde Grød, ikke et Lod om."

„Men sig mig, hvad konverserede Du hende da egentlig om, lille Dresse?"

„Aa, jeg fortalte hende noget om, hvordan den moderne Videnskab mener, at Verden er blevet til og mange andre af den Slags Ting."

„Dit Fjols!" — kom det ganske kort fra Gustav. „Hørte Du hende ikke osse i den lille Tabel?"

Dres virrer voldsomt med Hovedet og snubler flere Gange over sine egne Ben.

Efter at de igen har gaaet noget og næsten er naaet ned til det Hus i Tordenskjoldsgade, hvor Gustav bor, bryder han endelig den pinlige Tavshed, som er indtraadt efter den sidste Eksplosion.

„Hvad gi'r Du mig, hvis jeg nu siger Dig, hvad Ebba sagde om Dig, Dres?"

„Jeg skal regne dine Opgaver for Dig i en hel Maaned, naar Du bare vil sige mig det."

„Det er for lidt", — svarer Gosse bestemt; „men hvis Du osse vil smøre de latinske Stile op for mig i en hel Maaned, saa skal jeg sige Dig det."

Dres ser yderst betænkelig ud ved det Forslag, men beslutter sig alligevel til at gøre det, naar Gosse blot vil love at lave to dundrende Fejl i hver Stil, saa at Sias ikke kan opdage Snyderiet.

Forretningen er altsaa afgjort, og Gustav, der lige har faaet lukket sin Port op, stiller sig midt i Porten med en paafuglestolt Mine.

„Jo, ser Du, jeg siger jo til Ebba, da jeg havde hende i den Dans lige efter Dig: Naa, siger jeg, De dansede nok med Dresse i forrige Dans. Ja, han har jo akkurat det samme Numer fra oven, som jeg har, naar man regner fra neden af."

„Naa, hvad sagde hun saa?" — afbryder Dres utaalmodig.

Men Gustav lader sig ikke forstyrre i sin Gengivelse af den interessante Balkonversation.

„Ja, hvis jeg var saa dygtig som Dres, saa vilde Damerne vist synes meget bedre om mig. Tror De ikke, Frøken Ebba? — siger jeg; og saa spørger jeg hende, hvad synes De egentlig om ham, Dresse?"

„Naa, hvad sagde hun saa? Hvad sagde hun saa?" — Dresses Øjne gnistrer, saa Brillerne er ved at springe i Stykker, saa ivrig er han.

„Hun sagde saamænd ikke andet end — —" fortsætter Gustav med den mest irriterende Ro af Verden. „— — hun sagde saamænd ikke andet end: Aa, Skidt, den Idiot."

„Idiot"! — gentager Dres og virrer ganske utroligt med Hovedet.

Men Porten er allerede smækket i, og Gustav er langt oppe af Trapperne.

Andreas samler sin Overfrakke endnu tættere om sin pilmagre Person og snubler videre over sine egne Ben og virrer og virrer med Hovedet i et væk.

„Idiot? — — Idiot?" — gentager han og gentager han for sig selv, mens han gaar videre, hjem efter i en uafbrudt Snublen.

Den bedrøvelige Nattetaage sætter store Dugtaarer paa hans lærde Briller, mens han bliver ved at grunde og grunde over det triste Problem, at en Professordatter ikke engang har mere Sans for Videnskabens gennemgribende Betydning her i Livet.

NATUREN'S VIDUNDERE

Jeg har lidt et haardt Tab i Vinter, siger Direktøren for „Naturens Vidundere“ paa Dyrehavsbakkens Aabningsdag. Jeg har mistet min vilde Mand fra Avstraliens Urskove. Jeg faar aldrig en vild Mand Mage til ham!

Han var en smukt skabt lille Fyr, medgørlig og hjærtensgod, stille og beskeden — som Menneske forstaar sig — naar han arbejdede, kunde han lægge et saadant Udtryk i sin vilde Krigsdans, at Damerne sank om af Skræk og maatte købe mine friske Hofmansdraaber til 25 Øre Flasken. Han svingede sit Spyd, som om han vilde gennembore dem baade her og der, og saa hylede han, saa Folk troede, han udtrykte sin vilde Naturs rædselsfulde Følelser.

Af Fødsel var han nok Hollænder, men han var efterhaanden bleven i den Grad naturaliseret Vildmand, at han kun befandt sig vel i sin Søndagsdragt af sort Maling med hvide Tværstriber i. Han foretrak sin frygtelige Kølle for en guldknappet Stok, og hans Livret var mere og mere bleven raat Kød.

Naar man saa ham nedsvælge raat Kød i store Portioner, skulde man tro, at han var et vildt og morderisk Dyr, og saa nærede han tværtimod det kærligste Sindelag mod sine Medmennesker. Det var hans Ulykke. Stakkels Fyr!

En Dag forrige Sommer, da hans Bevogter trak ham gryntende frem og tilbage udenfor Teltet i en tyk Jærnlænke, fik han Øje paa Kæmpedamen, der sad ovre paa den anden Side og saa yndig ud og rullede Øjnene ud til Folk. Hun fik straks Øje paa den Plakat, vi havde forsynet ham med, hvorpaa der stod: „Farlig! Maa ikke berøres“!

Som alle Kvinder var Kæmpedamen nysgærrig, ulydig og stædig. og man har fortalt mig, at hun truede med at vælte hele Teltet derovre, hvis hun ikke fik Lov til at gøre vor vilde Avstraliers nærmere Bekendtskab.

Fra den Dag af var det forbi med hans personlige Hjærtefred og tilsyneladende Vildskab, han mistede sin gode Appetit, selv det sødeste, blodige Hestekød nød han ikke længer. Han blev saa mager, at Malingen faldt af i Klumper, og saa krafteslos, at Folk kom og bad om at faa deres Penge igen, naar de havde set ham danse de forhen saa drabelige Krigsdanse.

Naar min vilde Mand led af ulykkelig Kærlighed, var det ikke saa meget, fordi hans Følelser ikke blev besvarede af Kæmpedamen. Nej, tværtimod, hun vilde giftes med ham. Men hun var som alle sorte Kvinder doven af Naturen, og vilde kun giftes med ham, fordi hun vidste, at han var en af de første i sin Slags og oppe paa en høj Gage. Saa havde hun regnet ud, at hun ikke behøvede at optræde mere, men skulde ligge hjemme og slange sig, og gøre sig det rigtig behageligt inde i Hovedstaden, mens hendes Mands sørgmodige Hyl genlød i de gamle Træer i Dyrehaven.

Men den vilde Mand havde ogsaa gaaet i Skole og lært at regne ud, hvad det vilde koste at brødføde en stabil Dame og holde hende med ordenlige Klæder og saa videre. Han gruede for, hvorledes han skulde kunne forsørge saa drabelig en Hustru og spurgte sig selv, om man ikke kunde betale sin jordiske Lykke for dyrt.

Men mens han gik og grundede, ankom der, kort før Bakken lukkede, en japansk Sabelsluger, som nedsvælgede tre russiske Slagsværd og General Kuropatkins Æresabel, uden saa meget som at smile. Det var naturligvis et Slags Landsforræderi, for han var slet ikke Japaner, men Franskmand, og skulde jo egenlig holde med Russen. Men det er det, jeg altid har sagt, Franskmændene har Fanden skabt, de laver Ulykker allevegne.

Han begyndte øjeblikkelig at smidske for Kæmpedamen paa denne uimodstaaelige franske Manér, og uden nogen vidste et Ord af det, saa besluttede de to at holde Bryllup lige for Næsen af min vilde Avstralier.

Aldrig har han danset saa rasende og betagende, som den Dag Brylluppet stod.

Da Kæmpedamen skulde køres til Kirke, blev hun fordelt i to Drosker, fordi hun var for stor og tung til en. Brudgommen sad oppe hos Kusken paa første Vogn, og min vilde Mand løb bag efter den anden og spyttede.

Saadan bruger man vel i hans Hjemlands mægtige Urskove, sagde Folk. Men den vilde gik lige ind bag det guldfrynsede Forhæng, og forsøgte at stikke sit til et frygtelig Spyd omdannet Kosteskaft lige i Hjærtet.

Hans Saar var ikke farligt. Men det gav den af Indianere fangede og tatoverede Pige Lejlighed til at pleje hans Saar. Et halvt Aar efter giftede de to sig og trak sig tilbage til en roligere Tilværelse. De har regnet ud, at naar et Par Aar er gaaet, vil de ved Hjælp af en talrig Børneflok kunne danne en Trup af Dværge, som rigelig vil lønne dem for deres Ulejlighed.

HJEMMETS NOVELLER

Nr. 9. | Juli 1905. | 1. Aargang.

Retten til at benytte de i dette Hefte indeholdte kunstneriske og literære Bidrag faas kun ved Henvendelse til Hjemmets Novellers Forlag.

JERNDØREN

EN UNDERLIG HISTORIE

AF PALLE ROSENKRANTZ

ILL. AF TH. IVERSEN

Th. Iversen.

Palle Rosenkrantz.

„Jeg bryder mig ikke om at fortælle dig, hvad det var, Georg. Det er desuden komplet latterligt at dvæle ved en Hallucination, ligesaa dumt som at fortælle Drømme, men det var Satans ubehageligt, og to Nætter i Træk har jeg ikke lukket et Øje."

„Kære Kurt, som Vært maa jeg beklage, at du den første Gang, du besøger mig efter at Skæbnen har gjort mig til Herre paa Osthausen, skal blive forulempet af Husspøgelser, der absolut ikke staar under min Kommando og hvis Optræden er mig særdeles ubehagelig, ikke mindst fordi deres Uvæsen gaar ud over en kær Ven og en trofast Regimentskammerat som du. Men hvad skal jeg gøre?"

Grev Georg v. Stollberg til Osthausen lænede sig betænkelig tilbage i den lette Pürschvogn, der førte ham og hans Ungdomsven Oberst Kurt v. Koscielski paa Inspektionstur rundt paa Majoratet Osthausens frugtbare og vidt udstrakte Enemærker.

Georg v. Stollberg var oprindelig en fattig Uhlanofficers Søn, selv blev han Uhlan og arvede i sit halvtredsindstyvende Aar helt uventet ved en fjærn Slægtnings Død Godset Osthausen i Østprøjsen, som han straks tiltraadte og hvor han og hans Hustru besluttede sig til at henleve Resten af deres Dage i landlig Ro.

Koscielski, Grev Georgs Ungdomsven, havde nu i to Dage været Gæst paa Osthausen. Som en kær Ven var han bleven indlogeret i Slottets fineste Gæsteværelse, og i to Nætter havde han ikke lukket et Øje formedelst et ganske usædvanlig nederdrægtigt Spøgeri.

Der er naturligvis ingen dannede og op-

lyste Mennesker i vore Dage, der tror paa Spøgelser, man kan tro paa Verdensfreden, paa den gule Fare, paa Spiritisme og Pavens Ufejlbarhed, men paa Spøgelser tror man ikke — Punktum.

Hverken Grev Stollberg eller Oberst Koscielski troede paa Spøgelser og Obersten skammede sig ved at tilstaa, at han havde været bandsat uhyggelig tilmode. Hvad han havde set vilde han ikke fortælle.

„Jeg ønsker ikke, ser du," sagde han, „at Gud og Hvermand skal løbe rundt og fortælle om mig og Spøgelserne, jeg ønsker ikke at min Hallucination skal fæstne sig og blive traditionel. Den skyldes rimeligvis din fortræffelige Asmanhäuser og den Strassburger Gaaseleverpostej en Croute, som din elskværdige Hustru beværtede mig med til Middag første Dag jeg var her. Anden Nat er Hallucinationen allerede bleven stationær i min Hjerne og jeg er overbevist om, at den kommer igen i Aften."

Grev Stollberg rystede paa Hovedet. „Etsteds maa den jo komme fra. Erindrer du ikke, at du har hørt noget lignende."

„Hvor ved jeg det. I mit lange Liv har jeg naturligvis hørt et Utal af Røverhistorier, der kommer igen, nu da min pligtopfyldende Mave desværre ikke mere fungerer programmæssigt, og jeg, som alle Stakler, der har passeret de halvthundrede, maa købe Livets Glæde med Opofrelse og Fred og Ro for min Konstitution. Det er ørkesløs at diskutere dette. Der staar desuden en Raabuk ude paa Engen der. Den skal skydes."

Saa kørte de til Bukken og Obersten skød den lige paa Bladet.

„Skyde kan man da endnu," lo han kort. Saa kørte de hjem med Bukken.

Obersten tog forsigtigt til Maden, en aldeles fortrinlig Ret. Bækforeller i Bellevue fristede ham dog over Evne, og den Asmanhäuser, der laa i Osthausens Kælder var mere end en Uhlankommandør kunde staa for.

Han lukkede ikke et Øje hele Natten, Spøgeriet var om muligt værre end de to foregaaende Nætter.

Ved Frokost næste Dag blev det bestemt, at han skulde have et andet Værelse.

Det fik han, men Snakken gik i Krogene paa Slottet, en Stuepige sagde op og den gamle Portvogter fortalte Historier saa Haarene rejste sig som Stivbørster paa Personalets Hoved.

Oberst Koscielski ærgrede sig og Grev Stollberg vilde absolut ligge i det røde Værelse, men fik ikke Lov til det af sin Kone.

Saa maatte han naturligvis opgive det, uindskrænket Herre i sit Hus var selv ikke Greven af Stollberg-Osthausen.

Men han ægrede sig med Koscielski over det fordømte Spøgeri, der gjorde ham latterlig og hans Tjenestefolk kulrede.

Og saa kunde han ikke engang faa at vide, hvad det var.

For det vilde Koscielski ikke paa nogen Maade ud med.

Den fjerde Nat sov Obersten som en Sten i et Værelse i Hovedfløjen og betragtede det som en personlig Fornærmelse, naar nogen talte til ham om Spøgeriet.

Men Grev Stollberg vilde have Rede paa det.

„Det kan jo ikke nytte noget, at kommandere nogen derop," sagde han, „naar du, Kurt, som jeg uden Blinken turde have ladet sove i Værelse sammen med min salig Svigermoder, maa retirere, saa er jo Ævret opgivet."

Obersten grundede. „Jeg har en Idé. Jeg har en Sagfører i Berlin, Hr. West, en Djævel af en Jurist, der er mig dyrebar, fordi han altid snyder min Kontrapart saa meget, at jeg kan staa mig ved det, selv om han flaar mig til Skindet. Lad os skrive efter ham. Han er født Berliner, har aldrig været uden for Byen, aner formodenlig ikke, hvad et Spøgelse er. Han er 34 Aar, kan spise Granatstumper og drikke Nitroglycerin til, saadan en Mave har Karlen, og han tror hverken paa Vorherre eller Fanden. Lad os skrive efter ham. Du kan stole paa han skal konfirmere Spøgelserne, saa de aldrig viser sig mere."

„Er der flere end et, spurgte Stollberg med et Smil."

Obersten tav.

De skrev efter Overretssagfører Hans West, Dr. juris., Mittelstrasse 4, Parterre.

Og Sagføreren kom. Det hed sig, det gjaldt en Grænseregulering, og for en fed Proces rejste Dr. West gerne til Honolulu.

Altsaa han kom.

* * *

„Donnerwetter det kalder jeg et anstændigt Lokale," sagde Dr. West, da han efter et solidt Aftensmaaltid blev ført op i det røde Værelse af Kammertjeneren, der stod lidt blegladen og skælvede med en Sølvlysestage i sin Haand.

„Et anstændigt Lokale."

Kammertjeneren skævede til Krogene men sagde ikke noget, det var forbudt at tale et Ord om Spøgelser til Dr. West. Og skønt det kneb, tav Tjeneren ganske stille.

Han gik og West blev ene i det store Værelse. Han underkastede det en meget indgaaende Undersøgelse, hvoraf det foreløbige Resultat blev dette, at han, der oprindelig havde bestemt at tage et Salær af 300 Mark for Konsulationen i det lidet indviklede Skelspørgsmaal, besluttede paa Forhaand at sætte Salæret til 500 Mark.

Erindrer du ikke, at du har hørt noget lignende?

Saa hertugeligt var Lokalet.

Det røde Værelse laa i den sydlige Sidefløj af Slottet Osthausen, en gammel trefløjet Bygning, der stammede fra Ridderordnernes første Dage, opført af Sandsten og Granit med to Etager og et spidst tegltækket Tag. Værelset var beliggende i første Etage med et stort bredt Vindue mod Syd, seks Alen til Loft med Bjælkelag i Loftet og Parketgulv af pommersk Eg. Det havde sin største Længde indefter i Dybden og paa Endevæggen stod en stor Himmelseng med et dybtrødt Silkedamask Forhæng.

Møblerne var beklædte med Silkedamask og Værelset dannede Fløjens yderste Rum dog uden Vindue mod Vest. Langs den ene Væg løb Korridoren, og ved en Dør stod Værelset i Forbindelse med et stor rummeligt Billardværelse.

Yderst herskabeligt var det hele, og det behagede Dr. West ganske overmaade. Han var sin Klient Oberst Koscielski overmaade taknemlig for den nye Forretning og lovede sig en Del af Fremtiden.

Det var rare Mennesker disse Stollbergs, et fortræffeligt Køkken og en Kælder der var hævet over enhver Kritik. Dr. West var Berliner, Købmandssøn og ganske bevandret i Køkkenet og Kælderens Mysterier, en Materialist af reneste Vand med en Gane som Fakultetet ærede og hans Kolleger med Ærefrygt bøjede sig for.

Dr. West klædte sig af og gik i Seng.

Det var en dejlig Seng. Han laa og legede Himmelspræt med sig selv indtil han blev betænkelig ved Legen formedelst Mindet om en farceret Kalkun, der var bragt til Hvile med en Macon, som Adlon Dressler ikke kunde have præsteret for Betaling.

Herregaard er nu alligevel Herregaard. At ligge i denne store dejlige Himmelseng, hvor Generationer af tapre Stollbergere havde hvilet deres mødige Lemmer, eller — dejlige spædlemmede Stollbergerinder strakte deres slanke Legemer.

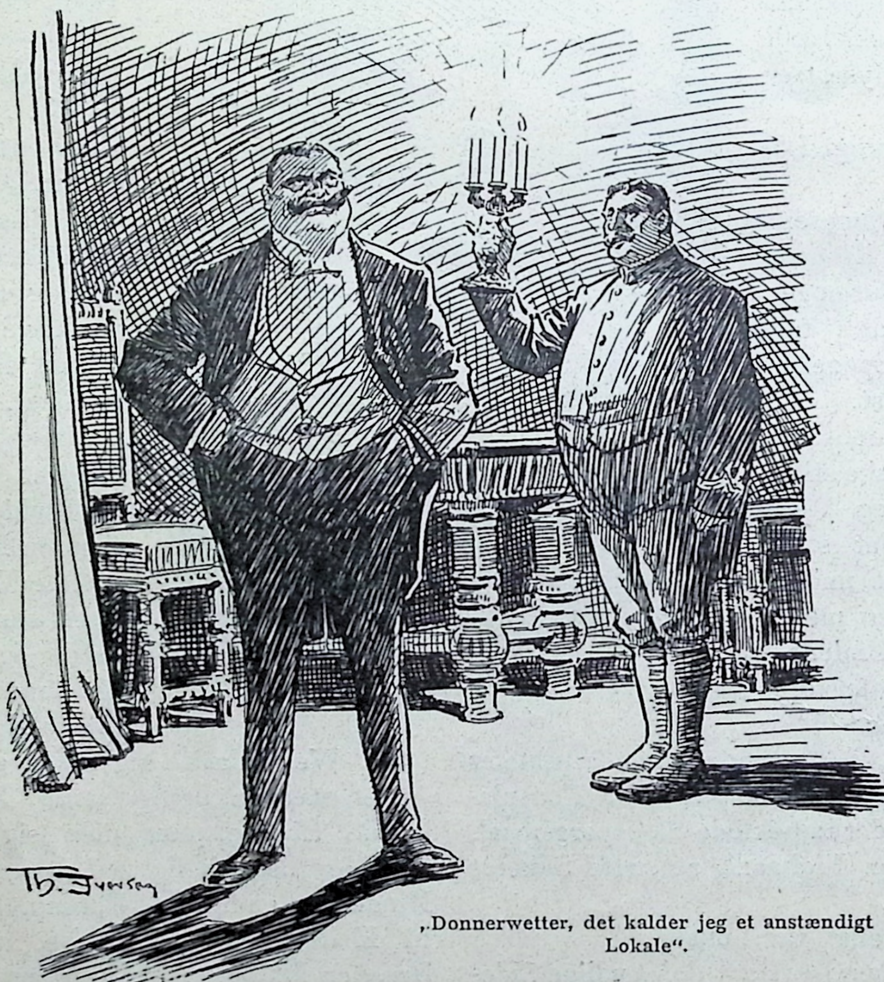
Dr. West drømte — stærke Stollbergere, slanke Stollbergerinder. Susen i de store Egekroner udenfor Vinduet, Maanens romantiske Straaleskær ind ad det store buede Vindue — 600 Mark i det mindste for Konsultation, farceret Kalkun og en Macon, der endnu gled hen over hans Tunge. Alt imedens Sengen vippede let under ham. —

Herligt.

Men hvad mon det kunde være — en Kat. Der kunde naturligvis godt være Katte paa en Herregaard, der var overvejende Sandsynlighed for, at der var Katte, eftersom der sikkert var Rotter og Mus i Hobetal. Men dette her var en ganske nederdrægtig udholdende, generende og nervepaagaaende Kat.

Og saa mjavede den ikke. Den græd, ganske svagt, pibende som et lille Barn i Nød. Den blev ved klagende, klynkende, pibende ligesom om dens Hale var i Klemme.

Satan til Kat.

„Donnerwetter, det kalder jeg et anstændigt Lokale".

Dr. West slog Øjnene op og saa sig om i Stuen.

Taarnuhret sang tolv med dump brummende Bas. — Midnatstimen.

Det var Dr. West knusende ligegyldigt, han gik sjældent til Ro før to hjemme i Berlin, men denne forbandede Kat. Saa hjærteskærende den græd. Han kom til at tænke paa sin første Aktionssag, hvor det lykkedes ham at overbevise en Hotelstuepige om et Barnemord. Forhørsdommeren troede paa hendes Uskyld, Lægerne vidste hverken ud eller ind, Mordet var halvandet Aar gammelt, inden de fandt Barnest Lig. Han havde bevist det Hele saa klart saa upaaklageligt sikkert, at Pigen blev dømt fra sin Hals. Hun havde ogsaa et Barn, et lille et, der var oppe hos hende i Arresten, indtil de fandt et Plejested. Det Barn havde grædt, pebet ligesaa ynkeligt som denne forbandede Kat. —

Dr. West lod Blikket svæve rundt i det store Værelse.

Hvad Fanden var dog dette her. Hvordan var det den Stue saa ud. Skulde han virkelig have drukket for meget Macon. Umuligt, han var indvendig glaceret.

Men ligemeget, den Væg der for Enden af Værelset lige ud for hans Seng, var før beklædt med et rødt mønstret Tapet som Sengeomhæng og Møbler. Nu var Tapetet borte og for Enden af hans Seng gabede ham i Møde en stor, stærk jernbeslagen Dør i Spisbuestil.

Han maatte altsaa alligevel have drukket for meget.

Dr. West hadede al Uklarhed, Katten peb bag Døren, Døren gloede ham i Ansigtet, altsaa op og løs derpaa.

Med et Sæt var han oppe, Maanens Straaler faldt klart og skarpt gennem Vinduet, men Maanelyset er bedragerisk, altsaa kunstigt Lys til Hjælp. Han strøg en Svovlstik og tændte et af Lysene i Stagen. Saaledes væbnet gik han hen over Gulvet mod Endevæggen.

Katten peb ikke mere, Døren var borte, det damaskmønstrede Tapet lod sig roligt beføle, det lød ikke en Gang hult, naar West dunkede paa Væggen.

Han noterede Macon farlig for Nattero og lod Honoraret vokse til 700 Mark.

Desuden frøs han om Benene og listede i Seng, denne Gang med mindre Følelse af Velvære. Sengen knirkede og Værelset var alligevel for stort til en Mand.

Han pustede Lyset ud.

Katten peb igen — det var en Barnerøst, hjælpeløs, fortvivlet, ynkværdig, forbistret, væmmelig, irriterende . . . .

Og der var Jerndøren igen.

West satte sig op i Sengen og begyndte at tænke paa Spøgelser. Det vil for et moderne kultiveret Menneske sige paa Hallucinationer.

Han var hallucineret —, det havde han ikke prøvet før; altsaa løs og se hvorvidt det vilde gaa.

Det gik temmelig vidt.

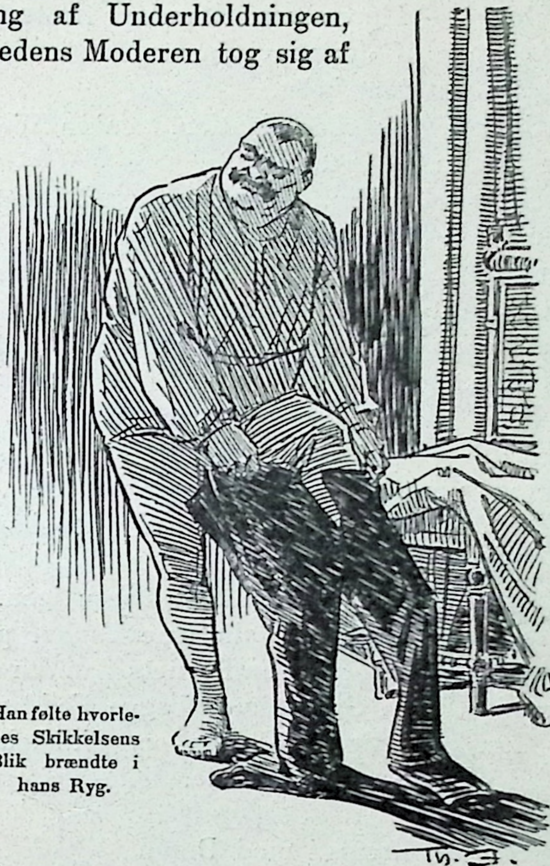
Den stærke jernbeslagne Dør aabnede sig knirkende paa sine Hængsler og paa Tærskelen stod en hvidklædt Kvinde og viftede med et luftigt Slør ganske langsomt, usigelig vemodigt, men dog indtrængende.

„Det var en nydelig Historie," tænkte West. „God Aften, Deres Naade," sagde han højt, „tør jeg spørge, hvad jeg kan være til Tjeneste med."

Den hvide Skikkelse rørte sig ikke, men den nikkede og viftede en to — en to — en to — ligesom paa Maskine.

„De maa undskylde, Deres Naade," sagde West, „men jeg har ikke lært Døvstummesproget." Nu syntes han det var frygtelig morsomt med den Hallucination, men det kildrede ham ligegodt lidt langs Rygraden.

Barnet peb og jamrede sig — det maatte være inde bag Moderen — for det var Moder og Barn naturligvis. Barnet besørgede den vokale Afdeling af Underholdningen, medens Moderen tog sig af

Han følte hvorledes Skikkelsens Blik brændte i hans Ryg.

det mimiske — koreografiske.

„Tror Deres Naade ikke, De kunde faa den lille til at tie," sagde West.

Et forfærdeligt blegt Ansigt med et Blik, der skar dybt i hans, stirrede mod ham medens Skikkelsen nikkede en to — en to.

Det maatte være Moderen fra Barnemordssagen, Martha Hubert.

„Er det Martha?" sagde West.

Skikkelsen rystede paa Hovedet.

Hun lod sig altsaa konversere. —

„Deres Naade maa undskylde, at jeg viser mig i Negligé," sagde West. „Nu staar jeg op — jeg har ingen Bukser paa, men generer det Deres Naade, kan De jo vende Ryggen til saa længe, mine Pantelons hænger henne paa Stolen."

West stod op — han trak i Benklæderne med Ryggen vendt til Jerndøren, dog følte

han, hvorledes Skikkelsens Blik brændte i hans Ryg og hvorledes den bevægede Sløret, en to — en to.

Og Barnet jamrede sig ustandseligt.

Saa tændte han Lyset og gik henad Gulvet, halvt paaklædt.

Bums — Muren med Damask Brokade, ikke Spor af Jerndør, Barn, Naade, Slør eller noget som helst.

Dette er en Hallucination, tænkte West og tændte en Cigar.

Et ualmindeligt, mærkværdigt Tilfælde, der vel nok direkte kunde føres tilbage til farceret Kalkun, Macon Kl. 10 om Aftenen, en Jernbanerejse, Maaneskin, en Kat, en Barnemordsproces og et gammelt Slotsværelse.

Men det var ligegodt mærkværdigt.

Han borede Blikket i Muren — Lyset viftede i hans Haand. Han pustede det ud, og i det samme drejede han sig skarpt med Front mod Væggen.

Ganske rigtig der var Jerndøren igen.

Han koncentrerede alle sine Tanker paa Skikkelsen fra før, paa Barnets Jamren og traadte fast i Gulvet med begge Fødder.

Ganske rigtig Døren gik op, Skikkelsen stod der, Barnet jamrede, hele Historien forfra igen.

Han gik fremad mod Døren.

Det var ligesom om de veg og veg.

Saa rendte han paa Muren, og det hele var forbi.

Klokken slog et.

„Det skal nok passe", sagde West. „Programmæssigt Spøgeri fra 12 til 1 vær saa artig, træd nærmere mine Herskaber.

Uigenkaldelig sidste Fremstilling. Sluttet bestemt Klokken et."

Barnet jamrede sig endnu bag Muren. Den forelskede Kat var den eneste Realitet i Optrinet.

Det bankede paa Døren.

„Saa, det manglede s'gu bare", sagde West, „nu begynder de fra den anden Side. Gener Dem ikke, træd nærmere".

Det var formodenlig Afdelingen for Herrer!

Nu stod Konsultationen i 800 Mark, ikke en Skilling mindre.

Døren gik op, og ind traadte en høj Skikkelse, iført en Slaabrok, med et Lys i Haanden. Det var Oberst Koscielski.

„Saa De det" — spurgte han.

West lo. „Ja, Deres Højvelbaarenhed. De kan bande paa, jeg saa det."

„Jerndøren, den hvidklædte Kvinde?"

„Ja og Barnet — det vil sige, det hørte jeg kun — men ellers forløb det hele programmæssigt."

Obersten rystede paa Hovedet.

„Skal vi drikke en Whisky og Apollinaris til en let Cigar? — Dette er besynderligt — højst besynderligt."

De røg og de drak, og Klokken blev halvtre, den blev halvfire. Whiskyflasken blev tom, Obersten blev fuld.

Og Dr. West stod først op Kl. 10 den næste Morgen med frygtelige Tømmermænd.

* * *

Efter Frokost holdt Grev Stollberg Krigsraad. Dr. West aflagde Rapport om Nattens Begivenheder og Oberst Koscielski sad ved Siden af og rystede paa Hovedet.

„Ja, Hr. Doktor," sagde Grev Stollberg — „jeg kan jo lige saa godt tilstaa det. Det var den egentlige Hensigt med at hidkalde Dem, at undersøge denne mærkelige Sag."

Dr. West rømmede sig og tænkte Aha — Salæret voksede til 1000 Mark. Men han sagde ikke noget.

Greven fortsatte: „De har altsaa oplevet ganske det samme som min Ven Oberst Koscielski; tror De paa Spøgeri?"

„Det falder mig ikke ind," sagde West med et halvfornærmet Udtryk. „Det er jo Blødsind."

„Godt," fortsatte Greven — „De anede ikke noget om dette."

„Ikke den blegeste Anelse," sagde West.

„Og dog har De oplevet alt dette. Det er besynderligt. Hvad vilde De foreslaa —."

West smilede. „Mindre farceret Kalkun, og mindre Macon i Aften. Saa prøver jeg det endnu en Gang."

Obersten rystede paa Hovedet. „Det er der naturligvis ikke det mindste i Vejen for; men det vilde gaa Dem som det gik mig, De vilde blive hallucineret, uden — jeg blev det. Det var denne fordømte Kat, vi

talte om i Nat, og en Hm — Martha Huberts Barn. Som vi ikke skal tale om. Det er en Sag mellem Dr. West og mig, og Du ser, kære Georg, at en gammel Ungkarl har visse Hemmeligheder ogsaa for en Ungdomskammerat.

„Gudbevares“ — faldt Greven ind.

„Det er nok at fortælle, at Dr. West og jeg har hørt et Barn græde. Kortsagt som den Kat græd. Jeg har ikke gjort for det Barn, hvad jeg kunde, og hvad der er min Pligt. For Moderen kunde jeg intet gøre, vel Dr. West.“

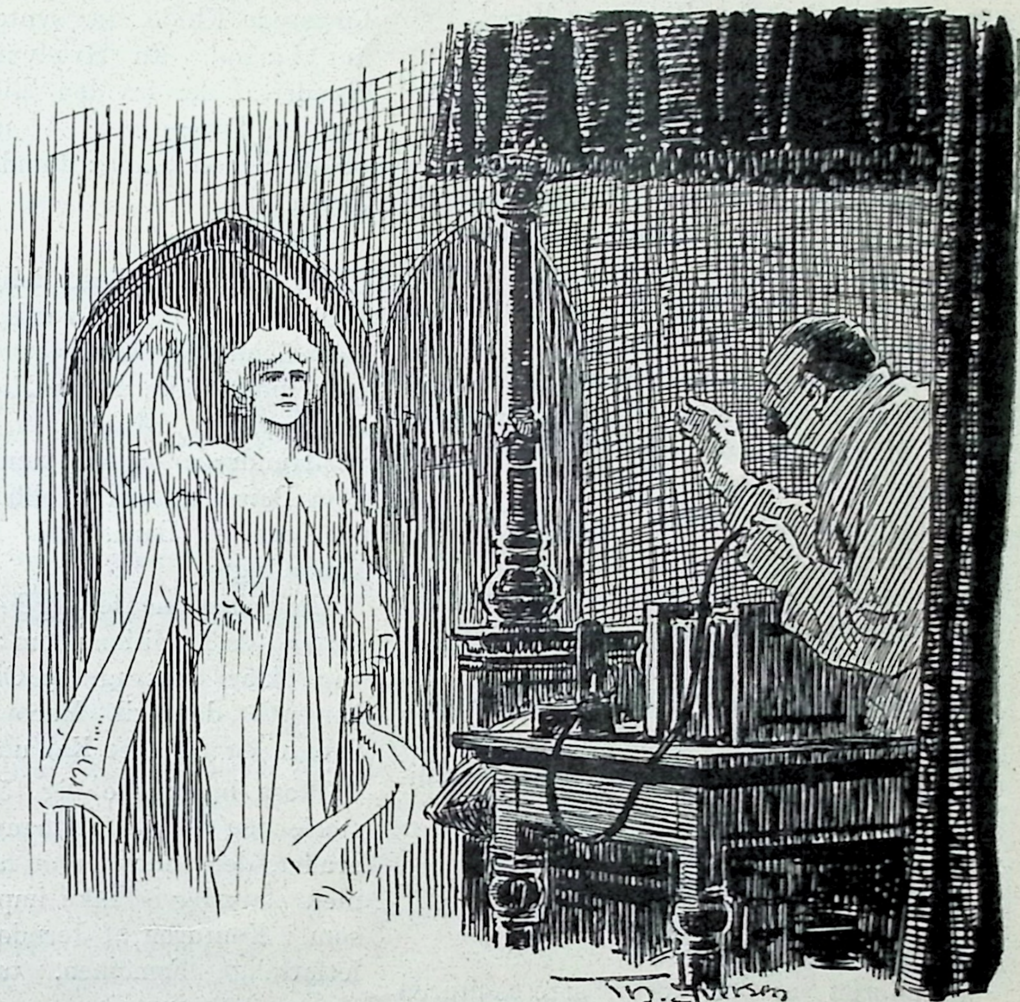
„Absolut intet,“ sagde Dr. West med en Hovedrysten. „Obersten opførte Dem som en Hædersmand.“

Greven afbrød. „Det vil altsaa sige, at Katten har hallucineret begge de to Herrer ved Mindet om en Sag —“

„Der har ført os sammen,“ afbrød Koscielski — „rigtigt. Men det er ikke nok. — Jerndøren! en spidsbuet, gothisk, stærkt jernbelagt Dør i Endevæggen til det røde Værelse.“

„Det er der ikke,“ afbrød Greven. „Der er absolut kun en Endevæg. Nedgang har der aldrig været. Det er umuligt, der er ingen Dør, har aldrig været nogen. Kan den Jerndør ikke have været et fælles Minde fra Affæren Martha Hubert?“

„Nej,“ sagde West — „den udspilledes i et moderne berlinsk Fængsel. Dette her var en rigtig Herregaards-Jerndør og desuden spurgte jeg Damen, om hun var Martha Hubert. Hun svarede reguleret Nej — det vil sige hun rystede paa Hovedet. Jeg

„Vil Deres Naade ikke se rigtig venlig ud“, sagde han og trykkede til.

burde have prøvet paa at fotografere hende, men hun havde næppe staaet for Magniumslyset.

„Det var forresten en Idé. — Skal vi fotografere hende. Jeg har Camera, Magniumsapparat og det hele i Orden for at tage Interieurer af Slotsværelser, jeg er nemlig en Nar efter saadant. Kunde jeg saa fotografere et veritabelt Spøgelse, vilde det jo være at sætte en fotografisk Rekord, der sagde Sparto til alt i den Branche forud præsteret.

Det blev vedtaget.

Grevinden glædede sig som et Barn, men gøs alligevel i Hemmelighed, Oberst Koscielskis Tømmermænd blev ondartede, West's forsvandt helt, og Grev Stollberg gik rundt og tyggede paa sin Knebelsbart.

Grænsetvistigheder blev slet ikke berørt mere. Dineren var betydelig mere afdæmpet, og man drak kun Zeltinger Mosel. Det kunde da ikke gøre noget.

Herskaberne spillede Whist og gik til Ro Kl. 11.

Klokken 12 skulde Spøgelset fotograferes.

Det udeblev; det var, som om det anede, at man havde noget for med det. Klokken halv et gik West i Seng. Apparaterne stod paa et Bord ved Sengen. — Vejret var klart Maaneskin.

Klokken 12,35 begyndte Katten, Kl. 12,40 blev Jerndøren synlig, og Kl. 12,45 brændte West Magniumslyset af paa Damen, der vinkede en-to — en-to —

„Vil Deres Naade ikke se rigtig venlig ud," sagde han og trykkede til.

Værelset stod fuldt af Magniumsrøg, og hele Personalet ilede til i den Tro, at det nu var ude med dem alle.

Grevinden fik et let Nervetilfælde. Greven, Obersten og West tømte atter en Flaske Wisky og et utalt Antal Flasker Appollinaris. —

Billedet blev fremkaldt.

Dette er Sandhed, absolut nøjagtig, ubestridelig Sandhed. —

Billedet var lykkedes.

Jerndøren var der, det vil sige Konturen af den. Damen selv havde ikke staaet rolig, hun havde som sædvanlig viftet med Sløret og var bleven til en Klat. Men Døren var der helt livagtig, ikke til at tage fejl af.

Grev Stollberg lod optage en Protokol over det passerede, der blev underskrevet af Oberst Koscielski og Dr. West.

Saa sendte han Bud efter en Murer og lod Endevæggen i det røde Værelse rive ned.

Nu kommer det.

Bag Tapetet, bag Sten og Kalkpuds stod en svær stærk med Jern beslaaet Dør, og bag denne, da den aabnedes og hvinede paa rustne Hængsler var en flisebelagt Forstue, paa hvis Gulv laa Skelettet af et ganske lillebitte Barn, svøbt i nogle halvfortærede Klude, der syntes at have været fint Linned. En Hvælving i Muren antydede, at der fra den lille Forstue havde ført en Trappe ned i et udvendigt Taarn, og i Grunden fandtes Fundamentet til dette Taarn.

Hvadbehager?

Alt dette er ubestrideligt godtgjort ved Vidner under en retslig Undersøgelse. Barneliget blev begravet. Osthausens Krønike vidste ikke alt om Historien, men der har været en Historie, en tragisk Historie vel Hundreder af Aar gammel. Om en fornem Dame af det Stollbergske Hus, der ombragte sit Barn, hvis Fader hun ikke kunde ægte.

Hallucinationen lod sig dog heller ikke konstatere, da Traditionen om Spøgelsehistorien var uklar og svag, og Obersten og West henførte den til Macon, Asmanhäuser, Croute og farceret Kalkun.

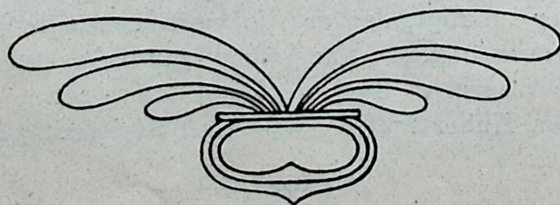
West beregnede sig 1500 Mark for Historien og Ret til at mangfoldiggøre Fotografiet, der endnu er at faa i Boghandelen, men naturligvis ikke imponerer de kloge, som i Konturen af Jerndøren ser et yderst letfatteligt Fænomen, takket være det skarpe Magniumslys.

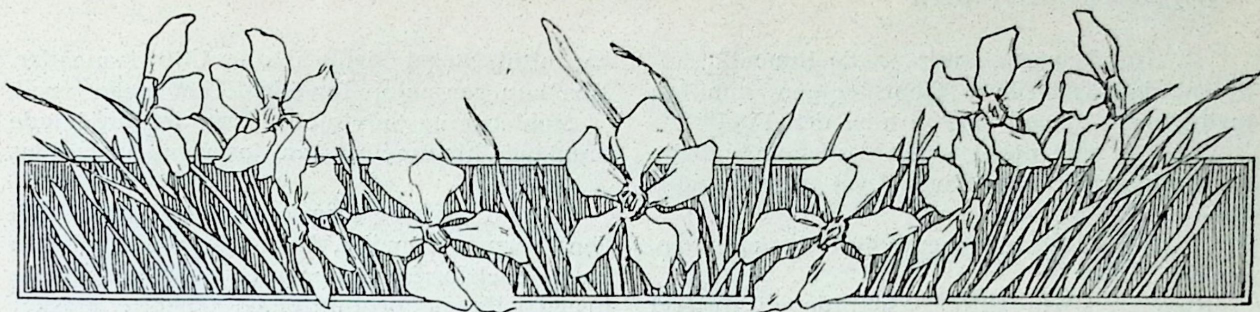
Hallucinationerne er ret pudsige, ikke overbevisende — ingenlunde. Spøgelser er jo ikke til. —

Saa er den Historie ikke længere, men der er dog dem, der synes den er mærkelig.

Det mærkeligste ved den er, at den er Sandhed hvert eneste Ord.

Det paastaar Dr. West.

GITTE

SKITSE AF MARIE BÖCKMANN

ILL. AF *AXEL THIESS*

For at ingen skal føle sig skuffet, er det bedst at sige det lige straks: denne Fortælling handler ikke om et Menneske, som man efter Navnet maaske kunde formode, men om en Papegøje, af de graa med lyserød Hovedtop, der skal være de klogeste af alle Papegøjer.

Gitte var imidlertid et slaaende Eksempel paa, at selv de største Evner ikke tjener til noget, naar de ydre Livsforhold er altfor ugunstige.

Den havde i flere Aar levet nede i en Grønt- og Rulleforretning paa Frederiksberg, uden at noget Menneske havde lagt Mærke til, at den var mere end almindelig klog. Den havde naturligvis lært at sige: „Poppedreng vil ha' Sukker", thi dette falder jo næsten af sig selv, naar man er Papegøje, men desforuden kunde den blot sige:

„Dit Svinebæst"!

Kancelliraadinden havde nær faaet et Tilfælde af Forskrækkelse, da hun første Gang oppe i sin pæne Lejlighed nærmede sig Gittes Bur og venligt sagde:

„Sukker! — Sukker!"

Og Fuglen til Svar brølte:

„Dit Svinebæst!" — og det grumme højt og tydeligt.

Men her er maaske en Forklaring nødvendig. Kancelliraadinde Wesenberg ejede det Sted ude i Frederiksberg Allé, hvor Gitte i længere Tid havde levet nede i Grønthandelen hos Rullemand og Grønthandler Henriksen. Kancelliraadinden boede paa første Sal, og Henriksen boede i Kælderen. Men han betalte ikke sin Husleje. Absolut ikke. Det var saadan et Slags Princip hos ham. „Man skal ikke fede Kapitalisterne" sagde han. Og derfor havde han hundrede Undskyldninger paa rede Haand, hvergang Viceværten var nede for at spørge om Lejen. Den ene Gang havde der været Sygdom i Familjen, den anden Gang havde et Parti nylig indkøbte Pærer vist sig at være blomraadne, og tredje Gang sagde han rent ud, at han ingen Penge havde.

Madam Henriksen var undertiden i daarligt Humør og sagde:

„Henriksen, nu gaar'en ikke længere."

Men Henriksen svarede:

„Jo vist gør'en saa! Du kan da vide, at Kancelliraadinden ikke vil sætte en Mand med Kone og otte Børn paa Gaden."

Og heri havde han Ret. Den gamle Dame brummede og gnavede og sagde til Viceværten, at det var en evig Skam med saadan et Par unge, raske Mennesker, men bagefter tænkte hun paa, at Folkene var fattige og havde otte Børn, og saa lod hun dem blive boende. De havde saamænd boet der den Dag i Dag, hvis Henriksen ikke tilfældigvis havde faaet opsnuset et nyt Kvarter, hvori der var megen Trang til en Grønthandler, og en Butik at faa til Leje „gratis til Flyttedag".

Og saa flyttede hele Familjen en Nat i al Hemmelighed. Ikke saa meget som en Stol eller et Rivejærn lod de blive tilbage. Næste Morgen fandtes i hele Lejligheden kun en gammel Hat af Henriksens paa en Krog ude i Entréen, og inde i Dagligstuen stod i Vinduet et usselt lille Staaltraadsbur — næsten bare et Kanariefuglebur — med en forpjusket Papegøje i. Det var Gitte.

Og saa var der fæstet en lang Seddel paa Buret, og paa Sedlen havde Henriksen skrevet:

„Denne Majet kosbare pabegøje overlades Vendligst fru Kasseliraadinde Vesenber som avdrag paa *Skyldi Husleje*.

ærbødis

Henriksen."

„Ih Du forbarmende!“ sagde Kancelliraadinden, da Frederikke, Tjenestepigen, kom op med Buret. „Hvad skal vi med den Fugl?“

„Det er en meget smuk Papegøje,“ sagde Frederikke, for hun havde Lyst til, at hendes Frue skulde beholde den.

„Ja, men alligevel,“ mente Kancelliraadinden, „en Fugl“!

Rimeligvis var Gitte ogsaa bleven foræret bort allerede den første Dag, hvis Kancelliraadinde Wesenberg ikke netop i denne Tid havde haft det frygtelige Uheld med den lille Foxterrier ved Navn Spillop, som hun paa sin Fødselsdag, den 4. Februar, havde faaet til Foræring af sin Ungdomsveninde, Oberstinde Rindom. Spillop var ikke til at have i Huset. Allerede den første Dag, medens alle Damerne sad inde i Dagligstuen og drak Chokolade, ødelagde den en fin Silkeparaply og et Par gode Galoscher ude i Entréen, skønt den endnu slet ikke var vant til Stuerne, og man dog skulde synes, at den maatte have generet sig lidt.

Men Spillop genere sig? — ikke det der ligner!

Og saaledes blev den ved. Den aad det nederste af de gule Damaskes Gardiner inde i Dagligstuen og gjorde Kaal paa det røde Plydses Bordtæppe og en smuk Sofapude med broderede Roser. Kancelliraadinden bar over med dens Unoder i det allerlængste.

„Spillop forbedrer sig nok,“ sagde hun, „den er jo dog bare en Hvalp, og Nanna har givet mange Penge for den et Steds ude paa Nørrebro —“

Ih Du forbarmende! Hvad skal vi med den Fugl?

Men Spillop forbedrede sig ikke. En Søndag, medens Kancelliraadinden var i Kirke, bed den *seks* store Huller i den røde Fløjels Lænestol. Da blev det selv den gode, gamle Dame for meget. „Jeg vil haabe, at Nanna tilgiver mig!“ sagde hun, „men det er mig ikke mulig at beholde den — Køter.“

Kancelliraadinden sagde Køter. Det gjorde hun. Det lignede hende ellers ikke, thi hun var altid meget sirlig i sine Udtryksmaader. Men hun var netop for Øjeblikket meget vred.

Møblerne og Sølvtøjet — især det hun havde bragt med hjemmefra — var jo nu engang hendes halve Liv.

Og Spillop blev foræret bort til Landet. Til den Forpagterfamilje, hvor Kancelliraadinden havde boet forrige Sommer, og hvor hun skyldte Fruen i Huset Forbindtlighed for otte Flasker Himbærsaft.

Men Kancelliraadinden sad alene tilbage i sin store og smukke Lejlighed. Hun følte sig i Grunden saa ensom. Det var ikke frit for, at hun græd en Smule, dengang Frederikke gik ned af Trappen med Spillop i en Snor. Og hun tænkte paa sin Mand, Kancelliraaden, der var død, og paa den lille Dreng, som de engang havde haft, og som kun blev et Aar og to Maaneder gammel — — —

„Ak ja, sagde hun, „hvad er Livet? Og jeg som dog har mit gode Udkomme og maa være Vorherre taknemlig!“

Men alligevel tørrede hun et Par smaa Taarer af i det hvide Uldtørklæde, paa hvilket hun strikkede. Spillop havde dog været hende til megen Opmuntring.

Det var derfor ligesom et Fingerpeg, et underligt Træf, at Frederikke netop Morgenen efter skulde komme op med Papegøjen. Hun kunde ikke undlade at føle sig slaaet deraf. Der var ligesom en Mening dermed, og efter at hun i Ro og Mag havde overvejet Sagen ved sin Morgenkaffe, bestemte hun sig for at beholde Gitte. Thi som hun meget rigtig sagde, „en Fugl, der sidder i et Bur, kan dog i alt Fald ikke gøre nogen Fortræd paa Møblerne.“

Der blev købt et meget stort og udmærket Bur til den nye Papegøje. Det var dyrt, men ogsaa fortræffeligt indrettet i alle Maader. Især var der en stor, en meget stor forgyldt Ring til at gynge i. Gitte fløj ogsaa lige straks derop, baskede med Vingerne og sagde:

„Poppedreng ha' Sukker."

Kancelliraadinden blev ganske rørt.

„Aa, det stakkels Dyr," sagde hun, „de har naturligvis sultet den. — Frederikke løb straks hen til Melmandens paa Hjørnet og køb for tredive Øre Frø af den Slags Papegøjerne bruger."

Og Frederikke løb, — hun var saa ivrig, at hun ikke engang fik Hatten paa.

Men i den korte Tid hun var borte, — det varede ikke fem Minutter — lærte Gitte at sige et nyt Ord, nemlig:

Goddag.

Det kom sig af, at Kancelliraadinden, der ikke rigtig vidste, hvorledes hun skulde underholde Fuglen, men dog syntes, at hun burde sige noget, ganske paa Lykke og Fromme sagde:

„Goddag! Goddag!"

Hvorefter Gitte ligesaa tydelig svarede:

„Goddag! Goddag!"

Frederikke maatte ind i Stuen, ligesaa snart hun kom tilbage, og Gitte sagde det endnu engang.

„Goddag, Goddag!"

„Er'ed nu ikke mærkeligt?" spurgte Kancelliraadinden.

Og Frederikke svarede:

„Ded er ette saa mageligt" — for hun var nemlig fra Sydsjælland, og dette var det mest beundrende, hun kunde sige om noget.

Papegøjen aad.

„Den spiser i Grunden pænt af en Fugl at være," sagde den gamle Dame.

For Gitte havde nu ogsaa en ejendommelig Maade — især at drikke paa — uden at spilde, sirligt, ikke for meget ad Gangen.

Kancelliraadinden satte sig hen i sin Lænestol. Hun var en lille Smule echaufferet efter Morgenens Oplevelser. „Det er disse nymodens Tider!" sagde hun ganske højt, „alle disse Møder og al denne Oplysning — nu ser man Frugterne."

Men forresten var hun nærmest glad over at være Grønthandlerens kvit. „Den Mand havde mig altid et ubehageligt Ansigt! — Det er vel, han er flyttet!"

Nej, det som bragte den gamle Dame ud af Fatning, var Begivenheden med Papegøjen, Bevidstheden om, at der henne i det store Bur ved Vinduet sad et levende Væsen, som kunde sige noget — Kancelliraadinden havde aldrig før tænkt sig Muligheden af at anskaffe en Papegøje, men nu, da hun ligefrem havde faaet den sendende ind i Huset, forekom det hende

Gitte var bleven som et forkælet Barn i Huset.

alligevel, at dette var bedre end en Hund.

Og saa kloge Øjne som denne Papegøje havde!

Uvilkaarligt vandrede hendes Tanker langt langt tilbage i Tiden — til den lille Dreng, som kun blev et Aar og to Maaneder gammel. „Ak ja!" sukkede den gamle Dame, „det var et klogt Barn! Jeg siger nu, at han var fremmelig.... og som han elskede sin Rangle... og som han skreg, naar han ikke straks fik sin Vilje! — jeg gad vidst, om ikke Roserne paa Graven kunde trænge til at beskæres? og Bogstaverne paa Stenen maa opforgyldes til Sommer. Ak ja! det var nu engang saa! Wesenberg og jeg havde dog ellers haft godt Raad til at holde ham frem i Verden, men det skulde nu ikke være.

Kancelliraadinden strikkede og strikkede.

Frederikke kom ind. Hun var straalende fornøjet og havde sparet et Stykke Sukker fra sin Kaffe. Det havde hun i Sinde at forære Papegøjen. Men hendes Frue standsede hende i Farten.

„Lille Frederikke," sagde Kancelliraadinden (hendes Stemme rystede en lille Smule, thi naar hun ikke var vred, modsatte hun sig meget nødig Frederikkes Ønsker.) „Lille Frederikke!" sagde hun, „tag sit Sukker med ud i Køkkenet igen. Det er ikke værd, at mere end en af os fodrer Papegøjen."

Og hun tilføjede forklarende og undskyldende: „Jeg kendte engang en Familie, der havde en Kanariefugl, som de forgav med Sukker. De fodrede den allesammen. Der var syv Personer. Kanariefuglen døde."

Denne lille sørgelige Roman digtede Kancelliraadinden paa staaende Fod. Men Frederikke blev alligevel fornærmet. Hun trak sig brummende tilbage og smækkede med Døren.

To Vandglas og en Underkop af københavnsk Porcellain gik denne Dag itu under Opvasken.

Det viste sig i Løbet af den følgende Tid, at Kancelliraadinden havde haft Ret i sin Formodning: Gitte var en ualmindelig klog Papegøje. Den var, rettere sagt, et Vidunder af en Papegøje. Den lærte paa to Maaneder over tyve Ord. Den kunde sige: Hallo, hvem taler jeg med? Kaffe. Tak. Velbekomme osv.

Kancelliraadinden var næsten ikke til at drive ud af Huset, hun sendte endogsaa Afbud til et Chokoladeselskab hos Oberstinde Rindom — saa interessant fandt hun det at være hjemme og snakke med Papegøjen. Det var hendes bestemte Mening, at Fuglen forstod hvert Ord, hun sagde. Gitte var bleven som et forkælet Barn i Huset. Papegøjen gengældte paa sin Side al hendes Venlighed ved at være lærvillig, indsmigrende og høflig. Mod Frederikke stillede den sig derimod mere afvisende, den vilde ikke lære noget af hende. Ikke et Ord.

Det var ærgerligt nok for Frederikke, men det er den rene Sandhed, at hun flere Morgener i Træk i Steden for at feje i Dagligstuen stod henne foran Papegøjeburet og forsøgte paa at faa Gitte til at sige „Pæder", — saaledes hed nemlig en Underkorporal, der undertiden kom for at besøge Frederikke, og som hun sagde var hendes Fætter nede fra Landet. Engang havde de ogsaa været i Zoologisk Have sammen.

„Pæder — Pæder — Pæder," sagde Frederikke.

Men Fuglen tav bomstille. Den sagde ikke saa meget som Goddag. Den lagde blot Hovedet paa Siden og kiggede op paa hende med sine runde, brune Øjne, som om den vilde sige:

„Nej, Du kan tro nej, min Pige!"

Tilsidst blev Frederikke meget ærgerlig og sagde: Du er et rigtig Fjols!

Men Kancelliraadinden, der laa inde i sin Seng, havde hørt det hele gennem Døren.

Lidt efter, da den gamle Dame var bleven paaklædt og friseret samt havde drukket Kaffe, gik hun hen til Buret.

„Pæder!" sagde hun.

„Pæder," skreg Fuglen lige i det samme.

Da fyldte en stor Glæde Kancelliraadindens Hjærte.

I det samme kom Frederikke ind.

„Skal Sølvtøjet poleres i Dag?" spurgte hun.

Men Kancelliraadinden saa aandsfraværende paa hende og sagde:

„Hvordan mon det gaar Henriksen paa det nye Sted?"

Og da Frederikke svarede: „Skidt" — for hun vidste det nemlig fra Rullekonen, der igen havde det fra en Sandmand, der undertiden traf Henriksen paa Beværtning, — saa tog den gamle Dame en Tyvekrone — en Guldtyvekrone — op af sin Portemonnæ og sagde:

„Frederikke kan i Eftermiddag gaa hen med disse Penge, thi det var dog Henriksen, som fra først af forærede os Gitte."

Frederikke stirrede forbavset paa hende.

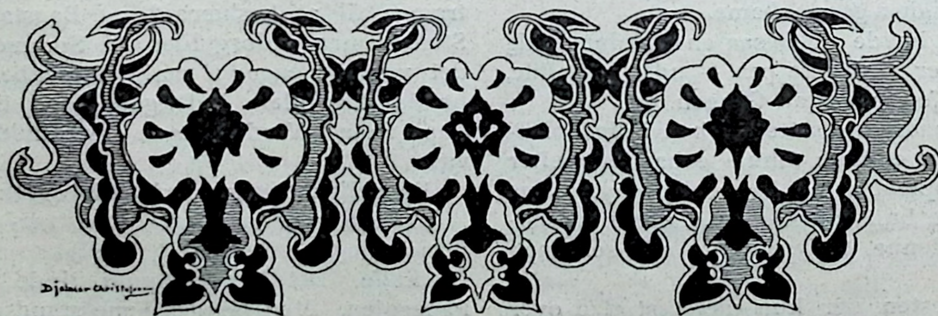
„Pæder!" sagde Papegøjen i det samme.

Kancelliraadinden kunde næsten ikke bare sig for at le, men høflig og velopdragen som hun var, kunde det ikke falde hende ind at hovere.

„Hvad er'ed for et Ord, Frederikke har lært ham?" spurgte hun tværtimod.

Og Frederikke blev ildrød og sagde: Ikke noget, det jeg ved af.

Men samme Eftermiddag fik Henriksen de tyve Kroner, og der blev stor Glæde i Familjen.

SJÆL

AF SCHACK STEENBERG

TEGNINGER AF LOUIS MOE

Schack Steenberg.

Alphonse vaagnede efter en tung Søvn. Han spændte Fødderne haardt mod Sofaens Arm, saa det knagede helt op i Panelværket, strakte Armene ud med knyttede Hænder og opdagede saa, at han laa i sit Arbejdsværelse med Klæderne paa.

Hvorlænge han havde sovet anede han ikke, men det var helt lyst. Solen skinnede ude i Haven og en Vogn rumlede hen ad Vejen.

Saa med ét var han helt vaagen, saa huskede han alt — og vidste, at i Dag var det hans sidste Dag.

Det kunde jo ikke blive ved — det Liv... Nu kunde han ikke mere.

I en Maaned havde han kæmpet for at leve, holde Livet ud uden hende ... Han kunde umuligt blive ved.

— Der var jo ingen Mening i noget som helst — ikke en Gang i en Døendes Ord, som man jo ellers ansaa næsten for Budskab fra en anden Verden. Men hun havde sagt: *Vi skilles ikke, jeg bliver altid hos dig ...*

Og det var lige ved, at han havde troet derpaa og ment, at hun slet ikke gik bort fra ham og Hjemmet og Jordelivet, da hendes Øjne lukkede sig og hendes Hjærte holdt op at slaa og hun havde draget Aande for sidste Gang.

Han syntes, hun var hos ham endnu, saa længe hendes døde Legeme laa i den hvide Seng. Han traadte ganske sagte i Gulvet for ikke at forstyrre hende; han mærkede hende omkring sig allevegne. Han fandt kun Skønhed og Hygge i hendes ubevægelige Ro, han følte, at hendes Sjæl ombølgede ham, hvor han gik og stod, og var med i alle hans Tanker.

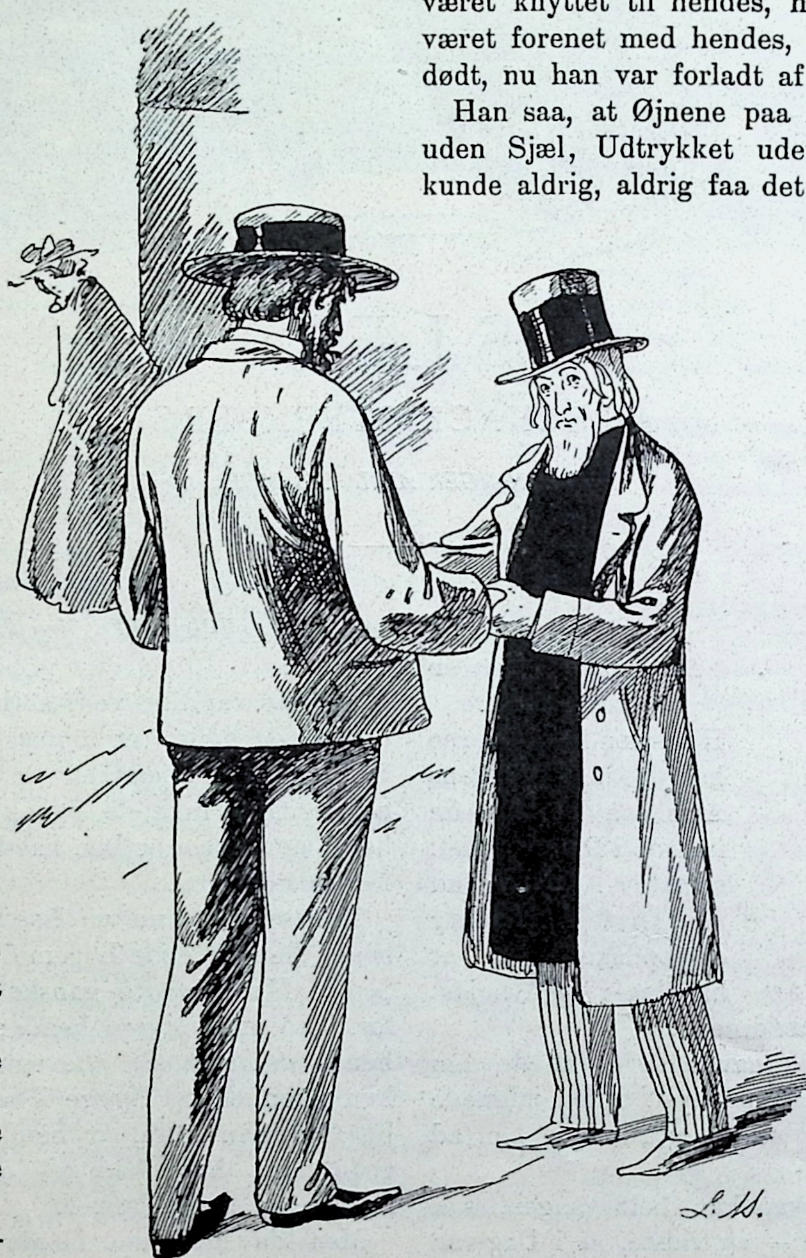
Men da de førte hende bort, var alt forbi. Da følte han, hvor nøje denne Sjæl og dette Legeme havde været knyttet sammen, da blev der ganske tomt omkring ham — skønt hun havde sagt: jeg bliver hos dig ...

Saa havde han forsøgt at arbejde paa hendes Billede, som ikke var bleven fuldført, før hun blev syg. Han havde prøvet at tænke sig hende siddende paa den vante Plads med foraarsstraalende Smil paa det

dejlige Ansigt, ombølget af store hvide Syrenblomster og deres fløjelsmatte, lyse Blade, saadan som hun sad for ham. Men det havde været ham ganske umuligt at fastholde Udtrykket i hendes Ansigt, Mundens Smil og Øjnenes Varme. Hendes Ansigtstræk stivnede og blev kun en Genspejling af hans eget sorgfulde Sind. Og naar han saa paa Billedet, hvori han havde lagt saa meget baade af hendes og af sin egen Sjæl, saa var det nu koldt og tomt og livløst, forladt — som alt det andet — af det som før var hende.

Hvad vilde det saa sige: at de ikke kunde skilles?

Han ejede intet mere, intet i hele Verden, nu hun havde forladt ham. Han kunde ikke engang arbejde mere — end ikke paa hendes Billede. Hvorfor skulde han saa blive ved med at leve?

Jeg har tænkt saa meget paa Dem i Deres store Sorg.

Den foregaaende Aften, da han vandrede hid og did i de store, tomme Stuer, der før havde været fyldt af hende — af hendes Stemme, af hendes Duft, hendes Liv — havde han fattet sin Beslutning.

Han havde — vist for hundrede Gang — grædt i hendes Soveværelse, stirret paa hendes halvt færdige Billede til han græd igen, og gaaet i Haven, hvor Aftenrødens Smil mindede saa ubarmhjærtigt om hende.

Saa var det gaaet op for ham, at det hele ikke kunde nytte. Hans Liv havde været knyttet til hendes, hans Sjæl havde været forenet med hendes, hans Talent var dødt, nu han var forladt af hende.

Han saa, at Øjnene paa Billedet nu var uden Sjæl, Udtrykket uden Liv; og han kunde aldrig, aldrig faa det færdigt — ikke en Gang hendes Billede var blevet hos ham . . . Alt hvad han ejede af hende var det store Savn.

Han havde lagt sig til roligt at tænke over det altsammen, og over sin urokkelige Beslutning, og var faldet i Søvn.

Han havde sovet tungt og drømmeløst i mange Timer; de foregaaende Nætter havde han kun sovet saa lidt; og nu var han vaagnet helt glad og lettet ved Tanken om, at det i Dag var hans sidste Dag.

Da han havde gjort Toilette, gik han ud. Det var dejligt, straalende Solskin, sommerlunt, men dog friskt, og i dybe, langsomme Drag indaandede han Naturens vidunderlige Kræfter, mens han gik gennem den lille Villaby med de store, duftende Haver.

Folk saa paa ham overalt, hvor der var

nogen ved Vinduerne eller ude i Haverne. Samtalerne døde hen, Latteren forstummede og man hilste tavst. Alle kendte ham herude, hvor han og hun havde levet deres lykkelige Liv, og man forstod hans inderlige Sorg.

Ved Hjørnet mødte hans Carstens. Denne standsede ham, greb begge hans Hænder, og trykkede dem som en Præst, naar han taler Trøstens Ord til de Efterladte.

Carstens var en lille bleg og mager Mand med langt, tyndt lyst Haar, der gik i ét med hans lange, næsten glatte Skæg og hang ud over Frakkekrave og Bryst. Han var Manufakturhandler og vel anset af Menigheden i en udbredt Sekt.

Han havde ikke set Alphonse siden Begravelsen. Der var megen Varme i hans spæde Stemme, da han sagde:

— Jeg har tænkt saa meget paa Dem i Deres store Sorg.

Han beholdt Alphonses Haand i begge sine og trykkede den nu mod sit Bryst, idet han tilføjede:

— Vil De ikke komme til os i vor lille Kreds? De ved, at De er altid velkommen hos os, ligesom i gamle Dage, da hun, som De har mistet, var med. De skal være os en kær, kær Gæst.

Alphonse var ganske rolig nu. Han kunde endog smile til Svar.

Hun og han var ofte komne saavel til Sektens smaa opbyggelige Gudstjenester, hvor Menigmand talte sit Hjærtes Sandhed, som til smaa private Seancer i Carstens Hjem, hvor man førte Sektens Teorier ud i de yderste Konsekvenser, og foretog religiøse Eksperimenter, som Menigheden offenligt tog Afstand fra. Disse Troende havde i lange Tider været hans og hendes interessanteste Studier.

— Og kom hjem til mig, kom til os som i gamle Dage, vedblev Carstens, — kom i Aften og overvær Professor Kleins Seance. De kan sandelig tro, det er interessant.

— Klein er Tysker, — fortsatte han paa Alphonses tavse Spørgsmaal, — han er i Besiddelse af en sjælden Kraft. Det er lykkedes os at materialisere saavel Planter som Dyr fra den anden Verden uden Brug af Medium. Professor Klein er selv i Besiddelse af aandelige Kræfter, der sætter ham i Stand til at faa ulegemlige Intelligenser til at antage Form. Vi vil i Aften forsøge at faa højere Væsner til at materialisere sig. Vi har Grund til at vente os det vidunderligste.

Der gik som en kold Feberskælven gennem Alphonse ved Tanken om disse ofte ret uhyggelige spiritistiske Eksperimenter, som han havde overværet en Del af og som efter hans Opfattelse kun beroede paa Tankeoverføring og en vidt dreven Selvhypnotisering.

— De har jo selv saa ofte vist Deres skjulte Evner og store Modtagelighed, — tilføjede Carstens, — saa jeg tør roligt indbyde Dem. Desuden vil det maaske være Dem til Trøst i Deres store Sorg.

Alphonse rev sig løs.

— Ja, ja — mange Tak, mumlede han svagt.

Saa skyndte han sig at gaa for at faa Bugt med sin Bevægelse.

— Hun havde jo dog for evig forladt ham. Intet kunde være ham til Trøst uden det, at forenes med hende — forenes med hende i Døden.

* * *

Lige i Skovbrynet laa Carstens Hus. Det havde fladt Tag og store Vinduer mod Syd, forat Solen rigtig kunde gennemgløde Stuerne. Mod Nord, hvor Skoven laa, var Vinduerne ganske smaa og Stuerne mørke.

Alphonse tænkte paa, da han om Aftenen fik Huset i Sigte, hvor ofte hun og han havde moret sig over den lille Profet, som de kaldte Manufakturhandleren, og over hans endnu mindre Kone, disse to Hverdagsmennesker, der syslede med Tilværelsens mest uudgrundelige Gaader.

Han forstod knapt selv, hvorfor han nu opsøgte disse fremmede Mennesker, nu da han havde besluttet at forlade Menneskene og Menneskers Liv.

Tanken om Døden havde beskæftiget ham den hele Dag. . . .

Han følte sig ganske overbevist om, at Døden udslettede alt, at kun Mindet, kun

Savnet bliver tilbage efter dem, som gaar bort. Men saa var han jo ogsaa selv Herre over, hvorlænge han vilde lide; og den Tanke havde gengivet ham Sindets Ligevægt.

Samtidig var der vokset en Trang i ham til at tale med Mennesker, der tænkte anderledes derom end han. Der var jo de, som sagde, at om man end døer, skal man dog leve; og der var Sekten, hvortil Carstens hørte, som troede, at en Forening af Sjælene var mulig, naar først de var frigjorte for alt, hvad der hører Jorden til.

Hos Carstens var forsamlet en lille Kreds af stilfærdige, elskværdigt smilende Mennesker. De var alle i Besiddelse af den sikre Ro, som kun den, der bærer sin Verden i sit eget Indre, kan lægge for Dagen. Alphonse kendte flere af de Tilstedeværende, der var blandt andre en Læge og en Lærer fra Latinskolen, begge dygtige, klart tænkende Mænd.

Carstens præsenterede ham for den tyske Professor.

Denne greb hans Haand — paa samme Maade som Carstens om Formiddagen — og stirrede ham skarpt og stift ind i det højre Øje gennem sine røgsorte Brilleglas, mens han et Øjeblik holdt ham fast.

Alphonse blev helt underlig til Mode ved denne pludselige Vold paa hans Person, denne Inderlighed fra den Fremmedes Side. Han vilde vende sig til de andre, men Professoren slap ham ikke straks.

Han vilde have grebet efter det, styrtet sig frem imod det, men hans Hænder laa som bundne i de andres.

— De er meget magnetisk, sagde han. — Den nervøse Ophidselse, hvori De gaar i disse Dage, gør Dem paa en Gang stærk og svært modtagelig.

Alphonse tænkte, at Professoren maatte have faaet hele hans Lidelseshistorie fortalt.

— De vil kunne blive os til stor Hjælp i Aften, fortsatte Professoren; — jeg forbeholder mig at faa Dem ved min Side.

— Jeg forsikrer Dem, jeg er ganske rolig, indvendte Alphonse.

Og Professoren gav ham som Svar et nyt fast Haandtryk.

Lidt senere gik de alle ind i den inderste store Stue, hvor der kun var et eneste lille Vindu at blænde.

I Stuens fjærneste Krog blev tændt en lille Lampe, som brændte Olje og kastede et svagt rødgult Lys ud i Stuen. Den stod paa et Bord, der var udstyret som et lille Alter.

De tilstedeværende satte sig i en Bue omkring Alteret. Professoren, som sad tæt oppe ved Lyset, anmodede nu alle om at bede i Stilhed og hengive sig med hele sin Sjæl til den store Opgave, som de allerede havde haft Beviser for, at det var bleven dem forundt at løse.

Der blev først ganske lydløst i Stuen. Man hørte kun en enkelts Aandedrag lidt kraftigere end de andres. Saa lød der et Suk. En kastede sig frem som i Fortvivlelse og støttede Hovedet i begge Hænder; en anden saa lige op i Loftet med stift og stirrende Blik; en tredje sank helt sammen. Det lød ogsaa, som om nogen græd.

— Aah Gud — aah Gud, var der én, som jamrede....

Professoren sad stiv som en Støtte med Hænder, der rystede af Anspændelse, foldet foran Brystet.

Enhver var snart helt fordybet i sig selv.

Alphonse saa rundt paa alle de underlige Skikkelser i forvredne Stillinger og paa de halvt fortrukne Ansigter, hvis Træk han netop kunde skælne ved Skæret fra det ene osende, rødligt brændende Lys. Det var en Scene, som var en Kunstners Pensel værdig.

— Lad os tage hverandres Hænder, lød pludselig Tyskerens Stemme med skarp Klang.

Alphonse foer sammen ved denne pludselige Afbrydelse; men Lyden syntes ikke at virke forstyrrende paa nogen af de andre. De begyndte blot at famle rundt efter hverandres Hænder, mens Ansigterne viste, at deres Tanker og Sanser var langt, langt borte.

Alphonse følte Hænder gramse om sine fra begge Sider, et Par Stole blev kuret hen ad Gulvet, saa var Kredsen sluttet.

— Gud er evig, lød det dæmpet et Steds fra med en Kvindes Røst....

Pludselig gik Lampen ud.

Det var umuligt at sige hvordan, om nogen slukkede den, eller om Oljen var fortæret; men Flammen var borte lige med et, uden at Vægen glødede saa meget som et Sekund. Og der blev igen saa stille i Stuen, at man kunde høre Løvets sagte Raslen i Træerne udenfor.

Alphonse følte Professorens Fingre presse sig krampagtigt skælvende omkring sin venstre Haand, og selv trykkede han igen, revet med af den almindelige Ophidselse. Forventningens Spænding og den stadige Stirren ind i det fuldkomne Mørke, undlod ikke at indvirke paa alle hans Nerver. Han lukkede Øjnene et Par Sekunder i Haab om at blive Herre over sig selv igen; men det var ham umuligt at holde Øjnene lukkede, han maatte stirre og lytte ind i dette Mørke, hvor de andre stirrede som han.

Saa hørte han Professoren mumle tyske Bønner saa sagte, at de ikke kunde opfattes som Ord, og rundt omkring steg Sukkene og Jammeren og de halvkvalte Udraab.

Og pludselig hørte han Professorens Stemme ganske tæt ved sit Øre:

— Ser De noget? Og derefter ligesom med større Kraft og mere bydende: — Nu ser De det! Hvad er det De ser?

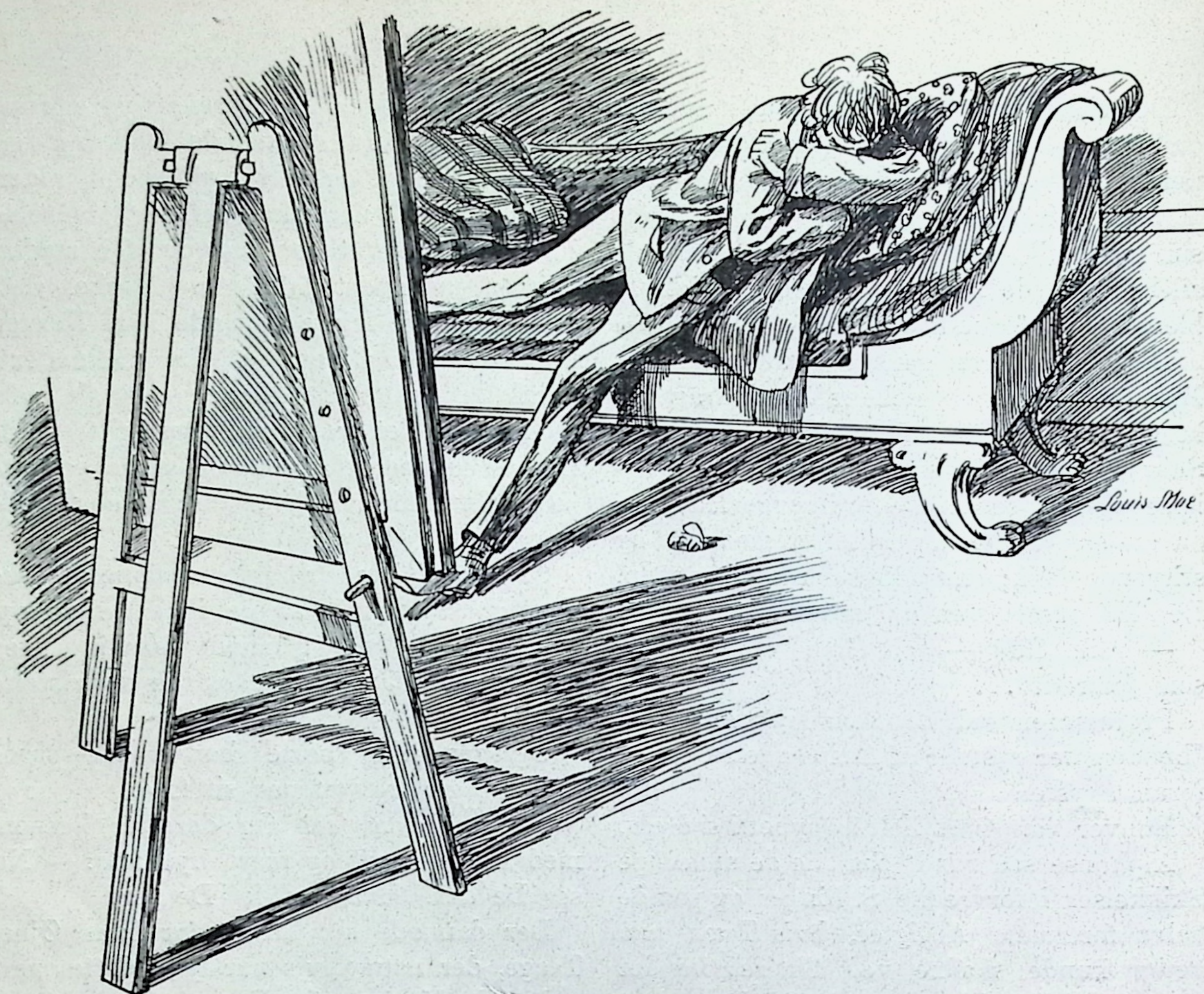
Der dannede sig Taage for hans Øjne, Taage, der naturligvis var lys i dette overvældende Mørke. Og Taagen samlede sig til en stor Plet og fortættede sig og blev lysere — som en stor, gylden Baggrund — som Baggrunden for et Billede — — En Madonna .... Eller hvad?

Han knugede Hænderne fastere om de Hænder han holdt og stirrede aldeles vildt.

Raabene fra de andre steg. Ingen af dem var sig selv mægtig, og de ændsede ikke hinandens Udbrud.

I Taagen dannede der sig Pletter, mørkere og lysere, de samlede sig til Form. Det var virkelig, som om han saa et stort fjærnt Maleri, som om han saa tværs gennem alt — gennem de andre — gennem Husets Mure — gennem Skoven.... Tættere og tydeligere saa han nu Billedet — hans eget Billede! Det blev mindre og stadig tydeligere — til det var ganske lig hans Billede af hende — hans eget Billede fuldført, fuldendt dejligt — saaledes som han havde tænkt sig, at det skulde blive.

Han stod op og stirrede paa det. Han vilde have grebet efter det, styrtet sig frem

Om du end døer, skal du dog leve.

imod det, men hans Hænder laa som bundne i de andres.

Hvor var hun lys og fin og smuk. Hendes Ansigt saa straalende klart og fuldt af Liv og Ynde — Solstraalen bag de hvide Syrener. Det var jo hende — hende selv, ikke hendes Billede — han nu saa, hende selv saa smilende lykkelig, som kun han havde kendt hende.... Og hendes Øjne lo, og hendes Læber bevægede sig, og hun talte til ham: Vi to kan aldrig skilles....

Og hun traadte helt frem til ham — hun selv, lyslevende; for der var ingen, som kunde paatage sig hendes Skikkelse, ingen i hele Verden, der lignede hende....

— Du lever — stammede han.

Og næsten i samme Nu hørte han Professoren spørge med svag og nænsom Stemme, som om han frygtede at Lyden af hans Ord skulde faa Billedet til at briste:

— Kan du tale til os?

Alphonse sansede igen, at der var andre i Stuen end han selv og hende, og at de andre saa det samme som han....

Med et Skrig af Harme og Raseri sled han sig løs og sprang frem — ind i det pludselige Mørke....

Der blev en Raaben og Skrigen og Fægten som under en Panik; og én bad om Lys. Stolene kurede hen ad Gulvet og man trampede rundt til Lyset blev skaffet til Veje ved at nogle Forhæng blev revet ned og Døren slaaet op ind til en anden Stue.

Alphonse var sunket om paa en Stol, han sad drivvaad af Sved, bleg og fortvivlet midt mellem Carstens og Professoren, der ivrig gned hans Haandflader. Han følte en Kriblen som af Myrekryben op gennem alle sine Lemmer, hans Læber dirrede, det snurrede i hans Tunge og Gane, og han følte en Prikken lige oppe fra Hovedet og ned gennem hele Rygraden.

Paa de Tilstedeværendes Samtale, forstod han, at de havde været Vidne til det samme Under som han.

Man behandlede ham med Omhu og Venlighed, talte til ham som til et Barn, syntes han.

— De er et fortræffeligt Medium selv, sagde Carstens til ham; — men hvor det tager paa dem — første Gang.

Alphonse saa hjælpeløst op paa ham.

— Aah, I kære, kære Mennesker, jublede Fru Carstens ganske sagte.

Og han saa, at der var et lykkeligt Smil paa Alles Ansigt.

Pludselig sprang han op.

— Jeg vil gaa, sagde han.

Man vilde ikke tillade ham det, i al Fald vilde man følge ham.

— Jeg vil gaa! gentog han med mere Eftertryk. Og man skyndte sig at føje ham, som man føjer et sygt Barn, der maa have sin Vilje.

Han skyndte sig hjemad, og valgte uvilkaarligt at gaa gennem Skoven og ad en Vej, hvor han ingen mødte.

Men han anede ikke, hvor han gik, hans Hjærne rummede kun en eneste Tanke:

Om et Menneske end døer, skal det dog leve. . . .

* * *

Paa Udstillingen var der et Billede, som altid samlede Skarer af Beskuere.

Frem af en gylden Taage bag hvide Syrener saa man Ansigtet af en Kvinde. Man maatte se nøje til for tydeligt at skelne hendes Træk — et ret almindeligt Ansigt var det forøvrigt, men med et Smil, der bredte Solskin til alle Sider — der var Sjæl i det Smil. Og under Billedet, som tydeligt nok ikke var bleven fuldført, havde Kunstneren skrevet med rystende Træk: Om du end døer, skal du dog leve.

Alle kendte Historien, som knyttede sig dertil. Den unge Kvinde var Malerens Hustru. Hun var død, før hendes Mand havde faaet det paabegyndte Portræt malet færdigt, og han havde sørget i den Grad over Tabet af hende, at han en Nat i et Anfald af Fortvivlelse havde berøvet sig Livet ved Cyancalium.

Man havde en Morgen fundet ham død paa Sofaen i hans Arbejdsværelse. Foran ham stod hans Hustrus Billede; og Ordene: Om du end døer, skal du dog leve, var endnu vaade paa Lærredet.

EN PRØVE

SKITSE AF MARIA BEHRENS NETTERSTRØM

ILLUSTRERET AF SUFUS JÜRGESEN

I.

„Men Mo'r dog, Du hører jo slet ikke efter.“

Tonen var fortrydelig, og han standsede sin Vandring op og ned af Gulvet, blev staaende foran hendes Stol og saa paa hende med en lidt fornærmet Undren.

Nu havde han gaaet her og udviklet sine Fremtidsplaner for hende, havde talt sig varm og begejstret for sit Kunstnerkald, som han følte saa usvigelig sikkert, om hvor dejligt det skulde blive, naar han nu, som han sikkert haabede, i Morgen blev antaget derovre paa Theatret, saa skulde hun sidde nede i Parkettet hver eneste Aften, naar han spillede, lytte til

hans Stemme og se, hvorledes han deroppe paa Scenen ydede al den Kunst, han vidste, han kunde yde. Og saa havde han pludselig opdaget, at hun sad og saa ind i Lampelyset med et Blik saa fjærnt, at han følte det ikke anede ham.

Det gav et Sæt i hende, hun vendte sit blege Ansigt op imod ham:

„Jo, jo vist saa min Dreng; jeg hørte det altsammen. Men jeg er jo lidt bange."

Hun rakte ham en tynd, mager Haand og smilte lidt undskyldende og lidt ængsteligt.

Han lo noget forceret:

Vist saa min Dreng; jeg hørte det altsammen. Men jeg er jo lidt bange.

„Bange for mig; det skal Du skam ikke være, lille Mo'r. Jeg klarer mig nok."

Med en lidt overlegen Beskyttermine klappede han hendes Haand. „Du kan tro, jeg kan mine Roller, eller vil Du maaske høre. Men saa maa Du give mig Stikordet."

Og han prøvede Rolle efter Rolle; der var tre, han skulde kunne. Han spillede sig ganske bort fra Bevidstheden om hvor han var, berusede sig helt i Ordene og sin egen kønne Stemmes Klangfarve, mens hun sad og læste Stikordene op, dem hun nu snart kunde ligesaa udenad som han sine Roller, og hendes Blik fulgte med en sær smertelig Beundring hans ungdommelige Given sig hen i den Kunst, der rummede al hans Hjærtes Higen.

Nu var han færdig, og der blev saa brat stille i Stuen, mens han stod og ventede paa, at hun skulde sige noget rosende. Da hun imidlertid kun rejste sig uden at sige noget, spurgte han lidt utaalmodigt:

„Naa, lille Mo'r, tror Du saa ikke nok, at vi kan vores Ting?"

„Jo, min Dreng;" hun sagde det lidt usikkert og vendte ham hurtigt Ryggen, for at han ikke skulde se de Taarer, der løb hende ned ad Kinderne. „Det gaar jo nok med Guds Hjælp."

Nogle Øjeblikke blev han vred paa hende over den Flovhed, han kom til at føle. Hvorfor var hun dog ikke begejstret, saadan som hun havde været før? Og netop i Aften syntes han selv, han havde gjort det saa helt godt. Det var virkelig ikke pænt af hende at være saa udeltagende, naar hun nu vidste, hvad det gjaldt i Morgen. Hun kunde da nok tænke, at han var lidt nervøs alligevel. Men saadan var det altid, de, man kunde vente sig mest Deltagelse af, var saamænd meget mere ligegyldige end helt Fremmede.

Han begyndte at gaa op og ned ad Gulvet med hastige, hidsige Skridt. Dette, at hans Mo'r, som plejede at være saa helt med i alt, hvad der angik ham, nu kunde staa saa roligt og pusle med sine Planter derhenne i Krogen, efter at hun ligefrem havde „miskendt" ham; ja, for det havde hun nu; det gjorde ham mere ondt, end han egenlig selv vilde være ved.

Nu hørte han hende komme hen over Gulvet, men i sin Barnetrods vilde han lade som om han ikke havde hørt det, indtil hun stod foran ham og tog begge hans Hænder:

„Lille Carl, min egen Dreng;" — Stemmen var nok lige ved at glippe og hendes Øjne var vaade. „Du maa ikke være vred paa mig — vel? Jeg er lidt træt i Aften, og — ja — jeg er ogsaa lidt bange."

Hun smilte lidt genert, og han lo sin egen Bevægelse bort og sagde muntert, idet han lagde sine Arme omkring hende:

„Herregud, gaar den lille Kone her og har Lampefeber? Se engang paa mig," — han bøjede sit Ansigt ned imod hendes og kyssede hende paa Kinden. „Jeg er slet ikke bange."

„Nej Du", hun sukkede og smilte saa. „Gudskelov for det, min Dreng."

II.

Han tog Theatrets Trappe i tre Spring, fo'r ud af Porten, ned over Torvet, straalende af Glæde, ubekymret for hvor mange Mennesker han skubbede til i Farten. Saa op i en Droske, der navnlig i Begyndelsen fik ham til at rase, fordi den ikke kørte hurtigt nok.

Nu var han jo antaget. Direktøren havde

været saa venlig imod ham, og en af de rigtig store Skuespillere havde komplimenteret ham. Aah, hvor hans lille Mo'r vilde blive glad! Den lille Stakkel, som havde gaaet der og haft meget værre Lampefeber end han selv, hun, som altid var saa sød og god og kær.

Tankerne fo'r atter fra hende tilbage til Direktøren og den store Skuespiller, der havde trykket hans Haand og sagt, at det havde glædet ham at overvære denne Prøve, og saa -- ja, saa blev det altsammen til lutter gyldne Fremtidsdrømme.

Nu holdt Vognen, han smækkede Døren op og sprang ud, havde nær glemt at betale Kusken, men huskede saa at give ham rigelige Drikkepenge inden han fo'r op af Trappen.

„Goddag Carl."

Han saa op, forundret over denne fremmede Mandsstemme, og iskold rystende af Angst, da han saa, det var deres gamle Huslæge.

„Er Mo'r syg, Doktor?"

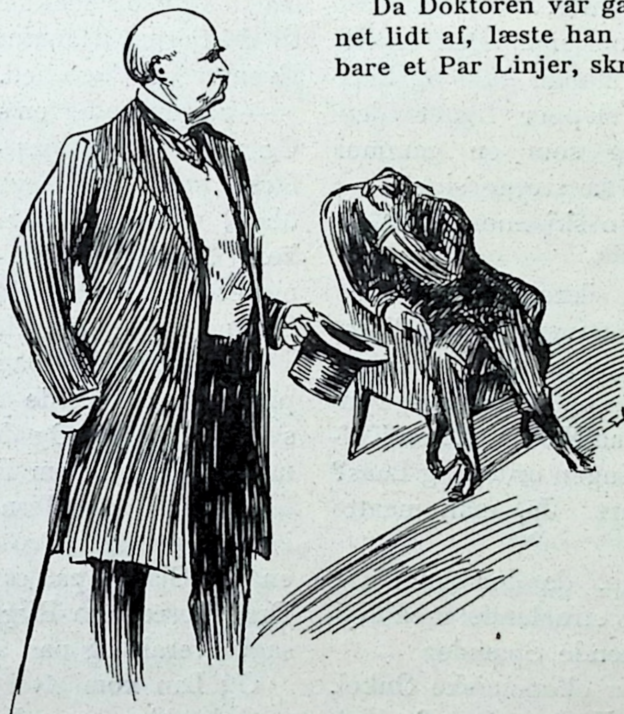
Hvor han dog haabede, at den gamle Læge vilde sige Nej; saa forfærdelig angst var han bleven.

„Naah, nej;" — Doktoren tog ham lempeligt om Armen og trak ham med ind i Stuen.

„Vær nu bare rolig."

„Hvad er der Doktor? Hvor er Mo'r henne?" spurgte han dirrende.

„Ja, ser Du min Ven; din Mo'r er nu foreløbig ude paa min Klinik. Det er Underlivet, forstaar Du; en Operation. Hun har gaaet med det længe, altfor længe, men alt hvad jeg sagde, saa vilde hun jo ikke lægge sig for denne her Prøves Skyld. Du maatte ikke gøres nervøs forstaar Du." — Den Gamle plirrede stærkt med Øjnene og rømmede sig nogle Gange før han begyndte igen. „Hun vilde ikke gi' sig, skønt hun gik her og pintes baade af Smerterne og af Angst, fordi hun jo vidste hvad det betød at vente. Satans ogsaa, at ikke den Prøve ogsaa var bare otte Dage før. Nu, — ja, ærligt talt, min Dreng; nu tør jeg s'gu ikke garantere for noget."

„Aah Dokter, Doktor; De maa ikke. Hun maa ikke dø, min lille Mo'r, hun maa ikke, Dokter."

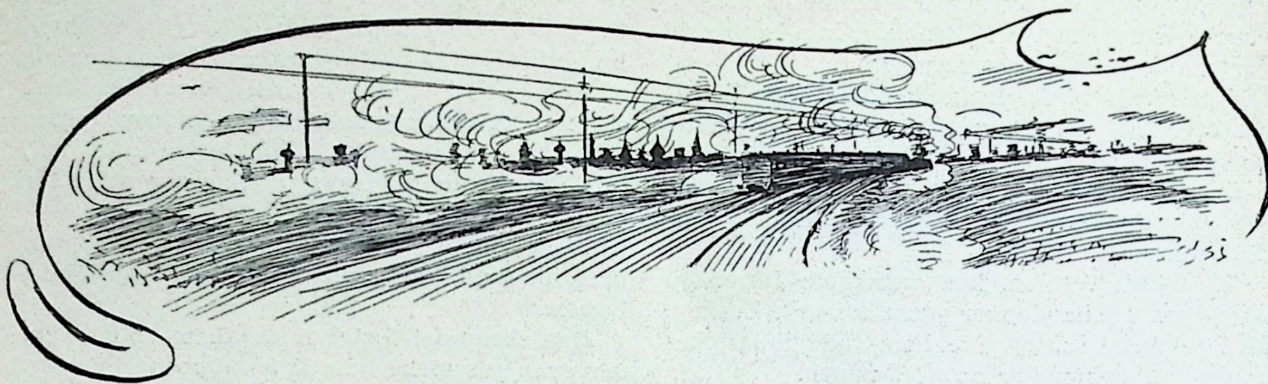
Han skreg det fortvivlet gennem en Hulken, der gennemrystede hele hans Krop og fik ham til at bore sit Ansigt ned i Stoleryggens Plyschepude.

„Saa, saa min Dreng; tag nu ikke saadan paa Vej. Det er jo slet ikke afgjort, men vi maa være forberedte paa det værste; det er hun, ja. For Resten har jeg her et Brev til dig fra hende." Han tog i sin Brystlomme og lagde Brevet paa Bordet. „Og saa, naar Du er bleven lidt mere rolig, kan Du jo komme ud og høre, hvordan det gaar."

Da Doktoren var gaaet, og Graaden var stilnet lidt af, læste han Moderens Brev. Det var bare et Par Linjer, skrevne om Morgenen.

Min egen kære Dreng! Du maa ikke være bedrøvet, hvis jeg har været noget underlig i den sidste Tid. Jeg var jo lidt bange for, at den Prøve skulde skille os to for altid.

Din Mo'r.

GAMLE KUFFERTEN

AF

THOMAS P. KRAG

I.

Jeg sidder og ser paa den, og den triste Sandhed staar klar for mig:

Gamlekufferten er udtjent. Den orker ikke mere. Med sine mange gule og blaa og røde Stempelpapirslapper ligger den ærværdig og ubrugelig som en gammel Skude, der omsider maa stryge sine Flag og Vimpler og sige den skjønne vide Verden Farvel.

Gamlekufferten kan ikke mere! Dens Laas er i Ustand, Remmene er udslidte, den løsner i Sammenføiningerne. Den sidste Gang den skulde sendes og anmærkes, rynked Jernbanemanden paa Næsen: „Den Kuffert der? Havde den ingen ordentlig Laas? Og den revned jo snart. Ja, man maatte selv ta Ansvaret.“

Det var andre Dage, da den kom fra Læderhandleren, ny og straalende med Nysølvlaas og med funklende Spænder.

„Naada!“ raabte min økonomiske Onkel, „det var en svare flot Kuffert. Slig fin Kuffert har jeg aldrig eiet. Men du . . . jo du kan sagtens ha Raad!“

Dette med at Onkel aldrig havde eiet saa fin Kuffert, men at jeg nok kunde . . . var ment som en spydig Irettesættelse af Onkel. En Paamindelse om Sparsomhed. Eftersom Onkel var noget i Retning af Millionær. Mens jeg — eied ikke meget mere end Kufferten og saa Penge til en Jernbanebillet . . .

Men denne Tanke gjorde ikke saa farlig ondt: Jeg skulde ud paa Reise. Kufferten laa der ny og funklende og vilde med. Ud til de fjerne, dronningstolte Byer, fulde af Eventyr og Fagerhed.

— Saa fik Kufferten sin første røde Lap paa. Og ud i Verden bar det! Den kom til sit første store Hotel og blev hentet af en tyk Mand med Guldsnor om Huen . . . . den kom i godt Selskab, midt blandt fine og meget bereiste Kufferter omkring det store Springvand midt i Hotellets Forstue . . .

Men siden den Dag fik den tidt andet at prøve. Den havde mangen Gang en besværlig Reise. Og den var altid villig og mukkede ikke, om Reisen var aldrig saa besværlig. Paa Jernbane, paa Dampskib, i Dagvogn og i Droske, paa Skulderen af en rask Sjauer, paa et reglementeret Bybuds Dragkjærre, paa Ryggen af et Æsel — kort sagt overalt og paa alle Maader.

Og Lap kom efter Lap.

Gule, blaa og røde Lapper.

II.

Jeg sidder og river dem af, disse falmede Mærker. Jeg løser dem lemfældigt, og frem stiger By efter By, Land efter Land, Have og Floder og Vande.

Store Taarne blinker mod Solen. Længer borte strækker sig Husenes jævne Skare, og dér i Udkanten af Byen kommer Masser af store, graa Kaserner.

Taarnene er prægtige med sit Marmor og sit Guld, men Husene og de store Kaserner er mærkeligere. Thi inde i hvert eneste af disse bor Mennesker, og hvert eneste af disse Mennesker har sit eget Liv, sin egen Sorg, sin egen Skjæbne.

Nogen vil indvende: Man behøver ikke at reise til de store Byer for at træffe Mennesker med Liv og med Skjæbner. Menneskene findes herhjemme ogsaa, i hver liden By, i hver liden Krog paa Landet. Javel, ganske sandt, men alle disse Millioner i de store Byer derude! Har du staat ved Verdenshavet? Selv om det er blik stille, hører du tidt en stor, uforklarlig Tone fra dets umaadelige Flade .... det er som Draaberne levede ... de lever anderledes end de smaa Indsjøer ... Saadan med Millionbyer ... gaa i den fjerneste, mindste Gade, og dog vil noget si dig, hvor du er. Du vil fornemme Millionernes Aandedrag.

Jeg river, som sagt, de falmede Mærker af. De stiger frem, Byerne: London, Berlin, Paris, Rom, Hamburg ... hver med sin Ejendommelighed, hver med sin Luft ... alle ens paa sin Vis ... alle Byer i vort Europa. Selv Rom, den evige Stad, Byen med Rod i urgammel Tid ... omtrent som de andre ... nogen Forskjel naturligvis, men ingen Væsensforskjel ... Jeg sidder forresten længe og betragter dens Mærke med Erindring om det skjønneste Hotel, et Hotel med Marmorsøiler og gammel italiensk Mosaik, et Hotel med Forgyldning og med gamle Malerier, et Hotel uden Mage: *Grand Hotel Continentale* ...

Der river jeg Lappen af, hvor Hamburg staar. Her er ingen Marmorsøiler. Nej, Hamburg er for mig de sorte Arbeidere paa Elbens smaa Dampbaade, de som rejser ud og ind og sætter Hamburgs store Arbejdssvinghjul i Kredsløb. Og saa er Hamburg for mig Elben selv: Floden med det skjønne Navn og det grumsede Vand. Den som bærer de mange Skibe paa sin brede Ryg. Skibe med alskens Last ombord. Last fra Syd og fra Nord: Krydderier, Silke og Vine fra Middelhavet og Sild og Klipfisk fra Bergen udi Norge.

III.

Se, alle disse europæiske Storstæder de er brilliante, de har hver noget af hvert, hvorom man kan berette ... Men som sagt, de er alle saa temmelig ens.

Tunis ... noget nyt! ... pludselig noget helt nyt! Lad mig rive den Lap af forsigtig, saa den ikke gaar istykker ... *Tunis*, lad mig mindes din Himmel, der var blaaere end Safir. *Tunis* — lad mig hviske dit Navn, der lyder som Middelhavsvindenes Sus i Orangelunde ...

De hvide Bygninger, de mørkløvede Palmer, alle Tings tørre Farve ... Araberne med de alvorlige Ansigter og de smaa, fine Hænder ... de besynderlige Kvinder, hvis Blik i et Nu, mens Sløret løftes, kan brænde som Ild ...

Golfen udenfor, de høie Klipper, ofte en med Palmer overlæsset Kyst.

Bølgerne trækker sig ind, brede, dovne, hvidkammede, brister mod Stranden som hendøende Sus. De fortæller, at i denne hvide By er Livsbølgen lang og yppig og uden Brænding. Glidende mod Døden som mod en bred og dunkel Palmekyst.

Naa, vi behøver ikke at lytte til hvad Bølgerne fortæller. Vi behøver bare at spørge Mennesker fra vort firkantede, velkonserverede Europa. Alle, selv den tørreste og mest nøkterne Mand, vil sige, at han mindes fra disse Egne af Jorden en Himmel, der er mere straalende end nogen Himmel hjemme. Og at han husker, hvor Blomster og hvide Huse funkler gjennem Luften, som skulde de have annammet Ædelstenens Glans.

* * *

Der er andre brogede Mærker med Navne paa Byer ... man husker disse Byer og man gjemmer Mærkerne særlig godt. Ikke fordi Byerne var de stateligste og ikke fordi Hotellet var saa prægtigt, — kanske det var i en afsides Gade, hvor Flagermus fløi ud ved Kveld — men fordi man der oplevede noget, der i Mindet taarner sig op over de stolteste Byers Taarne og Spir.

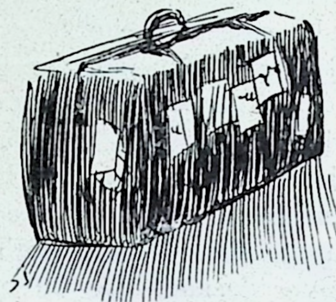
Og maaske jeg mindes min gamle, afdankede Kuffert med størst Taknemmelighed,

fordi den fulgte mig til de Byer, hvor noget af Livets Eventyr, noget af den hemmelighedsfulde Skjæbne ventede.

Livet er fattigt nok. Man griber altid med Begjær de funklende Roser. Tager dem og gjemmer dem . . . man har tidt vanskeligt for at tale om dem og sige hvad de gav.

Men naar man holder de gamle Mærker i Haanden, kommer mange Tanker til en . . . man sørger blot, fordi den gamle Kuffert er udslidt. Den synes os et Varsel om, at man ikke skal opleve de Dage endnu engang.

SKORSTENSBYGGEREN

FORTÆLLING AF *JOS. KEATING.*

Den frygtelige Tanke slog ned i ham som et Lyn. Han følte den snige sig til hans Bevidsthed:

— Jeg tror, jeg vil styrte mig ned!

Tanken formede sig til Ord, Ord der banede sig Vej fra hans Bryst som en Stønnen og tog Vejret helt fra ham:

— Jeg tror, jeg styrter mig ned!

Tanken næsten lammede ham. Hans Ben gav efter under ham; han sank i Knæ og knugede Hænderne omkring Stilladsets tomme Rand, og han lagde sig ned i sin fulde Længde og vred sig og rystede og græd, for han havde mistet alt Herredømme over sig selv paa dette skæbnesvangre Sted — oppe paa Toppen af den røde murede Skorsten, 300 Fod oppe i Luften.

Skorstensbyggerens Ansigt viste trods Dødsrædslens Bleghed tydelige Spor af overdreven Nydelse af Spiritus og heri maatte Grunden til hans ganske pludselige Svaghed søges. Det var endnu ingensinde før hændet den ulykkelige Lewis, at han fuldstændig havde mistet Besindelsen, han havde aldrig før lidt under Følgerne af nogen Udsvævelse. Og nu pludselig befandt han sig i en Tilstand, hvorfra den eneste Udgang var Dødens mørke Port.

— Jeg styrter mig ned! gispede han igen.

Hans Legeme skælvede krampagtigt i de grove kalktilsmurte Klæder. Bag ham gabede Skorstenens Munding, dobbelt saa højt oppe mellem Skyerne som de nærmeste Kirketaarne. Under ham laa de vældige Fabriksbygninger, der saa ud som smaa Legetøjshuse helt her oppe fra Skorstenen, de var ikke større end de Mursten og den Bunke Kalk, der laa paa Stilladset, hvor han kravlede.

Og mens han stirrede derned, trængte Ordene sig stadig over hans skælvende Læber:

— Jeg styrter ned, jeg styrter ned!

Den instinktmæssige Handling, han havde foretaget sig, da han kastede sig fladt ned, var dikteret ham af Selvopholdelsesdriften; det var den eneste naturlige Bevægelse ved et Øjebliks Svimmelhed, og den burde straks have givet ham hans Selvbeherskelse tilbage. Men ulykkeligvis var han faldet for nær ved Randen af Brædderne. Hans Blik saa ned i det gabende Svælg under ham, og hans Rædsel blev blot stærkere, da hans Øjne vedblev at være fæstede paa det, der først havde fremkaldt Frygten i hans Sind.

— Jeg styrter ned, og hvert Ben i min Krop vil blive knust, mumlede han.

Skorstenens Svajen tog til, selv for den svageste Brise vilde den svinge i Luften; i Dag svingede den ganske forfærdeligt hid og did.

Mellem ham og Jorden var der kun de 300 Fod forfærdelig Tomhed, nøjagtigt beregnet af Arkitekterne; og kun nogle faa usle Brædder bundne sammen med Reb holdt ham oppe.

Der løb intet sikrende Rækværk rundt om den lille Platform, Bræddernes Kanter var skaaret af lige ud i det tomme, gabende Rum over og under ham — — hvor var det grusomt —

Han gruede for Solen, han følte den brænde paa sin Ryg, og dog laa han drivvaad af Sved og skælvede, da de store tunge Skyer langsomt trak op fra Vest og skjulte Solens Skive.

Sceneriet rundt om ham og under ham, der aldrig før havde interesseret ham, betog ham nu ganske, med trolddomsagtig Magt greb det ham og slog ham med Rædsel. Højene i Baggrunden, den blinkende Flod i Dalens Bund saa dybt under ham, at Vandet lignede en tynd skinnende Stribe, holdt hans Øjne fast og indgød ham en ubeskrivelig Dødsangst.

Farens Tryllemagt ligefrem drog ham til sig. Han borede sine Fingre ned i Revnerne mellem Bjælkerne, og trak Kroppen længere ud over Platformens Rand.

Folk nede paa Gaden lignede kravlende Kakerlakker. De anede intet om den frygtelige Tilstand, hvori han befandt sig. De gik omkring og passede deres daglige Dont — ogsaa Arbejderne dernede — uden at ane, at der højt oppe over deres Hoveder spilledes Begyndelsen til en grufuld Tragedie.

— Hvor dybt gaar det ned? oh Gud, oh Gud! jamrede han.

Ved Anstrengelsen for at maale Rummet blændedes han fuldstændigt, og hans Hjærne lammedes; han kunde slet ikke tænke mere.

Han borede sine Fingre ned i Bjælkerne og trak Kroppen længere ud over Platformens Rand.

Han mistede nu helt den Smule Herredømme han endnu havde over sig selv, og han lænede sig ud for at gøre det Spring, han syntes, han maatte gøre.

Hans Klæder skurede hen over Bjælkerne og hang fast i nogle Splinter. Hele Stumper af Tøjet blev revet ud og flagrede ud i Luften. De flagrede ned efter og drejedes rundt af Vinden til de naaede Taget paa en af de smaa Boder nede ved Værkstederne.

Lewis stirrede efter Tøjstumperne uden at tænke over, hvad der havde været Aarsag til, at hans Forsøg paa at kaste sig ud ikke var bleven fuldført.

Hans Arme hang ud over Kanten af Stilladset og alt som Skorstenen svajede frem og tilbage, svingede de i samme Retning, mens hans Legeme rullede fra Side til Side . . . Alt Haab var ude.

Men pludselig kom han til Bevidsthed.

— Oh, min Gud, mumlede han, — hvad er det dog jeg gør?

Med en Kraftanstrengelse trak han Kroppen tilbage fra Stilladsets Rand. Det gik saa let, som om en usynlig Magt bag ved hjalp til.

Han følte en svidende Smerte under sin ene Fod og vidste saa, hvad det var, som havde reddet ham. Hans højre Fod var kommen ind over Skorstenens Munding og ned imellem Murstenen paa den inderste Rand. Derved var han bleven frelst.

Hele hans Legeme rystede efter den overstaaede Fare.

— Maaske jeg kan faa vendt Ryggen til, — tænkte han.

Og han begyndte at kravle paa Hænder og Knæ, klamrende sig til Brædderne. Han bøjede Hovedet ind mod sit Bryst for at undgaa at se ned i Dybet.

— Men hvordan — hvordan — —

Han prøvede at lukke Øjnene, men de aabnede sig atter — trods hans Modstand — draget af det svimlende, tomme Rum.

— Jeg kan ikke staa imod, jeg kan ikke, mumlede han og græd nu som et Barn.

Blæsten blev stærkere og stærkere og koldere, Skorstenens og Stilladsets Svingen blev mere og mere voldsom. Han følte sig deroppe paa den høje Tinde som en Mand, der hængende i sine Fingres yderste Led, svæver over en Afgrund. Og alt som Dagen svandt for Nattens Skyer, voksede hans Fortvivlelse.

— Almægtige Gud, frels mig! jamrede han.

Forandringen af Stilling havde kaldt lidt Omtanke til Live hos ham, og han tænkte, at han maatte se, om han kunde faa fat paa en Stige.

Ja, han vilde prøve at naa hen til Stigerne, de utallige smaa Stiger — hver kun nogle faa Fod lang — der førte nede fra den faste Jord op langs Skorstenens Sider helt op i denne frygtelige Højde.

Hans Hoved og hans Skuldre hang allerede ud over Brædderne . . .

Langsomt rejste han sig op paa sine Knæ. Han vovede endog et Par Skridt og prøvede paa at rejse sig; men da han løftede Hænderne fra Bræddernes Kant, overvældedes han paany af Frygten for at styrte ned. Han smed sig ned igen og klamrede sig fast til Stilladsbræddernes Rand.

— Jeg tør ikke rejse mig, jeg tør ikke staa op, sagde han.

Lidt efter samlede han dog alt sit Mod og begyndte at kravle om til den nordlige Side af Platformen, hvor det øverste af Stigen var synlig med to, tre Trin over Brædderne.

Lewis kiggede ned langs Stigerne og følte igen en frygtelig Svaghed. Han saa dem, den ene hvilende paa den anden, sammenbundne med lidt Tovværk; de gik ned og ned i en Uendelighed. Han talte dem og talte dem og blev mere og mere skrækslagen. Frygten for at vove sig ud paa dem var nu næsten større end Frygten for at blive liggende. Og i Dødsangsten skabte hans Fantasi ham de utroligste Farer.

Han tænkte paa de sidste Døgns Storme og Regnvejr, som havde holdt ham og hans Kammerat borte fra Arbejdet, han vidste Besked med Regnens Indvirkning paa Stigernes Trin — og maaske var ogsaa Tovene løse — og Krogene faldne ud af Murværket . . .

Hastigt trak han Hovedet tilbage og drejed sig med Ryggen om mod den eneste Vej, ad hvilken Frelse var mulig.

Den kolde Blæst, der fik det Hele til at svinge deroppe i Luften, stivnede hans Lemmer, og dog følte han sit Hoved brænde.

Han kendte Grunden dertil — han burde slet ikke være gaaet til Vejrs i Dag.

Murværket paa Skorstenens Sydside havde trængt til en Reparation, — det er altid den Side, Solsiden, der først forfalder. Ejeren af Fabriken havde faaet en Paamindelse om at lade det gøre i Stand, ved at en Mursten pludselig var blæst ned og havde dræbt en Arbejder. Saa havde man bestilt Skorstensbyggerne til et gaa til Vejrs; men nu havde Uvejr forhindret Lewis og hans Kammerat Herbert fra at arbejde i en hel Uge.

— Saadan er det jo med os Skorstensbyggere, tænkte han.

Han vidste, at Arbejdet kun varede en Tid — og under Standsningerne, hvor skulde en Mand saa gaa hen — uden paa Værtshus. . . . Herbert havde baaret sig klogt ad ved at nægte at arbejde den Dag ogsaa. — Jeg har det ikke godt oven paa alt det Drikkeri, havde han sagt. Men Lewis selv, der endnu ikke var sløvet af

Alkohol, havde faaet Herbert trukket med hen til Arbejdspladsen ved at love ham, at han skulde faa Lov til at stikke hen i Snasken lige overfor, saa snart han havde sendt Stenene og Kalken op.

Lewis saa nu i Tankerne Kammeraten staanede ved Skænken og bælle Øl — og Synet indgød ham Rædsel og Had.

Men pludselig afløstes dette Tilbageblik atter af Bevidstheden om, hvor han befandt sig.

Han kiggede hen over Skorstenens runde Munding og begyndte at stirre ned i dens dybe Svælg. Langt nede, midt i det sorte Mørke, opdagede han en rødlig Glød, og saa mærkede han, at der begyndte at stige Røg op af Skorstenen. Saa vidste han, at Fabrikkens Arbejdere var begyndt at fyre op.

Lidt efter mærkede han Heden dernede fra i sit Ansigt og sine Hænder; det begyndte ligefrem at svide i hans Hud. Han vidste, at Varmen undertiden kunde blive saa stærk oppe ved Fabriksskorstenenes Munding, at der kunde gaa Ild i Stilladsernes Brædder og Stiger. Og skønt han næsten var bevidstløs af Skræk forstod han, at Tovene, som holdt Brædderne sammen, let kunde brænde over.

Han blev af Varmen tvungen til at vende sig bort og se ud over det Dyb, der først havde slaaet ham med Rædsel.

Nu væltede der en tyk sort Røg, belyst af røde Flammer, op af Skorstenen, og i Skræk saa han Platformens Rand og — det tomme Rum underneden.

Saa kunde han ikke modstaa. Den Indskydelse at gaa frem — frem — ud over Afgrunden kom over ham med ubekæmpelig Magt. Hans Øjne rullede rundt i deres Huler, han stirrede en sidste fortvivlet Gang efter Frelse.

Saa opdagede han Lynaflederens Spids ovre paa den anden Side af Skorstenen, og et vanvittigt Skrig af Glæde, pressede sig frem af hans Bryst. Men han kunde ikke naa at faa fat i den derfra, hvor han laa. Platformen gik ikke helt rundt om Skorstenen, der var det aabne Rum, hvor Stigerne stod, imellem; og Lynaflederen var paa den anden Side af Stigerne. Han maatte helt rundt.

Han kravlede langsomt baglængs og kom godt fra det, han ravede med sin højre Haand til han fik fat i Ledningen og klamrede sig til den.

Saa voldsomt tog han fat, at den bøjede sig mer og mer hen imod ham — og han blev ved med at trække og trække for at frelse sig, til han pludselig opdagede, at han laa og var ved at hale sig selv helt ud over Platformen, hans Hoved og hans Skuldre hang allerede ud over Brædderne . . ., men han blev ved at hale, han kunde slet ikke lade være.

Endnu et Par Tommer og han vilde styrte. Døden stod knoklet og rolig og ventede ham — det følte han, det saa han — og dog maatte han blive ved.

Saa syntes han, han saa en Skikkelse henne ved Stigen . . .

En hæs drukken Røst naaede hans Øren, en Røst, der udstødte de mest raa Skældsord og Eder.

Han forstod det ikke, begreb det ikke — — et menneskeligt Væsen? — her? Men saa gik det pludselig op for ham, at det jo var Herbert, hans Kammerat. Røgen og de røde Luer gav ham et helt spøgelseagtigt Udseende.

— Hvad Djævelen bestiller du? raabte Herbert, mens han, skønt han var drukken, øvet svajede hid og did i Takt med Skorstenens Bevægelse og nærmede sig.

Lewis laa for hans Fødder og var ude af Stand til at røre sig.

— Hvorlænge skal man vente paa dig? vedblev Herbert, — hvor bliver du af? Jeg var nede i Bulen, og der var du heller ikke, og ingen Steder kunde jeg finde dig. Saa gaar jeg her op, og hvad Fanden gaar der af dig —?

Han endte med en drøj Ed. Men Lewis kunde endnu ikke faa et Ord frem.

— Hvad er der i Vejen —?

Herbert vendte igen Ryggen mod Stigerne og begyndte at stige ned. Da Lewis saa det, banede et Skrig sig Vej over hans Læber.

— Oh — tag mig med! Tag mig med ned, for Guds Skyld!

Herbert lo af fuld Hals. Stigen under ham knagede.

— Er du syg, din Skrælling? Kom saa her hen i Fa'rs Arme.

Hans Raskhed forskrækkede Lewis, men den Drukne gik saa sikkert som paa et Stuegulv, som om en Engel beskyttede ham mod alle Farer.

— Kom nu for Satan!

Og Lewis klyngede sig til ham, ganske hjælpeløs, ganske viljeløst, for saa et Øjeblik efter atter at føle sig stærk.

Alene Berøringen med dette levende Væsen gød ny Styrke i hans Nerver — nyt Liv i ham. Han blev i Stand til at naa hen til Stigen. Han tænkte slet ikke mere paa, at den maaske ikke kunde holde.

Roligt og langsomt steg han ned, hans Fod satte sig sikkert paa hvert Trin, saa saare hans Kammerat, der gik først, slap det med sin Haand.

Fem Minuter senere, da de næsten var nede, sagde Herbert:

— Skal vi hen paa Hjørnet og have en lille een?

Men Lewis havde allerede formet sig nogle nye Principper med Hensyn til det Spørgsmaal, og han raabte ned til sin Kammerat:

— Saa sandt som der er en Gud, saa smager jeg aldrig en Draabe mere!

EN LEKTION

AF TH. RANDAHL

ILL. AF *EIGIL PETERSEN*

Claire de Romain var et ægte Tidens Barn. Spirituel, overnervøs, gennemkultiveret og skeptisk levede hun sit Liv i en evig Tilstand af Utilfredshed.

Som Ejerinde af en pæn Formue og udrustet med et pikant, absolut chick Ydre, var hun et eftertragtet Parti. Men Claire havde mindst af alt Lyst til at gifte sig.

— Jeg har altid søgt at være konsekvent — sagde hun — hvorfor skulde saa jeg, som er en begejstret Tilhænger af den personlige Frihed, binde mig? Det vilde jo være absurd!

Den, Claire syntes bedst om af alle sine mange Tilbedére, var Advokat Jean Grillon, en flot, mørkskægget Mand, hvis Øjne kunde byde og befale. Han sagde ikke meget, naar han ikke stod i Skranken; men der var Fynd og Kraft i hans korte Bemærkninger — og det tiltalte Claire.

Den Gang han friede til hende, rakte hun ham sin Haand paa sin ligefremme, resolute Maade og sagde:

— Tak for Tilbudet, min kære Grillon! For Øjeblikket reflekterer jeg ikke — men skulde der komme en Dag, hvor jeg kaster mine Frihedsprinciper over Bord, ja — saa gifter jeg mig ikke med nogen anden end Dem — at De ved det!

— Tak, Mademoiselle, saa venter jeg ganske rolig — sagde Grillon — thi at den kommer den Dag, derom er jeg fuldt overbevist!

Efter at have forsøgt baade det ene og det andet — blandt andet ogsaa som Skuespillerinde ved et af Paris's Forstadsteatre — søgte Claire Ansættelse som kvindelig Detektiv ved Paris's Opdagelsespoliti.

Hun blev antaget, gjorde paa Grund af sin skarpe Iagttagelsesevne og eminente Hukommelse et Par gode Kup — og blev hurtig Chefens Favorit.

Paa Grund af sit kolde, resolute Væsen betragtede hendes mandlige Kollegaer hende som Kammerat og behandlede hende som en af deres eget Køn — dette lettede i høj Grad Arbejdet for hende.

En Morgen tidlig modtog hun telegrafisk Ordre fra Chefen om hurtigst muligt at indfinde sig hos ham paa hans Kontor, og da hun, ladylike og smilende, en halv Time senere traadte ind til ham, gik han hende utaalmodig i Møde og rakte hende Haanden.

— Det var godt, De kom, Mademoiselle — jeg har netop en Opgave, der egner sig fortrinligt til at løses af Dem!

— C'est bien, monsieur!

— De har jo nok hørt Tale om de kolossale Juveltyverier, der er begaaede rundt omkring paa Kontinentet? Tyven eller Tyvene har trods de ivrigste Eftersøgelser fra Politiets Side stadig forstaaet at undgaa Opdagelse, og nu har de atter været paa Spil!

— Jeg modtog for en Time siden et Telegram fra Madrid, hvori det meddeles mig, at Varietésangerinden Lola Paquita er bleven bestjaalet for sine Smykker til en samlet Værdi af 50,000 Frcs. Man mistænker en meget smuk, ung Pariserinde for at have begaaet Tyveriet; men man ved intet bestemt. Den mistænkte Dame har i en fjorten Dages Tid boet paa samme Hotel som Signora Paquita, men afrejste i Gaar Morges — som man formoder til Frankrig. Hendes Signalement er saalydende: Lille, mørk, c. 25 Aar, smalt Ansigt, yderst elegant, ved Afrejsen klædt i brun Fløjlsrejsedragt — skrev sig for Madame de Charmois.

— Nærmere Omstændigheder ved Tyveriet meddeles mig i et senere Telegram: Signora Paquitas Smykker bestod af en Samling sjældne, smukke Turkiser, som hun forvarede i et lille Jærnskrin med dobbelt Laas. Da hun i Forgaars

vilde tage et Armbaand ud af Skrinet, fandt hun dette tomt og plyndret. Hun meldte straks Tyveriet til Politiet, og der blev foretaget en Husvisitation — men uden Resultat. Dagen efter rejste Madame de Charmois ganske pludselig uden at have omtalt sin Afrejse til nogen.

— Tja, min kære Mademoiselle, det er det hele! Var De nu i Stand til at nappe denne farlige, lille Tyvekvinde — thi det er sikkert den samme, der har forøvet alle de andre Tyverier, derpaa tyder de forskellige Udtalelser, vi har modtaget fra Politiet rundt omkring i Europa — saa var Deres Ry som Detektiv fastslaaet!

— Jeg skal gøre mit bedste! sagde Claire resolut. — Sig mig, har man intet hørt til Madame Charmois, siden hun rejste fra Madrid?

— Nej! Det eneste man ved — eller tror at vide — er, at hun løste Billet til Saragossa. Men blandt de med det Tog ankomne kvindelige Rejsende var der ingen, der stemte med det opgivne Signalement.

— Hm! Hun kan naturligvis være staaet af undervejs — eller have forklædt sig — men det kommer vi vel snart paa det rene med! sagde Claire med et lille, eftertænksomt Smil. — Maa jeg nu kun bede om mine Papirer og Fuldmagt, saa gør jeg mig færdig til at rejse straks!

Det var godt, De kom, Mademoiselle — jeg har netop en Opgave, der egner sig fortrinligt til at løses af Dem.

— Jeg ønsker Dem al mulig Lykke paa Deres Rejse, Mademoiselle, sagde Chefen og trykkede hendes Haand. — Vær nu blot forsigtig og lad Dem ikke narre.

— Stol kun paa mig — jeg skal nok gøre Korpset Ære! lo hun og forsvandt let og lydløst ned ad den solbeskinnede Gade.

Der gik fire Dage hen, før Chefen modtog nogen Underretning fra Mademoiselle de Romain; men paa den femte Dag indløb der en kort Depeche saalydende:

Biaritz, d.

Har endelig fundet hendes Spor. Boede her for fire Dage siden paa Hotel de la Reine, rejste efter en Dags Ophold til Trouville og derfra videre til Ostende. Rejser nu til Ostende.

C. de Romain.

Atter forløb et Par Dage, saa kom der et Telegram, der lød:

Ostende, den

Fundet hende, ganske vist under andet Navn og med gyldenrød Paryk. Skal holde Dem à jour med, hvad der sker. Min Adresse er Villa Arietta, Madame Savilles Pensionat, Ostende.

Romain.

* * *

Der lød tre skingrende Slag paa Gongongen.

Claire rejste sig fra Skrivebordet, lagde sine Papirer ind i en Mappe, som hun aflaasede, og gik saa hen foran det store, forgyldte Spejl for at rette paa sit Haar.

Hun nikkede fornøjet til sit eget Billede derinde. Den guldfarvede Silkebluse sad stram og elegant om hendes fine, slanke Figur og klædte hende charmant — og det askeblonde Haar faldt i bløde, naturlige Krøller om Pande og Kinder.

Hun trak en stor, champagnefarvet Rose op af Vasen, der stod paa Konsollen, og fæstede den med en lille, funklende Brillantnaal paa Brystet.

— Nu er Du charmant, min kære Claire, sagde hun for sig selv — næsten ligesaa bedaarende som selve Madame de Charmois eller Carino, som hun kalder sig her. Naa — lige meget — bedaarende er den samme lille Dame, og var jeg Herre — ja saa arresterede jeg hende i hvert Fald ikke!

Nede i den store, luftige Spisestue var Pensionærerne allerede gaaet til Bords, da Claire traadte ind.

— Jeg troede, De vilde slaa en Streg over Lunchen i Dag, Mademoiselle! raabte den lille, straalende Madame Lucienne de Carino til hende.

— Troede De det? sagde Claire med sit elskværdigste Smil og tog Plads ved Siden af den lille Dame.

Den smukke Grev Fortune de Garrinac sendte hende et ærbødigt, beundrende Blik fra den modsatte Side af Bordet.

Henne ved Buffeten gav Værtinden Ordre til at bringe første Ret rundt.

— Der gives Folk, der søger at henlede Opmærksomheden paa deres Person ved at være upræcise ved enhver Lejlighed! snærrede den spidse Miss Jefferson, som var bleg af Vrede over sin Bordkavaller, Grevens beundrende Blik paa Claire de Romain.

— Men det kan da kun være Folk, hvis Ydre er absolut imod dem, der har nødig at anvende den Trafik! replicerede den lille Madame Carino.

Miss Jefferson lod som om hun overhørte Bemærkningen og begyndte at suge den varme Bouillon i sig i lange, sultne Drag.

Nede ved Claires Bordende lo man.

Bouillonkopperne bares rundt.

To nyankomne, tyske Turister talte om det store Juveltyveri i Madrid.

— Kommer d'Herrer maaske derfra? spurgte Lucienne og satte sine smaa, hvide Tænder i Postejen.

— Nej — Madame — ikke derfra — men fra Saragossa!

— Mistænker man nogen bestemt? spurgte Lucienne nysgerrig.

Claire stirrede ligegyldig ned i sin Kop; men ikke en Nuance i Luciennes Stemme undgik hende.

— Ja, Bladene taler noget om en Pariserinde, der boede paa samme Hotel som den bestjaalne!

— Aah Gud ja — man gaar saamænd mellem Tyve og Røvere, hvor man gaar! sukkede Miss Jefferson og rakte sin Bouillonkop til Suzette for at faa den fyldt.

— Saa er det jo godt, naar ens Person ikke virker indbydende paa d'Herrer Røvere og Tyveknægte, sagde Lucienne rask.

Atter lo man, stille og dæmpet, imens Englænderinden — uberørt af Latteren omkring sig — gik i Lag med sin anden Kop Bouillon.

— Hvor kommer De fra, Mademoiselle? vendte Lucienne sig pludselig til Claire.

— Direkte fra Paris, Madame!

— Er De indfødt Pariserinde?

— Ja!

— Aah, saa maa De endelig komme og besøge mig i mit Hjem. Jeg bor i Rue de Matin 125 og tilbringer altid Vintersæsonen i Paris!

Claire noterede sig hendes Adresse i Hovedet.

— Tak, det skal jeg nok, Madame!

Tyskerne vedblev højrøstede at diskutere Tyverisagen. De fandt det højst ubehageligt og usikkert, at en saadan Tyvebande grasserede rundt om i Europa og dadlede i skarpe Ord det internationale Politi.

— Er De nu sikker paa, at det er en Bande? spurgte Lucienne.

— Ja absolut Madame — et enkelt Menneske kan ikke udrette, hvad de har udrettet. Det er meget muligt, at en Kvinde udfører det direkte Tyveri; men at hun har sine Medhjælpere, derom er jeg overbevist!

— Ja, — det er jo muligt! sagde Lucienne ligegyldigt og nippede til sit Glas.

Suzette skiftede Tallerker.

Udenfor skinnede Solen tindrende varm. En enkelt Straale brød sig i tusinde Reflekser mod Claires Brystnaal.

— Nej — hvilken dejlig Naal De har dér! raabte Lucienne begejstret.

Alles Øjne rettedes mod Claire.

— Tør De virkelig gaa saa aabenlyst med Deres Juveler, Mademoiselle? spurgte den ene af Tyskerne.

— Ja, hvorfor ikke? lo Claire. — Man gaar da ikke saadan imellem Tyve her.

— Det véd man aldrig! mumlede Miss Jefferson og sendte Claires Naal et hurtigt Blik.

Nu begyndte en almindelig Konversation om Smykker og Smykkers Værdi.

Grev Ganinac bar Ringe til en Værdi af 100,000 Frcs.

— Men de sidder saa fast, at man først maa skære Fingrene af mig, før man kan stjæle dem fra mig! lo han.

— En smuk Kvindes Magt er stor — og den som Tyv mistænkte Dame skal jo være meget smuk! mente Lucienne.

— Ganske vist, Madame, indrømmede Greven galant, men den har dog sine Grænser!

Claire opdagede nu, at den smukke Madame Carino ikke bar et eneste Smykke. Hun sagde sagde noget derom til hende.

— Nej — jeg gaar aldrig med Smykker — sagde Lucienne — men det er ikke af Frygt for Tyve, men fordi jeg ingen har!

— Hvilken Frækhed! tænkte Claire. — Hun er klog nok! Saa sagde hun højt:

— Men er det virkelig muligt, Madame!

— Ja, det lyder utroligt; men det er sandt!

— En Skønhed som Deres vilde dog fordunkle Stenenes Glans! sagde Advokat Ribbon, Madames Sidemand.

Lucienne rødmede.

— De er altfor galant, Monsieur!

— Komplimenter koster ingen Penge! sagde Miss Jefferson. Og atter lo man; thi Advokat Ribbon var kendt i Pensionatet for sin Paaholdenhed.

— Nej, ser De — vedblev Lucienne vendt mod Claire — jeg har lovet mig selv ikke at bære noget Smykke, før jeg har Raad til at anskaffe mig den store Brillant „Føniks“, der ligger hos Monsieur Barlet i Rue de Rivoli!

— Ah ha — Du søger at føre mig paa Afveje, tænkte Claire. Hun sagde højt:

— Hvad er Prisen paa den Sten, Madame?

— En Million — og den har jeg ikke! lo hun og viste alle sine hvide Tænder.

— De kan maaske faa Stenen uden den! sagde Claire let henkastet.

— Hvorledes det? spurgte Lucienne, og hendes lille, smalle Ansigt fik et spændt Udtryk.

— Af Deres Mand for Eksempel!

— Men min Mand er død, Mademoiselle!

— Ah — pardon! sagde Claire og tvang et medfølende Udtryk frem i sit Ansigt.

— Jeg be'r — det var jo ikke godt for Dem at vide!

— — —

Man havde spist Desserten, og Grev Ganinac havde drukket et lille, privat Glas med Claire, hvem han fandt bedaarende.

Nu var man flyttet ud paa Terrassen for at nyde Kaffen i fri Luft.

Ovre i Kurparken musicerede Orkestret, og en jævn Strøm af Mennesker bølgede forbi ude paa Gaden.

Herrerne havde taget deres Kaffekopper med ned til Havelaagen og stod og saa paa de spadserende.

— Interesserer De Dem for Smykker? spurgte Claire ironisk.

Madame Carino var gaaet op paa sit Værelse for at skrive et Brev, og Claire samt Englænderinden og to svenske Damer sad i de magelige Stole ude paa Terrassen og lyttede til Musiken.

Miss Jefferson røg en stor Cigar og nippede til en Chartreuse. Pludselig vendte hun sig til Claire og sagde paa Engelsk:

— Er det en antik Naal, De har dèr?

— Ja, den hører til et helt Garniture, jeg en Gang har arvet! Interesserer De Dem for Smykker? spurgte Claire ironisk.

— Ja — jeg samler paa Stene — svarede Englænderinden hurtig og sendte hende et skarpt Blik fra sine grønliggraa Øjne — men kun sjældne — alt andet gaar jeg af Vejen for!

Hun lagde sig atter tilbage i Stolen, lukkede Øjnene og nød sin Cigar, som kun en lidenskabelig Ryger kan nyde den.

— Saa har De vel en stor Samling? sagde Claire blot for at sige noget.

— Ja — — en meget stor!

— Fører De den med paa Deres Rejser?

— Vorherre bevares — Mademoiselle — hvem tager De mig for? udbrød Miss'en og slog Asken af sin Cigar.

— Ja, for i saa Fald vilde jeg kun advare Dem — vedblev Claire for at forskrække hende — man er ikke sikker nogetsteds. Tyvene gaar rundt iblandt os — elegante, smilende og snu — de napper, naar man mindst aner det.

— De gør nok saa, ja! svarede Miss'en og sendte hende et koldt, isnende Blik.

— Au revoir!

Claire rejste sig for at gaa op og holde Øje med, hvad den lille Madame de Carino tog sig til. Englænderindens Selskab blev hende i Længden for ubehageligt.

Hun fandt Madame udenfor sin Dør.

— Ah — er De dèr! udbrød hun, da Claire kom hen til hende. — Jeg har staaet her og banket i flere Minuter — jeg vilde gærne have et Frimærke — har De ikke et at laane mig?

Nu skal jeg se ad! sagde Claire og gik foran hende ind i Stuen. — Jo, her har jeg et — skal jeg sætte det paa for Dem? spurgte hun og strakte Haanden ud efter Brevet.

— Tak, det kan jeg godt selv! sagde Lucienne smilende og tog Frimærket fra Claire.

Men Claires hurtige Øje havde allerede læst Adressen:

Monsieur Jean Pontairoi
Rue de Matin 125
Paris.

Pludselig gled Brevet Lucienne ud af Haanden, og da hun bøjede sig ned for at tage det op, opdagede Claire en lille, mørk Krølle i Nakken under den lyse Paryk.

— Nu er jeg sikker i min Sag — det er Madame de Charmois, tænkte Claire, nu gælder det blot om at faa hende til at gaa i Fælden!

— Vil De ikke sidde lidt ned, Madame? sagde hun venligt. — Det kunde være saa morsomt at tale lidt sammen, uden at hele Pensionatet skal høre derpaa!

— Ja, hvorfor ikke! sagde Lucienne muntert. — Har De en Cigaret, Mademoiselle? Man snakker altid bedre, naar man ryger!

— Ja, jeg har, svarede Claire, og det oven i Købet en ægte spansk!

— Har De været i Spanien, Mademoiselle? spurgte Lucienne livlig.

— Ja, jeg har saamænd, Madame, og jeg har oven i Købet boet i Madrid paa det samme Hotel, hvor det store Tyveri blev forøvet.

— De — ja — men det er jo umuligt!

— Hvorfor det?

— Ja -- jeg mener — det lyder saa æventyrligt, at det næsten synes utroligt!

— Naa — saaledes! Claire blussede rolig paa sin Cigaret.

— Men De sagde jo før til mig, at De kom direkte fra Paris!

— Det gør jeg ogsaa, Madame; det var forrige Sommer, jeg var i Madrid. Har De ogsaa været i Spanien, Madame?

— Ja!

— Der er dejligt — ikke sandt?

— Jo — — dejligt — — især nu — —

Her afbrød hun sig selv og saa forskrækket hen paa Claire. Men denne sad ganske rolig og røg og lod som intet.

Der blev en lille Pause.

— Man siger, at Signora Paquitas Turkiser skal have været saa sjældne, sagde Claire endelig.

— Ja — man siger jo saa — — bare de Tyve dog snart blev nappede.

— Jeg siger det samme! sagde Claire med Eftertryk.

Atter blev der en Pause. Saa rejste Lucienne sig og lagde Cigaretstumpen fra sig.

— Nu maa jeg se at faa mit Brev afsted, Mademoiselle! Tak for behageligt Selskab — Au revoir!

Et lille Nik — og hun var borte.

— Au revoir — ja! gentog Claire og rejste sig op. — Ingen ved, hvorledes vort Gensyn bliver, lille Madame!

Samme Aften afgik følgende Depeche til Chefen i Paris:

Ostende, den

Søg Oplysninger om en Madame Lucienne de Carino, der bor i Rue de Matin 125 samt en vis Jean Pontairoi.

C. de R.

Omgaaende modtog hun næste Dag følgende Svar:

Lucienne de Carino bor meget rigtig i Rue de Matin 125. Enke efter Deputeret Paul de Carino, meget rig, tilbringer sin meste Tid paa Rejser. Jean Pontairoi er Portner i det Hus, hvori hun bor i Paris.

Curtes.

Det Svar havde Claire de Romain nu alligevel ikke ventet sig; det skuffede hende unægtelig.

Naa, nu gjaldt det bare om at undersøge, om Madame de Carino var identisk med Madame de Charmois, og af hvilken Grund hun skjulte sig under Forklædning og andet Navn under sit Ophold i Spanien.

Claire havde hele Dagen fulgt den lille Dame i Hælene, men ikke fundet noget som helst mistænkeligt hverken ved hendes Opførsel eller hendes Person. Nu sad hun — træt og en lille Smule modløs — foran Spejlet oppe paa sit Værelse ifærd med at gøre Toilette til Soireen ovre i Kursalen.

Hun havde taget sit smukke, gammeldags Brillantgarniture ud af Etuiet og lagde med et Smil den funklende Kæde om sin slanke Hals.

Nu skal jeg ordenlig friste den lille Carino — sagde hun for sig selv — men hun skulde bare prøve — — — — Naa, det vilde maaske være meget heldigt, hvis hun forsøgte, vedblev hun at tænke, thi i saa Fald fik man da et talende Bevis og en Anledning — — — —

Hun blev afbrudt af en kort, militærisk Banken paa Døren.

Paa hendes: Entre! aabnedes denne, og Miss Jefferson traadte ind.

— I beg you pardon, Miss Romain — sagde hun og lod sin Lorgnet falde — men skulde De ikke være i Besiddelse af en fransk Parlør, Mademoiselle?

— Nej, det er jeg desværre ikke, sagde Claire, men det er muligvis et enkelt Ord, De vil have fat i, og som jeg kan hjælpe Dem med?

Der gled et humoristisk Smil henover Englænderindens masculine Ansigt.

— Maaske — ja! sagde hun lunt. — Jeg søger efter det franske Udtryk for Ordet Lektion!

— Det er jo Leçon, Mademoiselle! sagde Claire en Smule forbavset.

— Mange Tak, Mademoiselle! sagde Miss'en og klemte atter Lorgnetten fast paa Næsen. — De skal ud?

— Ja — til Soireen!

— Er det de Stene, De talte om?

— Ja!

Miss Jefferson fikserede Garnituret gennem sin Lorgnet.

— Ja, de er jo smukke — sagde hun og nok værd at gøre sig til Tyv for. De skulde lade dem blive hjemme, Mademoiselle; Kursalen derovre huser mange Slags Individer en saadan Soirèaften!

—Naa, jeg skal nok være paa min Post! sagde Claire eftertrykkelig. — Og skulde de blive stjaalne, da ved jeg, hvor jeg kan gaa hen og hente dem — og det er en god Ting, Miss Jefferson!

— Unægtelig — ja! Saa Farvel, Mademoiselle, og god Fornøjelse!

Englænderinden gav hende et af sine korte, kejtede Kniks og forsvandt ud af Døren.

— Mærkværdig Størrelse! tænkte Claire og svøbte sig ind i sin Souperkaabe.

Da hun stod i Døren færdig til at gaa, vendte hun sig pludselig om og sagde:

— Mon jeg nu ikke skulde være saa fornuftig at narre den smaa Carino.

Hurtig ombyttede hun det ægte Garniture med et tilsvarende uægte — men mesterlig eftergjort — og lagde de kostbare Stene tilbage i Etuiet, som hun der paa laasede ned i sin Kuffert. Saa svøbte hun sig ind i Kaaben og gik for at hente Lucienne, der straalende smuk ventede hende inde paa sit Værelse.

* * *

Det blev Morgen inden de to Damer kom tilbage til Villa Arietta, ledsagede af Grev Ganinac, som var dødelig forelsket i Claire.

Claires Øjne var ikke vegne fra Lucienne hele Aftenen. Den lille Dame var bleven meget feteret og havde danset uafbrudt. Men Gang paa Gang var hun vendt tilbage til Claire og havde udbredt sig i begejstrede Lovtaler over de dejlige Brillanter. Ogsaa havde det vakt Luciennes Beundring, at Grev Ganinac havde baaret et Par vidunderlig smukke, sorte Perler som Knapper i sit Skjortebryst.

— Aah, jeg elsker Juveler! havde hun flere Gange udraabt.

— Hvorfor skaffer De Dem saa ingen? sagde Greven.

— Jeg har svoret en Ed — og den holder jeg, svarede den lille Dame energisk med lynende Øjne.

— Ja, bild mig det ind, tænkte Claire.

Claire kastede de uægte Smykker paa Toiletbordet og klædte sig hurtig af.

Hun var træt og havde paa Følelsen, at der næste Dag vilde ske noget, som vilde tage al hendes Kraft og Energi i Brug, hvorfor hun vilde søge den Hvile hun kunde faa.

Hun vaagnede næste Morgen ved 8 Tiden og stod straks op og klædte sig paa. Hun tog de uægte Stene og vilde lægge dem ned ved Siden af de ægte — men idet hun aabnede Etuiet, opdagede hun, at det var tomt. Hun blev kold som Is og stirrede med store Øjne paa den tomme Æske.

— Se se! sagde hun endelig med et anstrængt Smil. — Nu har jeg da faaet Bevis for, at jeg er paa det rette Spor. Saa har hun alligevel ikke ladet sig narre af de eftergjorte Stene — den lille Tyveknægt.

Hurtig fik hun Overtøjet paa, forsikrede sig

— Har De ogsaa været i Spanien, Madame?

om, at Lucienne endnu laa og sov, og skyndte sig saa hen paa Politistationen.

Her fremviste hun sine Papirer og sin Fuldmagt og udbad sig det stedlige Politis Assistance ved en Husundersøgelse.

Hun fik straks to Assistenter med sig, og saa blev der foretaget en grundig Undersøgelse af hele Villa Arietta og dens Beboere.

Da de naaede til Luciennes Værelse, bad Claire Assistenterne vente lidt — hun vilde først personlig tale med Damen derinde.

Hun bankede paa, og Lucienne lukkede op for hende — klædt i Friserkaabe.

— Det er dog skrækkeligt, udbrød hun straks, alle Deres dejlige Brillanter!

Men Claire vred Døren i Laas og gik alvorlig og taus hen til hende.

— Madame de Carino eller Charmois — hvad De nu hedder -- sagde hun fast — jeg beder Dem for Deres egen Skyld være oprigtig imod mig, og sige mig hele Sandheden!

Den lille Dame blev helt bleg.

— Hvad mener De? stammede hun.

Claire viste hende sin Fuldmagt.

— Vi har Grund til at mistænke Dem for Tyveriet — og før jeg lader Assistenterne komme ind og foretage en Undersøgelse, vil jeg bede Dem tilstaa mig Sandheden.

— Mistænker De mig for Tyveriet — udbrød Lucienne — mig, nej det er dog for komisk!

Hun lo, saa Taarerne kom i Øjnene.

— De skulde ikke le, Madame, sagde Claire alvorlig, vi har vore specielle Grunde til at mistænke Dem!

— Saa—aa!

— Ja! De var i Madrid paa samme Tid, som Signora Paquita blev bestjaalen, De boede paa samme Hotel som hun under Navnet Charmois, og rejste Dagen efter Tyveriets Opdagelse.

— Nuvel — ja! sagde Lucienne trodsig. — Hvad saa?

— De rejste fra Madrid til Saragossa, derfra til Biaritz, videre til Trouville og Ostende. Under Deres Ophold i Spanien var De mørkhaaret, her bærer De gyldenrød Paryk — det ser jo unægtelig lidt mistænkelig ud — ikke sandt?

Der opstod en lille Pause. Lucienne gik et Par Gange frem og tilbage over Gulvet. Saa standsede hun foran Claire og sagde rolig og bestemt:

— Det gør mig ondt for Dem, Mademoiselle, men De er ganske paa Vildspor! For at forklare den Mystik, som ligger over min Person, maa jeg betro Dem noget, men kun under den dybeste Diskretion!

Claire nikkede.

— Javel!

— Jeg blev som ganske ung gift med en Deputeret, Paul de Carino, en Mand paa 60 Aar. Fem Aar efter Brylluppet døde han og testamenterede mig hele sin Formue, en Million Frc., paa de udtrykkelige Vilkaar, at jeg aldrig maatte gifte mig igen; i modsat Fald vilde jeg kun erholde en mindre aarlig Renteydelse, saa længe jeg levede, men miste Kapitalen.

Nuvel! Under mit Ægteskab blev jeg forelsket i en ung Billedhugger Henry de Charmois, og et Aar efter min Mands Død, rejste jeg til Madrid, hvor han havde taget Ophold, og lod mig vie til ham i al Hemmelighed. Min anden Mand led imidlertid af Brystsyge, og knapt et Aarstid efter blev jeg atter Enke. Jeg har i Madrid en Søn med Charmois — ham er det, jeg er nede at besøge et Par Gange om Aaret.

— De forstaar derfor, Mademoiselle, hvilke Følger Opdagelsen af mit andet Ægteskab vil foraarsage for mig, — og jeg antager ikke, at De vil være Aarsagen til en saadan Opdagelse?

— Derom kan De være fuldt forvisset — sagde Claire kort — det er en fuldstændig privat Sag, der ikke kommer Politiet ved! Men nu Deres Paryk?

— Aah, den — lo Lucienne — ja ser De, da jeg første Gang blev gift, havde jeg kort, krøllet Haar, og det kunde min Mand ikke lide. Jeg anskaffede mig derfor en Paryk; men da Haaret senere voksede ud, lagde jeg Parykken af under mine Rejser og Ophold i Spanien og tog den atter paa, naar jeg vendte hjem til Frankrig — paa den Maade blev jeg jo ikke saa let kendelig for mine Landsmænd i Spanien. Er De saa fornøjet?

— Jeg maa vel være det! sagde Claire og rejste sig. — Har De noget imod, at Assistenterne for en Ordens Skyld kommer ind og foretager en Undersøgelse?

— Nej — aldeles ikke — jeg skal strax være i Tøjet!

Undersøgelsen fortsattes og fuldendtes — men uden Resultat.

Claire følte sig imidlertid langtfra overbevist om Luciennes Uskyldighed, og hun vedblev at holde skarpt Øje med hende,

I Løbet af de paafølgende Dage afrejste Tyskerne og hele Pensionatets Skræk, den modbydelige Miss Jefferson. Tyskerne skulde hjem til Tyskland — men Miss'en skulde et lille Trip til Schweiz, sagde hun.

I de afrejstes Sted kom der nye Pensionærer, og Claire var stadig paa Vagt.

Hun græmmede sig dybt over Tabet af sine dejlige Juveler og ærgrede sig over, at Tyveriet netop var gaaet ud over hende. Hun fandt det næsten flovt.

Fjortendedagen efter Tyveriet modtog hun en temmelig stor, forseglet Pakke, der var afstemplet i New York.

Hun brød Seglet og fandt inde i Pakken et kostbart Skrin af Maroquin. Forbauset lukkede

hun det op og fandt paa dets bløde, hvide Hynde — sine egne, funklende Brillanter.

Under Hyndet laa et Brev af groft, haandgjort Papir, stærkt duftende af „Jockey Club". Claire aabnede det og læste:

Dear Miss Romain.

Der gives Mennesker, som tror at være fødte Genier Det vil jeg nu ikke paastaa, De tror — men de tror faktisk, at De egner Dem til at være Detektiv — og det er en meget stor Fejltagelse, De opdagede ikke, at jeg var Tyven — men jeg opdagede straks, at De var Detektiven. De brugte imidlertid ikke Deres Øjne og Øren, men gik efter Rygter og Avisskriverier og koncentrerede derfor hele Deres Interesse paa den stakkels Madame de Carino. Hun var jo bedaarende smuk og Pariserinde — og det var Dem nok.

Men medens De forfulgte hende, ignorerede De mig — den grimme, ubehagelige Englænderinde — og gav mig frit Spillerum. Jeg kunde have gjort mægtig Brug deraf — men det vilde jeg ikke — jeg vilde kun give Dem en kraftig og lærerig „Leçon" (ja, De lagde selv Ordet i min Mund) og fremtidig betage Dem Lysten til at agere Detektiv. Derfor stjal jeg kun Deres Smykker — ja, hvorledes det gik til, og hvorledes jeg skjulte dem, vil jeg beholde for mig selv.

Hermed afleverer jeg Brillanterne igen og tilføjer det velmente Raad: De er smuk — meget smuk — rejs hjem og gift Dem.

Deres hengivne

Jack Jefferson.

De er smuk — meget smuk — rejs hjem og gift Dem.

Ildrød i Hovedet lod Claire Brevet synke og mumlede for sig selv:

— Ja, det har han Ret i, det var en gavnlig Lektion!

Saa lo hun højt og hjerteligt, en rigtig befriende Latter og lod alle Brillanterne spille i Sollyset.

Derefter løb hun ned og fortalte Pensionatet at hun nu havde fundet sine Smykker paa Bunden af sin Kuffert.

Almindelig Glæde.

Den lille Madame Carino fik et stort Trykkys, som hun hjærtelig gengældte.

Samme Dag skrev Claire til Chefen i Paris og frasagde sig sit Hverv, men gav ham samtidig det lille Vink, at Tyven antagelig befandt sig i — Amerika.

To Dage efter tonede hun, lys og elegant, ind paa Advokat Grillons Privatkontor, smed sig i en af hans højryggede Stole og sagde kort og godt:

— Jeg har kastet dem over Bord, Grillon!

— Principerne?

— Oui Monsieur!

— Jeg vidste det!

— Naar skal vi giftes?

— Naar De vil, Mademoiselle!

— Hurtigst muligt!

— C'est brilliant, mademoiselle!

— En Cigaret — Grillon!

— S'il vous plait, mademoiselle!

— Merci — monsieur!

Angelo Lewis:

En Flaske Madeira

ILLUSTRERET AF TH. IVERSEN

— Her har du det jo rart, min gode Armstrong, sagde min Ven Macperson. — Vi mangler nu bare en Ting.

— Hvad er saa det?

— En Flaske af den prægtige Madeira, som din Fader altid trakterede os med. Den er der naturligvis ikke mere af.

— Jo, endnu har jeg lidt af den Gamles Vin et eller andet Sted nede i Kælderen, og hvis du bare vil gaa med ned og lyse for mig, saa skal vi nok finde den gamle Madeira.

Klokken var omtrent otte, det var en Decemberaften og vi sad i min private Dagligstue i første Etage i Whittleburg Bank, som jeg i et Par Aar havde været Direktør for.

Dick Macperson min Ven var en gammel Skolekammerat, som paa Gennemrejse var kommen for at tilbringe et Par Uger hos mig. Han plejede at sige om sig selv, at han var et rædsomt Uhyre, halvt Skotte, halvt Irlænder, halvt Læge, halvt Sømand. Han var endnu kun i Begyndelsen af Trediverne, anerkendt dygtig i sit Fag og erfaren paa næsten alle mulige andre Omraader, navnlig som Kemiker og Mekaniker var han en sjælden dygtig Amatør. Han havde særlig kastet sig over Studiet af Elektricitet, hvori han saa store Fordele for Fremtidens Lægevidenskab.

Han var meget forbavset over ikke at finde elektriske Alarmapparater overalt i Bankbygningen og i min private Lejlighed, og lod mig ikke slippe før jeg lovede ham, at han maatte anbringe et Par sindrige Apparater hist og her

Bygningen var ikke oprindelig bygget til Bankforretning, det var et gammeldags privat Hus, som var bleven lavet om. Kælderen bestod af fire Hvælvinger. I en af dem havde vi Kulforraadet, i en anden mit Vinlager, mens den tredje var almindeligt Pulterkammer og den fjerde og største var omdannet til Sikkerhedskælder med Vægge

og Gulv af Jærnplader og Cement. Overalt var der Dobbeltdøre af Jærn med kunstfærdige Laase; og alle Jærnskabene deri var af nyeste Konstruktion. Dagslys kunde kun trænge derned gennem fire runde Koøjer med tykt Glas, som var anbragte i Gulvet i mit Privat-Kontor og den eneste Vej, man kunde komme ned i Kælderetagen var ad en Vindeltrappe af Jærn, som var anbragt i samme Kontor. Der var nemlig i Stueetagen kun to Lokaler, det store Banklokale, som Folk kom ind i og mit Privatkontor. Dette havde oprindelig været et Køkken. Men nu var Køkkenet flyttet op i øverste Etage, hvor Opsynsmanden, en Irlænder ved Navn O'Grady og hans Kone, boede.

I den mellemliggende Etage, min Privatlejlighed, var der to Soveværelser og Dagligstuen, hvori vi sad.

Jeg tændte et Lys, og min Ven og jeg gik ned i Kælderen, Vi fandt Madeiraen og vilde netop til at fjærne os med en Flaske, da en fremmed Lyd naaede mit Øre.

Der lød først to, tre Hammerslag, saa en skrabende Lyd og derpaa en Lyd som af Kalk, der raslede ned. Det hele lød dog meget fjærnt.

Min Ven og jeg saa paa hinanden. Saa aabnede vi Døren ind til Jærnkælderen og traadte ned med listende Skridt.

Herinde hørte vi Lyden langt tydeligere, og vi var endog i Stand til at afgøre, at Lyden kom fra den nederste Halvdel af Muren til venstre.

Vi lukkede omhyggelig Døren efter os og gik op i Lejligheden igen.

— Hvad mener du om det? spurgte jeg.

— Der er naturligvis nogen, som prøver at bryde ind i Banken, svarede han.

— Ja, det tror jeg med. Hvilket Held, at du netop skulde faa Lyst til et Glas af den gamle Madeira. Nu skal vi være forberedte paa det værste. Nu henter jeg min Revolver, og saa holder jeg Vagt, mens du henter Politiet.

Macperson sad og saa tankefuld ud.

— Ved du nu hvad, sagde han, — det vilde være et overilet Skridt. For det første er det jo muligt, at Lyden stammer fra en ganske lovlig Beskæftigelse et eller andet Sted, for det andet saa har det jo intet Hastværk. Hvis det er en Røver, vi har med at gøre, saa har han i al Fald langt igen, det kunde vi da tydeligt høre paa Lyden.

— Ja, Muren er atten Tommer tyk og det er ikke en Legetøjsmur. Han har sikkert et langvarigt Arbejde tilbage.

— Lad os saa faa Madeiraen. Saa finder vi nok paa noget.

Jeg trak Flasken op og sagde:

— Ja, tag du bare for dig af Retterne, men jeg smager ikke andet end Vand før denne Affære er ude af Verden.

— Ja, hver sin Lyst, sagde Dick og lod Vinen smage sig. — Jeg vilde helst fange denne Gentleman uden Politiets Hjælp, saa kan vi jo altid aflevere ham bagefter.

— Hvis man var sikker paa, at det vilde lykkes, svarede jeg; men sæt nu vor Plan mislykkes og Banken bliver bestjaalet!

— Vi kan jo tale om Tingene. I Aften kan der i al Fald ingen Røvere komme, det er vi jo enige om.

— Nej, det vil da nok vare en Uge før den Mur bliver brudt igennem.

— Lad os saa se — hvornaar mon det vil være fordelagtigt at udføre et Kup? Ligger I med mange Penge lige i Øjeblikket?

— Nej, tværtimod. Men næste Mandag og de nærmest følgende Dage derefter vil vi komme til at gemme mange Kontanter. En Mængde Renter skal indbetales ved Kvartalsskiftet.

— Det passer jo. Vor Ven har beregnet at kunne komme om en Ugestid. Men sig mig: Hvem boer i Huset ved Siden af?

— Der boer en Franskmand, en fransk Grev de la Roche. Men Greven har selvfølgelig ikke noget med den Historie at gøre. Han har 9,000 Kr. staaende i Banken.

— Det kan man virkelig ikke være sikker paa, at han ikke har. Men en Ting er i al Fald sikker, at hvis Greven trækker sine 9,000 Kroner ud af Banken, saa er han næsten naaet igennem Væggen. Der er jo ingen, der vil stjæle sine egne Penge,

og hvis hans Plan mislykkes, saa vil Pengene være tabt for ham for bestandig. Altsaa, hvis det er Greven, hæver han sine Penge, før han gør Forsøg paa at bryde ind.

— Men hvorfor skulde han i det hele taget have deponeret Penge hos os.

— For at afvende al Mistanke. Men forøvrigt kan det jo være en ganske anden, et Medlem af hans Husstand. Hvad er han selv for en Fyr?

— Franskmand til Fingerspidserne, lille, mørk, elegant, har smaa Hænder og smaa Fødder. Han er meget forekommende og høflig. Han ryger meget fine Cigarer og bærer altid en Blomst i Knaphullet.

— Hvorlænge har han boet her?

— Snart i tre Maaneder.

— Hvem bestaar Familjen af?

— Han har en Kone som ser godt ud og er voldsom elegant paaklædt, hun kan ikke tale Engelsk. Saa har han en udenlandsk Tjener ved Navn Antoine. Der er ogsaa en ældre Kone her fra Byen, som gaar til Haande, men Antoine er Kok og Slagter og Pot og Pande i Huset. Jeg tror han er fra Sydfrankrig, han er meget mørk, har sort kruset Haar, som falder ned over hans Pande, saa har han tykke røde Øren med Guldringe i, og han ryger Cigaretter fra Morgen til Aften.

— Ja, det er jo meget gode Beskrivelser, men nu maa vi først og fremmest sørge for, at ingen kan trænge ind, uden vi ved det.

— Hvordan kan vi forhindre det?

— Det er let nok. Jeg skal lave et elektrisk Alarmapparat tværs over det Stykke Mur, man arbejder paa at gennembryde. Det skal ikke tage lang Tid at lave det.

Vi gik straks i Gang med Arbejdet. Vi anbragte Klokker i mit Kontor og i mit Soveværelse og førte Ledningerne ned i Jærnkælderen. Dernede hørte vi den regelmæssige Lyd af Hammerens Slag stadig efterfulgt af Mejslens Kradsen og Lyden af det løsnede Murværk, der faldt til Jorden. Da vi kunde høre vor Fjende saa tydeligt maatte vi arbejde med yderste Forsigtighed, for at han ikke skulde kunne høre os. Ved Hjælp af Lak fastgjorde Macperson en Mængde Silketraade paa Kryds og tværs paa Muren, og satte disse i Forbindelse med Ledningerne.

Da vi en Timestid senere var færdige med dette Arbejde, forklarede min Ven mig, at Hensigten var at, saasnart der blev fjærnet et Stykke af Muren vilde der blive trukket i Snorene, Strømmen vilde blive sluttet og Ringeapparaterne vilde virke.

— Mere kan jeg ikke forklare dig, naar jeg ikke kan vise dig Apparatet i Virksomhed, sagde Macperson.

— Lad mig faa et Glas til af den dejlige Madeira, og lad os saa komme i Seng, Klokken er jo bleven halv tolv. Saa vil jeg lægge mig og tænke nærmere over, hvordan jeg skal fange Fyren.

Vi gik til Ro, men jeg fik ikke Blund i mine Øjne før jeg ved halvtre Tiden havde været nede i Sikkerhedskælderen og set om alt endnu var i Orden.

Min Ven modtog mig ved Frokostbordet med straalende Ansigt.

— Nu har jeg min Plan færdig. Ved Hjælp af Elektricitet vil vi faa at vide, naar Fyren gennembryder Muren, og ved Hjælp af Kemien skal det lykkes os at fange dem. Har du nogensinde hørt Grotta del Cane omtale?

— Det er vel et Sted i Italien.

— Det er en Hule i Nærheden af Neapel. Jordbunden i denne Hule udvikler en Luftart, som er almindelig kendt under Navnet Kulsyre-Gas. Denne Gasart er betydelig tungere end Luft og holder sig derfor i Hulens Bund og staar et Par Fod højt. En Hund vil blive kvalt, hvis den kommer derned, men et Menneske kan gaa oprejst dernede uden at risikere noget, kun hvis man lægger sig ned vil man blive generet af den giftige Luftart.

— Naa, men hvad vedkommer det vor Tyvejagt?

— Ser du — jeg vil lave din Sikkerhedskælder om til en Slags Grotta del Cane. Tyvene maa arbejde ved Jorden for at faa brudt Jærnskabene op. Gassen vil lidt efter lidt fylde Rummet. De vil allerhøjst mærke, at der bliver lidt trangt at aande, men de vil sandsynligvis i deres Iver slet ikke lægge Mærke dertil før det er for sent; de vil segne bevidstløse om.

— Du vil da vel ikke dræbe dem?

— Nej, vi skal bringe dem ud af det gasfyldte Rum og sætte deres Aandedræt i Funktion igen i Overværelse af et Par Politimænd.

— Men hvor skal Gassen komme fra?

— Jeg overstrøer først Gulvet med en Blanding af Savsmuld og Soda — jeg skal bruge et halvt Hundrede Pund. Saa skal jeg bruge en halv Gallon raa Svovlsyre, det man i Almindelighed kalder Vitriololje. Endelig skal jeg have nogle bøjelige Metalrør af den Slags, Gasfitterne bruger, de forsynes i den ene Ende med en Mængde smaa Huller, der udmunder i Sodalaget og den anden Ende sættes i Forbindelse med Syrebeholdningen. I et givet Øjeblik kan vi lade Syren strømme ud og Sikkerhedskælderen vil fyldes halvt med Kulsyregas i Løbet af ti Minutter. Savsmuldet vil bevirke, at Foreningen af Soda og Syre ikke sker for pludselig.

— Det lyder jo meget godt. — —

— Ja, jeg har spekuleret den halve Nat for at finde paa dette Kunststykke. Den største Vanskelighed vi har at overvinde, bliver at faa Forbryderne ud af Kælderen bagefter. Men naar vi er forsigtige og holder Vejret imens, kan vi nok i en Fart faa slaaet Reb omkring deres livløse Legemer, saa vi bagefter kan hale dem ud, naar vi selv er i Sikkerhed.

Jeg lod mig rive med af Macpersons Begejstring for sin Plan og tillod ham at handle som han fandt for godt.

Svovlsyren blev fortyndet til fire Galloner og anbragt i mit Privatkontor, Rørene blev ført ned til Sodaen og Savsmuldet i Kælderen.

Den mystiske Banken hørtes den Dag fra Klokken 8 om Aftenen til Klokken 11; men det lod ikke til, at Arbejdet gjorde videre Fremskridt.

II

Der gik seks Dage uden at Situationen forandredes. Dog var det tydeligt at høre, at Hammerslagene nu lød igennem et tyndere Lag. En nøjagtig Undersøgelse gav det Resultat, at den skjulte Fjende arbejdede over et Fladerum af to Kvadratfod.

Paa den den syvende Dag fik jeg Besøg af Greven. Han fortalte paa sin livlige Maade, at han havde faaet Brev fra sin Søn om Morgenen; „den kære Dreng“ havde spillet og tabt, og Greven maatte sende ham lidt Kontanter i en Fart. Han maatte have Resten af sine Penge udbetalt, i Løbet af nogle Dage, vilde han dog sætte et nyt Beløb ind.

Greven fik sine Penge.

— Nu gaar det som det skal, sagde Macperson, da jeg fortalte om Grevens Besøg. — Du skal se, de prøver at lave deres store Kup i Nat

Da vi havde spist til Aften gjorde vi os rede. Vi tildækkede Koøjerne i Gulvet, dæmpede de elektriske Klokker, saa at de kun ved en svag Snurren lige netop kunde tiltrække sig vor Opmærksomhed, og saa trak vi Gummisko paa, gjorde vore Revolvere i Stand og lagde et Par Reb paa Bordet. Vi bad min Irlænder O'Grady om at være parat, hvis vi gav et bestemt Signal, og satte os saa til at drikke Kaffe og spille Skak.

Vi plejede at være lige dygtige, men denne Gang var jeg et Bytte for Macpersons Kunst, det var mig umuligt at holde mine Tanker samlede ved Spillet.

Jeg begyndte at fortryde, at jeg havde ladet mig lokke til at vove mig ud paa dette Eksperiment; men Macperson trøstede mig:

— Det slaar aldrig fejl, naar jeg har overtænkt en Plan saa nøje som denne. Vi maa vinde Spillet saa sikkert som, at jeg vinder dette Parti i fire Træk. Skak! sagde han.

Og ganske rigtigt i fire Træk gjorde han mig mat.

Saa tog jeg mig sammen, og vi spillede med skiftende Held til Klokken elleve, da vi foer op ved den elektriske Klokkes sagte Snurren.

Straks efter lød Støj fra Kælderen, og saa vidste vi Besked.

Macperson tændte en lille Natlampe og anbragte den i Stuens fjærneste Krog. Saa fjærnede han Tæppet, hvormed det ene Koøje var tildækket og en bred Stribe af Lys trængte op til os.

Vi lagde os paa Knæ og saa, at der i Væggen var dannet en Aabning af Størrelse

som Fyldningen i en almindelig Studedør. Midt i Hvælvingen stod Antoine med Ryggen vendt mod os, og i den mørke Aabning i Muren saa vi Hovedet af en Person, som langede Koben, Brækjærn og Boltsakse ind paa Gulvet. Vi troede, at det var den franske Greve; men da alle Redskaberne var bragt ind, kravlede Fyren selv ind, og i Stedet for Grevens noget fyldige Figur saa vi en meget mindre og slankere ung Mand med tæt, krøllet Haar. Vi saa paa hinanden i Forundring; saa gik der pludselig et Lys op for mig:

— Det er Konen, uden Paryk, hviskede jeg.

Lidt efter viste der sig atter et Hoved i Aabningen og Greven kravlede ind. Hans brede Skuldre kom kun med Nød og næppe igennem; men det gik dog.

Indbrudstyvene undersøgte omhyggeligt Jærnskabene og Greven og Antoine gav sig saa i Kast med det største, mens den tredje Person tog fat paa et mindre Skab.

Macperson listede sig nu hen og drejede paa vore Syrebeholderes Haner, hvorefter han atter indtog sin Post ved min Side for at se, hvad der vilde ske.

— Se paa ham ved det lille Skab, sagde han til mig, Gassen vild først indvirke paa ham saa lavt som han arbejder.

Jeg vovede knapt at aande. Der gik ti og der gik tolv Minutter, jeg troede allerede, at Macpersons Plan var mislykkedes, men saa saa jeg, at den lille Fyr, som han havde udpeget, tabte sit Værktøj og lidt efter sank bevidstløs om.

Hans Kammerater var for optaget af deres Arbejde til straks at bemærke det.

Lyset begyndte imidlertid at brænde mindre klart, og Greven rejste sig for at se til det. Han kneb et Stykke af Tannen med sine Negle; men det hjalp ikke, og saa vendte han sig om mod sine Kammerater øjensynlig for at konferere med dem om, hvad der var at gøre ved de daarlige Lys.

— Se paa ham ved det lille Skab, sagde han til mig, Gassen vil først virke paa ham.

Den giftige Luft havde imens naaet op til den Højde, hvori Antoine arbejdede, og efter at han nogle Øjeblikke havde kæmpet krampagtigt for at faa Luft, slog han Armene i Vejret og styrtede om lige saa bevidstløs som det første Offer for min Vens videnskabelige Eksperiment.

Jeg har aldrig set et lignende Udtryk af Rædsel som det, der viste sig paa den saakaldte Greves Ansigt, da han opdagede

sine to Kammeraters livløse Legemer. — Han saa ud, som om han troede, at de var bleven slaaet til Jorden af en overnaturlig Magt, og vild af Frygt styrtede han mod Aabningen i Muren.

Men det var forsent. Giften havde allerede gjort sin Virkning paa ham og han styrtede om.

— Der har vi gjort et godt Stykke Arbejde, sagde min Ven, idet han sprang op. — Ring paa O'Grady. Vi maa skynde os at faa Fyrene ud i frisk Luft. Jeg havde jo ikke beregnet, at de var tre, og jo længer de ligger, desto mere udsatte er de for at dø. Husk nu paa, at du maa kun springe ind og slaa et Reb om en af dem, og hold Vejret det Øjeblik, det varer.

O'Grady kom ned. Han saa noget forvildet ud, vi havde nemlig ikke talt et Ord til ham om Sagen.

— Her har været Røvere i Banken, sagde jeg til ham. — Du maa skynde dig og hente Politiet.

— Røvere! raabte ham.

Han kastede sig ned over Koøjet, hvorfra der endnu skød et mat Lys op. Saa sagde han:

— Store Gud! De er jo døde allesammen.

— Ikke endnu, sagde Macperson, men hvis vi ikke skynder os at faa dem op, saa vil de sikkert ikke slippe levende derfra.

— Men hvordan har De dog baaret Dem ad med at slaa dem ihjel, vedblev han. — Jeg er sikker paa, at det er gjort med noget af Hr. Macpersons elektriske Djævelskab.

— Bryd dem nu aldrig om det, Menneske, hent blot Politiet, saa skal De nok bagefter faa alt at vide.

Heldigvis laa Politistationen i Nærheden, og det varede ikke ret længe før O'Grady var tilbage igen med en Overbetjent og to Konstabler.

Imens havde Macperson og jeg aabnet Døren ned til Sikkerhedskælderen, og det var lykkedes os at faa Antoine, som laa nærmest ved Døren, trukket ud til os.

— Skal vi binde hans Hænder, spurgte jeg.

— Det behøves ikke. Han er sikker nok foreløbig. Giv mig nu Rebet og vær parat til at trække til.

Jeg gav ham Rebet, hvori der var en Løkke, der strammede til af sig selv, og det lykkedes os at faa Nummer to ud; det var den tidligere Grevinde de la Roche.

Saa kom Politiet. Sergentens Ansigt var voldsom højtideligt. Han saa paa de to livløse Legemer, vi havde liggende foran os og sagde:

— Hvad er dette mine Herre? Mord?

Saa saa han paa min Ven og mig, som om han vilde spørge, hvem af os, der var Misdæderen.

— Kun Indbrud, Mr. Jackson, sagde jeg. — Her er de to af Tyveknægtene, men De maa hjælpe os at faa den tredje ud.

— Det skal vi snart faa, sagde Overbetjenten og vilde gaa ned.

Men Macperson standsede ham og forklarede ham, at Hvælvingen var fuld af giftige Luftarter.

Han aftalte, at tre Mand skulde gaa oprejste ind, og naar han talte „en, to, tre“ gribe den Afmægtige, hurtigt rette sig op og slæbe ham ud.

Det lykkedes, og da vi fik ham ud, raabte Overbetjenten:

— Men det er jo Greven!

— Ja, sagde jeg, — Greven og Grevinden og Tjeneren Antoine.

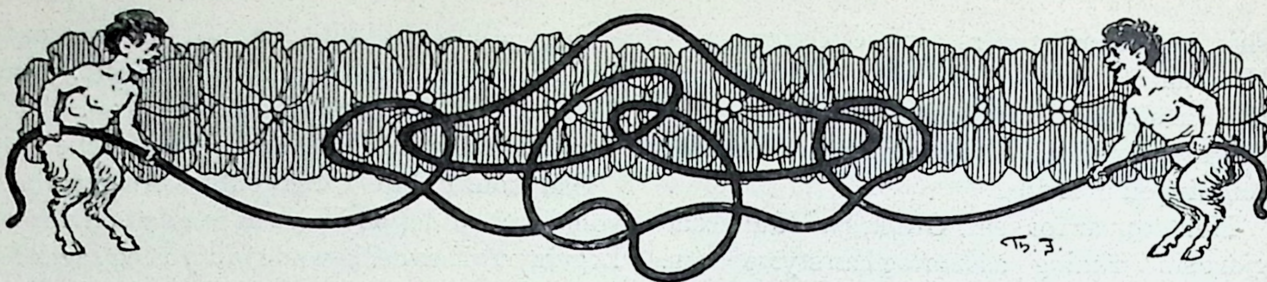
— Det er jo en god Fangst, men, mine Herrer, det er jo en gal Redelighed, hvis De har taget Livet af Banditterne.

— Frygt ikke for det, sagde min Ven. — Jeg skal snart faa Liv i dem igen.

Politiet besatte nu Hvælvingen og Huset ved Siden af, og Macperson fulgte med, da vore tre bevidstløse Fanger blev ført paa Stationen. — Han havde ventet, at det hele skulde tage en halv Time, men først tre Timer senere kom han tilbage, aldeles udmattet.

— Det gik let med de to, sagde han, men den lille, „Grevinden“, som havde faaet den største Dosis, var nær død mellem Hænderne paa mig. Men nu er Faren overstaaet, og det har været et voldsom interessant Eksperiment. Alligevel tror jeg nok, at næste Gang, jeg skal fange Indbrudstyve, vil jeg lade Videnskaben være udenfor og holde mig til Politiet.

Det samme svor jeg, at jeg vilde gøre.

EN SOLFORMØRKELSE

HUMORESKE AF *ORLA BOCK*

I Følge den af Universitetet tilladte Almanak skulde der en Morgen i Slutningen af det nittende Aarhundrede Klokken $4^1/_2$, indtræffe en Solformørkelse. Omtrent total for det nordlige Europa, lød Programmet.

Aftenen før denne Begivenhed sad et lille udsøgt Selskab paa fire Personer i „Hotel Postgaarden"s Have i Grønkøbing og drøftede. hvorvidt de skulde beære Forestillingen med deres Nærværelse eller ikke.

„Proppen" førte Ordet. Han var Provisor paa Apoteket. Kælenavnet „Proppen" havde han faaet formedelst sin Legemsbygning, der nærmest svarede til hvad man forstaar ved Begrebet „overskaaren Kæmpe".

„Vi bør nuturligvis ikke lade noget gaa fra os", mente han, „men Klokken halvfem, det er et forbandet Tidspunkt, saa sent plejer vi jo dog ikke at gaa i Seng.

Og det er aarle at stige op, sagde Klassikeren. Klassikeren var Manufakturhandlerkommis og talte altid „dannet", for dermed at pointere at han engang var dumpet til Studenterexamen.

„Ja, her bliver vi smidt ud Klokken tolv, saa har vi endnu fire og en halv Time at spadsere i".

„Kan vi ikke gaa hjem til „Raadgiveren" og spille 66?" var der en, der foreslog.

„Raadgiveren", var juridisk Kandidat og Sagførerfuldmægtig, mellem Kammeraterne almindelig kaldt „juridisk Raadgiver for Hus og Hjem". Han residerede i en lille hyggelig Ungkarlelejlighed paa „to Værelser — en suite" — lige ved Torvet.'

„Ja, Død og Pine lad os gaa hjem i din Wigvam"!

Forslaget vandt almindeligt Bifald.

„Jeg har ingen Sprut hjemme."

„Vi køber en Flaske af Gæstgiverens gule Nektar; jeg har endnu en Mammonlap tilbage", sagde Klassikeren.

Klokken godt tolv indtogede Selskabet i Raadgiverens Bolig, bevæbnet med en Flaske Kognac og mange „Sodavenner".

Der spilledes sex og treds, der pimpedes saa smaat, men Pokker ved hvorfor — Stemningen var og blev lidt halvmat.

Spillet gik trevent og om Deltagerne skulde være ærlige, maatte de indrømme, at de var lidt søvnige. Klokken blev et og to og halvtre — og man gabede ret hyppigt.

Klokken tre var Flasken hel tom og Raadgiveren halv fuld.

Han tog en Beslutning.

„Nu giver jeg Solformørkelsen Fanden; nu gaar jeg i Seng og I skrupper af".

„Gu' gør vi ej!" protesterede „Proppen", „vi bliver her til Klokken er fire, saa gaar vi ned paa Jernbanebakken og ser paa Formørkelsen, og naar den er forbi, saa skal vi sige dig, hvad vi syntes om den".

„I vil altsaa ikke gaa?"

„Absolut ikke! Det er vort Ultimatum", sagde Klassikeren.

„Raadgiveren" rejste sig med en skummel Mine og gik hen aabnede Vinduet ud mod Torvet. Ingen anede hans onde Plan før det var for sent. — Han greb alle Overfrakker og Hatte, der laa paa en Stol og — vupti — slyngede han dem ud af Vinduet, ned paa Torvet.

„Maaske I nu vil gaa?" spurgte han skadefro.

De andre tre Herrer skældte frygtelig ud, men skyndte sig dog ned for at redde deres Habengut inden Natvægterne fik Fingre i det. Saa stod de nede paa Torvet mellem deres spredte Klædningsstykker.

„Aa Herregud, der ligger min Hjælm og min Toga midt i Hestepærerne," sagde Klassikeren.

„Og selv staar Du midt i Rendestenen og sviner dine Sandaler til," raabte Raadgiveren der sad oppe ved Vinduet og grinede ondskabsfuldt.

„Ja, vent Du bare, Dit Bæst!" — Saa samlede

de Kludene, børstede dem af og trak dem paa.

„Hvad skal vi nu finde paa, Klokken er kun halv fire?“

„Ja, i Seng gaar vi alle Fald ikke før vi har set Tegn i Sol og Maane!“ sagde Klassikeren.

„Grønnehave!“ sagde „Proppen“.

Grønnehave var en lille Lystskov, der laa en Fjerdingvej udenfor Byen, og hvor Skovfogden havde Beværtningsbevilling. Skoven var et meget yndet Udflugtssted — særlig af Byens mere letlevende Ungdom.

„Ja, det var skam ingen daarlig Ide!“

„Vi gaar ud og banker Skovfogedkonen op, saa laver hun Kaffe til os og vi bivaaner hele Festforestillingen derude fra.“

„Kan man se Formørkelsen derude?“

„Elskværdige Idiot!“ sagde „Proppen“. „Saa vidt jeg mindes skulde den være synlig over hele det nordlige Europa. Marsch!“ Og saa satte de tre unge Mennesker sig i Bevægelse ud af Byen.

Det lod til at der var flere, der havde faaet den Idé at gaa til Grønnehave og se paa Solformørkelse, thi da vort Trekløver var kommet lidt uden for Byen, traf de Bøssemager Jensen, som styrede samme Kurs. Bøssemageren var en Mand paa et godt et halvt Hundrede Aar og bekendt for at være en af Byens største Spasmagere. — Han var en af de sikreste Stamgæster i Grønnehaves Skovfogedhus, og i mange Aar havde han hver Dag, hvordan Vejret saa end var, aflagt sin Eftermiddagsvisit derude, kun i det sidste Aarstid var hans Besøg blevet mindre regelmæssige. „Det er den forbandede Aaretold,“ sagde han, „eller Blodprop, eller hvad det er de kalder det. Den sidder her i det venstre Bagben og en Gang imellem finder den lille Satan paa at hoppe aldeles djævleblændt op og ned langs Skinnebenet og saa maa jeg holde mig i Ro nogle Dage. Fanden til Redelighed.“

„G'maaren Hr. Jensen!“ sagde „Proppen“.

„G'maaren! Saa de Herrer er ogsaa kommet tidlig op?“

„Ja, vi skulde jo ud og se denne her Solformørkelse.“

„I har vel ikke været i Seng?“

„Jo, vist har vi saa!“ sagde „Proppen“ indigneret.

Bøssemageren sendte ham et rigtig rævepoleret Blik over Brillerne. Saa har I vist ligget forkert med Jeres Ho'der.“

„Saa? hvorfor det?“

„Jo, I ser mig saa blisøjede ud!“

„Det er bare fordi vi er kommet saa tidlig op.“

„Ja, de' ka' hænds'.“

Saa gik de et Stykke i Taushed.

„Skal de Herrer koge Kaffe paa Vejen?“ spurgte Bøssemageren pludselig.

„Næ', hvor falder De paa den Ide?“

„Jo, jeg mener siden De har taget Spritapparatet med.“

„Spritapparatet?“

„Ja, her lugter saa forbandet af Spiritus.“

Bøssemageren grinede, og hans Ledsagere spillede dydigt indignerede. De naaede endelig Grønnehave og bankede paa Skovfogdens Sovekammervinduer. Saa istemte de tre glade unge Mennesker en dengang moderne Sang:

:|: Op med Madammen, dammen, dammen :|:
Gør det med Behændighed
det er en Nødvendighed.
Op med Madammen,
op med Madammen.

Det varede ikke længe før Skovfogedens Kone viste sig, morgenfrisk og gemytlig.

„Hvad er det nu for Tossestreger, I har for?“ sagde hun.

„Tossestreger! Vi har ingen Tossestreger for,“ sagde Proppen. „Vi skal se paa Solformørkelse, men først skal De lave Kaffe til os.“

„Solformørkelse!“ Skovfogedkonen lo, saa hun rystede. „Bare I ikke selv er en lille Smule formørkede.“

„Nej, det er s'gu ramme Alvor, om en halv Time har vi Solformørkelse. Er det ikke sandt, Bøssemager?“

„Jo! det er rigtigt nok.“

Skovfogedkonen troede stadigvæk, at det var et behageligt Udslag af ungdommelig Lystighed og morede sig kosteligt.

„Ja, der er mange Slags Dilerium til!“ sagde hun.

„Ja,“ sagde Bøssemageren, „en af de værste skal være, naar man begynder at se Erkebiskoppen. Men Solformørkelser kan ogsaa være farlige.“

„Ja, lad os bare faa den Kaffe.“

„Kaffe er noget Skidt at drikke om Morgenen,“ sagde Bøssemageren.

„Hvorfor det?“

„Man kan ikke sove efter det.“

„Det er da heller ikke Meningen, at vi skal sove nu.“

„Jo, vist skal vi det. Naar Formørkelsen er forbi, skal vi hjem og sove,“ sagde Bøssemageren meget bestemt.

„Hvad vil De da ha', at vi skal drikke?“

„Mælketoddy! Madam, giv os en stor Kande Mælk og en Flaske Kognac her ind i Stuen!“

Skovfogedkonen serverede det forlangte. Bøssemageren blandede Drikken; et halvt Glas Mælk og dygtig med Kognac. Det smagte slet ikke saa galt.

„De' li'som Nøddekærner,“ sagde Bøssemageren. Han var rigtig i Perlehumør den Morgen, rigtig i Snakkehjørnet. Han fortalte pikante Historier og Ungdomsoplevelser; han

var vældig interessant. Der pimpedes ret flittigt, og Bøssemageren sørgede for, at Glassene ikke var tomme; han sludrede og fortalte, Humøret steg hos de tre unge; de gav deres Besyv med, og Tiden gik rigtig behageligt.

Saa kom Skovfogedkonen ind. „Det var min Sandten hel Sjov og se," sagde hun.

„Hvad for noget?" spurgte Klassikeren lidt lallende.

„Solformørkelsen, naturligvis!"

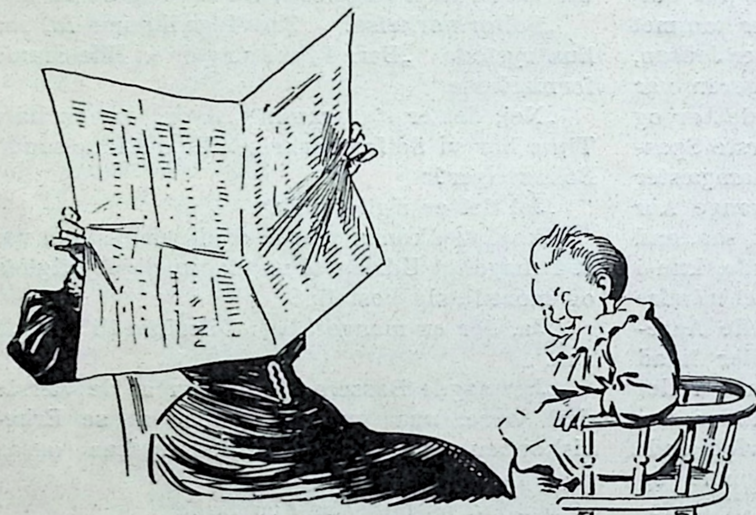
„Død og Pine, Solformørkelsen!" Proppen sprang op som en Trold af en Æske og væltede sit Glas. „Den havde vi s'gu nær glemt."

„Ja, den er forbi nu," sagde Skovfogedkonen, „men morsomt var det!"

„Forbi!" De tre unge Morgenmænd blev lidt lange i Ansigterne. Bøssemageren lo, saa Brillerne dansede rundt over hele Hovedet.

„Det skal I ikke være kede af", sagde han omsider, „saa længe I ikke har slaaet jer fra Mælketaaren endnu, har I s'gu et langt Liv for jer. I kan godt opleve mange Solformørkelser endnu. Jeg for min Del har da set en fire-fem Stykker i min Tid. Dette her var forresten ikke den daarligste. Og skal vi saa gaa hjem og sove."

Kuk – Kuk!

Da-da!

HJEMMETS NOVELLER

August 1905.

Nr. 10. 1. Aargang.

Retten til at benytte de i dette Hefte indeholdte kunstneriske og literære Bidrag faas kun ved Henvendelse til Hjemmets Novellers Forlag.

Marienlyst, Juli 1905.

„PRISEN —“

EN FORTÆLLING FRA ORIENT-TOGET

AF

HERMAN BANG

TEGNING AF E. KRAUSE

Staa ind, staa ind for Pokker, raabte jeg. Orient-Express skænker kun Bukarest, Rumæniens Hovedstad to, siger og skriver to Minutter, og „den lille Højtagtede“, min Rejsefælle, Jyden, hørte nu en Gang til de sindige Jyder, som formener, at Vorherre og et Orienttog alligevel venter paa en Jyde.

— Staa dog ind, staa ind.

Vor Bagage var allerede kastet ind gennem Vinduerne. Dragerne skreg og de Rejsende raabte paa Rumænsk og Fransk.

Jyden sagde kun:

— Det haster vel ikke.

Men pludselig standsede han i Døren til Orient-Togets Promenadegang og greb mig i min Arm:

— Sér Hr. Bang hende? sagde han og var paa én Gang blevet helt vaagen i Stemmen.

Jeg havde set hende. Man kunde ikke undgaa at sé hende.

Over Perron'ens hele Sværm — af Dragere, Rejsende, Kellnere, Bybude, Franskmænd, Rumænere, Ungarer, Wienere og Serbere — stod hun helt bøjet ud af det optrukne Vindue. Aldrig har jeg set Kvindeøjne som hendes — to svømmende Kloder lignede de under de lange Vipper. Og hvor slank. Min Tanke søgte pludselig en Lighed med hendes Legemes dejlige Linjer som hun der stod fremadbøjet: Ja — i Luxembourg havde jeg set den. Der staar, tilvenstre i Salen, en kvindelig Skikkelse, fremadlænet, svaj og ung og fager, en Dreng af Spænstighed, en Kvinde i alle ømme Former ....

Den Statue lignede hun —

— Se hende, sagde Jyden igen, han, som ellers aldrig saa noget men kun trofast stirrede paa sit eget Sinds Billede af hende, Kæresten derhjemme i Frederits.

— Ja, ja, hviskede jeg mens hun bøjede

sig helt frem og paa Panden kyssede en gammel Herre, som stod foran Perron'ens Vindu:

— Merci, mon oncle ....

— Oh, mille et mille fois merci.

Jeg stod hende saa nær, at jeg hørte hendes Ord. Der var den dybe Klang i hendes Stemme, som jeg altid har lagt Mærke til Rumænierindernes Stemmer ejer — en Altklang, der ligesom bedugger deres Ord og giver dem en mørkblank Lød, saa besynderlig.

— Merci, oh bien merci.

Og paa én Gang vendte hun sig om mod en ung Mand, der stod lige bag hende og som jeg slet ikke havde faaet Stunder til at sé, og hun greb med sin Haand om hans Nakke og førte hans Hoved frem og sagde:

— Tak ham — ogsaa du.

Oui, ma chérie, oui.

Toget bruste bort.

De to blev staaende, med Hovederne ind til hinanden, og stirrede paa Bukarests svindende Huse. Lignede de virkelig hinanden eller var det kun det samme dirrende Udtryk af Lykke, som laa over begges Ansigter — der gjorde dem saa lige?

— Hr. Bang, hviskede Jyden: nu ka' jeg alligevel forstaa'et.

— Hvad kan De forstaa?

Jyden svarede:

— At Hr. Bang si'er, at Rumænerne, det er de kønnest' Folk i Verden.

— Naa, Højtagtede, svarede jeg.

De to blev endnu staaende. Uden at røre sig, saà de frem over Rumæniens Marker, hvor Solen steg frem — blodrød bag Decembermorgenens Taager.

— Sé, sé, hviskede hun:

— Sé, hvor Bjergkammen svinder.

Han drejede hendes Hoved en Kende med sin Haand:

— Du, der er ingenting, der svinder — nu begynder alting.

— Ja.

Men jeg sagde til den lille Jyde:

— Lille Jyde, sagde jeg og han forstod mig ikke: det er ikke Rumænerne, der er skønnest. Det er Lykken.

Og da han saa paa mig med sine runde Ugleøjne, sagde jeg:

— De kan tro, de er Nygifte.

— Mon de er? svarede han. Men paa én Gang saà han ikke mere paa dem, men stirrede frem for sig med det Udtryk, som kom i hans rare Blik, naar han tænkte paa Fredericia.

Men de unge Folk var gaaet ind og havde lukket deres Dør.

Det var blevet hen mod Frokosttid og de brune Kellnere løb frem og tilbage gennem Gangen — forslagne, med deres Elsasserfjæs, der lignede Zigeuneres Ansigter, rev de Dørene op.

— Le dejeuner, madame.

— Le dejeuner, monsieur. . .

Kupedøren blev staaende aaben, mens Tjeneren løb videre og Folk gik til Spisesalen.

Tunge og snørte Rumænierinder og Rumænere, der gemte deres kuldskære Slankhed i Pelsværk; to Serberinder med altfor brogede Ringe; en tyrkisk Minister med Fez; en Wiener-Finansmand, blond, med et Par Øjne, som var indsprængte med

Rødt af en dobbelt Forslugenhed; en Bedstemoder, der fulgte sin Datterdatter til en parisisk Pension og som i de hede Kupéer uafladelig indhyllede Pigebarnet i Sjaler som et sidste Udslag af en Ømhed, der snart ikke mer kunde naa hende; to unge Grækere, som havde anlagt Hjemmedragt af hvid Uld og som i to Timer havde spillet Kort paa deres egne Knæ. . .

— Le dejeuner, monsieur.

— Madame, le dejeuner.

Den lille Jyde gik til Frokosten.

Han syntes, Serberinderne var „interessante at se i Ansigtet“, og troede, deres Ringe var ægte. . .

Jeg vilde vente og vandrede op og ned i Gangen. Der var blevet stille nu og der var ingen. Den store Waggon vuggede sig i sin Fart som en Baad i Søen.

Saa blev en Dør lukket op.

Det var hende — den nygifte — Fruen.

Hun stod et Nu og saa mig ikke. Saa løftede hun sine Arme op i Vejret — som befriet og af Glæde:

— Aa, de er borte — kom.

Jeg gik tilbage i mit Rum; og de vandrede forbi min Dør uden at se mig. De gik med hinanden om Livet, vuggende let mod hinanden under Vognens Vuggen. De saa ikke paa hinanden og de talte ikke til hinanden. Men over begges Ansigter laa det samme Udtryk . . . jeg véd ikke, men, jo, det er sandt, jeg har ellers kun set det Udtryk hos Mennesker, der troede og som skulde dø. . .

De vandrede længe.

Saa gik de ind. Jeg kom forbi deres Dør. Kupéen var fuld af Roser, der hang som Buketter i alle Net. De sad stille, hver i sit Sæde, og læste.

— Hvor det er smukt, sagde hun og rakte ham sin Bog, hvor hun havde ridset med sin Negl. . .

Da jeg siden spiste, var Restauranten blevet tom.

Der var der i Hjørnet kun dækket til to. Det var til dem.

De sendte Tjeneren bort, og han bød hende. Hvor langsomt han bød og hvor varsomt han tog om alt — mens hendes røde Læber nippede til Rumæniens gule Vin.

Men de talte ikke meget. Jeg véd ikke, men jeg syntes næsten, det var, som de vilde ikke tale eller de behøvede det ikke — mens han blev ved at række hende Brød og Frugt.

Jeg vidste det ikke selv, at jeg sad og stirrede paa de to.

Men pludselig slog hun Øjnene op og mødte mit Blik.

Vi holdt ved en Station. Det var en Landstation. Bønder trampede i deres store Støvler, Matadorer med mange Sølvknapper i deres Faareskindspeltse.

Nogle Børn kom fra Skole, halvvoksne Knægte i hvide broderede Kofter.

De saa os og de bankede paa Ruderne og strakte Hænderne frem — de bad. . .

Og pludselig lo hun, den unge Frue, og hun greb en flettet Sølvpung og skød Ruden ned, og mens hun lo og smilte, kastede hun i Grams Sølv og Guld og Kobber ud paa Perronen, helt frem over Marken, som vilde hun slaa Smut over Vand — til de hvidklædte Drenge.

De sloges og hujede og foer.

— Se, se der — —

Et Guldstykke fløj — helt over paa Marken. To Drenge foer efter.

— De slaaes, de slaaes, raabte hun og hendes Pung var tom.

— Caról, Caról, flere Penge.

Hun greb hans Penge og hun blev ved at kaste.

De smaa, de mindre Børn, de klamrede sig til Ruden.

— Giv mig, raabte de, giv mig.

— Ja, ja, sagde hun og kastede igen. . .

Toget begyndte at gaa. Men Børnene løb med . . . med Pengestykkerne i de løftede Hænder raabte de:

— Leve, leve Herren og Fruen.

Hun saa igen, at jeg tog ikke Øjnene fra dem — fra ham og hende.

Og da vore Øjne mødtes, smilte hun — som hun før havde smilet til Børnene, som hun skænkede sine Mønter.

Jeg havde spist og rejste mig, men da jeg gik forbi de unge Folk, bøjede jeg Hovedet til en Hilsen.

Og det var, som vi var blevet Venner fra det Øjeblik.

Jeg stod i Gangen og røg min Cigaret, da den unge Mand kom hen til mig.

— De har været i Rumænien, sagde han.

— Ja, svarede jeg, en lang Rejse — for jeg er fra Norden.

Han saa et Øjeblik paa mig:

— Helt fra Norden, sagde han saa.

— Ja.

Hans Frue kom til, og han nævnede sit Navn:

— Og det er min Hustru, sagde han og pludselig smilte han.

— Tænk, Herren er helt fra Norden. . . Min Hustru har været der —

— Ja, sagde hun, tre Gange — aa, hvor der er smukt . . . Jeg var der med min Onkel. . .

Og hun talte om Norden, om Trondhjems Dom og om Bergen, hvor der var saa lyst om Natten, at man kunde læse Breve som om Dagen. . .

— Jeg gemte altid hans Breve, naar jeg fik dem og saa læste jeg dem om Natten, i en Have, i det dejlige Lys . . . naar de sov alle — — Onkel med. . .

Og pludselig lo hun.

Men paa én Gang var hans Ansigt blevet alvorligt og han sagde i en anden Tone, som om han i de faa Sekunder havde gennemlevet en lang og hemmelig Historie:

— Men nu har vi været gifte i tre Maaneder.

— Ja, sagde hun og det kom som en Jubel.

— Men nu drikker vi The, sagde hun, og jeg byder Armen til Herren fra Norden.

Vi gik ind i deres Kupé, og hun lavede selv The, og vi fik rumænsk Bagværk, som var fuldt af Korinder . . . og de talte og de lo, mens jeg mest lyttede.

Paa én Gang sagde hun:

— Det var mig der sagde til min Mand, han skulde tale til Dem.

— Og hvorfor, Frue, sagde De det? .

— Jo . . . skal jeg sige Dem hvorfor?

— Ja.

— De hilste saa kønt — — derinde i Spisesalen — — saa ærbødigt — —

Jeg sad lidt. Saa sagde jeg:

— Jeg hilste noget Sjældent, Frue. . .

— Sjældent?

— Ja, jeg bøjede mig for Lykken.

Der gød sig en Rødme op i den unge Frues Ansigt — og et Øjeblik taug vi alle. Saa sagde hun — og hendes dybe Stemme skælvede ganske lidt:

— Det er sandt.

Men atter smilede hun:

— Aa, men véd De . . . jeg var ogsaa beredt til at betale Prisen. . .

— Prisen?

— Prisen for Lykken, sagde hun.

— Aa, Caról, træk Gardinet ned. . .

Vintersolen faldt gennem Ruden ind i Rummet og blændede os næsten. Den unge Mand rejste sig og trak det rødtbrogede Gardin ned, saa Luften fyldtes med en dæmpet Strøm af Rødt. . .

— Nu er her ikke saa lyst . . . kom, Caról, sæt dig her — — saa skal jeg fortælle Dem, Mand fra Norden om — — hvordan det gik med Prisen — —

— Som du — —, sagde den unge Mand.

Men Fruen brød ham af:

— Ti stille Caról . . . Du maa ikke berøve min Fortælling dens Effekt — —

Hun taug et Øjeblik og i det røde Lys lænede hun sit opadvendte Ansigt mod Væggen:

— Nu, hvor vi skal rejse . . . for første Gang, for første Gang sammen — vi vilde jo først rejse, naar vi havde været gifte i tre Maaneder — vil det gøre godt at fortælle det altsammen i Sammenhæng — saadan som det var — og naar der er en tredje tilstede, saa faar man mere sagt . . . for man siger det ikke, naar man er to ene. . .

Den skønne Stemme sitrede igen, og hendes Øjne saa frem.

— Caról, se ned i Gulvet . . . ellers kan jeg ikke fortælle . . . Og hvor skal jeg begynde, hvis jeg skal fortælle det alt? Jeg var jo ikke større end saa, da jeg saa ham første Gang — — da hans Fa'er drog ind som Inspektør derhjemme og han var ti Aar og jeg var seks . . .

— Aa, men De kender ikke Rumænien . . . Hos os er man rig det ene Aar, og, naar Hvedehøsten slaar fejl paa vore Marker

(har De set dem, vore vide, vore dejlige, uendelige Marker?) er vi fattige det næste — saadan som det var gaaet Caróls Fader, da han maatte sælge Godset og alting og blive Inspektør hos Onkel...

— Inspektørboligen ligger lige nedenfor vort Hus.... Man skal blot løbe ned ad den østre Trappe, Trappen ved Taarnet, saa er man der i et Minut....

— Husker du, Caról, alle vore Lege? Vi legede Smut og Røver og Soldater og „den røvede Brud“ — husker du, mindes du Caról?... du maatte kæmpe med alle dine Fættere og Brødre for at vinde mig, der sad i „Ringen“? Og saa løftede du mig op paa din Skulder og løb med mig gennem Alléen.... Men pludselig midt i Alléen kom Onkel Demeter ridende med Nikolas....

Den unge Mand havde løftet sit Hoved og saá paa sin Hustru:

— Om jeg husker det, Maria? sagde han: det er vel noget af det, jeg vil glemme senest i mit Liv — da din Onkel stansede sin Hest og sagde:

„Caról, sæt Fyrstinde Maria ned paa Jorden og gaa hjem — —“

— Det var første Gang, jeg forstod noget her i Verden... eller, sagde den unge Mand, maaske forstod jeg det ikke — — men jeg græd hele Natten uden at forstaa — græd som kun en Dreng kan græde...

Den unge Frue smilede:

— Men jeg, sagde hun, sagde ikke Godnat til Onkel Demeter og om Aftenen, da Mlle Terrier skulde binde mine Handsker om Haandledene, bed jeg hende i Fingrene.

Hendes Mand lo:

— Men med vore Lege var det forbi —

— Ja — og du blev sendt til Bukarest, og din Søster besørgede alle vore Breve... Men da Tante Elisabeta fandt et af dine Breve under min Hovedpude, saa blev jeg sendt afsted...

Den unge Frue lo:

— Da var jeg blevet fjorten Aar....

Hun taug et Øjeblik, mens hendes lange Øjenvipper sitrede, før hun sagde:

— Men da, Caról, begyndte jeg at forstaa, at, om de sendte mig til Verdens Ende og om de tvang mig gennem alle Lande og hvis de skilte mig for hele Livet fra mine Bjerge og Parken derhjemme og Huset, hvor jeg længtes efter hver en Sten, for vi havde leget der sammen — jeg overgav mig ikke....

— I Begyndelsen var jeg hjemme om Sommeren — men siden bestemte Onkel Demeter, at vi skulde blive i Europa... det var de Aar Caról, hvor vi ingenting vidste om hinanden og der var ikke en Dag, hvor jeg ikke sagde til mig selv: Maaske har han glemt dig — han var saa ung, da vi skiltes — — han har lært at holde af en anden.. . Hvor den Tid var tung. Jeg vidste ikke, om du skrev — jeg vidste kun, at Brevene fik jeg ikke....

— Og hvert Aar, naar Sommeren kom og vi alle længtes efter Rumæniens Bjerge —— bad og besvor den gamle Ermina mig: „Fyrstinde Maria, giv efter — giv efter. Sig blot Fyrsten, De har glemt Hr. Caról..“

— Og jeg svarede kun, jeg havde ikke glemt dig....

— Saa kom den Dag, da jeg blev myndig. Det var i Ostende.... Hvor jeg sér de Stuer og Huset endnu.

— Om Morgenen kom Tante Elisabeta ind til mig. Hun satte sig paa min Seng og hun tog begge mine Hænder og hun talte forvirret og hurtigt og blev ved at sige, at idag skulde jeg bestemme over min Fremtid.

— „Og hvad véd saa du,“ blev hun ved at sige, „hvad véd du om, hvad Livet er?...“

— Og hun kyssede mig paa Panden og kyssede mine Hænder og bad mig huske, at Livet var langt.

— Og hun gik uden at jeg havde forstaaet et eneste Ord.

— Men om Middagen blev jeg kaldt ind til Onkel Demeter.... Gamle Ermina stod i Forværelset. Da jeg gik forbi hende, kastede hun sig ned paa Knæ og kyssede Sømmen af min Kjole, mens hun hulkede.

— „Hvad er der, Ermina?“ spurgte jeg.

— Men gamle Ermina sagde kun og græd og græd, ligesaa Tante Elisabeta:

— „Fyrstinde Maria, Fyrstinde Maria, husk dog, hvor Livet er langt.“

— Da jeg kom ind, stod Fyrst Demeter ved Vinduet. Jeg saá et Nu selv ud paa Oceanet. Det lignede under den tunge Luft et eneste udbredt, graat Lagen.

— Fyrst Demeter vendte sig og pegede over paa en Stol:

— „Vil du sætte dig,“ sagde han.

— Han satte sig selv og han sagde — mens jeg sad og tænkte: det Ansigt kender hans Fjender i Statsraadet —:

— „Nu er det snart længe, siden vi to har talt med hinanden.“

— „Ja, Onkel.“

— „Men idag maa vi tale med hinanden.“

— „Jeg har ventet det.“

— Fyrst Demeter taug et Øjeblik. Saa sagde han:

— „Maaske har du dog ikke vidst, hvad jeg havde at sige dig — — —“

— „Hvad?“

— „Du har, Maria, hidtil ikke vidst, hvordan din Stilling i Verden var.“

— Jeg svarede og saá ham lige ind i Ansigtet:

— „Ikke, Onkel? Jeg tror dog, du i Aarenes Løb har lært mig, at jeg hidtil var din Myndling.“

— Fyrsten havde trykket sin Haand mod Bordet.

— „Og fra idag er du det ikke mere...“

— „Og jeg kan selv raade — —“

— Onkel brød mig af:

— „Hvis du vil.... Men først maa jeg sige dig — du er ganske uden Formue.... Ja, hør et Øjeblik. Da min Broder døde, din Fa'er, var han ganske og aldeles ruineret ... Du blev opdraget hos os....“

— Han taug et Øjeblik og jeg tænkte mens alt mit Blod strømmede op til mit Hjerte: Aa, Gud være lovet, saa er al Elendighed forbi og jeg selv er saa fattig som Caról ....

— Men Fyrst Demeter havde rejst sig:

— „Du blev opdraget hos os, Maria, og du blev os saa kær som en Datter — — Og nu (og han tog et Dokument fra Bordet) hvor du er myndig . . vil vi, vil jeg sige dig, at igaar har min Hustru og jeg gjort Testamente — her er det ... Og du er vor Arving til alt... alt Ghiha'erne ejer ...“

— „Onkel ...“

— „Hvis du handler som en Ghiha —“

— Jeg havde rejst mig:

— „Vil det sige? ...“

— „Du ved, hvad det vil sige — —“

— „Ja.“

— „Og hvis du, som den sidste Ghiha vil kaste dit Navn hen, saa, paa min Ære, sønderriver jeg det Papir her, lige foran dit Ansigt ...“

— Og Onkel havde taget Papiret og i mindre end et Sekund havde jeg revet det ud af hans Hænder og flængede det midt igennem og raabte — og jeg véd, jeg var hvid som Søjlerne i Katedralen —:

— „Du behøver det ikke — jeg har gjort det — —“

— Fyrsten havde løftet Haanden — et Sekund troede jeg, han vilde slaa mig .. Saa faldt Haanden ned og, staaende ret op og ned hulkede han, mens Taarerne strømmede ud af hans Øjne.

— Men pludselig holdt han op med at græde.

— „Kan jeg saa gaa?“

— Han svarede ikke.

— „Jeg kan altsaa gaa?“

— Hele hans Legeme skælvede.

— „Barn, Barn ... véd du, hvad Pris du betaler?“

„— Kan jeg gaa? ...“

— Jeg stod nær ved Døren. Men paa én Gang havde Onkel Demeter bøjet sig ned og grebet Testamentets Stykker og Stumper og som i et Skrig sagde han:

— „Du har sønderrevet det — og ikke jeg — — —“

— „Onkel, Onkel ...“

— — —

Den unge Frue holdt inde. Taarerne rullede langsomt ned ad hendes Kinder.

Jeg var staaet op:

— Frue, sagde jeg og min Stemme sitrede: hvor Fyrst Demeter maa være lykkelig, han, som nu kan dø — — — med sine Øjne fæstede paa to lykkelige Mennesker ...

De elektriske Klokker lød gennem „Orient-Express“: de kaldte til Middag.

AF CARL MUUSMANN

TEGNINGER AF TH. IVERSEN

Carl Muusmann
hvis „Artistblod" netop udkommer

Solen skinnede varm og lys ind gennem de tynde Florgardiner i Miss Evas lille kokette Lejlighed.

Miss Eva var Primadonna i den store Cirkusballet. Hun hørte til de Artister, der ikke havde Misundere, og hvis unge Hjærte derfor aldrig havde rummet en bitter Tanke. Hun var lys, slank og elegant. Hendes Ansigt havde et næsten barnligt Udtryk, hendes blaa Øjne var klare som en Foraarshimmel, og hendes Figurs bløde Former syntes endnu at staa i Knop.

Damerne syntes hun var sød, og Herrerne, ikke mindst de lidt ældre Ungkarle, sværmede platonisk for hendes skære Ungdom.

Miss Eva var Artistbarn født og opdraget i Cirkus. Der taltes om, at hun var af Adelsblod, og der var Træk i Ansigtet, der kunde tyde derpaa. Hendes Moder havde selv været ved Balletten. At hun skulde have været gift vidste selv de ældre Artister ikke at melde om.

Men medens hun endnu selv dansede som en anden Klasses Figurantinde, hvis Specialitet var at vise sin flotte Figur i Husarkostume, mødte hun en Dag til Prøve med en lille lyslokket Pige ved Haanden.

Den italienske Balletmester, der altid løb rundt med sin Regissørklokke i Haanden, og som altid udtrykte sig pantomimisk baade med Arme og Ben naar han kom i Affekt, fik formelig et Anfald af San Veits Dans, da han saa den lille Eva.

— Hun har en Fod som en Haand, udbrød han begejstret, medens han med kyndig Mine undersøgte Barnet, der stirrede paa ham med sine store, blaa Øjne.

Saa kom lille Eva til at debutere som Snefnug for senere at faa sin første store Rolle som Tommeliden. Fra den Dag var hun sin Moders sikre Alderdomsforsørgelse. Men længe fik hun ikke Lov at glæde sig ved sin lille Pige, saadan som kun en Figurantinde kan glæde sig i en Blanding af Stolthed og Lykke, naar hun ser sit Barn vokse op til at blive Ballettens absolute Primadonna.

En Nat, da man i forrygende Vejr rejste med Skib til en ny Plads, forkølede Evas Moder sig og døde paa Hospitalet i en fremmed By af Lungebetændelse.

Eva var den Gang atten Aar og havde allerede en stor Gage. Hun græd og dansede med vaade Øjne den Aften, da hendes

Moder blev begravet. Saa samlede hun hele sit lille Staallegemes Energi, engagerede en gammel Garderobekone, som altid havde vist hende moderlig Velvilje, til at være hendes Husholderske og derefter indrettede hun sig overalt, hvor kun kom frem, i sin egen Lejlighed.

I den, hvor hun nu boede, havde hun allerede opholdt sig i 3 Maaneder, thi det var denne Gang et langt Engagement.

Hun syntes aldrig, at hun paa Rejse havde befundet sig saa godt som her, og den gamle Madam Gamst syntes det samme.

Fra Lejligheden var der en dejlig Udsigt ud over en prægtig Park med store lyse Linde og mørke blomstrende Kastanietræer. Naar Vinduerne om Morgenen blev lukkede op, strømmede den friske Luft mild og duftende med dugvaad Blomsterlugt ind i Værelserne.

Madam Gamst sad da ved Vinduet i Dagligstuen og stirrede over sit Strikketøj ud over Parken, medens hun ventede paa, at hendes lille, forgudede Herskerinde, der sov længe som alle Artister, skulde ringe paa hende fra Sovekammeret.

Og nu idag, medens Solen skinnede varm og lys ind gennem de tynde Florgardiner i Miss Evas lille, kokette Lejlighed, aabnede Madam Gamst da ogsaa næsten lydløst Døren til Dagligstuen og lod sin noget trivelige Skikkelse rulle ind paa det bløde Bryslertæppe.

Hendes Blik gled som sædvænlig mønstrende rundt mellem de lyse, polstrede Møbler og de talrige Fotografier, der med haandskrevne Dedikationer var anbragt overalt paa Etagerer og Hylder.

Pludselig standsede hendes Øje ved den lille Sofa i Krogen under den store Palme. Hendes første Udtryk var Forbavselse, medens hun nærmede sig paa Taaspidserne og ængstelig spejdede frem for sig. Saa gik Udtrykket over til Angst og derfra til Rædsel, idet hun samtidig udstødte et hjærteskærende Skrig og følte Benene vakle under sig.

Lille Miss Eva laa død paa Sofaen. Hun saa ud, som om hun sov, men Ansigtet var blegt som Voks, og Hænderne var trods Sommervarmen isnende kolde.

Den stakkels Madam Gamst, hvad skulde hun gøre. Der var ikke en fornuftig Tanke i hendes gamle Hoved. Saa fandt hun endelig paa det eneste, som et forvirret Menneske er i Stand til at finde paa: Hun vilde raabe Gevalt!

I et Nu var hun ude af Døren for at alarmere Huset, men lige i det Øjeblik, hun kom ud paa Gangen løb hun i Armene paa en ung, mørk Mand med et smukt distingveret Ydre og et Par kønne mørke,

Hun saa ud som hun sov, men Ansigtet var blegt som Voks.

melankolske Øjne.

— Aah Gud, Hr. Arthur! De kommer, som De var kaldet.

— Hvad er der i Vejen, Madam Gamst, der er da ikke sket en Ulykke?

— En Ulykke! Det er værre end det. Den lille Miss Eva ligger død derinde.

— Død! udbrød den unge Mand og gik et Skridt tilbage, men han fattede sig atter mærkværdig hurtigt og sagde:

— Hør nu Madam Gamst, vil De følge et godt Raad, saa skal De baade af Hen-

syn til Dem selv og den Afdøde, gaa ganske stille ind og sætte Dem i Deres Værelse uden at røre nogetsomhelst i den Afdødes Omgivelser.

Jeg skal imidlertid straks gaa hen og telefonere til Doktor Otto og bede ham komme hurtigst muligt, for at han kan udstede Dødsattesten, og vi kan faa gjort Anmeldelse til Politiet.

Nævnelse af Politiet virkede fuldstændig lammende paa Madam Gamsts Nerver. Hun adlød som en Søvngængerske og gik stille ind i sit Værelse, hvor hun et Øjeblik senere var opløst i en voldsom hysterisk Graad.

Den unge Mand var imidlertid gaaet ind i den nærmeste Port, i hvilken der fandtes en Automattelefon, og havde ringet Doktor Otto op. Doktoren var til Stede og lovede at komme strax.

Denne Doktor Otto var en højst ejendommelig Skikkelse og et stort Stykke af en Original. I mange Aar havde han været Cirkuslæge og kom hver eneste Aften og satte sig paa sin bestemte Plads, og der blev han siddende støt under hele Forestillingen. Kun i Pavsen gik han en Ronde paa Sadelpladsen, hvor alle de smaa Balletdamer kendte ham og aldrig benævnede ham andet end: Onkel Otto.

Doktor Otto havde i sine unge Dage været exporteret paa Grund af altfor stærk Livslyst. Han var kommet tilbage rigere paa Erfaring end paa Penge og havde i en forholdsvis sen Alder taget sin Embedsexamen. Paa sine gamle Dage var han bleven Filosof og Menneskeven. Han betragtede denne Verdens underlige Foreteelser med et medlidende til Tider medfølende Smil. Dette gjaldt ikke mindst alle de smaa Balletdamers ofte triste, ja tragiske Skæbne.

Derfor søgte de ogsaa til ham i deres Nød. Han var deres Læge og Skriftefader paa samme Tid. Han anvendte altid de mildeste Midler: Pebermyntekager og gode Raad, og gjaldt det et lille Laan, stod hans Portemonnæ ogsaa aaben. Der kom aldrig Rykkerbrev fra ham hverken paa Lægehonoraret eller paa Laanet.

Og nu var Onkel Otto altsaa paa Vej til Miss Evas Hjem.

Han ringede paa, og Madam Gamst lukkede ham op fuldstændig opløst i Graad.

Doktor Otto traadte ind i den lille Dagligstue, hvor Miss Eva laa paa Sofaen med de smaa Fødder trukket op under Kjolen, som vilde hun dække sig mod indiskrete Blikke.

Lægen bøjede sig ned over hende, medens Madam Gamst slugte ham med Øjnene, som haabede hun endnu paa, at hans Tilstedekomst skulde fremkalde et Vidunder.

Men Doktor Otto rystede paa Hovedet og sagde:

— Det er forbi Madam Gamst. Det gør mig inderlig ondt, hun var et godt lille Menneske.

Madam Gamst fik et saadant Anfald af Krampegraad, at hun atter maatte søge ind i sit Værelse for at vinde Herredømmet over sig selv i Enerum.

Doktor Otto bøjede sig atter en Gang ned over Liget. Saa studsede han og mumlede nogle Ord, idet hans Haand nede i Sofasammenføjningen fik fat i en lille Flaske uden Prop.

Han saa sig om i Værelset. Paa Bordet stod endnu en Kop med en lille Slat kold The. Han rystede Koppens Indhold et Par Gange og lugtede til det.

Saa lukkede han Kakkelovnsdøren op, kastede Koppens Indhold derind og puttede Flasken i Lommen.

Derefter satte han sig ved Skrivebordet og udstedte Dødsattesten lydende paa: Hjærteslag.

Idet Doktor Otto rejste sig, forbavsedes han ved at se, at der bag ved ham stod en ung, mørk Mand, der var kommet saa lydløst ind i Værelset, som var han skudt op af Jorden.

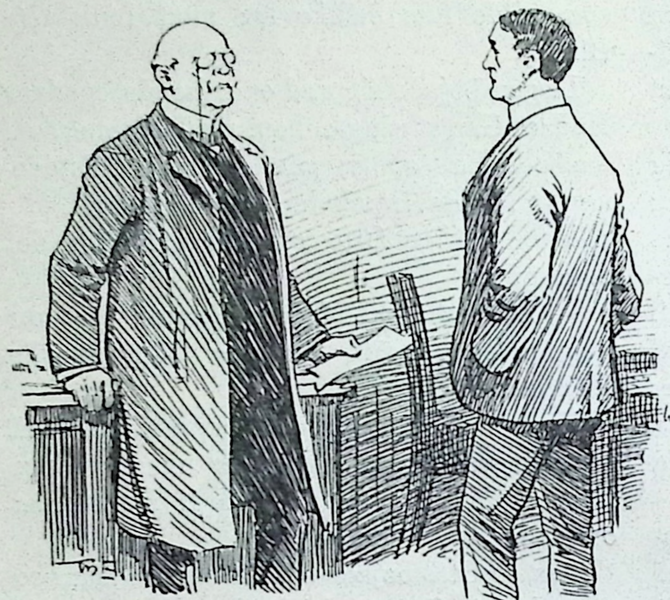
— Tillader De, at Madam Gamst gaar hen med Dødsattesten paa Politikontoret og gør Anmeldelse, jeg vil gærne tale med Dem saa længe i Enrum, indtil Assistenten kommer.

Doktor Otto rakte den unge Mand Attesten. Han gik ud med den, og da han var kommet tilbage hørte man Døren slaa i ude paa Gangen.

De to var nu alene med Liget.

Der blev en lang Pavse. Den unge Mand saa ud, som om han vilde sige noget, han endnu betænkte sig paa at komme frem med.

Da der var gaaet omtrent to Minutter sagde han endelig:

Idet Dr. Otto rejste sig forbavsedes han ved at se, at der bagved ham stod en ung, mork Mand.

— Saa! Nu er den fløjet ud og kan aldrig mere fanges ind igen.

— Hvilken? spurgte Doktor Otto forbavset, idet han hævede Øjnene fra Liget, paa hvis Træk han havde siddet og stirret.

— Dødsattesten! lød Svaret.

— Dødsattesten! Hvor kommer De til at tænke paa den, Hr. Arthur? spurgte Lægen igen, ikke uden en vis Forvirring.

— Fordi jeg ikke tror paa den, svarede den unge Mand fast og saa Lægen lige i Øjnene.

— Hvad, tør De vove at beskylde mig for en Handling, der — om jeg havde begaaet den — vilde være tilstrækkelig til, at jeg kunde fradømmes min Ret til at praktisere?

— Fordi jeg føler mig overbevist om, at naar det lille Menneske dér er død saa pludselig, saa er det sket, fordi hun selv vilde det saa.

— Og hvoraf slutter De det, Hr. Arthur, spurgte Doktoren interesseret.

— Det er min Hemmelighed, Doktor Otto. Vi har nu hver sin. Skal vi udveksle dem mod gensidig Tavshedsløfte, som ingen af os kan have Interesse af at bryde?

Doktor Otto sad lidt og betænkte sig. Saa nikkede han bekræftende.

— Hvorfor udstedte De saa Dødsattesten paa Hjærteslag?

— Fordi, der altid er saa meget grimt og uhyggeligt, der følger i Hælene paa et officielt Selvmord. Et Menneske, der har taget sig selv af Dage har ingen Ret for sit Minde. Alt snuses og snøftes igennem for at finde Motivet. Og til hvad Nytte? Livet kommer jo ikke tilbage af den Grund, og den, der har holdt Selvjustits, har jo selv med det samme stillet sig for den højeste Dommer, der maa tage Sagen i sin Haand.

Den unge Mand nikkede, og Doktor Otto fortsatte ivrigere:

— Miss Eva stod for mig som Indbegrebet af menneskelig Skønhed, som et lille Kunstværk fra Naturens Skaberhaand. Hvad der her i Verden var gaaet hende imod, og hvad der havde grebet hendes Sind med en saadan Fortvivlelse, at det havde drevet hende i Døden, det vidste jeg ikke. Men jeg vilde forhindre, at Sensation og Nyfigenhed i Publikum og Presse skulde gøre Jagt paa disse Motiver og skandalisere hende i hendes Grav. Jeg vilde gøre mit til, at der ikke skulde kastes Uhygge og Smuds over hendes Minde.

— Da jeg telefonerede netop efter Dem, var det min Tanke, at jeg mulig kunde faa Dem til at ræsonnere saaledes. Da jeg saa Dødsattesten, følte jeg mig lettet, fordi De havde handlet paa eget Ansvar, og uden at jeg havde nogen Andel i de mulige Følger.

Dr. Otto saa skarpt paa den unge Mand og sagde:

— Vær De saa glad ved, at det er gaaet som det er.

Et Falskneri, som det, jeg har begaaet, det begaar en Læge kun efter Samraad med sin Samvittighed og paa eget Ansvar. Blot et Ord eller en Antydning fra Deres Side vilde have umuliggjort det for mig at handle, som jeg har.

Der blev en lille Pavse, saa sagde den unge Mand:

— Doktor Otto! De er en humant tænkende Mand. De er en klog Mand, en verdensklog Mand, en meget verdensklog Mand. Er det aldrig faldet Dem ind, at De mulig er en for klog Mand?

— For klog? Hvad mener De med det?

— Dermed mener jeg, at man i Tillid til sin egen Klogskab begaar en Dumhed eller noget, der er værre.

— Er det en Bemærkning i al Almindelighed, eller tænker De paa det foreliggende Tilfælde.

— Jeg tænker paa det foreliggende Tilfælde. Sæt her nu slet ikke forelaa et Selvmord, men et Mord?

— Et Mord!

— Et Mord! Et Drab! En Hævn! Hvad De vil kalde det.

— Men der har ingen været i Lejligheden. Jeg har spurgt Madam Gamst nøjagtig ud. Da hun gik til Ro var Miss Eva alene, og da hun imorges tidlig kom ind, laa Danserinden død.

— Det er ikke alt, en Artistdame betror sin Husholderske. Hun har undertiden ogsaa Lyst til at have sit Privatliv bag hendes Ryg.

— Det kan være. Jeg forstaar ikke, hvad De mener. Hvem skulde have været her i Mellemtiden.

— Det har jeg!

Doktor Otto rejste sig og stirrede forfærdet paa den unge Mand:

— Har De været her?

— Ja, i den sidste Maaned har jeg hver Aften efter Forestillingen hemmelig besøgt Miss Eva, uden at nogen vidste det, end ikke den gamle Madam Gamst. Hun vidste kun, at jeg boede her i Huset, og at jeg var mellem hendes Herskerindes talrige Beundrere. Men hun vidste ikke, at jeg havde en Nøgle, med hvilken jeg kunde lukke mig direkte ind fra Gangen, naar hun var gaaet til Ro.

— Og det er den Nøgle, De har brugt nu, medens jeg var alene herinde?

— Ja!

— Og hvad skete der saa i Nat?

— Vi elskede hinanden, men en Forbindelse mellem os var en Umulighed. Hun tilbød at følge mig i Døden, men et saadant Dobbeltselvmord vilde straks have sat hele Kobbelet paa Spor efter den Hemmelighed, som jeg netop vilde bevare. Skammen og Skandalens Skarn vilde være sprøjtet op om hendes Minde og min Familjes Navn.

Saa sagde jeg hende, at vi maatte skilles, men at vi senere atter skulde mødes.

Jeg fortalte hende, at jeg vilde rejse langt, langt bort, og jeg bad hende om at give mig mine Breve, Portræter og Smaaforæringer tilbage.

Uden Taarer gik hun ind i Værelset der og hentede det altsammen.

Jeg kendte hendes Vaner. Jeg vidste, at hun hver Aften, inden hun gik til Ro, drak en Kop The og lagde sig paa Sofaen, medens hun i Tavshed gennemgik alle Dagens Hændelser.

Saa hældte jeg Indholdet af en lille Flaske, som jeg havde taget med mig, ned i den opskænkede The og stak den tomme Flaske ned i Sofasammenføjningen.

Doktor Otto havde taget den lille Flaske op af Lommen og holdt den frem.

— Ja, netop den, sagde den unge Mand og nikkede.

— Men det var fejgt, udbrød Doktor Otto hæftigt. Det var fejgt, det var lumpent saadan at ville give det Udseende af, at det lille Menneske havde begaaet Selvmord.

— Derfor havde jeg ogsaa lagt Alt saa-

dan til Rette, at vi To kunde forhindre, at dette skete. De kom mig selv i Forkøbet.

— Men aldrig havde jeg gjort, hvad jeg har gjort, om jeg havde faaet Sagens Sammenhæng at vide.

— Jo, Doktor Otto! En Mand med Deres Anskuelser havde gjort det for vor Kærligheds Skyld, naar De havde hørt min Hemmelighed og faaet at vide, hvad der vilde følge efter.

— Aldrig! Aldrig! Og jeg vil ikke høre den Hemmelighed. For Resten kan den blive opklaret sammen med Sagens øvrige Omstændigheder. Nu er ingen Fortielse længere mulig. Jeg bryder det Tavshedsløfte, jeg gav Dem, og jeg bekender selv den Embedsbrøde, jeg har begaaet.

I det samme ringede det paa Klokken.

De To betragtede hinanden uden at røre sig.

Det ringede anden Gang. Saa gik Doktor Otto ud og lukkede op.

Idet han traadte ind igen sammen med Politiassistenten faldt et Skud.

Paa Sofaen laa to Lig over hinanden.

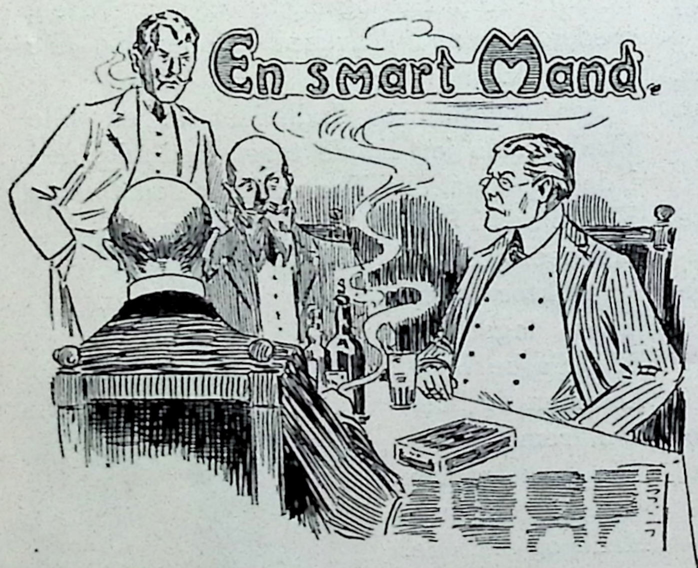
* * *

Det blev saa smukt, saa smukt og romantisk, alt hvad der blev berettet.

Miss Evas lille Hjærte var bleven forbenet af at danse. Alle Kammeraterne erindrede nu tydeligt, hvor tit hun havde klaget sig og stemt Haanden for Brystet, naar hun kom ud fra Sadelpladsen.

Og den unge, smukke mørke Hr. Arthur, der havde sværmet for hende, og som en Gang skulde have været hendes lykkelige Brudgom, han var ved Efterretningen om hendes sørgelige Død ilet til og havde dræbt sig af Fortvivlelse.

Men Dagen efter, at de To var bleven begravet, sendte Doktor Otto Meddelelse til Cirkus om, at han ikke længere kunde fungere som Læge. Han var bleven for gammel!

FORTÆLLING

AF

ARMAND BARRY

ILLUSTRERET AF

DJ. CHRISTOFERSEN

Hvis der er nogen Branche, hvori det gælder om at se sine Folk an, saa er det den, hvori jeg arbejder, sagde Assurancedirektøren. Men er man først bleven en smart Mand i sit Fag, saa tjener man ogsaa Penge.

Som Regel koster det een dyre Lærepenge at komme saa vidt, tilføjede han med et Suk.

Jeg taler selvfølgelig ikke om den Slags Folk, der gaar rundt og assurerer Folk mod alt muligt mellem Himmel og Jord, fordi de mangler anden Beskæftigelse — intet Fag har saa mange Snyltere som vort — naar jeg taler om Assurancefolk, saa mener jeg de virkelige Professionals paa det Omraade, de der gør de store Kup, er inde med Millionærerne og Fyrsterne, spekulerer i Krig og Fred, i Statskup saavel som i Kærlighed og Ulykke.

Vi sad en lille Kreds af Forretningsfolk, Rejsende for større evropæiske Huse og et Par Journalister, som var kommet til Kristiania i Anledning af Unionsopløsningen, i et Restaurationskabinet paa et af Byens større Hoteller, da Direktør Jean Erhardt holdt denne lille Tale.

Han var en middelhøj, yngre Mand, med Guldbriller. Der var Præget over ham af den internationale Forretningsmand. Hans lange i Midten skildte Haar tydede paa Amerikaneren, men han talte helst Tysk, skønt det hed sig, at han var Normand. Vi vidste, at han havde sit eget Assurancekontor i Berlin og repræsenterede baade tyske, franske, engelske og amerikanske Selskaber, og vi vidste, at han selv var Millionær, hvad der selvfølgelig var tilstrækkeligt til, at vi alle følte den dybeste Respekt og Beundring for ham og begærligt lyttede til hvert Ord, han talte.

Hans Tale var langsom, tydelig, lidt drævende men dog udtryksfuld, og den Maade, hvorpaa han forstod at understrege sine Ord og Sætninger viste, at han var en Mand, der var vant til at vende og dreje Folk efter sin Vilje ved Hjælp af en glimrende Overtalelsesevne.

Folk, der ikke kan andet end tegne en Assurance, hvor de tilfældigt eller efter lang Søgen finder een, der ligger og venter paa dem, arbejder jeg helst ikke sammen med, fortsatte han. Enhver kan jo tegne en Assurance og hæve sin Provision, naar det viser sig, at Assurancen er god nok. De Folk, jeg beskæftiger i min Forretning, har næsten alle aflagt en eller anden Prøve paa virkelig Dygtighed.

Jeg kunde til Exempel fortælle Dem en interessant Historie om Chefen paa mit Kontor i Chikago.

Vi trængte ind paa Direktøren fra alle Sider med Opfordringer til at fortælle; men det havde vi forøvrigt slet ikke behøvet, Jean Erhardt var ikke den Mand, der af Forfængelighed lod sig nøde, naar han først havde besluttet at underholde et lille Selskab af Folk, som han befandt sig vel imellem.

Vi fik Vin og flere Cigarer paa Bordet, og han fortalte:

Som ung arbejdede jeg hovedsagelig i Tyskland for amerikanske Selskaber.

I en vis Periode var jeg næsten udelukkende inde med de amerikanske Spekulationsfirmaer i Branchen, den Slags, der tegner paa Liv og Død — som det hedder — Assurancer f. Eks. paa Død inden halvtreds, saadan saa det bliver et Tærningkast mellem Selskabet og den Assurerede, hvem der skal betale Modparten en større Sum Penge. I Reglen er det jo kun Spekulanter der indlader sig paa den Art Forretning, og jeg kom derfor i Berøring med en Mængde interessante Mennesker, men min Evne til at bedømme Folk rigtigt førte mig som Regel frelst gennem alle Farer og Snarer, kun en eneste Gang begik jeg en alvorlig Fejltagelse.

En Dag da jeg sad paa mit Kontor og studerede Berlins Vejviser grundigt igennem for at lave en Distriktsindeling, der skulde passe til et nyt System, jeg vilde prøve at arbejde efter, kom min Kontorlærling ind til mig med et Kort, hvorpaa jeg læste et i de Dage meget bekendt Sagførernavn Arthur v. Bluhme.

Jeg husker, hvor glad jeg blev. Jeg havde netop haft en længere stille Periode, og jeg kunde jo nok tænke, at naar v. Bluhme opsøgte mig, saa var der Forretning at vente.

Jeg tænkte nærmest, at han kom for at assurere en af sine Klienter i et af mine mærkelige amerikanske Selskaber, og blev derfor meget forbavset, da hans første Ord til mig lød saaledes:

— Vil De assurere mig?

v. Bluhme var en høj, mager Mand af jødisk Udseende. Han talte kort og bestemt, brugte øjensynlig ikke mange Ord i Forretningssager, og jeg indrettede mit Væsen derefter og svarede kort og ligefrem uden at lægge Forbavselse for Dagen:

— Med Fornøjelse, hvordan har De tænkt Dem?

Jeg undrede mig lidt over, at han, der havde været gift et Par Aar, ikke var livsforsikret og endnu mere undrede det mig, at han kom til mig, der i Virkeligheden den Gang kun repræsenterede et eneste rigtig solidt første Klasses Firma: The Albany Company.

— Jeg har Tillid til „Albany“, sagde han. — Det er min Opfattelse, at dette nye amerikanske Firma har en Fremtid for sig. Det har sat sig ud over en Mængde af de smaa kedelige Formaliteter, der klæber ved vore tyske Selskaber, og som blot irriterer Folk og forhaler saavel Assurancetegningerne som Udbetalingerne Jeg saa hvor hurtigt det gik forleden med Udbetalingen til Hertz Enke. Vil De tegne mig for 300,000 Mark i Tilfælde af Død.

Jeg blev i Øjeblikket ganske overvældet af den glimrende Forretning, jeg her kom uventet til, Papirerne kom frem og blev underskrevne. Telegrafisk ordnede jeg alt med Hovedkontoret i Boston og et Par Dage efter var alle Formaliteter i Orden, og jeg aflagde v. Bluhme det sidste Besøg paa hans Kontor.

I den nærmest paafølgende Maaned var v. Bluhmes Navn meget omtalt. Han var med i næsten alt, i Starten af Aktieselskaber, Sammenslutning af Fabrikker, Spekulation paa Fondsbørsen, nye Anlæg i Sydafrika. Lige solidt var jo ikke alt det, han fik fat paa, men man ansaa stadig hans Firmas Navn for fint, selv om mange forundrede sig over flere af de Ting, han kom med i.

En Aften saa jeg tilfældigvis ham og hans Hustru, en meget smuk ung Englænderinde, i Hof-Operaen. Han var den samme noget stive tilknappede Fremtoning her, som naar han var i sin Forretning, og Fruen var en af disse mere interessante end straalende Skønheder — en Kvinde med Karakter, tænkte jeg, da jeg saa hende.

Vil De tegne mig for 300,000 Mark i Tilfælde af Død.

Otte Dage efter døde han.

De kan vist tænke min Bestyrtelse, da jeg en Morgen læste i et Blad, at han den foregaaende Aften pludselig var død af et Hjærteslag i sit Hjem.

Der stod noget i Aviserne om, at han som ungt Menneske havde haft Gigtfeber, og at hans Hjærtesygdom sandsynligvis stammede derfra; men da jeg assurerede ham i „Albany", havde han præsteret Lægeerklæringer for, at hans Hjærte intet fejlede.

Jeg modtog en, om jeg saa maa sige, lidt saarende Skrivelse fra Hovedkontoret, hvor man blev ærgerlig over, at man skulde ud med en saa stor Kapital for en Mand som kun havde været assureret en Maanedstid, men Dødsattesten og de øvrige Papirer var i Orden, saa der var intet andet for Selskabet at gøre, end at udbetale de 300,000 Mark til Enken.

Begravelsen fandt Sted under stor Pragt og under enorm Tilslutning. Hele Berlins Sagfører- og Børsverden deltog. Det var jo ikke blot en opsigtsvækkende Begivenhed, fordi Døden var indtraadt saa uventet; men det var noget af en Forretningsaffære paa Grund af de mange forskellige Virksomheder, hvortil v. Bluhmes Navn var knyttet.

Det betød, at denne Mands Bo pludselig skulde gøres op. Og det stod alle klart, at mens hans Navn som Firma betragtet var godt nok til enhver Tid saalænge Virksomheden holdtes gaaende, saa beroede det nærmest paa et Træf, hvordan Status vilde blive, naar den pludselig skulde gøres op paa et ganske uventet Tidspunkt.

Og allermest Opsigt vakte Assurancehistorien. Allerede da den en Maanedstid i Forvejen blev tegnet, havde jeg paa Selskabets Vegne sørget for, at Nyheden var kommen til at staa i alle Bladene, og nu talte man i alle Kredse om de 300,000 Mark, der skulde udbetales den smukke, unge Enke.

Jeg var selvfølgelig med til Begravelsen, og jeg tør smigre mig med, at jeg ikke vakte ringe Opsigt. Det forekom mig, at jeg kunde læse Ordene: Der er den uheldige Assuranceagent, paa alles Ansigter — ham er Selskabet vist glad for.

Men jeg holdt mig rank; det skal nok komme igen, tænkte jeg, jeg havde allerede udspekuleret en Maade, paa hvilken jeg mente at kunne tegne Assurancer i Massevis paa Grundlag af Misæren med de 300,000 Mark.

Den unge, smukke, sørgeklædte Enke vakte almindelig Beundring. Hun forstod den Kunst paa en Gang at være stærkt nedbøjet af Sorg og dog værdig og behersket, kun nu og da under Præstens Tale førte hun Lommetørklædet op til Ansigtet og holdt det længe for sine Øjne, og da hun tog det bort, var Sporene af Taarer næsten forsvundne.

Og dog havde Mandens Død øjensynlig rystet hendes Nerver føleligt. Da jeg nogle Dage efter indfandt mig hos hende for at tale personligt med hende, skælvede hendes Haand stærkt, da hun modtog mig.

Fru v. Bluhme trak sig fuldstændig tilbage fra alt efter Mandens Død, man sagde, at hun ligefrem var bleven menneskesky og alle havde den dybeste Medfølelse med den unge, ulykkelige Kvinde. Hertil bidrog ogsaa en Del, at Offenligheden begyndte at beskæftige sig vel meget med hendes Navn.

Først begyndte de velunderrettede Sensationsblade at slaa paa, at han i Virkeligheden var insolvent, da han døde. Meddelelsen, der hurtigt blev bekræftet paa Børsen, blev suppleret med Rygter om, at han havde vovet sig ud i de vildeste Spekulationer. Og faa Dage efter begyndte Bladene at fremsætte Gisninger om, at det ved hans pludselige Død ikke var gaaet helt naturligt til; han var fuldstændig ruineret, skrev man. Døden var hans eneste Udvej.

Paa dette Tidspunkt forlod Fru v. Bluhme Landet. Hun vilde rejse over til sin Familje i England, hed det, for ikke at se paa alt det

Smuds, der blev kastet over hendes Mands Minde. Hun tog sin Privatformue og den Sum, der var bleven hende udbetalt af „Albany“ ved Mandens Død, med sig.

Rygterne om, at han havde begaaet Selvmord blev snart slaaet til Jorden ved Lægeerklæringer og ved at de Folk, der var interesserede i at hans Navn ikke blev fuldstændig ødelagt, skred kraftigt ind. Men paa mig havde Sagen alligevel gjort et underligt Indtryk.

Man siger om mig, at jeg har en fin Næse. Jeg troede det selv allerede den Gang, og det var mig ganske ubegribeligt, at det, der var sket, kunde være sket, uden at jeg havde haft en Forudfølelse deraf. Jo mere jeg tænkte over Sagen, desto mindre troede jeg paa et saadant Spil af Skæbnen, som det v. Bluhmes Sag syntes at være.

Jeg havde følgende Fakta at regne med: v. Bluhme havde en Maaned før sin Død, mens han endnu var rask, pludselig assureret sig for en meget høj Sum. Han havde selv paa det Tidspunkt vidst, at han pekuniært var en ruineret Mand, mens alle andre troede, at han var solid. To Læger havde givet Attest for hans Helbredstilstand en Maaned før en af vore berømteste ældre Videnskabsmænd attesterede, at han var død af et Hjærteslag.

Jeg kunde ikke frigøre mig for den Tanke, at alt dette ikke var tilfældigt, men at en Beregning, der var klogere end min, havde styret Skæbnen. Imidlertid sørgede jeg for, at mit Selskab intet fik at vide om mine Skrupler. Ti Gange hellere arbejde for et Selskab, der lider store Tab, end for et, der laver Ophævelser ved en Udbetaling.

Imidlertid blev v. Bluhme Sagen snart glemt, og jeg gjorde adskillige mere glimrende Forretninger for mit amerikanske Firma. Men en Dag skete der noget, som paa en mærkelig Maade skulde kalde den mystiske Assurancesag tilbage i min Erindring.

En større Jærnbaneulykke og Oprettelsen af et nyt Ulykkesforsikringsselskab havde et Aarstid efter v. Bluhme Affæren kaldt mig til Canada.

En Dag just som jeg stod oppe paa et Assurancekontor i Montreal, kom der en Herre ind, som jeg syntes, jeg havde set før. Nu er det ligefrem en af mine Specialiteter at genkende Folk, som jeg bare har set en eneste Gang. Der var noget ved denne Herre, som forekom mig bekendt. Han var høj, mørk, rank og afmaalt i sine Bevægelser. Han havde Fuldskæg, temmelig langt og lige afklippet forneden, saadan som det er begyndt at blive Mode i Frankrig.

Det var ikke hans Ansigt, jeg genkendte, Trækkene var ret almindelige og et Ansigt kan jo forandres paa Hundreder af Maader; det var hans Væsen, hans Maade at træde paa, hans Haandbevægelser, hans Hoveds Rejsning, kort sagt alt det, der mer end noget andet karakteriserer et Menneske, og som man ikke kan forandre.

Det var mig umuligt at komme i Tanker om, hvor jeg kendte ham fra.

Da han var gaaet, spurgte jeg Direktøren ud om ham.

— Det er en Mr. Merril, en Skotte. Han og hans Hustru var med i Toget, da Ulykken skete. Hun fik sin ene Haand kvæstet lidt, og da hun var forsikret hos os, kommer Manden her paa hendes Vegne for at ordne Sagen. Hun skal være meget smuk, har jeg hørt, men jeg har aldrig talt med andre end ham.

Mens Direktøren stod og fortalte mig dette, gik det ganske langsomt op for mig, hvem Manden var. Jeg ved ikke hvorfor, jeg kom paa de Tanker, hvad det var i Direktørens Tale, der aabnede mine Øjne — maaske var jeg ogsaa kommen i Tanker derom uden at han havde sagt et Ord — men nok er det, at lidt efter saa vidste jeg, hvor jeg havde set Manden før.

Det forekom mig imidlertid saa utroligt, i den Grad i Strid med al sund Fornuft, at jeg for en Gangs Skyld tvivlede paa min egen Evne. Min Iagttagelsesevne maatte have bedraget mig denne Gang. Den Mand, som jeg mente at have genkendt, skulde være v. Bluhme, som for et Aar siden var afgaaet ved Døden i Berlin, og hvis Begravelse jeg selv havde overværet.

Det maatte jo være umuligt.

Alligevel slog jeg mig ikke til Ro med den Tanke, at der ikke kunde ske Mirakler i vore Dage. Der havde været saa mange mærkelige Omstændigheder knyttet til v. Bluhmes Død og den Assurance, som jeg havde haft med at gøre, at eg i Grunden ikke kunde undre mig, om den Sag endnu kunde byde paa et Par Overraskelser.

Jeg bad Direktøren om Tilladelse til at ordne alt fornødent med Mr. Merril.

— Ja, men han kommer selv herop igen med Papirerne underskrevne, sagde Direktøren.

— Jo, Hr. Direktør, men det er netop for at komme ham i Forkøbet og faa Lejlighed til at aflægge ham et Besøg, hvor han boer, at jeg gærne vilde overtage Sagen. Jeg skal sige Dem, jeg tror, jeg har truffet hans Hustru tidligere.

— Naa, saaledes, ja saa værsgod, sagde Direktøren smilende. — Kan jeg skaffe Dem en Anledning til at forny Bekendtskabet med den smukke Dame, saa vil jeg ikke staa Dem i Vejen.

Den næste Dag lod jeg mig melde hos Mr. Merril. Jeg sagde naturligvis ikke mit Navn, men gav blot Tjeneren mit Kort fra Assuranceselskabet.

Jeg blev ført ind. Mr. Merrild var ikke hjemme, men Fruen vilde modtage mig.

Et Øjeblik efter stod jeg Ansigt til Ansigt med Fru v. Bluhme.

Hun blev aldeles hvidgul i Ansigtet, da hun saa mig. Det slog mig, at hendes Mand maatte have fortalt hende om Mødet, og at hun nu anede, at jeg havde kendt ham, siden hun saa mig her.

Jeg forstod, at jeg var gaaet for rask frem. Den Tanke, der var slaaet ned i mig, havde været saa usandsynlig, at jeg blot for enten at faa den bekræftet eller blive den kvit, havde glemt alle Forsigtighedsregler. Og da jeg nu til min store Forbavselse stod overfor det mærkelige Faktum, at Mr og Mrs. Merril var identisk med Hr. og Fru v. Bluhme, var jeg ganske uforberedt. Jeg vidste, at det var min Pligt at bevise dette og skaffe Svindleren Hr. v. Bluhme i Fængsel; men jeg havde allerede røbet mig selv.

Hun blev aldeles hvidgul i Ansigtet, da hun saa mig.

Jeg fandt, at det under de Omstændigheder var bedst at gaa lige til Sagen, ikke spille Komedie, men sætte haardt mod haardt.

— Men det er jo Fru v. Bluhme, sagde jeg forbavset.

Hun bar den ene Haand i Bind, men bød mig med en Bevægelse af den anden at tage Plads.

— Jeg hedder nu Fru Merril, sagde hun, da hun var bleven nogenlunde Herre over sine Følelser.

Jeg lod selvfølgelig, som om jeg troede paa hendes Forklaring.

— Naa, undskyld, jeg vidste ikke — jeg — troede, stammede jeg.

— Det undrer Dem vel, fortsatte hun, — men det er ogsaa kun en Maanedstid siden.

Jeg havde egenlig ventet, at hun skulde benægte sin egen Identitet og saa havde Sagen jo været klar nok; men nu var hun saa klog kun at benægte Mandens.

Pludselig fik jeg en Ide.

— Kan jeg faa Deres Gemal i Tale, Frue? Jeg har en Forretning at foreslaa ham.

— Ikke godt, svarede hun med en Stemme, der paany begyndte at ryste paa Grund af den Angst, mine Ord fremkaldte. — Han er rejst bort et Par Dage. Han rejste i Morges.

— Det var da kedeligt. Men sig mig, Frue, er Deres Gemal assureret?

Hun gik helt fra Samlingen.

— Nej — ja — det ved jeg virkelig ikke.

— Tror De ikke at han, naar han hører — ja undskyld at jeg berører det Frue — tror De ikke, at naar jeg fortæller, det var mig, der assurerede Hr. v. Bluhme — —

Hun afbrød mig. Samtalen var hende aabenbart uudholdelig, blot fordi hun ikke kunde blive klar over, hvor hun havde mig.

— Jeg beder Dem min Herre, sagde hun, — skaan mig for at tale om de Sager. Jeg — jeg ved saamænd ikke engang om min Mand er forsikret, og jeg ønsker ikke at vide det. Saasnart han kommer tilbage, skal jeg sende Bud hen paa Selskabets Kontor.

Jeg var nu sikker i min Sag; men saa uheldigt stillet som vel muligt. Det værste der overhovedet kan hænde en Opdager er, at Forbryderne opdager ham, før han opdager dem. Saaledes var det gaaet mig Havde jeg tænkt mig, at min Mistanke vilde blive bestyrket, havde jeg baaret mig helt anderledes ad.

Efter nogen Overvejen blev jeg enig med mig selv om at telegrafere til Albanys Hovedkontor i Boston alt hvad jeg vidste, for at Selskabet selv paa de Fakta, jeg kunde give det i Hænde, kunde sætte Politiet i Bevægelse.

Direktøren svarede tilbage, at han telegrafisk havde sikret sig Privatopdagere og officielle Politimænd, der ikke vilde slippe Mr. og Mrs. Merril af Syne — jeg vilde sandsynligvis øjeblikkelig faa Besøg af Politiet, som jeg saa kunde arbejde sammen med. Desuden anmodede man mig om straks telegrafisk at sætte mig i Forbindelse med Berlin og for enhver Pris faa

udførlige Oplysninger af den Læge, der havde udstedt v. Bluhmes Dødsattest.

Mr. Merril blev hurtig funden af Opdagerne. Han opholdt sig i en lille By i Nærheden af Montreal, hvor han øjensynlig ikke havde andet at gøre, end at gemme sig til Faren var drevet over. Da først Opdagerne havde fundet ham, blev han bevogtet tidligt og silde.

Jeg fik næste Dag Telegram fra Lægen i Berlin, som erklærede, at han aldrig havde set Hr. v. Bluhme før den Dag, paa hvilken han udstedte Dødsattesten. Han var bleven ringet op sent om Aftenen og kaldet til v. Bluhmes Hjem, hvor han fandt Fruen opløst i Graad, og Herren liggende død i sin Seng. Der var ingen Tvivl om, at Manden var død, derimod maatte han erklære, at hans Formodning om, at det var Hr. v. Bluhme, han havde udstedt Attest for, kun var bygget paa de Papirer, der blev forelagt ham, og paa Hustruens Udsagn, men mer forlangte man jo heller ikke af en Læge.

Det blev Berlins største Skandale, som nu blev afsløret. Det amerikanske Forsikringsselskab forlangte, at det tyske Politi paa Grundlag af det Bevismateriale, der allerede var fremskaffet, skulde udstede et Arrestdekret mod Sagfører Arthur v. Bluhme. I Begyndelsen nægtede Politiet at have med Sagen at gøre, men da Pressen tog kraftigt fat paa Sagen og beviste, hvorledes det havde været nødvendigt for Hr. v. Bluhme at gøre sig usynlig, hvis ikke Ruin og Vanære skulde komme over ham, og da alle de besvegne Kreditorer trængte paa, blev man nødsaget til paa Mistanke at udstede et Arrestdekret.

v. Bluhme saavel som hans Hustru blev nu arresterede i Canada og efter de sædvanlige Formaliteter udleveret til det tyske Politi.

Den Skandaleproces, der fulgte efter, var ganske enestaaende.

Det viste sig, at den smukke Fru v. Bluhme havde spillet lige saa stor en Rolle ved Bedrageriet, som hendes Mand. For god Betaling havde han paa et Hospital skaffet sig et Lig. Samme Aften, som det var bleven bragt ind i hans Hus, havde han iværksat sin Flugt til England i Forklædning, og Fru v. Bluhme blev tilbage og spillede den sørgende Enkes Rolle.

Jeg kan vanskelig udtrykke min Beundring for denne Kvindes Forstillelseskunst. Først den Komedie, hun spillede for Lægen, saa Komedien ved Begravelsen, saa den Sorg og Skamfuldhed hun lagde for Dagen, da man begyndte at pille ved hendes Mands hæderlige Navn. Jo, hun spillede virkelig fint.

Men det var ham, der havde faaet Ideen, udklækket Planen og sat det hele i Scene, et saadant Talent burde have været anvendt paa en bedre Maade.

Hr. og Fru Bluhme fik lige stor Straf, et Par Aar hver, og saa blev de selvfølgelig dømte til at tilbagebetale „The Albany Company“ de 300,000 Mark.

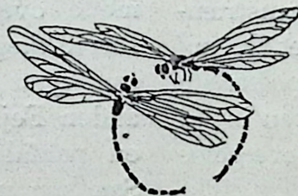
Og ved d'Herrer saa, hvad der er det allermorsomste: det lykkedes Hr. v. Bluhme faa Aar efter at afviklede ikke blot sin Gæld til „Albany“, men ogsaa at klare en Mængde af de Kreditorer, der led Tab ved hans uventede Død.

— Hvorledes dog det? spurgte vi.

— Jo, da Fængslets Porte aabnede sig for ham, var han klog nok til ikke at søge at gemme sig for Verden. Tvertimod han optraadte paa en Maade saa ingen var i Tvivl om, overalt hvor han færdedes, at den Herre var den bekendte Sagfører Bluhme, som lavede det store Kup. Selvfølgelig kunde han ikke blive Sagfører mere, men han kom hurtigt ind paa sin rette Bane.

— Hvad blev han da til?

— Han blev Assurancemand. Der var en Mand med Blik for hans Evner, der engagerede ham, og den Mand, det var mig. v. Bluhme tjener nu undertiden mere end jeg. Han er Chef for mit amerikanske Hovedkontor i Chikago. Jeg begaar ikke nogen Indiskretion ved at fortælle det, for han har saamænd ikke gjort sig den Ulejlighed at skifte Navn. Han har grundfæstet sit Ry for Dygtighed og Opfindsomhed og vist, at det er hans Agt altid at holde sig paa den rette Side af Lovparagraferne.

EN ASKET

AF THOMAS P. KRAG   TEGNINGER AF LOUIS MOE

I.

Jeg er nu i Paris, og i denne By skulde jeg da kunne glemme alle brydsomme og indviklede Affærer. Men den aparte Oplevelse, jeg havde paa Jernbaneturen forleden, forfølger mig og lader mig uden Ro.

Naa . . . jeg glemmer den vel . . .

Men lad mig nedskrive den. Kanske det kan hjelpe mig til at blive den kvit. Blive kvit særlig ham, Asketen, med de besynderlige Øine og det uforklarlige Smil.

Tro nu ikke, om De beslutter Dem til at læse Historien, at De faar lære store Begivenheder at kjende. De vil ikke høre Revolverskud. Ingen trækker i Allarmstrængen og giver Nødsignal. Og dog, et Drama udspilledes alligevel i den stille, polstrede Kupe . . . én var sikkert i Nød; men ingen hørte det af hans Mund, ingen Bevægelse forraadte ham der han sad.

II.

„Phi—i—i—i!“ det peb langtrukkent. Toget skulde afgaa. Man tog hurtig Afsked. Man kyssedes og nikkede. En, to, tre! alle Døre sloges i igjen, én efter én, med dumpe Smeld.

Og langsomt gled Toget ud . . .

Der var fire i Kupeen foruden mig. Paa min venstre Side sad en fed, gammel Dame, som straks lagde sig til at sove og ganske ugenert sparkede paa mit Plæd. Lige overfor mig sad tre Mennesker, to Mænd og en ung Kvinde.

Jeg saa et Øjeblik paa de tre.

Den ene Mand var meget bleg og mager. Jeg har sjeldent set slige spidse Knæ. Hans Kindben var udstaaende, saa Huden strammede over dem og blev blaahvid, noget sort Skjæg hang glansløst i hans Ansigt som tynd Hesteman. Han havde en eller anden Fejl i sine Øine. Han skjelede paa en paafaldende Maade med dem begge. Saa han nogen ret ind i Ansigtet, forenedes Blikket fra begge hans Pupiler til ét, saa det sandfærdigen saa ud som et stort Dobbeltøje stirrende paa én . . . og stirrede saa vedholdende, at det generede.

Jeg tør ikke udtale nogen Formodning om hans Livsstilling eller nogetsomhelst andet. Jeg ved blot, at hans Ansigt og hans Skikkelse virked paa mig, saa jeg blev ubehageligt nervøs. Jeg tror, jeg har set et lignende Ansigt paa Billeder, der fremstillede Munke, som var bange for Livet og som samtidig pirredes af sygelig Livsbrynde. Jeg har særlig set hans Udtryk paa gamle Kirketavler forestillende den hellige Antonius, der til højre havde Døden og den flængende Svøbe, til venstre havde Vellysten og alle Syndens Tillokkelser — og som i Grunden elsked dem begge.

Hun som sad ved hans Side, var hans unge Kone. Det hørte jeg snart af Samtalen.

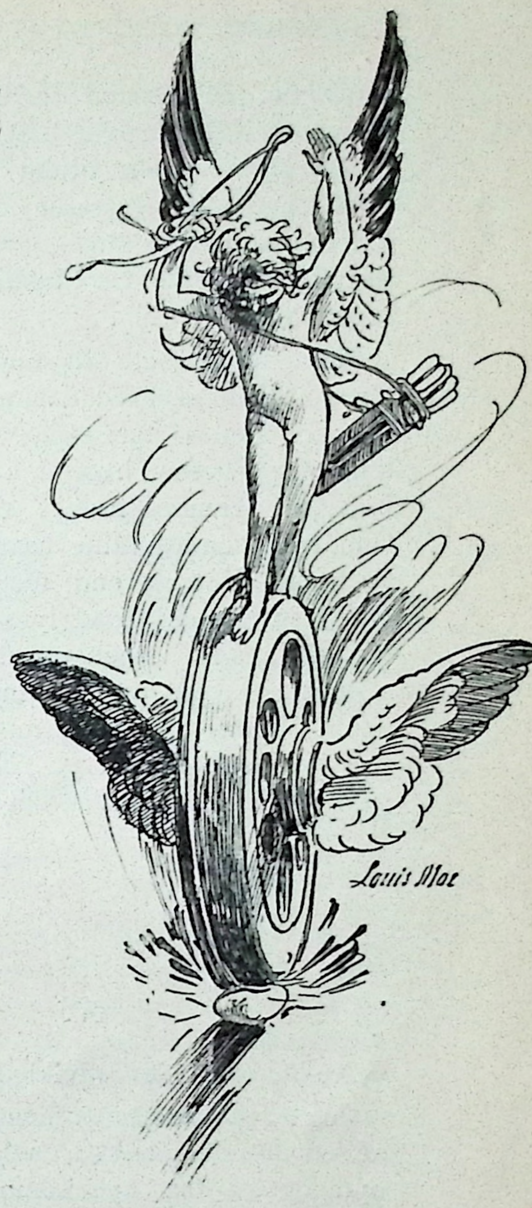
Hun var bedaarende. Det lidt lade Udtryk i hendes Ansigt, hendes mørke Øjne, der tidt løftedes med et Smil, et meget sanseligt Smil, som husked hun sin sidste Henrykkelse og længtes efter næste, hele hendes nydelige Person, der syntes gjennemlyst af stille men rasende Livsbegjær — alt hos hende danned den Kvinde, i hvis Nærhed Mændene blir urolige, stille urolige, naar hun er Dame og fører sig ulasteligt, forbitret urolige, om hun allerede er en andens.

Og han havde altsaa vundet hende — Asketen med det store Dobbeltøje. Hvad var Grunden, mon?

„Hm," tænkte jeg ved mig selv der jeg sad, „en slig smuk Kvinde som hun har vel faaet nok af kjække Kavallerer og almindelig Kurtise. Hun længes vel efter Tilbedelse, Tilbedelse i Støvet . . . og det kan vel han give hende, Manden med det blege Ansigt og den begjærlige Mund. Det kan vel han give hende som ingen anden. Hans Dobbeltøje kan vel stirre hende fordærvet . . . Dobbeltøjet, havde ikke Kyklopen sligt et? Hvem ved om ikke Asketen skjuler en Kyklop bag sit magre Udseende.

III.

Lad mig, medens jeg husker det, nævne, at da jeg paabegyndte den lange Jernbanetur, sad Parret alene og snakked sammen og var tilsyneladende rolige og lykkelige.

Det var, medens vi holdt ved en belgisk Station, at den Mand kom ind som jeg før nævnte som den fjerde i Kupeen.

Han var en af de unge Mænd, der nok kan være stærke, men som dog har noget kvindeagtigt ved sig, en af de lykkelige som næsten alle Mandfolk hader, men som mange forfinede Kvinder elsker . . . og som gjengjælder Mandens Had og Kvindens Kjærlighed, ja som først rigtig lever og aander, naar der er Kvinder til Stede, som de kan erobre.

He, denne unge Fyr! Han kom ligegyldig ind i Kupeen. Han havde vist ingen Illusioner knyttet til den Tur. Til Overflod var Asketen og den fede sovende Dame de første han saa . . . han vented sig næppe mere.

Men saa oplodes pludselig hans Øine, og han blev den unge Frue var. Og fra nu af var han en anden. Hele hans Væsen blev et andet. Nu saa man først, at han var en vakker ung Mand, nok fin som en Frøken, men stærk og gylden og livsgrisk. Hans Øine blev faste, hans Træk blev kjække og vaagne. Hele hans Væsen rørte sig og levede.

Det var tydelig nok den unge Frues Nærvær som virkede alt dette paa ham. Men

tro ingen, at han lod det komme tydeligt frem . . . Nej, han var meget velopdragen. Ingen Mine, ingen utidig Stirren. Hans Øjne forvilded sig ligesom tilfældigvis bort did hun sad; men da — hvor han i et hastigt Nu nød hendes Skjønhed, hvor han suged hende ind! . . .

Mærked hun det? Jeg tør svare Ja mange Gange. Hun mærked den unge Mands begjærlige Bøn — saa stille den end fremkom. Og jeg saa, hvor den behaged hende inderlig. Hendes Ansigt var det samme som før, hendes Mine havde endog et alvorligere Udtryk end før; men hendes Øjenlaag dirred, og et lynsnart Blik skjød nu og da ud . . . hen paa ham? hm, vanskeligt at svare paa . . . maaske hun saa ud af Vinduet . . . eller mon hun ikke saa paa den fede Dame? . . . Eller ramte alligevel Blinket ham der ligeoverfor? . . .

IV.

Nu begynder det indviklede ved Historien.

Jeg er sikker paa, at hendes magre Asket af en Mand mærked, at hans Frue var optaget af den nyankomne. Han kunde mærke hendes pludselige Tavshed, han kunde maaske høre en Forandring i hendes Stemmes Tonefald, han kunde maaske se . . . ja hvad kunde han ikke se? Sligt Kyklopøje han havde! Det kunde da sikkert indfange de skjulteste Ting. Det kunde desuden være allestedsnærværende, lade som om det saa i Gulvet og i Virkeligheden udspejde Taget, lade som højre Side var den interessanteste og i Virkeligheden give Agt paa venstre Side. Ja kortsagt, hvem Fanden kan kontrollere et Dobbeltøje?

Jeg tror kortsagt, at han forstod, at den unge fremmede Mand og hans unge Frue rent ud sagt længtes efter hinandens Mund, om De nogensinde opdager sligt, saa lar De selvfølgelig Manden sidde der og længes og De gir en god Dag i Deres Frues Griller, og senere paa Dag, naar Endestationen er naaet, tiltaler De Fruen lidt kortere end sædvanlig, antyder maaske, at det skal vare en Stund, før hun næste Gang blir med paa Rejse . . .

Men mindst af alt kunde det dog falde Dem, som ærligt Mandfolk, ind at knytte Samtale med den fremmede Mand, som begjærer deres Kone for at kunne presentere hende for ham. Allermindst kunde det falde Dem ind naar De ser, hun allerede er betaget af ham og at han er en vakker og dristig ung Mand . . . og De ved, at De selv hverken er vakker eller dristig . . .

Asketen knyttede Samtale med den fremmede. Han leverede ham sit Kort, fik den fremmedes Kort igjen og presenterede derpaa sin Hustru for ham. Og de talte sammen, de to unge, dæmpet og stilfærdigt og ikke mange Ord ad Gangen; men de talte sammen paa en egen Maade. Deres Stemmes Fald — der var Kjærtegn ved den. Og deres Ord, de drypped som Draaber af Olje i Ilden, saa Ilden slog lifligt og højt.

Manden deltog i Samtalen. Venligt, med smukke Ord og Lader. Han var vist en meget dannet Mand, maaske en lærd Mand. Han deltog næsten den hele Tid.

Men nu og da kunde han tie, og bare høre paa dem. Og omend deres Ord var jævne og almindelige, hørte han og lytted han og hans Øine saa fjernt hen for sig, som efter noget, han ikke kunde naa . . . Og ligeefter kunde de dvæle ved hende, sygt, saart. „Han elsker hende grænseløst“, tænkte jeg. „Hvorfor presentered han hende for den Friskfyr der?“

V.

Nu kommer det uforklarligste af det hele.

„Phi—i—i—i!“ Toget fløjtede, sagtnede Farten og blæste tilslut som en Kjæmpebøffel . . . en lang fræsende Tone, før det standsede.

Her ved denne Station skulde Toget holde en kort Stund, et Kvarter i Højden. Jeg gik udenfor for at lufte mig, og gik frem og tilbage og røgte min Cigar . . .

Rent tilfældigvis ser jeg i en af Ventesalenes Vinduer et Ansigt . . . men hvad, det var jo Asketens Ansigt . . . han gik ud samtidig med mig (jeg vilde ikke gjort som han). Men det var én Ting. Men hvorfor stod han der nu saa rolig? Den Ventesal laa jo nogle Skridt afsides, og Toget skulde jo gaa om faa Minuter . . . Hvor han saa aparte ud der han stod . . . som vented han anspændt paa noget . . .

Nu fløjted en af Jernbanemændene. Toget skulde gaa . . .

Han stod der jo endnu! . . . Hvad, han stod der jo endnu! . . . . „For Fanden!“ raabte jeg og vinked mod ham, „Toget gaar! Toget gaar!“ . . . Og jeg for tilbage og fik netop selv kastet mig paa i sidste Øjeblik.

Og nu fik jeg først tænke efter . . . Nu fik jeg først tænke over, hvad jeg havde seet.

Manden vidste jo, at Toget vilde gaa fra ham. Han var jo blevet igjen med Vidende og Vilje. Han saa jo, at Toget gik. Og han saa, at de to rejste sammen.

„Og han havde smilet! Og hvilket Smil! Var det ikke et sørgeligt Smil? Led han ikke Dødskval i det Øjeblik? Og dog, gassede han sig ikke ved sin Fornedrelse. Smilte han ikke som en Hyæne?

Hvad vidste jeg, hvad begreb jeg? Jeg begreb blot, at nu rejste den Kvinde fra ham, som han elskede, som han slæbte sig i Støvet for. Nu rejste hun med en anden.

Og det var jo hans Værk, at hun rejste slig. Var han ikke en Skurk, en Egoist! Aa, dette hans Smil — mon han ikke følte en egen Nydelse ved denne Bedrift . . , den ynkværdiges Glæde, der ønsker og attraar en større Ynkværdighed. Var ikke denne blege Mand en Forræder, en unaturlig Vellystling, der fraadsede i sin egen Nedværdigelse og Ulykke?

Eller var han noget andet, som jeg ikke forstod. Aa, min Gud, mon ikke det Smil ogsaa aabenbarede en evig Graad, et Ansigt fortrukket som i uendelig Smerte?

VI.

Se, slig tænkte jeg frem og tilbage og frem og tilbage. Jeg kunde ikke blive klar over Tingen. Jeg havde i Farten for at komme med taget en fremmed Kupé i Besiddelse. Jeg maatte søge en Stund, før jeg fandt min egen Kupé igjen.

Da jeg kom derind, sad den unge Frue og talte med den unge Mand. Jeg saa at hendes dejlige Øjne havde grædt nogle Taarer; de var meget blanke. . .

Den unge vakre Mand talte rolig til hende. Han trøsted hende vistnok. Han var nu ikke alene den Mand der attraaede hende, han var tillige hendes Forsvarer. Hun forstod det. Hun erkjendte det ved de Øjne hun gav ham; saa fulde af Kvindens Taknemlighed og Elskerindens Ild.

Jeg lagde Mærke til at den smukke Dame flere Gange saa bort paa mig, som for at spørge mig om jeg kunde fortælle hende noget om hendes Mand. Jeg dristed mig derfor til at tale nogle Ord med. Jeg gav Fruen et Raad. Hun burde spørge efter Telegram fra ham paa næste Station. Rimeligvis sendte han hende Bud. . .

Men kort at fortælle. Da vi kom til næste Station laa der intet Telegram.

Sandt at sige forundred det mig ikke særdeles, . . . ligesom det heller ikke vilde have undret mig om der havde ligget Telegram, Iltelegram. . .

Sluttelig saa jeg den smukke Frue gaa op i en Vogn. Den fremmede Herre fulgte hende. Naturligvis. Han kunde jo ikke lade hende alene i en stor fremmed By. Han var fremdeles meget ung og ildfuld,

men høflig og galant. Rimeligvis gik han i en eneste stor Forundring. Naa, de to ordnede sig sagtens. To og to er fire. Regnestykket er harmonisk og smukt, men ikke meget interessant.

Men mon Asketen? Hvordan mon han havde det? . . . Sad han tilbage og nød paa unaturlig Vis sin Fornedrelse? Eller var hans Sjæl et eneste Smertens Saar?

Se, nu har jeg været i Paris i to Dage . . . og endnu kan den besynderlige Mands Janushoved forurolige mig.

AF DEN ANDEN VERDEN

AF

I. PEERSON

ILLUSTRERET AF *V. JASTRAU*

Min Ven og Arbejdsgiver, Mr. Davis sagde en Dag til mig:

— Har vi hørt noget fra Edward Hunt?

Davis drev en større Forlagsforretning og jeg var hans første Mand.

— Vi har modtaget en ny Fortælling fra ham, den er bedre endnu end de, vi tidligere har modtaget; men han har ikke direkte svaret mig, paa vore Breve til ham.

— Han er naturligvis endnu mere original end de Genier, vi hidtil har haft med at gøre. De har maaske ikke i al den Tid, De arbejdede som Reporter, interviewet en Skabning saa mærkelig som han, min gode Harris.

— Bare jeg kunde faa fat paa ham i fem Minutter —

— Prøv, foreslog Mr. Davis. — November er jo en rigtig rar Maaned at tage et Par Dages Ferie i. Tag op til Pine Corner og gør Hunts Bekendtskab, bliv borte en hel Uge eller længere om De vil saa kan De maaske faa Lejlighed til at gaa lidt paa Jagt med det samme; det skal jo være et godt Distrikt deroppe.

— Jo, vis det gaar an — saa —

— Vist saa — naar De kan forene det nyt-

tige med det behagelige, saa tag den lille Ferie. Jeg forlanger blot, at De skaffer mig noget fra Edward Hunt. Rod hele hans Papirskurv igennem. Lad ham give os en Samling Smaafortællinger — hvad som helst. Han har den rette Gnist og vi har jo allerede et Slags Monopol paa ham.

Saaledes gik det til, at jeg kom til Pine Corner, og et Par Dage efter stod jeg og talte med Stedets Postekspedient, i denne ældre Herres Butik, hvor der lugtede af Kaffe, Sirup og Klipfisk, som i alle Købmandsboder paa Landet.

— Mr. Hunt, sagde han. — Han bor i Rockdale, tre Mil herfra . . . Om jeg kender ham? Han kommer her aldrig selv, en ung Dame, jeg tror det er hans Niece, kommer her paa Bicykle og henter Posten. Der er for Resten ogsaa et Postkontor i Rockdale, saa jeg begriber ikke, hvorfor de benytter dette. Den gamle Mand er vist en sær Fyr,

Jeg takkede for Underretningen, lejede en Cykle hos Byens Smed, og kørte gennem den dejlige Egn til Rockdale. Paa flere Steder gik Vejen gennem et rent Vildnis klædt i Efteraarets prægtige Pragt. Jeg sagtnede Farten lidt for at lade en Vogn indhente mig.

— Ja, det er Hunts Hus, som ligger der, sagde Kusken, da jeg spurgte ham. — Det er lige nedenfor Højen. De skal den Vej omkring Marken for at komme dertil.

Nu begyndte det at regne.

Han piskede paa sine Heste. Træer og Buske svajede for Vinden og den smalle Sti, jeg nu kom ind paa, farvedes mer og mer sort af store tunge Regndraaber.

Oppe paa Toppen af Højen standsede jeg forbavset. Foran mig laa en hyggelig gammel Gaard, lav og langstrakt som saa mange andre, men en eller anden havde af Klippehøjens graa Sten lavet en Tilbygning, som en gammel gothisk Hal eller et Kapel. Stateligt og smukt hævede det sig op over den gamle Bygning, og gamle Elmetræer krandsede dets høje Buevinduer med sine Grene.

En ung Pige traadte ud i Husets Dør. Hun bar et guldindvirket Bælte, og det saa ud som om Guldstænkene gik igen i hendes brune, glansfulde Haar. Som hun stod der vendt imod den stærke Blæst, saa jeg, at hendes Lemmer var kraftige og hendes Bevægelser gratiøse, og Landluften havde givet hendes Kinder den friskeste Farve.

— Nu er det begyndt at regne, Onkel, sagde hun til en eller anden inde i Stuen. — Du er virkelig en god Vejrprofet. Hvordan kunde du dog vide i Morges, at det vilde blive Storm og Regn?

Jeg skyndte mig hen til den unge Dame og gav hende mit Kort.

— Jeg vilde gerne tale med Mr. Hunt, begyndte jeg. — Jeg repræsenterer Forlaget — —

— Ja, ja, afbrød hun mig forskrækket. — Jeg er med, men sig endelig ikke et Ord derom til min Onkel. Tal endelig ikke om hans Arbejder, før jeg kan faa givet Dem en Forklaring.

— Onkel Edward, sagde hun saa til en ældre Herre, som hun gav mit Kort. — Det er Mr. Clark. Han er bleven overfaldet af Uvejret.

Til min store Forbavselse læste den gamle Herre Kortet uden at vise Tegn paa, at han kendte mit Navn igen. Saa sagde han:

— De er velkommen, Mr. Clark. Vi faar saa faa Gæster her. Kom blot ind. De vil blive gennemblødt, hvis De prøver at naa Landsbyen i Aften.

Snart sad jeg i en Lænestol i en hyggelig Dagligstue og havde god Tid til at studere min Vært, den Mand, hvis Arbejder havde gjort saa

— Nu er det begyndt at regne, Onkel, sagde hun til en eller anden inde i Stuen.

stor Lykke i de Tidsskrifter, vi udgav paa vort Forlag.

Jeg kunde ikke lade være at beundre hans prægtige Hoved med de lange, bløde, hvide Lokker. Hans Skæg var ligeledes kridhvidt, og under hans buskede graa Bryn glimtede et Par mørke Øjne med drømmende Udtryk — de saa ud som om de saa, hvad der var skjult for andre Dødeliges Blik.

— Vor dejlige Egn her ligger for langt fra de store Byer for Landliggerne, sagde han; — og jeg er egenkærlig nok til at ønske, at dens Ensomhed ikke maa blive forstyrret. Jeg frygter kun for, at Ensomheden her skal være for triviel for min Niece, skønt hun aldrig har beklaget sig derover. Marian er min Broders Datter, hun er kommen herud lige fra Universitetet for at dele dette Eneboerliv med sin Onkel.

Han saa smilende ind i den unge Piges Øjne.

— Jeg har virkelig fundet, at det er rigtig rart, sagde hun.

— Se hvor behageligt Marian har indrettet det overalt, sagde han, da vi var kommen ind i den inderste Dagligstue.

Vi snakkede om Skolen og om Livet paa Universitetet, mens Mørket faldt paa og Regnen stømmede ned. Et gammelt mandligt Tyende bragte Lampen ind og saa til Ilden.

— Jackson, sig til Ofelia om at lave Aftensmaden færdig noget tidligere i Aften. Jeg har travlt i Aften, sagde den gamle Mand til Tjeneren.

— Oh, er du nødt til at gaa i Aften, Onkel? sagde hans Niece. — Jeg vilde saa gærne have dig her.

— Kære Barn, det er yderst vigtigt. Mr. Clark maa have mig undskyldt. Du maa underholde ham og lade Jackson vise ham hans Værelse. Jeg skal sige Dem, henvendte han til mig. — Jeg skal absolut træffe nogle Venner, og jeg kan ikke narre dem. Vigtige Sager skal netop afgøres i Aften.

— Venter du mange? spurgte Marian.

— Otte eller ti, var Svaret. — Men lad os nu faa lidt Musik.

Marian satte sig til Pianoet og begyndte at spille en dæmpet Melodi.

Jeg sad og spekulerede paa den gamle Mands Ord og tænkte paa, hvad det kunde være for nogle Venner, han talte om. Hvem kunde han vente Besøg af her i det Hundevejr? Og hvordan kunde en Mand som han samle en halv Snes beslægtede Aander paa et Sted som dette? Hvilke vigtige Sager kunde de have at træffe Afgørelse om?

Saa glemte jeg disse Betragtninger for at lytte til den unge Piges Sang. Hendes Stemme var fyldig og klangfuld og var øjensynlig bleven udmærket skolet. Skønt jeg var sulten efter Rejsen, blev jeg helt ked af Afbrydelsen, da den gamle Tjener kom og meddelte, at Aftensmaden var serveret.

Marian bød os smilende til Bords, hvor en ældre Husholderske, sandsynligvis Jacksons Kone, vartede os op.

Under Maaltidet blev min Vært mer og mer tavs og distrait, og straks efter at vi havde spist, undskyldte han sig og trak sig tilbage.

— Skal Deres Onkel langt? spurgte jeg; — det regner jo stærkt.

— Han gaar slet ingen Steder hen, betroede hun mig. — Han samles med sine Venner inde i Biblioteket. Der er en hemmelig Vej, som fører derind.

Hun var bleven helt bleg og i hendes Øjne læste jeg Bekymring.

Da vi atter kom ind i Dagligstuen, vendte hun sig pludselig om imod mig og sagde:

-- Gør min Onkel paa Dem Indtryk af at være sindssyg?

Spørgsmaalet kom mig ganske overraskende. Men jeg svarede dog med Overbevisning:

— Aldeles ikke.

— Ja, jeg kan heller ikke tro, at hans Forstand fejler noget, sagde hun langsomt og eftertænksomt. — Og dog — de Gæster, han venter i Aften, og som han ofte har Sammenkomster med, er slet ikke virkelige Mennesker, men Aander — Sjæle, som har boet her paa Jorden en Gang, nogle af dem er endog døde for Aarhundreder siden.

Jeg sad som forstenet af Forbavselse og stirred paa hende da hun fortsatte:

— Han tror, at de har dannet deres egen literære Kreds, alle de store Forfattere som har levet her paa Jorden. Et eller andet Sted i den anden Verden mener han, at de skriver og udgiver deres Bøger for højere Væsner end Jordens.

Hendes Stemme skælvede og hendes graa Øjne blev mørkere og klarere.

— Ofte synes jeg, at det maa være sandt, hvad han tror. For ham er det den reneste skæreste Virkelighed. Han skriver selv kun for disse Væsner og tror, at hans Arbejder bliver udgivne i Aandernes Verden. Han føler, at han er i særlig høj Grad bleven hædret, fordi han, der endnu kun er et skrøbeligt Menneske, er bleven optaget i de store Aanders Kreds.

— Men vort Forlag har jo nu i et Par Aar trykt hans Arbejder, sagde jeg.

— Ja, men det er mig, der har sendt dem. Jeg har listet mig ind i hans Bibliothek og laant hans Manuskripter og kopieret dem, uden at han har haft Anelse derom. Han har endnu Hundreder af Manuskripter liggende.

— Og han aner ikke en Smule om den Sukces, han har haft?

— Han bryder sig ikke Spor om Sukces blandt Menneskene.

Han ved at hans Arbejder er gode, men han har altid nægtet at sende dem til en Forlægger. Han tror jo, at alt hvad han har skrevet er blevet offenliggjort i en anden Verden og har opnaaet en ærefuld Plads der.

Hun smilte, da hun sagde dette, og fortsatte:

— Men Aander er ikke gode Betalere, og min Onkel har sat hele sin Formue fast i sit Bibliothek. Min Fader efterlod mig tilstrækkeligt til at jeg kunde fuldende mine Studier, men da det stod mig klart, at jeg vilde komme til at forsørge mig selv, lagde jeg mig efter Stenografi og Maskinskrivning. Jeg kom først paa Besøg her hos min Onkel og opdagede saa, hvor meget han trængte til at have mig i Huset. Jackson og Ofelia gør, hvad de kan for ham, men de forstaar ikke at skabe Hygge omkring ham. Onkel har kun haft Tanke for sine Bøger, og jeg havde ikke været her ret længe før jeg opdagede, at hans Bankkonto var meget langt nede. Jeg forsøgte at tale fornuftigt med ham derom, men De kan tænke Dem, han sagde at han havde travlt med den Fortælling, De ved, der hedder „Florence“, den foregik paa Dantes Tid og Dante selv gav ham Oplysninger om sin Tidsalders Sæder og Skikke. Tænk Dem, han gik og talte med den afdøde florentinske Digter. . . .

Hun lo, men blev saa igen alvorlig og spurgte:

— Tror De saa, at han er gaaet fra Forstanden?

— Det er jo underligt — en fiks Ide — men han er jo normal paa alle andre Omraader — og hans Evne til at sætte sig ind i og skildre tidligere Tiders Liv er beundringsværdig og har vakt stor Opsigt.

— Mit Værk er endt, sagde han i en træt Tone.

— Ja, det ved jeg, sagde hun; det maa vel være fordi han har læst saa meget. Han lever blandt sine Bøger og synes at have mistet al Interesse for Jordelivet, der rører sig omkring ham. Naa, jeg indsaa hurtigt, at vi snart vilde komme til at mangle Penge til det tørre Brød i Huset, og saa tog jeg Sagerne i min Haand. Jeg havde min Skrivemaskine med mig og gav mig nu til at kopiere nogle af Onkel Edwards Manuskripter og sendte dem til Dem. Jeg fik dem godt betalt, syntes jeg, og sendte Dem derfor flere. Grunden til at jeg benyttede Pine Corners Postkontor var kun den, at Onkel saa ikke saa let vilde opdage min Korrespondance. Hidtil har det været min Hemmelighed ganske alene, men jeg er glad ved at have fundet et Menneske at betro den til.

— Ja, jeg er mer end glad over, at De har betroet Dem til mig, sagde jeg. — Vi har jo nok allesammen paa Kontoret haft en Følelse af, at der var noget usædvanligt ved Edward Hunt; og jeg kom ogsaa hertil for at faa noget at vide om ham — vi er jo dog hans Forlæggere. Det vilde for Resten interessere mig at se hans Bibliothek. Tror De, det kan lade sig gøre?

— Jeg er i al Fald sikker paa, at han ikke selv vil invitere Dem derind. Det har han helt og holdent viet til sine Gæster fra den anden Verden. Men det er vel ikke altfor forkert af mig at vise Dem det ved Lejlighed. Hvis vi ser vort Snit dertil, saa gaar vi derind i Morgen.

Og med et hensynsfuldt Udtryk i sit kønne Ansigt, afbrød hun nu Samtalen.

— De maa jo være træt efter Rejsen. Nu kalder jeg paa Jackson, for at han kan vise Dem deres Værelse.

Uvejret varede hele den næste Dag. Mr. Hunt behandlede mig paa den mest forekommende Maade og konverserede en Del ved Frokostbordet. Han syntes ogsaa med Interesse

at lytte til, hvad jeg fortalte om Hovedstaden og hvad jeg bragte paa Bane af politiske Spørgsmaal og Samfundsspørgsmaal; men før Maaltidet var helt forbi, var han dog atter fordybet i sine egne Tanker.

— Jeg faar en meget travl Dag i Dag Mr. Clark, sagde han. — I Anledning af et Værk, jeg netop har lagt den sidste Haand paa, skal jeg have en Sammenkomst med mine Udgivere. Jeg haaber dog, De vil blive boende en lille Tid hos os. Min lille Pige har det jo saa ensomt og er saa fornøjet over Deres Selskab. Hun vil nok forkorte Dem Tiden. Du skulde synge og spille lidt for ham, Marian!

Hun lo, da han sagde det, og hun greb hans Haand og klappede den.

— Du tror ogsaa, at alle er lige saa tossede efter at høre mig synge, som Du selv er.

Vi saa ham ikke mere den Dag. Men hvis behageligt Selskab kan gøre Jorden til et Paradis, saa havde jeg fundet mit. Dagen forekom mig kun altfor kort, og da vi om Aftenen sad i den hyggelige, lune Stue, var det som om jeg havde kendt Marian saa længe, jeg havde levet. Hun var Idealet, som jeg havde længtes efter alle Dage og set i mine skønneste Drømme,

Senere kom Mr. Hunt ned. Han var saa bleg og saa udslidt ud, og Marian sagde ængstelig:

— Du er ikke rask, Du har overanstrengt dig.

— Mit Værk er endt, svarede han i en træt Tone, — det var meget betydningsfuldt.

Paa vort Forlagskontor havde vi ofte haft Følelsen af, at der maatte være en Del Mystik knyttet til denne Mands Liv, og da jeg nu sad sammen med ham i Skæret fra Kaminens røde Gløder, følte jeg Mystikkens Magt over mit Sind.

— Jeg maa gaa til Ro, sagde han og rejste sig. — Jeg er meget træt . . . Marian, vil Du sige til Jackson om at sove inde hos mig i Nat.

— Han forlanger aldrig, at Jackson skal sove i hans Værelse uden, naar han føler sig meget syg, sagde Marian efter at han var gaaet.

Hun og jeg blev siddende endnu i nogen Tid. Saa fik jeg en Ide.

— Kunde det ikke lade sig gøre, at jeg fik Biblioteket at se nu? spurgte jeg. — Han er maaske derinde selv hele Dagen i Morgen.

— Ja, det er sandt, sagde Marian, — vi faar maaske ikke en bedre Lejlighed dertil. Ja, lad os gaa.

Vi tog hver en gammel Messinglysestage for ikke at tænde Lampe inde i Biblioteket.

Saa gik vi gennem Dagligstuen og Forstuen, op gennem en lang Korridor, som endte ved Indgangen til den gotiske Fløj.

Min Fører standsede. Hun samlede sin Kjole om sig for at stige et Par Trin op, og vendte sig nu om mod mig. Lysets gule Skær gav hendes brune Haar en pragtfuld Glans og fremhævede de klare Øjnes Skønhed.

— Se, sagde hun, — nu staar vi ved Indgangen til den mystiske Verden . . . Men, hvad er det? Deres Lys er gaaet ud. Tænd det her.

Hun holdt sit Lys hen til mit og saa mig smilende ind i Øjnene, saa steg hun op og aabnede Døren.

Jeg traadte ind i et Værelse, hvor der var saa højt til Loftet, at jeg forbavsedes. Overalt var der Skabe fyldte med Bøger, og over Skabene hang smukke, gamle Malerier. Hist og her skimtede jeg ogsaa Marmor- og Bronce-Figurer.

Marian sagde:

— Ja, her er hele hans Formue.

Hun satte Lyset paa Skrivebordet midt i Værelset. Jeg saa, at Bordet var af Mahogni, og gav mig til at undersøge dets prægtige Udskæringer.

— Han samles med sine Venner omkring dette Bord, bemærkede hun og pegede paa en Mængde Stole, der stod som om de, der havde siddet i dem, lige havde skudt dem tilbage og rejst sig.

— Er De sikker paa, at her ikke har været nogen? spurgte jeg. — En eller anden Gæst fra Byen?

— Min Onkel har kun faa Bekendte, og naar nogen besøger ham, saa bliver de altid lukket ind i Dagligstuen, aldrig her.

Jeg var just i Færd med at undersøge Indholdet af Boghylderne, da hun gik hen til et Hjørne af Værelset, hvori der stod et gammelt Uhr paa Gulvet.

— Kom her hen med Deres Lys, sagde hun. — Manuskripterne ligger dels gemt i Uhrkassen, dels i den gamle Kiste.

Jeg løftede Laaget op paa en messingbeslaaet Kiste og fandt den fuld af Pakker med tætbeskrevne Ark.

— Nogle af dem har jeg afskrevet, andre har jeg slet ikke læst, sagde Marian. — Men alle de, der ligger i Uhret har De faaet tilsendt.

Hun aabnede Døren til Uhrkassen, og jeg gav mig til at studere Manuskripterne med den Interesse, man altid nærer for Originalerne til Arbejder, der har vundet Ry.

Manuskriptrullerne laa tæt stablet op mellem Lodderne paa det gamle nu tavse Uhr.

Pludselig hørte vi, just som vi lod Manuskriptpakkerne gaa fra Haand til Haand, en metalklirrende Lyd over vore Hoveder. Og derefter begyndte det gamle Uhrværk at dikke langsomt og majestætisk.

Jeg følte det som om en livløs Genstand pludselig var bleven besjælet og var begyndt at tale.

Marian og jeg saa alvorligt paa hinanden.

— Det har ikke gaaet i mange Aar, sagde

hun. — Vi maa have sat det i Gang ved at røre ved Lodderne.

Hun lukkede for Uhrkassen og vi stod og saa paa Viserne, der begge viste tolv.

Jeg tog mit Uhr frem.

— Det er næsten rigtigt, sagde jeg, — mit Uhr mangler kun fem Minutter.

Pludselig, som vi stod der og saa paa Uhret uden at kunne komme os af vor Forbavselse, kom der en underlig Følelse over mig.

Skønt alt var dødstille og kun Uhrets Tik-Tak lød i mit Øre, syntes jeg, at der var andre i Værelset end Marian og jeg.

Jeg vendte mig om og kom derved til at vælte mit Lys, som gik ud, og der var nu næsten ganske mørkt i den Ende af Salen, hvor vi stod.

Marian maa vel have haft den samme Fornemmelse som jeg, thi pludselig følte jeg hendes Haand gribe om min Arm og hun trykkede sig ængstelig ind til mig.

Jeg hørte nu tydeligt, at nogen traadte ind og saa, at Lyset, som stod henne paa Skrivebordet flimrede som om nogen gik forbi.

Marian udstødte et lille Skrig og lænede sig mod Uhret.

Saa fattede vi os og gik frem mod Lyset og saa smilende paa hinanden, som om vi vilde bede om Undskyldning, fordi vi to voksne Mennesker i den Grad kunde lade os overmande af vore Følelser.

Jeg følte hendes Haand gribe om min Arm og hun trykkede sig ængstelig ind til mig.

Saa opdagede vi pludselig, at Uhret var gaaet i Staa igen.

Jeg løftede Lyset for at se derhen. Det gule Skær faldt paa en hvid Marmorbuste af Shakespeare. Alt laa dødt og roligt, som da vi kom.

— Jeg er nu alligevel angst, sagde Marian. — Lad os komme herfra. Det var, som om det var Onkel, der gik igennem Stuen.

— De ryster jo helt. Men her er ogsaa koldt lad os gaa ind ved Kaminen i Dagligstuen.

Jeg fulgte Marian til Dagligstuen. Hun smilte hele Tiden for at jeg ikke skulde mærke, hvor bange hun i Virkeligheden var.

— Hvordan mon Onkel Edward har det? sagde hun, da jeg havde faaet hende placeret i en magelig Lænestol foran Kaminilden. — Det er ham, jeg hele Tiden er bekymret for, derfra stammer al min Nervøsitet.

— Han vil vaagne og være rask som sædvanlig imorgen, sagde jeg for at berolige hende.

— Alene den Maade, hvorpaa han i Aften sagde: Mit Værk er endt, gjorde mig bange, fortsatte hun.

I dette Øjeblik hørte vi Lyden af tunge Trin. Der var nogen, der løb ovenover paa Gangen og ned ad Trappen. Døren ind til Spisestuen blev revet op og Jackson kom ind. Han var kun halvt klædt paa og havde et forvildet Udtryk i Ansigtet. Han skælvede saa han næsten ikke kunde staa paa Benene.

— Herren er vist død! raabte han. — Jeg tror Herren er død!

Marian skjulte Ansigtet i sine Hænder og græd stille:

— Jeg tænkte det nok, sagde hun, — jeg var næsten sikker paa det.

Jeg fik Jackson bragt saa meget til Besindelse, at han kunde fortælle mig, hvad der var sket.

Han havde ligget paa en Sofa, og var endnu ikke faldet i Søvn, da han syntes, at han hørte Herren staa op og gaa. Men da han saa hen til Sengen, saa han, at Herren laa ganske stille og sov. Han var dog ikke rigtig beroliget og stod op og gik helt hen til Sengen, hvor han saa havde opdaget, at Mr. Hunt laa og var død.

— Lad os gaa derop, sagde jeg til Marian. — Maaske er han blot syg. Kom og vis mig derop.

Marian fulgte mig, skønt jeg kunde se, at hun ikke gjorde sig noget Haab om, at der var noget at gøre.

Da jeg havde undersøgt hendes Onkel, tvivlede jeg ikke længer, jeg vidste Edward Hunt var død.

Marian vilde have Bud efter en Læge og da saavel Jackson som Ofelia var ganske ude af sig selv over Begivenheden, maatte jeg selv af Sted.

Jeg fandt snart en Doktor og han tog straks med mig. Han konstaterede, at Edward Hunt maatte være død ved Midnatstid.

Lægens Søster lovede senere at flytte ind i Huset hos Marian og bo hos hende til Marians Tante fra Syden kunde komme.

Til mig sagde Marian den næste Dag:

— Vil De ikke nok blive her? Han holdt af Dem og stolede paa Dem, og jeg er sikker paa, det vilde glæde ham at vide, at De blev her.

En dyb Rødme farvede hendes Kinder, da hun tilføjede:

— Det vil ogsaa være mig en stor Trøst at have Dem her i denne Tid.

Jeg var villig nok, og Marian overlod til mig at tage mig af alt med Hensyn til Begravelsen. Da Tanten — en rigtig prægtig gammel Dame — kom, behandlede hun mig som en gammel Ven af Huset og fandt det fuldstændig i Orden at jeg blev boende i nogen Tid.

Da Edward Hunt var bleven begravet, rejste jeg tilbage til min Forretning, og Marian rejste Syd paa med sin Tante og lod Jackson og Ofelia blive tilbage og passe paa det gamle Hus med det pragtfulde Bibliotek, de dejlige Bøger, Malerierne og alle de værdifulde Manuskripter, der tilfaldt Marian.

Men et halvt Aar senere rejste ogsaa jeg Syd paa for at bede Marian blive min Hustru, og vi rejste sammen op til det gamle Hjem under de gothiske Buer.

En Dag, da jeg sad med min Hustru i Biblioteket, prøvede jeg at udrede for hende den Mystik, der omgav hendes Onkels Dødsstund.

— Han troede, at han stod i Forbindelse med tidligere Tiders store Mænd og at han ved sin Død vilde blive forenet med dem. Derfor var hans Tanker i hans sidste Stund i dette Bibliotek, hvor han mente at Mødet med dem skulde finde Sted. Vi havde hans Sympati, du og jeg. og der er derfor sket en Tankeoverføring fra ham til os — Tankeoverføring er jo et Fænomen, som ingen kan benægte. Du og jeg syntes som han — at han var i denne Stue.

— Ja, sagde min Hustru, — og dog — jeg mærkede Pustet fra en anden Verden.

— Og jeg synes, sagde jeg og tog hende i mine Arme, — at det i Grunden kan være ligegyldigt, hvorvidt den anden Verdens Aander svævede om os eller ej og enten din Onkel var til Stede eller ej — Resultatet blev jo dog, at jeg fandt min Lykke i dette Hus.

KONGENS HEMMELIGHED

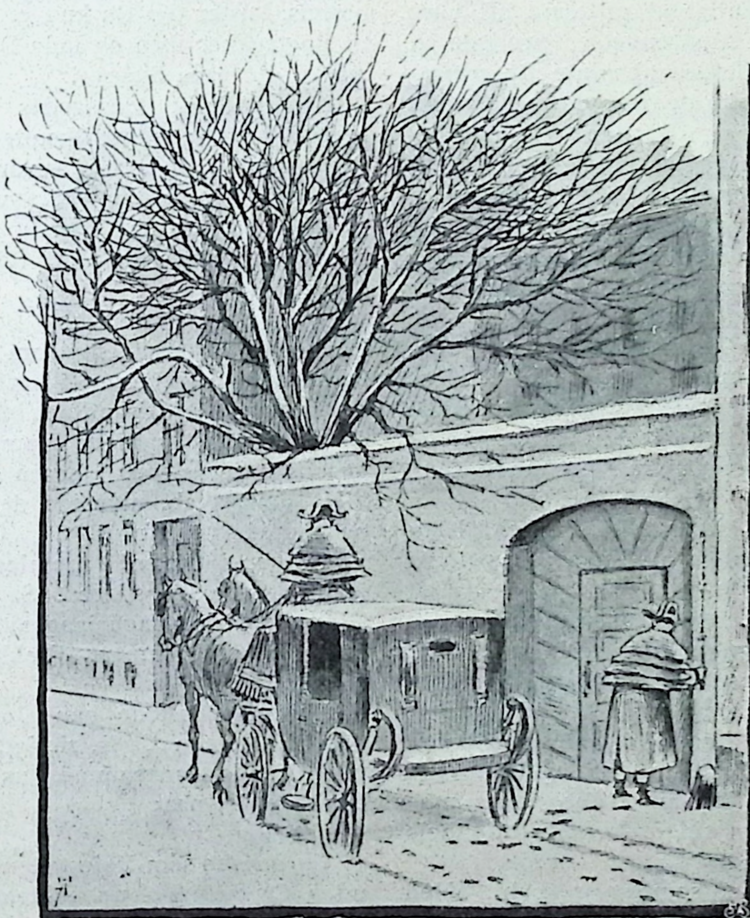
AF AUG. BIRCH

ILLUSTRERET AF *AXEL THIESS*

En knitrende kold Januar Aften 1859. Sneen føg tæt fra oven, hvirvledes ned, men fejedes opad igen af en jagende Blæst.

Med Undtagelse af ganske enkelte Natteravne var alle Byens Borgere gaaet til Ro i Frederik den Syvendes København; det var jo endnu i hine skikkelige Tider, da det regnedes for en hel lille Forbrydelse, naar andre end Studenter, Jordemødre og Natvægtere brændte Lys efter Klokken ti.

Netop som Frue Kirkes Taarnur slog sine tolv dumpe Midnatsslag, drejede en kongelig Karet op gennem Dyrkøb og holdt stille ud for det navnkundige Hjørne af Fiolstræde og store Kannikestræde, hvor forhen Holberg havde sin Embedsbolig, men nu den unægtelig noget alvorsfuldere og mere dystre Provst over Sælland Stift residerer.

En kongelig Karet holdt stille udenfor det navnkundige Hjørne af Fiolstræde.

En hummerfarvet Lakaj sprang af og kimede voldsomt paa Portklokken; saa stampede han utaalmodigt i Stenbroen med de blankpudsede Skaftestøvler og rystede Snefnuggene af Kappeslaget.

„Kanské kommer vi til Ulejlighed!“ sagde han grinende op til Kusken.

„Det bliver Majestætens Sag,“ svarede denne; „hvad monstro der ellers er paa Færde?“

„Det maa s'gu Grevinden og hendes Oldemo'r vide, jeg ikke,“ gentog Lakajen ærgerlig; „vi har bare Ordre paa at hente Pastoren saa gesvindt som muligt op til Slottet — og det da i saadan et Satans Hundevejr!“ føjede han indædt arrig til. — —

Hans Højværdighed, kongelig Konfessionarius, Stiftsprovst Tryde laa paa sit teologiske Øre og sov de retfærdiges Søvn, da hans Tjener vækkede ham. Den hæderlige Gubbe satte sig fortumlet op i Sengen, gnikkede Øjnene med Bagen af Haanden, og stirrede uforstaaende frem for sig.

„Hva . . . hvad er der i Vejen?“ spurgte han.

„Den kongelige Ekvipage holder her uden for,“ lød Svaret, „der er Tilsigelse, at Deres Højærværdighed øjeblikkelig skal indfinde Dem hos Majestæten i et meget vigtigt Anliggende.“

Nu var Stiftsprovsten bleven fuldstændig vaagen; med en Del Besvær kom han ved Tjenerens Hjælp op af Dynerne og fik Ornatet paa; han rystede af Sindsbevægelse; der maatte jo være hændet noget ganske overordenligt.

„Skulde hans Majestæt pludselig være bleven syg, eller muligvis Hendes Naade . . .“, mumlede han tankefuld hen for sig, men vedblev saa i en højere og mere salvelsesfuld Tone:

„Spørg der ude, om jeg skal tage de hellige Kar med mig?“

Tjeneren gik og vendte tilbage med den Besked, at der i saa Henseende ingen nærmere Ordre var givet. — —

Kolossen Kristiansborg Slot laa mørk og forunderlig skummel i den sildige Midnatstime; kun bag ganske enkelte Vinduer flimrede Lys: Myretuen der inden for var gaaet til Ro. Det kunde vel ogsaa for adskilliges Vedkommende behøves; thi der havde været stort Taffel, hvor Lystigheden som sædvanlig var gaaet i høje Bølgeslag og havde skyllet ikke saa lidt endda op over det Bolværk, Anstanden ellers plejer at rejse om de kronede Hoveder.

Men dog — denne Aften havde Majestæten selv været usædvanlig tilbageholdende og tavs; han syntes at gruble over noget, der laa ham særligt paa Sinde, og de, der kendte ham nøjest, forstod, at han havde faaet, hvad han kaldte en god Idè. Men Hemmeligheden om denne gode Idè var det. umuligt at pille ud af ham; selv alle Grevindens Anstrengelser prellede af overfor hendes Ægtefælles absolute Reservèrthed — og hvordan skulde det da vel lykkes andre at faa Løsning paa Gaaden? Da der befandt sig et Par Stormagters Gesandter i Selskabet, var man under hele Taflet i en stadig Ængstelse for et lige saa uventet som ubehageligt Udslag af Monarkens medfødte Genialitet, men mærkeligt nok forløb alt uden Spor af det, man havde frygtet, nemlig Skandale.

Med en ubeskrivelig Lettelse fulgte Udenrigsministeren de fremmede Excellencer til Dørs og anbefalede sig derpaa selv; men Grevinde Danner gav Kammerherre Berling et hemmeligt Vink og trak ham med hen i en Vinduesfordybning.

„Der er Ugler i Mosen," hviskede hun, „Kongen er saa underlig; se at faa at vide, hvad der nu stikker ham."

„Jeg *har* lagt Mærke til det," var Svaret, „jeg har ogsaa haft Øjnene med mig, i hvert Fald hvad Vinen angaar; Hans Majestæt er *ikke* kendeligt beruset."

„Noget er der i Anmarch," vedblev Hendes Naade, „og jeg faar ikke Ro, før jeg vèd, hvad det er! Nu trækker jeg mig tilbage, saa maa De holde ham fast og siden fortælle mig hele Historien!" — —

Festlighederne var som sagt forbi. Med stive gravitetiske Skridt vandrede Majestæten ind i sit aller privateste Kabinet, hvor kun et Par blegblaa Ampler kastede et aandeagtigt Skær over Møbler og Gardiner. Straks efter, at han var kommen her ind, bankedes der tre afmaalte Slag paa Døren, som i det samme aabnedes, og paa Tærsklen viste Berlings lange Skikkelse sig smilende og bukkende.

Ved dette Syn rynkede Kongen sin Pande, og hele hans trivelige Person søgte at puste sig op i overmenneskelig Vælde.

„Vi ønsker at være alene!" udbrød han og satte den knyttede Haand fast mod Bordpladen.

Kammerherren lod sig dog ikke saa let affærdige, men traadte nærmere til Trods for, at han vel forstod, hvor forsigtigt han maatte bruge Følehornene.

„Hendes Naade Grevinden," vedblev han, „har befalet mig . . . "

„Tør *Vi* spørge *hvem* befaler her paa Slottet?" brød Kongen skarpt af.

„Bevares! Naturligvis Deres Majestæt . . . . ingen andre end Deres Majestæt!"

„Ja, det skulde Vi da mene," vedblev Kongen; „og nu i al Fortrolighed skal Vi sige Dig noget, bedste Johan Karl Ernst Berling: fra gemèn Bogtrykker have Vi af Vor Naade, Vor kongelige Naade, gjort Dig til Kammerherre, Rejsemarskal, Generalintendant for Civillisten og Storkors af Dannebrog — *men*, hvis Du er næsvis, koster det Os kun et Ord at gøre Dig til Bogtrykker igen og lade Dig blive siddende midt i din egen Sværte!"

Denne Salut ledsagedes af en Haandbevægelse, der tydeligt tilkendegav Berling, *hvor* Døren var; og belært af aarlang Erfaring, vidste han nu straks, at her ikke var noget klogere for ham at gøre end snarest muligt at forføje sig bort og hytte Skindet i Tide, før der brød Uvejr løs.

Da Berling havde lukket Døren efter sig, trak Kongen Vejret dybt, som om en uhyre Sten var faldet ham fra Hjærtet. Hans hele Natur var saa gennemsyret af Usandfærdighed, at han endogsaa ubevidst spillede Komedie for sig selv, naar han var alene. Derpaa gik han hen til et lille Hjørneskab, aabnede det, kiggede derind og nikkede veltilfreds.

„Alt er i Orden!" mumlede han, idet han igen lukkede Skabsdøren. Saa maalte han nogle Minutter Gulvet med langsomme Trin og trak Uret op af Lommen. Klokken var nu over halv Et.

Pludselig løftede han Hovedet lyttende — der kom Nogen . . . ja, rigtigt, det var en gammel Mands langsomme, usikre Skridt. Nu bankede det paa:

„Kom ind!"

Og ganske som Majestæten havde befalet det, uden Ceremonier, uden Melding traadte Konfessionarius Tryde nølende ind i Gemakket.

„Deres Majestæt har allernaadigst ladet mig kalde," begyndte Oldingen, „den usædvanlige Tid gjorde mig ængstelig, men Gud være lovet, jeg ser, at Deres Majestæts Helbred er godt!"

Kongen stod et Øjeblik tavs, før han med dyb, gravmørk Stemme svarede:

„Ja, Legemet, dette synlige Hylster, fejler ganske vist ingen Ting, men Sjælen, Deres Højærværdighed, Samvittigheden er i Vaande! Jeg trænger svært til Trøst og frem for alt til Raad Sæt Dem ned," vedblev han ligesom med Besvær, „jeg *maa* skrifte for Dem!"

Den hvidhaarede Prælat lod sig ganske villie-

løs glide ned i en Stol; han var bleg af Benovelse og kunde ikke tale.

Kongen satte sig ligeledes og nød nogle Minutter Situationen i Tavshed; hans Øjne fik en vis triumferende grønlig Glans, da han stirrede paa den opskræmmede Gejstlige, der næppe vovede at løfte Blikket.

„Min dyrebare Sjælesørger," tog han endelig Ordet, „jeg befinder mig for Øjeblikket i en lige saa pinagtig som ekstraordinær Situation, og det er derfor, jeg har ladet Dem kalde i Deres Egenskab af Skriftefader. Som De véd, herskede der jo desværre ikke det bedste Forhold mellem mine højsalige Forældre — en Omstændighed der iøvrigt har smertet mig lige fra min Fødsel. De husker nok, at Skilsmissen indtraf faa Maaneder efter jeg var kommen til Verden; jeg gjorde den Gang alt, hvad der stod i min Magt, for at forhindre Katastrofen, men desværre forgæves — den lod sig ikke afvende! Altsaa, min Moder rejste til Rom og blev Katolik, men som en trofast Søn vedligeholdt jeg hele Tiden Brevveksling med hende; og hendes stærkt religiøse Temparement blev naturligvis ikke ganske uden Indflydelse paa denne Korrespondance. Nok sagt, da min Moder sov hen, som hun havde levet, i den eneste saliggørende Kirkes Skød, lod jeg et smukt Mindesmærke om hende i Marmor opstille bag Peterskirken. Men nu beder jeg Deres Højærværdighed lægge *nøje* Mærke til, hvad jeg siger: Fordi man tilsyneladende dør her paa Jorden, lever man dog det evige Liv og længes efter dem, man holder af. Altsaa, en Nat vaagnede jeg ved, at min Moder aabenbarede sig for mig; hun stod aldeles tydeligt ved Enden af min Seng i et lyslilla Gevandt og med en Glorie om Hovedet. „Frederik, min Dreng," sagde hun, „dette her kætterske Leben gaar min Salighed ikke an i Længden, du maa snarest muligt omvende dig og blive Katolik, ellers ryger du ved Gud lige lukt ned i Helvede, og dèr er ikke behageligt! Din egen Oldemoder Juliane Marie, som døde allerede den 10de Oktober 1796, arriverede først forleden Dag lige inden Frokost her op til Paradis efter en frygtelig Tur i Svedekassen — aa, saadan hun saa ud, den kære, gamle Kone! Nej, lille Frederik, omvend dig jo før jo heller, og hvis du har Tid til det for Statsforretninger, giv da ogsaa den rare Onkel Ferdinand en lille Advarsel, det kan han saamænd overmaade godt trænge til!"

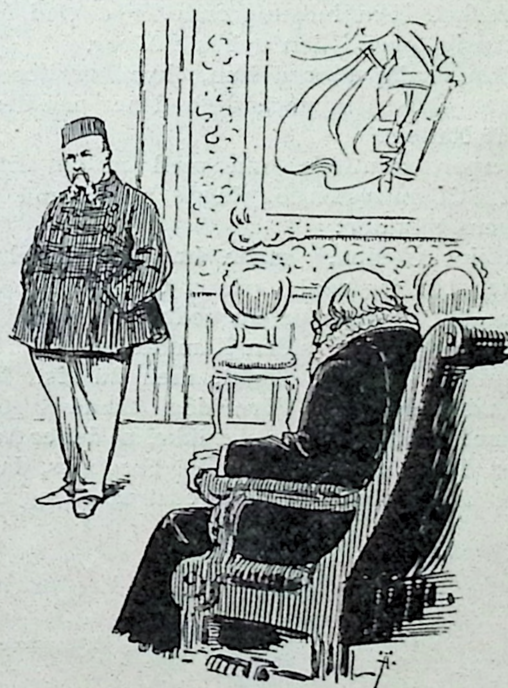
Frederik den Syvende rejste sig og gik nogle Skridt frem og tilbage i Stuen, mens Stiftsprovsten viljeløs blev siddende som hypnotiseret, eller hvad man nu skal kalde det.

Saa fortsatte Kongen:

„En Drøm er jo kun en Drøm, men naar en Drøm gentager sig de tre hellige Gange efter hinanden, bliver et saa alvorligt anlagt Menneske som jeg unægtelig noget sær tilmode. Vi ved jo fra det gamle Testamente, at Drømme tit indeholder store Sandheder, for Eksempel Jakobs om Englenes Trappestige og Faraos om de røde Havkøer — nok sagt, jeg konvertérede i dybeste Hemmelighed til Pavekirken, og saadan som jeg staar her, er jeg i fuld Overensstemmelse med Hans Hellighed Pius den Niende! Jeg har alle Remedierne i Orden, de er sendt mig direkte fra Vatikanet. Vil Deres Højærværdighed behage at se her!"

Med disse Ord lukkede Kongen Hjørneskabet op, hvor en hel Samling blankt polerede Krusifikser, Vievandskar med Koste, Rosenkranse o. s. v. præsenterede sig i dén skønneste Opstilling.

„Jeg er altsaa Katolik," vedblev Kongen, „men *nu* kommer det pinagtige ved Sagen: Grundloven, som jeg frivilligt har lyksaliggjort mine dyrebare Undersaatter med, forlanger, at jeg skal høre til den evangelisk-lutherske Folkekirke; i samme Nu, jeg ikke længer er Protestant, ophører jeg selvfølgelig ogsaa retmæssigt at være Konge af Danmark samt Hertug i Slesvig og Holsten; kun for Lauenborgs Vedkommende gælder denne Klavsul ikke. Jeg er altsaa i dette Øjeblik faktisk *ikke mere* Konge over Danmark — Danmark har overhovedet ingen Konge — eller rettere sagt: Onkel Ferdinand er Konge, men hverken han eller nogen anden levende Sjæl

Frederik den Syvende rejste sig og gik nogle Skridt frem og tilbage i Stuen.

ved af det! Og De selv er ikke heller kongelig Konfessionarius, De er kun Konfessionarius hos Hertugen af Lauenborg! Vi lever begge to paa en stor Løgn! Det er frygteligt, ikke sandt? Man kan jo blive ganske svimmel alene ved Tanken!"

Kongen satte sig ned med et tungt Suk og saa spørgende paa sin gejstlige Raadgiver, der unægtelig ogsaa begyndte at faa visse svimlende Fornemmelser.

„Hvorledes mener De, jeg skal forholde mig?" gentog Kongen.

Stiftsprovsten rettede sig lidt op i Sædet, og idet kan med ikke ringe Besvær søgte at klare sine Tanker, svarede han:

„Er Deres Majestæts Overgang til Katolicismen definitiv, eller er det maaske kun en Prøvetid, som gaar forud for en endelig Beslutning?"

„Jeg har givet min gejstlige Broder, Paven, mit Løfte," vedblev Monarken, „og De ved, at en Konge, især en konstitutionel Konge som jeg, bryder aldrig sit Ord!"

Endnu før Kongen havde talt ud, gik Døren op, og Grevinde Danner kom tilsyne let og lyst paaklædt i en Dragt, hun vidste, hendes høje Ægtefælle netop for Øjeblikket fandt særligt Behag i. Hun var, som man ved, just ikke nogen Skønhed, men fra hendes ganske unge Dage i den kongelige Balletskole havde hun bevaret en vis Evne til at føre sig, og fremfor alt kendte hun den store Hemmelighed, hvordan Frederik den Syvende skulde tages, snart med Smil og snart med Taarer.

Hun var sikkert vel nu underrettet om, hvem der var tilstede hos Kongen, men spillede højst overrasket. Fra indsmigrende Fryd gled hendes Ansigt over i den dybeste Alvor.

„Min Gud," udbrød hun, „hvad er der paa Færde? Deres Højærværdighed her paa denne Tid af Natten?"

Derpaa smuttede hun med en let Hilsen forbi Stiftsprovsten og lagde sin Haand paa Kongens Skulder:

„Hele Aftenen," sagde hun mildt bebrejdende, „har jeg ventet paa et Ord fra dig, kun et eneste Ord, men da du vedblev at være tavs, sendte jeg for lidt siden Kammerherre Berling herind til dig som Stafet, men du viste ham rent ud Vintervejen! Hvor dog i Mænd er glemsomme! Mindes du da slet ikke, at det er Aarsdagen for vort første Møde i Frederits, da du kørte mig i Kane ud ad Bredstrup til og væltede mig i de høje Snedriver? Du plejer dog ellers altid at ofre mig et Par Minutter paa denne Dag!"

Kongen blev blodrød i Hovedet af Forlegenhed; intet i Verden var ham saa ubehageligt som at blive grebet af Grevinden paa fersk Gerning, naar han havde arrangeret sig med en rigtig dundrende Løgn.

Hurtig vendte han sig om og klappede hendes Arm:

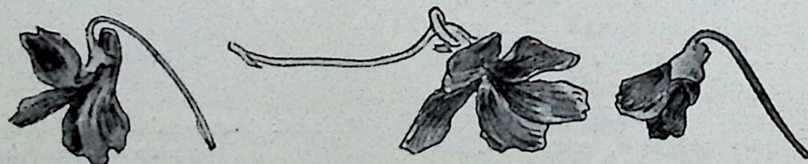
„Du har Ret, Luise; men der er jo Tid endnu til at oprette det forsømte! Ja, Deres Højærværdighed," vedblev han henvendt til Stiftprovsten, „jeg skal lade Dem vide, naar vi en anden Dag kan fortsætte denne interessante Samtale; jeg byder Dem en god, rolig Nat!"

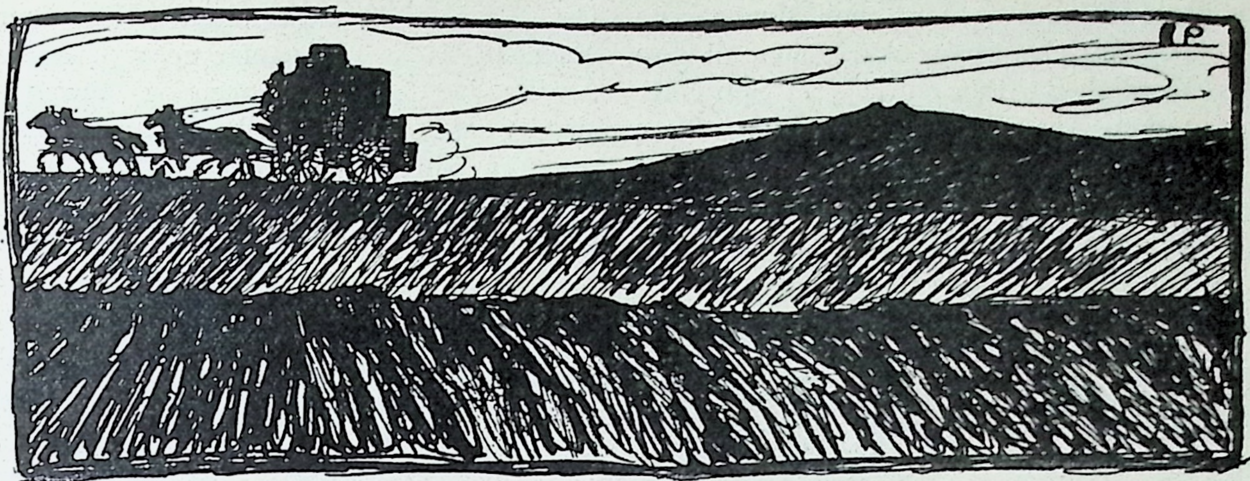
Hvad han senere bildte Grevinden ind, han havde forhandlet saa hemmelighedsfuldt med Konfessionarius om, er ukendt, og det vedkommer jo heller ikke denne lille Historie.

Stiftprovsten kørte atter hjem, men han fik langt fra den gode, rolige Nat, Majestæten ved Afskeden havde ønsket ham; den skrækkelige Hemmelighed, han var bleven indviet i, forjog al vederkvægende Søvn fra hans Leje, og næste Morgen, saa tidligt det lod sig gøre, begav han sig hen til sin myndige Foresatte i Bispegaarden paa Nørregade, hvor han aflagde en minutiøs Beretning om Kongens pludselige Overgang til Katolicismen. Dog, hvis han havde ventet sig nogen speciel eksplosiv Virkning af denne Nyhed, tog han højlig fejl.

Biskop Martensen var en fin Menneskekender til Trods for, at Studerekammerets Lavendelduft saa gennemtrængende havde imprægneret hele Personligheden. Hans rævespidse Ansigt formede sig til et overlegent Smil, da han svarede:

„Min kære Stiftsprovst Tryde, lad Dem ikke afficere af den Slags Paroksysmer; forhold Dem blot ganske rolig! Vær overbevist om, at Hans Majestæt bliver Protestant igen lige saa stiltiende, som han nu er bleven Katolik; og kan ingen anden omvende ham fra Hertug af Lauenborg til Konge af Danmark, saa skal Grevinden nok besørge det!

SYNSK

FORTÆLLING AF A. M. DUVANTIER

ILLUSTRERET AF *EIGIL PETERSEN*

Da jeg var Dreng, var det min kæreste Underholdning at høre Bedstefar fortælle om Spøgelser og overnaturlige Hændelser; han kunde en Bunke saadanne Fortællinger. Om han selv havde oplevet dem alle, ved jeg ikke; men de gjorde i hvert Fald et stærkt Indtryk ikke blot paa mig, men paa alle de, der kom i mine Bedsteforældres Hjem, og som altid plagede den Gamle for en Historie. Nu havde Bedstefar ganske vist oplevet en Del og set sig godt om i Verden; men dertil kom, at han var en udmærket Fortæller, der havde baade Lune og dramatisk Sans. Og endelig var der blandt Folk i de Dage langt mere Overtro og Spøgelsefrygt, end man nu forestiller sig, saa det maa ikke forundre, at Bedstefar havde en stor Skare Venner og Velyndere.

Nu er det sikkert nok, at han havde Evne til at forudsige kommende Begivenheder, en sjette Sans, der, uden at han selv kunde forklare, hvorledes det gik til, gav ham Bevidsthed om Hændelser, der senere indtraf nøjagtig, som han havde set dem — kort sagt, han var synsk.

Det har saaledes prentet sig uudsletteligt i min Erindring, hvorledes han en Aften, da han havde gaaet sin sædvanlige Runde om sit Hus, der var ret højt og ensomt beliggende, kom mut og tavs ind i Stuen, som han havde for Vane, naar han havde „set“ et eller andet. Vi kendte hans Sædvaner og trængte ikke ind paa ham; men næste Morgen fortalte han uopfordret Bedstemor, at vi snart vilde høre nyt. Der var En, der skulde dø, Bedstefar havde set Ligtoget. Først kom Sognefogden med sin nye Jagtvogn, derefter Bedstefar selv med Bedstemor, saa Per Kristensen og hans Søn o. s. v. Kun forstod han ikke, hvorfor der midt i Ligtoget havde kørt en Markvogn. En vis Uhyggefølelse greb os alle; thi vi havde ofte før haft Lejlighed til at erfare, at Bedstefars Forudsigelser gik i Opfyldelse. Ogsaa denne Gang slog Spaadommen til. Ugedagen efter blev Landsbyens Smed funden hængt i sit Værksted, og hans Lig blev, som Selvmordere i de Tider blev det, kørt til Kirkegaarden paa en Fjællevogn.

Efterhaanden som jeg blev ældre, glemte jeg de fleste af Bedstefars Historier. Den Generation, jeg tilhører, har kun troet det, den kunde gribe med egne Hænder og se med egne Øjne. Nu ser det jo imidlertid ud til, at Bedstefars gamle Mundheld, at der er mere

mellem Himmel og Jord, end Mennnskene forstaar sig paa, paany skal komme til Ære og Værdighed. Paa en Tid, da Spiritister for ramme Alvor maner Napoleon den Store op af hans Grav og paastaar, at han har meddelt sig til dem paa — Dansk, kan en Begivenhed, som jeg ved, Bedstefar selv har oplevet, og som selv ikke Spiritisterne har nogen Forklaring til, da muligvis paaregne Interesse.

Min Bedstefar Abraham kørte i sin Ungdom Deligencen paa en Del af Ruten Aalborg—Haderslev. Fra Aalborg afgik Deligencen Kl. 10 om Aftenen og kørte saaledes midt om Natten gennem de store Skove om Rold og Rebild Bakker. I gamle Dage havde denne Egn været Tilflugtssted for frygtede Røverbander; men paa Bedstefars Tid, da Posten som oftest bestod af et helt Tog af Vogne — først den firspændige Deligence, som Bedstefar selv kørte, og bag den to eller tre Bivogne — var Overfald paa Posten noget aldeles uhørt.

Inde i Rold Skov deler Chausséen sig et Sted i to Veje, der løber uden om Rold Bakke paa hver sin Side for atter at mødes en Mils Vej borte. Deligencen, der kom Nord fra, skulde altid køre ad Vejen mod Øst. En sludfuld Søndagaften i November Maaned 1844 kom Bedstefar netop kørende nordfra ind gennem Skoven og nærmede sig det Sted, hvor Vejen deler sig, da pludselig en knugende Angstfølelse greb ham. Hans Hænder rystede, og hele hans Legeme blev gennemfaret af Kuldegysninger. Det var, som om et Feberanfald havde grebet ham, og han tænkte allerede paa at stige ned fra Bukken for at finde et Lægemiddel frem, da han med ét saa et Syn, der fik ham til at stivne af Rædsel. Ude over Markerne til venstre saa han i Taagen aldeles tydeligt det frygteligt lemlæstede Ansigt af en ca. fyrretyveaarig Mand. Fra et gabende Saar i Panden randt Blodet ned over Mandens Ansigt og sivede ned gennem hans Skæg. Hans halvaabne Mund syntes at udstøde sagte Klager, og de vidt opspilede Øjne ligesom bønfaldt om Hjælp. Abraham opfangede Synet et Sekund, saa udviskedes det og forsvandt; men han var overbevist om, at det maatte være et Varsel om, at der var sket en Ulykke.

Mens Hestene travede ud, raadspurgte Abraham sig selv, om han nogensinde havde set hine Ansigtstræk før; men han mindedes dem ikke. Men af hvilken Grund havde Synet da vist sig for ham? Stod det i hans Magt at hjælpe? Han, som ikke kunde vige af fra sin slagne Landevej eller spilde blot en Time uden at blive mulkteret derfor. Men maaske Ulykken var hændt paa den Vej, han skulde køre! Ja, saaledes maatte det være, det kunde ikke fejle, og han foresatte sig at holde skarpt Udkig. Men hans Uro forsvandt ikke. Det vedblev at syde og koge i hans Hjærne, og Synet stod bestandig for hans indre Øje, indtil han pludselig kom til at tænke paa Skillevejen ved Rold Bakke. Skulde han køre mod Vest som sædvanlig eller dreje af mod Øst, den Side, hvor Synet havde vist sig? Havde han endda haft blot en eneste Bivogn; men det var Søndag, og Posten bestod kun af Deligencen.

Jo nærmere han kom det Sted, hvor han

skulde dreje af, des mere tvivlraadig blev han. Det forekom ham, at en usynlig Magt drog ham om ad Østvejen, og det nyttede ikke, at han sagde til sig selv, at det var Feberfantasier, fødte af Nattens Uhygge. I Hestehovenes Smæld mod Vejens Sten kunde han høre den Saaredes Jamren, og Skyerne, der drog forbi Maanen, formede sig for hans ophidsede Fantasi til Stimænd, der flygtede efter en natlig Daad.

Nu holdt han ved Skillevejen. Hjærtet hamrede i hans Bryst, og hans Øjne stirrede raadvildt ind i Mørket. Hvis nu et Menneske var i Nød, turde han saa lade være at søge. Gjaldt et Menneskes Liv ikke ti Gange mere end ti Postsække! Han *kunde* ikke andet — han greb Tømmen og drejede Hestene ind ad Østvejen.

Det var ligesom om Forspandet smittedes af Abrahams Uhyggefornemmelser. Den fjermer Stanghest, en rød Vallak, der var Abrahams Yndlingsdyr, kunde den Nat slet ikke gaa i Spand med de øvrige Heste. Den sled i Seletøjet og sprang til Side for hvert nyt Vindstød, der fik de tørre Blade til at rasle hen over Vejen. Skyerne var gaaede for Maanen, Vejen var bælgmørk og Abraham kunde kun orientere sig ved Vognlygternes flakkende Skær. Men han kendte hver en Krumning, Vejen tog, og hver en Lysning i Skoven, og Deligencen nærmede sig rask det Sted, hvor Skovvejen munder ud i den store Chaussée. Da stejler pludselig Forhestene over et eller andet. Den fjermer er ikke til at faa ud af Stedet, og Deligencen standser.

Abraham kaster Tømmen, stiger fuld af bange Anelser ned fra Bukken og griber en af Vognlygterne. En Passager vakler søvndrukken ud af Deligencen, bander Standsningen og griber den anden Lygte.

Abraham stiger fuld af bange Anelser ned fra Bukken og griber en af Vognlygterne.

Blæsten piber isnende om Vognen og truer med at blæse Lygterne ud; men Abraham vil for enhver Pris se, hvad der har skræmmet Dyrene. De to Mænd gaar langsomt fremad, omhyggeligt spejdende til alle Sider. Da ser de pludselig forude i Mørket Omridsene af Randers Deligencen. Vognen staar paa tværs ad Vejen og spærrer denne aldeles. Forspandet er borte, Resterne af det overskaarne Seletøj hænger endnu ved Skaglerne, og Hynder, Pakker og Rejsetøj ligger spredt over Vejen i vild Uorden. Men Gud i Himlen, hvad er det, der ligger henslængt over Bukken og delvis over Deligencens Tag. Et Menneskelegeme — ja sandelig, det er Jens Iversen, en af Randers Postillonerne. Er han død? Abraham træder op paa Forhjulet. Ja, forlængst; Manden er aldeles kold. Fra et Skudsaar i

hans Bryst er en Blodstrøm rislet hen ad Vogntaget og ned paa Jorden.

Sammenhængen var klar nok. En Røverbande maatte have overfaldet Deligencen, der om Søndagen altid havde faa Passagerer, dræbt Postillonen, røvet Posten, sat Hestene i Frihed og skyndt sig bort med Byttet. Men hvad var der blevet af Passagererne? Havde de mon ingen Skade lidt og fortsat Vejen til Fods? Det var næppe rimeligt; langt snarere havde de delt Skæbne med Postillonen.

En sagte Stønnen naaede Abrahams Øre. Han fo'r sammen. Det lød, som kom Lyden inde fra Skoven, og han lod sin Lygtes Skin falde ind mellem Stammerne. Der saa han det, som han aldrig siden glemte. Under en mægtig Gran laa en Mand henstrakt par Jorden. Fra et gabende Saar i hans Pande var Blodet flydt ned over hans Ansigt og stivnet i hans Skæg. Hans Øjne stirrede i Febervildelse Abraham i Møde, og *disse Øjne, disse Ansigtstræk var de samme, som han for en Time siden havde set ude i Taagen.*

Det sortnede et Øjeblik for Abraham, og han skjalv af Rædsel. Men saa tog han sig ved en Viljeanspændelse sammen. Her kunde han jo intet have at frygte; han maatte være sendt som et Redskab til Mandens Frelse. En overnaturlig Magt havde styret hans Vej. Nu gjaldt det blot om at handle hurtigt og forsøge at redde den Saaredes Liv.

Abraham fik ved sin Passagers Hjælp den Saarede baaret hen til Aalborg Deligencen. Her redte han ham et hastigt Leje vendte Vognen, og saa gik det, alt hvad Remmer og Tøj kunde holde tilbage til Aalborg.

Affæren vakte den Gang megen Opsigt. Det vil føre for vidt her at fortælle, hvorledes Forbryderne blev fundne og straffede, men Abraham fortalte aabent og ærligt, hvorledes alt var gaaet til. Nogle troede ham, andre ikke; men ingen af Tvivlerne kunde forklare, hvorfor Abraham netop den Aften havde svigtet sin Pligt og kørt mod Øst i Stedet for mod Vest. Da den Saarede, en Købmand fra Vardeegnen, kom sig, blev ogsaa han afhørt og forklarede, at han hin Nat, da han vaagnede til Bevidsthed efter det dødbringende Slag, 'nær havde opgivet alt Haab om Redning. Men saa faldt hans Tanker paa Aalborg Deligencen. Med al sin Sjæl klyngede han sig til det Haab, at Vognen skulde komme ad Østvejen, skønt han vidste, at dette ikke plejede at være Tilfældet. Findes der Veje, ad hvilke en Mands Tanke og Vilje kan gaa til et andet Menneskes Hjærne? Det er muligt. Der er, som Bedstefar plejede at sige, mere mellem Himmel og Jord, end Menneskene forstaar sig paa.

HAN OG HUN

EN SCENE

AF A. DREYFUS. ILL. AF AXEL THIESS

Forfatteren gør udtrykkelig opmærksom paa, at han ikke giver særlige Instruktioner for Udførelsen af „Han"s Rolle. Fremstilleren maa alene ved Miner og Bevægelser anskueliggøre, hvad han vil sige og maa lægge stor Vægt paa, at Publikum ikke faar Indtryk af, at Meningen er, at han spiller Pantomime, det skal netop tydeliggøres, at han vil tale, og at det kun er „Hende"s evindeligt rislende Strøm af hæftige Ord, der forhindrer ham i at komme til Orde. Hun gør ikke tilstrækkeligt lange Ophold til at han kan faa begyndt.

Scenen forestiller en lille Dagligstue i en Villa. Døre til højre og til venstre. To Lænestole ved Kaminen, Sofa til venstre. Til højre staar et Bord med Sodavand og Whisky.

HUN: (Alene. Sidder foran Ilden med et Kniplings-Haandarbejde i Haanden. Hun syer med synlig Utaalmodighed og ser hvert Øjeblik op paa Uhret.) Elleve! Nu er Klokken elleve! (Der høres Trin udenfor) Naa, der er han endelig. (Hun tager meget ivrigt fat paa Arbejdet.)

(Han træder hurtigt ind og gør Mine til at ville hen og kysse sin Kone. Hun afværger Kysset og fortsætter sit Arbejde uden at værdige ham et Blik. Han ser forundret paa hende. Hun farer op i ubenersket Vrede, og han træder hen imod hende.)

HUN: Vil du lade mig komme forbi — øjeblikkelig!

HAN: (Følger hende med Øjnene.)

HUN: (Gaar hen mod Døren, hvor hun vender sig og ser meget højtidelig ud) Mellem os er alt forbi.

HAN: (Forsøger at følge hende; men Døren smækkes i for Næsen af ham. Han er forbavset, man kan tydeligt se, at Grunden til hans Kones Opførsel er ham ubegribelig, maaske det kun er hendes Spøg? Han lytter ved Nøglehullet. Der høres ikke en Lyd. Pludselig tager han sig sammen og med en Mine, som om han forbereder sig paa en Storm, placerer han sig i en Lænestol, tager en Avis og giver sig til at læse, fast besluttet paa at være Situationens Herre.)

HUN: (Kommer ind og stiller sig op foran ham) Victor! Tror du, det kan blive ved at gaa paa denne Maade?

HAN: (Forbavset) — —

HUN: Du tror maaske, at jeg, naar jeg har tilbragt en hel Aften med at vente paa at du skal komme hjem, oven i Købet skal være glad for at sidde paa en Stol og se paa at du læser Aviser?

HAN: (Vil rejse sig) — —

HUN: Aah — bliv kun siddende. Det gør mig meget ondt, hvis jeg har forstyrret dig. Jeg kan saa udmærket godt forstaa, at du, naar du har været ude hele Dagen igennem, er træt og gærne vil hvile dig.

HAN: (Gør Mine til at tale) — —

HUN: Det er kun kedeligt, at jeg har ventet paa dig. Havde jeg vidst, at du ikke kom før Midnat — —

HAN: (Ser paa Stueuhret) — —

HUN: Du maa rigtignok undskylde; det Uhr gaar mindst en Time for sagte.

HAN: (Ser paa sit eget Uhr) — —

HUN: Men hvad bryder du dig om Tiden. Klokken kan for dig blive saa mange den vil — elve — tolv — et — to — dig er det rasende ligegyldigt, saalænge du blot morer dig.

HAN: (Vil lige til at protestere) — —

HUN: Det har ligefrem været dig en Fornøjelse at tænke paa, at jeg sad alene og ventede og var bedrøvet paa min Fødselsdag — skønt det har du naturligvis glemt.

HAN: (Vil stadig sige hende imod) — —

HUN: Du kan ikke narre mig.

HAN: (Smiler) — —

HUN: Du ler — skønt det næppe morer dig.

HAN: (Smiler stadig.)

HUN: Men jeg ved alt. Jeg ved, at du mødte Frk. Verney paa Jærnbanestationen idag.

HAN: (Ser forbavset ud) —

HUN: Jeg er ganske sikker i min Sag. Gør nu ikke Sagen værre ved at nægte det. Og du kørte i Skoven med hende, og I spiste til Middag sammen — det skrækkelige, paatrængende Fruentimmer! Du kan tro, jeg kender hende altfor godt.

HAN: (Vil forsvare sig) — —

HUN: Jeg ved hvad du vil sige, at du har været til Middag med Grosserersocietetet, og at alle de andre Herrer ligesom du er gifte Mænd og allesammen kede af

at det ikke er tilladt at tage Hustruerne med. Jo Tak — —

HAN: (Halvt leende) — —

HUN: Du har maaske været ude at kede dig? Nej, min Ven, du har saamænd nok forstaaet at gøre dig det behageligt. Og du kan saamænd udmærket være elskværdig, naar du vil.

HAN: (Meget smigret)

HUN: Det har man i al Fald fortalt mig.

HAN: (Nærmer sig venligt)

HUN: Tal ikke til mig. Jeg er jo dog kun din Kone og ikke saa simpel som jeg formoder Kvinderne skal være for at more dig. Hvis jeg var bleg og sminket og opstadset, saa fandt jeg maaske Naade for dine Øjne.

HAN: (Ser fortvivlet ud.)

HUN: Naar man bare en Gang har set Flora Verney, saa kender man din Smag.

HAN: (Ryster paa Hovedet)

HUN: Og saadan et — et Pigebarn — vovede at aflægge mig Besøg igaar!

HAN: (Glad over den Oplysning) —

HUN: Det synes du maaske endog er ganske i sin Orden! Og saa at tænke sig, at Floras Fader er en af dine bedste Venner! Kom han ikke her og saa til dig baade to og tre Gange om Dagen, da du var syg? Og har Flora og jeg ikke leget sammen som Børn? Men du aner aabenbart ikke, at alle Mennesker taler om, at du kommer saa ofte i Verneys Hus — mens jeg sidder her alene, forladt, bedrøvet, slidende mig selv til Døde fra Morgen til Aften!

(Til dette Øjeblik har hun talt uafbrudt. Nu standser hun for at puste lidt. Han tror, at det nu endelig er hans Tur til at sige noget og aabner Munden for at tale)

HUN: (skynder sig at bryde Pavsen for at forhindre ham i at sige noget) Hvis Dr. Verney ønsker at holde aabent Hus paa den Maade, saa lad ham det, enhver er jo Herre over sit eget.

HAN: (Synker nu modfalden sammen)

HUN: I Grunden er det mærkeligt at tænke sig, at du kan finde Behag i en Danserindes Datters Væsen.

HAN: (Forbavset)

HUN: Det overrasker dig, hvad jeg der siger. Jeg husker udmærket godt, hvad min Moder saa ofte har fortalt mig, at Floras Moder dansede og gav Undervisning i Dans lige til hun traf Dr. Verney. (Bider sig lidt i Læberne som om hun godt ved, at hun har sagt en stor Dumhed)

HAN: (Mistroisk) — —

HUN: Du tror mig maaske ikke? Næh, det vilde maaske gøre dig ondt, nedstyrte dit Ideal.

Han ser først koldt paa hende og derefter ærgerlig ned mod Gulvtæppet.

HAN: (Irriteret) — —

HUN: Omforladelse! Jeg skal saamænd aldrig mere tale andet end rosende om Flora. Alt hvad hun foretager sig skal i mine Øjne være lige saa korrekt som det er i dine. Hun kan stjæle min Husbonds Kærlighed, rive en Fader bort fra sit Barn,

hun kan bringe Skam og Ruin over mit Hjem, hvor jeg engang var lykkelig — og jeg skal aldrig beklage mig. Jeg skal prøve at betragte det som en Selvfølge, noget ganske naturligt.

HAN: (Ser opgivende op mod Himlen)

HUN: Har jeg saa gjort nok. Eller skal jeg ogsaa kaste mig for hendes Fødder og sige, at jeg beundre hende?

(Hun standser for at tage Vejret. Denne Gang vilde han let have kunnet tale; men nu trækker han blot paa Skulderen, som om han anser det Hele for haabløst)

HUN: Hvor det klæder dig at spille dydig indigneret. Har du ikke et Ord at sige til dit Forsvar.

HAN: (Træder hen foran hende og prøver at komme til Orde) —

HUN: (Skynder sig) Ikke et Ord! Ikke et eneste Ord!

HAN: (Træder nærmere)

HUN: Vil du nu lægge Haand paa mig? Ja, det er rigtigt, det vilde være Toppunktet. Men jeg skal ikke gøre en Bevægelse for at forhindre dig deri.

HAN: (Trækker sig tilbage og gaar hen mod Døren som for at gøre en Ende paa alt Vrøvlet)

HUN: Naa, Du mangler Mod. Du frygter vel for at jeg skal kalde Tjenestefolkene til Hjælp.

HAN: (Vender om)

HUN: Men du behøver aldeles ikke at være bange. Jeg vilde skamme mig for at lade nogen se, hvordan du i Virkeligheden er — selv overfor Tjenestefolkene vil jeg undgaa Skandale.

HAN: (Ser først koldt paa hende og saa ærgerligt ned mod Gulvtæppet)

HUN: (Rasende) Hører du ikke, hvad jeg siger?

HAN: (Lader som han intet hører. Tager en Avis op og sætter sig mageligt til Rette i en Stol)

HUN: Naa, du nægter helt at svare! Du læser Aviser! Det er ogsaa en Maner at slippe for at høre Sandheden. (Nærmer sig ham) De fleste Mænd vilde dog have saa meget Hjærte, at de vilde tale til en bedrøvet Kvinde — en Hustru — vilde prøve at tale beroligende til hende. Aah — blot et venligt Blik, et blidt Ord . . . Er det da saa vanskeligt at vise en lille Smule Barmhjærtighed mod den Kvinde, der elsker een?

HAN: (Rørt. Lader Avisen falde for at tale til hende) —

HUN: Og hvad er det saa, jeg forlanger af dig? Kun at du skal sige mig i faa Ord, hvor du har været henne siden i Morges . . . Ja — og saa naturligvis indrømme, at det ikke er ganske rigtigt af dig, at komme hjem her midt om Natten.

HAN: (Løfter Hovedet for at tale) —

HUN: Og det til Trods for at du selv sagde igaar, at du vilde kunne være herhjemme ved Sekstiden.

HAN: (Skal lige til at svare) —

HUN: Du maa da kunne forstaa, at jeg har Grund til at være forbavset . . . og fortvivlet.

HAN: (Afventende)

HUN: Og nu spørger jeg dig —

HAN: (Forsøger at afbryde hende) —

HUN: (Raabende for at overdøve ham) Men du nægter at give mig et Svar. (Brister i Graad og kaster sig paa Sofaen.

HAN: (Ser smilende paa hende)

HUN: (Hulkende) Oh! Mor! Mor! Hvis du blot kunde vide, at mit Hjærte er ved at briste . . . . Og dette er kun Begyndelsen paa min Elendighed!

HAN: (Lægger Haanden paa hendes Skulder) —

HUN: (Støder ham væk) Gaa, gaa! Hvad tror du jeg bryder mig om din falske Medlidenhed. Hykler! Du har selv ønsket at faa mig til at græde. Nu har Du faaet din Lyst styret, hvad kan du saa forlange mere.

HAN: (Synes nu at det bliver for morsomt. Hans Væsen forandrer sig, han har tabt Taalmodigheden og gaar nu hen i den anden Ende af Stuen)

HUN: Alt Haab er ude for mig, jeg ved det. Kun Graaden har jeg til Trøst i Fremtiden, den Tanke maa jeg gøre mig fortrolig med. Saaledes er saa mange Kvinders Liv bleven ødelagt af deres Husbond; men man kan ikke opløse alle disse Hjem. . . . Og alle troede saa fuldt og fast paa dig — undtagen den kære gamle Tante Rose, hun saa klart, hvad du indholdt.

HAN: (Staar halvt bortvendt, men vender sig ved disse Ord nysgerrigt om) —

HUN: Ja, trods hendes nioghalvfjerds Aar var hun i Stand til at se ind i Fremtiden. Hun sagde: Fanny, lille Fanny, tag dig i Agt for den Mand, han er ikke den han giver sig ud for.

HAN: (Utaalmodig) — —

HUN: Han duer ingenting til og vil gøre Livet til en Byrde for dig.

Han: (Vred. Brækker en Papirkniv midt over)

HUN: Det er din Maade at svare paa.

HAN: (Brækker Kniven i flere smaa Stykker. Bliver saa Herre over sig selv og gaar hen ved Sidebordet og skænker sig et Glas Sodavand, som han langsomt drikker)

HUN: Maa jeg anmode dig om at lade være at drikke Whisky her i min Dagligstue. Igaar spildte du paa den blegrøde Brokades Sofapude, den kæreste af alle mine Brudegaver.

HAN: (Ser beklagende ud og skænker sig et nyt Glas, denne Gang med Whisky i Sodavandet).

HUN: Der er ikke den Ting, du ikke finder paa for at ærgre mig. Du vidste, at den Pude var en Gave fra min Moder. Og du vælger netop denne Dag i Dag til at gøre mig Sorg — blot fordi det er min Fødselsdag.

HAN: (Ser nøje paa hende og vil svare) — —

HUN: Gør nu ikke Sagen værre ved at nægte det. Lad blot være med at lyve.

HAN: (Vender sig ud mod Tilskuerne som for at tage dem til Vidne. Saa vender han sig smilende om mod sin Hustru.)

HUN: Hvad vil du saa sige? Saa tal dog!

HAN: (Siger ikke et Ord, men tager resolut en Æske af Fløjl op af sin Frakkelomme og rækker den til sin Hustru.)

HUN: (Ser paa Etuiet og læser Indskriptionen) „Til Fanny paa hendes toogtyvende Fødselsdag fra hendes hengivne Husbond“ . . . Og du tog tilbage til Byen blot for at købe den til mig — og blev forsinket saa du først kunde komme med sidste Tog? Kun for dennes Skyld? (Faar pludselig et helt andet Ansigt) Oh Victor! hvor er du dog god — og hvor jeg elsker dig, Victor! (Hun kaster sig om hans Hals og kysser ham).

Tæppet falder.

ARABEREN

FORTÆLLING AF HENRY A. HEIMANN

ILL. AF SOFUS JÜRGENSEN

Den lensgrevelige Stald var berømt paa hver eneste Væddeløbsbane i England, Tyskland og Frankrig. Der fandtes i den de bedste Hurtigløbere, og de evnede at klare sig stolt i Konkurrencen med Udlandets store Hesteejeres Bestand.

Lensgreve *Juel von Gyldenkrone* var kendt som en af Danmarks største Fideikommisbesiddere. Hans Indtægter var saa store, at han ikke mindre end tre Gange i sit Liv havde opnaaet under Administratorer paa fire Aar hver Gang at tilbagetale 9 Milloner Kroner, som hans Passion for at drive Væddeløb havde kostet. Thi vel løb hans Heste mange store og kostbare Præmier ind, og vel kunde han i Penge alene paa et Væddeløb tjene sig en Kapital paa 20—25,000 Kroner! men hvad forslog det, naar Stalden slugte det tredobbelte af Indtægterne, og naar han i Spil desuden tabte ca. en halv Million om Aaret.

Den gamle Lensgreve, han var nu 54 Aar, satte en Ære i at være en Grandseigneur paa Udlandets store Væddeløbsbaner og der holde Trit med engelske Millionærer og franske Ban-

kierer, allesammen selvfølgelig af uangribelig Adel.

Før vi skal skildre den følgende Tildragelse, vil vi gaa et Par Maaneder tilbage i Tiden og kaste et Blik ind i Lensgrevens Kontor.

I den store højryggede Armstol sad Naadigherren selv. Ligeoverfor sad Grev Aage, Stamherren til det Gyldenkroneske Fideikommis.

Det var lige før Terminen.

Lensgreven ønskede at optage et Laan paa en halv Million i Fideikomisset. Men Stamherren, der var myndig, maatte give sit Samtykke.

Herrerne havde lige spist Middag. Grev Aage var kommet fra Herregaarden Miramara, fordi hans naadige Papa havde en Sag af yderste Vigtighed at forelægge ham.

De to Adelsmænd, Fader og Søn, sad altsaa nu ligeoverfor hinanden. Den duftende Mocca i de gamle sachsiske Porcellænskopper fyldte Luften med sin Aroma, og Havanesernes blaa Røg steg i Ringe op mod Loftet.

Fra Væggene stirrede gamle Slægtsportrætter ned paa de sidste Skud.

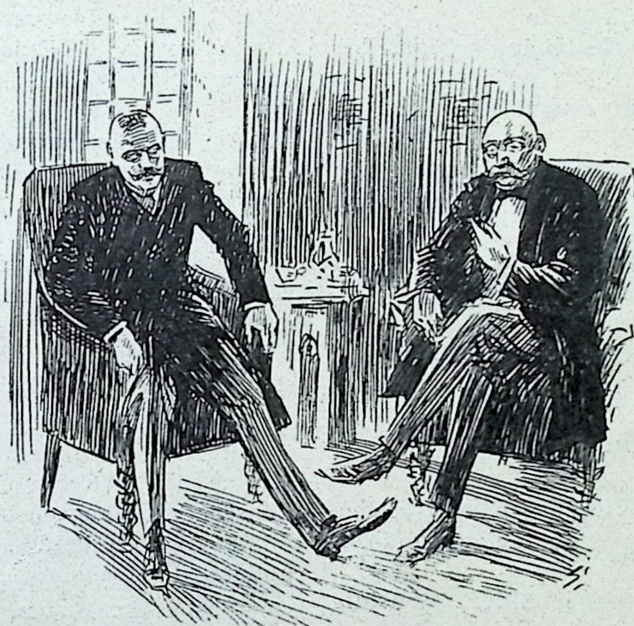
Grev Aage ventede!

— Hm!

— Papa vilde tale med mig?

— Tja— tja, min Søn, det vilde jeg netop m e g e t gærne.

Lensgreven gjorde et Ophold. Det syntes ikke, som om Grev Aage havde i Sinde at hjælpe sin naadige Papa paa Gled.

Papa vilde tale med mig?

— Hm! Det har været forbistret varmt i den senere Tid. Godsforvalteren klager.

— Saa, svarede Sønnen, — jeg tro'de netop, der var de bedste Høstudsigter i Aar!

— Næh, aldeles ikke, Aage. Det er slet ikke saa godt, som det ser ud.

— Penge?

— Tja, ærlig talt, saa, Tiderne er ikke —

— Du har tabt meget i den sidste Tid!

— Tabt? Hva' ba'? Tabt! Naa, ja, Bagateller. Næh, det er ikke det!

— Jo, min naadige Papa, det er netop det. Jeg v e d det udmærket godt.

Grev Aage sendte sin Fader et alt andet end sønligt Blik.

Lensgreven undveg. Han vidste aabenbart Besked med det Hele, Aage.

En pinefuld Tavshed. Naadigherren led øjensynlig Kvaler. Han tørrede Sveden af sin Pande, og Aarerne svulmede i det lensgrevelige Aasyn.

Da fik Grev Aage Medlidenhed med sin Fader.

Egenlig sad han selv meget daarligt i det. Ingen havde været gladere end han, da han hørte, at den Gamle trængte til Penge.

Der var jo nu Chancer for selv at faa noget med.

— Hvormeget?

Lensgreven saa paa sin Søn. Turde han sige det? Sønnen saa saa underlig ligeglad ud.

Med en indre Kraftanstrengelse udbrød Lensgreven:

— En halv Million!

Grev Aage plirrede med Øjnene, saa lidt forbløffet paa sin naadige Papa, men vandt hurtig sin Fatning tilbage.

Med en ligesaa skødesløs som dominerende Bevægelse skød han Stolen til Side og gik hen til det store Vindu, og saa ud i Parken.

Han fløjtede en Stump af en moderne Vise og trommede i Takt paa Ruden.

Lensgreven led frygtelige Kvaler. Lidt efter stammede han astmatisk:

— Naa, hvad siger Du saa?

Grev Aage svarede uden at vende sig om:

— Hvad kommer det egenlig mig ved?

— Hvad— hvad— hvad det kommer dig ved. D u skal dog give dit Samtykke.

— Til hvad?

— Til at jeg kan optage det Laan i Fideikommiset.

Nu vendte den unge Greve sig om, saa et Øjeblik paa sin naadige Papa og sagde:

— Men det gør jeg aldrig.

Lensgreven snappede efter Vejret.

— Du gør det ikke? Det kan ikke være din Mening.

— Herregud, skulde jeg overtage et forgældet Gods, for at Du kan spille i Epsom eller hvor Du nu finder det for godt?

Jeg siger det rentud, j e g g i v e r i k k e mit S a m t y k k e.

— Jamen Aage —

— Det nytter aldeles ikke, at vi forhandler mere om den Sag.

— Desuden —

— Desuden, spurgte Lensgreven i sin klamrende Ynkelighed.

Halmstraaet var der.

— Desuden fortsatte Grev Aage, har jeg ikke Spor af Fornøjelse ud af det.

— Hvorledes mener Du?

— Tja, jeg mener, at hvis jeg selv fik noget, saa —

— Saa?

— Saa kunde det være, at jeg, skønt, nej alligevel.

— Aage! vi kan jo, kom det forsigtigt prøvende: — vi kan jo optage 600,000, og saa faar Du de 100,000!

— Ha, ha, ha! Grev Aage lo.

— Tror Du, jeg er Hestehandler, naadige Papa?

Lensgreven var i sin Fortvivlelse ved at faa et apoplektisk Anfald.

Pludselig sagde Grev Aage: — Du skal faa den halve Million; men saa vil jeg have den anden halve!

— Den anden halve? — Lensgreven troede at have miste Fatteevnen.

— Ja, saa optager vi en Million!

Det var ved at sortne for Lensgrevens Øjne. Men han mandede sig op, saa paa Grev Aage og sagde:

— En Million! Og Du det halve!

— — — —

En halv Time efter sad de to adelsbaarne Mænd, Fader og Søn, og drak af den hundredaarige Mosel.

Der var Latter paa begge Sider. Gensidig Elskværdighed af den overstrømmende Art som overstaaede Vanskeligheder frembringer.

— — — —

Fjorten Dage efter var der optaget et Laan paa en Million Kroner i det Gyldenkroneske Fideikommis.

I den pragtfulde Stald paa Slottet stod 25 af de kostbareste Heste.

Et Personale paa 16 Mand udgjorde Dyrenes Tjenerskab.

De stod hver i sin Baas, der var forsynet med Navneplader og Udskrift af Certifikater.

Væggene var beklædt med hvide og blaa Porcellænsplader, Gulvet var engelsk Brolægning. Hver af de ædle Dyr havde et kostbart Dækken, paa hvilket de Gyldenkroners Vaaben var indvirket i Guld.

Oppe i den ene Ende af Stalden stod i en Baas, der var større og smukkere end nogen af de andre, Isabella, Staldens fornemste Beboer.

Isabella var en ren Araberhingst. Det kostbareste og ædleste Dyr nogen Væddeløbsbane havde set.

Den havde kostet en Formue. For halvanden Maaned siden købte Lensgreven den efter et Væddeløb i Paris, hvor Isabella havde vundet Førstepræmien.

Flere Gange daglig gik Naadigherren ned for at tilse Dyret. Han elskede det med en næsten lidenskabelig Kærlighed. Ve, den, der ikke passede Isabella, som Naadigherren havde foreskrevet det.

Der var allerede jaget 6 Hestepassere væk for Isabellas Skyld.

Efter Middag, naar Havaneseren var tændt og Moccaen drukket, og Lensgrevinden havde trukket sig tilbage til sine egne Værelser, begav Naadigherren sig til Stalden, hvor der var indrettet en Dør lige ved Isabellas Baas. Her kunde den ædle Ætling af de ædle Gyldenkroner sidde i timevis og beundre sit dejlige Dyr.

I Dag var det anderledes. Der stod en hel Gruppe omkring Isabella.

I Midten stod Lensgreven selv. Han var bleg af Angst.

I de sidste Dage havde Isabella hostet. Straks var der sendt Bud til alle Godsets Dyrlæger, men ingen dristede sig til at stille Diagnosen.

I sin Vaande lod Lensgreven hente Hovedstadens berømteste Dyrlæge.

I Dag til Formiddag var han kommen.

Nu stod de nede i Stalden. Omkring dem stod de lokale Veterinærer, „Klodrianerne", som Lensgreven behagede højlydt at kalde dem.

De smilede ærbødigt. Hovedstadslægen havde undersøgt Isabella.

— Naa, Hr. Strøm, hvad er der i Vejen, spurgte Lensgreven.

De omkringstaaende undrede sig over Naadigherrens høflige Tone.

— Tuberkulose, Deres Naade!

Man maatte holde paa Lensgreven.

Saa blev han bragt til Sæde i en Flugtstol.

— Ja, sagde Dyrlæge Strøm, den er næppe til at redde.

— Døden?

— Jeg er bange for det! Hvis ikke —

— Hvis hvad? Sig mig det, kære Ven. Kan den reddes?

— Ja; men saa skal den øjeblikkelig til Malaga. Det er Klimaet her, den ikke har kunnet taale. Og jeg er bange for, at det samme gælder flere af de andre af Deres Naades Heste. —

Han havde knapt udtalt, førend Lensgreven for op, og med en Vivacitet, man aldrig før havde set, gav han sine Ordrer.

Staldmesteren, Godsforvalteren og Personalet fik hver sit Hverv.

Da Ordrerne var uddelte, tog Lensgreven Dyrlægens Arm og bød ham med ind paa sit Kontor.

— Værsaagod at tage Plads, min Kære!

— Men, Deres Naade —

— Nu gaar min Stald til Malaga med Ekstradamper!

Dyrlæge Strøm var imponeret.

— Og lad os saa faa os et Glas Vin!

Da Hr. Støm blev kørt til Stationen i en lensgrevelig Landauer, var han 500 Kroner rigere. Hvis Isabella blev rask, skulde han faa lige saa meget til.

Det havde Godsforvalteren efter Naadigherrens Befaling den Ære at sige ham.

— — —

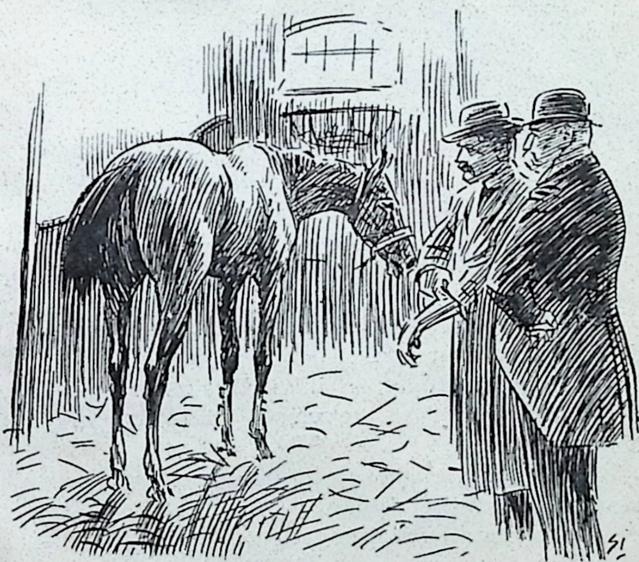
— — —

Lensgreven havde spist Middag.

Mod Sædvane holdt han ingen Siesta den Dag. Først gik han i Stalden, og da han havde paaset, at alle Forberedelser til Rejsen var i fuld Gang, besluttede han ved en lille Spadseretur i Parken at forsøge paa at faa lidt Ro i Sindet.

Det havde jo været en paa Sindsbevægelser saare rig Dag.

Hans lensgrevelige Korpus bevægede sig kun langsomt gennem den herlige Parks smukt revne Gange.

Naa, Hr. Strøm, hvad er der i Vejen? spurgte Lensgreven.

Der var Rynker paa Naadigherrens Pande.

— Om nu Dyrlægen havde taget fejl? Hvis nu Isabella slet ikke var til at redde.

Den blotte Tanke herom fik Sveden frem paa Panden.

— Og som han havde glædet sig til at vise Lorden af Chesterfield og Hertugen af Dunbar Isabella! Det ædleste Dyr i Evropa!

Nej, nej, den maatte ikke dø!

Selvfølgelig Malaga! Derhen sendte man jo ogsaa Mennesker, der havde Tuberkulose. Og de blev helbredede der.

Men der var jo ogsaa Forskel paa Heste og Mennesker.

— — —

Som Bekymringen for Isabellas Vel knugede det lensgrevelige Hjærte.

— Det var jo som at miste en god Ven, en Slægtning, et Barn ligefrem.

Og Taarer trængte sig frem i Naadigherrens lidt blodskudte Øjne.

— Deres Naade!

Stemmen fik Lensgreven til at se op. Han kom til sig selv.

Foran ham stod en af hans Daglejere.

— Hvem er han? spurgte Lensgreven, vred over at blive reven ud af sine Tanker.

— Per Jensen, nere om Højskoven!

— Men hvad vil han her? Hvor tør han understaa sig i at komme ind i Parken?

— Naadigherren maa ikke ta' mig det ilde op; men —

— Ved han ikke, at det er forbudt at trænge sig ind i Slotsparken? Lensgreven var nu bleven alvorlig vred ved at se den lurvede Skikkelse, der stod der foran ham naivt krybende med den fedtede Hue ærbødigt i de snavsede Næver. Naadigherren maatte uvilkaarlig drage en Sammenligning mellem ham og Isabella. Og den faldt ikke ud til Per Jensens Fordel.

— Vil han se til at komme ud af Parken og det i en Fart!

— Jammen —

— Her er ikke noget Jammen. — Herut siger jeg.

— Jeg vilde blot bede Naadigherren om et lille Forskud!

— Forskud?

Lensgreven studsede. Den Frækhed var dog en Smule for ualmindelig. Trænge ind i Slotsparken og bede om Forskud.

— Vil han nu se til at komme afsted!

— Det er min Søn, klynkede Per Jensen. Det er galt med hanses Bryst!

— Hvad kommer hans Søn mig ved?

— Aa, Nodigherren maa nodigst gi' mig ded Forskud. Han ska' paa Sanatoriet, ska' han, ded siger Dovtoren!

— Gaa til Godsforvalteren, og rub sig nu.

Lensgreven var vred.

Hvor skulde han kunne tænke paa alt det? Han havde jo nok i Isabella.

— Godsforvalteren ha'de ikke no'en Penge sa' han!

Lensgreven var faldet i Tanker. Den ædle Isabellas Sygdom fyldte hans Sind med Smerte.

Han vækkedes ved Per Jensens ulykkelige Røst.

— Herut med sig, eller han skal faa smage Ridepisken.

Det sidste Haab bristede.

Per Jensen havde vovet det uhørte. Nu saa han, det var omsomt, og langsomt, brudt, krabbede han ud af Slotsparkens smukke, nyrevne Gange.

— — —

Nede hos Per Jensens bag Højskoven sad Marie, hans Kone, ved sit syge Barns Leje.

Feberen glødede paa den lille syvaarige Drengs magre Kinder.

Der faldt en Taare paa hans venstre Kind. Det var fra Moderen.

En Gang imellem rejste Moderen sig op for at se ind ad Døren, om dog ikke Per skulde komme.

Hun var saa hjærtebeklemt. Det var jo paa hendes Opfordring, at Per var gaaet til Naadigherren selv.

Det var jo umuligt andet end at Naadigherren vilde hjælpe dem. Hvad betød de 100 Kroner for ham? Skønt hver har vel sit!

Det var Marie Jensens stadige Omkvæd og Trøst for hende i daarlige Tider. Men i Dag hjalp det hende ikke.

Hun gik tilbage til den lille Kasse, der tjente Sønnen til Seng. Hun kastede et Blik om i den fattige Stue, og havde den end før syntes hende trang i sin Lavloftethed og trøstesløs i sin Mangel paa det mest nødvendige Husgeraad, i Dag var den hende fattigere og uslere end nogensinde.

Det fugtige Stengulv, de graa Trævægge og det snavsede Loft dannede Familjens eneste Opholdsrum, Luften var klam og uren og de Madrester, der stod paa det umalede Bord, sendte en Stank ud i Værelset, en Stank der lod formode, at Maden ikke var frisk.

Saa kom Per.

Stille satte han sig hen ved Drengens Trækasse.

Marie spurgte ikke, hun saa straks Afgørelsen.

Saa med et kastede hun sig i konvulsivisk Graad nedover Barnet, medens Per, forlegen og hjælpeløs stod ved Siden og sagde:

— Saa, saa, saa, Marie! —

Bedre Trøst havde han ikke.

Fattig paa Ord var han ogsaa.

— — —

Den Aften sendte Lensgreven sin Stald til Malaga.

— — —

En Maaned efter kørte hans Naade sammen med Dyrlæge Strøm gennem den Landsby, der laa nærmest ved Slottet.

Strøm var kaldt til Lensgreven for at denne personlig kunde takke ham og overrække ham et ekstra Gratiale.

Der var kommen Meddelelse fra Malaga om at Isabella nu var næsten helbredet.

Lensgreven var henrykt og takkede uafbrudt Hr. Strøm.

— Sig til Klokkeren, at han skal lade Klokkerne ringe, jeg skal betale det.

Da de kom forbi Kirkegaarden, bemærkede Naadigherren, at der var en halv Snes af hans fattige Daglejere med deres Koner derinde.

Han lod Vognen holde.

En af Daglejerne kaldtes hen til Vognen

Ærbødigt, med Huen i Haanden, svarer han paa Naadigherrens Spørgsmaal, om hvad der gaar for sig:

— Det er Per Jensen nere om Højskoven, der begraver sin Søn.

— Hvorfor ringer da ikke Klokkerne?

— Ded har der inte været Rod til, Deres Node!

— Sig til Klokkeren, at han kan lade dem ringe, jeg skal betale det!

— Der er alligevel noget grandseigneurmæssigt ved dette at være af Blodet, tænkte Hr. Strøm.

Højt sagde han intet.

Og medens Klokkerne ringede over Per Jensens Søn, kørte Naadigherren videre.

Solens Straaler brød i tusinde Reflekser i Hestenes Sølvblinker.

HJEMMETS NOVELLER

Nr. 11. September 1905. 1. Aargang.

EN NAT

AF

KARIN MICHAËLIS

TEGNINGER AF LOUIS MOE

Bliklampen hænger højt under Loftet i Barnekammeret, saa højt, at man umuligt kan sy ved Skæret. Der tør ikke tændes en Lampe til, thi Vægen tærer mere Olje paa de andre.

Børnene sover trygt i deres gule Smaasenge. Der er Legetøj ved hver Seng, gammelt og itubrudt. Moderen tager en Bog og forsøger at læse, det gjør for ondt i Øjnene. Hun begynder at lappe Barnetrøjer, selv det svider.

Hun hører Forvalterens Stemme ude i Haven og giver sig til at støje med Stolen. Forvalteren taler højt og hensynsløst, og hun vil ikke høre.

Klokken slaaer. Først ti. Natten er lang, kan blive lang.

Om hun vilde, hun kunde dog ikke tælle efter de Nætter, hun har siddet og ventet sin Husbond, vaaget og ventet og grædt. Om hun vilde, hun kunde dog ikke.

Det gjør heller ikke noget. Hun vilde aldrig bruge dem som Regnskab imod ham. Hver Dag er Natten jo glemt — efterdi Dagen har nok i sin Travlhed og sin Fordring. Men ved Nat kan hun ikke hindre Mindet i at flyve tilbage som over Afgrund ved Afgrund til de Nætter, hun har siddet som nu, vaaget lyttet og lidt.

Det kan hun ikke.

Skønt hun prøver derpaa. Ja, for at døve de Tanker graver hun andre frem, som er pinlige, men Pinen er af en anden Art.

Mølleren har nægtet at levere Mel til Gaarden, inden Gældsafdraget er i Orden. Og Købmanden har sendt Truselsbrev.

Daglig Føde skal der til, til Karle og Piger, til Børnene, til ham og hende.

Hun har gjort det, som bringer hende til at rødme af Skam. Hun har i Maaneder selv smurt Folkenes Mad, givet Smør ude ved Skorpen, og skrabet det over Krummen, hvor Paalæget skulde dække. Derved har

hun sparet Pund efter Pund. Men Jomfruens skarpe Øjne har anet det, og i Folkenes mutte Hilsen ligger Anklagen.

Hun har set Ko efter Ko blive trukket af Stald og solgt. Hun seer og hører, hvor alt er i Forfald. Vinduerne mangler Sprosser. Det trækker. I de første Aar var der Vatlister i alle Vinduerne.

Men hun bebrejder sig hver Silkekjole, hun i de første Aar lod anskaffe til Herregaardenes Baller, og hvert Legetøj, hun i de senere Aar har købt til Børnene.

For ham er der Sorg og Kærlighed. Kærlighed og Sorg, men ingen Bitterhed og ingen Bebrejdelse.

Nej, nej — ingen Bebrejdelse, ingen.

Det blæser op. Sneen tager til at fyge. Hun hører den slaa mod Ruderne, og Lufttrækket suser gennem Ovnen, hvor Ilden forlængst er slukket,

Hun tager en gammel Kaabe om sig for ikke at fryse. Hver Gang Blæsten slaar de nøgne Vinranker mod Muren, kommer hun til at skælve, der ligger en rugende Angst i hendes Sjæl.

Det er, som ventede hun Dødens Trin. Men kun i disse Nætter — i alle disse Nætter — springer Angsten op og slaar Klo i hende.

Hun gaar til Vinduet. Sne over Haven, Sne over Skovens Træer, saa langt hun kan øjne i Mørket. Henne ved Vinduet er koldt, saa hun føler Huden skrumpe sammen og Issen bliver som nøgen. Men der er hun mere lydhør.

Hun synes, at Kanebjælder dirrer langt borte paa den anden Side af Skoven. Længe lytter hun, om Slæden ikke snart er inde i Alleen, thi da vil Klangen tindre op mod hende.

Det kunde jo hænde, han kom. Han lovede at være hjemme inden Mørkets Frembrud.

Først nu skænker hun det en Tanke, at han kørte ud for at skaffe Penge til Terminen. Det er ikke eneste Gang, han tog hjemmefra i den Hensigt, men forgæves var det bestandig.

En, ja to Gange havde han glemt det Ærinde da han kom.

I Skrivebordsskuffen ligge tre tomme smaa Bøger i graa Omslag. Der staar Navn uden paa hver.

Var det Hjærteblodet, hun tog fra sine Børn, eller var det kun Penge — kun Penge.

Det begyndte med Eriks Bog, han var den Ældste. I hans Bog stod over Tretusinde Kroner, Faddergave, Festgaver fra hendes og hans Slægt. Det var som Laan, de Penge blev hævet. Eriks Bog er tom. I Viggos var der mindre, dog Summen blev delt, for ikke at „laane' alt. Siden blev Resten hævet.

Smaapigernes blev ikke taget som Laan, derfor smerter det mest at tænke paa deres. De var i een Bog. Tvillingerne skulde have Alt fælles.

Hun aabner ikke den Skuffe mer, og dog ser hun ofte de tre smaa tomme Bøger for sig, og hun føler sig som Tyv.

Værre end Tyv.

Hun synes, det er Børnenes Lykke, Børnenes Liv, hun har stjaalet.

Endnu er de saa smaa at hun ikke har kunnet forklare dem Noget — at hun ikke har kunnet forsvare sig.

Hun alene har gjort det.

Hun alene — — deres Moder. Han vidste først derom senere og bebrejdede hende Gerningen. Men havde hun ikke staaet med de Penge ved Terminstide, saa havde hun og Holger og Børnene nu været uden Hjem.

Det murrer ude i Gaarden. Døren er aaben til hendes Sovekammer, hun hører det nøje. Det er Folkene som flokkes paa Trods saa sent, for at tale højt om Lønnen, de har til Gode. De skyldte intet Hensyn og tager intet Hensyn.

I Aften drak hun ikke The — af Fejghed, for at undgaa Tjenestepigens nyfigne Blik. Nu er hun sulten, men vil ikke gaa ned i Køkkenet. Det ligger ved Folkestuen og der tales højt. —

Hun troede paa et Forsyn. Hun bad til det. Sidst nu i Foraaret i de grødesvangre Dage. Og Markerne stode som Fløjlsbede, Kornet saa saftigt og mylrende tæt.

Hun elskede de Marker — og Diger og Hegn og Grøfter med.

Den stakkels Jord, den var udpint som en Hjærne, der var træt af at gruble.

Alt havde været forsøgt. Uden Rast havde hver Saaningstid lagt nye Aag paa Jorderne. Der var spekuleret med Driften, som var det Kortspil. Held eller Uheld. Det blev saa Uheld.

Og Jorden blev mere mager, mere straatynget og mere tidseltæt. Selv den vovelige Raps havde været forsøgt ifjor og var slaaet fejl, saa de kom til at savne Korn til Gaardens indre Drift.

Men nu i Foraaret, da hun gik sine ensomme Ture fra Ager til Ager, havde hun haft Hjærtet fuldt af Bøn til Forsynet, for Børnenes Skyld maatte det være naadigt. Det kom hende for, at Sæden blev mere frodig, alt eftersom den blev mere omspændt af hendes stærke Viljes Beden. Og hun gik Sommeren i Møde med større Haab end hun selv vidste.

Agrene skinnede. Himlen lovede. Bønnerne var hedere, og hun troede dem bønhørte. Derfor takkede hun og lærte de Smaa at takke for god Høst og alt Godt.

Da fløj Haglbygerne over Egnen som Vredens Udøvere. Den gode Sæd blev pisket, Kærne fra Avne, selv Straaene sank sammen.

Og i Høstmaaneden kom der Regn, saa Kornet raadnede paa Marken.

Siden har hun ikke bedt, og det skærer gennem hende, naar de Smaa efter Aftenbønnens uforstaaede Remse føjer til, med inderlig høj Stemme: Tak for god Høst, lille Vorherre, og for alt Godt.

Men hun vilde ikke være den, der river dem Troen af Hjærtet.

Hun gaar hen og ser paa de sovende Børn. Alle ligner de ham, Alle. Hun vil ikke give Rum for den Rædsel, der i dette Nu for første Gang skyder op: Har de taget det i Arv efter ham? Han tog det i Arv. Han er uskyldig. Tager de nu det i Arv, er ogsaa de uskyldige, men — —

Hun bøjer sig dybere, stirrer og stirrer, som vilde hun gennem de blødtsluttende Øjenlaag se ind i deres Væsens fredelig spirende Kim. Som vilde hun raade deres Fremtid. Stakkels Moder! Hun ser kun Ligheden.

Saa sætter hun sig i Stolen, hvor Eriks Legetøj ligger og flyder. Hun søger at samle i en Sum alle de Ord, Barnet har talt, alle de smaa Handlinger, der har fyldt hans Liv til nu. For at se om Karakteren har Lighed.

Hvad hun mindes er som lysende svirrende Sommerfugle — Tusind smaa Glæder har han skænket. Hans Sind er funklende, lyst, let, som Faderens. Han kaldte paa Lærken, da han knap kunde gaa — og han troede, den kom paa hans Kalden.

Men om Sindet end er ham ligt — dejlige Lighed — hvem siger da, om den bitre Arv som en Sniggift, slumrer ham i Blodet.

Han smiler i Søvne.

Moderen ser paa de Andre. Samme braadfri Natur. De synes hende som smaa Kildevæld, saa vævre og muntre og evigtsyngende.

Skulde hun leve og se dem vokse, se dem ranke sig for siden at synke sammen under Arvens Byrde.

— Kom der Nogen!

Hun stormede ud til Gavldøren, rev den op og lyttede. Træ duvede mod Træ og Kviste brødes itu, naar de førtes fra hinanden. Sneen laa i høje Banker, den nøgne Græsplæne stak frem hist og her.

Saadan vel ude paa Landevejen, store Snebanker og nøgne Grusflader. Naar nu Holger kom i Kanen, og den skurede mod Vejsten og Hjulspor — hvad da —

Den Nat, hun aldrig glemte, da Angsten drev hende ud i Vejret for at søge om Holger — den Nat saa hun langt ude paa Landevejen de lette Spor af Kanejern og Hestehove. Pludselig drejede de af, over en Grøft, ind i Brakmarkerne, nær de syv Mergelgrave.

Sneen føg som nu, og hun jog afsted halv blindet af Blæsten. Sporene kom og svandt, kom og svandt, løb rundt i dobbelt Ring om den første Mergelgrav, svinglede ind og ud til den næste — — hvor Tjørnene stod og suste, som manende Røster.

Hun turde knap træde hen, rakte Hænderne ud, vilde raabe og vovede det ikke. Da kom det hende for, at Erik laa og græd, og for Børnenes Skyld, i deres Navn, gik hun hen langs Tjørnegærdet. Der — — — laa Holger, sovende, paa Randen af Mergelgraven. Nede paa Vandspejlet flød en Pisk.

Hvordan hun vækkede ham, hvor længe hun stod uden at vove det Raab, der kunde bringe ham til at rulle ned ad Skrænten, hvordan hun med sine Hænders halvt lammede Kræfter drog ham op i Snemarken — det glemte hun ikke siden.

Men hvordan var det — — det var jo Resten af Viggos Penge, der blev brugt til ny Hest og ny Kane! —

Helt til ind i Foraaret laa Kadaveret i Mergelgraven. Hun vilde ikke, at nogen skulde komme til Kundskab om den Kanetur.

Forkarlen og Kusken — de eneste fuldtro blandt Folkene, hjalp hende og Holger med at hæve Dyret og faa det gravet ned. Kanen kom ikke op, dens Jerngænger holdt den ned til Bunden. Hun smilede vemodigt ved Tanken om alle de bidske Ord, der var sagt paa hendes Ryg i den Tid.

Hvermand vidste, hvor forarmet Holger og Gaarden var. Det lønlige Kreatursalg var alfar Hemmelighed. Og nu købte „Fruen“ Kane og Kanehest, det gamle var ikke godt nok!

Anden Juledag kørte hun med Holger i Visit rundt paa Herregaardene. Hun vilde vise sig i den ny Kane, og overalt fik hun flettet ind, at det var hende, der længe havde ønsket en Kane af ny Konstruktion og en vel tilkørt Hest.

I og for sig var det ikke et ubilligt Ønske. I sin Tid stod der syv Herskabsheste i Stalden, — de var borte, foruden en lille norsk Hest var der kun Arbejdsøg med pilmagre Svejrygge tilbage.

Den Nat blev Holger ædru i det Nu, hun trak ham op i Sneen. Han vidste Intet om Kørslen, maatte være falden i dyb Søvn, saa Tømmen var gledet ham af Hænder og han blev slynget ud af Slæden. Thi Holger kørte sikkert, ligesaa sikkert, naar han vendte hjem, som naar han kjørte ud. Ulykken var, at han ofte i Blæstvejr faldt i Søvn, men saa gik Hesten stilfærdig hjemad, og Holger vaagnede altid, naar de kjørte over Gaardens Stenbro. Men blev Hesten bange, — den var sky — saa foer den ind

over Marker, op over Høje, ind i Skoven, ud i Mosen. Vaagnede Holger ved Dumpet, var det næppe, han kunde tage Magten fra Dyret.

Væltede de, stod den fromt paa Stedet, og ingen Skade var skeet.

Men Skade kunde ske. Hendes Uro nu, betød den Intet, var det ikke en Anelse om noget Grusomt? — Hun stod i Sneen, til hendes Fødder begyndte at smerte af Kulde. Endnu ingen Lyd af Bjælderne.

Saa gik hun ind. Bliklampens svage Blus gav osende Lugt. Børnene sov stadig; naar de kastede af sig, dækkede hun dem til.

Klokken var bleven to. Forlængst var alle Folkene i Seng. Hun gik ned i Køkkenet, smurte et Par Stykker Mad med Margarine, som hun ikke udstod, slugte dem i sig og var atter hos Børnene.

Hun satte sig til at regne, i Hovedet og paa Papir, skruede Lampen op, saa den osede og flyttede sig for at naa ind i Lysningen.

Der var Bankprioriteterne, Slægtens Indskud, Smaagæld og de aarlige Gældsposter, der var Folkeløn.

Hvis det blev til, at de nu eller siden maatte give Slip paa Hjemmet, hvordan vilde da Sagen stille sig? Hun regnede og regnede om. Den frygtelige Sandhed vilde hun saa nødig se i Øjnene.

Gaarden var behæftet til langt over sin Værdi.

Værdi — — Værdi —

Assurancesummen lød paa dens gamle, egenlige Værdi, fra Tiden før Uaar og Uheld, men skulde der nu tages Skøn med Gaard og Jord, da maatte Summen svinde, drysse sammen.

Hun kunde ikke komme bort fra den store Assurancesum. Og de mystiske Ildebrande rundt om paa Egnen fra Indsiddere til rige Gaardmænd randt hende i Hu. Lynet fik først Skyld! Men paa Ejeren sad der siden efter en Mistanke, der, som anden Arv, skød sig fra Fader over paa Søn.

Uopklarede var de fleste Ildebrande. Ingen byggede Hus op, før det gamle brændte til Grunden. Der var ikke mange gamle, helt gamle Gaarde der i Sognene.

Nu kom det som et Syn, der langsomt vandrede forbi og slukkedes:

Hun gik ad Loftstrappen over til Æblekameret. Fjerposerne hang paa Snore i Dobbeltrækker, et Par Skind og nogle Jutgardiner hang tilfældig ved Siden. Ovenover var Bjælker og spinkle Tværplanker og til venstre Tørvene og Optændingsbrændet. To Gange havde hun bedt Pigerne flytte de Gardiner. Kom man med Lampe under dem, var det mere end farligt at gaa under dem. De røg af Støv, naar man rørte dem, saa tørre og raadne vare de blevne.

Hun saa sig gaa med en osende Lampe over til Æblekameret. Lufttrækket blæste Gardinerne mod det hede Glas, Flammen slog ud, tændte, og knitrende sprang den fra Pose til Pose, de brændende Fjer fløj og faldt i Klumper ned i Tørvene, fløj op over Bjælkerne og ulmede i det trøskede Træ, til Luerne hævede sig og kravlede op i Sparreværket og aad sig ned gjennem Gulvet. Inden Anskrig kunde gøres og Mandskabet komme til Hjælp, vilde Ilden gaa fra Længe til Længe, omspændende Gaarden.

Saa var Synet forbi!

Erik vaagnede: Mor hvorfor er Du oppe, kommer Fa'r ikke snart?

Hun svarede med tyk Stemme: Det er ikke sent, lille Erik, sov nu.

Men hvis hun nu gjorde det, frelste Hjemmet for sin Mand og sine Børn og ene tog Brøden eller Fortielsen paa sig, havde da Børnene ikke dobbelt Fare i Vente?

Skulde de foruden Faderens Ulykke tage Forbrydelsen i Arv?

Aa nej, — ikke det!

Indtil nu havde det staaet for hende, som om den Dag, de maatte gaa fra deres Lykkes og Samlivs Hjem, var Indvielsen til fredløs Flakken, til Strid uden Maal mod ukendte Fjender.

Men det var nu, som havde hun sprængt sin Vej ind i Fremtiden. Alt blev lettere, rigere og mindre trælsomt.

Om det saa blev til Vandring fra Dør til Dør, om det saa blev Tiggerfærd og Sult,

De stod endnu. Holger havde ikke bedt anden Gang. Han var kørt ud, og vendt hjem med Pengene. Vundet i Kortspil — Holger, som ellers aldrig spillede. Og siden havde han en Dag, det var, som Mindet tyngede ham, sagt: Ved Du, Anna Sophie, jeg kunde have spillet Gaarden bort og Dig og Børnene og min egen Sjæl — den Nat var jeg ikke mig selv!

Endnu stod de seks Ege. Hun syntes hun hørte dem rokke frem og tilbage, samle Kronerne over den runde Høj og hviske om det, der var og det, der skulde komme.

Der var nok ikke mere Olje paa Lampen, den brændte søvnig, oste og gik ud. Lidt sad hun i Mørke, tændte da en Staalampe og gav sig til at sy. Hun syede saa rapt, at det gnistrede for Øjnene. De stærke, hvide Hænder, skulde de ikke kunne arbejde, lige til Huden skrumpede ind og Leddene blev krogede — arbejde for dem, der var hende kære som Livet selv?

Om hun blot ejede en aldrig saa lille Sum, da kunde de jo bryde op fra Egnen og rejse ud i Verden, han, hun og Børnene. Var det ikke netop den Egn, hvor Kro ved Kro og ondsindede Godtfolk strakte Fangarme ud efter Holger?

Med nyt Land under Fod, med Haab for Fremtiden, med enig Vilje maatte Holger og hun kunde bygge et Hjem, langt herfra.

Hun sukkede. Der var ikke den i Verden, ikke Slægt eller Venner, der mere vilde fylde i det bundløse Kar, som Gælden var blevet. Men der var nok ingen heller, der vilde tro og hjælpe dem til et nyt Livsværk.

og Kulde — nu følte hun, at det ikke var det Værste. Den Sorg var fri for Skam.

At hun dog ikke før havde tænkt saadan. Var det virkelig hende, som af daarlig Skamfølelse og Selvkærlighed havde holdt paa Gaarden, trods det Haabløse, trods Holgers Ord, trods den klare Fornuft.

Og en anden Bedrøvelse tog hende. Sidst da Holger manglede Penge til Folkelønning, og han forgæves havde ladet hugge ind paa Skoven, den saa forarmede Skov, kom han til hende og bad om Lov til at ofre de seks Ege. Da sagde hun: Nej, De Ege var hendes Trøst, naar alt andet sveg. De stod midt i Skoven med en grøn Høj imellem sig. Paa den Høj havde hun givet Holger sin Tro. I de Ege havde Holger skaaret deres Navne og Børnenes, et i hver. De Ege havde Slægtshævd, de maatte ikke falde, før Lyn eller Alder slog dem til Jorden.

Derfor hadede hun næsten alle Mennesker, fordi de gik hende under Øjne med blide Lader og dog lod hende læse deres halvt foragtende Medlidenhed. De var Holgers Fjender, de fulgte ham med Smil, der smertede som Svøbeslag. Holger havde det ondt.

Anna Sophie tog Lampen og gik med den fra Stue til Stue. Der stod Møbler fra Fars Tid og Farfars og Oldefars. Stive tæt indlagte Møbler og smaa lakerede, silkebetrukne Møbler. Gennem den lange Række Stuer, hvoraf kun et Par var i daglig Brug, gik hun. Paa Væggene hang gamle Billeder, gamle Ure tikkede fra Kroge og Konsoller.

Det Indbo var en Formue værd. Hun og Holger havde før talt om den døde Sum, som stod der og fangede Støv. Og var det ikke netop Slægtens højtelskede Eje, som var givet Anna Sophie i Fædrenearv, hun havde jo forlængst drejet Nøglen i Laas, tømt ud, solgt og snevret Hjemmet ind.

Hun havde ikke gjort det, derimod havde hun brugt Børnenes Penge,

Det gøs i hende. Naar hun gik over Gulvenes Tæpper, der var skaaret itu og syet sammen for at holde længere, hørte hun den svage Knirken af alt det gamle Træ, og blev angst.

At hendes Mor havde levet sine Dage tilende her, siddet ved det Sybord, blundet i den Stol, læst i de Bøger og fulgt Tiden fra det slanke hvide Ur — hvad kom det Nuet og Holgers Frelse ved?

Med Lampen højt hævet gik hun fra Møbel til Møbel, fra Stue til Stue og synede, hvad Brist Tiden havde skaaret, og vejede hvad Værd, der endnu gemtes i de indelukkede Rum.

Det var Aar siden, at den Række Værelser laa i Festlys, fyldt af Gæster fra Herregaardene.

Anna Sophie satte sig foran Sølvskabet, stillede Lampen paa Spisebordet og talte efter. Ja, det var svundet ind. Hun havde selv pakket ned to tunge Tasker fulde og solgt det efter Sølvets Vægt til en Juveler i Hovedstaden engang, det kneb. Men Arvesølvet var tilbage og Børnenes Daabsbestik og Bøndernes Gaver til Gaardens Ejere.

I dem var at læse baade Navne og Datoer og smigrende Ord.

Døde Skatte.

Og det var hendes. Ingen Magt i Verden kunde lovlig tage hendes Ting. Det havde Holger ogsaa sagt — og smilet dertil: Hvis jeg pludselig døde, Anna Sophie, saa stod Du ikke med tomme Hænder. Af os to er det kun mig, der kan blive helt forarmet.

Klokken slog fire. Der var langt til Morgen. Hun tørstede og gik atter ned i Barnekamret for at drikke.

Men hun vilde bort herfra, inden Foraaret kom med sine lokkende Løfter. Hun vilde kun mindes Barndomshjemmets Forfald, tyndet af Sne og Kulde vilde hun mindes Skovenes bladløse Træer og Højens frosne Muld.

Og naar Møblerne blev slæbt ud og raabt op for at skilles paa mange pietetsløse Hænder, da vilde hun og Børnene være langt derfra. Den Smerte maatte Holger tage ene paa sig.

Hvor var han? Hun saa for sig en lav og sodet Krostue, hvor der stank af alskens daarlig Drik, hvor Luften var tyk af simpel Tobak og Gulvet tilsølet af udspyttet Skraa og Snesjap, hvor fede Prangere sad og svor, saa Haarene rejste sig paa Hovedet af Tilhørerne. Og saadan et Sted var han vel, hendes fine, stilfærdige Holger.

Om han ikke sovende sad i Kanen og lod sig bære gennem den fygende Sne — ad den Kurs, Hesten fandt for god.

Var hun Skyld i det med — var hun Skyld deri?

At han søgte bort fra Hjemmet, hvor der ikke fandtes Draabe af Vin, til snavsede Krostuer, hvor hæslig Tale førtes, kunde det ikke lægges hende til Last.

Burde hun have opmuntret ham til at føje sin arvede Lyst, burde hun — som andre daarlige Hustruer — selv have skænket for ham, selv hjulpet ham at sløve Tankerne?

Nej, det var hendes Stoltheds Sejr over Holger. Fra den Dag, de bleve gifte, havde Vin været banlyst i Hjemmet. Kun til store

Fester taalte Anna Sophie Giften i sine Stuer.

Pludselig brød det gjennem hende som et pinefuldt Sting: Sad hun ikke her og holdt Dom over Holger? Og dog — —

Var det ikke Kanebjælderne? Hun fløj op; tog sig til Hovedet. Holger vidste intet om den Nats Beslutning. Hun støttede sig til Muren, inden hun gik for at tage imod ham. Var han ædru — —? Det var just i denne Nat, hun havde Behov at tale ud med ham. Og ak, hvor ofte skete det ikke, naar hun saadan havde ventet Natten over, at han hilste hende med lallende Ord og lo, fordi hun havde siddet oppe.

Nej — saa var det ikke Kanen heller nu. Hun syntes, det blev ved at ringe og kime.

Det var, som om alle de urolige Tanker gled til Hvile, der kom en myg Fredsfølelse over hende. Lampen skar i Øjnene, hun viklede en Avis om Kuplen, sad lidt, foer op, saa sig om og blundede ind.

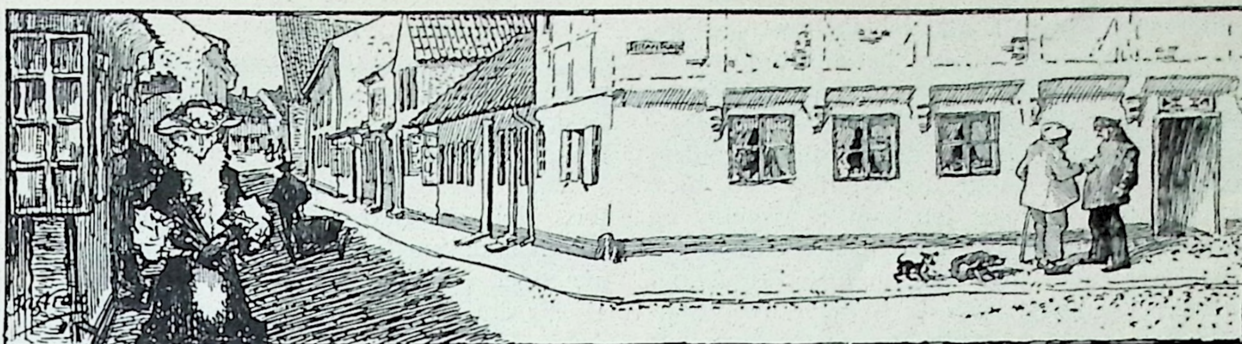
Da hun vaagnede, stod Holger hos hende.

Anna Sophie — — stakkels lille Anna Sophie — vi maa gaa fra Gaarden!

Hun rejste sig og saa paa ham med et straalende Blik.

Han var ædru.

EN BEGRAVELSE

HUMORESKE AF *ORLA BOCK.* ILL. AF *ALFRED SCHMIDT*

„Kancelliraaden", var en af Byens Originaler. Han var ikke „virkelig Kancelliraad", -- tværtimod han var saa uvirkelig som en Kancelliraad vel kan være. Titlen havde han nemlig faaet engang i et gemytligt Vennelag og i Tidernes Løb var den bleven hængende ved ham; men den galdt ikke ud over Grønkøbing og nærmeste Omegn.

„Kancelliraaden" var i sine ganske unge Dage kommet til Byen som „noget" paa et privat Kontor, senere avancerede han til „noget mere", paa et offenligt Kontor, og paa den Tid, da vor Historie foregaar, havde han alt i mange Aar været Indehaver af et af de mest betroede Embeder under den kommunale Forvaltning. Dygtig Kontormand var han, — og det var han ogsaa selv fuldstændig paa det rene med. Han havde utallige Gange i de senere Aar, — naar Toddyerne gjorde ham lidt aabenmundet, udtalt, „at nu var det Fanden gale mig ikke for tidligt, at jeg fik den Titel eller det Kors som de jo alligevel skal gi' mig engang. Kammerraad vil jeg ikke være — sjofel Titel — jeg lader mig ikke spidse af med mindre end Kancelliraad."

Men Kongen holdt Fødselsdag det ene Aar efter det andet, Jubilæum og Guldbryllup; men den ventede Udmærkelse udeblev. Saa udnævnte Byens Borgere ham sig imellem til Kancelli- og Kommersraad — i Forkortning „Liraaden", — Titlen bed sig fast, selv satte han en vis Pris paa den, og under den lader vi ham gaa ind i Historien.

Han var en lille vindtør Herre med stærkt markerede Træk. „Jeg ligner Gud være lovet Estrup og Prins Hans," plejede han at sige, „og det er noget, der gør Virkning paa et Kontor."

Han var altid i jævnt godt Humør, undertiden overstadig lystig og han tog sig aldrig nær om man — hvad ikke sjældent hændte — drev Spas med ham. Han havde to store Passioner — Kvinder og Hunde. — Hans Tilbøjelighed for Kvinder var af en gammeldags ridderlig Art og ytrede sig altid paa en yderst nobel Maade — Omstændighederne gjorde, at den ogsaa blev platonisk.

Der var ikke mange af Byens Damer af de sidste to Generationer, som han ikke havde beæret med et Frieri. Han havde friet paa alle mulige Faconer, skriftlig, mundtlig, staaende, siddende og knælende. Han havde skrevet Frierbreve paa alle mulige Kulører Papirer, men med lige magert Resultat.

Man maa dog ikke tro at disse mange Kurve han erhvervede sig, virkede nedslaaende paa hans Humør. — Aldeles ikke. Naar han havde hentet sig et „Nej", sundede han sig paa det et Par Dage, og saa lagde han gladelig ud paany.

Hans anden store Passion skaffede ham mere Glæde. Han drev det engang til at være Ejer af syv Hunde paa engang. En sort Silkepudel, der lød det mærkværdige Navn „Cognac", — dennes fem store Hvalpe, og en halv Aars gammel brunplettet Hønsehund, ved Navn „Skjold". Paa Grund af Klager fra de øvrige Husbeboere maatte Kancelliraaden dog beslutte sig til at indskrænke sit Hundehold og „Cognac", med samt dens Hvalpe, blev derfor anbragt rundt omkring paa forskellige Gaarde i Omegnen, og kun Skjold blev tilbage.

Men paa den kastede han ogsaa al den Kærlighed, hans gamle Ungkarlehjærte rummede — den, „det dumme Fruentimmerrak" forsmaaede.

„Skjold" blev forkælet i allerhøjeste Grad, den var uopdragen, storsnudet og vigtig som den værste Secondlieutnantsspire. Den hundsede sin Herre, -- laa i hans Seng om Natten, sad i hans Lænestol om Dagen, aad hans Mad og besørgede ikke sjældent sine smaa Fornødenheder under hans Skrivepult. Medens Skjold var i sin

Ungdoms fulde Kraft, gik der sjældent en Uge, uden at „Liraaden“ maatte betale en ihjelbidt Høne eller to. — Men det gjorde han med Glæde.

„Der kan man se, Skjold er en rigtig Jagthund,“ sagde han med Stolthed. Han talte aldrig om, at Skjold var bange for Skud; om den bare saa en Bøsse, rystede den som et Espeløv og løb bort og gemte sig i den fjerneste Krog.

Til Jagt duede den ikke; men det kunde ogsaa være ligemeget; paa de Gebeter hvor Kancelliraaden jagede, kunde han ingen Gavn haft af den endda.

Men Aarene gik og Skjold blev gammel. Ungdomsmodet var borte og i Stedet var kommet Gigt, Værk og alskens Alderdomsgebræklighed. Det „uregelmæssige“ Liv, den førte, gjorde vel sit til, at den blev tidlig gammel. Da den var en 13—14 Aar, var den baade blind og døv, befængt med Bylder over hele Kroppen, kunde

hverken gø eller gabe og forlod saa at sige aldrig sin Kurv.

Kancelliraaden led frygtelige Sjælekvaler ved at se sit Hjærtebarn sygne hen; men tilsidst maatte han dog indrømme, at Døden her vilde komme som en Befrier.

Som Fuldmægtig paa Kontoret tjenstgjorde Kancelliraadens Brodersøn, examinatus juris Terkelsen. Det var en ung Mand paa circa 25 Aar, gemytlig og fuld af Skælmsstykker, — han generede sig ikke engang for — naar Lejlighed gaves, — at drive Spøg med sin gamle Onkel.

Det var en Sommerdag i Kontortiden.

Fuldmægtig Terkelsen var beskæftiget ved sin Skrivepult, Liraaden sad i sin Lænestol og betragtede med mismodige Blikke sit kære Dyr, der laa og gispede paa et Tæppe, fed og uformelig, byldebefængt og uappetitlig.

„Skjold lider“, sagde Liraaden.

„Meget,“ sagde Fuldmægtigen og rystede medlidende paa Hovedet.

„Det var maaske bedst for ham om han kunde dø“? sagde Liraaden ligesom modstræbende.

„Ja, jeg synes, vi skulde lade ham skyde!“

„Skyde“!“ Liraaden stirrede rædselsslagen paa Fuldmægtigen. „Nej, er Du gal! ikke skyde; husk dog paa, at Skjold har altid været saa bange for Skud.“

„Ja, det er ogsaa sandt, det huskede jeg ikke før. Men vi kunde jo lade Dyrlægen give ham en Cyankaliumsindsprøjtning“, foreslog Fuldmægtigen.

„Er det en let Død?“ spurgte Liraaden langsomt.

„Umaadeligt let; han dør øjeblikkeligt. Mærker ikke det ringeste“

Kancelliraaden sad længe og spekulerede stærkt.

„Vil Du følge ham i Døden?“ spurgte han endelig.

„Om jeg vil hvad for noget?“ Fuldmægtigen saa meget forbavset paa Onklen.

„Følge ham i Døden! Jeg mener, om Du vil gaa til Dyrlægen med ham. Der skulde gærne være en af hans Venner hos ham i hans Dødsstund, men jeg kan ikke selv!“

„Ja, det skal jeg gærne!“ sagde Fuldmægtigen, han havde nær sagt „med Fornøjelse“, men heldigvis opfattede han i Tide Stundens Alvor, og lagde sit Ansigt i de dertil passende højtidelige Folder.

„Saa i Guds Navn, lad det da ske! sagde Kancelliraaden, og et Par store Taarer trillede ned over hans Kinder. Han gik hen og klappede Hunden. „Farvel da, lille Skjoldunge! — Gaa nu inden jeg ombestemmer mig!

Mere kunde han ikke faa sagt, han storhulkede, gik ind i sit Sovekammer og lukkede Døren efter sig.

Fuldmægtigen lagde en Line paa Hunden, fik den efter megen Besvær til at rejse sig, og saa gik det Fod for Fod ud til Dyrlægen.

En halv Time efter svævede Skjolds Aand frigjort op *til de saliges Jagtegne.*

Da Fuldmægtigen kom tilbage sad Kancelliraaden atter i sin Lænestol; bleg, men fattet og med Hænderne foldede over Maven.

„Naa?“ sagde han tonløst.

„Ja, nu er han død! det gik saa let! sagde Fuldmægtigen.

„Han led vel ikke?“

„Ikke Spor, Doktoren gav kam et lille Stik i Brystet, saa sank han sammen uden en Lyd. Færdig!“

Pause.

„Hvordan ser han ud som Lig?“

„Nydelig! Han ligger saa fredelig ligesom han sov. Det ser næsten ud som han laa og smilede!“

„Aa, Herregud!“

„Vil Du ikke se Liget, Onkel? Skal vi ikke tage ham hjem?“

„Aa, nej! aa, nej!“ Kancelliraaden strakte afværgende Hænderne ud for sig.

„Nej, jeg vil ikke se ham som Lig, jeg vil kun bevare Mindet om den levende Skjold!

„Ja, naturligvis, det har Du fuldstændig Ret i Onkel! Om Forladelse, det tænkte jeg ikke paa.“

Ny Pause.

„Nu skulde han jo gærne have en pæn Begravelse!“ sagde Kancelliraaden omsider.

„Ja, det skal han! Hør Onkel, jeg faar en Idé, skal vi ikke begrave ham ude i Grønnehave?“

„Jo, det var storartet! Skjold har altid, lige fra han var ganske lille, syntes det var saa morsomt at komme til Grønnehave.“

„Ja, saa skal han naturligvis til Grønnehave. Vi telefonerer til Skovfogeden, at han skal grave en Grav nede i Skoven og sende sin Vogn op efter os i Aften. Saa køre vi ud med Liget, faar ham pænt i Jorden, og saa bagefter drikker vi et højdundrende Gravøl!“

Idèen tiltalte aabenbart Kancelliraaden, det var, som han levede lidt op.

„Ja; vil Du ordne alt det, jeg er selv saa nedtrykt!“ sagde han.

Skjold, der hvilede „sødeligt“ i sin Sukkersæk, nedpakket i en Vinkasse, blev anbragt bag i Vognen; Kancelliraaden og Fuldmægtigen tog i Tavshed Plads paa Bagsædet, og saa satte Ligtoget sig i Bevægelse.

Da de var kommet uden for Byen satte Skovfogeden Hesten i skarpt Trav.

Det fandt Kancelliraaden var profant.

„Han kunde gærne køre i Skridt!“ sagde han arrigt.

„Saa kommer vi jo aldrig frem!“ indvendte Fuldmægtigen.

„Skjold bliver skumplet!“ sagde Kancelliraaden og skævede ængstelig til „Kisten“.

„Gu' gjør han ej, jeg har stoppet fast til omkring ham med Flaskehylstre, han ligger godt.“

Kancelliraaden beroligede sig.

Nede i Skoven mellem nogle Hasselbuske havde Skovfogeden ladet grave en to Alen dyb Grav. Den var pyntet med Grønt og Blomster helt ned til Bunden.

Skovfogeden og Fuldmægtigen bar „Kisten“. Bagefter gik Kancelliraaden og Skovfogedens Kone og syv Børn, hver med en lille Krands

„Ja, det skal jeg nok. Jeg køber en Kaffesæk henne hos Kjøbmanden; saa putter vi ham i den, og saa en Cicoriekasse til Ligkiste, saa ligger han godt.“

„Kan Du ikke faa en Sukkersæk? Skjold har altid været saa tosset efter Sukker,“ indvendte Kancelliraaden.

„Ja, det har Du s'gu Ret i! Og i Stedet for Cicoriekassen tager vi en Vinkasse eller en Kognacskasse, saa har han ligesom et Minde om os efterlevende!“

„Ja. Tak vil Du ordne det?“

Og saa gik Fuldmægtigen ud for at stelle til Begravelse.

— —

Klokken syv om Aftenen stillede Skovfogeden med sit Køretøj for at afhente „det høje Lig“, med Følge.

af Skovblomster paa Armen.

Det var et højtideligt Optog.

Skjold blev langsomt sænket i Jorden og Kancelliraaden snøftede og hulkede kraftigt.

„Stirrer ej i Graven ned!“ sagde Fuldmægtigen, og saa gik Følget tilbage til Skovfogedhuset. Skjold var en „saga blott“, — nu havde man Gravøllet tilbage.

Udenfor Stalden stod et Ponykøretøj, der var arriveret medens den højtidelige Handling nede i Skoven var foregaaet.

„Der har vi s'gu Kordegnen!“ sagde Skovfogeden; „bare han var kommet lidt før, saa kunde han have holdt Talen.“

„Han kan tale ved Gravøllet!“ sagde Fuldmægtigen.

Kancelliraaden græd.

Kordegnen var en øvet Fest- og Lejligheds-

taler. Han havde mange Aars Rutine og han talte meget og gærne. Hans Specialitet var det patriotiske, han havde Patent paa Talen for Danmark. Han sluttede altid sit Ordfyrværkeri med følgende lille virkningsfulde Slutningsraket:

„Sit Fedr-r-r-r-r-reneland skylder man alt hvad man kan udrette!“ Fremslynget med en mægtig Pathos og med dygtig Snurren paa R-erne undlod den aldrig at gjøre Virkning.

Kordegnen var allerede sat ind i den foreliggende sørgelige Situation og kom hen for at kondolere Kancelliraaden.

„Jeg har hørt det!“ sagde han og lagde Hovedet næsten helt ned paa den ene Skulder. „Det er forfærdelig kedeligt!“

„Kedeligt!“ snærrede Kancelliraaden arrigt, „nej, det er ikke kedeligt, det er sørgeligt.“

„Ja, om Forladelse, om Forladelse. Jeg forstaar saa godt Deres Sorg, man knytter sig jo efterhaanden til saadan et Dyr.“

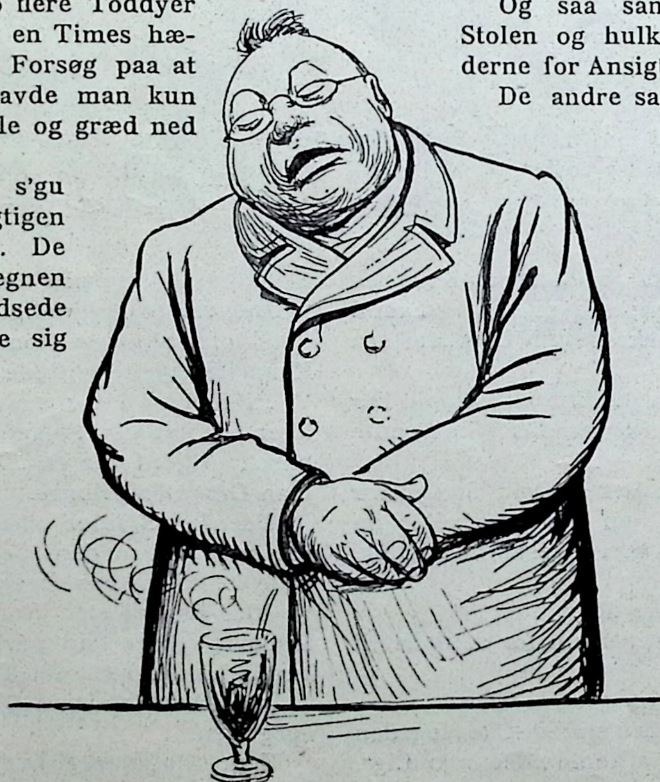
„Gu' gør man saa! Vil De drikke en Toddy med?“

Selskabet — suppleret med Skovfogeden og Kordegnen — blev bænket, fik Drikkevarer ind og forsøgte at stryge Sorgen. Men det vilde ikke rigtig lykkes.

Der blev talt om alt muligt mellem Himmel og Jord og de tre Herrer forsøgte efter bedste Evne at opmuntre Kancelliraaden; men han var hverken til at hugge eller stikke i. Han sad tavs med hængende Hoved og hverken hørte eller saa. Mod Sædvane blev han mere og mere modfalden, jo flere Toddyer han drak. Efter circa en Times hæderlige men forgæves Forsøg paa at sætte Humør i ham, havde man kun opnaaet at han sad stille og græd ned i sit Glas.

„Noget maa der s'gu gøres!“ sagde Fuldmægtigen og nikkede til Degnen. De forstod hinanden. Degnen slog paa sit Glas, pudsede sine Briller, og rejste sig stor, bred og højtidelig.

„Danske Mænd og Kvinder!“ begyndte han. Kvindekønnet var repræsenteret af Skovfogedens Kone, der sad i Krogen bagved Kancelliraaden og morede sig fortræffeligt. Hun lo over hele Ansigtet og kontrasterede stærkt mod de fire Alvorsmænd.

„Vi forstaar alle den store Sorg, der har ramt vor kære Kancelliraad, vi agter den, og vi føler med ham. — Føler dybt! Jeg har selv haft en lille Hund og en lille Kat, og jeg ved saavel, hvorledes man slutter sig til saadan et lille Væsen. Man glæder sig over hvert lille Klogskabsbevis, over at se dem udvikle sig, og tilsidst bliver de som en Del af en selv.“

Degnen kørte videre, han talte sig mere og mere op, tilsidst svævede han næsten helt oppe i Skyerne.

„Dette her ender s'gu nok med den om Fedr-r-r-r-r-renelandet!“ hviskede Fuldmægtigen til Skovfogeden, — og meget rigtig.

„Men lad ikke Sorgen trykke Dem til Jorden, min kjære Kancelliraad. Husk, De har Pligter, De maa mande Dem op. De har ikke Lov til at lade Deres Kraft binde af unyttig Sorg. De skal virke for Deres Medmennesker, for det lille Samfund, De lever i, for Deres Land. Husk! Sit Fedr-r-r-r-r-reneland skylder man alt hvad man kan udrette!“

Men saa fløj Kancelliraaden pludselig op fra Stolen som en Raket, slog den knyttede Haand i Bordet saa Glassene dansede og raabte:

„Hold Kæft! Sludder! De forstaar ingen Ting, og De kan ikke sætte Dem ind i nogen Ting. De har Kone og Børn, men husk paa — *nu staar jeg ganske alene tilbage i Verden!*“

Og saa sank han sammen paa Stolen og hulkede med begge Hænderne for Ansigtet.

De andre saa betuttede paa hinanden og opgav med det samme ethvert Haab om at faa Humøret sat op.

Et Kvarter efter kørte Kancelliraaden og Fuldmægtigen hjem sammen med Kordegnen.

Kancelliraaden var stærkt grædende og kendelig beruset.

„Salige ere de bedrøvede!“ sagde Fuldmægtigen, da de steg tilvogns.

DANSKE SKUESPILLERE I NORGE

AF

THOMAS P. KRAG

MED TEGNING AF E. KRAUSE

De sees næsten ikke mere i Norge nu, de omrejsende, danske Skuespillertrupper. For en femten, tyve Aar siden var de endnu at opdage her og der, ja tidt kom de endnu dengang i temmelig store Skarer — men nu, synes jeg, de rent er forsvundne.

Jeg for min Del har i den senere Tid bare set noget Sommerkomedie i Kristianssand. Huttelu, hvor de Folk kjæmped heltemæssig for at lave Revy i denne Stad. Tænk Dem: Revy i en By med 12000 Mennesker. Selv det første Revyforfattergeni vilde løbe tør det første Aar. Og Fanden skulde umage sig, naar Takken blev saa daarlig, som den faktisk blev. Forleden Aar blev Scenen bombarderet med Ølflasker og knuste Stole af rasende Mennesker, som Revyen havde gjort Løjer med. Naa hvad skal man sige? det maa heller ikke være morsomt, naar ens Privataffærer blir tat fat paa i en Revy i en By, der ikke er større end at man ved, hvad Næsten har til Middag.

Nej, de er forbi de Dage, da de danske Zigeunere kom med sine aparte Dragter til de norske Kystbyer. Jeg husker den ejendommelige Luft, de bragte med. Naar man er ung Gut og ikke har anden Fornøjelse end at blive lugget af Læreren, fordi man er doven paa Skolen, — ikke sandt, saa længes man ud, man vil naa skjønne Lande og opleve Livets allerdejligste? Saa nøje ved man ikke, hvordan det hele skal gaa for sig, men netop derfor spiler man Øjnene op, naar noget kommer, der blinker. Og disse fremmede, som satte Eventyr sammen af levende Mennesker, som brugte heftige og hede Ord, hvor de overraskede. Udenfor Scenen ogsaa: Mændene havde tidt større Flipper og længere Frakker end nogen i den hele By, og ualmindelige Spadserestokke havde de maaske ogsaa — som nu en, der havde et lidet Dødningehoved paa Stokken sin — hvad var ikke det for Underværk? Og saa Damerne . . . som tidt var saa nydelige og søde og havde slige prægtige store Hatte og maaske kulørte Kaaber — naa, det kan hænde, at Byens Gutter gik efter i Afstand

og slugte dem med Øjnene. Og naar de fremmede Frøkener standsede raadvilde og vidste ikke saa nøje, hvilken Vej de skulde tage, og en af dem spurgte: „Hør min Dreng, hvor findes en køn Spadserevej?“ Saa bankede Gutternes Hjerter omkap, naar de forklarede, hvor de smukke Damer helst skulde gaa og spadsere.

Og den store stærke Harald, han med den tykke Mund og de vakre Øjne — hvad var det han fortalte? ... om sig og den unge danske Skuespillerinde, som han havde mødt langt ude og fulgt hjem, da hun rent havde gaaet galt? Jo, hun havde kysset ham mange Gange lige paa Munden: paa en Maade indviede hun ham til den store Kvindfolkrøver, han siden blev.

Men bort fra Fjas og Tant, tilbage til de frie Fugles Liv.

De maatte være haardføre Mennesker. I alskens Vejr rejste de. I klingende Kulde og kvælende Varme. I Regn og Slud, i klart Vejr og i daarligt Vejr — de spurgte ikke om det ene og det andet. Tramped Fødderne varme, naar de endelig naaede Land og pludrede glade: „Saa nu er man da endelig kommen saa langt, nu har man da endelig fast Land under sine Fødder.“

Og de spredtes i Byen, fik hver sit møblerede Værelse, som vel tit var saa som saa.

Men naar de senere gik omkring i Gaderne og lod høre sit gurglende bløde danske Sprog og lo og spøgte, saa vidste Folk, at det var Skuespillere. Og Byens unge theaterlystne Piger glæded sig, og Fruerne var en Smule nysgerrige, og en og anden vilde alt nu vide, hvad de skulde spille.

II.

Naar jeg nu tænker tilbage paa disse danske Trupper, jeg i Aarenes Løb saa, hører jeg utydeligt en hel Sværm af Stemmer, og jeg skimter mange kaade Smil og jeg fornemmer Gjenlyd af Tale, af Sang. Og jeg ser muntre Stykker, jeg ser spændende Stykker, jeg ser Folkeskuespil og et og andet rystende Kærlighedsdrama.

Der er en af disse Skikkelser, som har trængt sig ind i min Erindring og bliver der en Gang for alle. Det er *Ludovica Levy.*

Fru Ludovica Levy — hvor hun kunde blinke og skinne med stærke Farver! hun hørte hjemme i det store Drama, Dramaet med Ulykker og Lidenskaber. Lad gaa, at hendes Spil af og til var urent, at det irrede, men Gud, hvor hendes Messing dog kunde straale! Hvor hun kunde spille Sardous Fedora, hvor hun kunde spille Folkekomediens bredt tegnede Figurer, hvor hun kunde spille Gervaise i „Faldgruben“!

Alexander Kielland sagde en Gang, at hun havde noget af Sarah Bernhardt ved sig, — netop det havde hun.

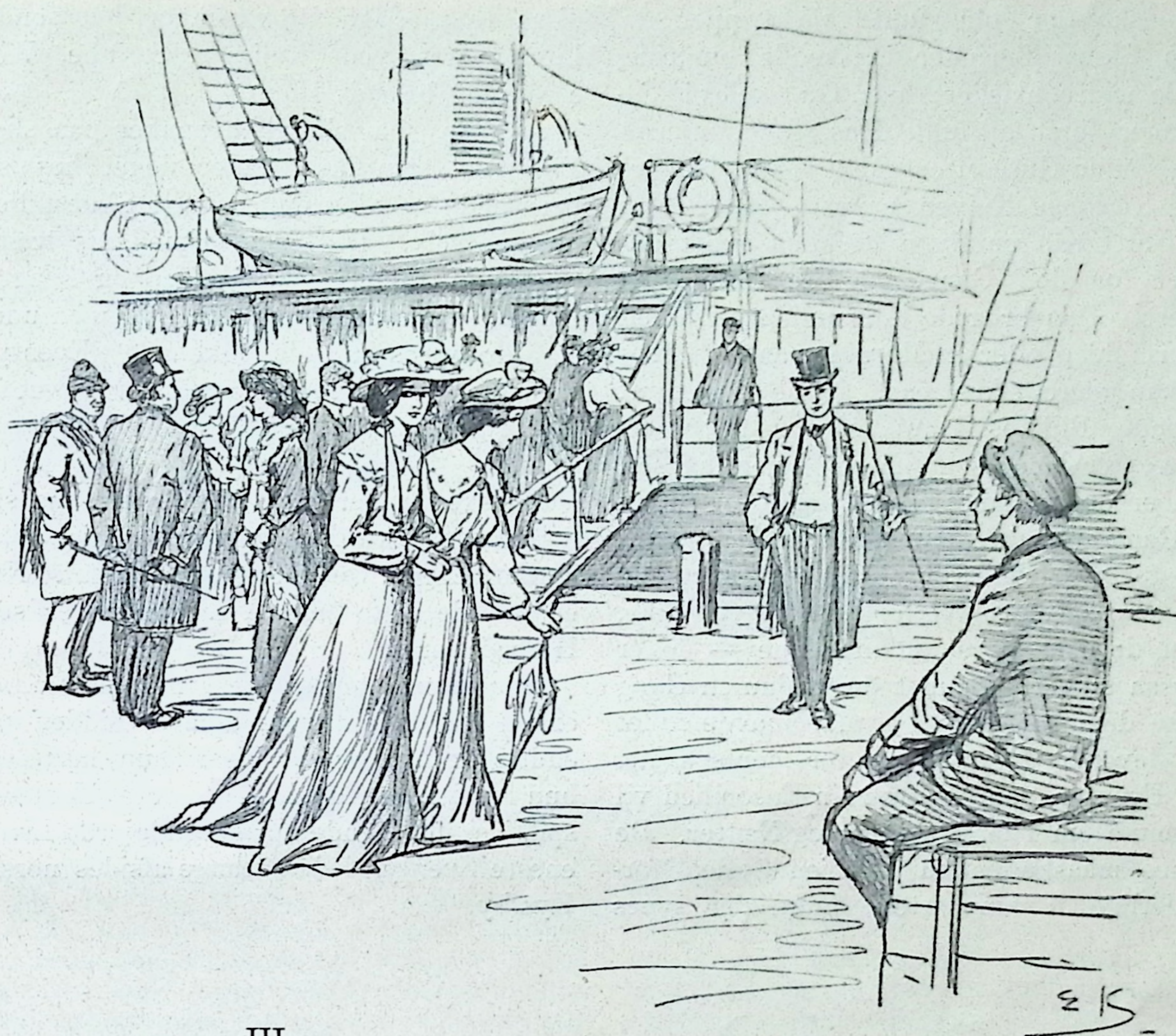
Og saa kom hun frem paa en Tid, hvor det store Drama var banlyst i Norden og i den By, København, hvor enten Hostrup eller Heiberg spilledes eller Dramaer, hvis Ideer diskuteredes mere end Dramaernes Kunst. Hun kunde ikke spille noget af dette; hendes Instinkt og Temperament var langt større end hendes Reflektionsevne og hendes „Klogskab“.

Saa trak hun bort til norske Smaabyer, rejste hid og did, frem og tilbage, vakte af og til Kenderes Forbavselse, som naar man i et lidet afsides Værtshus finder en brusende Flaske Champagne.

Men selvfølgelig — tilsidst gik hun træt, Opholdet i Norge spolerede hendes Sprog. Hun taler nu et Norsk-Dansk, som er simpelthen umulig. Jeg har aldrig saa stærkt følt, at en Kunstnerinde kan være „uheldig“ som naar jeg tænker paa Fru Levy og husker hendes Livsskjæbne og hendes besynderlige Udlændighed.

Naa, de som hun glæded i de tidligere Aar, kan ikke glemme den Kunst hun viste dem, den de bar med sig fra det stygge Theater med de falmede og rystende Kulisser: et Billed saa bredt og straalende.

Man ynder i Danmark den stille Kunst, den retlinjede Empire og Raderingens Sort og Hvidt, det fine Vid, Ironiens dulgte Kunst. Men man har dog saa aabne Øjne og Sind for alt, hvad der duer, at en Udenforstaaende ikke begriber Fru Levys mærkelige Skjæbne.

III.

Men Gud bevare mig, hvor mange var „vilde“ som man siger paa Norsk, efter hende! Hun havde Ildtilbedere af alle Stænder. De unge Damer sendte hende Blomster og Breve. Jeg har selv været min ældre Søsters Herold, udstyret med en Blomsterbuket i den ene Haand og et Hyldningsbrev i den anden. Og saamæn om ikke min Søster fik Salen varmet op hjemme, fordi hun haabede at Fruen skulde komme paa Visit (hvad hun ikke gjorde) og fordi Dagligstuen da ikke var god nok.

Naa, Fru Levy havde vel andre Ting at varetage, skal jeg tro. Man taler om Anstrengelse; men hvilke enorme Anstrengelser maatte ikke disse omrejsende Trupper præstere. Komme til et Theater, der den allerstørste Del af Aaret stod tomt, ikke Orden i noget. Prøver, Time efter Time i et iskoldt Rum, Udgifter, der er sikre nok, Indtægten, der er usikker, det uafladelige: „Hvad skal vi spille, for at Publikum skal komme,“ de opslidende Smaabekymringer og Bryderier af alle Slags. Saa endelig Forestillingsaftenen. Den ængstelige Renden frem og tilbage ved Tæppets Kighul — endnu ingen, Klokken gaar, Klokken gaar tik tak! endnu ingen, bare ti Minutter igjen. Naa, se der kommer omsider nogle ind, halvt generte, som vidste de ikke rigtig om de turde. Endelig slaar Klokken . . . nu for sidste Gang hen til Kighullet: spredte Tilskuere her og der, men ikke det herlige, kompakte, tusenhovede Uhyre, som Publikum bør være . . .

Men det gjælder at slaas, det gjælder at spille slig, at alle de, som nu sidder maabende og dvaske dernede, blir tændt af Begejstring, saa de gaar omkring imorgen og fortæller om hvor dejligt det var, som de igaar saa — fortæller det slig, at Salen bliver stuvende fuld.

Maaske den blir fuld. Da tripper de smaa Skuespillerinder hviskende omkring og de ældre hvisker: naa, Gudskelov! Og kommer først et fuldt Hus, følger gjerne andre fulde Huse efter. Men Kamp uafladelig. Krig paa Kniven nærsagt baade Dag og Nat. Saa er Byen desuden snart udsuget for den Gang. Og de maa igjen videre. Den brogede Forsamling rejser en Eftermiddag eller en Morgen maaske. Men de kan være sikre paa, at de følges af ukjendte Blikke. Han den unge Fyr derborte, der lader som om han ingenting ser, han er dog kommet paa Bryggen for endnu en Gang at iagtta de mærkelige Mennesker. Og de unge Piger derborte, som staar og vender paa sig halvt forlegne og ved ikke, hvor de skal gjøre af sine Øjne — de er ligesaa sikkert kommet for endnu en Gang at se dem, som i disse Kvelder havde stillet det levende Eventyr op for deres Øjne. De Eventyr, som de nu i sin Ensomhed vil drømme om i mange Dage og Nætter. De synes maaske endnu at kjende den forunderlige fremmedartede Lugt, der synes disse nysgjerrige Provinspiger berusende, Lugten af støvede Kulisser, Sminke, Violessens og brændt Haar.

Naa, de, som slet ikke tænker paa slige Ting, de, som ikke finder noget hos sig berusende er Skuespillerne og Skuespillerinderne selv. De sidder rimeligvis trætte og sultne og spiser noget Mad og længter inderlig efter at sove i mange Timer uden at forstyrres af de lokkende Eventyrkomedier eller andre Komedier, der venter dem i næste By . . .

— —

Maaske Bryderiet var for svært, maaske de økonomiske Besværligheder tidt blev uudholdelige. De gik vel træt tilslut. Nok er det, de ægte danske Zigeunere er som Helhed borte.

Men mange husker dem nok endnu, og en og anden aldrende Jomfru sidder nok endnu og nynner de Viser, hun lærte, da hun for mange Aar siden saa deres Komediespil, der for hende maaske udgjorde Livets eneste Eventyr i den trange afsides norske Kystby.

AF HAMILTON DRUMMOND

ILL. AF *TH. IVERSEN.*

„Kølighed og Raad kommer med Natten og begge kommer fra Gud", siger det arabiske Ordsprog, og skønt Stillingen var farlig nok for Ali Hassan, som sad der paa Paladsets Gulv, bunden paa Hænder og Fødder, faldt det ham ikke ind at betvivle Ordsprogets Sandhed. Andre vilde maaske i hans Sted have tvivlet paa Visdommen af Guds Vilje — Baandene skar ham i Ankel og Haandled, — men det gjorde Ali Hassan ikke. Hvad der var gjort, havde han kunnet gøre igen, Hundrede Gange igen, selv om Lænker, og det som værre var, skulde blive Følgen. Hvad der *skal* ske, det sker, og Guds Raads Visdom kan ikke maales efter et Menneskes klodsede Udførelse deraf.

Hvad Køligheden angaar — Ali Hassan lagde Hovedet bagover og drog sit Vejr dybt i Tilfredshed. Værelset vendte mod Nord og Luften bag de flettede Sivforhæng var endnu dejlig, skønt Dagen allerede var tre Timer gammel. Det knitrede i Hængemaatterne i hele deres Længde, som i Kviste der krummes og bøjes i Ild, og efterhaanden som Tiden skred blev Luften hed, skønt Solen ikke stod paa. Naar den Time kom, da Solens Straaler faldt paa Maatterne, vilde den bundne Mand der paa Gulvet ikke mere bryde sig om Hede eller Kulde, Sol eller Skygge, derfor besluttede han sig med filosofisk Visdom til at nyde Øjeblikket, som han kunde bedst. Sheik Ibrahim var en retfærdig Mand, og Ali Hassan gjorde sig ingen Illusioner med Hensyn til Udfaldet af hans Dom.

Og det var godt, thi saadanne Illusioner kunde kun være blevne af kort Varighed. Man behøvede kun at se paa Mændene, der bevogtede ham: to sad foran ham, to bagved ham og alle fire vel bevæbnede. Endnu igaar agtede Ali Hassan dem ikke højere end Støvet under hans Fødder; men nu — Hunden, der søgte efter Affald i Rendestenen og laa i Skarnet og knurrede ad Fluerne, var lykkeligere end han, og Vogterne sørgede for at minde ham om hans Ulykke. Mange var deres Erindringer om Sheik Ibrahims strænge Domme, og deres Samtale endte tilsidst i en lærd Strid om, hvorvidt Døden ved Tørst eller ved Spidning ydede Tilskuerne størst Tilfredsstillelse.

Til at begynde med vandt Døden ved Tørst mest Bifald, maaske fordi Heden nu var tiltaget stærkt.

„Jamen husk dog paa Broder", sagde Muley og bøjede sig frem mod sin Kammerat, saa at den bundne Ali blev klemt imellem dem, „husk dog paa, man har jo ogsaa en Dødsmaade, der hedder Tørst og Spidning. Ganske vist, det kan forkorte Tiden med en Dag eller to, men saa er Dødskampen til Gengæld ogsaa saameget haardere og begynder tidligere. Hvad er bedst — en Skefuld Honning i Munden eller en Skefuld Honning udrørt i en hel Sæk Vand? Paa samme Maade her — Dødskampen er stræng til at begynde med, og strængere bliver den for hver Time der gaar. Jeg ved Besked, for jeg har selv set det. Den Mand, der sidst led den

Død", tilføjede han eftertænksomt, „havde dog kun løftet en almindelig Kvindes Slør mod hendes Vilje, hvorimod Ali Hassan her har dristet sig til at gaa igennem Døren til Sheikens Harem".

Men alligevel kunde de ikke blive enige, og da de saa for Tidsfordrivs Skyld stemte om det, viste det sig, at der var to mod to.

„Men vi er fem om det", sagde Muley, idet han gav Ali et Spark imellem Ribbenene og lo hjærteligt: „Lad os spørge Sheiken. Skønt Alis Mening om Sagen er jo ogsaa nok værd at høre — imorgen. Det er Skade, at han ikke kan dø paa begge Maader. Saa kunde man faa Syn for Sagen. Hvad synes Du bedst om Ali — en tør Hals eller et blankt Spydblad?"

„Guds Vilje ske", svarede Ali og tog atter Vejret dybt, men denne Gang var Luften ikke saa forfriskende som før, thi det var nu blevet trykkende hedt.

Saadan sad de og snakkede en Timestid, da Sheik Ibrahim traadte ind og tog Plads paa Puderne. Havde han villet, kunde han have kaldt sig Sultan af Mandara, men dette stort klingende Navn vilde ikke have forøget hans Magt. Sultan eller Sheik — ingen turde sige ham imod, og han foretrak den Titel, hans Forfædre gennem saa mange Slægtled havde baaret. Og deri var hverken noget nyt eller mærkeligt.

Alle kendte hans Alder, men faa vilde have kunnet gætte den, thi han bar sine halvtredsindstyve Aar, som om de kun havde været femogtredive, og hans Skæg var lige saa kulsort som hans skinnende Øjne. Munden med de fyldige Læber kaldte nogle for sanselig, andre sagde den var grusom, men Sheik Ibrahim kunde vise sig fra mange forskellige Sider, og de, der kun havde set ham en sjælden Gang, var tilbøjelige til at bedømme ham ud fra en saadan snæver Erfaring. Det var især dem, der mødte for ham til Dom og som ingen Lejlighed havde til senere at komme til en anden Erkendelse. Han var Østerlænding — Østerlænding i Sind og Skind; — det var maaske det mest træffende, der var sagt om ham. Forresten kunde han ride tolv Timer i Træk uden at trættes, han kunde sulte uden at beklage sig, og sjældent slog han to Gange, naar han blev vred. Og havde Vreden lagt sig, kunde han le med en Latter, der kom fra Hjærtet, og han havde Ord for at holde af Børn. Nu var hans Ansigt strengt at se til og haardt som Bronce.

Kølighed og Raad kommer med Natten og begge kommer fra Gud.

I nogle Øjeblikke var der ganske stille. Kun Fluernes Summen og Cikadernes Sang i Figentræerne hørtes paa den anden Side Hængemaatterne.

„Tag Rebene af ham", sagde endelig Sheik Ibrahim, „han er sin Faders Søn. Læg ham paa hans Knæ foran mig og gaa saa ud allesammen. Det er Husfaderen og ikke Sheik Ibraham, der sidder til Doms efter Lovens Bydende. Men vær forvisset om, Ali Hassan, at den Dom, Husfaderen nu fælder, skal blive stadfæstet og udført af Sheik Ibrahim. — Naa, se til I kommer ud!"

En misfornøjet Brummen af dyb Skuffelse overdøvede et Øjeblik Insekternes Summen. Det hændte jo ikke hver Dag, at en højtstaa-

ende Mand som Ali Hassan blev styrtet saa dybt. Men Sheik Ibrahims Ret var uomtvistelig. Som Husets Overhoved havde han Retten til hemmeligt at fælde Dom i Sager, der angik Husets Ære, var der end meget faa, der skøttede om at benytte sig af Retten af Frygt for den Maade, velvillige Sjæle kunde fortolke Hemmeligholdelsen paa.

Sidst af alle gik den gamle Abdallah. Han vilde nødig, standsede ved Døren og vovede endog at tale.

„Før Du blev født", sagde han ydmygt, „gav jeg Din Fader Raad af et aabent Hjærte og Ansigt til Ansigt. Jeg var uforfærdet, dengang da Livet var sødt at leve, og Tiden laa for mig, skal jeg da være fejg nu, da Livet er som Aske i Munden og Skyggerne er blevne lange? O, Du som har Liv og Død i din Haand, Sheik Ibrahim! husk, at denne unge Mands Fader faldt i Kampen for Mandara, og lad den Døde tale hans Sag".

Sheik Ibrahams Øjne lukkede sig næsten helt, saa man et Øjeblik kun saa Pupillerne, der skinnede frem som to Kulperler. Udtrykket var ildevarslende som i en Slanges Øjne.

„Ud med Dig, har jeg sagt", svarede han skarpt. „De levende har kun at gøre med de levende, ikke med de døde".

„Hvis de døde, der elskede os er glemte", sagde Abdallah, idet han gik ud, „da var det bedre baade for dem og for os, om de aldrig havde elsket os".

Halvt knælende, halvt siddende, mødte Ali Hassan sin Dommers Blik. Det vilde være Usandhed at sige, at han var rolig, men lige saa lidt kunde man dog beskylde ham for Fejghed. Den, hvis Øjne møder Azraels Blik, maa bæve, selv om hans Sjæl er frygtløs. Og saaledes gik det ogsaa Ali Hassan. De Øjne, der mødte hans, var som Azraels. Da han mødte deres kolde, gennemskuende Blik, bøjede han sit Hoved, og hans Hjærte gøs.

Livet rørte sig stærkt i ham, varmt som Luften der stjal sig gennem Sivmaatterne, og alle Pulse bankede saa han syntes, deres Larm overdøvede Cikadernes Sang. Sheikens vedholdende Blik, der var strengt, om end ikke blottet for Medlidenhed, gjorde ham mere urolig end Vrede vilde have gjort. Han foldede Hænderne over Brystet, bøjede Hovedet og ventede.

„Abdallah havde Ret; Du er Din Faders Søn; men selv dette, der taler for Dig, fordobler den Fornærmelse, Du har tilføjet mig. For Din Faders Skyld stolede jeg paa Dig, jeg der stoler paa saa faa; men Du kastede mig Skarn i Ansigtet. Da var Du ikke Din Faders Søn"

„Hvis jeg har krænket Dig, Du min anden Fader, saa lad mig lide Døden til Straf.

„Af hvilken anden Grund mener Du jeg sidder til Doms her? I ethvert Hus findes en lukket Dør. Gennem denne lukkede Dør, der tilhørte Din anden Fader, har en Tyv sneget sig ind om Natten. Mine Tjenere fangede ham, den usle Tyv, der sneg sig om i Mørket. Og i Mandara er der kun en Maade at dømme en Tyv paa. Skønt," tilføjede Sheik Ibrahim og et Udtryk af Grusomhed lagde sig over hans Ansigt, „en Tyv kan ende paa mange Maader; og Valget er mit."

„Hvis jeg har krænket Dig, Herre, saa lad mig lide Døden til Straf", gentog Ali Hassan og rettede sig lidt. Han var ikke nogen Kujon, der krøb for en Trusel, og den givne Antydning kunde ikke misforstaas. „Min Fader satte Livet til af Kærlighed til Sheik Ibrahim, Din Fader; og er det skrevet, at min Faders Søn skal dø for sin Kærlighed til Amina, Din Datter, saa lad det ske."

Sheik Ibrahim bøjede sig forover, hans mørke Ansigt blussede og de krogede, muskuløse Fingre strøg langsomt gennem hans sorte, krusede Skæg.

„Kærlighed døde for Kærlighed", sagde han, „og kan vel Kærlighed dø for noget bedre? Men naar Ali, Alis Søn, drager ad den unævnte Vej til sit Livs Ende, vil han da have denne Tanke at trøste sig ved paa det sidste, at han dør for en Kærlighed, der blev skænket ham? Svar mig, Ali Hassan?"

Ali Hassan rystede paa Hovedet.

„Havde jeg vidst det, Herre, skulde den lukkede Dør ikke være bleven aabnet før min Herre, hvis han da vilde lade sin Tjener vederfares den Naade, havde sagt: „Ali, Alis Søn, træd ind gennem den Dør."

„Du er din Faders Søn! Kunde jeg da ikke have aabnet den Dør for dig?"

Men Ali Hassan rystede atter paa Hovedet.

„Bliv ikke vred, Herre. Det var Kærlighed, jeg søgte bag den Dør, og ikke en Faders Befaling. Om Natten kom den Tanke til mig: Søg ikke som en Tyv, men som en ydmygt bedende. Søg et Svar paa din Tvivl. Søg et Tegn, et Ord — Kærlighed er saa nøjsom. Saa søgte jeg —

„Og fandt?"

„Døden, ja Herre."

„Døden," gentog Sheik Ibrahim, „Døden! Du har sagt det. Men Dødsmaaden vælger jeg. Du er Din Faders Søn, hør mig. Sheik Ibrahim hører mere end de fleste tror, ellers vilde han ikke længe vedblive at være Sheik Ibrahim, og jeg hørte Muley og de andre tale sammen idag. Jeg saa at deres Snak ikke rørte Dig mere end Vinden rører det vaade Sand, og jeg blev glad. Næstefter Retfærdighed elsker jeg højest den, der er en Mand. For Din Faders Skyld og for Dit eget mandige Hjærtes Skyld vil jeg spare Dig for at blive gjort til Genstand for Mandaras Skuelyst. Køtere som denne Muley skal ikke triumfere over Din Faders Søn og høre ham for-

bande Livet, fordi det ikke vil løbe ud, og Døden, fordi den ikke vil komme. Det er min Dom. Du har aabnet den lukkede Dør, og bag Døren var Døden, men Døden skal komme for Din egen Haand."

Stadig paa Knæ rettede Ali sig med et Smil og strakte sin aabnede Haand ud imod Sheiken.

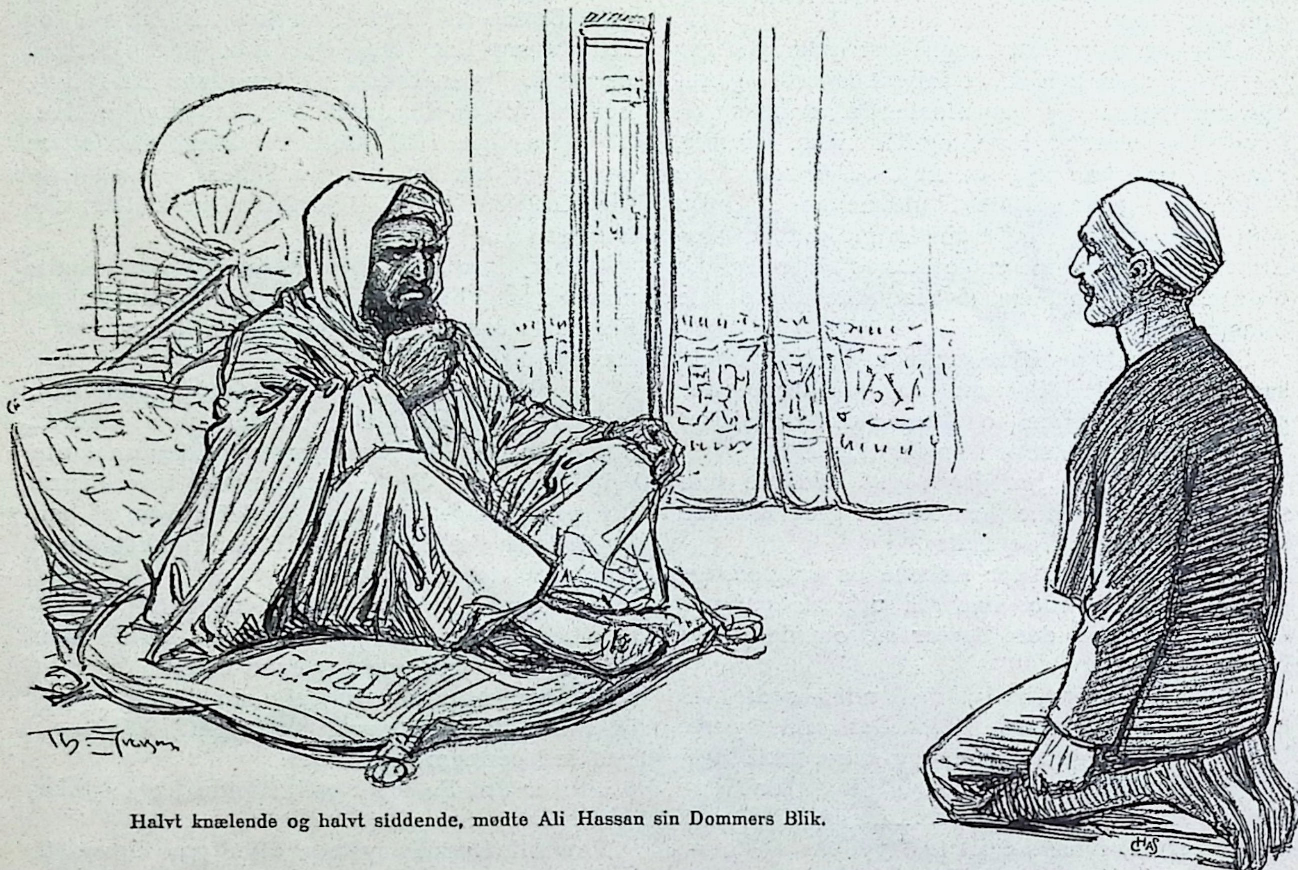
„Min Herre er naadig," sagde han, „giv mig Kniven."

saalænge det Syn mindes! Det sværger jeg, Sheik Ibrahim. — For Din Faders Skyld: det er Dommen."

„Det er Dommen," svarede Ali Hassan.

— — —

Midt i den aabne firkantede Gaard, der omsluttedes af Sheik Ibrahims Palads, blev der rammet en Teltpæl ned i den solbagte Jord i

Halvt knælende og halvt siddende, mødte Ali Hassan sin Dommers Blik.

Men nu var det Sheik Ibraham, der rystede paa Hovedet.

„Hør Dommen til Ende," sagde han kort. „At dø er ikke nok. Hvad er Døden? Kun et kort Øjebliks Smerte. Kan det opveje en livsvarig Vanære. Nej, Sjælen maa lide ligesaavel som Kødet. Værst, næstefter Køternes Bjæffen, er det at sidde alene og tælle Minutterne og vente, medens de langsomt drysser bort som tørt Sand mellem Fingrene og vide, at Øjeblikket stadig rykker nærmere, nærmere, nærmere, endnu nærmere - *Nu!* Dette er Dommen: Uden Lænker skal Du staa i Paladsets Gaard, og Du skal faa en Kniv. Endnu staar Solen ikke højst paa Himlen. Du skal sværge ved den Mand, hvis Søn Du er, at Du ikke vil bruge Kniven før Solen staar højst, naar den sidste Skygge svinder. Men da, naar den sidste Skygge svinder, hvis Du da ikke støder til, ved min Faders Ben, da skal Mandaras Køtere se et saadant Skuespil, at Bolt og Slaa ikke skal tiltrænges

en saadan Stilling, at den ikke vilde kaste nogen Skygge i det Øjeblik Solen stod højst. Ved Pælen lagde man Ali Hassans egen Dolk, et Mesterværk af Smedearbejde, med en Od saa spids som en Synaal, den fineste Eg og selve Dolkeklingen ikke bredere end en Mands Lillefinger. Ogsaa denne Naade vistes ham paa Sheik Ibrahims Befaling. Her blev Ali Hassan overladt til sig selv, og Gaardens Port blev lukket.

Det var Kvindernes Gaard, og Ali Hassan saa den for første Gang. At dømme efter Længden af Teltpælens Skygge havde han halvanden Time tilbage at leve i; han saa sig nysgerrigt om. Gaarden var som sagt firkantet, omgivet af Paladsets skinnende hvide, tredive Fod høje Mure. Kun paa to Steder brødes Murfladernes døde Ensformighed, dér hvor Porten var anbragt og saa tyve Fod oppe, hvor der fandtes et lille firkantet, forsvarligt tilgitret Vindue. Saa tyst var Stedet, saa fjærnt fra alt Liv, saa ligt

en aaben Grav, at Ali Hassan ikke kunde værge sig mod en Kuldegysning til Trods for den brændende Hede. Han begyndte at ane, hvilken forfærdelig Hævn Sheik Ibrahim havde taget.

Halvanden Time at vente i! Hvor meget lettere havde det ikke været, om han straks kunde have gjort en Ende paa det! og for første Gang i tyve Aar var Ali Hassan ikke taknemlig for at leve. Ikke alle Verdensrummets Sole formaar at varme dén, paa hvis Bevidsthed den store Skygge falder, og Ali Hassan frøs indvendig. Sandelig, Sheik Ibraham havde Ret, da han spaaede, at Sjælen skulde komme til at lide ligesaavel som Legemet. Frygten, for at den lange Venten dog tilsidst skulde gøre ham fejg, pinte ham som den svidende Smerte af Bremsestik.

Med en Viljeanspændelse rev han sig løs fra denne Tanke. — Her var altsaa Kvindernes Gaard. Det var vel sagtens her, at Amina trak frisk Luft om Aftenen. Det var for sin Kærlighed til Amina, at han nu maatte dø, og det uden at vide om hun elskede ham. Hvad var det dog han i sin Daarskab havde søgt sidste Nat? Han vidste det næppe. En aaben Dør havde lokket ham, og han havde haabet som Elskere plejer, at et eller andet mærkeligt Skæbnens Spil skulde komme ham til Hjælp. Det var et Kærlighedens Vink, mente han, og saa overskred han Tærskelen og fandt — dette! Var det Daarskab? Før, inde i Paladset, da Soldaterne havde hidset ham, syntes han ikke det var Daarskab; men nu, her, alene med den langsomt krybende Skygge, var han ikke mere saa sikker. Nej, nu var han ikke mere sikker.

Uvilkaarligt vendte han sig om for at se paa Skyggen, og det forekom ham, at han fik Svaret gennem den blanke Staalklinge ved hans Fødder. Den sendte ham et skærende Sollyn: jo, Du har handlet taabeligt. — Det var jo Kvindernes Gaard, hvor ogsaa Amina kom. Var det Sheik Ibrahims Mening med at lade ham dø her, at Amina bestandig skulde pines med dette skrækkelige Minde, hvis hun brød sig den mindste Smule om hans Liv eller Død? Sikkert ikke. Alle vidste jo hvor højt Sheik Ibrahim elskede sin Datter. Det var en bitter Slutning Ali Hassan maatte drage heraf, og han skar Tænder og rev Dolken til sig. Hellere dø straks og glemme.

Men idet han berørte Dolkens Fæste fangedes hans Blik af Teltpælens Skygge, og han mindedes sin Ed. Staalklingen klang højt mod den haarde, solbagte Jord, da han kastede den fra sig.

Endnu en hel Time! Skulde han undgaa at bringe Skam over sig eller bryde sin Ed, maatte han se til at glemme sig selv i den Time. Men hvordan glemme? Her, alene. Han mindedes et af Koranens Vers: „Lad ingen tro, at han nogensinde er ganske ene, thi hvor et Menneske er, der er Gud.“ For at tænke paa sig selv havde han glemt Gud, hvis Raad var kommen til ham om Natten. — Han rejste sig altsaa, samlede noget af Gaardens Støv sammen og foretog dermed de foreskrevne Renselsesceremonier, medens han søgte Glemsel i Bøn. Men Staalets Lynen og Pælens svindende Skygge fangede stadig hans Blik. Han kunde vende Ryggen til dem, men ikke frigøre sin Tanke for dem. Der laa den blanke Klinge og der var den lille sorte Plet, der krympede sig saa langsomt sammen. Paa den Maade kunde han ingen Glemsel finde.

Men behøvede han da ogsaa at glemme? — Nej, han vilde gøre sit Hjærte haardt og se denne forbandede Skygge svinde, Linje for Linje. Han knælede ned, bøjede Hovedet og stirrede paa den. Men nu gjorde Dolken ham urolig og uvilkaarligt puffede han den bort; der var jo Tid nok til at tænke paa den, naar den sidste Skygge svandt. Med Neglen havde han i Sandet ridset et Mærke dér, hvor Skyggens yderste Grænse var, nu bøjede han sig endnu dybere, næsten aandeløs. Bevægede den sig? Bevægede den sig virkelig? Nej, vist bevægede den sig ikke. Nej, det gjorde den ikke. Ved et Mirakkel stod Skyggen stille; dens klare, skarpe Rand berørte jo endnu det Mærke han havde ridset med sin Negl. Et Mirakkel! Et Mirakkel! Den Tid skulde aldrig komme, da den sidste Skygge svandt. Ære være Gud! Ære, Ære! — Han foer tilbage med en dyb Stønnen. Thi ud fra den mørke Skygge, fra selve dens Rand, glimtede et lille Lyn fra en af Sandets smaa Stene. Et Glimt hvor der før var Mørke; saa bevægede Skyggen sig dog; den bevægede sig. Lys, hvor der før var Mørke — Ali Hassan rettede sig atter; endnu engang følte han sin Mandsværdighed vende tilbage. Det var Guds Vilje, der tilsidst vender alt til det bedste. — Nu havde han ingen fuld halv Time igen.

I det samme hørte han en let Støj bag sin Ryg, noget levende der rørte sig, og i Forventning om, han vidste ikke hvad, sprang han op med Dolken i sin Haand. Hvis det var Forræderi, hvis Sheik Ibrahim skulde finde paa at ville tage den korte Frist fra ham, saa vilde han kæmpe, saa vilde han — „Ah! Du min Sjæls Sjæl! Er det dig? Er det virkelig dig?“ Og Ali Hassan veg tilbage, som han ikke vilde have veget selv for Sheik Ibrahims Hævn.

Kun tre Skridt fra ham stod Amina! Var det virkelig Amina? Jo, han saa jo selv det var hende. Hendes Hænder laa foldede over Brystet og hun stod stærkt skælvende foran ham uden at røre sig.

„Amina?“

„Herre?“

Stemmen rystede, og det lød, som om hun trængte en Hulken tilbage.

„Herre," gentog han. „Hvad mener Du med at sige det til mig? Hvad betyder det, Amina?"

„Det betyder — Herre."

Stemmen skjalv endnu, men dens blide Klang var umiskendelig, og Ali stjal sig et Skridt frem.

„Det samme Ord igen? Jeg forstaar Dig ikke."

„Inat ved Haremsdøren søgte min Herre. — Skal min Herres Tjener sige, hvad min Herre søgte?"

„Er det da ikke mig, som er Din Tjener? Hvem sendte Dig her hen, Amina?"

Hun tog Hænderne bort fra Brystet og strakte dem lidt ud imod ham, kun lidt, men Ali saa Bevægelsen og hans Hjærte slog med fordoblet Hæftighed.

„Hvem sendte min Herre hen for at aabne Haremsdøren i Nat? Hvad søgte min Herre? Kommer ikke ogsaa jeg — for — at søge?"

„Amina, min Due!"

„Herre!"

Uden at tøve mere tog han de sidste to Skridt; men just som han greb efter Hænderne, der straktes ud imod ham, ramtes hans Øjne af et Lyn fra Staalklingen, der laa i Sandet, og Ali Hassan veg stønnende tilbage. Han havde glemt Skyggen.

Han vendte sig og saa frygtsomt paa Skyggen. Før havde den krøbet saa langsomt afsted, nu mindskedes den med synlig Fart. Den maatte være et levende Væsen, den mørke Plet dèr paa den hede Jord, et Væsen med Hundrede hurtige Fødder, saa rask som den svandt. Dèr var Mærket af hans Negl, men Skyggen var skrumpet ind til næsten ingenting.

„Og naar den sidste Skygge svinder". —

Han havde talt højt uden at vide det og Amina bøjede sig frem og rørte ved ham.

„Er der en Skygge imellem os? Jeg ser ingen Skygge".

Ordene og Berøringen fik ham til med et Sæt at vende sig. Dét var altsaa Sheik Ibrahim Mening. Dét var den fine Grusomhed hans Hævn gemte. Der var ingen Tvivl; og naar den sidste Skygge svandt. —

„Du min Sjæls Sjæl! Skænk mig et eneste Kys og lad mig gaa! Kun èt, kun to, tre. Nu svinder den sidste Skygge. — Det er Dommen.

Idet hans Arm hævedes for at støde til, gled en Haand over hans Skulder og greb ham om Haandledet.

„Taabe!" sagde Sheik Ibrahim. „Hvor Kærlighed findes, er der altid en Skygge — Frygten for at miste. For Din Faders Skyld og fordi Du var tro mod Din Ed, tilgiver jeg Dig. Tag Din Hustru og gaa."

HVILKE MENNESKER —

AF EN STOR BYS ROMAN

AF

SCHACK STEENBERG

ILLUSTRERET AF *EIGIL PETERSEN*

Det er lummervarmt skønt det er tidligt paa Formiddagen. Solen bager endnu paa Husmurene, men man kan mærke, at der er et Tordenvejr i Luften.

Inde bag Politistationens nedrullede Gardiner tripper en gammel Overbetjent rundt med opknappet Uniformsfrakke. Det vilde berøve ham noget af Avtoriteten at gaa i Skjorteærmer, han sveder hellere.

Store Draaber triller fra de tynde, graa Tjavser ned over hans furede Ansigt, der har en Farve som var det et eneste stort rødt Ar.

Han kan aldrig sidde rolig, naar det er varmt. Han gaar op og ned ad Gulvet, knækkende i Knæene og med slingrende Arme, han puster og snøfter og mimrer og mumler under de sparsomme graa, stive Børster, der ser ud som om de strittede ud af hans Næseboer og ikke sad paa Overlæben.

Han gaar op og ned ad Gulvet, knækkende i Knæene og med slingrende Arme.

Hans Hænder ryster, mens han lægger nogle Papirer til Rette paa Assistentens Skrivebord, og hans gule Øjne staar ud som Fiskeøjne, for han er saa nærsynet, at han maa helt ned og snøfte i de Papirer, han skal læse.

Munden gaar ustandselig paa ham. Betjentene, som er vante til hans sprukne, savlende Stemme, kan høre, at han siger:

— Sikken Varme — sikke Men'sker. . . . Sikken Varme — sikke Men'sker.

Den Sludder er de vante til, den synger han baade tidligt og silde.

Assistenten kommer sent. Han ser hverken til højre eller venstre, da han kommer ind. Der er en tvungen Stivhed over ham og han træder umanérlig fast i Gulvet, idet han gaar gennem Stuen, hvor Mandskabet opholder sig, og siger sit Godmorgen.

Han gaar lige hen til sit Skrivebord og famler aandsfraværende ved Papirerne, mens han spørger Overbetjenten, om der er noget.

Det betyder i den korte Tone, hvori det bliver sagt, at han helst vil have Ro, og Overbetjenten svarer fornærmet:

— Næh, Gudbevares, Hr. Assistent; der er saamænd ikke noget.

Da Assistenten bliver alene, synker hans ranke Soldaterskikkelse slapt sammen i Stolen foran Skrivebordet. Øjelaagene lukker sig over de rødsprængte, anstrengte Øjne, Mundens Linje bliver ganske tynd under det tykke, sorte Overskæg, og han trækker de mørke Bryn i Vejret, saa der kommer til at ligge dybe Furer hen over Panden.

Der sidder han lidt som en syg Mand.

Han er bleg, trods Varmen. Hans Hudfarve er gullig, og de smaa Aarer, der som tynde, røde Orme kommer frem paa Hudoverfladen omkring Næsen og paa Kinderne, tyder paa, at han er Alkoholist.

Pludselig aabner han Øjnene, famler ind under Uniformsfrakken efter sit Uhr og ser, at Klokken er ti. Saa tager han frem af sin Skuffe en lille Flaske med klare Draaber, hælder en Theske fuld af dem og tager dem med en Slurk Vand til. Han strammer sig op og tager fat paa at gennemgaa Papirerne.

Ude i Forstuen bliver der Mudder. Assistenten lytter.

En grov Røst skælder og forlanger at tale med Assistenten . . . Stemmerne bliver højere og Ordene hastigere . . .

— Der er ikke nogen Talen her . . . Afsted! siger en af Betjentene.

Den anden bliver ved, saa opstaar der Larm, mange Fødder tramper, Stemmerne vil overdøve hinanden. Men pludselig knaldes en Dør haardt i og der bliver igen stille.

Naa, Gudskelov, tænker Assistenten, ja, hans Folk plejer jo altid at kunne hamstre disse Fyre — — Men hvor er han dog nervøs i Dag.

Telefonen ringer, og det giver ligefrem et Sæt i ham. Han kan høre, det er ham det gælder. Forbindelsen bliver stillet om til ham, og Overbetjenten banker paa Døren for at sige ham Besked.

— Det er Hovedstationen, Hr. Assistent.

— Hovedstationen? Hvem? Spørg hvad den vil mig — —.

Overbetjenten er allerede listet af igen, og nølende tager Assistenten Telefonen.

Da han er færdig fører han to knyttede Hænder op mod sine Tindinger, fortvivlet over, at man ikke kan lade ham have Fred — en af de andre kunde akkurat lige saa godt have taget mod den Besked.

Han forsøger nu at arbejde sig igennem den Bunke af Rapporter, som Overbetjentene og Opdagerne har taget af de, der har været tilsagte til at afgive Forklaring paa Stationen.

Der er nu først en Kone, som ikke findes

Der sidder han lidt som en syg Mand.

i Besiddelse af den Seng med Sengklæder, som hun har modtaget paa Lejekontrakt.

Indstævnede forklarer — — læser han og gaar hastigt videre uden at bryde sig om, hvad Indstævnede forklarer.

Hvad er der saa? . . . .

Handelsmanden, som fik hele sin Vognladning konfiskeret — — En, der er taget for uberettiget Omløben med Varer — — Anholdt. Grosserer — hvad for noget — ham? anmeldt for at have rettet i en Kontrakt — — nægter at afgive Forklaring til andre end Assistenten eller en Assessor.

Han bliver siddende lidt med denne Rapport i Haanden . . . Ja, siger han ved sig selv, det er jo *Falsk* . . . Hvis altsaa — —

Han stirrer frem for sig med glansløst Blik . . .

Og pludselig hugger han sin Pande haardt ned mod Skrivebordets Kant, og han ligefrem raaber Ordet: Falsk! Saa rejser han sig hastigt og staar strunk og stille, angst for at nogen skal have hørt ham.

Han ser igen paa sit Uhr. Straks halv elleve.

Store Sveddraaber perler paa hans hvidgule Pande. Det er ham ikke muligt at arbejde, og han skubber Papirerne sammen i een Bunke igen . . . Ikke en eneste af alle disse Personer kan være mer ulykkelig end han, tænker han. Klokken halv elleve skal hans Skæbne afgøres.

Klokken halv elleve venter Politiassistenten det Menneske, som han med koldt Blod kunde rydde af Vejen, den Mand, der gør ham Livet til en uudholdelig Plage, til hvem han har forskrevet sig med Hud og Haar og Stilling og Navn — sit eget Navn og andres Navn — den Mand, der holder i sin Haand hans Ære — og maaske hans Liv. . . .

Hvad vil den Mand gøre? og hvad vil han selv gøre? — Der bliver maaske ikke andet for end at gøre Ende paa det hele, tænker han.

Han tager igen Draabeflasken op af Skuffen og blander lidt af Indholdet fra en anden Flaske imellem. Hans Hænder ryster dog mindre nu.

Mens han tager Medicinen, kan han høre, at de ude i det forreste Kontor er i Færd med at løslade „Beruserne", som er bragt ind i Nattens Løb.

De fleste er meget spagfærdige, og er de det ikke, bliver de hurtigt gjort tamme eller puttet ind igen. Flere raaber op om, at de vil tale med Assistenten. Een siger, at Betjenten har stjaalet hans Penge, en anden vil føre Klage over Behandlingen. Og for hver, der bliver smidt ud eller sat ind, lyder den gamle Kontor-Overbetjents haanlige Snøften:

— Sikke Men'sker — sikke Men'sker . . .

Assistenten lægger sig paa en Sofa i Baggrunden af Værelset. Han ligger med lukkede Øjne og ligner komplet et Lig, saadan som hans ene Arm slapt hænger ned og dingler. Han kan ikke faa den Gamles Ord ud af sine Tanker og ligger og varierer dem for sig selv: Hvilke Mennesker — hvilke stakkels Mennesker — —

Og han selv er mest elendig af dem allesammen . . .

Saa er der en Affære, som han absolut maa være med til at klare. En af Stationens Betjente er indbragt, fordi han er ude af Stand til at passe sin Post. Han kan næsten ikke staa paa Benene; men han er klar over Situationens Alvor, og mens han anstrenger sig for at rette sit Kæmpelegeme i Vejret og tage til Huen, bliver han ved at forsikre, at han har faaet Solstik.

— Uniformen af! raaber Assistenten, der er aldeles rasende over Forstyrrelsen.

Men saa føler han sig igen saa slap som en Klud, og ganske svagt, som om det kostede ham umaadelig Anstrengelse at tale, siger han:

— Han er syg, kør ham bare hjem.

Han føler ligefrem Trang til at være mild — mild og barmhjærtig mod andre, som han haaber, at man vil være det mod ham — forpinte Stakkel.

Han gaar hen og klapper en grædende fattig Kone paa Skulderen og hjælper en ung Opdager med at trøste hende.

Hendes Mand har forladt hende og Børnene.

— Han er død, jamrer hun. — Hr. Betjent, han maa være kommet noget til. Han har ikke været hjemme siden i Fredags, og paa Hospitalerne er han ikke.

Hun staar og tører sine Øjne med Bagen af sin Haand og med en Snip af et drivvaadt Forklæde. Det er begyndt at øse ned udenfor, og Vandet render af hendes Klæder saa hun staar i en hel Sø. Assistenten klapper hende paa den vaade Skulder, Han nænner ikke at sige hende, hvad han troer.

— Vi skal nok finde ham, stol De blot paa det, trøster han.

Og i sit stille Sind tænker han: Hun har fire Børn, og han er rendt fra hende. Det drukne Lem, han skulde tampes . . . Men er det værre, det, som denne Stymper har

gjort, end det, han selv har begaaet. Hvert Menneske har vel sine Fristelser at falde for. Stodderen drikker Brændevin og Grossereren Whisky; Stodderen aner ikke, hvad Veksler er, og fristes derfor ikke til at skrive dem falske . . .

Han har ikke fjærnet sig endnu fra Kontoret, da en ung Dame træder ind og styrer lige imod ham.

— Er det mig? siger han. — Er det mig, De vil tale med?

Den gamle Overbetjent skriger hæst efter hende:

— Det er her! Kom her og sig, hvad De vil.

Men hun staar allerede hos Assistenten.

— Ja, jeg maa tale med Dem. Jeg er saa ulykkelig! Hun ser sig forvildet om.

— Ja, ja, siger han distræ til den unge Dame, — saa ses vi, saa ses vi — —

Assistenten byder hende ind.

Inden han forlader det store Kontor, ser han paa Uhret, at Klokken allerede er elleve. Det giver ham ligefrem Mod og Livskraft at se, at Afgørelsen er bleven skudt ud.

Med en elegant Haandbevægelse byder han den unge Dame tage Plads i sit Kontor paa en Stol ved Siden af hans Skrivebord. Han føler sig hel spænstig og vel tilpas, da han selv sætter sig paa sin vante Plads i den brede Kontorstol.

Hvor det er underligt, at hun netop skal komme her i Dag, tænker han. Og hun er ulykkelig — hvad kan det betyde?

I mange Aar er han kommet i hendes Forældres Hus — blot ikke i de to sidste Aar — der var en Tid, hvor det endog var hans højeste Ønske at færdes i hendes Kreds.

Hun græder saa hun ryster og gemmer Ansigtet i Lommetørklædet for ikke at møde hans forskende Blik.

— Det er Søster, det er galt med, stammer hun endelig.

— Deres Søster — Deres Søster? Og pludselig gaar Sammenhængen op for ham:

— Nej da, er hun Deres Søster? Det anede jeg jo ikke, der er jo saa mange af det Navn. Men det ser jo slet ikke saa galt ud.

— Men hvorfor har man saa beholdt hende efter Forhøret. Hun har ingen Ting gjort — det er de andre.

— Ja vist saa, der er jo nu seks unge Piger, som er bleven sat fast i den Forretning. Principalen vil til Bunds i Sagen; det er rene Bagateller, hun beskyldes jo blot for lidt Hæleri eller Medviden.

— Men Far tager sin Død derover!

Han lægger nu Haanden paa hendes Skulder og siger til hende, trøstende og blidt:

— Vær blot ganske rolig. Jeg skal gøre, hvad jeg kan. Jeg lover Dem, hun skal blive fri.

Og i det samme gaar den Tanke som et Stik igennem hans Bryst: Blot der var nogen, der kunde gøre noget for mig.

Han ser hende mildt ind i Øjnene, og nu møder hun hans Blik, dvælende, tillidsfuldt, taknemmelig — kærligt. Han læser i hendes Øjne noget, som han med Vilje længe ikke har villet se — fordi — fordi der dog var noget, der var helligt for ham.

Saa farer han pludselig op med Skræk malet i alle Træk. Han har atter hørt Døren gaa derude og nogen spørge efter Assistenten.

— Ja, ja, siger han distræ til den unge Dame, — saa ses vi, saa ses vi — —

Hans Ansigt bliver haardt, han gaar med faste Skridt hen og smækker Døren op. Som en Skygge glider hun forbi, mens den gamle Overbetjent snuser og snøfter efter hende som en Hyæne efter Lig.

I Kontoret staar en Mand, som vil melde Assistenten, at man omme i Sidegaden har fundet en gammel Mand, som har hængt sig.

Han nævner Adressen, og Assistenten mærker, hvordan Blodet løber fra hans Hjærne og kribler ham lige ud i Fingerspidserne, da han hører det.

— Hvad siger De, Mand —?

Telefonen har ringet, og der bliver helt Mudder henne omkring den. En af de unge Opdagere raaber paa Assistenten.

— Hr. Assistent, skal jeg gaa derhen?

— Hvorhen?

Den samme Adresse gentages. Det er Betjenten, som er paa Gærningstedet, der udbeder sig Assistentens særlige Instrukser om, hvordan han skal forholde sig i dette specielle Tilfælde.

Assistenten farer selv til Telefonen og lytter.

— Ham? siger han. — Saa er det altsaa ham. Vent lidt!

Han næsten løber ind i sit Privatkontor, knalder Døren i og tager sin egen Telefon.

Et Øjeblik bliver han siddende for at samle sine Tanker, saa giver han med fast og rolig Stemme sine Ordrer.

— Er Liget skaaret ned? — Naa, ja det var forkert — — Men saa er det altsaa ganske koldt? — Sørg saa blot for at ikke et Menneske faar Adgang til Lejligheden! Ikke en Stump maa flyttes eller røres! Jeg kommer selv derhen. De er ansvarlig for, at ikke et Menneske træder indenfor Døren. — — Hvilket? Rustvognen? Pokker i Vold med Ligvognen. Manden skal blive liggende — men nu skal jeg straks være der.

Han ringer af.

Han forsøger at rejse sig, men ryster saadan i sine Knæ, at han er nødt til at blive siddende lidt. Hans Tanker staar næsten stille, men lidt efter lidt samler alt det, han føler, sig til en eneste jublende Stemning, som han giver Luft i det ene Ord, som han hæst aander ud:

— Frelst.

Han er frelst. Hans Livs Dæmon, den galdegrønne, hadske, listige Plageaand, Blodsugeren, der gjorde ham — ham Politimanden — til Forbryder, er udslettet af de Levendes Tal — har selv lagt en Strikke om sin Hals. . . . Han begriber det ikke.

Ude i Kontoret hører han Overbetjenten skælde:

— Hvad venter De paa? Gaa De bare Deres Vej, der er ingen, der har haft Bud efter ham. Saadan Fyr! Bringe Besked om Selvmordet? — Der er ingen, der har bedt om hans Besked — lad Politiet om det — — Sikke Men'sker!

Men Assistenten føler, at nu skal der handles. Der er ikke Tid til at spekulere paa — disse Mennesker. Han maa selv være den første paa Stedet — han maa være i Vampyrens Stue og kigge i Papirerne før nogen anden. Hele Lejligheden skal om fornødent forsegles — indtil han har fundet sit.

Han er nu ganske rolig og sikker. Han rejser sig, knapper sin Uniformsfrakke, tager Kasketten paa og gaar.

Ude i Kontoret siger han til den Opdager, der var ivrig efter at tage Affære og som allerede staar med Tøjet paa.

— Jeg gaar selv derhen. Der er nogle interessante Omstændigheder ved den Sag, som fortjener den omhyggeligste Undersøgelse. Hvis det bliver nødvendigt, saa sender jeg Bud efter Dem, bliv derfor paa Stationen.

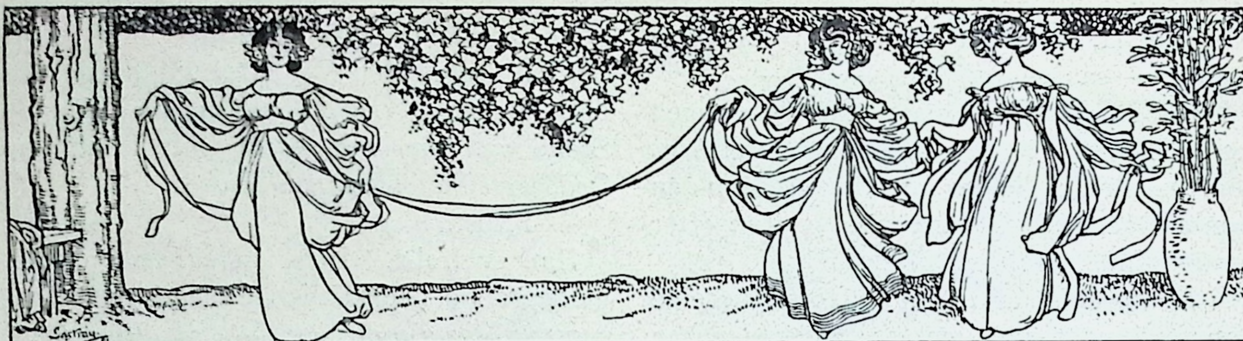
Med faste Skridt gaar han ud af Døren.

Den unge Opdager ser skuffet efter ham og siger, mens han trækker paa Skulderen:

— Det er saamænd lige meget, hvor høj den har været, saa kan han saagu alligevel stramme sig op, naar det gælder.

Og den gamle Overbetjent giver ham Ret:

— Sikke Men'sker!

FOR SIDSTE GANG

EN CIRKUSHISTORIE AF MARIA BEHRENS NETTERSTRØM

MED TEGNING AF SOFUS JÜRGENSEN

I.

De kendte ham alle i den Circus, baade Personalet og det faste Publikum. Og vidste alle, for hvis Skyld han hver eneste Aften sad i sin forud bestilte Loge, høj og slank med en vis militærisk Stramhed i Holdningen og over den altid stilfulde Gentlemansdress.

„Gammel Officer!" mente nogle. „Adelsmand!" sagde andre. „Begge Dele!" tænkte de klogeste.

Og den gamle Herre sad i sin Loge Aften efter Aften; syntes ikke at ane den Opmærksomhed han vakte. Det ovale, gulbrune Ansigt med de mørke Øjne, der laa gemt langt under de svære Bryn, var stille og havde det lukkede Udtryk, som kun hos Mennesker, der har lidt meget og tiet længe, og den lille fine Mund var som en tynd Streg, hvorover Mustachen hang tung og hvid med sine lidt opadbøjede Spidser.

Selv naar hun, for hvis Skyld de alle vidste, han sad der, kom ind i Manegen, beholdt hans Ansigt sit Udtryk af tavs Ro, kun bøjede han Overkroppen lidt frem over Logeranden, og hans Øjne slap hende ikke et Sekund, saalænge hun tumlede sin Hest i Ringen.

Hun var Skolerytterske; kaldtes paa Plakaten „Den underskønne Komtesse Edla von Falkenhof". Og i Staldgangen eller paa Artistkaféen, hvor emsige Journalister sad og frittede efter Manegehistorier, fortaltes der, hvorledes han havde fulgt hende i Aarevis fra By til By, fra Land til Land, men altid pr. distance. Det eneste Bevis, han gav hende paa sin Beundring, var den mægtige Buket la France Roser, Staldmesteren hver eneste Aften kunde overrække hende; at de kom fra ham, betragtede man som en Selvfølge, skønt der aldrig havde været saa meget som et Kort ved, og skønt han aldrig med en Mine forraadte sig, selv naar hun lidt undselig nejende adresserede sin Tak til ham.

Og underligt nok, det var som om denne gamle Mands tyste Tilbedelse havde gjort et vist dæmpende Indtryk paa den ellers saa erobringsvante og forøvrigt noget overmodige Frøken von Falkenhof; talte nogen om ham til hende, svarede hun ikke gærne, men der kom i hendes Øjne en Glans af noget fugtigvarmt, noget ingen rigtig vidste, hvad var.

Saa kom den Aften, hvor hans Loge første Gang stod tom. Det vakte Opsigt, ja Uro mellem alle de Indviede. Ude i Staldgangen stod Artister, Staldpersonale og Journalister i Smaaklynger diskuterende dette med underlig lavmælte Stemmer, sært grebne som var der sket en Ulykke. Frøken von Falkenhof havde endnu ikke vist sig; hun var paa sit Paaklædningsværelse. Men naar Luftgymnastikerne, som nu var inde, var færdige med deres Nummer, saa skulde hun til det. Og han var endnu ikke kommen.

Den lille Dummepeter, der havde været inde i Manegen og gjort sine Løjer, før „Dødsspringerne" begyndte deres Arbejde oppe i Trapezerne under Kuplen, kom nu ind i Staldgangen og fortalte det med et underligt bestyrtet Udtryk i sit naragtigt sminkede Ansigt.

Han var endnu ikke kommen.

Frøken von Falkenhof fik det at vide; hun saa forundret fra den ene til den anden af Kollegaerne, og maatte saa ind.

Men Roserne fik hun; i sidste Øjeblik kom Blomsterhandlerens Bud med Buketten, og Staldmesteren gik stille frem over Manegen og

rakte hende den med et Buk, der blev dybere end vanligt, fordi han selv følte sig greben af en Uhygge, han ikke forstod.

II.

Der gik en Uge. Aften efter Aften stod Logen tom. Man ændsede det knap nok mere. De overtroiske Artister, som den første Aften havde taget denne pludselige Udeblivelse som et Varsel om en eller anden Ulykke, betragtede den nu som en ret dagligdags Begivenhed; alt gik jo som før, kun Logen stod tom.

Hver Formiddag kom den gamle Mands sædvanlige Bud, en graahaaret Tjener i sort Liberi og betalte hans Billet som altid før, men han selv kom ikke. Og en Dag, da Tjeneren havde afgjort sin Forretning ved Billethullet, gik han ind i Circus og spurgte efter Frøken von Falkenhof.

Det var midt under Formiddagsprøven, hun havde lige forladt Manegen og var gaaet ud i Staldene til sine Heste.

Den gamle Tjener blev vist ud til hende, og maatte paa Vejen passere Revy for en Skare af nyfigne Artister og hviskende Balletdamer, der allerede vidste, hvem han kom fra og hvem hans Ærinde gjaldt.

Inde i en af Baasene stod Frøkenen og kærtegnede sin Ynglingshest. Hun var iført et mørkt, stramtsiddende Spadserekostume og en blød engelsk Rejsehat, der gav hendes Ydre et Præg af rolig borgerlig Elegance.

Da den gamle Tjener nærmede sig hende og rakte hende et Brev, rødmede hun let, og mens han trak sig tilbage i ærbødig Venten, aabnede hun den tykke med Krone signerede Konvolut og læste hurtigt Brevet igennem. Det var skrevet med store gotiske Bogstaver af en lidt rystende Haand og lød saaledes:

Højstærede Frøken!

Skønt dette, da De jo ikke kender mig, kan se ud som en anmassende Uopdragenhed fra min Side, tillader jeg mig dog at bede Dem tilstaa mig en Samtale, som, — da jeg for Øjeblikket er fængslet til Sengen, maa finde Sted her i mit Hjem. Skulde de ville opfylde denne min Bøn, beder jeg Dem meddele mit Bud hvilken Tid, De mener bedst vil passe Dem, saaledes at jeg kan stille min Vogn til Deres Disposition.

Jeg forbliver

Med særdeles Agtelse

Deres ærbødige

Ernst v. Staal.

Da hun havde læst Brevet, gik hun hurtigt hen til Tjeneren og sagde:

„Vil De meddele Deres Herre, at jeg skal komme i Morgen ved denne Tid.“

Den gamle Tjener bukkede og gik.

III.

Den næste Dags Formiddag, da Vognen holdt udenfor Circus, vidste alle Frøken von Falkenhofs Kolleger, at det var Baron von Staals Ekvipage. Sladderen gik fra Mund til Mund længe efter, at hun var steget ind i Vognen og kørt bort.

Og hun selv; ja hun sad derinde saa underlig hjærteklemt og dirrende nervøs over dette, der var saa vidt forskelligt fra de Æventyr, hun før havde oplevet.

Vognen standsede ved en graa Villa lidt udenfor Byen. Den gamle Tjener aabnede Vogndøren, hjalp hende ud og viste hende ærbødigt Vej op af den brede tæppebelagte Trappe, ind i et hyggeligt Modtagelsesværelse, hvor han bad Frøkenen tage Plads, mens han underrettede Baronen om hendes Ankomst.

Og da Frøken v. Falkenhof lidt efter stod inde i den gamle Herres Soveværelse, hvor han laa mager og indfalden i sin store hvide Seng, kom der over hende en Rørelse, hun ikke selv forstod, en mild taaresvanger Bedrøvelse over at se paa denne gamle Mand, som laa der dødsmærket og dog anstrængende sig for at vise hende det høflige Galanteri, en Kavallér af den gamle Skole altid mener at skylde en Dame.

Han sad halvt op i Sengen understøttet af en Stabel Puder. Sveden perlede over hans rynkede Pandehud, og Næsen var kommet til at se saa underlig stor ud mellem de hule Kinder.

„Tak, at De kom, kære Frøken. De aner ikke selv, hvilken Glæde, De gjorde mig dermed. Og undskyld, at jeg tager imod Dem her, men min stædige Doktor vilde ikke lade mig staa op.“ — Han talte besværligt, som var han altfor tør i Halsen. Og nu smilte han, et stille vemodigt Smil. — „For Resten, jeg tror nu, at han har Ret, jeg kunde vist ikke, selv med min bedste Vilje. Men lad mig ikke opholde Dem med unødig Snak.

Hvis De maaske vilde bevise mig den Tjeneste at sætte Dem her“, han pegede paa en Lænestol, der stod tæt ved Hovedgærdet, — „saa behøver De ikke at anstrænge Dem saa stærkt med at lytte.“ —

Hun satte sig, og efter en lille Pavse, hvori han samlede Kræfter, talte han igen.

„Ja, kære Frøken, De har maaske tidt været forundret over, at jeg gamle Snegl har fulgt Dem saalænge med en Beundring, der maaske har generet Dem. Jo, jeg har tidt været angst for, at den skulde genere Dem. Men De vil forstaa mig, naar De hører hvorfor. Ser De, kære Frøken, jeg kendte engang en Dame, jeg satte meget højt, De forstaar mig. Historien er ganske almindelig, og jeg vil ikke trætte Dem med den, fordi kun jeg selv kan føle den Tristhed, den rummer. Men denne Dame ligner De, som

jeg aldrig har set to Mennesker ligne hinanden. Ja", — han smilte, da han saa den interesserede Spænding, hun uvilkaarlig ytrede; — „det er en ganske tilfældig Lighed. Jeg har selvfølgelig undersøgt Forholdene og fundet, at De absolut ikke er i Slægt med den paagældende Dame, der forøvrigt var min Kusine. Men De ligner hende som sagt, og det er denneOmstændighed, der har gjort Synet af Dem til mine sidste Dages eneste Glæde."

Han tav. Og Frøken von Falkenhof gav sig til at lede sine Familjeforhold igennem. Nej, der var absolut ingen Uregelmæssigheder at spore, slet ikke Spor af Roman.

Hun var Datter af en Jokey og en Skolerytterske; Familjen havde været Cirkusfolk i mange Led, om Adelsnavnet var uægte eller ej, vidste hun knapt nok; de havde baaret det alle sammen saa langt der kunde huskes tilbage.

Og den gamle Mand talte nu hen for sig som halvt i en Drøm.

„Saadan som De er, saadan var hun; netop saadan. Hver Bevægelse, hvert Minespil er det samme. Sidder jeg nede Cirkus og ser paa Dem, da er det som om jeg saa hende, naar hun kæk og overmodig tumlede sin Hest paa vore Rideture, hendes og mine. Men —" han rejste sig pludselig og lagde sin feberhede Haand over i hendes, — „tør jeg fremmede Mand bede Dem, kære Frøken, endnu en Gang gøre mig en Glæde. Jeg ved det bliver den sidste. Vil De endnu engang vise mig Deres Kunst derhenne, saa jeg for sidste Gang kan sidde deroppe i Logen og se paa Dem — og — ja og drømme om hende?"

Frøken von Falkenhof forstod ikke ret, hvad han mente; hun bøjede sig frem og saa ind i de mørke trætte Øjne, der bad saa mindeligt. Talte han mon i Vildelse, — eller?

Men saa fortsatte han:

„Jeg skal skrive til Direktøren og bede ham om at laane os sit Circus en Dag, naar der ingen andre er; helst i Morgen, saa det ikke bliver forsent; blot De vil sige Ja!"

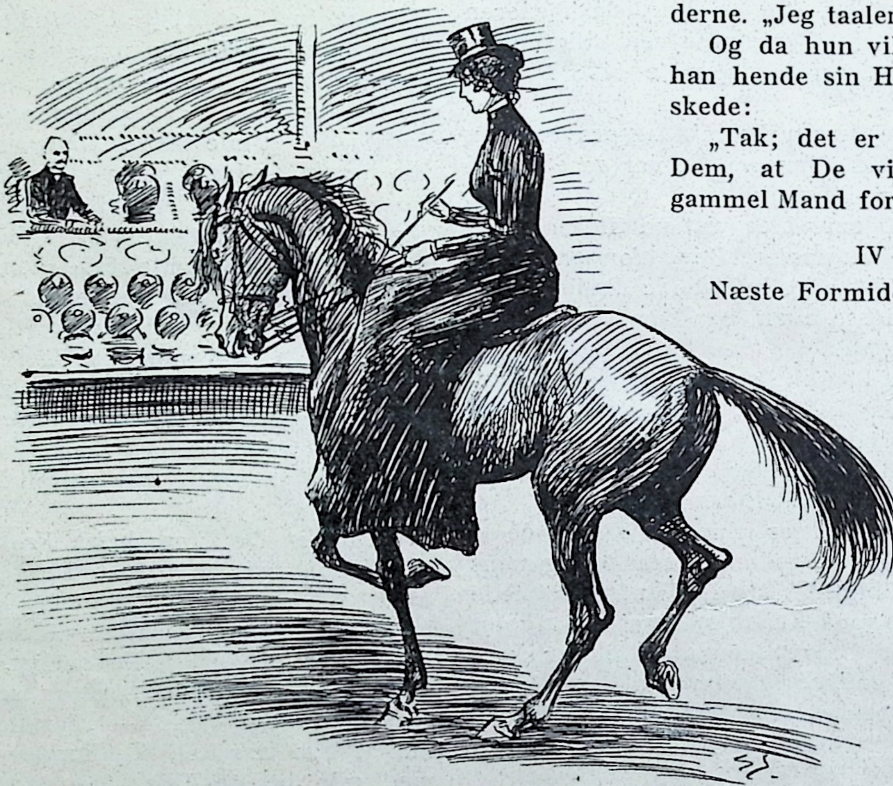
De tynde hvidgule Fingre klamrede sig trygglende om hendes Haandled og Øjnene; aah de Øjne, som var saa bange for et Afslag.

„Jeg skal gøre som De vil," sagde hun beroligende, som talte hun til et Barn: „I Morgen, hvis blot De kan taale det." —

„Aah jeg;" han smilte og sank nu helt overvældet af Træthed ned i Puderne. „Jeg taaler vel nok det."

Og da hun vilde gaa, rakte han hende sin Haand og hviskede:

„Tak; det er saa smukt af Dem, at De vil glæde en gammel Mand for sidste Gang."

Men han, som var det eneste Publikum, savnede intet, for nu kom jo hun.

IV

Næste Formiddag blev Prøverne i Circus aflyste og alle Døre lukkede. Ingen uden Direktøren selv og Skolerytttersken Frøken von Falkenhof fik Adgang til Manegen.

Og alle Artisterne, der stærkt diskuterende havde samlet sig ovre i Circuskaféen, saa fra deres Vinduer Baron v. Staals Vogn køre frem og den gamle Herre stige ud støttet af to Tjenere, der næsten bar ham ind i Circus.

Saa sad han atter oppe i sin gamle Loge. Buelamperne var tændt og Dagslyset stængt ude. Nede i Manegen stod Direktøren selv, slank og højtidelig med sit blanke hvide Skjortebryst og den stramtsiddende sorte Kjole.

Der manglede intet andet end Publikum og Orkester.

Men han, som var det eneste Publikum, savnede intet; for nu kom jo hun.

Hun hilste op til Logen, lidt blegere end ellers var hun, men hun havde aldrig redet saa smukt som denne Dag. Og Hesten; ja selv den anstrængte sig til det yderste, som vidste

den, at det gjaldt om at glæde en gammel Mand for sidste Gang.

Og han sad deroppe i Logehjørnet, drømmende, smilende.

Ja, netop saadan var det; hende var det. Hver Bevægelse, hvert Minespil var hendes. Og dette Overmod i Kunsten at tumle en Hest, ogsaa det var hendes. Hvordan var det, havde hun ikke en Dag sagt: „Jeg kunde, hvad Dag, det skulde være, blive Circusdame.“

Og de andre havde let, men han havde tænkt, at fik han raade, saa — jo, men han fik jo netop ikke raade. Og saa var det denne Jokey, hun giftede sig med, og, ja; Ligheden mellem hende og Frøken von Falkenhof var nok ikke saa tilfældig endda. Men sige som det var, kunde han ikke, skønt han i Gaar havde villet. Det var altfor forfærdeligt svært at tale om dette.

Da Forestillingen var forbi, var den gamle Herre saa træt, at han maatte bæres ud i sin Vogn.

Og næste Morgen fik Frøken von Falkenhof Bud om, at han var død. I hans Efterladenskaber fandtes et Brev til hende med Bøn om at modtage, hvad han havde ejet. Og endnu en Bøn rettede han til hende; den gamle Mands sidste Ønske var, at hun aldrig vilde optræde mere, efter at hun sidste Gang havde gjort ham den store Glæde, der havde været hans sidste Leveaars eneste Lyspunkt.

Hun føjede ham gærne; siden den Formiddag havde hun selv følt, at nu kunde hun ikke mere ride forbi den tomme Loge deroppe, hvor han havde siddet for sidste Gang.

PIGERNE FRA DET GAMLE LAND

EN EMIGRANTHISTORIE

Axel og Erik, hans yngre Broder, vinkede Farvel.

— Farvel, Helene! raabte Axel.

— Olga, min Elskede, Farvel, sagde Erik.

— Farvel! jamrede begge Pigebørnene.

Og da Toget, som bortførte de to Ungersvende, var forsvundet for deres Øjne, kastede de sig i hinandens Arme og græd.

— Skal vi mon aldrig mere se vore Elskede? sukkede Olga.

Men Helene tørrede sine Øjne og svarede:

— Hvis vi ser dem igen, saa bliver der Fest, for saa er de begge to bleven rige Mænd, og saa skal vi have Vin og Budding hver eneste Dag. Lad du bare være med at tude; det varer maaske slet ikke saa længe.

De to Brødre Axel og Erik var bleven forelskede i de to lyshaarede Søstre Helene og Olga, saadan to prægtige, rødkindede Bondepiger; og næsten i samme Sekund var deres gamle Ide, at rejse til Amerika og tjene en Formue, bleven til en fast Beslutning hos dem.

— Der skal vi over, sagde de til Pigerne, — for dèr ligger Pengene ligefrem paa Landevejen, naar bare man gider bukke sig for at tage dem op; og derovre er vi allesammen lige saa meget som Konger. Vi vil over og blive rige, og saa skriver vi efter vore Kærester, for at I kan komme over og gifte jer med os.

— I glemmer os saamænd nok, sukkede Pigerne.

— Aldrig, sagde Axel.

— Aldrig i Livet, bekræftede Erik. — Og I maa heller ikke glemme os.

— Hvordan skulde vi nogensinde kunne glemme jer, sagde Søstrene.

De to Brødre sejlede over til det fjærne Vesten, og der gav de sig til at slide som Bæster for at tjene den Formue, der var deres Maal; det var jo ikke saa let, som de havde troet.

Men før de forlod det store Skib, som førte dem over Atlanterhavet, var de bleven enige om at faa at vide, hvormeget det vilde koste at faa Pigebørnene derover, for saa kunde de altid vide, hvornaar de havde sparet Penge nok sammen.

Folkene ombord oplyste dem om, at det vilde koste 100 Kroner for hver, og at de til enhver Tid kunde købe Billetter i Amerika og sende hjem.

Saa havde de besluttet at arbejde, til Blodet sprang ud af deres Neglerødder, for en Gang at faa samlet de Penge; og det var dem en frygtelig Skuffelse, at de fik deres Arbejde som Torvemedhjælpere daarligere betalt end Amerikanerne, fordi de manglede Øvelse.

— Men vi kan i al Fald leve for næsten ingen Ting, mente Axel,

Men ogsaa deri tog de fejl; de opdagede snart, at alle deres Beregninger var forkerte. De maatte leje Værelser, og det var dyrt, og de maatte spise paa Beværtninger, og det er

heller ikke billigt, Klæder maatte de jo ogsaa have.

Saa sagde Erik:

— Bare vi havde Olga herovre, hun kunde saamænd godt sy Klæder til os. Hun er morderlig flink.

— Ja, men jeg holder nu lige godt paa, at Helene vilde kunne lave Klæderne meget bedre end Olga. Alle Mennesker vædder herovre, skal vi lave et Væddemaal paa det.

Men Erik rystede paa Hovedet og sagde:

— Hvis jeg saa tabte, kom min kære Pige blot til at vente en Dag længere med at rejse hertil.

Tiden gik. Ugerne blev til Maaneder; og lidt efter lidt voksede Beholdningen i Sparebøsserne. Den Dag kom, hvor de hver havde halvtreds Kroner.

— Nu har vi dem halvvejs herovre, sagde Erik.

— Ja, halvvejs, det er ikke bedre end ingenting, mente Axel. — Men stop nu lidt, min Bror. Vi har jo hver halvtreds Kroner. Hvad vil det sige? Det vil sige, at i Stedet for at vi kan faa dem begge halvt herover, saa kan vi faa en af dem helt herover. Hvad mener du om at skrive efter Helene?

Erik tænkte sig om et Øjeblik — han havde lært nogle af Amerikanernes Fif.

— Saa maatte vi da hellere trække Lod eller slaa Plat og Krone om det, sagde han. — Hvad mener du om den Ide?

Axel faldt sin Broder om Halsen for den Ide; thi han havde ogsaa uden at fortælle det til sin Broder lært af Amerikanerne, hvordan man bærer sig ad med at faa Krone hver Gang.

— Jeg slaar først.

Han kastede, men i det afgørende Øjeblik svigtede hans Duelighed ham. Men Erik vendte øjeblikkelig Olga opad.

— Olga! Det er Olga, der skal herover! jublede han.

Axel drog et dybt Suk og sagde:

— Det er Skæbnens Vilje. Lad os saa bare komme hen og faa købt den Billet.

De fandt Dampskibskontoret, og for at der ikke skulde kunne ske nogen Fejltagelse fortalte de Kontoristen hele Historien.

Kontoristen havde selv en Kæreste hjemme i det gamle Land, og han blev helt blød om Hjærtet.

— Lad mig give jer et Raad, sagde han. Ser I, det er meget rigtigt, at Prisen for en Billet er 100 Kr., naar I køber den her og sender den over; men da der for Øjeblikket raser en voldsom Krig mellem Dampskibsselskaberne i Evropa, er Prisen derovre sat ned til det halve. Send Pengene hjem; det er meget bedre, saa kan Pigebørnene selv købe deres Billetter, og saa kan de jo komme begge to.

Axel og Erik faldt den rare Kontorist om Halsen.

— De kommer begge to! raabte de. — Om knapt en Maaned kan de være her og gøre vort Tøj i Stand og lave vor Mad.

— Vi er paa Vej til Rigdom, mente Axel. — For helt tomhændede kommer de næppe.

Saa købte de en Anvisning og kyssede den til Afsked.

— — —

En Maanedstid senere tog Axel og Erik Fridag for at komme ned og se Damperens Ankomst.

Hjærtet hoppede i Livet paa dem af Glæde, da de saa Skibet lægge til. I tre Timer vandrede de søgende rundt i Mængden uden at opdage Spor af deres Kærester. De spurgte Skibets Officerer, men der havde ikke været et Par Damer ombord, som passede til Beskrivelsen. Og om Aftenen vendte de skuffede og sørgmodige tilbage til deres Bolig.

— Maaske de kommer med næste Damper, sagde Axel.

— Pengene er maaske kommet lidt for sent derover, forklarede Erik.

Og da et Postbud næste Dag bragte dem et Brev, var de himmelhenrykte; nu var der nok Besked til dem. Pigebørnene havde maaske fundet en endnu billigere Rute.

Og lidt efter sad de og studerede Brevet. Det lød saaledes:

„Gode Venner Axel og Erik!

Vi havde saamænd gærne rejst over til jer, hvis vore Mænd havde tilladt os det, men de siger, at vi maa ikke.

Jeg er gift med Urtekræmmeren og Olga med Mejeristen. Vi er lykkelige, og vi paastaar ogsaa, at det vil jeres Koner ogsaa nok blive.

Vi har modtaget Pengene og takker jer mange Gange derfor.

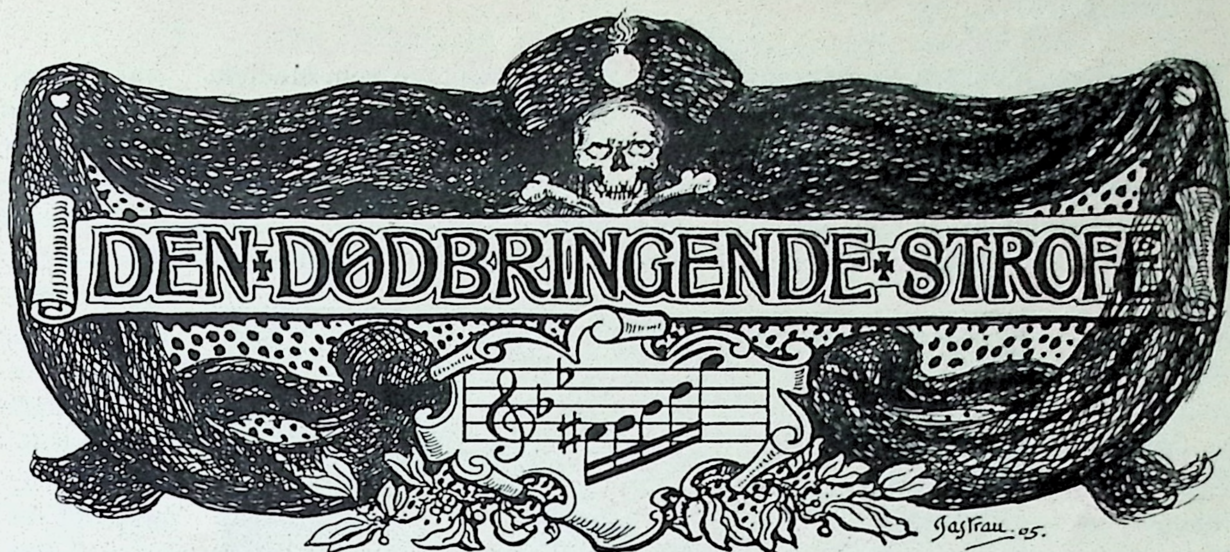
Jeg har brugt mine Penge til nogle nye Skilte som min Mand trængte til over sin Butik. Olga har købt en ny Malkeged; det fandt hendes Mand var den fornuftigste Anvendelse, hun kunde gøre af Pengene.

Vi er alle saa glade og vore Mænd beder os hilse mange Gange. Lev vel!

Eders Veninde Helene.

Axel og Erik sukkede dybt.

— Det er i alt Fald godt, sagde Erik — at der var den Dampskibskrig, saa Billetterne kun kostede det halve.

EN FORTÆLLING OM GOETHES »KENNST DU DAS LAND«

AF *POLLOCK & GANN.* Ill. af *V. JASTRAU*

Storfyrsten havde lige forladt Hospitalet, hvor han havde dekoreret den Saarede med Stanislaus Ordenens Storkors og personlig udtalt sine gode Ønsker om hans snarlige Helbredelse.

Hele Hovedstaden talte i det Øjeblik kun om Eksplosionen og om den heltemodige Tjener, der havde vovet sit Liv for at redde Storfyrsten, og som sandsynligvis ikke kunde leve.

Lægerne vidste allerede, at hverken Folkets Bifald eller Herskerens Bevaagenhed kunde forlænge Staklens Liv blot en eneste Time.

Han var ved fuld Bevidsthed og laa og stirrede frem for sig med sit ene Øje, det andet var dækket af den vældige Bandage, hvori hans Hoved var bundet ind; hans Blik var angstfuldt og fortvivlet.

Han havde hørt til Storfyrstens Tjenerskab. Hans Hænder tydede paa, at han var en Arbejder, men hans aandfulde Ansigt vidnede om en bedre Herkomst.

Da Storfyrsten var gaaet, laa han lidt ganske stille og bad saa, om han maatte faa Sakramentet for sidste Gang. Der blev sendt Bud efter en Præst, og lidt efter kom hele den sædvanlige Procession med Guld og Glimmer og Røgelsekar, under Salmesang bevægede den sig gennem Hospitalets rene lyse Gange.

Før den Døende modtog den sidste Olje, skulde han imidlertid skrifte, og Lægerne belavede sig derfor paa at forlade Sygestuen og lade Præsten være ene med Patienten.

Men den Døende gjorde Tegn til Storfyrstens Adjutant og Hospitalets Overlæge og bad dem blive og være Vidner til hans Skriftemaal. Det var ikke efter Skik og Brug, og Præsten gav kun tøvende sin Tilladelse, da den Døende bestemt forlangte det.

— Der er ingen Grund til at dvæle ved mine Ungdomsforvildelser, begyndte den Døende med forbavsende rolig og fast Stemme, idet han sprang alle de sædvanlige Formularer over.

— Jeg haaber jeg skal have Styrke nok til at faa sagt det, som mest ligger mig paa Hjærte:

Mit rette Navn vedkommer ingen af jer. Jeg lod det blive der, hvor jeg mistede min Sjæl — i Minerne. Det kunde nu have været berømt i hele Evropa; thi den Gang, jeg bar mit rette Navn, var jeg Violinist — der er adskillige baade i Berlin og Wien, der endnu husker mit Spil. Det ligger tolv Aar tilbage i Tiden.

Da jeg kom hjem fra Konservatoriet, beruset af min Sukces og ungdommelig begejstret for Lys og Liv og Frihed, kom jeg i Forbindelse med et hemmeligt Selskab — et der var meget uskadeligt forøvrigt; dets Opgave var kun at virke for Udbredelse af Literatur og Oplysning, som Politiet fandt usund. En Dag brød Politiet ind hos os og konfiskerede en Mængde af vore Tryksager. Et halvt Dusin af os — de fleste af os var unge Studenter – blev arresterede og fra Fængslet blev vi sendt ud i Saltminerne.

Der tilbragte jeg fire Aar af mit Liv — paa Storfyrstens Befaling . . .

Der — dybt under Jorden — begravede jeg min Musik, for Arbejdet og Gigten krummede mine Fingre som De ser — jeg kom aldrig mere til at føre en Bue . . .

Politiet synes ikke at vide, at det kan omskabe et Menneske til et farligt Dyr, naar det spolerer hans Liv. Jeg var som halvtredssindstyve Aar ældre, da jeg blev fri; men jeg var ikke kuet, kun mere forsigtig. Det næste hemmelige Selskab, jeg lod mig optage som Medlem i, var det virkelige Revolutionsparti, en Afdeling af den voldsomme Propagandas Tilhængere, mer vil jeg ikke oplyse om Selskabet og mine Kammerater.

Det var den Sang, hans Forlovede plejede at spille for ham.

Jeg gjorde mig fortjent paa mange Maader indenfor Partiet, og da jeg desuden havde Ry for Koldblodighed, blev det farligste Tillidshverv overdraget mig ved Planlæggelsen af vort sidste Attentat.

Vi havde længe anset Storfyrsten for at være Landets og Frihedens farligste Fjende, og da han offenliggjorde sit sidste Budskab i November Maaned, beseglede han sin Skæbne. Paa et Møde blev det vedtaget, at han skulde dø.

Jeg blev udvalgt til Udøveren af Straffen, og jeg opfandt et Instrument, der skulde hjælpe mig til at opfylde min Mission.

Jeg har aldrig helt kunnet slaa Musikken ud af mit Hoved, og den Opfindelse, jeg gjorde paa Helvedesmaskinernes Omraade, var af musikalsk Art. Beholderen med Krudt blev forsynet med en hel Del

Strenge af Staal, hver afstemt til sin bestemte Node. Naar de samme Toner blev slaaet an paa et eller andet Instrument i den rette Rækkefølge og i Nærheden af min Mekanisme, vilde Bombens Strenge selvfølgelig vibrere i Samklang dermed, en efter en, og derved løsgøre en Hage indtil den sidste Hage frigjordes og foraarsagede Eksplosionen.

Den største Fordel ved denne Helvedesmaskine var, at der slet ikke brugtes nogen Lunte til den, heller ingen elektrisk Gnist, den krævede i det Hele taget intet personligt Arbejde, men virkede mekanisk, naar først den var anbragt.

Det var en Musikers Fantasiarbejde, og jeg nød den Tanke at lade den Kunst, som var gaaet tabt for mig, hævne sig paa denne Maade.

Det var klart, at vort Selskab havde gode Forbindelser ved Hoffet, thi jeg blev taget i Storfyrstens Tjeneste, saa snart jeg havde ansøgt, og jeg blev næsten straks ansat blandt det Personale, der skulde passe Storfyrstens Værelser.

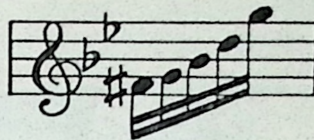
I seks Uger forberedte jeg nu mit Værk. Jeg undersøgte nøje Forholdene og lagde min Plan saaledes, at der ikke kunde være Mulighed for, at den skulde mislykkes.

Min Bombe anbragte jeg i en lille Trææske, som indeholdt et halvt Pund Nitroglycerin.

Det var ikke svært for mig at tage Bestemmelse om, hvordan jeg skulde afstemme Instrumentets Strenge. Alle kender jo Storfyrstens Yndlingsmelodi, den man oftest maa spille for ham — Melodien til Goethes „Kennst du das Land?“ Den vidner jo noget om, at han har Smag, indrømmer jeg — men der knytter sig jo forøvrigt for ham personlige Minder til den Sang; det var den, hans Forlovede, den nuværende Storfyrstinde plejede at spille for ham — og hun spiller den jo for ham den Dag i Dag.

Man siger, at Giftermaalet er udsprunget af virkelig Kærlighed, og man fortæller, at hun sad ved sit Fortepiano, da han friede til hende. . . . Den Mand har dog maaske et Hjærte. . . . Jeg hader den Slags Karakterer fulde af Modsætninger.

Saa stemte jeg min Maskines Strenge til at klinge som en Strofe et Sted midt i Sangen. Det lyder saaledes:

Til Tilhørernes store Forbavselse gav den Døende sig til at nynne disse faa Toner og fortsatte saa:

— Det tog mig nogen Tid at finde et Sted, hvor jeg kunde anbringe Bomben, men tilsidst besluttede jeg at anbringe den i Nærheden af det store Flygel i Storfyrstens private Dagligstue.

Dèr var der ingen andre end ham selv og saa naturligvis Storfyrstinden, som vovede at spille, og hun spillede aldrig der, naar han ikke var til Stede, saa jeg var temmelig sikker paa, at Eksplosionen vilde faa den forønskede Virkning.

Lige bag ved Flygelet hang paa Væggen et stort Vildsvinehoved paa en udskaaret Egetræs Baggrund. Dette Hoved tog jeg en Dag ned under Paaskud af, at der var gaaet Møl deri, og saa anbragte jeg min Helvedesmaskine inde i dets store Hjærnekasse. Den kunde lige staa der, og saa placerede jeg atter Hovedet paa Væggen bag Flygelet.

Jeg holdt naturligvis Øje med dette Værelse et Par Dage, men mærkeligt nok var der ingen af Herskabet, der kom til Flygelet.

Saa rejste Storfyrsten til Hovedstaden en Ugestid og vendte først hjem paa Aftenen før Aarsdagen for hans Bryllup — altsaa Dagen før igaar.

Jeg var aldeles sikker paa, at nu vilde Sangen „Kennst du das Land“ snart blive spillet.

Jeg havde selv Stuevagten igaar. Storfyrsten og Storfyrstinden fulgtes ad fra Taflet, hvad der var temmelig sjældent, og de gik sammen ind i Storfyrstens Dagligstue.

Jeg nærmede mig Døren og lyttede — der var ingen andre end mig i hele den store Forhal. Gennem Døren hørte jeg,

at Flygelet blev aabnet; og Storfyrstinden — hun spiller for Resten slet ikke godt — begyndte at gennemfare et Par ungarske Danse.

Saa blev der atter stille.

Bestyrtet blev jeg staaende med Bomben i mine Hænder.

Døren var kun bleven lukket let til, og Tomme for Tomme listede jeg den op og kiggede ind.

I det samme hørte jeg de første Toner af den forventede Sang.

Jeg saa Storfyrsten staa lænet over Flygelet med Cigaret i Munden — smilende til sin Hustru. . . Ikke to Alen fra ham var det store Vildsvinehoved. Han saa smuk og statelig ud i sin sorte Selskabsdragt.

Jeg burde i det Øjeblik have skyndt mig bort. Jeg ved ikke, hvorfor jeg ikke gjorde det. . . . Jeg følte blot, at mit Blod hamrede i mine Aarer, saa jeg næsten ikke kunde høre Musikken.

Jeg kendte kun Storfyrsten fra en eneste Side — den ubarmhjærtige Tyran, og jeg følte mig overvældet ved at se den Ydmyghed, der her talte fra hele hans Skikkelse. Saa fremstod pludselig for min Fantasi Billedet af den Ødelæggelse, det næste halve Minut vilde bringe.

Jeg kunde se Rundingen af Storfyrstindens Kind, idet hun løftede Hovedet og sagde noget til sin Mand.

Det gav et Stik i mit Hjærte — jeg kunde ikke udholde at se dette Billede. Jeg tabte fuldstændig Sindsligevægten, glemte rent min Pligt og min Beslutning — glemte alt — undtagen den Fare, hvori hun — hun og han — svævede. . . .

Og da hun i Melodien var naaet saa langt, at der kun manglede et Dusin Noder, før hun kom til den skæbnesvangre Strofe, rev jeg Døren op.

Spillet hørte op, da jeg styrtede ind. Storfyrsten stirrede forbavset og vredt paa mig. Jeg foer forbi ham, rev det store Hoved ned og sprang ud igen i Korridoren med Bomben, endnu før han kunde komme sig af sin Forbavselse.

Jeg løb ud paa Balkonen i den Hensigt at kaste Bomben ned i Haven. men saa opdagede jeg, at Haven var fuld af Folk med Fakler.

Fra Pladsen dernede lød Larm fra et

helt Orkester; det var Garden, der spillede. — Tonerne af Storfyrstens Yndlingssang lød mig imøde. Man bragte Storfyrsten et Hyldningstog i Dagens Anledning.

Bestyrtet blev jeg staaende med Bomben i mine Hænder, og før jeg kunde kaste den fra mig, var Orkestret naaet til den skæbnesvangre Strofe. . . . Pludselig slog en Orkan af Luer op omkring mig og jeg mærkede intet mere.

Jeg kom til mig selv igen her i denne Seng. . . . Man kalder mig en Helt og hædrer mig! Jeg er en Kujon! En Forræder! Jo — jeg trænger til Himlens Tilgivelse, fordi jeg sveg mit Løfte til mine Kammerater — fordi jeg var svag i det afgørende Øjeblik — — fordi jeg skaanede den slette, den elendige Person, som jeg var udvalgt til at rydde af Vejen! — —

Patienten stirrede vildt omkring sig. Han saa fra den ene til den anden af de Tilstedeværende. Der gled noget af et Smil hen over hans Ansigt, da han læste Rædslen i deres Blik.

Han prøvede paa at tale igen. Men Stemmen svigtede. Lægen tog hans Haand...

— Nu er det snart forbi. Han vil ikke komme til Bevidsthed mere.

Storfyrstens Adjutant saa først paa Præsten saa paa Lægen. Saa sagde han:

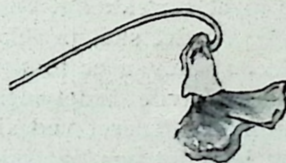
— Alt dette blev jo sagt under Skriftemaalets Løfte om Tavshed. . . . Storfyrsten maa aldrig erfare et Ord derom!

Og de andre to nikkede til Svar.

Saaledes er det gaaet til, at en Mindeplade paa Slottet lovpriser Forbryderen — som gav sit Liv for at frelse sin Hersker. . . .

Og den Dag i Dag spiller Garden: „Kennst du das Land“. Men der er nogle faa Mænd i Byen, hvem der gaar en Gysen gennem Kroppen, naar de hører denne Goethes verdensberømte Sang.

KONFUTSES FORBANDELSE

ET MODERNE EVENTYR FOR VOKSNE

ILLUSTRERET AF *AXEL THIESS*

Samleren sad og sorterede og ordnede en Bunke Mønter.

Saa ringede det paa hans Dør.

— Tænkte jeg det ikke nok, raabte han ærgerlig. — Nu er der igen en af mine kære Naboer, som vil skaffe mig en behagelig Aften. Jeg faar vist aldrig bragt Orden i denne Redelighed.

Hurtigt strøg han en Bunke Messing- og Sølvmønter ned i en Æske og gik hen for at lukke op.

— Gode Herre, jeg er sulten og beder om lidt at spise, lød det svagt ude fra Mørket.

Samlerens Ansigt klarede op. Han vilde hellere se et halvt Dusin Vagabonder end ærgre sig over en af sine kedelige Naboer.

— Giv mig hvad De vil, gode Herre; jeg lider saa frygteligt af Sult, klagede Tiggeren.

— Kom ind, sagde Samleren, — og lad os se, hvad vi kan gøre for Dem. Det er jo et skrækkeligt Vejr at være ude i, og det skal jo ikke gøre det bedre, at Maven er tom.

Da Samleren havde faaet den stakkels Fremmede placeret ved sit Bord, tog han igen fat paa at sysle med sine Mønter, mens hans Hustru satte Smørrebrød og Kaffe frem for deres Gæst.

— Det maa være slemt saadan at vandre fra Sted til Sted, sagde Samleren uden at løfte Hovedet fra sit Arbejde.

— Ja, saamænd er det saa, svarede Vagabonden.

— Men Folk som jer, maa jo blive vante til al Slags Vejr.

— Folk som jeg — De regner mig vel for en ganske almindelig Vagabond. Jo, Gud bedre det — jeg bliver vel snart ikke stort andet. Jeg har jo netop min Periode med Ulykker for Tiden. Jeg skal sige Dem, jeg har lagt Mærke til at Held og Uheld det kommer saadan i Perioder. Sommetider kommer der et Aar eller to med Held og Lykke, saa en Sæson med lutter Ulykke. Men desværre denne Gang ser det ud, som om min Ulykkesperiode aldrig skal faa Ende.

— De er noget overtroisk, bemærkede Samleren.

— Ja, det er jeg vel nok. Undertiden har jeg lét af al Overtro, men mer end en Gang har jeg faaet saadanne Beviser i Hænde, at jeg maa tage Overtroen for Sandhed. Jeg er en studeret Mand og vilde i sin Tid have fundet det umuligt, at jeg nogensinde skulde komme i min nuværende Situation.

— Jeg tror nu, De tager Fejl i Deres Teorier om Held og Uheld, sagde Samleren og saa op. — Jeg tror slet ikke paa den Slags Ting. Jeg tror Deres Uheld beror paa en eller anden stor Fejltagelse en Gang i Deres Liv. Det er med den Slags Fejltagelser som med et Fejltræk i et Skakparti, den kan blive begaaet i Begyn-

Gode Herre! Jeg er sulten og beder om lidt at spise, lød det svagt ude fra Mørket.

delsen af Spillet, men man opdager den ofte først i Slutningen, naar Partiet er tabt for een.

— Jeg vilde ønske, jeg var af samme Anskuelse som De, svarede Vagabonden, — men hvis jeg vilde opremse for Dem alle de Ulykker, der er overgaaet mig, vilde De give mig Ret i, at der er noget der hedder Held og Uheld. Jeg ser De samler paa Mønter; det har ogsaa en Gang været en Lidenskab hos mig; nu interesserer det mig mere, hvordan jeg skal faa fyldt min Mave.

Den Maade, hvorpaa Vagabonden udtrykte sig, viste at han var en lærd Mand, og den Omstændighed, at han en Gang havde været Møntsamler blødgjorde yderligere Samlerens Hjærte, saa han besluttede at give Tiggeren sin gamle Overfrakke.

— Tag den bare, sagde Samleren, da Vagabonden protesterede; — den vil kun hænge her og samle Møl.

Da Vagabonden var ved at gaa, standsede han pludselig, som om han vilde sige noget. Saa vendte han pludselig helt om og gik tilbage til Spisestuen.

— Maaske jeg alligevel kan give Dem noget til Tak for al Deres Godhed, sagde han og lagde en lille Genstand paa Bordet. Jeg har i denne lille Læderpung en meget sjælden Mønt. Det er et kinesisk Pengestykke præget i Konfutses Dage. Der er skrevet noget paa den med gammelkinesiske Bogstaver, endnu har ingen kunnet tyde det. Men — hør nu — jeg kan ikke give Dem den, den maa stjæles fra mig. Og De maa ikke se paa den, før De har taget den. Altsaa mens jeg nu vender Ryggen til, tager De den og skjuler den, ganske som De vilde bære Dem ad, naar De stjal den.

Samleren var meget forundret over Vagabondens Indfald, men af Nysgerrighed tog han Mønten.

— Oho! Nu har De den! raabte Vagabonden triumferende og vendte sig imod ham. — Indrøm, min Kære, at Selvforsvar er en af Naturen tilladt Ret. Jeg saa, at jeg nu havde Chance for at blive af med denne forbandede Mønt, og nu er jeg den kvit, det smerter mig naturligvis at jeg har maattet betale Godt med Ondt; men jeg var en ødelagt, viljeløs Mand paa Grund af den lange Ulykkesperiode, og jeg vilde — Vorherre tilgive mig — have givet den til min egen Moder.

— Hvad mener De? spurgte Samleren. — Har De selv stjaalet den? Vil jeg faa Ubehageligheder?

— Ja, jeg stjal den paa akkurat samme Maade som De. De vil ingen Ubehageligheder faa deraf paa sædvanlig Maade; der er saamænd ingen, der vil gøre Krav paa den Mønt. Nej, der er noget andet som er meget værre. Denne Mønt vil kun bringe Dem Uheld, hvis De ikke kan tyde de Tegn som er indgraverede paa den. Kan De det, bliver den en Lykkeskilling for Dem; men indtil da vil den kun bringe Ulykke. Enhver, som ser paa denne Mønt og ikke kan tyde dens Tegn, vil ligeledes blive ramt af Ulykke. Og den eneste Maade, paa hvilken man kan blive den kvit er ved at den bliver stjaalet fra een. Hvis De kaster den bort eller sælger den, vil den før eller senere paa en eller anden naturlig Maade ufravigelig komme i Deres Besiddelse paany. Denne Mønt kaldes for „Konfutses Forbandelse".

Mens Vagabonden holdt denne Tale, fortrak Samlerens Ansigt sig til Smil.

— Ikke andet, sagde han — ja, saa er jeg ikke bange. Jeg er ikke overtroisk. Jeg er ikke bange for at foretage mig noget om Mandagen og frygter ikke Tallet 13. Mønten er jo sjælden, og den betaler mig rigeligt for Aftensmaden, saa, hvis De er tilfreds, saa er jeg det ogsaa.

— Ja, Herre, jeg haaber den vil miste sin Magt, for De har været god imod mig.

Samleren gik ind og undersøgte omhyggeligt Mønten, et lille Stykke Messing, hvorpaa der var ridset nogle kinesiske Skrifttegn. Han lo ved Tanken om Vagabondens vanvittige Overtro. Maaske der paa denne Mønt stod en Forbandelse, som var mer end to Tusinde Aar gammel.

I et Par Uger efter gjorde Samleren daarlige Forretninger. Men han havde før kendt sløje Tider, og det faldt ham ikke ind at sætte det i Forbindelse med Møntens Forbandelse.

Men en Morgen da han gik igennem den kinesiske Bydel, besluttede han at vise Mønten til en intelligent Kinamand og bede ham tyde Skrifttegnene. Han gik derfor ind hos en Silkehandler og traf Forretningens Ejer en stor, fed, ældre Mand alene hjemme.

Samleren gav ham Mønten. Den gamle Kineser kastede kun et Blik paa den, saa lagde han den fra sig. Et Udtryk af Rædsel gled over hans Ansigt, han blev bleg, Øjnene stod stive i Hovedet paa ham og han førte den ene Haand til sit Hjærte. Med den anden Haand tog han sig til Halsen, udstødte et Skrig og styrtede livløs om foran Samlerens Fødder.

Folk, der havde set den gamle Kinesers Ulykke, kom løbende. Politiet kom til og lidt efter kørte Ambulancen den Gamles Lig bort.

Samleren forsikrede for sig selv, at denne Hændelse selvfølgelig ikke havde Spor med Konfutses Forbandelse at gøre. Lægen sagde jo ogsaa, at Døden skyldtes et Anfald af Apoplexi.

Om Natten drømte han dog om Forbandelser, Ulykker og Troldom, og næste Morgen havde han taget den Beslutning at se at blive af med Mønten. Han følte, at han satte sin Sindsro paa Spil ved at gaa med den i Lommen.

Han lagde den foreløbig fra sig paa sit Kon-

tor, og en Gang i Løbet af Dagen fik hans Kompagnon Øje paa den og gjorde Bemærkninger om, hvor gammel den vel kunde være.

Næste Morgen fik Samleren Telefonmeddelelse om, at hans Kompagnon paa Gaden var bleven kørt over af den elektriske Sporvogn og nær var bleven dræbt paa Stedet. Det var den første Ulykke, der nogensinde var hændet den Mand.

Samleren aflagde straks Besøg paa Hospitalet, og det var ham til megen Trøst at høre, at Lægerne mente, at det hele vilde være overstaaet i Løbet af en seks Ugers Tid. Men han følte sig nu fuldt og fast overbevist om, at Mønten besad en hemmelighedsfuld forfærdelig Magt.

Skønt Vagabonden havde sagt, at han ikke kunde blive af med den ved at kaste den bort, aabnede han dog et Vindue og kastede den med al sin Kraft langt bort.

Næste Morgen forbandede han sin Dumhed. Om Natten havde der været Tyve hos ham; de havde stjaalet alle hans Kostbarheder, og havde han nu haft Mønten, kunde han maaske være bleven af med den paa den eneste rette Maade.

De næste otte Dage skete der ikke noget usædvanligt. Forretningen gik fremad og Samleren begyndte at tænke, at naar alt kom til alt, saa var det maaske alligevel en Række af Tilfældigheder, det som var hændet, mens han havde Mønten i sin Besiddelse.

Saa en Dag fandt han mellem en hel Del gamle Mønter, han havde købt, den selvsamme lille kinesiske Mønt, som han for faa Dage siden selv havde kylet ud af Vinduet. Den var altsaa kommen ham i Hænde paa en ganske naturlig Maade.

Og atter kom Overtroens græsselige Uro over ham, denne Gang stærkere end før. Der var altsaa kun et Haab for ham, at den maatte blive stjaalet fra ham; han vilde altid bære den hos sig og saa haabe paa, at Røvere en Gang vilde overfalde ham.

Han gik atter til Kineserbyen for at finde en Mand, der kunde tyde Inskriptionen. En Thehandler, som han bød Penge for at læse Bogstaverne, var allerede godt i Gang, da der kom et Par af hans Landsmænd farende ind i Butikken i højrøstet Skænderi.

Thehandleren lagde Mønten tilbage i hans Haand igen, og Samleren, som troede, at det var en almindelig Forretningssag man afhandlede paa denne Maade, satte sig ned for at vente. Men pludselig trak de to Mænd deres Knive frem og begyndte at angribe Thehandleren. Denne greb en Revolver, og da Samleren saa, at det gik saa alvorligt til, skyndte han sig at flygte.

Han var næppe kommen udenfor Døren, da han hørte Revolveren knalde og Glasstumper af en splintret Rude fløj ham om Ørene.

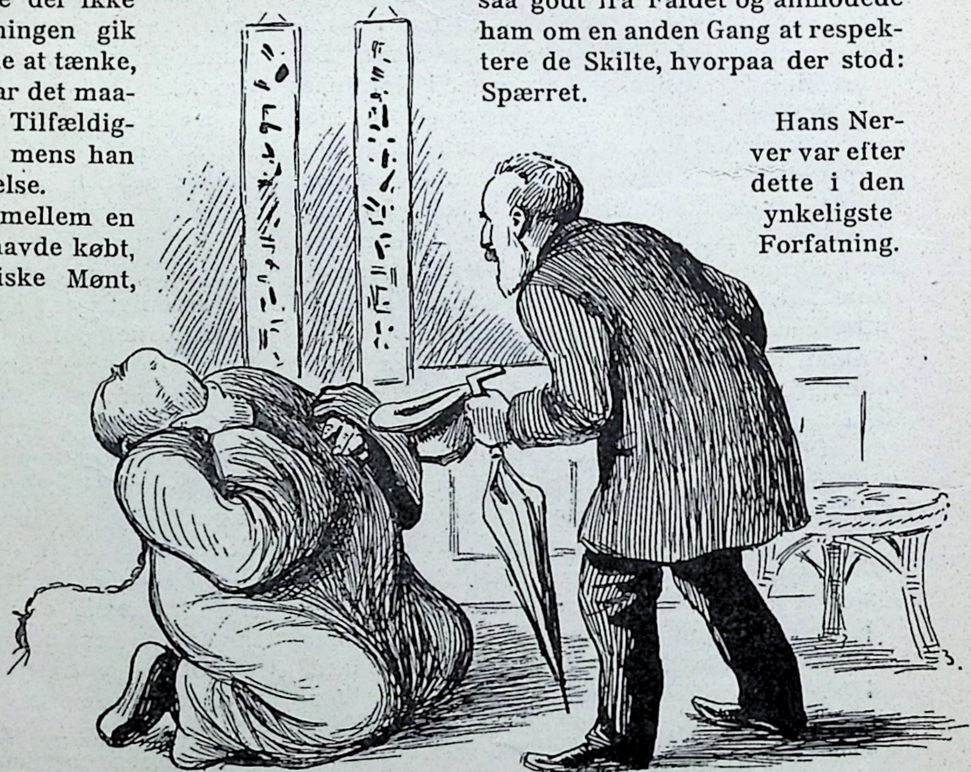
Hvad skulde han dog gøre? Han maatte for enhver Pris blive af med den Mønt.

Det eneste der nu forundrede ham var, at han, skønt han saa mange Gange havde betragtet Mønten, aldrig selv var kommen alvorligt til Skade. Han var saa optaget af denne Tanke, at han slet ikke bemærkede, at han var kommen ind paa en Plads, hvor der gik en Del Arbejdere og arbejdede.

Pludselig mærkede han Jorden skride under sine Fødder, og han styrtede en seks syv Alen ned i en Udgravning.

Arbejderne hjalp ham op af Mudderet, hvori han laa, gratulerede ham til at han var kommen saa godt fra Faldet og anmodede ham om en anden Gang at respektere de Skilte, hvorpaa der stod: Spærret.

Hans Nerver var efter dette i den ynkeligste Forfatning.

Han udstødte et Skrig og styrtede livløs om foran Samlerens Fødder.

To Gange var han nær bleven kørt over paa Gaden, og da en Færgebaad, som han gik ombord i, nær var bleven sejlet over, troede han sikkert, at han aldrig skulde naa levende hjem.

Det var nu bleven mørkt, og for hurtigere at naa sin Bolig, skraaede han over nogle Byggepladser. Pludselig opdagede han, at der lidt

foran ham gik en Mand i samme Retning som han. Han gik raskere til for at komme forbi ham; men idet han kom paa Siden af den anden, traadte denne i Vejen for ham.

Samleren saa forundret paa Manden, og hans Forundring steg til Forfærdelse, da han saa en Revolvers blinkende Løb pege lige imod sig.

— Ikke saa hurtigt, ikke saa hurtigt, sagde den Fremmede. — Jeg følger med.

Samleren stod stille. Det var han nødt til, han var nemlig nu saa medtaget af alle de Sindsbevægelser, han havde gennemgaaet, at han næsten ikke kunde støtte paa Benene. Dette sidste Slag, der nu var ved at ramme ham, var det værste, det betød Ruin for ham, han havde nemlig adskillige Tusinde i Lommen. Havde han ikke været saa nervøs, havde han maaske haft Aandsnærværelse nok til at sætte sig til Modværge; men han opgav nu det hele, han vidste jo, at der var ingen Redning mulig — med den Mønt i Lommen.

Men pludselig fik han en lys Ide. Her var jo en Lejlighed til at blive Mønten kvit. Ganske vist vilde han ogsaa miste alle sine Penge, men han vilde gerne give mere til for at blive af med Ulykkeskillingen.

Et Smil spillede om hans Mund, da han sagde:

— Hvad vil De mig?

— Jeg vil have Deres Penge og Værdisager.

— Værs'go', sagde Samleren og tog sin Tegnebog frem med den ene Haand og Mønten med den anden.

— Lav nu ingen Narrestreger, advarede Røveren.

— Nej, det kunde aldrig falde mig ind, raabte Samleren i fuldstændig hysterisk Sindsstemning.

Hans Forundring steg til Forfærdelse, da han saa en Revolvers blinkende Løb.

— Put Sagerne i min Lomme, mens jeg peger paa Dem med denne her, sagde Røveren og hævede Revolveren op mod Samlerens Ansigt.

Samleren aabnede den andens Lomme med den ene Haand og lod Sagerne falde derned. Saa undslap der ham et Raab af Forundring.

— Hvorledes? Hvor har De faaet den Frakke fra?

— Hvad kommer det Dem ved, svarede Røveren.

— Jo, saamænd kommer det mig ved, sagde Samleren og lo, saa det klukkede i ham. — Det er mig, der har foræret Dem den! De er jo den Vagabond, som gav mig den forbandede kinesiske Mønt — og nu har De selv faaet KonfutsesForbandelse tilbage igen!

Han lo, saa han maatte hen og holde sig fast ved en Gaslygte. Røveren saa nøje paa hans Ansigt.

— Er det Dem, min gamle Ven? sagde han saa. — Jeg kendte Dem ikke straks, ellers vilde jeg virkelig ikke have udplyndret Dem.

— Oh! De kan ikke give mig den tilbage igen; det gælder ikke. De har selv stjaalet den, og De maa beholde den, til den igen bliver stjaalet fra Dem.

Vagabonden lo nu ogsaa:

— Har den bragt Dem Uheld? spurgte han.

Samleren fortalte ham saa alt, hvad der var sket, siden han kom i Besiddelse af Mønten, og endte med at sige:

— Og endelig er jeg nu af Dem bleven udplyndret for alle mine Penge, men De har faaet Mønten i Tilgift.

Vagabonden lo nu, saa det var hans Tur til at holde sig fast ved Gaslygten.

Samleren blev vred, da han saa det.

— De har da absolut ingen Grund til at le,

sagde han. — Var mine Ulykker ikke alvorlige nok? Jo, De kan tro, det har været en drøj Tid for mig. Men saa skal De ikke — De, som har forvoldet al denne Ulykke og nu har taget mine sidste Skillinger — staa der og le. Desuden saa har De vist ikke rigtig gjort Dem klart, at De nu har Mønten?

Vagabonden tog sig sammen, men det klukkede i ham endnu, da han sagde:

— Her er Deres Tegnebog. Skal vi gaa hjemad til Dem, mens vi taler om Tingene? Jeg vil ikke have en Øre af Deres Penge, for jeg glemmer ikke, hvor god og venlig De var mod mig. De ser, at jeg stadig har Mønten, der klæber ikke mere Forbandelse ved den, end ved ethvert andet Stykke Messing. De husker maaske, at vi talte om Overtro og Uheld, og De paastod at De ikke troede paa den Slags Ting.

— Ja, ja — —

— Men jeg har studeret den menneskelige Natur og ved at alle Mennesker tror paa Held, selv om ikke alle indrømmer det. Jeg vidste, at hvis De vilde gaa og vente paa Uheld saa vilde det ogsaa komme til Dem, og hvis De vilde holde Udkig efter Held, saa vilde ogsaa Heldet følge Dem. Det gjalt kun om at faa Dem til at tro paa en af Delene med tilstrækkelig Styrke.

Godt saavel som Ondt møder Menneskene hver eneste Dag. Den Tungsindige har kun Øje for Modgangen, den, der ser lyst paa Tilværelsen mærker kun Medgangen. Jeg har selv indridset disse Skrifttegn paa Mønten, jeg kopierede dem fra en Stump kinesisk Papir. Jeg har gaaet med den i min Lomme i mange Aar. Det var naturligvis et underligt Træf, at den kinesiske Silkehandler skulde dø, netop da De viste ham Mønten; men — hans Tid var vel omme, hvorfor saa ikke dø, mens De var hos ham?

— De vil altsaa paastaa, at alt dette vilde være sket for mig enten jeg havde haft Mønten eller ej? spurgte Samleren.

— Selvfølgelig, svarede Vagabonden.

— Men nu De selv, og Deres triste Skæbne. Er De nødt til at gøre, hvad De f. Eks. gjorde i Aften?

— Baade ja og nej, sagde Vagabonden med et bittert Smil. Jeg kan nu ikke leve ordenlig, hvor megen Umage jeg end gør mig . . . Det ligger mig i Blodet.

DYKKEREN FORTÆLLER

Damperen „Sunda“ fra Southampton sejlede langs Long Islands Kyst, da den faa Timer før den naaede Havn passerede en af de store engelske Oceandampere, der stod udefter. Det var Højvande og begge Skibes Kurs var derfor noget nærmere Land end sædvanlig og „Sunda“ løb inderst.

Idet Skibene passerede hinanden, udvekslede Passagererne de livligste Hilsner, man viftede med Lommetørklæderne, svingede Hattene og raabte Hurra baade for det ny og det gamle Land.

Men lidt efter lød der et lille Skrig fra en af Passagererne paa „Sunda“s Dæk, den berømte Signora Rochita, Primadonna ved et Operaselskab, hvormed hun for første Gang skulde paa Turné i Amerika.

— Aah! Det var mit Armbaand, raabte hun paa Italiensk.

Og idet hun vendte sig om mod de andre Passagerer, gentog hun paa Engelsk:

— Jeg har tabt mit Armbaand.

Alle viste den største Deltagelse. Det var sent hen paa Eftermiddagen, Kaptejnen havde givet en stor Middag for Passagererne, og ved denne Lejlighed havde Primadonnaen udfoldet sig i al sin Glans og havde baaret alle sine kostbare Smykker, blandt hvilke den største Sjældenhed var et vidunderligt Diamantarmbaand. Det var det, der var gledet af hendes Arm, mens hun sad og viftede med sit Kniplingslommetørklæde til det forbisejlende Skib.

Næstkommanderende, der stod ved hendes Side i det Øjeblik, da Uheldet skete, skyndte sig at løbe ned i Kaptejnens Kahyt efter Kort og Instrumenter for nøjagtigt at kunne bestemme, hvor Skibet laa i det Øjeblik, da Armbaandet var gaaet til Bunds.

Efter Samraad med Kaptejnen og efter nogle nøjagtige Beregninger kunde han trøste den grædende Signora med, at Armbaandet laa lige under en lille sort Prik, som han havde afsat paa Kortet; og hvis hun vilde bekoste en Dykker, vilde hun temmelig sikkert kunne faa sit Smykke igen, thi Dybden var paa det Sted ikke stor.

Jeg, som nedskriver dette, var Dykker af Profession, og blev Dagen efter engageret til at søge efter Signora Rochitas Diamantarmbaand.

Jeg fik udleveret et afmærket Søkort, og efter at jeg havde lejet et mindre Sejlskib og bemandet det med femten Folk, der tidligere havde været mine Hjælpere, begav jeg mig paa Fart ud til Stedet.

Vi naaede derud om Eftermiddagen og lagde os saa nøjagtig som muligt paa det angivne Sted. Jeg spildte ikke Tiden, men gik straks efter ned. Jeg var paa det Tidspunkt i en ret fortvivlet Sindsstemning paa Grund af en sørgelig Familjebegivenhed, og jeg var derfor glad ved at tage fat paa Arbejdet.

Jeg bar Dykkernes sædvanlige Dragt, men tog ikke det almindelige Dykkerværktøj med mig, jeg skulde jo ikke ned for at undersøge et Vrag. Alt hvad jeg behøvede var en kraftigt lysende elektrisk Lampe, der stod i Forbindelse med nogle stærke Batterier ombord paa Skibet. Denne Lygte bar jeg i et stærkt Haandtag, der var forsynet med nogle Knapper, ved hvis Hjælp jeg kunde tænde og slukke Lyset.

Havbunden var haard og jævn, og jeg haabede, at jeg ved Hjælp af mit elektriske Lys skulde kunne opdage Armbaandet, saa snart jeg nærmede mig det Sted, hvor det laa. Men jeg vandrede og vandrede omkring dernede, uden at se noget, der glimrede som Diamanter.

Men pludselig opdagede jeg noget andet, der i høj Grad interesserede mig. Midt i Havbunden var der et Hul, næsten cirkelrundt og sine 6 Alen i Diameter.

Jeg nærmede mig og holdt min Lampe ud for at kigge ned i Hullet. Det forekom mig, at jeg kunde se Hulens Bund, og jeg fik nu Lyst til nøjere at undersøge denne mærkelige Sænkning paa Havbunden. Jeg gav derfor Signal til, at jeg vilde hejses længere ned, og min Ordre, der vel nok maa have forekommet Mandskabet noget mærkelig, blev straks efterkommet.

Jeg steg ned i Hulen. Dens Sider var dannede af Klippemasser og næsten lodrette. Da jeg vel var kommen femten Fod ned udvidede Rummet sig imidlertid, og jeg kom ned i en mægtig Hule, hvis Bund jeg snart efter naaede.

Jeg belyste Hulens Vægge og saa at jeg befandt mig i Hvælving, der vel kunde være tredive Fod i Diameter, og i dens Loft kunde jeg se den Tragt, jeg var kommen ned igennem.

Dette var netop Stedet, hvor man kunde vente, at saadan en Værdigenstand ved et rent Uheld var dumpet ned, og jeg undersøgte Bunden meget omhyggeligt, men fandt kun Vand og Klippe.

Jeg vilde netop til at give Signal om, at jeg vilde op, da jeg ovenover mig opdagede noget, der som en mørk Stribe skød ned gennem Tragten og hvirvlede rundt, og et Øjeblik efter var jeg klar over, at en kæmpestor Fisk sværmede rundt omkring mig. Dens Bevægelser var lynsnare og uregelmæssige, undertiden omkring, undertiden over mig. Dyret forekom mig mindst sine tyve Fod langt!

Jeg stod som forstenet og søgte saa vidt muligt med Øjnene at følge Uhyrets Bevægelser. Flere Gange var det saa tæt ved mig, at det næsten berørte mig og stadig kredsede det om mig. Jeg turde ikke give Signalet til at blive trukket op af Skræk for, at det frygtelige Dyr skulde forfølge mig op i Tragten, hvor det sandsynligvis vilde knuse mig. Mit eneste Haab var, at det vilde forsvinde samme Vej, som det var kommet.

Jeg var i den Grad lammet af Skræk, at det var mig umuligt at tænke over, hvad jeg skulde gøre; men dog faldt det mig ind, at jeg burde slukke min Lampe. Uhyret var sandsynligvis trængt ind i Hulen tiltrukket af det stærke Lysskær. Men før jeg ret forstod min egen Tanke, bemægtigede en ny Rædsel sig mig, Rædslen for at være i Mørke sammen med dette Uhyre. Jeg var nødt til at følge det med mit Blik.

Pludselig begyndte Uhyret at trække sig tilbage til Hulens fjerneste Krog, hvor det et Øjeblik stod ubevægelig stille. Jeg saa, at det var en vældig Haj.

Saa lagde den sig om paa den ene Side, dens hvide Tænder skinnede i dens aabne Mund og den foer frem mod mig. Min Lampe skinnede den lige ind i dens graadige Gab; saa mærkede jeg et voldsomt Ryk, der nær havde kastet mig om, og pludselig blev der ganske mørkt omkring mig.

Hajen havde slugt min Lampe. Ved et rent Vidunder havde den ikke faaet fat paa min Haand med.

Som en Rasende rev jeg i Tovet og gav derved Signal om, at jeg vilde op. Jeg tænkte ikke paa andet end snarest mulig at komme op.

Noget efter sad jeg frigjort fra min Dykkerdragt paa Skibets Dæk. Jeg var næsten bevistløs; men saa snart jeg atter var i Stand til at tale, fortalte jeg mine forbavsede Kammerater, hvad der var hændet mig.

Mens vi sad og diskuterede Sagen, saa en af dem ud over Rælingen og opdagede saa, at der ude paa Vandets Overflade flød en død Hajkrop.

— Se her! raabte han. — Her har vi jo Uhyret. Den maa være bleven dræbt af den elektriske Strøm.

Vi styrtede alle til Rælingen og saa Uhyret, Det var sine ti Fod langt.

Kaptejnen saa betænkelig ud paa Hajen og sagde saa til mig:

— Efter det, saa gaar du vel ikke ned igen.

— Nej, sagde jeg — jeg tror jeg opgiver denne Forretning.

Men pludselig fik jeg en Ide.

— Kom her, Kammerater! raabte jeg. — Vi skal have fat paa den Haj og have den halet ombord.

Nogle lo af mig; men jeg tog saa ivrigt fat, at de alle kom mig til Hjælp. En Baad blev sat ud, en Line bundet om Hajen og vi fik den halet ombord.

Med en Slagtekniv gav jeg mig til at sprætte den op.

— Du kan da nok tænke, Tom, sagde Kaptejnen, at din Lampe er fuldstændig smadret.

— Det er ikke Lampen, jeg bryder mig om, svarede jeg og arbejdede videre. — Men det er jo klart, at dette Bæst her har holdt af Ting, der glimrede. Naar den kan sluge en Lampe er det ikke saa usandsynligt, at den har slugt andre skinnende Sager.

— Naa, nu ved jeg, hvad du mener, sagde Kaptejnen; — du tror vel, at den har slugt Armbaandet?

Hele Mandskabet flokkedes omkring os.

Først fandt jeg Lampen, saa rodede jeg videre i dens Indvolde og opdagede pludselig en Genstand, der absolut ikke lignede noget Armbaand. Det var en Flaske. Den lyste saaledes, at det var let at se, at den var halvt fyldt med en Fosforopløsning. Men der var ogsaa andet end denne Vædske i Flasken, der laa ogsaa en lille vel tilproppet Beholder.

Flasken var øjensynlig et Budskab om et eller andet, og man havde kommet Fosfor i Flasken for at gøre den synlig baade ved Dag og ved Nat; og netop paa Grund af dens lysende Egenskab var den bleven slugt af Hajen.

Vi aabnede Beholderen, tog et lille Stykke Papir ud, og jeg læste følgende:

> Før jeg springer overbord, vil jeg bekendtgøre for Verden, at det var mig som slog John Polhemus ihjel. Jeg haaber dette maa blive fundet i rette Tid til at forhindre, at Jim Barker bliver hængt. Jeg tænkte først paa, at lade denne Meddelelse blive ombord, men jeg kan maaske betænke mig og finde en anden Maade at slippe bort paa, derfor tror jeg dette er den bedste Maade. Klæderne, jeg havde paa og den Kniv, jeg brugte, ligger under Træet bag Polhemus Hus.
>
> Henry Ramsey.

Med et Udraab af Forfærdelse sprang jeg op. Jim Barker var min Broder, som nylig var bleven arresteret sigtet for Mordet paa Polhemus. Alle Beviser talte imod ham, men han fastholdt sin Uskyldighed.

Den Bekendelse, jeg her fandt, var dateret for otte Maaneder siden.

Vi satte fuld Fart op, og saa snart vi naaede Havn, gav jeg Ramseys Bekendelse til min Broders Defensor.

Man var heldigvis i Stand til at identificere Ramseys Haandskrift, og under Træet bag Polhemus Hus fandt vi baade Ramseys blodtilsølede Klæder og Mordvaabenet. Sagføreren paatog sig at klare Resten.

Jeg syntes nu, jeg havde den Pligt at aflægge Signora Rochita Rapport over vor Ekspedition.

Jeg traf hende hjemme, og hun lyttede med største Interesse til alt, hvad jeg fortalte. Hun var nær besvimet, da jeg beskrev Hajen for hende.

Da jeg var færdig med min Beretning, saa hun paa mig og sagde saa:

— Jeg maa gøre Dem en Tilstaaelse, som jeg næsten ikke begriber, hvordan jeg skal faa frem. Mit Armbaand har slet ikke været tabt. Jeg troede, at jeg havde beholdt det paa efter Middagen hos Kaptajnen, men jeg havde taget det af, fordi der var noget i Vejen med Laasen, Jeg glemte det rent igen, og da jeg stod og viftede og opdagede, at jeg manglede det, troede jeg, det var faldet i Vandet. Først i Morges opdagede jeg til min Forfærdelse og Sorg, at jeg havde lavet al denne Alarm uden Grund. Her ser De det.

Jeg har aldrig set dejligere Juveler.

— Frue, sagde jeg. — Jeg er alligevel glad over, at De troede, De havde tabt det, for jeg opnaaede jo et langt bedre Resultat.

— De er en brav Fyr, sagde hun og betalte, hvad Ekspeditionen havde kostet.

Og bagefter spurgte hun:

— Er De gift?

— Endnu ikke.

— Men De tænker paa at gifte Dem.

— Ja, svarede jeg. — Sarah Elroy og jeg —

— Vent saa lidt, sagde hun; og saa gik hun ind i Værelset ved Siden af og hentede en lille Æske, som hun gav mig.

— Giv hende denne, sagde hun, — og sig til hende, at hun aldrig maa glemme, at hun har faaet en brav Mand.

Da Sarah aabnede Æsken, gav hun et lille Skrig af Glæde, den indeholdt nemlig en dejlig Diamantnaal. Jeg, der havde set Signora Rochitas Armbaand, blev nu mindre forbavset.

— Jeg behøver alligevel ikke noget til at erindre mig om, at du er god og brav, sagde hun senere; — jeg tror jeg køber Møbler for den Diamant.

Jeg lo og gjorde kun en Bemærkning om, at enhver Hjælp jo var værd at tage med.

Naar jeg nu sidder sammen med min Hustru i mit hyggelige lille Hjem og tænker paa, at alt, Møblerne, Tæpperne, Billederne, Porcellænet, Glassene, alt Dækketøjet — alt — og det er smukke Ting vi har — er købt for den Naal, Signoraen gav Sarah, saa fyldes jeg af Respekt for Sager, der glimrer. Og naar jeg ser til den anden Side, hvor Broder Jim sidder og ryger sin Pibe og er lige saa lykkelig som vi, saa kan jeg ikke lade være at tænke som han, at det var et Held, at Hajen døde i Stedet for mig.